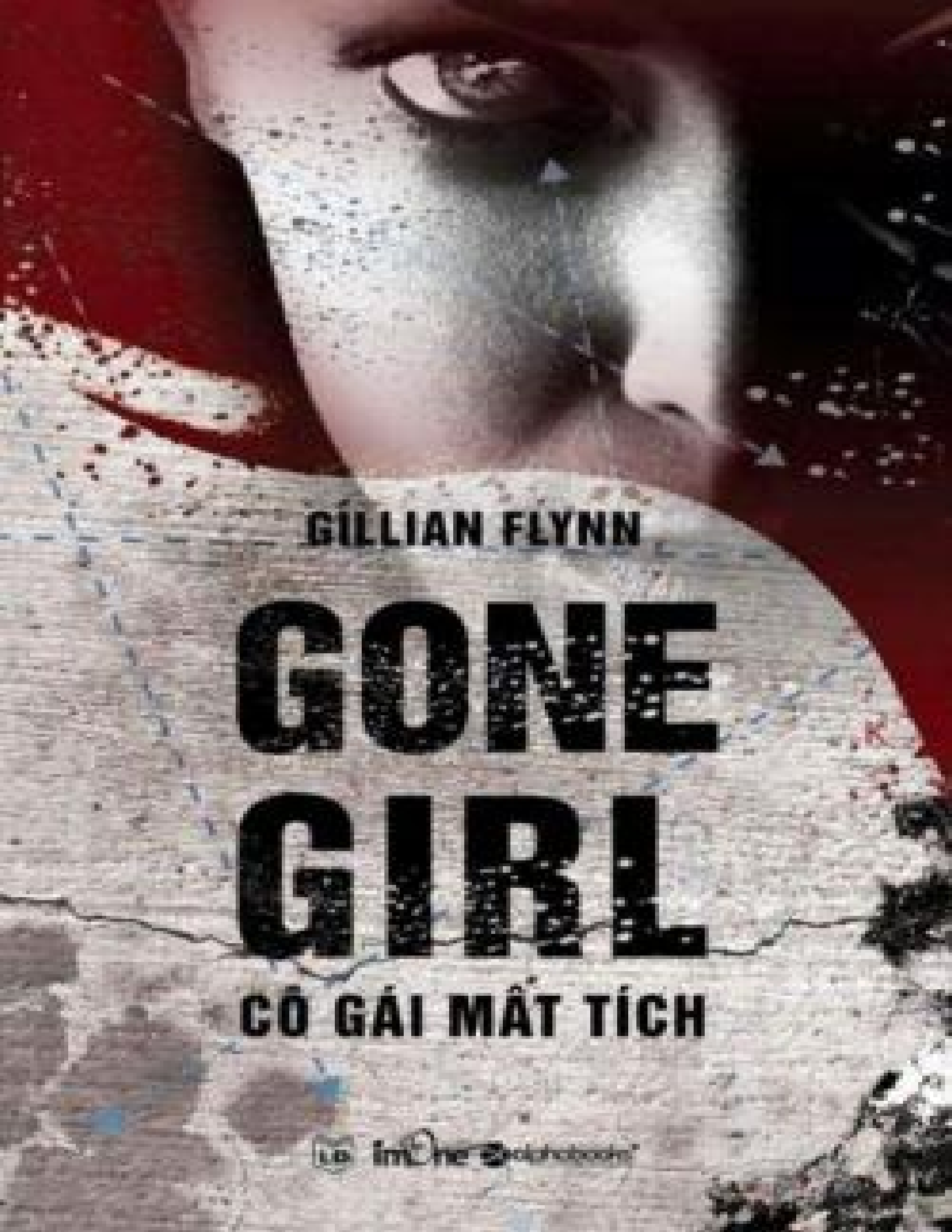
GILLIAN FLYNN
GONE GIRL
CÔ GÁI MẤT TÍCH

Gillian Flynn

gone girl - cô gái mất tích

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Alpha

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Phần I. Ngày của Nick Dunne

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

KHI NGHĨ ĐẾN VỢ MÌNH, tôi thường nghĩ tới cái đầu của cô ấy. Trước hết là dáng hình của nó. Ngay từ lần đầu gặp gỡ, gáy cô ấy là hình ảnh đập vào mắt tôi trước tiên và các góc cạnh của nó có gì đó thật duyên dáng. Tựa như một hạt ngô bóng bẩy, cứng cáp hay một hóa thạch dưới lòng sông. Dưới thời Victoria, hình dáng như vậy sẽ được thán tụng là tuyệt đẹp. Các bạn hẳn có thể hình dung một cách dễ dàng.

Dù ở bất cứ nơi đâu, tôi đều nhận ra đầu cô ấy.

Và cả những gì đang diễn ra trong đó. Tôi cũng quan tâm tới suy nghĩ của cô ấy nữa. Bộ não, tất cả các nếp nhăn, và dòng chảy suy nghĩ lan chạy qua những nếp nhăn đó, chằng chịt như chân rết. Giống như một đứa trẻ, tôi mường tượng rằng mình đang hé mở hộp sọ của vợ, gỡ bộ não ra và nghiên cứu nó, cố gắng để bắt kịp và tóm chặt lấy những suy nghĩ của cô ấy. Em đang nghĩ gì vậy, Amy? Đó là câu hỏi mà tôi vẫn thường đặt ra trong suốt cuộc hôn nhân của mình, một cách âm thầm và không phải dành cho người có thể trả lời được. Đối với tôi, cuộc hôn nhân nào cũng bị phủ bóng bởi những câu hỏi tựa như: Em đang nghĩ gì vậy? Em cảm thấy thế nào? Em là ai? Chúng ta đã đối xử với nhau thế này sao? Rồi chúng ta sẽ phải làm gì đây?

Mắt tôi bật mở vào đúng sáu giờ sáng. Hai bờ mi không hề hấp háy, dù chỉ là chớp nhẹ theo ý thức. Sự thức tỉnh đó như thể một cái máy. Thứ âm thanh khô khốc đầy ma quái khi đôi mắt của một con rối bật mở: Không gian đen đặc và rồi, màn trình diễn bắt đầu! Mặt đồng hồ báo 6-0-0 – thứ đập vào ngay trước mắt tôi. 6-0-0. Quả thực là khác biệt. Tôi hiếm khi tỉnh dậy vào giờ đúng mà thường là giờ lẻ như: 8:43, 11:51, 9:26. Cuộc sống của tôi không cần phải được báo thức.

Vào thời điểm chính xác, 6-0-0 đó, mặt trời bắt đầu le lói sau rặng cây sồi, hé lộ toàn bộ gương mặt mùa hè cáu kỉnh của Chúa trời. Ánh nắng phản chiếu lấp loáng trên mặt khúc sông đối diện ngôi nhà, như thể một ngón tay dài khó chịu đang xỉa xói qua tấm màn gió mỏng manh trong phòng ngủ để chỉ đích danh tôi. Rồi buộc tội: Ngươi đã bị phát hiện. Ngươi sẽ bị theo dõi.

Tôi vùi mình trên giường, chiếc giường New York trong ngôi nhà mới của chúng tôi. Gọi là nhà mới nhưng chúng tôi đã dọn đến đây được hai năm rồi. Nó là một ngôi nhà thuê nằm bên bờ sông Mississippi, thuộc khu ngoại ô dành cho những kẻ mới lên đời giàu có, một nơi mà tôi hằng ước ao được chuyển tới ở từ khi còn là một đứa trẻ sống trong khu nhà xây lệch tầng bình dân. Kiểu nhà vốn dĩ khá quen thuộc: nhìn chung rất rộng rãi, không đặc sắc, và là một ngôi nhà mới, mới tinh tươm, điều mà vợ tôi sẽ luôn – và tuyệt đối − ghét cay ghét đắng.

“Liệu em có nên rũ bỏ linh hồn mình trước khi bước vào trong không nhỉ?” Đó là lời đầu tiên cô ấy thốt lên khi dọn đến đây. Chúng tôi đã phải thỏa hiệp: Amy muốn chúng tôi chỉ thuê, chứ không mua căn nhà trong thị trấn Missouri nhỏ bé này, với hy vọng chắc chắn rằng chúng tôi sẽ không bị kẹt ở đây quá lâu. Nhưng những ngôi nhà cho thuê lại chỉ tập trung trong khu vực chưa hề được phát triển đó: một thị trấn bé nhỏ heo hút, gồm những căn biệt thự thuộc sở hữu của ngân hàng với mức giá khá thấp

do tình trạng suy thoái kinh tế, một khu vực vốn dĩ đã phải đóng cửa trước khi nó được mở rộng thêm. Đó là một sự thỏa hiệp, nhưng Amy lại không nhìn sự việc theo hướng đó, không một chút nào. Đối với Amy, đấy là ý muốn điên rồ của tôi, một sự trả đũa khó chịu và ích kỷ. Tôi đã lôi kéo cô ấy, một cách lỗ mãng, tới một thị trấn mà cô ấy đã kịch liệt phản đối, và buộc phải sống trong căn nhà mà lúc nào cô ấy cũng mỉa mai. Theo tôi, đó không còn là thỏa hiệp nữa khi mà chỉ có một trong hai người nhìn nhận sự việc theo cách ấy, nhưng những thỏa hiệp của chúng tôi dường như lúc nào cũng đi theo chiều hướng như vậy. Một trong hai người luôn luôn phải khó chịu. Và thường thì đó là Amy.

Đừng đổ lỗi cho anh vì nỗi phiền muộn riêng có này, Amy ạ. Nỗi phiền muộn mang tên Missouri. Hãy đổ lỗi cho nền kinh tế, cho những gì không may mắn, cho bố mẹ em, cho Internet và những kẻ đã sử dụng Internet nữa. Tôi đã từng là một nhà báo chuyên viết bài về truyền hình, phim ảnh và các cuốn sách. Trở lại thời khi mọi người còn đọc những thứ in trên giấy, thời mọi người còn quan tâm đến những ý kiến của tôi. Tôi đến New York vào những năm cuối thập niên 90, giai đoạn hấp hối của thời kỳ hoàng kim, mặc dù khi đó chưa có ai nhận thức được điều này. New York là nơi tập trung của các nhà báo, những cây bút thực thụ bởi ở đây có rất nhiều tạp chí, những tạp chí thực sự. Internet thời ấy mới chỉ là một con thú nuôi mới lạ bị giữ chân trong một xó xỉnh của thế giới xuất bản phẩm – ném cho nó một ít thức ăn công nghiệp rồi ngắm nhìn nó nhảy múa với sợi dây xích mới thật dễ thương làm sao – làm gì có chuyện trong đêm tối nó lại có thể giết ta được. Hãy nghĩ mà xem: đó là thời kỳ mà những sinh viên vừa tốt nghiệp đến New York và được trả thù lao để viết bài. Chúng tôi không mảy may ngờ rằng mình đang đâm đầu vào một nghiệp sẽ biến mất chỉ trong vòng một thập kỷ nữa.

Tôi đã có được công việc đó và cũng mất việc trong vòng mười một năm, quả thực là ngắn ngủi. Khắp cả nước, các tạp chí bắt đầu khốn đốn, không thể chống chịu được trước căn bệnh truyền nhiễm bất ngờ do sự đổ vỡ của nền kinh tế đưa lại. Những người cầm bút (theo quan niệm của tôi là những nhà văn có khát khao, những nhà tư tưởng, những người mà bộ não của họ không hoạt động đủ nhanh để viết blog, để nối kết hay đưa tin trên trang mạng xã hội, mà chỉ là những kẻ kiêu ngạo lỗi thời và cứng đầu) coi như xong. Chúng tôi giống như những người thợ làm mũ cho phụ nữ hay những nhà sản xuất roi da: Thời đại của chúng tôi đã chấm hết. Ba tuần sau khi tôi bị liệt vào diện cắt giảm, Amy cũng mất việc, thế đấy. (Lúc này tôi có thể cảm thấy Amy đang nhìn qua vai tôi, cười nhạt khi tôi kể lể về sự nghiệp, nỗi bất hạnh của mình và gói gọn sự kinh qua của cô ấy chỉ trong một câu nói. Cô ấy sẽ nói với bạn một câu nói đặc trưng. Nick ấy mà, cô ấy sẽ nói vậy. Nó đã trở thành điệp khúc của cô ấy rồi: Nick ấy mà… và dù có nói gì tiếp sau đó đi nữa, dù gì thì cũng là tôi ấy mà, dốt tệ.) Hai kẻ trưởng thành không công ăn việc làm, dành hàng tuần liền lang thang khắp khu phố nhà giàu Brooklyn của chúng tôi trong bộ đồ ngủ và đôi bít tất, mặc kệ tương lai, vứt bừa bãi trên mặt bàn và sofa những bức thư còn chưa mở, ăn kem lúc mười giờ sáng và vùi mình trong những giấc ngủ trưa thật dài.

Rồi một hôm điện thoại đổ chuông. Đứa em gái song sinh của tôi ở bên kia đầu dây. Margo đã dọn từ New York về nhà sau khi bị tinh giản một năm trước đó – con bé lúc nào cũng đi trước tôi một bước, ngay cả với cái vận rủi chết tiệt này. Margo gọi từ ngôi nhà thân yêu ở Bắc Carthage, Missouri, nơi chúng tôi đã lớn lên. Và khi nghe giọng nói của con bé, tôi như nhìn thấy hình ảnh của nó lúc mười tuổi, với mái tóc đen nhánh và mặc chiếc quần soóc yếm đang ngồi trên cầu tàu phía sau nhà ông bà tôi, rũ rượi như một cái gối cũ nhàu, đôi chân gầy nhẳng đang đung đưa khỏa nước, mắt ngắm nhìn dòng chảy của con sông lùa qua đôi bàn chân nhỏ xinh như con cá trắng của mình một cách chăm chú và vô cùng bình thản, dù mới chỉ là một đứa trẻ.

Giọng nói của Margo ấm áp và dịu dàng ngay cả khi con bé thông báo tin buồn: Người mẹ kiên cường của chúng tôi đang hấp hối. Cha chúng tôi gần như đã ra đi – tư duy (hay công kích) và trái tim

(khốn khổ) của ông đã trở nên mệt mỏi khi dần bước sang thế giới bên kia. Nhưng có vẻ như mẹ chúng tôi sẽ đánh bại ông ở đó. Khoảng sáu tháng, có lẽ là một năm, bà đã thành công. Tôi biết Margo đã tự mình đến gặp bác sĩ, thận trọng ghi lại những điều cần lưu ý qua những dòng chữ nguệch ngoạc của mình, và rồi rơm rớm nước mắt khi cố đọc lại những gì mình đã viết. Ngày giờ và liều lượng.

"Chết tiệt, em không hiểu gì đây nữa, số chín chăng? Mà chẳng thấy có nghĩa nữa cơ chứ?" Con bé thốt lên khiến dòng suy nghĩ của tôi bị ngắt quãng. Đây là một nhiệm vụ, một ý định nằm gọn trong lòng bàn tay em gái tôi như một quả mận. Tôi gần như đã khóc một cách khuây khỏa.

"Anh sẽ về nhà, Go. Bọn anh sẽ về nhà. Em không nên một mình gánh vác tất cả những việc này."

Con bé đã không tin lời tôi. Tôi có thể nghe tiếng nó thở hắt ra ở bên kia đầu dây.

"Anh nói nghiêm túc đấy, Go. Tại sao lại không chứ? Ở đây chẳng còn gì nữa."

Một tiếng thở dài đáp lại. "Còn chị Amy thì sao?"

Đó chính điều mà tôi đã không cân nhắc kỹ. Tôi đã quá đơn giản khi nghĩ rằng tôi sẽ gói ghém cả người vợ New York của mình cùng những mối bận tâm và niềm tự hào về New York của cô ấy, tách rời cô ấy khỏi cha mẹ mình – rũ bỏ lại sau lưng vùng đất hứa Manhattan cuồng nhiệt và đầy đam mê – rồi đưa cô ấy đến một thị trấn nhỏ bé nằm bên sông ở Missouri, và mọi việc sẽ lại ổn thỏa.

Tôi đã không nhận thức được mình mới ngu ngốc, mới ảo tưởng, mới – đúng vậy, mới Nick ấy mà làm sao khi tư duy theo cách đó. Điều này sẽ chỉ đưa đến bất hạnh mà thôi.

"Amy sẽ ổn thôi. Amy…" Những gì tôi nên nói tiếp là "Amy yêu mẹ mà." Nhưng tôi không thể nói với Go rằng Amy yêu quý mẹ chúng tôi, bởi sau chừng ấy thời gian, Amy vẫn chỉ biết về mẹ tôi rất ít. Đôi lần gặp gỡ khiến họ vẫn còn xa lạ với nhau. Rồi Amy sẽ lại mổ xẻ các cuộc đàm thoại của họ những ngày sau đó – "Mẹ có ý gì vậy khi…" – như thể mẹ tôi là một phụ nữ thị tộc quê mùa cổ hủ nào đó đến từ vùng lãnh nguyên với những tảng thịt bò Tây Tạng mới xẻ và một ít cúc áo để trao đổi hàng hóa, cố gắng để có được thứ gì đó từ Amy mà không phải trả giá vậy.

Amy không tỏ ý muốn tìm hiểu về gia đình tôi cũng như không quan tâm đến nơi tôi sinh ra, nhưng dù sao đi nữa, vì một lý do nào đấy tôi đã cho rằng trở về nhà là một ý hay.

Hơi thở của tôi làm chiếc gối trở nên ấm áp. Tôi đổi chủ đề trong tâm trí mình. Hôm nay không phải là ngày để tiếp tục đoán xét hay nuối tiếc nữa, mà là một ngày hành động. Từ dưới nhà, tôi có thể nghe thấy thứ âm thanh tưởng như đã biến mất vẳng lên: Amy đang chuẩn bị bữa sáng. Tiếng va đập trên giá bát bằng gỗ (cộc cộc!), tiếng đặt để những chiếc hộp thiếc và hộp thủy tinh (lạch cạch!), tiếng di chuyển và sắp xếp bộ xoong nồi kim loại và chảo sắt (loảng xoảng!). Bản nhạc bếp núc bắt đầu nổi lên, huyên náo một cách sinh động cho đến hồi kết, chiếc khuôn bánh rơi xuống dội lên một hồi âm thanh trên sàn nhà rồi đập vào tường tạo ra một tiếng xanh-ban1 chói tai. Một món gì đó ấn tượng đang được chế biến, có lẽ là bánh kếp, bởi bánh kếp rất đặc biệt và hôm nay chắc hẳn Amy muốn làm món gì đó thật đặc biệt.

Hôm nay là kỷ niệm năm năm ngày cưới của chúng tôi.

Tôi bước chân trần tới gần mép cầu thang đứng nghe ngóng, dũi dũi những ngón chân của mình vào đám lông của tấm thảm trải sàn, điều mà về mặt nguyên tắc Amy ghét cay ghét đắng. Tôi băn khoăn xem liệu mình đã sẵn sàng xuống giúp cô ấy chưa. Amy đang ở trong bếp, hoàn toàn không để ý tới sự lưỡng lự của tôi. Cô ấy đang ngân nga một giai điệu gì đó nghe sầu não và quen thuộc. Tôi cố vắt óc nhớ xem đó là giai điệu nào – một bài dân ca hay sao ấy? Hay một bài hát ru nhỉ? – và rồi tôi nhận ra

đó là bản nhạc Suicide is painless trong bộ phim M.A.S.H. Nghĩ vậy tôi liền bước xuống nhà.

Tôi quanh quẩn ở lối vào và nhìn ngắm vợ mình. Mái tóc màu vàng bơ của Amy được buộc túm lên kiểu đuôi ngựa, đu đưa một cách vui mắt như thể đang nhảy dây, trong khi cô ấy vừa đưa đầu ngón tay bị bỏng lên mút lấy mút để, vừa ấm ứ trong miệng. Amy ngân nga một mình vì cô ấy là người vô địch trong việc lời các bài hát. Lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò, một bài hát của nhóm nhạc Genesis vang lên trên sóng phát thanh: "Nàng dường như có cái chạm tay vô hình, yeah." Và Amy đã hát theo rằng "Nàng nhấc chiếc mũ của tôi ra rồi đặt lên giá trên cùng." Khi tôi thắc mắc tại sao cô ấy lại nghĩ lời hát của mình hợp lý, thì Amy đáp cô ấy luôn cho rằng người phụ nữ trong bài hát đó thực lòng yêu mến người đàn ông kia bởi nàng đã đặt chiếc mũ của anh ta lên giá trên cùng. Tôi nhận ra mình đã thích Amy từ đó, rất thích, một người con gái có lời giải nghĩa cho mọi vấn đề.

Điều gì đó đã cắt ngang dòng hồi tưởng về một kỷ niệm đẹp đẽ và cảm giác lạnh thấu xương.

Amy vừa chăm chú nhìn chiếc bánh kếp đang xèo xèo trên chảo, vừa liếm thứ gì đó trên cổ tay mình. Trông cô ấy thật viên mãn, theo cách của một người vợ. Nếu tôi ôm Amy trong vòng tay mình thì hẳn cô ấy sẽ có mùi của dâu tây và đường kính.

Khi phát hiện thấy tôi lôi thôi trong chiếc quần soóc kiểu boxer đang thập thò ở đó với mái tóc dựng đứng Heat Miser, Amy tựa người vào quầy bếp và cất tiếng: "Ồ, xin chào, gã bảnh trai."

Mật đắng và sợ hãi dấn dứt trong cổ họng tôi. Tôi thầm nghĩ: Thôi nào, tiến lên.

Tôi bắt tay vào công việc khá muộn. Cô em gái và tôi đã cùng thực hiện một ý tưởng điên rồ khi cả hai dọn về nhà. Chúng tôi đã thực hiện điều mà chúng tôi luôn bàn tới. Đó là mở một quán bar. Chúng tôi mượn tiền của Amy để làm điều đó, 80.000 đô-la, một khoản tiền mà đối với Amy đã từng không là gì cả, nhưng tại thời điểm ấy thì gần như là tất cả. Tôi thề sẽ trả lại cho cô ấy, cộng thêm cả tiền lãi nữa. Tôi sẽ không bao giờ là gã đàn ông mượn tiền vợ – và tôi cảm nhận được cái trề môi của cha tôi khi ông biết về ý tưởng này. Lối nói đả kích thường thấy của ông là Trên đời có rất nhiều loại đàn ông,vế còn lại thì bỏ ngỏ và con là loại lầm lối.

Nhưng thành thật mà nói, đó là một quyết định thực tế, một bước kinh doanh nhạy bén. Cả Amy và tôi đều cần có công việc mới; và đây sẽ là công việc của tôi. Rồi sau này cô ấy cũng sẽ đi làm, hoặc có thể không, nhưng trong khi chờ đợi thì đây chính là một nguồn thu nhập, được hiện thực hóa nhờ có nguồn quỹ tín thác cuối cùng của Amy. Giống như khu McMansion mà tôi đã thuê, quán bar được trang hoàng như một biểu tượng trong ký ức tuổi thơ tôi – một nơi mà những người trưởng thành có thể đến và làm bất cứ điều gì họ muốn. Có lẽ đó là nguyên do vì sao tôi lại khăng khăng muốn mua nó sau khi bị tước mất kế sinh nhai. Nó nhắc nhở tôi rằng, trên hết, tôi là một người đàn ông trưởng thành, một người có ích, cho dù đã mất đi sự nghiệp giúp cho tôi trở thành con người như thế. Tôi sẽ không lập lại sai lầm đó nữa: Hàng tá những nhà báo sẽ tiếp tục bị thải loại – vì Internet, vì suy thoái kinh tế, vì công chúng Mỹ, những người thà xem tivi hay chơi các trò điện tử hoặc cập nhật thông tin với bạn bè mình trên các trang mạng, kiểu như, mưa vãi! Nhưng sẽ không điều gì mang lại cảm giác hứng khởi bằng bên ly whisky vào một ngày ấm áp trong quầy bar tối mờ và dễ chịu. Thế giới luôn có nhu cầu về một thứ đồ uống nào đó.

Quán bar của chúng tôi được bài trí theo kiểu quây góc với phong cách nghệ thuật chắp vá và ngẫu hứng. Điểm nhấn nổi bật nhất là hàng loạt những chiếc đầu rồng và gương mặt thiên thần thời nữ hoàng Victoria được tạc nổi trên mặt gỗ sồi đặt ở phía sau quầy – một kiểu chơi đồ gỗ xa xỉ trong thời đại mà thứ gì cũng được làm từ nhựa dẻo. Không gian còn lại trong quán, trên thực tế không đáng để mắt

tới, là một loạt các thiết kế rất tầm thường tiêu biểu cho các thập niên trước: kiểu ván sàn sơn bóng thời Eisenhower mà mép gỗ xung quanh khiến nó trông giống như ổ bánh mỳ cháy; những bức tường ốp gỗ không rõ có phải xuất phát từ một bộ phim khiêu dâm từ những năm 70 hay không nữa; những chiếc đèn sàn halogen, một thứ tình cờ gợi nhớ tới căn phòng ở ký túc xá của tôi từ thập niên 90. Hiệu ứng cuối cùng lại tạo ra một không gian ấm cúng lạ thường – trông nó giống như ngôi nhà của ai đó bị sao nhãng chăm chút hơn là một quán bar. Và điều vui nhất là: Chúng tôi có chung bãi để xe với một sàn chơi bowling ở địa phương, và mỗi khi cánh cửa quán chúng tôi mở ra, một loạt những âm thanh loảng xoảng vang lên như một tràng pháo tay đón chào ở ngay lối vào dành cho khách.

Chúng tôi đặt tên quán bar là Quán Bar. "Mọi người sẽ nghĩ chúng ta có vẻ châm biếm chứ không phải là những kẻ thất nghiệp sáng tạo." Em gái tôi cắt nghĩa.

Vâng, chúng tôi đã nghĩ mình là những công dân New York tài ba – khi cái tên kia chỉ là một trò vui mà không ai có thể hiểu được ý nghĩa của nó, theo cách mà chúng tôi hiểu. Chẳng phải siêu phàm gì. Chúng tôi hình dung người dân địa phương sẽ chun mũi mà hỏi rằng: Sao lại đặt tên là Quán Bar? Nhưng vị khách đầu tiên của chúng tôi, một phụ nữ có mái tóc màu xám tro đeo cặp kính mắt tròn và mặc bộ đồ thể dục màu hồng, đã phát biểu: "Tôi thích cái tên này. Giống như trong phim Bữa sáng ở Tiffany vậy, khi Audrey Hepburn đặt tên con mèo của mình là Mèo."

Kể từ ấy chúng tôi thấy mình bớt hợm hĩnh hơn, và đó là một dấu hiệu tốt.

Tôi đánh xe vào bãi đỗ và chờ đợi cho đến khi âm thanh của tiếng giật bóng từ sàn bowling vang lên – xin cảm ơn, xin cảm ơn các bạn – rồi mới bước ra khỏi xe. Tôi rất yêu thích không gian quanh đây, một cảnh quan hoàn mỹ chưa hề bị nhàm chán: phía bên kia con phố là bưu điện thâm thấp được xây bằng gạch vàng (lúc này đang đóng cửa, vì là thứ Bảy), tòa văn phòng khiêm tốn sơn màu be chạy dọc theo con phố (giờ cũng đang tạm nghỉ). Thị trấn này không phồn thịnh, nó đã không còn như thế nữa, dù trên bất cứ phương diện nào. Quỷ tha ma bắt, nó thậm chí còn không phải là duy nhất, mà chỉ là một trong hai thị trấn Carthage, thuộc Missouri – thị trấn của chúng tôi đúng ra là Bắc Carthage, nên tưởng như chúng là hai thị trấn song sinh. Thực ra thị trấn của chúng tôi cách thị trấn kia đến hàng trăm dặm và nhỏ hơn: một thị trấn cổ kính nhỏ xinh của những năm 50 đã được mở rộng thành một khu ngoại ô cỡ trung tiêu chuẩn và trở nên phát triển. Nhưng nó là nơi mẹ tôi lớn lên, là nơi bà nuôi dưỡng tôi và Margo trưởng thành, nên nó chứa đựng lịch sử. Chí ít thì nó cũng là thị trấn của tôi.

Khi băng qua bãi đỗ xe được đổ nền bê-tông và ngập cỏ dại để đi về phía quán bar, tôi nhìn xuôi theo con phố và thấy dòng sông. Chính là nó, thứ khiến tôi luôn yêu quý thị trấn này: Chúng tôi đã không xây một kè sông an toàn để nhìn xuống dòng Mississippi, mà chúng tôi ở ngay trên con sông. Tôi có thể đi xuống cuối con phố, bước ngay vào một quãng dốc gần một mét không khó khăn gì và thẳng tiến tới Tennessee. Mọi tòa nhà ở khu trung tâm đều được đánh dấu những mực nước sông dâng lên trong các trận lụt năm 1961, 1975, 1984, 1993, 2007, 2008, 2011. Và còn nhiều điều khác nữa.

Hiện giờ thì dòng sông không đầy nước, nhưng tốc độ chảy khá lớn với những dòng nước xiết. Một nhóm hai người đàn ông đang di chuyển theo tốc độ của dòng sông, mắt họ chăm chăm nhìn xuống chân, hai bờ vai căng ra, bước sải một cách vững vàng. Khi tôi đang quan sát họ thì bỗng nhiên một người ngước lên nhìn tôi, khuôn mặt anh ta bị khuất bóng, một hình trái xoan tối đen. Tôi liền quay đi.

Tôi có cảm giác hối thúc muốn bước ngay vào trong quán. Khi tôi đi được chừng sáu mươi mét thì thấy cổ mình đổ mồ hôi ròng ròng. Từ trên cao mặt trời vẫn chiếu xuống tia nhìn khó chịu. Ngươi đã bị phát hiện.

Ruột gan tôi như lộn tùng phèo, và tôi rảo bước hơn. Tôi cần uống một thứ gì đó.

Amy Elliott

Tháng 1 năm 2005

- Nhật ký -

Ô LA LA! Khi viết những dòng này, tôi đang ngoác miệng cười như thể một đứa trẻ mồ côi vừa mới được nhận nuôi vậy. Tôi cảm thấy ngượng ngùng trước niềm vui sướng của chính mình, giống như một cô nàng xì-tin với mái tóc đuôi ngựa trong tập truyện tranh đang buôn chuyện qua điện thoại rằng: Mình đã gặp một anh chàng đấy!

Nhưng thực là vậy. Một sự thực đúng nghĩa và hiển nhiên. Tôi đã gặp một anh chàng, một anh chàng rất tuyệt vời, vô cùng đẹp trai, vui tính và dễ thương đến chết đi được. Thử hình dung tới con cái mình sau này mà xem, thật đáng để nghĩ đến (thôi, thôi nào, mình không nghĩ xa đến thế chứ, làm sao có chuyện con cái ở đây được!) Nhưng không thể đừng được. Năm mới đã sang rồi nhưng vẫn còn dư âm của không khí đầu năm. Trời mùa đông: nhập nhoạng tối và lạnh tê cóng.

Carmen, một cô bạn mới – mới biết sơ sơ, mới thân sơ sơ, một kiểu bạn bè mà ta không thể hủy lời hẹn – đã rủ tôi cùng cô ấy tới Brooklyn tham dự một trong những buổi tiệc của cánh nhà báo. Giờ thì, tôi thấy thích chúng, tôi thích các nhà báo, tôi vốn là con của các nhà báo, mà bản thân cũng là một nhà báo nữa. Tôi muốn viết đi viết lại mãi từ này – NHÀ BÁO – bất cứ khi nào phải điền vào một tờ khai, một bảng câu hỏi hay giấy tờ yêu cầu thông tin về nghề nghiệp. Được rồi, tôi chỉ là người viết ra những tình huống trắc nghiệm về tính cách mà thôi. Tôi không viết bài về những Sự Kiện Lớn diễn ra trong ngày thì có sao nào. Nhưng tôi nghĩ, công bằng mà nói tôi vẫn là một nhà báo. Tôi viết nhật ký là để mài giũa kỹ năng, để góp nhặt những chi tiết và mọi quan sát của mình. (Một nụ cười ngoác miệng của một đứa trẻ mồ côi vừa mới được nhận nuôi, ý tôi là điều đó cũng chẳng lấy gì làm tệ cho lắm, nhỉ.) Nhưng thẳng thắn mà nói, ít nhất những câu hỏi tình huống của tôi cũng giúp cho bản thân trưởng thành hơn. Phải vậy không?

Tại một bữa tiệc mà xung quanh bạn đều là những nhà báo vô cùng tài năng, là người chắp bút cho những tờ báo và tạp chí danh tiếng và uy tín.

Bạn chỉ là người viết những câu hỏi tình huống trắc nghiệm cho báo lá cải dành cho phụ nữ. Khi có ai đó hỏi thăm bạn làm nghề gì, thì bạn sẽ:
a. Ngượng ngùng và trả lời: "Tôi chỉ viết những tình huống trắc nghiệm về tính cách thôi, một công việc vớ vẩn ấy mà!"
b. Chủ động khiêu khích: "Hiện giờ thì tôi viết báo, nhưng tôi đang cân nhắc một công việc gì đó thách thức hơn và đáng làm hơn – tại sao lại không nhỉ, còn anh làm nghề gì vậy?"
c. Tự hào về khả năng của mình: "Tôi viết những tình huống trắc nghiệm về tính cách dựa trên kiến thức thu nhận được với tấm bằng thạc sĩ về tâm lý học của mình – à, có một điều thú vị nữa, tôi chính là nguồn cảm hứng cho một bộ sách trẻ em rất được yêu thích đấy, Amy tuyệt vời, anh chắc hẳn biết bộ sách đó chứ? Yeah, ngán ngẩm chưa, kẻ hợm hĩnh!

Câu trả lời: C, chắc chắn là C.

Dù sao đi nữa thì bữa tiệc cũng đã rơi vào một tình huống khó xử bởi một người bạn thân của Carmen, một tay bút chuyên viết về phim ảnh cho một tạp chí điện ảnh, mà theo Carmen là một người rất vui tính. Tôi thấy hơi lo lắng vì cô ấy muốn dàn dựng để chúng tôi gặp nhau: Tôi không thích giả

vờ. Tôi phải rơi vào bẫy tình, vờ như không biết gì, giống một kẻ cuồng si vì yêu. Nhưng dẫu vậy tôi vẫn thấy bồn chồn. Tôi có cảm giác mình đang cố tỏ vẻ duyên dáng, rồi nhận ra rõ ràng là tôi đang cố tỏ ra mình thật duyên dáng, thậm chí sau đó tôi còn cố trở nên duyên dáng hơn nữa bằng cách bôi trát cho cái vẻ duyên dáng giả tạo của mình. Thế là, về cơ bản, tôi trở thành một Liza Minnelli: Em đang khiêu vũ trong bộ đồ bó sát đính hạt lấp lánh, van nài để nhận được tình yêu của anh. Chiếc mũ quả dưa, điệu nhảy jazz và những nụ cười rạng rỡ.

Mà không, tôi chợt nhận ra, Carmen đã thổ lộ về anh bạn của cô ấy: Cô ấy thích anh ta. Tốt thôi.

Chúng tôi leo ba đoạn cầu thang rồi bước vào một không gian ấm áp hơi người và sặc mùi báo chí: rất nhiều cặp kính gọng đen, những mái tóc bù xù; áo sơ-mi giả cổ Đức và áo cổ lọ; những chiếc áo va-rơi bằng len màu đen ngổn ngang trên ghế bành, lòa xòa cả xuống sàn; bức áp-phích bằng tiếng Đức của bộ phim Tẩu thoát nhanh (Ihre Chance war gleich Null!) phủ kín cả một bức tường đã rạn màu sơn. Tiếng hát của Franz Ferdinand đang vang lên với nhạc phẩm Take me out.

Một nhóm người đang vây quanh chiếc bàn cờ nơi tất cả rượu đã được bày sẵn và rượu lại được rót đầy mỗi khi ly của họ chỉ vơi đi vài nhấp. Ai nấy đều nhận thấy rượu không còn nhiều nữa. Tôi len người vào trong rồi đặt chiếc cốc nhựa của mình lên giữa bàn như thể một nghệ sỹ hát rong xin tiền, lấy đá viên và xin chút vodka từ một anh chàng có gương mặt dễ thương đang mặc chiếc áo phông in dòng chữ Những kẻ xâm chiếm vũ trụ.

Chai rượu táo xanh trông chết người kia, thứ đồ uống lạ thường của chủ nhà, sẽ sớm là mục tiêu của chúng tôi nếu không có ai đó ra ngoài mua ngay một chầu rượu khác, và có vẻ như sẽ chẳng có ai cả, vì mọi người đều cho rằng họ đã mua rồi. Đó là một bữa tiệc tháng Giêng, lẽ dĩ nhiên là mọi người vẫn còn ngất ngây và say sưa, lười biếng và đồng thời bị kích động nữa. Một bữa tiệc mà mọi người đều uống quá nhiều và gây chiến với nhau bằng những ngôn từ sắc sảo, nhả khói thuốc qua cửa sổ đang mở ngay cả khi chủ nhà đã đề nghị họ ra ngoài hút thuốc. Chúng tôi nói chuyện với nhau ở hàng ngàn bữa tiệc năm mới như vậy rồi, chẳng còn gì để nói với nhau nữa cả, chúng tôi đều ngán ngẩm như nhau, nhưng lại không muốn về nhà trong cái lạnh giá này của tháng Giêng; xương cốt của chúng tôi vẫn còn rã rời vì leo bộ những bậc thang ở ga tàu điện ngầm.

Tôi đã để tuột mất Carmen vào tay anh chàng bảnh chọe chủ bữa tiệc – bọn họ đang có cuộc trao đổi khá căng thẳng trong một góc bếp, cả hai đều chụm vai lại, mặt đối mặt theo hình một trái tim. Tốt thôi. Tôi nghĩ mình nên làm gì đó ngoài việc cứ đứng ở giữa phòng, mỉm cười như một đứa trẻ con mới nhập hội trong phòng ăn. Nhưng phần lớn đồ ăn đã hết. Chỉ còn vài mẩu vụn khoai tây chiên còn sót lại dưới đáy một chiếc bát lớn mang nhãn hiệu Tupperware. Khay thức ăn trên bàn cà phê đầy ắp cà rốt tía và cọng cần tây vẫn chưa ai động đến, cùng với những mẩu đầu lọc thuốc lá trông như thể những cọng rau trang trí. Tôi đang mải mê với suy nghĩ của mình, một thứ suy nghĩ bốc đồng: Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngay bây giờ tôi nhảy xuống từ ban công nhà hát nhỉ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi làm tình bằng miệng với người đàn ông vô gia cư ngồi đối diện với tôi trên tàu điện ngầm đó? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi ngồi ngay xuống sàn nhà giữa bữa tiệc này rồi ăn ngấu nghiến mọi thứ, kể cả những đầu lọc thuốc lá kia?

“Làm ơn đừng có ăn bất cứ thứ gì ở đó nhé.” Anh ta lên tiếng. Chính là anh ta (bùm, bùm, BÙMMM!), nhưng tôi vẫn chưa biết đó chính là anh ta (bùm, bùm, bùmmm). Tôi chỉ biết đó là anh chàng sẽ nói chuyện với tôi. Một anh chàng mang vẻ tự mãn hệt như chiếc áo phông với dòng chữ châm biếm, nhưng xem ra lại có vẻ phù hợp với anh ta. Anh ta là loại đàn ông thể hiện cái tôi như thể mình đã làm tình với rất nhiều người, một gã hám gái, và thực sự sẽ biết cách làm tình với tôi. Tôi

mong muốn có kẻ nào đó biết làm tình với mình lắm chứ! Những cuộc hẹn hò của tôi dường như chỉ quay vòng trong ba loại đàn ông: loại giống như Ivy Leaguers, tự cho mình là nhân vật chính trong tiểu thuyết của Fitzgerald; những kẻ mồm mép tép nhảy ở phố Wall lúc nào cũng thấy tiền trong mắt, trong tai, trong mồm miệng bọn họ; và những gã khôn lanh, nhạy cảm, những kẻ luôn ý thức rằng mọi thứ trên đời chỉ là trò vui. Loại bạn tình như trong tiểu thuyết của Fitzgerald thường chẳng mấy khêu gợi khi ở trên giường, mà chỉ ồn ào và uốn éo rồi kết thúc chóng vánh. Loại luôn nghĩ đến tiền thì trở nên cuồng bạo và yếu đuối. Loại khôn lanh thì chỉ làm tình như thể bọn họ đang soạn một bản math rock: tay này thì gảy đàn chỗ này, ngón tay kia lại chơi một đoạn bass… Nghe có vẻ như tôi là một thứ đàn bà dâm đãng ấy nhỉ, phải không? Hãy tạm dừng để tôi đếm xem bao nhiêu nào… mười một. Không tệ lắm. Lúc nào tôi cũng nghĩ mười hai là con số ổn định nhất, một con số thỏa đáng để là điểm dừng.

"Nghiêm túc đấy." Số 12 nói tiếp. (Ha!) "Hãy tránh xa khay thức ăn đó. James có đến ba loại thực phẩm trong tủ lạnh của cậu ấy. Tôi có thể lấy cho cô một trái ô-liu với mù-tạc. Nhưng chỉ một trái thôi nhé."

Nhưng chỉ một trái thôi nhé. Một câu nói không chỉ có phần buồn cười, mà còn tạo cảm giác đằng sau nó là một lời trêu đùa, một kiểu đùa mà còn buồn cười hơn nếu bâng quơ lặp lại. Tôi nghĩ: Một năm nữa, chúng ta sẽ dạo bước trên cầu Brooklyn dưới ánh hoàng hôn và một trong hai ta sẽ thầm thì rằng: "Chỉ một trái ô-liu thôi nhé" và cả hai phá lên cười. (Rồi tôi thức tỉnh chính mình. Tệ thật. Nếu anh ta mà biết mình chưa gì đã nghĩ đến một năm nữa rồi thì chắc chắn anh ta sẽ chạy biến và mình chỉ còn biết đứng cổ vũ mà thôi.)

Tôi thừa nhận tôi mỉm cười chủ yếu là vì anh ta trông quá điển trai. Vẻ đẹp khiến tâm trí con người ta rối bời, khiến người nhìn phải hoa mày chóng mặt, khiến bạn chỉ muốn nói toạc ra – "Anh biết là mình rất quyến rũ, phải vậy không?" – rồi lại tiếp tục trò chuyện. Tôi dám chắc bọn đàn ông không ưa gì anh ta: Anh ta giống một gã trai giàu có thuộc tuýp nhân vật phản diện trong những bộ phim dành cho tuổi teen từ thập niên 80 – kiểu nhân vật chuyên chèn ép những kẻ yếu thế hơn, kiểu nhân vật cuối cùng sẽ ngậm được miếng bánh trong miệng mình với kem tươi chảy quanh cổ áo dựng lên, trong sự reo hò cổ vũ của mọi người trong quán.

Nhưng anh ta lại không hề cư xử như vậy. Tên anh ta là Nick. Tôi thích cái tên này. Nó khiến anh ta trông có vẻ đứng đắn, và bình thường, như chính anh ta vậy. Khi anh ta giới thiệu tên mình, tôi đã thốt lên: "Giờ thì đã có một cái tên thật." Anh ta có vẻ rạng rỡ hơn và nói trơn tru: "Nick là kiểu đàn ông mà cô có thể cùng uống bia, kiểu đàn ông sẽ không ngại nếu cô có nôn mửa trong xe của anh ta. Đó chính là Nick!"

Anh ta đã đọc một loạt những lời thoại thật ngớ ngẩn. Tôi có thể nhận ra ba phần tư nội dung những lời thoại đó trong các bộ phim mà anh ta đã dẫn. Có lẽ là hai phần ba. (Tự lưu ý: Dẫn trong phim Quy luật tự nhiên.) Anh ta rót đầy lại ly của tôi mà không đợi tôi đề nghị, và bằng cách nào đó đã tìm được ly cuối cùng của một loại rượu khá ngon. Anh ta đã tuyên bố và cắm cờ lên lãnh địa của tôi: Tôi đã ở đây trước nhé, cô ấy là của tôi, của tôi. Sau hàng loạt những gã trai yếu đuối, luôn tỏ ra tôn trọng theo kiểu hậu chủ nghĩa nữ quyền, việc trở thành một lãnh địa riêng của ai đó quả là cảm giác tuyệt vời. Anh ta có nụ cười rất quyến rũ, nụ cười của một con mèo. Cách anh ta mỉm cười với tôi như có thể ho ra những chiếc lông vũ màu vàng của chú chim Tweety vậy. Anh ta không hề hỏi tôi làm nghề gì, đó là một dấu hiệu tốt, một dấu hiệu của sự khác biệt. (Tôi đã nói mình là một nhà báo chưa nhỉ?) Anh ta nói chuyện với tôi bằng thứ ngữ âm gợn sóng của dòng sông Missouri; anh ta sinh ra và lớn lên ở vùng ngoại ô Hannibal, nơi nuôi dưỡng tuổi thơ của Mark Twain, là niềm cảm hứng của tác phẩm Tom Sawyer. Anh ta kể rằng đã từng làm việc trên một chiếc tàu thủy chạy bằng hơi nước khi còn ở tuổi vị

thành niên, chuyên phục vụ bữa tối và chơi nhạc jazz cho du khách. Và khi tôi (một con bé ngỗ ngược người New York chưa bao giờ từng phiêu lưu tới những bang rộng lớn ở miền trung nước Mỹ, Những Bang Mà Rất Nhiều Người Khác Vẫn Đang Sinh Sống Ở Đó) cười phá lên thì anh ta nói với tôi rằng Missoura là một mảnh đất thần tiên, một nơi đẹp nhất trên thế giới này, không một bang nào có thể sánh bằng. Anh ta có ánh mắt tinh quái và đôi mi dài mướt. Tôi có thể hình dung ra hình ảnh của anh ta khi còn là một cậu bé.

Chúng tôi đi chung taxi về nhà. Ánh đèn đường lấp loáng mờ ảo. Chiếc xe lao nhanh như thể đang bị rượt đuổi phía sau. Khi chúng tôi về đến một trong những nơi tắc nghẽn không lý giải được của New York, cách căn hộ của tôi mười hai khu nhà, lúc đó đã là một giờ sáng. Chúng tôi ra khỏi taxi, lao mình vào giá lạnh và lao mình vào Điều Tuyệt Vời Nào Tiếp Đây? Nick đi cùng tôi về nhà, tay anh khẽ đặt lên lưng tôi, khuôn mặt hai chúng tôi buốt giá vì cái lạnh. Khi chúng tôi ngoặt sang ngã rẽ, cửa hàng bánh của khu phố đang nhận đường kính được giao tới. Đường được đổ vào hầm rượu với số lượng lớn như thể chúng là xi-măng vậy. Chúng tôi không thể thấy gì khác ngoài cái bóng của những người vận chuyển đường lẫn trong đám mây mù màu trắng có vị ngọt đó. Con phố nổi gió cuồn cuộn, Nick kéo tôi lại gần và nở nụ cười, vẫn là nụ cười quyến rũ ấy. Anh đưa hai ngón tay lên gạt lọn tóc của tôi, rồi vuốt xuống đến tận ngọn, giật giật nó hai lần, như thể đang kéo một chiếc chuông. Lông mi của anh lấm tấm trắng, và trước khi ngả người sát vào, anh khẽ liếm bụi đường bám trên môi tôi trước khi nếm trải vị ngọt của tôi thực sự.

Ngày của Nick Dunne

TÔI MỞ TOANG CÁNH CỬA ra vào của quán bar, lẩn mình vào bóng tối và lần đầu tiên trong ngày lấy một hơi thật sâu hít vào mùi thuốc lá, mùi bia, mùi hương của từng giọt rượu bourbon, và mùi vị bỏng ngô cũ. Trong quán bar chỉ có một khách hàng duy nhất đang ngồi ở tận sâu phía trong: một phụ nữ lớn tuổi tên là Sue, vẫn thường xuyên cùng chồng tới quán vào thứ Năm hàng tuần cho đến khi ông chồng mất cách đây ba tháng. Giờ thì thứ Năm nào bà cũng đến đây một mình, không trò chuyện nhiều mà chỉ ngồi đó với một cốc bia và trò chơi ô chữ như thể gìn giữ một nghi lễ của mình.

Em gái tôi đang làm việc ở phía sau quầy, mái tóc buộc túm lên với chiếc nơ bướm cỡ lớn, cả hai cánh tay nhuộm hồng khi con bé nhúng từng cốc bia lên xuống giữa đám bọt xà phòng. Margo có dáng người mảnh dẻ và nét mặt khá lạ, không hẳn là không cuốn hút. Phải mất một lúc mới có thể định hình những đường nét của con bé: quai hàm rộng, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi mắt đen sâu thẳm. Nếu ở trong một bộ phim cổ trang, chắc hẳn sẽ có một gã đàn ông ngả mũ huýt sáo khi nhìn thấy con bé rồi nói: "Này, thứ đàn bà quỷ tha ma bắt!" Gương mặt của một nữ hoàng phim hài thời kỳ những năm 30 không phải lúc nào cũng phù hợp với thời đại công chúa thần tiên của chúng ta. Nhưng qua những năm tháng chúng tôi sống cùng nhau, tôi biết bọn đàn ông thích em gái tôi, rất thích, điều khiến tôi với cương vị của một người anh vừa cảm thấy tự hào lại vừa phải cảnh giác.

"Họ vẫn làm thịt cuộn ớt tiêu chứ anh?" Con bé lên tiếng thay cho lời chào, mắt không nhìn lên nhưng vẫn biết đó chính là tôi, và tôi lại có cảm giác nhẹ nhõm thường thấy mỗi khi gặp con bé: Mọi việc có thể không tuyệt vời, nhưng đều ổn thỏa.

Em gái song sinh của tôi, Margo. Tôi đã nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi. Nó đã trở thành một câu thần chú giúp tôi nhẹ lòng thay vì ý nghĩa thực của nó: Go-song-sinh-của-tôi. Những năm 70, sinh đôi như chúng tôi lúc đó là việc khá hiếm gặp và nó giống một phép màu, như thể là anh em họ của loài kỳ lân hay anh chị em ruột rà với những người tí hon vậy. Thậm chí chúng tôi ít nhiều còn có thần giao cách cảm của những cặp sinh đôi. Go quả thực là người duy nhất trên thế gian này tôi hoàn toàn cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh. Tôi không có cảm giác phải cắt nghĩa những hành động của mình đối với con bé. Tôi không giải thích, không nghi ngờ, không lo lắng. Tôi không nói tất cả mọi chuyện với Margo, không còn như vậy nữa, nhưng cho đến giờ con bé là người mà tôi thổ lộ nhiều hơn bất cứ ai. Tôi kể với Margo nhiều hết mức có thể. Dù gì chúng tôi cũng đã từng nương tựa vào nhau, che chở cho nhau trong suốt chín tháng trời. Điều đó đã trở thành một thói quen trọn đời rồi. Đối với tôi không thành vấn đề khi Margo là con gái, một cô gái lạ kỳ với ý thức sâu sắc. Tôi có thể nói gì được đây? Con bé lúc nào cũng tuyệt vời.

"Thịt cuộn ớt tiêu à, một loại thịt cho bữa trưa đúng không? Anh nghĩ họ có làm đấy."

"Chúng ta nên mua một ít." Con bé nói rồi nhướng một bên lông mày nhìn tôi. "Em thấy tò mò quá."

Không nói không rằng, con bé rót cho tôi một ít bia PBR tươi vào chiếc ly có quai trông bẩn đến mức khó hiểu. Khi bắt gặp ánh mắt tôi chăm chăm nhìn vào vết ố trên miệng ly, con bé đưa chiếc ly lên ngang miệng mình rồi liếm sạch vết ố đó, chỉ để một ít nước miếng vương lại rồi đặt phần quai của chiếc ly đối diện vuông góc với tôi. "Được chưa, hoàng tử của tôi?"

Go luôn cho rằng tôi được thừa hưởng những gì tốt đẹp nhất từ bố mẹ, rằng tôi là đứa con trai mà bố mẹ tôi đã ao ước, là đứa con duy nhất mà họ được trời ban cho, và rằng con bé bước vào thế giới này là nhờ lén bám chặt vào mắt cá chân của tôi, giống như một kẻ lạ mặt không hề được mong đợi.

(Đặc biệt là đối với cha tôi.) Con bé tin rằng trong suốt thời thơ ấu của mình nó đã bị bỏ mặc để tự lo liệu tất cả mọi việc, một thứ sinh vật đáng thương, chỉ luôn mặc đồ thừa, chỉ nhận được sự cho phép vì lỡ miệng còn tiền tiêu vặt thì hạn chế, nói chung là gắn liền với sự hối tiếc. Có lẽ cách nhìn đó có phần đúng. Tôi chỉ biết đứng ở đấy mà gật đầu thừa nhận.

"Được rồi, thưa cô nông dân khổ hạnh của tôi." Tôi đáp lại với điệu bộ vẫy hai bàn tay mình theo kiểu cách của hoàng gia.

Tôi tu vội cốc bia. Phải ngồi xuống mà uống một hoặc ba ly bia mới được. Suốt từ sáng tới giờ đầu óc tôi vẫn đang căng ra.

"Anh có chuyện gì thế?" Go hỏi. "Trông anh cứ rối bời thế nào ấy." Con bé vẩy bọt xà phòng vào tôi, thực ra là nước thì đúng hơn. Điều hòa không khí bắt đầu chạy làm những lọn tóc trên đỉnh đầu chúng tôi bay bay. Chúng tôi dành nhiều thời gian ở Quán Bar hơn mức cần thiết. Nó đã trở thành ngôi nhà tuổi thơ mà chúng tôi chưa từng có được. Năm ngoái, vào một đêm say mèm, chúng tôi đã bật mở những chiếc thùng chứa đồ trong tầng hầm ngôi nhà của bố mẹ. Khi ấy mẹ tôi còn sống nhưng cũng đã yếu lắm rồi, chúng tôi cảm thấy cần được vỗ về và hai anh em đã lục tìm lại những món đồ chơi cũ, cứ sau mỗi ngụm bia lại là những tiếng u u, a a. Giáng sinh tháng Tám. Sau khi mẹ mất, Go chuyển về ngôi nhà cũ của gia đình tôi. Những món đồ chơi, từng thứ một, dần được chúng tôi sắp đặt lại ở Quán Bar: một con búp bê kiểu Strawberry Shortcake giờ không còn mùi thơm nữa được đặt trên chiếc ghế đẩu cao (quà của tôi tặng Go); một chiếc xe Hot Wheels El Camino nhỏ xíu, đã mất một bánh, được đặt trên chiếc giá trong góc quán (quà của Go tặng tôi).

Chúng tôi đã nghĩ tới việc cho ra mắt một chương trình buổi tối gồm những trò chơi tập thể, nhưng phần lớn khách hàng của chúng tôi đều đã quá tuổi để còn chút hoài nhớ về trò chơi Những chú hà mã đói ngấu hay Trò chơi cuộc sống qua những chiếc ô-tô nhỏ xíu bằng nhựa, bên trong đầy những chiếc ghim tượng trưng cho các cặp vợ chồng và con cái. Tôi không thể nhớ người ta đã giành chiến thắng bằng cách nào nữa.

Go rót đầy lại ly bia của mình và của tôi. Mí mắt trái của con bé hơi cụp xuống. Đã đúng giữa trưa rồi,12:00, và tôi tự hỏi không rõ Go uống từ bao giờ. Con bé đã có một chặng đường mười năm vất vả. Cô em gái ưa mạo hiểm của tôi, với bộ não của một nhà khoa học tên lửa và tinh thần của một kẻ cưỡi ngựa chăn gia súc, đã bỏ ngang việc học ở trường cao đẳng từ cuối những năm 90 để tới Mahattan. Con bé là một trong những hiện tượng 'chấm-com' đầu tiên – điên cuồng kiếm tiền trong vòng hai năm, để rồi đến năm 2000 cũng bị nhấn chìm trong sự bùng nổ của Internet. Go không chịu khuất phục. Con bé gần với ngưỡng tuổi hai mươi hơn là ba mươi; nó vẫn ổn. Chuyển sang phương án hai, Go hoàn tất việc học và tham gia vào giới đầu tư tài chính. Con bé ở mức độ trung bình, không hào nhoáng, cũng không có gì đáng hổ thẹn cả, nhưng con bé mất việc – một cách nhanh chóng – trong cuộc khủng hoảng năm 2008. Tôi thậm chí không hề biết Go đã rời New York cho đến khi con bé gọi cho tôi từ nhà bố mẹ: Em bỏ cuộc rồi. Tôi nài nỉ, phỉnh phờ con bé quay trở lại, nhưng từ phía đầu dây bên kia không một lời nào đáp lại ngoài sự im lặng giận dữ. Sau khi gác máy, trong tâm trạng rối bời tôi đến ngay căn hộ của Go ở Bowery và thấy Gary, cây si yêu quý của con bé đã héo úa và được đặt bên cạnh cửa thoát hiểm. Tôi nhận ra rằng con bé sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Quán Bar dường như là niềm vui của Go. Con bé lo việc sổ sách, rót bia. Tuy thường xuyên lấy khoản tiền boa trong chiếc lọ, nhưng con bé làm việc nhiều hơn cả tôi. Chúng tôi chẳng bao giờ nói chuyện với nhau về cuộc sống trước đây. Chúng tôi là những kẻ mang họ Dunne mà. Chúng tôi chấp nhận cuộc sống và hài lòng với nó một cách khác thường.

“Này, sao vậy?” Go lên tiếng, theo cách con bé thường mở đầu một cuộc hội thoại.

“Ơ.”

“Ơ cái gì? Ơ, tệ quá à? Trông anh kinh thật.”

Tôi nhún vai tỏ ý đồng tình. Con bé dò xét nét mặt tôi.

“Lại là Amy sao?” Go hỏi. Một câu hỏi quá dễ để trả lời. Tôi lại nhún vai lần nữa – lần này là cái nhún vai khẳng định, kiểu biết làm sao được?

Go làm vẻ mặt hứng thú, chống khuỷu tay lên quầy bar, hai tay đỡ lấy cằm rồi gác chân lên ghế, chuẩn bị mổ xẻ cuộc hôn nhân của tôi đến cùng. Go – chuyên gia duy nhất của ban cố vấn. “Có chuyện gì với chị ta vậy?”

“Một ngày tệ hại. Chỉ là một ngày tệ hại thôi.”

“Đừng để chị ta làm phiền anh.” Go châm một điếu thuốc lá. Con bé hút mỗi ngày chỉ đúng một điếu. “Đàn bà là thứ điên rồ.” Go không tự cho mình là một phần trong phạm trù tổng quát đàn bà đó, từ mà con bé đưa ra với ý giễu cợt.

Tôi thổi làn khói thuốc về phía chủ nhân của nó. “Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của bọn anh. Năm năm.”

“Ái chà.” Cô em gái của tôi nghếch đầu về phía sau. Con bé đã từng là phù dâu cho đám cưới với mọi thứ được trang hoàng trong ánh tím – “một quý cô tóc đen duyên dáng trong chiếc váy màu thạch anh tím”, đúng như lời khen tặng của mẹ Amy dành cho Go. Nhưng ngày kỷ niệm đám cưới không phải là điều mà con bé để trong đầu. “Trời đất. Điên thật. Ông tướng này. Sao nhanh thế nhỉ.” Con bé nhả khói thuốc về phía tôi, một kiểu đùa giỡn với mầm mống của căn bệnh ung thư. “Chị ta lại sắp sửa bày cái trò, ờ, anh gọi nó là gì nhỉ, hình như không phải săn tìm câu đố…”

“Săn tìm kho báu.” Tôi đáp.

Vợ tôi rất thích các trò chơi, thường là các trò chơi trí tuệ, nhưng thực tế thì cũng là những trò chơi mang tính giải trí. Và vào các dịp kỷ niệm ngày cưới, cô ấy luôn chuẩn bị một trò chơi săn tìm kho báu rất tỉ mỉ, mỗi câu đố lại dẫn đến nơi cất giấu câu đố tiếp theo cho đến khi tôi về tới đích, nơi giấu món quà cô ấy dành tặng tôi. Đó là cách mà bố Amy luôn làm cho mẹ cô ấy vào mỗi dịp kỷ niệm ngày cưới của họ, và xin đừng cho rằng tôi không nhìn nhận ra vai trò giới trong trò chơi này, rằng tôi không hiểu được ẩn ý phía sau nó. Nhưng tôi không lớn lên trong gia đình của Amy. Tôi lớn lên trong gia đình của tôi, và món quà cuối cùng tôi nhớ bố tôi đã tặng mẹ là một chiếc bàn là được đặt trên bàn bếp, không gói bọc gì cả.

“Chúng ta có nên đánh cược xem năm nay chị ta sẽ khiến anh ngao ngán đến mức nào không nhỉ?” Margo vừa gợi ý vừa mỉm cười nhấp một ngụm bia.

Vấn đề với trò săn tìm kho báu của Amy là: Tôi chưa bao giờ giải được câu đố nào cả. Lần đầu tiên kỷ niệm ngày cưới, hồi còn ở New York, tôi giải được hai trong số bảy câu. Đấy là lần giỏi nhất rồi. Câu mở đầu như sau:

Nơi đây tuy chút tầm thường,

Nụ hôn thu đó yêu thương ngập tràn.

Bạn đã từng chơi trò đánh vần của trẻ con rồi chứ? Cái phút giây ngỡ ngàng sau khi một từ được

xướng lên đó, khi mà bộ não của bạn phải phân tích xem liệu mình có đánh vần được từ đó hay không? Cảm giác giống như thế đấy, hoang mang và trống rỗng.

"Một quán bar kiểu Ireland ở một nơi chẳng hề Ireland chút nào." Amy huých huých khuỷu tay mình.

Tôi cắn mím một bên mép, nhún vai một cái rồi nhìn khắp phòng khách như thể câu trả lời có thể đang nằm ở đó. Vợ tôi lại cho thêm một phút thật lâu nữa.

"Chúng ta đã bị lạc trong mưa." Amy nói với giọng khẩn thiết đến mức gần như tức giận.

Tôi chỉ biết nhún vai.

"Quán McMann's, Nick. Anh có nhớ không, bọn mình đã bị lạc ở khu phố Tàu dưới trời mưa trong khi cố tìm cái quán sủi cảo đó. Cả hai ta cứ tưởng quán đó ở gần chỗ đặt bức tượng Khổng Tử nhưng hóa ra lại có đến hai bức tượng như thế, và rồi bọn mình vô tình bước vào quán bar đó, ướt như chuột lột. Sau đó chúng ta gọi vài ly whisky, rồi anh đã ôm và hôn em, đó là…"

"Phải rồi! Đáng lẽ em nên đưa ra chi tiết về Khổng Tử, hẳn là anh đã nhớ ra."

"Bức tượng không phải vấn đề. Mà vấn đề là địa điểm đó. Khoảnh khắc đó. Em đã tưởng rằng nó đặc biệt lắm cơ đấy." Amy nhấn nhá những từ cuối cùng bằng giọng giận dỗi trẻ con đã từng khiến tôi phải say đắm.

"Đặc biệt mà." Tôi kéo Amy vào lòng rồi hôn cô ấy. "Nụ hôn này là sự tái hiện kỷ niệm đặc biệt của anh. Nào chúng mình cùng làm lại như lần ở quán McMann's đó nhé."

Tay chủ quán McMann's, người to béo như gấu với bộ râu quai nón nhìn thấy chúng tôi bước vào liền mỉm cười rạng rỡ, rót cho chúng tôi hai ly whisky, và đưa đẩy sang câu đố tiếp theo.

Khi tôi mỏi mệt và chán chường

Duy chỉ một nơi giấu vấn vương.

Câu đó té ra muốn nói đến bức tượng Alice ở xứ sở thần tiên trong Công viên Trung tâm mà Amy đã nói với tôi – cô ấy đã từng nói với tôi, cô ấy biết cô ấy đã nói với tôi nhiều lần rồi, rằng khi còn nhỏ đó chính là nơi luôn khiến cô ấy cảm thấy nhẹ lòng. Tôi đã không một nhớ chút nào về những cuộc hội thoại đó. Ở điểm này tôi hoàn toàn thành thật, tôi không hề nhớ. Tôi mắc chứng rối loạn mất tập trung, và tôi luôn cảm thấy vợ mình rực rỡ vô cùng, theo đúng nghĩa thuần khiết nhất của từ rực rỡ: người ta sẽ bị lóa mắt, nhất là khi nhìn vào thứ ánh sáng rạng ngời đó. Được ở bên và nghe cô ấy nói đã là quá đủ rồi, không hẳn lúc nào cũng phải để ý cô ấy đang nói gì. Đáng lý ra tôi nên để ý, nhưng thực tế đã không như vậy.

Đến cuối ngày, khi chúng tôi trao nhau những món quà thực sự – những món quà được bọc trong giấy gói như thường lệ nhân ngày kỷ niệm đầu tiên – Amy đã không nói gì với tôi cả.

"Anh yêu em, Amy. Em biết là anh yêu em mà." Tôi vừa nói vừa đuổi theo cô ấy, len lỏi qua những nhóm khách du lịch gia đình tụ tập trên hè phố còn đang sửng sốt, mắt chữ o miệng chữ a. Amy lách mình giữa những đám đông trong Công viên Trung tâm, thoăn thoắt len qua khe hở giữa những người chạy bộ và những người trượt ván, giữa những cặp bố mẹ và lũ trẻ còn đang chập chững bước đi. Cô ấy lao nhanh như kẻ say, lúc nào cũng ở phía trước tôi, môi mím chặt và vội vội vàng vàng thẳng tiến mà không có đích đến. Tôi cố gắng đuổi theo, tóm lấy cánh tay cô ấy. Cuối cùng Amy cũng dừng lại, làm vẻ mặt lạnh tanh khi tôi phân trần cho chính mình, ngón tay giữa giơ lên đã khiến sự tức giận của tôi nhẹ bớt: "Amy, anh không hiểu nổi tại sao anh cần chứng minh tình yêu của mình dành cho em bằng

cách phải ghi nhớ chính xác những gì em làm, chính xác theo cách em muốn. Điều đó không có nghĩa là anh không yêu cuộc sống mà chúng ta đang cùng sẻ chia."

Một chú hề gần đó đang thổi bóng hình con thú. Một người đàn ông đang mua một bông hồng. Một đứa trẻ đang liếm láp chiếc kem ốc quế. Giữa cảnh tượng đó, một thực tế trần trụi ra đời, một thực tế mà tôi sẽ không bao giờ quên được: Amy lúc nào cũng quá phấn khích, còn tôi chưa bao giờ, chưa từng bao giờ xứng đáng với những nỗ lực đó. Xin chúc mừng lễ kỷ niệm, tên khốn nạn.

"Em nghĩ, năm năm rồi, chị ta sẽ thấy thực sự ngán ngẩm cho mà xem." Go tiếp lời. "Nên em hy vọng anh sẽ tặng chị ta một món quà ra trò."

"Anh sẽ ghi lại trong mục những việc cần làm."

"Năm năm thì, cái gì nhỉ, giống như biểu trưng ấy? Giấy à?"

"Giấy là năm đầu tiên." Tôi đáp. Sau khi kết thúc trò chơi săn tìm kho báu khốn khổ không mong đợi vào dịp kỷ niệm đầu tiên ấy, Amy đã tặng tôi một bộ văn phòng phẩm trang nhã. Các chữ cái đầu viết tắt tên của tôi được in nổi ở trên cùng, và loại giấy đó mềm đến mức tôi đã thầm mong những ngón tay mình đừng có ướt. Để đáp lại, tôi tặng vợ mình một chiếc diều giấy màu đỏ với hình dung về công viên và những cuộc dạo chơi ngoài trời trong nắng hè dịu nhẹ. Chẳng ai trong chúng tôi thích món quà mình được tặng cả; chúng tôi thích nhận được món quà của người kia hơn. Một thứ ngạc nhiên trái khoáy.

"Là bạc à?" Go đoán. "Là đồng? Hay ngà? Nói cho em biết đi."

"Là gỗ." Tôi nói. "Chẳng có món quà lãng mạn nào làm bằng gỗ cả."

Ở phía cuối quầy bar, Sue đã gập gọn gàng tờ báo của mình lại và đặt nó lên mặt quầy cùng với chiếc cốc rỗng không và tờ giấy bạc năm đô-la. Chúng tôi mỉm cười chào nhau khi bà ấy rời khỏi quán.

"Em có ý này." Go nói. "Về nhà đi, làm tình cuồng nộ vào, dùng cái của quý của anh mà quật vào chị ta rồi hét lên: "Đây là thứ gỗ dành cho cô đây, đồ quỷ cái!"

Chúng tôi cười phá lên. Cả hai anh em đều đỏ ửng hai bên má và ở cùng một vị trí. Go thích thú khi nhắm thẳng câu đùa có phần thô tục và hư hỏng ấy vào tôi như thể vừa ném một trái lựu đạn vậy. Đó cũng là lý do vì sao, thời trung học, chúng tôi luôn bị đồn thổi là đã vụng trộm giao cấu với nhau. Tình dục giữa anh em song sinh. Chúng tôi đã quá gắn bó, từ những trò đùa ẩn ý đến những lời thì thầm lả lướt. Tôi khá tự tin rằng mình không phải dông dài về điều này, nhưng các bạn không phải là Go, các bạn có thể hiểu sai, vì vậy tôi sẽ nói cho rõ: Em gái tôi và tôi chưa từng bao giờ giao cấu với nhau hay thậm chí nghĩ đến việc giao cấu với nhau cả. Chỉ là chúng tôi thực sự yêu quý nhau.

Lúc này Go đang giả diễn trò dùng thứ của quý đó tát vào mặt vợ tôi.

Không, Amy và Go không bao giờ có thể là bạn được. Bọn họ là hai thế giới khác biệt. Go đã từng là cô nàng nổi loạn trong cuộc đời tôi, còn Amy lại từng là cô nàng nổi loạn trong cuộc đời của tất cả mọi người. Đối với hai người đàn bà sống trong cùng một thành phố – đến những hai lần cùng thành phố, đầu tiên là New York, giờ là thành phố này – bọn họ hầu như chẳng biết gì về nhau cả. Bọn họ nhẹ nhàng bước vào rồi lại bước ra khỏi cuộc đời tôi như thể những diễn viên kịch chuyển vai, kẻ này vừa bước ra tới cửa thì người kia đi vào. Và những dịp hiếm có mà bọn họ cùng có mặt trong một căn phòng, dường như cả hai đều có phần sửng sốt vì sự chạm mặt đó.

Trước khi Amy và tôi tính chuyện nghiêm túc, đính hôn rồi làm đám cưới, tôi có thể lờ mờ bắt được suy nghĩ thành lời của Go ở chỗ này hay chỗ khác. Thật buồn cười, em không thể hoàn toàn nhận diện được chị ta, không biết chị ta thực sự là người thế nào nữa. Rồi: Anh dường như không phải là chính mình khi ở bên chị ta. Hay: Việc thực sự yêu một ai đó và yêu suy nghĩ của người đó là hai việc khác nhau. Và cuối cùng: Quan trọng là chị ta làm cho anh thực sự hạnh phúc.

Đó là quãng thời gian Amy thực sự đã làm cho tôi hạnh phúc.

Amy cũng có quan điểm riêng của mình về Go: Cô ấy rất… Missouri, phải vậy không? Hay: Đối với cô ấy anh phải lựa cảm xúc của mình. Và: Cô ấy có phần nũng nịu với anh nhỉ, nhưng em đoán là ngoài anh ra cô ấy chẳng còn ai khác nữa.

Tôi đã hy vọng khi chúng tôi quay trở về Missouri cả hai sẽ bỏ qua mọi chuyện – dù hòa thuận hay bất hòa thì cũng thoải mái là chính mình. Nhưng không ai được như mong đợi cả. Dẫu vậy thì Go vẫn vui vẻ hơn Amy, cho nên thế trận dường như không cân sức. Amy khôn khéo, ngạo nghễ và hay châm biếm. Amy có thể khiến tôi phát điên lên, có thể chọc xoáy một cách sắc sảo, nhưng Go lại luôn khiến tôi bật cười. Và cười nhạo vị hôn thê của mình quả là điều nguy hiểm.

"Go, anh tưởng chúng ta đã thỏa thuận là em sẽ không bao giờ nhắc đến cái của quý của anh nữa cơ mà." Tôi nói. "Điều đó nằm trong giới hạn tình anh em của chúng ta, hãy coi như anh không có cái của quý đó."

Điện thoại đổ chuông. Go nhấp thêm một ngụm bia nữa rồi nhấc máy. Con bé nhướng mày và mỉm cười. "Chắc chắn anh ấy ở đây rồi, đợi một lát nhé!" Go quay sang tôi mấp máy môi: "Carl."

Carl Pelly ở đối diện bên kia con phố với tôi và Amy. Đã nghỉ hưu từ ba năm nay. Đã ly hôn từ hai năm trước. Ngay sau đó anh ta chuyển vào khu phố của chúng tôi. Anh ta từng là người bán dạo – những đồ thiết yếu cho bữa tiệc của trẻ con – và tôi có cảm giác sau bốn thập kỷ sống rong ruổi, với anh ta không hẳn ở nhà mới là sống ở nhà. Hầu như ngày nào anh ta cũng đến quán bar với một túi đồ ăn Hardee nặng mùi gia vị rồi than phiền về vấn đề tài chính của mình cho đến khi anh ta được mời một ly miễn phí. (Đây là một đặc điểm khác về Carl mà tôi tìm hiểu được qua thời gian anh ta lui tới Quán Bar – anh ta là một kẻ nghiện rượu nặng dù vẫn có thể tự kiếm sống được.) Carl luôn nhanh nhẹn nhận xin bất kể thứ gì mà chúng tôi "cố gắng vứt đi", và anh ta làm thế là có ý của mình: Trong vòng một tháng tròn Carl đã không uống gì ngoài những chai Zima được sản xuất từ năm 1992 mà chúng tôi tìm được ở dưới hầm. Khi ốm vì rượu và buộc phải ở nhà, Carl sẽ viện cớ gì đó để gọi điện: Hộp thư nhà anh hôm nay trông đầy ứ, Nicky ạ, hình như có một gói hàng mới chuyển đến thì phải. Hay là: Trời có vẻ sắp mưa, chắc anh phải đóng cửa sổ vào. Những cái cớ vớ vẩn. Với Carl, anh ta chỉ cần nghe tiếng chạm cốc hay tiếng rượu được rót ra mà thôi.

Tôi vừa cầm máy vừa lắc lắc một chiếc cốc vại đầy đá gần phía đầu ống nói để Carl có thể tưởng tượng ra ly rượu gin của mình.

"Này, Nicky." Giọng lướt khướt của Carl cất lên. "Xin lỗi vì làm phiền anh bạn. Tôi chỉ nghĩ là anh nên biết… cửa nhà anh đang mở toang hoang, và con mèo của anh đang chạy ra ngoài. Mà đáng lẽ nó không nên thế, đúng không?"

Tôi lẩm bẩm không thành lời.

"Tôi định ra xem thế nào, nhưng tôi hơi mệt vì say quá." Carl líu lưỡi nói.

"Không sao." Tôi đáp. "Cũng đến lúc tôi phải về rồi."

Mất mười lăm phút lái xe, thẳng về hướng bắc dọc theo Đường Sông. Lái xe vào khu phố nhà mình thi thoảng vẫn khiến tôi rùng cả mình, một số lớn những ngôi nhà tăm tối cửa mở toang hoác – chúng chẳng bao giờ có người đến ở, hoặc có chủ thì họ lại buộc phải rời đi. Những ngôi nhà nằm đó hiên ngang, trống trải và không hơi người.

Khi Amy và tôi chuyển tới khu này, những người hàng xóm đến thăm chúng tôi chỉ gồm có: một người mẹ đơn thân trung tuổi với ba đứa con, mang theo món thịt hầm; một ông bố trẻ có ba đứa con sinh ba mang theo một két bia loại sáu chai (vợ anh ta đã bỏ nhà ra đi cùng với ba đứa con); một cặp vợ chồng già theo Cơ đốc giáo sống cách chúng tôi chừng vài căn; và tất nhiên cả Carl nữa, người sống phía bên kia con phố. Chúng tôi ngồi bên ngoài khoảng sàn gỗ phía sau nhà và ngắm nhìn dòng sông. Tất cả bọn họ đều rầu rĩ bàn luận về cổ phiếu của ARM, lãi suất không phần trăm, hay việc mua nhà không phải trả tiền trước, rồi sau đó tất cả bọn họ lại bình luận về việc Amy và tôi là những người duy nhất có căn nhà nhìn ra mặt sông, là cặp duy nhất vẫn chưa có con. "Chỉ có hai anh chị thôi à? Trong cả căn nhà rộng lớn thế này ư?" Người mẹ đơn thân kia hỏi chúng tôi khi đang làm món trứng bác hay gì đó.

"Chỉ có hai chúng tôi thôi." Tôi mỉm cười xác nhận và gật đầu cảm kích khi đưa một thìa đầy món trứng xốp mềm đó lên miệng.

"Có vẻ trống trải quá."

Về điều này thì chị ta đúng.

Bốn tháng sau, người phụ nữ đó không thể đặt tiền thế chấp nhà và đã biến mất trong đêm cùng với ba đứa con của mình. Căn nhà của chị ta vẫn bỏ không. Cửa sổ phòng khách vẫn còn treo bức tranh vẽ một chú bướm của đứa con, tông màu tươi sáng rực rỡ giờ đã ngả dần sang màu nâu. Một buổi tối cách đây không lâu, tôi lái xe qua đây và nhìn thấy một người đàn ông râu quai nón trong bộ quần áo dơ dáy đứng phía sau bức tranh nhìn đăm đăm ra ngoài, thập thò trong bóng tối như thể một chú cá u sầu bơi trong bể. Khi nhận ra tôi đang nhìn thì ông ta thụt người lại về phía bóng tối hun hút của ngôi nhà. Ngày hôm sau tôi để ở thềm trước ngôi nhà một túi giấy màu nâu bên trong đựng đầy bánh mỳ kẹp; nó vẫn nằm y nguyên ở đó dưới cái nắng suốt một tuần liền, thiu thối cả ra cho đến khi tôi nhặt nó đem vứt đi.

Im lặng. Cả khu phố lúc nào cũng im lặng một cách đáng sợ. Khi tôi về gần đến nhà, nhận ra tiếng động cơ ô-tô nên tôi đã thấy con mèo ngoan ngoãn ở trên bậc thềm. Hai mươi phút sau cuộc gọi của Carl, nó vẫn ở đó. Thật kỳ lạ. Amy rất thích con mèo này, một con mèo đã được cắt móng, chưa bao giờ biết ra ngoài, chưa từng bao giờ cả, bởi con mèo Bleecker này rất ngoan nhưng lại cực kỳ ngu đần. Mặc cho thiết bị dò tìm LoJack đã được cài đặt ở đâu đó trong đám lông xù bông tròn kia của nó, Amy vẫn hiểu rằng cô ấy sẽ không bao giờ còn thấy nó nữa nếu như nó bỏ ra ngoài. Con mèo sẽ lặc lè thẳng tiến về phía dòng sông Mississippi – tèn tén ten – thế là trôi tuột về Vịnh Mexico và rơi vào miệng của một con cá mập bò mộng đói khát nào đó.

Nhưng rốt cuộc con mèo thậm chí chẳng đủ thông minh để đi quá mấy bậc thềm. Bleecker ngồi chồm hỗm trên mép hiên nhà, một anh lính canh béo ú nhưng ngạo nghễ – cố sức quá mức. Khi tôi đánh xe vào nhà, Carl xuất hiện và đứng trên thềm trước nhà anh ta. Tôi có thể cảm thấy cả con mèo lẫn anh ta đều đang nhìn mình khi tôi bước xuống xe và đi về phía ngôi nhà. Những đóa mẫu đơn đỏ thắm đã bừng nở dọc hai bên hàng rào như lên tiếng đòi được ngắm nhìn.

Thấy cửa trước đang mở, tôi định đi về phía có thể chặn đường để bắt con mèo. Carl đã nói không

sai, nhưng tận mắt nhìn thì mới thấy khác biệt. Cửa không để ngỏ theo kiểu chỉ-ra-ngoài-một-lát-để-đổ-rác. Cửa mở toang-hoác-một-cách-đáng-ngờ.

Carl đứng tần ngần bên kia đường chờ đợi phản ứng của tôi. Và như một trích đoạn kịch tồi tệ, tôi cảm thấy chính mình đang đóng vai Người Chồng Lo lắng. Tôi đứng trên bậc giữa thềm tư lự, rồi sau đó bước vội vàng hai bậc một và lớn tiếng gọi tên vợ mình.

Im lặng.

"Amy, em có ở nhà không?"

Tôi chạy thẳng lên tầng trên. Không có Amy. Chiếc bàn ủi đồ đã được đặt sẵn ở đó, bàn là vẫn cắm điện, một chiếc váy đang chuẩn bị được là.

"Amy!"

Khi chạy xuống nhà, qua lối cửa ra vào đang mở tôi thấy Carl vẫn đứng đó, hai tay chống nạnh quan sát. Tôi rẽ ngoặt sang phía phòng khách rồi đột ngột dừng lại. Chiếc thảm trải sàn lấp loáng đầy những mảnh vỡ của thủy tinh. Chiếc bàn uống cà phê đã vỡ tan tành. Mấy chiếc bàn phụ vẫn ở bên cạnh. Sách nằm ngổn ngang trên sàn nhà như những quân bài. Ngay cả chiếc ghế cổ bọc đệm cũng bị lật ngửa, bốn chân ghế nhỏ xíu chổng ngược lên trông như thứ gì đó đã chết. Giữa đám đổ vỡ ấy là một chiếc kéo sắc bén.

"Amy!"

Tôi bắt đầu chạy và hét gào tên cô ấy. Xuyên qua gian bếp – nơi chiếc ấm nước vẫn đang đỏ lửa, rồi xuống tầng hầm – nơi phòng khách trống không, rồi lao ra khỏi cửa hậu. Tôi chạy rầm rập băng qua sân rồi bước lên khoảng sàn gỗ mỏng manh lối dẫn ra phía bờ sông. Tôi trộm liếc sang bên để xem liệu cô ấy có đang ở trên chiếc thuyền mái chèo của chúng tôi hay không, nơi tôi đã có lần bắt gặp cô ấy ngồi trên thuyền vẫn buộc dây neo bến và ném đá xuống sông, mặt hướng về phía mặt trời và mắt nhắm lại. Khi tôi ngó xuống mặt sông lấp loáng, chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy thì Amy bất chợt mở choàng đôi mắt xanh biếc của mình và chẳng nói với tôi một lời nào. Tôi cũng không nói gì mà chỉ lủi thủi đi vào nhà.

"Amy!"

Cô ấy không ở ngoài đó. Cô ấy không ở trong nhà. Không thấy Amy đâu cả.

Cô ấy đã biến mất.

Amy Elliott

18 tháng 9 năm 2005

-Nhật ký-

NÀO, NÀO, NÀO. Thử đoán xem ai đã trở lại? Nick Dunne, anh chàng tiệc tùng ở khu Brooklyn với nụ hôn êm dịu ngọt ngào và hành tung bí ẩn. Tám tháng, hai tuần, vài ngày đã qua, không một lời nào, rồi sau đó lại xuất hiện, như thể tất cả đều nằm trong kế hoạch vậy. Té ra là anh ta đã để mất số điện thoại của tôi. Điện thoại cầm tay của anh ta hết pin nên anh ta đã phải ghi số của tôi vào một tờ giấy nhớ. Sau đó tờ giấy dán lại được nhét vào túi quần jeans, chiếc quần jeans lại được cho vào máy giặt, và rốt cuộc là mẩu giấy nhớ trở thành một cục giấy nhàu nát. Anh ta đã cố gỡ nó ra nhưng chỉ còn đọc được một số 3 và một số 8. (Anh ta nói.)

Và sau đó công việc đã cuốn lấy anh ta. Rồi đột nhiên đã đến tháng Ba. Đã quá muộn màng và bối rối để cố gắng bắt lại liên lạc với tôi. (Anh ta nói.)

Hiển nhiên là tôi đã rất giận. Tôi đã thực sự tức giận. Nhưng giờ thì tôi không giận nữa. Để kể lại câu chuyện nhé. (Cô ấy nói.) Hôm nay. Một ngày tháng Chín nổi dông gió. Tôi đang dạo bước dọc theo Đại lộ số Bảy, dành khoảng thời gian nghỉ trưa để trầm ngâm suy nghĩ về những chiếc thùng bodega đặt bên đường – loại thùng chứa như không đáy bằng nhựa dành cho các loại dưa xanh, dưa vàng và mật ngọt. Chúng được đặt trên đá lạnh trông như thể một mẻ cá được đánh bắt trong ngày. Rồi tôi có cảm giác một người đàn ông áp gần sát phía bên cạnh mình khi tôi lững thững bước đi. Tôi liếc nhìn kẻ lạ mặt đó và nhận ra đó là ai. Chính là anh ta. Anh chàng mà tôi đã viết ở trang "Mình đã gặp một anh chàng!"

Tôi không dừng lại mà chỉ quay sang phía anh ta và nói:
a. "Tôi có biết anh không nhỉ?" (vừa lôi kéo, vừa thách thức)
b. "Chao ôi, tôi rất vui lại gặp anh!" (vừa háo hức, vừa như một kẻ đáng khinh)
c. "Anh cút xéo đi cho tôi nhờ." (vừa hung hăng, vừa chua chát)
d. "Ồ, chắc hẳn anh cần thời gian cho chuyện đó, phải không Nick?" (nhẹ nhàng, khôi hài và thoải mái)

Câu trả lời: D.

Và giờ thì chúng tôi đang ở bên nhau. Ở bên nhau, ở bên nhau. Mọi sự đã dễ dàng như thế đấy.

Thật thú vị và thật đúng lúc. Thời cơ, nếu bạn nắm bắt được. (Và tôi sẽ nắm bắt được.) Mới tối qua thôi bữa tiệc mừng cuốn sách Amy tuyệt vời và Ngày trọng đại của bố mẹ tôi đã được tổ chức. Vâng, Rand và Marybeth đã không thể kìm nén được nên cả hai đã tặng cho nhân vật cùng tên với con gái mình thứ mà thực tế họ đã không tặng được cho cô: một người chồng! Vâng, trong sách thì ở tuổi hai mươi, cô Amy tuyệt vời đó sẽ cưới chồng! Hay quá nhỉ. Chẳng ai quan tâm. Chẳng ai muốn Amy tuyệt vời kia sẽ trưởng thành, ngay cả tôi. Cứ mặc kệ cô ta mang đôi vớ ngang đầu gối với mái tóc buộc ruy-băng và hãy để tôi trưởng thành mà không bị cản mũi bởi cái bản ngã văn học đã được sửa đổi đó, một nửa tốt đẹp nằm trên giấy đó của tôi, hình mẫu mà đáng lẽ tôi phải là như vậy.

Nhưng Amy giống như thứ bánh mỳ và bơ Elliott, khiến người ta thấy rất ưng vị, nên tôi cho là mình không thể nào sánh với một nửa hoàn hảo của cô ta được. Lẽ dĩ nhiên là cô ta sẽ cưới anh chàng Able Andy thân thiết tuyệt vời đó. Bọn họ sẽ giống như bố mẹ tôi: hạnh phúc và hạnh phúc.

Tuy nhiên vẫn có vấn đề đáng ngại, đó là số lượng bản in vô cùng ít ỏi mà nhà xuất bản đưa ra. Thời kỳ những năm 80, một bản Amy tuyệt vời mới tinh thường được xuất bản hàng trăm nghìn cuốn. Giờ chỉ là mười nghìn. Bữa tiệc ra mắt cuốn sách cũng vì thế mà kém hoành tráng. Lệch điệu. Làm sao người ta lại muốn tổ chức một bữa tiệc rình rang chỉ vì một nhân vật hư cấu, bước ra thế giới từ khi còn là một đứa bé sáu tuổi đáng yêu sớm trưởng thành, mà giờ khi đã là một cô dâu hai mươi tuổi rồi vẫn mang giọng điệu của một đứa trẻ thơ? ("Ôi trời, vị hôn phu đáng mến của mình chắc chắn sẽ tức điên lên khi anh ấy không được như ý muốn…" Amy nghĩ. Thực tế đó mới là một trích đoạn, chứ đọc cả cuốn sách khiến tôi chỉ muốn đập thẳng vào cái nghìn vàng vẫn còn trong trắng và ngu độn của cô ta.) Cuốn sách là một thứ hoài niệm, muốn nhắm vào những phụ nữ đã từng lớn lên cùng Amy tuyệt vời, nhưng tôi không dám chắc trên thực tế có ai muốn đọc nó hay không. Tất nhiên, tôi đã đọc nó. Tôi chúc nguyện cho cuốn sách – đến hàng trăm lần ấy chứ. Rand và Marybeth đã sợ rằng việc kết hôn của Amy có thể sẽ khiến cho tình trạng độc thân thường xuyên của tôi bị tổn thương. ("Đối với mẹ, mẹ không cho là phụ nữ nên cưới chồng trước tuổi ba mươi lăm." Mẹ tôi, người phụ nữ đã cưới bố tôi ở tuổi hai mươi ba, đã nói như vậy đấy.)

Bố mẹ tôi luôn lo lắng rằng tôi sẽ nghĩ Amy là một nhân vật đả kích mình – họ lúc nào cũng khuyên tôi đừng có đọc nhiều về cô ta nữa. Thế nhưng tôi không thể không nhận thấy là bất cứ khi nào tôi làm hỏng một việc gì thì Amy luôn luôn làm đúng: Khi tôi bỏ học đàn violon năm mười hai tuổi, Amy trở thành thần đồng âm nhạc trong cuốn sách tiếp theo. ("Ôi trời, học đàn violon là một việc khó làm sao, nhưng làm việc khó mới là cách duy nhất để nên người!") Khi tôi bỏ thi đấu giải trẻ môn quần vợt năm mười sáu tuổi để đi nghỉ cuối tuần ở biển với bạn bè thì Amy quay trở lại với cuộc chơi. ("Ôi trời, mình biết đi chơi với các bạn thì sẽ vui lắm, nhưng mình sẽ khiến chính mình và những người khác phải thất vọng nếu mình bỏ cuộc.") Điều đó đã khiến tôi phát điên lên được, nhưng sau khi vào trường Harvard (còn Amy thì chọn chính xác trường của bố mẹ tôi), tôi đã tự nhủ sẽ thật ngớ ngẩn nếu cứ nghĩ về những chuyện như thế. Đó là vấn đề của bố mẹ tôi, hai nhà tâm lý học trẻ em, khi chọn cách thức công khai đặc biệt này về chứng bệnh gây sự thụ động của đứa con gái mình, không chỉ chán ngắt mà còn ngu xuẩn và kỳ quái với vẻ khôi hài. Đã vậy thì cứ để thế đi.

Bữa tiệc ra mắt cũng kỳ quái như chính cuốn sách vậy – được tổ chức tại quán Bluenight, nằm ngoài Quảng trường Thống nhất, một trong những salon mờ ảo đặc trưng bởi những chiếc ghế tựa và những tấm gương trang trí nghệ thuật với ý đồ giúp cho khách hàng có cảm giác Trẻ trung Tươi mới. Những ly rượu gin martini lắc lư nằm trên khay được nâng lên hạ xuống bởi mấy tay phục vụ lúc nào cũng ngoác miệng cười. Cánh nhà báo toàn kẻ phàm ăn tục uống với điệu cười ngớ ngẩn làm trò chỉ nhằm ăn chực cho xong trước khi biến đi chỗ nào khác khá khẩm hơn.

Bố mẹ tôi nắm tay nhau đi một vòng quanh khán phòng – câu chuyện tình của họ luôn là một phần của Amy tuyệt vời: chồng và vợ cùng nhau lao động sáng tạo trong suốt một phần tư thế kỷ. Những người bạn tâm giao. Bố mẹ tôi luôn tự cho họ là như vậy, cũng phải thôi, bởi tôi nghĩ quả thực họ là những người bạn tâm giao. Tôi có thể bảo đảm về điều này, với tư cách là đứa con bé bỏng đơn côi duy nhất sau bấy nhiêu năm ngẫm suy về bố mẹ mình. Họ chẳng bao giờ xô xát hay có mâu thuẫn sâu sắc nào. Họ cùng nhau trải nghiệm cuộc sống như đôi sứa, lúc xòe ra, khi cụp lại một cách bản năng, nhẹ nhàng giúp nhau lấp kín những khoảng trống. Cuộc sống diễn ra thật êm đẹp, khi là những người bạn tâm giao. Người ta nói con cái trong những gia đình tan vỡ thường đón nhận cuộc sống không mấy dễ dàng, nhưng con cái dưới những mái nhà êm đẹp cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Như thường lệ, tôi phải ngồi bên bàn tiệc có bọc đệm nhung nằm trong góc khán phòng, tách biệt hẳn khỏi đám đông, vì thế tôi đã trả lời vài phỏng vấn của một số thực tập sinh đang bế tắc với việc

“tìm một trích dẫn”, một nhiệm vụ từ các biên tập viên của họ.

Chị cảm thấy thế nào khi Amy cuối cùng đã kết hôn cùng Andy? Bởi chị chưa kết hôn, phải vậy không ạ?

Câu hỏi này được đặt ra bởi:
a. một cậu nhóc có đôi mắt ốc nhồi bẽn lẽn đang cố giữ cuốn sổ ghi chép cân bằng trên chiếc túi đưa thư của mình
b. một em gái trẻ trung chưng diện quá mức với mái tóc bóng mượt trên đôi cao gót kiểu gạ tình
c. một cô nàng mang hơi hướng rock và xăm mình, đầy háo hức với vẻ quan tâm đến Amy hơn mức mà người ta nghĩ một cô nàng kiểu đó có thể quan tâm
d. tất cả những đối tượng trên

Đáp án là: D

Tôi đáp: “Ồ, tôi thấy rất xúc động vì Amy và Andy, cầu chúc cho họ những điều tuyệt vời nhất. Ha, ha.”

Còn đây là câu trả lời của tôi dành cho tất cả câu hỏi, không theo thứ tự nhất định nào:

“Một số điểm về Amy được lấy cảm hứng từ chính tôi, còn một số khác chỉ là hư cấu.”

“Hiện tại tôi rất thoải mái với cuộc sống độc thân của mình, không phải vướng bận với anh chàng Able Andy nào cả!”

“Không, tôi không cho rằng Amy đã đơn giản hóa quá mức mối quan hệ nam-nữ.”

“Không, tôi không nói Amy lạc hậu; tôi nghĩ toàn bộ seri truyện là một dạng kinh điển.”

“Vâng, tôi đang độc thân. Hiện không có Able Andy nào bên tôi cả.”

“Tại sao Amy tuyệt vời và Andy thì có tài ư? Ồ, chẳng lẽ anh lại không biết đến những phụ nữ quyền năng và tuyệt đỉnh đến mức chỉ kết đôi với những anh chàng chuẩn mực, kiểu như Average Joe hay Able Andy vậy? Tôi nói đùa thôi, đừng viết cái đó nhé.”

“Vâng, tôi vẫn độc thân.”

“Vâng, bố mẹ tôi hoàn toàn là những người bạn tâm giao của nhau.”

“Vâng, tôi cũng mong một ngày nào đó mình được như thế.”

“Vâng, độc thân, mẹ kiếp.”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác đều giống như nhau, và tôi cố lờ đi cách tư duy khiêu khích của bọn họ. Còn bọn họ thì cố lờ đi rằng mình đang khiêu khích. Ơn trời vì không gian cởi mở này.

Sau đó không ai khác muốn trò chuyện với tôi cả – nhanh thật – và cô nàng phụ trách PR thì làm ra vẻ như đó là một việc tốt: Giờ thì chị có thể trở lại với bữa tiệc được rồi nhé! Tôi len mình trở lại một nhóm (ít người), chỗ bố mẹ tôi đang đứng tiếp khách với vẻ mặt xúc động – Rand mỉm cười khoe hàm răng của loài cá quỷ thời tiền sử còn Marybeth thì cứ lắc lư cái đầu hớn hở như gà con, hai bàn tay họ xoắn lấy nhau, thích thú và làm cho nhau cười vui sung sướng – còn tôi thì nghĩ rằng mình mới lẻ loi làm sao.

Tôi về nhà và khóc lóc một lúc. Tôi đã gần ba mươi hai rồi. Tuổi đó chưa phải già, nhất là ở New York, nhưng thực tế là đã nhiều năm qua tôi không thực sự thấy thích một ai cả. Vậy thì làm sao có

chuyện tôi sẽ gặp người nào đó mà tôi yêu được cơ chứ, chưa nói đến việc gặp một người khiến tôi yêu đến mức muốn cưới làm chồng? Tôi mệt mỏi vì không biết ai sẽ là người ở bên tôi hay liệu sẽ có ai ở bên tôi hay không.

Nhiều bạn bè của tôi đã lập gia đình – không nhiều trong số đó có cuộc hôn nhân hạnh phúc, nhưng đúng là nhiều người đã cưới rồi. Một số ít người cũng hạnh phúc như bố mẹ tôi thì cảm thấy trăn trở vì tôi vẫn độc thân. Một cô gái thông minh, xinh đẹp, tốt tính như tôi, một cô gái với biết bao niềm đam mê và lòng nhiệt thành, có công việc tốt, có gia đình gắn bó. Nói thẳng ra là: tiền. Họ nhíu mày và cố nghĩ tới một người đàn ông mà họ có thể mách mối cho tôi, nhưng tất cả bọn họ đều hiểu rằng không còn ai cả, không còn ai tốt cả, và tôi biết họ nghĩ bụng rằng có điều gì đó không ổn với tôi, có điều gì đó thầm kín khiến tôi không thể thỏa mãn và không hài lòng.

Những người đã lập gia đình mà không phải bạn thân thiết với tôi thậm chí không thèm ý tứ gì với việc tôi độc thân hết: Chẳng khó khăn gì để tìm một ai đó mà cưới, bọn họ nói vậy. Theo bọn họ thì chẳng có mối quan hệ nào hoàn hảo cả, bởi bọn họ là những kẻ coi chuyện chăn gối như một thứ nghĩa vụ và một kiểu tín ngưỡng khoa trương vào giờ đi ngủ, coi tivi như kênh giao tiếp, coi những điều kiện của chồng – vâng, anh yêu, được rồi, anh yêu – như là hiệp ước. Tôi đã nghĩ rằng, anh ta làm những gì mà họ yêu cầu bởi vì anh ta chẳng thèm tranh cãi. Những yêu cầu nhỏ nhặt đó của họ chỉ khiến anh ta cảm thấy mình ở thế mạnh hơn, hoặc khiến anh ta bực bội, rồi một ngày nào đó anh ta sẽ làm tình với cô nàng đồng nghiệp trẻ trung, xinh đẹp, người chẳng hề đòi hỏi thứ gì ở anh ta, và lúc đó họ mới vỡ lẽ ra. Hãy cho tôi một người đàn ông mà có ít nhiều tiếng nói đấu tranh, một người có thể chỉ trích tôi vì những điều sai vụn vặt. (Nhưng cũng có phần nào thích những việc ngớ ngẩn đó.) Thế nhưng, đừng đưa tôi vào một trong những mối quan hệ kia, khi mà người ta lúc nào cũng xỉa xói nhau, lăng mạ nhau trá hình qua những trò đùa, cái nhướng mày hay những cãi vã "một cách khôi hài" trước mặt bạn bè, mong rằng sẽ lừa phỉnh được họ đứng về phía mình trong cuộc tranh luận mà họ không thể ngoảnh mặt đi. Những thứ quan hệ giả như tồi tệ đó: Giả như… cuộc hôn nhân này sẽ tuyệt vời biết bao và người ta sẽ cảm nhận được rằng danh sách những điều giả như đó dài hơn rất nhiều so với những gì bọn họ nhận ra.

Cho nên tôi biết rằng mình đã đúng khi không cưới xin gì, nhưng điều đó chẳng hề khiến tôi thoải mái hơn chút nào. Bạn bè đều có đôi còn tôi thứ Sáu nào cũng ở nhà làm bạn với chai rượu và tự nấu cho mình một bữa ăn hoành tráng rồi tự nhủ, Thật hoàn hảo, như thể tôi đang hẹn hò với chính mình vậy. Tôi rơi vào vòng luẩn quẩn với tiệc tùng và những đêm ở quán bar, xức nước hoa, chải chuốt và hy vọng, lượn lờ khắp căn phòng như thể một thứ kẹo ngọt đáng ngờ. Tôi hẹn hò với những người đàn ông hấp dẫn, điển trai và thông minh – trên lý thuyết họ đều hoàn hảo, họ khiến tôi có cảm giác như mình đang ở một miền đất lạ, đang cố để hiểu chính mình và cố để chứng tỏ sự hiện hữu của mình. Chẳng phải đó là mấu chốt của mọi mối quan hệ hay sao: được ai đó biết đến mình và hiểu mình? Anh ấy hiểu tôi. Cô ấy hiểu tôi. Câu nói đó chẳng phải là kỳ diệu sao?

Vậy là bạn phải chịu đựng một buổi tối với người đàn ông hoàn-hảo-trên-lý-thuyết – những câu chuyện đùa lắp bắp gây hiểu lầm, những lời bình phẩm khôi hài ngớ ngẩn và vô duyên. Hoặc có lẽ anh ta nhận ra bạn vừa đưa ra một lời bình phẩm khôi hài nhưng không chắc phải làm gì để đáp lại nên anh ta giữ nó trong lòng bàn tay, như một thứ đàm thoại nhơ nhớp mà lát nữa anh ta sẽ chùi đi. Cả hai dành cả tiếng đồng hồ sau đó cố tìm hiểu nhau, nhận diện nhau. Bạn uống hơi nhiều và cố cũng hơi quá. Rồi bạn về nhà với chiếc giường lạnh lẽo và nghĩ, Ổn mà. Và cuộc sống của bạn là một chuỗi những cái ổn như thế.

Thế rồi bạn chạm mặt với Nick Dunne trên Đại lộ số Bảy khi đang mua dưa vàng xắt miếng, và

bùm, cả hai đều biết và nhận ra nhau. Cả hai bạn đều nhận ra chính xác những điểm đáng nhớ. (Chỉ một trái ô-liu thôi.) Hai con người đồng điệu. Tách. Họ hiểu nhau. Đột nhiên bạn nhận thấy mình đọc sách trên giường và nói chuyện dông dài vào ngày Chủ nhật lại còn cười phá lên chẳng vì thứ gì và rồi môi anh ấy đặt lên môi bạn. Mọi chuyện khác xa cái sự ổn đến mức bạn hiểu rằng mình sẽ không bao giờ cần phải ổn nữa. Nhanh thật. Và bạn nghĩ: Ồ, đây chính là phần còn lại của cuộc đời mình. Cuối cùng thì thời khắc đó đã đến.

Ngày của Nick Dunne

BAN ĐẦU TÔI ĐỢI CẢNH SÁT ở trong bếp nhưng cái mùi khét lẹt từ bình đun nước bị cháy cứ cuộn lên trong cổ họng khiến tôi buồn nôn, nên tôi ra hiên trước ngồi ở bậc tam cấp trên cùng và cố trấn tĩnh lại. Tôi đã liên tục gọi cho Amy nhưng điện thoại luôn chuyển sang chế độ hộp thư thoại với giọng nói nhịp nhàng của cô ấy hứa rằng sẽ liên lạc lại. Thường thì Amy sẽ gọi lại ngay. Ba giờ đồng hồ đã trôi qua, tôi đã để lại năm tin nhắn và cô ấy không hề gọi lại.

Tôi không mong là cô ấy sẽ gọi lại. Tôi sẽ khai với cảnh sát rằng Amy không bao giờ rời khỏi nhà mà để bình đun nước còn cắm điện, cửa còn mở, hay thứ gì đó chuẩn bị được là. Người phụ nữ ấy sẽ làm xong tất thảy mọi thứ và cô ấy không phải kiểu người sẽ bỏ dở một việc gì đó (như người chồng cần phải cải tạo lại của cô ấy chẳng hạn) cho dù cô ấy cho rằng mình không hề thích việc đó đi nữa. Trong hai tuần trăng mật của chúng tôi bên bờ biển Fiji, trông cô ấy thật đáng sợ khi vùi đầu vào cả triệu trang sách huyền bí của cuốn Biên niên ký chim vặn dây cót và ngán ngẩm liếc xéo tôi khi thấy tôi ngấu nghiến đọc thể loại tiểu thuyết ly kỳ, hết cuốn này đến cuốn khác. Kể từ khi chuyển về Missouri và kể từ sau khi bị mất việc, cuộc sống của cô ấy chỉ loanh quanh (hay là trách nhiệm nhỉ?) với đủ những thứ việc linh tinh bất tận. Cái váy kia đáng lẽ đã được là.

Và trong căn phòng khách này, có những dấu hiệu của sự gắng sức chịu đựng. Tôi biết rằng Amy sẽ không gọi lại. Tôi muốn chuyện gì xảy đến thì hãy cứ xảy đến.

Đây là thời điểm tuyệt vời nhất trong ngày. Bầu trời tháng Bảy không chút gợn mây, mặt trời đang khuất dần để lại một chùm sáng le lói ở phương đông, ánh vàng óng ả và bóng mượt bao trùm lên cảnh vật trông như thể một bức họa sơn dầu. Cảnh sát đột nhiên xuất hiện. Cảm giác vẫn thật bình thường – tôi vẫn đang ngồi trên bậc tam cấp, tiếng chim chiều muộn vẫn đang ríu rít trong vòm cây. Hai viên cảnh sát xuống xe, thong thả bước tới như thể bọn họ chỉ đang ghé qua một buổi cắm trại của nhà hàng xóm vậy. Mấy tay cớm nhãi, chắc chỉ tầm hăm lăm chứ mấy, trông trâng tráo và tẻ ngắt như thể đã quen xoa dịu những bậc phụ huynh hay lo lắng của bọn trẻ vị thành niên thường phá luật giới nghiêm. Viên nữ cảnh sát có vẻ ngoài rất Tây Ban Nha với bím tóc tết đen dài còn viên cảnh sát da màu kia trông như thể một tay lính thủy đánh bộ vậy. Số người da trắng ở Carthage đã giảm đi (tuy rất ít) trong khoảng thời gian tôi không ở đây, nhưng nó vẫn mang cái vẻ dị biệt chủng tộc đến mức số người da màu mà tôi nhận thấy trong cuộc sống thường nhật chỉ là những nhân viên thực hiện các công việc phải liên tục di chuyển như nhân viên giao nhận hàng, nhân viên cứu thương, nhân viên bưu điện. Và cảnh sát. (Amy đã phải thốt lên rằng "Nơi này toàn người da trắng, thật khó chịu!" khi cô ấy quay trở lại 'chảo lửa' Manhattan và chỉ đếm được duy nhất một người Mỹ gốc Phi trong số những người bạn của mình. Tôi đã quy chụp cô ấy chỉ thích tô vẽ cho bức tranh chủng tộc của mình, coi người thiểu số chỉ là phông nền. Điều đó chẳng hay hớm gì.)

"Ông là Dunne? Tôi là sĩ quan Velásquez và đây là sĩ quan Riordan." Viên nữ cảnh sát lên tiếng. "Theo chúng tôi được biết thì ông đang lo lắng cho vợ mình phải không?"

Riordan vừa ngậm một viên kẹo vừa nhìn xuôi theo con phố. Tôi có thể thấy ánh mắt của anh ta dõi theo một chú chim đang vút bay lên từ phía mặt sông. Rồi anh ta quay sang nhìn tôi chăm chú, cặp môi cong cớn như thể cho tôi biết rằng anh ta thấy được những gì mà người khác đã làm. Tôi có một khuôn mặt khiến kẻ khác chỉ muốn đấm vào mặt: Một đứa trẻ người Ireland thuộc tầng lớp lao động bị mắc kẹt trong thân hình của một tên đê tiện sống bằng quỹ ủy thác đầu tư. Tôi luôn phải cười rất nhiều để bù đắp lại khuyết điểm đó, nhưng chỉ thi thoảng nó mới có tác dụng. Khi ở trường đại học, tôi thậm chí

còn thử đeo kính một thời gian, loại kính không số để tạo vẻ nhã nhặn và thân thiện hơn. "Mày có biết là cái kính khiến mày trông còn khốn nạn hơn không?" Quả thực vậy. Nên tôi đã quẳng nó đi và cố cười nhiều hơn nữa.

Tôi ra hiệu mời họ vào trong: "Mời vào nhà và tìm hiểu."

Cả hai bước lên bậc tam cấp, tiếng lách cách của súng va đập vào dây lưng vang lên. Tôi đứng ở cửa phòng khách và chỉ tay về phía đám đổ vỡ.

"Ồ." Viên sĩ quan Riordan thốt lên và bẻ tay răng rắc. Bỗng dưng trông anh ta có vẻ bớt nhàm chán hơn.

Riordan và Velásquez ngồi bên bàn ăn, ngả người về trước và đặt cho tôi tất cả những câu hỏi cơ bản: ai, ở đâu, bao lâu. Đôi tai của bọn họ đúng nghĩa đang vểnh lên lắng nghe. Một cuộc gọi đã được thực hiện ngoài tầm nghe của tôi, rồi Riordan thông báo với tôi về việc các điều tra viên đang được phái đến. Tôi vô cùng hài lòng vì họ đã xử lý công việc một cách nghiêm túc.

Khi Riordan đang hỏi lại tôi lần thứ hai về việc gần đây tôi có thấy bất cứ kẻ lạ mặt nào quanh khu vực này không, đến lần thứ ba khi tôi nghĩ tới nhóm đàn ông vô gia cư đi lang thang ở Carthage, thì điện thoại đổ chuông. Tôi lao người qua phòng và nhấc máy.

Giọng của một phụ nữ gắt gỏng vang lên: "Chào ông Dunne, chúng tôi gọi từ Trung tâm trợ giúp người già và người khuyết tật Comfort Hill". Đó là nơi Go và tôi đang gửi ông bố mắc bệnh Alzheimer khó hiểu của mình.

"Hiện tôi không tiện nói chuyện, tôi sẽ gọi lại cho chị sau." Tôi cấm cảu trả lời rồi gác máy. Tôi rất khinh thường người phụ nữ làm việc ở Comfort Hill này: chẳng tươi cười và luôn khó chịu. Có lẽ bọn họ không bao giờ cười hay có thái độ dễ chịu nổi bởi bọn họ được trả một mức lương quá thấp, thấp một cách thảm hại. Tôi hiểu là thái độ tức giận của mình với bọn họ là giận cá chém thớt – nhưng tôi vô cùng điên tiết khi cha mình còn cố nán lại trên đời này trong khi mẹ tôi đã yên nghỉ.

Đến lượt Go phải thanh toán tiền. Tôi dám chắc tháng Bảy là đến lượt Go. Nhưng tôi cá là con bé đã nghĩ rằng đến lượt tôi. Chúng tôi đã từng quên như thế này rồi. Go nói chúng tôi hẳn là có thần giao cách cảm khi quên thanh toán tiền và rằng cái mà chúng tôi thực sự muốn quên chính là người bố của mình.

Khi tôi đang kể lại cho Riordan nghe về người đàn ông lạ mặt mà tôi đã thấy trong ngôi nhà hàng xóm bỏ không thì chuông cửa vang lên. Tiếng chuông cửa. Nghe có vẻ bình thường như thể tôi đang đợi người ta mang pizza đến vậy.

Hai điều tra viên đi vào cùng với sự mệt mỏi sau khi tan ca. Người đàn ông cao gầy cằm nhọn má hóp. Còn người phụ nữ thì xấu và trâng tráo một cách đáng ngạc nhiên, vượt xa chuẩn mực thông thường của cái xấu: hai con mắt tròn nhỏ xíu sát vào nhau như hai cái khuy áo, mũi dài và khoằm, da sần sùi đầy những nốt nhỏ li ti, mái tóc dài màu lông thỏ bẩn bụi thẳng rũ xuống. Tôi rất có duyên với những phụ nữ xấu. Tôi được nuôi dưỡng bởi ba người phụ nữ rất khó coi – bà, mẹ và bác gái – nhưng họ đều rất thông minh, tốt bụng, vui tính, khỏe mạnh và tử tế, những người phụ nữ tuyệt vời. Amy là cô gái xinh đẹp đầu tiên mà tôi từng hẹn hò, hẹn hò thực sự.

Người phụ nữ xấu xí lên tiếng trước và lặp lại y hệt những lời của nữ sĩ quan Velásquez. "Ông Dunne phải không? Tôi là thanh tra Rhonda Boney và đây là đồng nghiệp của tôi, thanh tra Jim Gilpin. Chúng tôi hiểu là ông đang lo lắng cho vợ của mình."

Bụng tôi sôi lên đủ to để tất cả mọi người đều nghe thấy nhưng làm ra vẻ như không nghe thấy gì.

"Chúng tôi xem xét một lượt được chứ, thưa ông?" Gilpin nói. Anh ta có bọng mắt dày và những sợi ria mép trắng tua tủa. Chiếc áo sơ mi mà anh ta đang mặc khá phẳng phiu, nhưng trông cách anh ta mặc như thể nó vô cùng nhàu nhĩ. Nhìn anh ta giống một người nặng mùi thuốc lá và cà phê bị chua, dù thực sự không hề có mùi như vậy. Anh ta có mùi của xà phòng Dial.

Tôi bước vài bước ngắn dẫn họ vào phòng khách và một lần nữa chỉ vào đống đổ vỡ, nơi mà hai viên sĩ quan trẻ đang tỳ gối xuống xem xét cẩn thận, như thể họ đang mong chờ sẽ tìm được thứ gì đó có ích. Boney chỉ dẫn tôi ra một chiếc ghế ở phòng ăn, cách xa nhưng vẫn có thể quan sát được những dấu hiệu của sự gắng sức chịu đựng kia.

Rhonda Boney vừa hỏi lại tôi những chi tiết cơ bản mà tôi mới báo cáo với Velásquez và Riordan, vừa chăm chú nhìn tôi bằng đôi mắt chim sẻ của mình. Gilpin thì ngồi quỳ trên một bên gối để đánh giá tình trạng của căn phòng.

"Ông đã gọi điện cho bạn bè hoặc người thân, những người mà vợ ông có thể đang ở cùng chưa?" Rhonda Boney hỏi.

"Tôi… Chưa. Tôi vẫn chưa gọi. Tôi nghĩ mình nên đợi các anh chị đến."

"À." Cô ta mỉm cười. "Để tôi đoán thử nhé: đứa trẻ của gia đình."

"Sao kia?"

"Anh chính là đứa trẻ trong gia đình."

"Tôi có em gái sinh đôi." Tôi có cảm giác cô ta đang ngầm đánh giá mình. "Sao cô nói vậy?" Chiếc bình hoa yêu thích của Amy đang nằm trên sàn nhà, chạm vào tường nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Đó là món quà cưới, một kiệt tác từ Nhật Bản, mà mỗi tuần khi người quét dọn đến Amy đều cất đi vì sợ nó bị vỡ.

"Chỉ là suy đoán của tôi thôi, lý do anh đợi chúng tôi là vì anh đã quen với việc luôn có người bảo anh phải làm gì rồi." Boney nói. "Giống hệt như em trai tôi. Đó là vấn đề thứ tự ra đời." Rồi cô ta viết vội cái gì đó vào tập giấy ghi chép.

"Được thôi." Tôi nhún vai giận dữ. "Cô có cần biết cả cung hoàng đạo của tôi luôn không, hay chúng ta có thể bắt đầu được chưa vậy?" Boney nở một nụ cười ân cần với tôi và chờ đợi.

"Tôi đợi để xem các anh chị làm gì bởi, theo tôi, rõ ràng là cô ấy đã không ở đây với một người bạn." Tôi nói và chỉ vào đống lộn xộn ở phòng khách.

"Ông đã sống ở đây, xem nào, ông Dunne, được hai năm rồi phải không?" Cô ta hỏi.

"Đến tháng Chín là được hai năm."

"Từ đâu chuyển đến?"

"New York."

"Thành phố?"

"Đúng vậy."

Cô ta chỉ tay lên tầng trên ra hiệu muốn có sự cho phép của tôi nhưng không mở lời. Tôi gật đầu và đi theo cô ta, còn Gilpin thì theo sau tôi.

“Tôi từng là nhà báo khi sống ở đó.” Tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại. Thậm chí bây giờ, sau hai năm quay trở lại nơi này tôi vẫn không thể chịu đựng được khi ai đó nghĩ rằng đây là cuộc sống duy nhất của tôi.

Boney: “Nghe ấn tượng đấy.”

Gilpin: “Về lĩnh vực gì?”

Tôi ấn định câu trả lời của mình theo mỗi bước lên cầu thang: Tôi viết bài cho một tạp chí (bước), tôi viết về văn hóa bình dân (bước) cho một tạp chí đàn ông (bước). Lên đến bậc trên cùng tôi quay người lại thì thấy Gilpin vẫn đang quan sát phòng khách. Anh ta vội vàng đi theo chúng tôi.

“Văn hóa bình dân à?” Anh ta nói với lên khi bắt đầu bước lên cầu thang. “Cụ thể là liên quan đến những gì?”

“Văn hóa có tính chất đại chúng.” Tôi nói. Khi lên đến bậc trên cùng, Boney đang đợi chúng tôi ở đó. “Phim ảnh, truyền hình, âm nhạc, nhưng, ừm, anh biết đấy, không phải là thứ nghệ thuật cao quý, không có gì quá khoa trương đâu.” Tôi nhăn mặt: khoa trương? Nghe mới kẻ cả làm sao. Hai kẻ quê mùa như anh chị đây có lẽ cần tôi phải cắt nghĩa tiếng Anh của mình, phẩy, thứ ngôn ngữ của vùng duyên hải miền Đông nước Mỹ sang thứ tiếng Anh thông thường, phẩy, thứ tiếng Anh thôn dã của miền Trung Tây nước Mỹ. Tôi tổng kết mấy dòng nguệch ngoạc trong đầu mình sau khi thấy bọn họ cứ đi lại quẩn quanh.

“Chị ấy rất thích phim ảnh.” Gilpin vừa nói vừa ra hiệu về phía Boney. Boney gật đầu: Đúng vậy.

“Hiện giờ tôi đang làm chủ Quán Bar trong khu trung tâm.” Tôi bổ sung. Tôi cũng đang dạy ở một trường cao đẳng nữa, nhưng nói thêm điều đó thì có cảm giác kể lể quá. Giờ không phải lúc.

Boney chăm chú quan sát nhà tắm khiến tôi và Gilpin đứng ngập ngừng giữa lối đi. “Quán Bar à?” Chị ta hỏi lại. “Tôi biết quán đó và cũng đã định ghé qua. Tôi thích cái tên. Rất hàm ý.”

“Có vẻ là một nước cờ thông minh đấy nhỉ.” Gilpin nói. Boney đi về phía phòng ngủ và chúng tôi theo sau. “Cuộc sống với toàn bia xung quanh không hẳn tệ lắm nhỉ.”

“Đôi khi câu trả lời lại nằm ở dưới đáy chai rượu.” Tôi nói rồi lại rùng mình vì một điều đáng ra không nên nói.

Chúng tôi bước vào phòng ngủ.

Gilpin phá lên cười. “Sao tôi lại không hiểu cảm giác đó nhỉ.”

“Anh chị thấy chiếc bàn là vẫn còn cắm điện không?” Tôi lên tiếng.

Boney gật đầu, sau đó mở cánh cửa phòng chứa đồ rộng rãi của chúng tôi và bước vào trong. Cô ta bật đèn lên, lướt đôi bàn tay mang găng cao su của mình qua những chiếc áo sơ-mi và váy khi di chuyển dần về phía cuối căn phòng. Đột nhiên cô ta gây ra tiếng động, rồi cúi xuống và xoay người lại – thứ cô ta đang cầm trong tay là một chiếc hộp vuông được bọc hoàn hảo trong lớp giấy bạc.

Bụng dạ tôi như thắt lại.

“Sinh nhật của ai đó phải không?” Cô ta hỏi.

“Lễ kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi.”

Boney và Gilpin đều rụt tay lại như những con nhện nhưng lại giả bộ như không có gì.

Khi chúng tôi quay lại phòng khách, mấy viên sĩ quan trẻ đã rời khỏi đó. Gilpin quỳ xuống và quan sát chiếc ghế cổ bị lật nhào.

"Ừm, tôi đã có chút hoảng sợ, rõ ràng là vậy." Tôi lên tiếng.

"Tôi không hề đổ lỗi cho anh, Nick." Gilpin nghiêm túc nói. Anh ta có đôi mắt màu xanh xám cứ nháy nháy liên tục, một kiểu máy mắt khiến người khác thấy sợ.

"Chúng ta có thể làm được gì đây? Để tìm vợ tôi. Ý tôi là vì cô ấy rõ ràng không có ở đây."

Boney chỉ vào bức ảnh cưới treo trên tường: tôi trong bộ tuxedo khoe hàm răng với nụ cười cứng ngắc trên gương mặt, tay tôi vòng qua eo của Amy; Amy với mái tóc vàng được búi chặt và xịt keo, tấm khăn voan bay bay trong làn gió biển Cape Cod, đôi mắt mở lớn bởi vì cô ấy luôn chỉ chớp mắt lúc cuối cùng và cô ấy đang phải cố hết sức để không chớp mắt. Đó là ngày sau hôm Quốc khánh, mùi lưu huỳnh còn vương lại từ pháo hoa lẫn với mùi muối biển – hương vị của mùa hè.

Đối với chúng tôi Cape quả thực tuyệt vời. Tôi nhớ sau vài tháng tôi mới biết Amy, bạn gái của tôi, khá giàu có và là con gái yêu quý duy nhất của cặp vợ chồng đầy tài năng sáng tạo. Cô ấy giống như một biểu tượng nhờ có loạt sách cùng tên mà tôi nghĩ là hồi nhỏ tôi có biết. Amy tuyệt vời. Amy cắt nghĩa cho tôi bằng giọng điệu từ tốn và chừng mực, như thể tôi là một bệnh nhân vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê. Giống như cô ấy đã phải làm việc này rất nhiều lần rồi và chuyện chẳng hay ho gì – việc thừa nhận sự giàu có của cô ấy luôn được chào đón quá mức nồng nhiệt, việc tiết lộ một danh tính bí mật mà chính cô ấy không hề tạo dựng nên.

Amy đã kể cho tôi về thân thế và con người của cô ấy, sau đấy chúng tôi về thăm ngôi nhà truyền thống lịch sử của gia đình Elliott trên đường Nantucket Sound rồi cùng nhau đi chèo thuyền. Lúc đó tôi đã nghĩ: Tôi chỉ là một chàng trai đến từ vùng Missouri, bay qua đại dương cùng với những con người hiểu biết hơn tôi rất nhiều. Cho dù tôi có bắt đầu tìm hiểu mọi thứ kể từ bây giờ và sống hết mình, thì tôi vẫn không thể nào bắt kịp được họ. Điều đó không hề khiến tôi đố kỵ. Nó khiến tôi cảm thấy bằng lòng. Tôi chưa bao giờ thiết tha với sự giàu có hay nổi tiếng. Tôi không được nuôi dưỡng bởi những ông bố bà mẹ luôn ao ước lớn lao rằng con cái họ sẽ trở thành tổng thống tương lai. Tôi được nuôi dạy bởi ông bố và bà mẹ thực dụng, luôn chỉ hình dung tương lai con mình sẽ trở thành nhân viên văn phòng và kiếm sống bằng cách này hay cách khác. Đối với tôi, được gần gũi với gia đình Elliott, được vượt qua Đại Tây Dương rồi lại trở về ngôi nhà sang trọng được xây dựng từ năm 1822 bởi một thuyền trưởng săn bắt cá voi, thế là đủ. Chúng tôi đã ở đó, cùng chuẩn bị những bữa ăn và thưởng thức những loại thực phẩm hữu cơ có lợi cho sức khỏe, những thứ có tên mà tôi cũng không biết phải phát âm thế nào nữa. Quinoa. Tôi nhớ là mình đã tưởng quinoa là một loài cá.

Thế là vào một ngày hè trời cao xanh biếc, chúng tôi đã tổ chức lễ cưới bên bờ biển và ăn uống say sưa dưới một chiếc lều rạp trắng muốt lồng lộng gió cuộn như một cánh buồm. Vài giờ sau đó tôi đã lén trốn Amy ra ngoài, lẩn mình trong bóng tối và đi về phía những con sóng, chỉ bởi tôi có cảm giác không thật một chút nào, như thể tôi đã trở thành một thứ ánh sáng huyền ảo nào đó. Màn sương mù lạnh giá phủ trên da thịt đã kéo tôi trở lại, Amy đã kéo tôi quay về phía ánh vàng rực rỡ phát ra từ căn lều rạp kia, nơi những vị thần đang mở tiệc với đủ món cao lương mỹ vị. Chúng tôi đã tìm hiểu nhau như thế đấy.

Boney nghiêng người về trước để quan sát kỹ Amy. "Vợ anh quả thực rất đẹp."

"Đúng vậy, cô ấy rất xinh đẹp." Tôi nói và cảm thấy bụng mình dễ chịu trở lại.

"Hôm nay là ngày kỷ niệm gì vậy?" Cô ta hỏi.

“Năm năm ngày cưới của chúng tôi.”

Tôi đảo chân này qua chân kia, bồn chồn muốn làm cái gì đó. Tôi không muốn họ bàn luận xem vợ tôi đáng yêu như thế nào, tôi muốn họ đi ra ngoài và tìm kiếm người vợ chết tiệt của tôi. Tuy vậy, tôi không nói ra; tôi thường không nói ra mọi việc kể cả khi tôi nên làm như vậy. Tôi chịu đựng và tự giằng xé mình đến mức rối loạn: Sâu thẳm trong tâm hồn tôi là hàng trăm chiếc chai chứa đựng cơn thịnh nộ, sự tuyệt vọng và nỗi sợ hãi. Nhưng mọi người sẽ không bao giờ nhận ra khi nhìn vào tôi.

“Năm năm, lễ kỷ niệm lớn đấy. Để tôi đoán xem nào, đặt bàn ở nhà hàng Houston’s phải không?” Gilpin hỏi tôi. Đó là nhà hàng sang trọng nhất ở thị trấn. Các con nhất định phải ăn thử ở Houston’s, mẹ tôi đã nói vậy khi chúng tôi chuyển về thị trấn này bởi bà nghĩ rằng nó là bí mật nhỏ bé duy nhất của thành phố Carthage và hy vọng nó sẽ làm vợ tôi hài lòng.

“Đương nhiên là Houston’s rồi.”

Đó là lời nói dối thứ năm của tôi với cảnh sát. Tôi chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

Amy Elliott Dunne

5 tháng 7 năm 2008

-Nhật ký-

TÔI ĐẮM CHÌM VỚI TÌNH YÊU! Ngập tràn trong nhiệt huyết! Mê dại để hiến dâng! Một con ong nghệ hạnh phúc và bận rộn với sự hăng hái của hôn nhân. Tôi rối rít, tíu tít và quấn lấy anh ấy. Tôi trở nên thật kỳ lạ. Tôi đã là một người vợ. Tôi thấy mình đang lái con tàu trong mỗi cuộc trò chuyện – một con tàu đồ sộ và bất bình thường – chỉ để tôi có thể gọi lớn tên của anh ấy. Tôi đã trở thành một người vợ. Tôi đã trở thành một kẻ nhàm chán. Tôi đã bị tước mất thẻ hội viên Những người trẻ độc lập theo chủ nghĩa nữ quyền. Nhưng tôi chẳng bận tâm. Tôi nắm việc chi tiêu của anh ấy. Tôi sửa sang kiểu tóc của anh ấy. Tôi trở nên hoài cổ, có lúc tôi dùng từ sổ tay chi tiêu, có lúc lại cấp tập ra khỏi nhà trong chiếc áo khoác vải tuýt không cài vạt và tô son môi đỏ chót để đến tiệm làm đẹp. Tôi chẳng bận lòng với điều gì. Mọi thứ dường như đều trở nên tốt đẹp. Những điều khó chịu hóa ra lại trở thành những mẩu chuyện thú vị được kể lại trong bữa tối. Hôm nay em đã hạ một tay hobo, anh yêu... hahahaha! A, bọn em đã rất vui!

Nick giống như một loại rượu mạnh tuyệt hảo: Anh ấy nhìn nhận mọi việc một cách chính xác. Không phải nhìn nhận mọi việc một cách khác biệt, mà là một cách chính xác. Khi ở bên Nick, tôi nhận ra rất rõ ràng và thực tế là nếu có thanh toán hóa đơn tiền điện muộn vài ngày, hay trò trắc nghiệm mới nhất của tôi xem ra không ra đâu vào đâu, thì cũng chẳng vấn đề gì. (Tôi không nói đùa, câu trắc nghiệm mới nhất của tôi là: "Bạn muốn mình là loài cây gì?" Với tôi, tôi sẽ là một cây táo! Đúng là một câu trắc nghiệm vô nghĩa!) Nếu cuốn Amy tuyệt vời vừa mới xuất bản có nhận được những phê bình chính đáng hay những lời nhận xét ác ý, hoặc doanh thu của cuốn sách có tụt dốc không phanh sau sự khởi đầu ì ạch, cũng không thành vấn đề. Dẫu tôi có sơn căn phòng của chúng tôi màu gì đi nữa, mặc cho giao thông tệ hại làm tôi muộn đến thế nào, hay những đồ tái chế của chúng tôi có thực sự được tái chế hay không, cũng chẳng khiến tôi bận lòng. (Thôi nào New York, hãy thành thật với tôi, được chứ?) Mọi thứ không còn là vấn đề nữa, bởi tôi đã tìm thấy một nửa của mình. Đó là Nick, nhẹ nhàng, điềm tĩnh, thông minh, vui tính và giản đơn. Dễ tính, vui vẻ. Tốt bụng. Và "cậu nhỏ" lớn.

Tất cả những gì tôi không thích về bản thân mình đều bị gạt sang một bên. Có lẽ đó là điều tôi thích nhất ở anh ấy, cách mà anh ấy khiến tôi không cần bận tâm về những điều đó. Không chỉ là khiến tôi cảm thấy tôi không cần bận tâm, mà thực sự khiến tôi không cần bận tâm. Tôi vui. Tôi đùa nghịch. Tôi làm trò. Tôi cảm thấy hạnh phúc một cách tự nhiên và hoàn toàn thỏa mãn. Tôi là một người vợ! Thật kỳ quặc khi nói ra những lời này. (Nhưng về chuyện tái chế đó, New York, tôi nghiêm túc đấy – thôi nào, chỉ trong nháy mắt thôi mà.)

Chúng tôi thường làm những việc ngớ ngẩn, chẳng hạn như tuần trước chúng tôi đã lái xe đến Delaware chỉ vì chưa ai trong chúng tôi từng làm tình ở đó. Để tôi kể lại chuyện của ngày hôm ấy nhé, bởi bây giờ nó thực sự có ích cho thế hệ sau. Khi chúng tôi đi qua phân giới của bang, tấm biển Chào mừng tới Delaware! hiện ra, với lời ghi chú thêm Kỳ quan nhỏ bé, Bang đầu tiên và cả Nơi mua sắm miễn thuế.

Delaware là bang của rất nhiều đại gia.

Tôi chỉ cho Nick rẽ xuống con đường đất đầu tiên mà tôi nhìn thấy. Chiếc xe chạy lao xuống đó chừng năm phút cho tới khi kẹt cứng giữa những cây thông bao bọc xung quanh. Chúng tôi không nói

một lời nào. Nick đẩy ghế của anh ấy ra phía sau. Tôi kéo váy của mình lên. Tôi không mặc đồ lót. Miệng Nick trễ xuống và nét mặt anh ấy trở nên yếu đuối, vẻ đê mê và quyết đoán mỗi khi anh ấy bị kích thích. Tôi trèo lên người anh ấy, lưng quay lại, mặt đối diện với kính chắn gió. Tôi bị ghì chặt vào tay lái, và khi chúng tôi cùng nhau chuyển động, tiếng còi ô-tô phát ra âm thanh cùng nhịp điệu với tôi, tay tôi tạo ra những âm thanh ướt át khi tỳ lên kính chắn gió. Nick và tôi có thể đi đến cùng trời cuối đất; không ai trong chúng tôi cảm thấy e ngại khi làm chuyện ấy, và đó là điều mà chúng tôi khá tự hào. Sau đó chúng tôi lái xe trở về nhà. Tôi ăn thịt bò khô và gác chân trần lên trên hộp số.

Chúng tôi yêu ngôi nhà của mình. Ngôi nhà mà Amy tuyệt vời đã xây nên. Một ngôi nhà lát đá nâu Brooklyn trong khu Promenade với tầm nhìn bao quát toàn cảnh Manhattan mà bố mẹ tôi đã mua cho chúng tôi. Nó đắt vô cùng, điều đó khiến tôi cảm thấy có lỗi, nhưng ngôi nhà quá hoàn hảo. Tôi đã phải tranh đấu với suy nghĩ của một cô-con-gái-nhà-giàu-được-nuông-chiều bất cứ khi nào có thể. Nhiều việc trong nhà chúng tôi đều tự làm. Chúng tôi đã tự mình sơn tường trong hai kỳ nghỉ cuối tuần: màu xanh cải bắp, vàng nhạt và xanh biển sẫm. Không màu sơn nào lên màu như mong muốn, nhưng chúng tôi vẫn tỏ ra thích chúng. Chúng tôi trang trí ngôi nhà với những đồ rẻ tiền mua ở chợ trời và còn mua một vài đĩa hát để nghe bằng chiếc máy quay đĩa của Nick. Tối hôm qua, chúng tôi đã ngồi trên chiếc thảm Ba Tư cũ uống rượu và lắng nghe âm thanh sột soạt của đĩa hát. Trời tối dần và Manhattan bắt đầu lên đèn, Nick đã nói: "Anh luôn hình dung khung cảnh như thế này. Đây chính xác là những gì mà anh đã nghĩ đến."

Những ngày cuối tuần, chúng tôi giấu mình dưới bốn lớp chăn trải giường để trò chuyện, khuôn mặt chúng tôi được giữ ấm bởi chiếc chăn lông vũ màu vàng tươi nắng. Đến cả những tấm ván lát sàn cũng vui mừng hớn hở: Có hai tấm ván mỏng cũ lúc nào cũng cọt kẹt mỗi khi chúng tôi bước vào phòng. Tôi yêu ngôi nhà, tôi yêu nó bởi ngôi nhà thuộc về chúng tôi, bởi chúng tôi có một lịch sử tuyệt vời đằng sau chiếc đèn sàn cổ, hay chiếc cốc có tai bằng đất sét méo mó đặt cạnh bình cà phê, thứ chẳng bao giờ đựng được gì ngoài duy nhất một chiếc kẹp giấy. Tôi dành thời gian của mình để nghĩ về những điều ngọt ngào mà tôi có thể làm cho anh ấy – mua bánh xà phòng mùi bạc hà mà khi anh ấy cầm trong lòng bàn tay sẽ như cầm một hòn đá ấm, hoặc có thể chỉ là một lát cá hồi mỏng mà tôi có thể nấu cho anh ấy ăn, hay một bài thơ cho những ngày anh ấy đi chèo thuyền trên sông. Tôi biết là mình rất ngớ ngẩn. Nhưng tôi thích vậy – tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể trở nên ngớ ngẩn đến thế chỉ vì một người đàn ông. Đó là sự khuây khỏa. Thậm chí tôi còn ngắm nhìn một cách vui thích những chiếc tất mà anh ấy loay hoay để xỏ vào, xộc xệch một cách đáng yêu, như thể chúng vừa mới được một con cún con tha về từ một căn phòng khác.

Hôm nay là lễ kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng tôi và tôi đang ngập tràn trong tình yêu, mặc dù mọi người đều nói với chúng tôi rằng năm đầu tiên sẽ rất khó khăn, cứ như thể chúng tôi là những đứa trẻ ngây thơ đang trốn chạy khỏi một cuộc chiến vậy. Một năm qua đâu có khó khăn đến thế. Chúng tôi là một đôi trời định rồi. Hôm nay là lễ kỷ niệm một năm ngày cưới và Nick sẽ rời văn phòng vào giờ ăn trưa; tôi đã chuẩn bị trò chơi săn tìm kho báu để đợi anh ấy. Tất cả những câu đố đều nói về chúng tôi, về một năm qua chúng tôi đã ở bên nhau:

Những khi nào chồng yêu cảm lạnh

Nhà hàng luôn hân hạnh phục vụ món ăn này.

Đáp án: món tom-yum ở khu phố Thái Lan trên đường President. Chiều nay người quản lý sẽ ở đó chuẩn bị món tom-yum ngon tuyệt cùng với câu đố tiếp theo tôi dành cho anh ấy.

Còn có cả quán McMann's ở khu phố Tàu và bức tượng Alice trong Công viên Trung tâm nữa. Một

chuyến du lịch quanh New York. Điểm kết thúc sẽ là chợ cá trên phố Fulton. Chúng tôi sẽ mua một cặp tôm hùm thật ngon ở đó, và tôi sẽ là người giữ thùng đựng tôm hùm trong khi Nick thì bồn chồn kinh hãi bên cạnh tôi trên taxi. Chúng tôi sẽ về nhà thật nhanh và sau đó tôi sẽ thả chúng vào chiếc nồi mới rồi đặt lên cái bếp cũ kỹ với tất cả sự khéo léo của một cô gái đã nhiều mùa hè sống ở thị trấn Cape. Trong khi đó, Nick chỉ đứng ngoài cửa bếp cười khúc khích và làm ra vẻ đang trốn tránh vì sợ hãi.

Tôi đã gợi ý là chúng tôi sẽ ăn bánh kẹp, nhưng Nick lại muốn chúng tôi ra ngoài – một khách sạn năm sao, hoành tráng – một nơi nào đó với thực đơn đặc biệt và có nhân viên phục vụ. Chính vì thế những con tôm hùm là cách hóa giải hoàn hảo. Và cũng theo những gì mọi người nói với chúng tôi (hết lần này đến lần khác), tôm hùm đối với hôn nhân có ý nghĩa là sự thỏa hiệp!

Chúng tôi sẽ ăn tôm hùm với bơ và làm tình trên sàn nhà trong nền nhạc du dương và giọng hát văng vẳng xa xôi của một nữ ca sĩ từ một trong những đĩa nhạc jazz quen thuộc. Chúng tôi ngà ngà say bên ly rượu Scotch tuyệt hảo, loại rượu ưa thích của Nick. Tôi sẽ tặng quà cho anh ấy – một món đồ văn phòng phẩm của Crane & Co., thứ mà anh ấy vẫn hằng mong ước, được trang trí bằng những chữ cái thuộc phông chữ sans-serif rõ nét, có màu xanh ô-liu được viết lồng trên chất giấy dày dặn và mềm mại, giúp giữ mực viết và những ngôn từ của chủ nhân nó luôn được tươi mới. Một thứ văn phòng phẩm dành cho nhà báo, và vợ của nhà báo có thể nhờ đó mà tranh thủ viết được một hay hai bức thư tình.

Rồi sau đó có thể chúng tôi sẽ lại làm tình. Rồi ăn bánh kẹp vào đêm khuya. Thêm cả chút rượu Scotch nữa. Hãy nhìn xem: đôi tình nhân hạnh phúc nhất khu nhà! Thế mà họ nói hôn nhân là một việc rất mệt mỏi.

Đêm của Nick Dunne

BONEY VÀ GILPIN CHUYỂN ĐỊA ĐIỂM cuộc thẩm vấn của chúng tôi tới sở cảnh sát, nơi trông giống như một ngân hàng cộng đồng làm ăn thua lỗ. Bọn họ để mặc tôi một mình suốt bốn mươi phút trong một căn phòng nhỏ. Tôi thì quyết chí chẳng động cựa gì. Theo một cách nào đó, muốn giả vờ như đang điềm tĩnh thì phải điềm tĩnh. Tôi nhoài người ra trên bàn, tựa cằm lên cánh tay mình. Chờ đợi.

"Anh có muốn gọi điện cho bố mẹ Amy không?" Boney hỏi.

"Tôi không muốn làm họ phát hoảng." Tôi nói. "Nếu một giờ nữa mà chúng ta không có tin tức gì của cô ấy, tôi sẽ báo cho họ."

Đã ba lần chúng tôi trao đổi về vấn đề này rồi.

Rốt cuộc mấy tay cớm cũng đi vào và ngồi xuống bàn đối diện với tôi. Tôi cố nín để không phá lên cười bởi cảnh tượng này y chang như trong một bộ phim truyền hình. Cũng căn phòng như thế này, tôi đã từng thấy khi lướt trên kênh truyền hình cáp lúc tối khuya trong suốt mười năm qua, cùng với hai tay cớm – trông mệt mỏi và dữ dằn – diễn xuất như những ngôi sao thực thụ. Hoàn toàn giả tạo. Một sở cảnh sát ở Epcot. Boney thậm chí còn cầm một cốc cà phê giấy và một túi hồ sơ bằng bìa manila trông như thể một thứ đạo cụ. Đạo cụ của cảnh sát. Tôi thấy phấn khích, cảm giác như chúng tôi giống mấy kẻ giả đò: Nào, hãy cùng chơi trò Cô vợ mất tích!

"Anh ổn chứ Nick?" Boney hỏi.

"Tôi ổn, sao vậy?"

"Anh đang cười."

Sự phấn khích bỗng trôi tuột xuống dưới sàn nhà. "Tôi xin lỗi, chỉ là…"

"Tôi hiểu." Boney vừa nói vừa nhìn tôi như thể đang vỗ về. "Chuyện thật kỳ lạ, tôi hiểu." Cô ta hắng giọng. "Trước hết chúng tôi muốn chắc rằng anh cảm thấy thoải mái khi ở đây. Nếu anh có nhu cầu gì thì cứ cho chúng tôi biết. Hiện giờ anh càng cung cấp nhiều thông tin cho chúng tôi sẽ càng thuận lợi, nhưng anh cũng có thể rời khỏi đây bất kỳ lúc nào, không sao cả."

"Bất cứ điều gì các vị cần."

"Được, tốt lắm, cảm ơn anh." Cô ta nói. "Thế này. Trước hết tôi muốn loại trừ những thứ phiền hà ra trước đã. Những chuyện tào lao. Nếu vợ anh thực sự bị bắt cóc – khả năng này chúng ta vẫn chưa rõ, nhưng nếu điều đó xảy ra thật – thì chúng tôi muốn tóm cổ tên đó, và một khi đã bắt được hắn, chúng tôi muốn buộc tội hắn, rất nặng. Sẽ không có lối thoát. Hết đường ngọ nguậy."

"Đúng vậy."

"Cho nên chúng tôi muốn loại trừ anh ra một cách nhanh gọn và dễ dàng. Để tên đó không thể quay về và bảo là chúng tôi đã không loại trừ anh, anh hiểu ý tôi chứ?"

Tôi gật đầu một cách máy móc. Tôi không thực sự hiểu ý cô ta cho lắm, nhưng tôi muốn tỏ ra hợp tác hết sức có thể. "Bất cứ điều gì các vị cần."

"Chúng tôi không muốn làm anh phát hoảng lên đâu." Gilpin chen vào. "Chúng tôi chỉ muốn thực hiện tất cả những bước cơ bản."

“Tốt thôi.” Lúc nào cũng là anh chồng, tôi nghĩ. Mọi người đều biết lúc nào cũng là anh chồng, vậy sao họ không thể nói thẳng ra rằng: Chúng tôi nghi ngờ anh bởi vì anh là chồng, và kẻ đó luôn chính là người chồng. Cứ xem Dateline thì biết.

“Được rồi, tốt lắm, Nick.” Boney nói. “Trước tiên chúng tôi sẽ lấy mẫu gạc ở phần bên trong má của anh để có thể loại trừ tất cả các mẫu ADN không phải là của anh trong ngôi nhà. Việc đó không sao chứ?’

“Chắc chắn rồi.”

“Tôi cũng muốn quét hai bàn tay của anh để kiểm tra dấu tích của vụ nổ súng. Một lần nữa, chỉ để phòng trường hợp…”

“Khoan, khoan, khoan. Có phải các vị đã tìm thấy gì đó khiến các vị nghĩ rằng vợ tôi đã…”

‘Không, không, Nick.” Gilpin ngắt lời. Anh ta kéo một chiếc ghế về phía bàn và ngồi ngược nó. Tôi tự hỏi liệu các tay cớm có thường ngồi như thế thật không. Hay một diễn viên cự tài nào đó đã làm vậy và tụi cớm bắt đầu bắt chước theo khi xem vì thế trông thật oách?”

“Chỉ là một kỹ thuật nhanh gọn thôi.” Gilpin nói tiếp. “Chúng tôi sẽ cố gắng thực hiện tất cả những bước cơ bản: Kiểm tra tay anh, lấy mẫu bông gạc, và nếu chúng tôi có thể kiểm tra cả xe của anh nữa…”

“Tất nhiên. Như tôi đã nói, bất cứ điều gì các vị cần.”

“Cảm ơn anh, Nick. Tôi thật sự cảm kích vì điều đó. Đôi khi các anh chàng cứ hay làm khó chúng tôi chỉ đơn giản vì họ có thể làm vậy.”

Tôi thì chính xác là tuýp ngược lại. Bố tôi đã nhuốm đẫm tuổi thơ tôi bằng sự buộc tội không thành lời; ông thuộc tuýp người luôn đi quẩn quanh để tìm cớ nổi giận. Điều này khiến Go trở nên đề phòng và hiếm khi nào chịu được sự giận dữ điên khùng vô căn cứ. Nhưng nó lại biến tôi thành một thằng xu nịnh như một phản xạ trước uy quyền. Mẹ tôi, bố tôi, các giáo viên của tôi: Bất cứ điều gì để công việc của thầy/cô/bố/mẹ được thuận lợi ạ. Tôi thèm khát nhận được sự đồng ý. Go đã từng nói với tôi: “Anh quả thực là một kẻ dối trá, lừa gạt và vụng trộm – chết tiệt thật – chỉ để khiến người ta tin rằng anh là người tốt.” Lúc đó chúng tôi đang xếp hàng mua bánh knish ở tiệm Yonal Schimmel, cách căn hộ cũ của Go ở New York không xa – tôi nhớ rõ mọi việc đến mức như vậy – và tôi mất hẳn cảm giác muốn ăn, bởi điều đó hoàn toàn đúng nhưng tôi chưa bao giờ nhận ra cả. Thậm chí khi Go nói như vậy, tôi đã nghĩ: Mình sẽ không bao giờ quên điều này, đây là một trong những giây phút sẽ ghi tạc mãi mãi trong tâm trí mình.

Chúng tôi, tôi và mấy tay cớm, đã có cuộc trò chuyện nho nhỏ về màn pháo hoa ngày 4 tháng 7 và về thời tiết trong lúc họ kiểm tra trên tay tôi có thuốc súng hay không, rồi họ dùng bông thấm chất dịch bên trong má tôi. Tôi làm ra vẻ mọi thứ bình thường như thể đang khám nha khoa vậy.

Khi mọi việc hoàn tất, Boney đặt một cốc cà phê khác lên bàn trước mặt tôi rồi nắm chặt lấy vai tôi nói: ‘Tôi rất tiếc về thủ tục này. Phần tệ nhất trong công việc của tôi. Anh có nghĩ mình đã sẵn sàng để trả lời một vài câu hỏi ngay bây giờ không? Nó sẽ thực sự giúp ích cho chúng tôi.”

“Vâng, chắc chắn rồi, ta tiến hành thôi.”

Cô ta đặt lên bàn một chiếc máy ghi âm kỹ thuật số nhỏ ngay trước mặt tôi. “Anh không phiền chứ? Nếu ghi âm anh sẽ không phải trả lời đi trả lời lại những câu hỏi giống nhau…” Cô ta muốn ghi âm để

trói tôi vào một câu chuyện. Mình nên gọi luật sư, tôi nghĩ, nhưng chỉ những kẻ phạm tội mới cần đến luật sư, thế là tôi gật đầu: Không vấn đề gì.

"Vậy là: Amy." Boney nói. "Hai người đã sống ở đây được bao lâu rồi?"

"Mới được khoảng hai năm."

"Và cô ấy là người New York. Ở thành phố."

"Đúng vậy."

"Cô ấy có đi làm không?" Gilpin hỏi.

"Không. Trước đây cô ấy từng viết những câu trắc nghiệm tính cách."

Mấy tay điều tra viên nhìn nhau: Câu trắc nghiệm?

"Cho các tạp chí tuổi mới lớn và các tạp chí phụ nữ." Tôi nói. "Các anh cũng biết đấy, kiểu như 'Bạn có phải tuýp người hay ghen tuông không? Hãy thử làm các trắc nghiệm của chúng tôi và tìm hiểu điều đó! Các anh chàng có cảm thấy bạn đáng sợ hay không? Hãy thử làm các trắc nghiệm của chúng tôi đi và bạn sẽ biết!'"

"Rất thú vị, tôi thích mấy cái đó lắm." Boney nói. "Tôi không biết đó thực sự lại là một công việc đấy. Viết những câu trắc nghiệm như thế. Giống như… một nghề."

"Giờ thì nó không còn là một nghề nữa. Không còn như thế nữa. Trên Internet đầy ắp những câu trắc nghiệm miễn phí. Những gì Amy viết thì thông thái hơn – cô ấy đã có bằng thạc sĩ ngành tâm lý học – vẫn đang có bằng thạc sĩ tâm lý học." Tôi cười ha hả một cách không thoải mái bởi câu nói hớ của mình. "Nhưng thông thái đâu có bằng được miễn phí."

"Sau đó thì thế nào?"

Tôi nhún vai. "Sau đó chúng tôi chuyển về đây. Hiện giờ cô ấy chỉ ở nhà thôi."

"Ồ! Vậy là hai người đã có con rồi?" Boney cất giọng vui vẻ, như thể cô ta vừa phát hiện được một tin tốt lành.

"Vẫn chưa."

"Ồ. Vậy thì hầu hết thời gian cô ấy làm việc gì?"

Tôi cũng có cùng thắc mắc đó. Amy đã từng là một người phụ nữ lúc nào cũng làm tất cả mọi việc, nhưng mỗi việc một chút. Khi chúng tôi dọn về ở cùng nhau, cô ấy đã rất quyết tâm học nấu ăn kiểu Pháp, phô diễn các kỹ năng dùng dao siêu tốc và trổ tài nấu món bò hầm rượu vang đỏ rất hào hứng. Sinh nhật lần thứ 34 của cô ấy chúng tôi bay đi Barcelona, và cô ấy đã làm tôi choáng váng khi phát ra những âm rung của tiếng Tây Ban Nha qua các cuộc hội thoại, nhờ đã bí mật học trước đó hàng tháng trời. Vợ tôi có một bộ não thông minh, nhạy bén và ham hiểu biết. Tuy nhiên những ám ảnh của cô ấy có khuynh hướng bị kích động bởi sự ganh đua: Cô ấy cần phải làm lóa mắt những gã đàn ông và khiến đám đàn bà phải ghen tỵ: Tất nhiên, Amy có thể nấu những món ăn kiểu Pháp và nói trôi chảy tiếng Tây Ban Nha và làm vườn và đan lát và chạy đường dài và giao dịch chứng khoán trong ngày và lái máy bay và trông cô ấy lúc nào cũng như một người mẫu đang ở trên sàn diễn khi làm những việc đó. Cô ấy nhất thiết phải là một Amy Tuyệt vời, luôn luôn như vậy. Ở vùng Missouri này, phụ nữ thường đi chợ ở Target và họ cần mẫn nấu những món ăn dễ tiêu hóa. Họ cười vì vốn tiếng Tây Ban Nha ít ỏi mà họ còn nhớ được từ thời trung học. Họ chẳng cần phải ganh đua. Những thành quả không ngừng của

Amy tuy được tán thưởng thật lòng nhưng có lẽ cũng có cả một chút thương hại nữa. Điều đó nói lên rằng kết cục tồi tệ nhất có thể xảy đến với cô vợ ưa đua tranh của tôi chính là: Một thị trấn của những kẻ bằng lòng mình thua cuộc.

"Cô ấy có rất nhiều sở thích." Tôi nói.

"Có điều gì khiến anh phải lo lắng không?" Boney hỏi với vẻ quan ngại. "Anh không cảm thấy có vấn đề gì với chất gây nghiện hay rượu bia ư? Tôi không định nói xấu về vợ anh, nhưng có rất nhiều phụ nữ nội trợ, nhiều hơn anh nghĩ, họ sống qua ngày theo cách đó. Mỗi ngày đều dài lê thê khi anh chỉ có một mình. Và nếu từ rượu bia chuyển sang dùng chất gây nghiện – tôi chưa dùng đến heroin mà mới chỉ thuốc giảm đau theo đơn thôi – thì, hiện tại có một vài kẻ khá đáng ngại đang làm ăn quanh đây."

"Nạn mua bán chất gây nghiện diễn biến ngày một xấu đi." Gilpin nói. "Chúng tôi đã cắt giảm cả đám nhân viên cảnh sát – hẳn một phần năm lực lượng, và chúng tôi đang gặp khó khăn. Ý tôi là, tình hình khá tệ, chúng tôi bị quá tải rồi."

"Tháng trước có một bà nội trợ, một quý bà dễ mến, đã đi đời mất cái răng vì dùng Oxycontin." Boney bổ sung.

"Không đâu. Amy có thể uống rượu hay gì đó, nhưng không hề có ma túy."

Boney nhìn tôi chằm chằm; chắc hẳn đây không phải câu trả lời mà cô ta mong đợi. "Cô ấy có bạn bè thân thiết ở đây chứ? Chúng tôi muốn gọi cho vài người trong số họ, chỉ để chắc chắn thôi. Không có ý xúc phạm gì đâu. Nhưng đôi khi hễ dính líu đến nghiện ngập ma túy thì ông chồng lại là người cuối cùng được biết đấy. Người ta thường thấy hổ thẹn, đặc biệt là phụ nữ."

Bạn bè. Hồi còn ở New York, Amy kết bạn và đá bạn hàng tuần; họ chỉ giống như những dự án của cô ấy. Cô ấy có thể phấn khích tột độ vì họ: Paula là người dạy hát cho cô ấy và có giọng nói đong đưa rất dễ thương. (Amy đã học tại một trường nội trú ở Massachusetts; tôi rất thích mỗi khi cô ấy dùng kiểu diễn đạt vùng New England đó với tôi: đong đưa rất dễ thương); và Jessie, bạn cùng khóa học thiết kế thời trang. Nhưng chỉ sau đó một tháng, khi tôi hỏi về Jessie hay Paula, Amy nhìn tôi như thể tôi đang bịa chuyện vậy.

Rồi có cả đám đàn ông luôn chạy rầm rầm theo sau Amy, sẵn lòng làm đủ thứ việc của một người đàn ông trong nhà mà đức lang quân của cô ấy không làm được. Sửa chân ghế, kiếm tìm loại trà Á đông nhập khẩu mà cô ấy ưa thích. Đám đàn ông mà cô ấy thề rằng bọn họ chỉ là bạn, chỉ là những người bạn tốt mà thôi. Amy giữ họ ở khoảng cách xa đúng bằng một cánh tay – đủ xa để tôi không cảm thấy quá khó chịu, đủ gần để cô ấy chỉ cần búng ngón tay là bọn họ sẽ tuân lệnh ngay.

Còn ở Missouri… lạy Chúa, tôi thực sự không biết nữa. Ý nghĩ này chỉ vừa mới xuất hiện trong đầu tôi. Mày quả là một thằng khốn, tôi nghĩ. Chúng tôi ở đây đã hai năm rồi, và sau thời kỳ đầu náo nhiệt với việc gặp gỡ và chào hỏi, những tháng ngày đầu tiên bận rộn đó, Amy chẳng thường xuyên gặp ai nữa. Cô ấy có mẹ tôi, giờ thì bà cũng mất rồi, và tôi – cách thức chuyện trò chủ yếu của chúng tôi là công kích và phản bác nhau. Khi chúng tôi về nhà được một năm, tôi hỏi cô ấy một cách lịch thiệp giả tạo rằng: "Vậy bà thấy thích Bắc Carthage nhiều đến thế nào, thưa bà Dunne?" "Ý anh là một Carthage Khác, phải vậy không?" Cô ấy đáp. Tôi từ bỏ luôn ý định hỏi cô ấy muốn ám chỉ gì, nhưng tôi vẫn hiểu đó là một lời lăng mạ.

"Cô ấy có vài người bạn tốt, nhưng hầu hết họ đều ở phía Đông."

"Còn những người bà con của cô ấy?"

“Họ sống ở New York. Thành phố.”

“Và anh vẫn chưa gọi cho bất kỳ người nào trong số họ?” Boney hỏi và nở nụ cười có phần sửng sốt.

“Từ lúc đó tới giờ tôi phải thực hiện mấy việc khác mà các vị bảo tôi phải làm. Tôi đã có lúc nào gọi điện được đâu.” Nói rồi tôi ký luôn giấy xác nhận cho phép điều tra thẻ tín dụng, thẻ ATM và truy lại các cuộc gọi từ máy di động của Amy. Tôi cũng cho họ biết số điện thoại cầm tay của Go và tên của Sue, người phụ nữ góa chồng hay lui tới Quán Bar, người có lẽ có thể làm chứng cho khoảng thời gian tôi tới quán.

“Đứa trẻ trong gia đình.” Boney lắc đầu. “Anh thật sự làm tôi nhớ đến cậu em trai của tôi.” Một cú đánh. “Tôi xin thề, đó là một lời khen.”

“Chị ấy cưng chiều cậu ta lắm.” Gilpin vừa nói vừa viết nguệch ngoạc vào một cuốn sổ. “Được rồi, vậy là anh rời khỏi ngôi nhà vào khoảng bảy giờ rưỡi sáng, tầm trưa thì có mặt tại Quán Bar, và giữa quãng thời gian đó anh đã ở bãi sông.”

Có một đầu cầu đổ bộ cách nhà chúng tôi khoảng mười dặm về phía Bắc, một nơi tập hợp những cát, bùn và mảnh chai bia vỡ, không lấy làm dễ coi cho lắm. Những chiếc thùng tròn lớn chứa rác đầy ứ cốc làm bằng chất dẻo Styrofoam và tã lót bẩn. Nhưng ở đó có một chiếc bàn picnic đón ngược hướng gió và ngập tràn ánh nắng ấm áp, và khi bạn nhìn thẳng về phía dòng sông, có nhiều thứ kinh khủng khác mà bạn có thể phớt lờ.

“Thỉnh thoảng tôi mang cà phê và tờ báo ra đó chỉ để ngồi thôi. Tận hưởng mùa hè hết mức có thể.”

Không, tôi chưa từng nói chuyện với ai ở bãi sông cả. Không, chẳng ai thấy tôi hết.

“Đó là một nơi khá yên tĩnh vào quãng thời gian giữa tuần.” Gilpin thừa nhận.

Nếu cảnh sát có hỏi chuyện bất cứ người nào biết tôi, họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra tôi hiếm khi nào tới bãi sông và rằng chưa bao giờ có chuyện tôi thỉnh thoảng mang cà phê ra đó chỉ để tận hưởng khí trời buổi sáng. Tôi có nước da trắng nhợt kiểu Ireland và không đủ kiên nhẫn để ngồi trầm ngâm, tư lự quá mức được: Tôi không phải một anh chàng sông nước. Tôi nói với cảnh sát như vậy bởi nó đã từng là ý tưởng của Amy, để tôi có thể tới nơi nào đó, ngồi một mình nhìn ngắm dòng sông mà tôi yêu quý và suy ngẫm về cuộc sống của hai chúng tôi. Cô ấy đã nói điều này với tôi sáng nay, sau khi chúng tôi thưởng thức những chiếc bánh kếp mà cô ấy làm. Cô ấy đã nghiêng người về phía trước, tựa lên bàn và nói: “Em biết chúng ta đang trải qua khoảng thời gian khó khăn. Em vẫn yêu anh nhiều lắm, Nick ạ, và em hiểu em còn rất nhiều điều phải nỗ lực. Em muốn trở thành một người vợ tốt đối với anh, và em muốn anh là chồng em và anh được hạnh phúc. Nhưng anh cần phải xác định xem anh muốn gì.”

Rõ ràng cô ấy đã luyện tập trước lối trình bày của mình; cô ấy đã mỉm cười một cách tự mãn khi nói ra những lời lẽ đó. Và ngay cả khi vợ tôi đề nghị với một sự ân cần đến thế, tôi vẫn nghĩ: Tất nhiên là cô ấy phải làm đạo diễn cho mấy thứ này rồi. Cô ấy muốn hình ảnh của tôi bên dòng sông cuộn chảy dữ dội kia, với mái tóc bay bay trong gió nhẹ khi ánh mắt tôi dõi nhìn xa xăm về phía đường chân trời và ngẫm nghĩ về cuộc sống của chúng tôi. Tôi không thể chỉ đến mỗi cửa hàng bánh Dunkin’ Donuts được.

Anh cần phải xác định xem mình muốn gì. Thật không may cho Amy, tôi đã xác định rồi.

Boney ngẩng đầu lên khỏi những ghi chép của mình với vẻ hồ hởi. “Anh có thể cho tôi biết nhóm

máu của vợ anh được không?" Cô ta hỏi.

"Ừm, không, tôi không biết."

"Anh không biết nhóm máu của vợ anh sao?"

"Có thể là nhóm O?" Tôi đoán.

Boney cau mày, rồi kéo dài giọng như đang tập yoga. "Được rồi, Nick, đây là những việc chúng tôi sẽ làm để giúp anh." Cô ta liệt kê: điện thoại cầm tay của Amy sẽ được theo dõi, hình cô ấy sẽ được lan truyền, thẻ tín dụng sẽ được điều tra. Những đối tượng tội phạm tình dục được nhận diện trong vùng cũng sẽ được thẩm vấn. Khu vực hẻo lánh xung quanh nơi ở của chúng tôi cũng sẽ được tìm hiểu. Điện thoại trong gia đình sẽ được ghi âm, phòng trường hợp nhận được bất kỳ cuộc gọi nào đòi tiền chuộc.

Tôi không rõ nên nói gì vào lúc này. Tôi lục trong trí nhớ của mình để tìm lời thoại: Trên phim người chồng thường nói gì vào thời điểm này nhỉ? Điều đó còn tùy thuộc vào việc anh ta có tội hay vô tội.

"Tôi không thể nói rằng những việc này khiến tôi thấy an tâm. Các anh chị… đây là một vụ bắt cóc hay một vụ mất tích, hay chính xác chuyện gì đang xảy ra vậy?" Tôi biết rõ những con số thống kê, qua chính chương trình truyền hình mà tôi đang đóng vai chính: Nếu trong vòng bốn mươi tám giờ đầu tiên không thấy bất kỳ một dấu hiệu nào, tình huống có khả năng rơi vào bế tắc. Bốn mươi tám giờ đầu tiên đóng vai trò quyết định. "Ý tôi là, vợ tôi đã mất tích rồi. Vợ tôi đã mất tích rồi!" Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên tôi diễn đạt theo cách đáng lẽ đã phải được nói ra: hoảng loạn và giận dữ. Bố tôi là người đàn ông của muôn hình vạn trạng những cay đắng, thịnh nộ và chán ghét. Trong cuộc tranh đấu suốt đời để không biến mình thành một người như ông ấy, tôi đã nuôi dưỡng một sự bất lực trong việc biểu lộ hầu hết các cảm xúc tiêu cực. Lại thêm một điểm nữa khiến tôi càng giống một thằng tồi – dù cho ruột gan tôi có đang lộn tùng phèo thì người ta vẫn chẳng nhận thấy được điều gì trên gương mặt tôi và càng ít hơn qua những lời tôi nói. Đó là một vấn đề bất biến: hoặc kiểm soát quá mức hoặc hoàn toàn không kiểm soát gì.

"Nick, chúng tôi đang cực kỳ nghiêm túc trong vụ này." Boney nói. "Các nhân viên khám nghiệm đã có mặt ở nhà anh trong lúc chúng ta đang nói chuyện, và việc đó sẽ cung cấp cho chúng tôi thêm thông tin để tiếp tục việc điều tra. Ngay lúc này đây, anh càng cho chúng tôi biết nhiều về vợ mình thì càng hữu ích. Cô ấy là người thế nào?"

Những câu nói thông thường của các ông chồng xuất hiện trong đầu tôi: Cô ấy ngọt ngào, cô ấy tuyệt vời, cô ấy tốt bụng, cô ấy cảm thông.

"Cô ấy là kiểu người thế nào ư?" Tôi hỏi.

"Cho tôi biết về tính cách của cô ấy." Boney gợi ý. "Chẳng hạn, anh tặng gì cho cô ấy nhân dịp kỷ niệm ngày cưới của hai người? Đồ trang sức à?"

"Tôi chưa chuẩn bị được gì cả." Tôi nói. "Tôi định chiều nay sẽ làm việc đó." Tôi tưởng cô ta sẽ cười và lại nói 'đứa trẻ trong gia đình' thêm lần nữa, nhưng cô ta đã không làm thế.

"Được rồi. Vậy hãy cho tôi biết về cô ấy. Cô ấy có hướng ngoại không? Cô ấy có – tôi không biết phải nói thế nào – cô ấy có mang tính New York không? Theo kiểu có thể để lại ấn tượng khiếm nhã với một số người? Có thể gây cho người ta cảm giác bực bội?"

“Tôi không biết nữa. Cô ấy không phải tuýp người không bao giờ tiếp xúc với người lạ, nhưng cô ấy không… không khó chịu đến mức khiến ai đó… hại mình.”

Đây là câu nói dối thứ mười một của tôi rồi. Amy của ngày hôm nay đủ khó chịu đến mức khiến người ta đôi lúc muốn làm hại cô ấy. Tôi phải nói rõ là Amy của ngày hôm nay, người mà giờ chỉ còn chút mơ hồ giống với người phụ nữ mà tôi đã phải lòng. Đó là sự hoán đảo khủng khiếp của một câu chuyện cổ tích. Chỉ trong có vài năm, Amy của ngày xưa, cô gái có tiếng cười sảng khoái và dễ chịu đã đúng nghĩa rũ bỏ chính mình, rũ bỏ những lớp da và cả tâm hồn, chất thành đống trên sàn nhà, và từ đó bước ra là một Amy mới với tính cáu bẳn và gắt gỏng như bây giờ. Vợ tôi không còn là vợ tôi nữa mà giống như nút thắt của dây kẽm gai đang thách thức tôi dám liều mình gỡ bỏ. Trong khi tôi với những ngón tay to bè, vụng về và căng thẳng lại chẳng hề có khả năng thực hiện được việc đó. Những ngón tay quê mùa. Những ngón tay kém cỏi đã không được rèn giũa để thực hiện một nhiệm vụ vừa phức tạp, vừa nguy hiểm, đó là kết thúc Amy. Trong khi tôi còn đang rối trí, cô ấy chỉ thở dài và quay sang cuốn sổ tay trí tuệ bí mật của mình, trong đó cô ấy kiểm điểm tất cả mọi khiếm khuyết của tôi, vĩnh viễn ghi nhớ những thất vọng, bạc nhược, kém cỏi. Amy ngày xưa của tôi, chết tiệt, cô ấy vui vẻ. Cô ấy hài hước. Cô ấy làm tôi cười. Tôi đã quên hẳn quá khứ đó. Còn cô ấy thì cười nhạo. Từ sâu trong cổ họng mình, ngay phía sau cái hõm nhỏ có hình như ngón tay, đó là nơi tuyệt nhất để bật ra tiếng cười. Cô ấy ném tung những phiền muộn của mình như ném những nắm hạt cho chim ăn: Chúng đã ở đó, và giờ chúng biến mất rồi.

Con người cô ấy không phải như bây giờ, kiểu người mà tôi sợ nhất: một người đàn bà cáu kỉnh. Tôi không giỏi đối phó với những phụ nữ hay cáu bẳn. Bọn họ khiến tôi lộ ra những mặt không đẹp đẽ gì bên trong con người tôi.

“Cô ấy hách dịch à?” Gilpin hỏi. “Hay kiểm soát?”

Tôi nghĩ đến lịch làm việc của Amy, một kế hoạch được lên sẵn cho những ba năm sau đó. Nếu nhìn vào kế hoạch cho một năm tiếp sau đấy, người ta thậm chí sẽ thấy những cuộc hẹn gặp bác sĩ da liễu, khám nha khoa hay đến bác sĩ thú y. “Cô ấy là người luôn lập kế hoạch – cô ấy, các vị biết đấy, không làm việc gì mà không có sự chuẩn bị trước. Cô ấy thích lập các danh sách và đánh dấu các công việc được hoàn tất. Hoàn tất mọi thứ. Đó là lý do vì sao chuyện này thật khó hiểu…”

“Điều này hẳn khiến anh phát điên.” Boney thông cảm nói. “Nếu anh không phải tuýp người như vậy, xem ra anh rất giống với những người có nhóm máu B.”

“Tôi nghĩ mình có phần thoải mái hơn.” Tôi đáp, rồi nói thêm một ý mà tôi cho rằng nên có: “Chúng tôi bổ sung cho nhau.”

Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, và Boney chạm nhẹ vào tay tôi.

“Này, sao anh không ra ngoài kia và gọi cho bố mẹ Amy đi? Tôi chắc là họ sẽ cảm kích vì điều đó.’

Đã quá nửa đêm rồi. Bố mẹ Amy đi ngủ từ chín giờ tối; họ tỏ ra hợm hĩnh một cách lạ lùng với cái giờ đi ngủ sớm sủa ấy. Giờ này hẳn họ đã say giấc rồi nên đây sẽ là một cuộc gọi khẩn cấp lúc nửa đêm. Điện thoại di động luôn được tắt vào 8:45, vì vậy Rand Elliott sẽ phải đi từ giường ngủ ra tận cuối hành lang để nhấc cái máy điện thoại cũ kỹ nặng nề lên nghe; ông ấy sẽ phải dò dẫm với lấy cặp kính, rồi nhặng xị với tay bật đèn bàn. Ông ấy sẽ tự viện ra với mình đủ mọi lý do để không phải lo lắng về một cú điện thoại lúc đêm khuya, tất cả những lý do vô hại khiến chiếc điện thoại có thể đổ chuông.

Tôi quay số hai lần nhưng đều dập máy trước khi chuông đổ. Khi tôi giữ máy thì lại chính

Marybeth, chứ không phải Rand, đã trả lời điện thoại bằng chất giọng trầm ù ù bên tai tôi. Tôi chỉ kịp nói "Marybeth, con Nick đây" thì tôi không còn thấy ù ù nữa.

"Có chuyện gì vậy Nick?"

Tôi hít vào một hơi.

"Chuyện về Amy à? Nói ta nghe đi."

"Con, ừm – con xin lỗi, lẽ ra con nên gọi sớm hơn…"

"Nói cho ta biết xem nào, chết tiệt thật!"

"Bọn con kh-ông tìm thấy Amy." Tôi lắp bắp.

"Không tìm thấy Amy?"

"Con không biết nữa…"

"Amy mất tích rồi sao?"

"Bọn con không chắc lắm về chuyện đó, bọn con vẫn đang…"

"Từ khi nào?"

"Bọn con không rõ. Con rời nhà sáng nay, khoảng hơn bảy giờ một chút…"

"Và anh đợi đến tận giờ mới chịu gọi cho chúng tôi?"

"Con xin lỗi, con không muốn…"

"Lạy Chúa tôi. Tối nay chúng tôi đã chơi quần vợt. Quần vợt, trong khi chúng tôi lẽ ra… Chúa ơi. Cảnh sát đã vào cuộc chưa? Anh có báo cho họ không?"

"Hiện giờ con đang ở sở cảnh sát."

"Làm ơn chuyển máy cho người phụ trách, Nick."

Ngoan ngoãn như một đứa trẻ, tôi đi tìm Gilpin. Mẹ vợ tôi muốn nói chuyện với anh.

Cuộc gọi đến nhà Elliott đã chính thức hóa chuyện này. Thông tin khẩn cấp – Amy mất tích – sẽ lan rộng ra bên ngoài.

Khi quay trở lại phòng thẩm vấn, tôi đã nghe thấy giọng nói của bố tôi. Đôi khi, trong những giây phút đặc biệt xấu hổ, tôi thường nghe thấy giọng nói của ông trong đầu mình. Nhưng đây là giọng nói của bố tôi thật, ở đây. Lời ông nổi lên thành đám bong bóng, như thể thứ gì đó từ một vũng lầy hôi thối. Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn. Bố tôi trong trạng thái hoàn toàn mất trí sẽ ném những lời ấy vào mặt bất cứ người phụ nữ nào, dù người đó chỉ hơi chọc giận ông: khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn. Tôi ngó vào một căn phòng họp, và kia, ông ấy đang ngồi trên chiếc ghế dài đặt cạnh tường. Bố tôi từng là một người đàn ông đẹp trai, mạnh mẽ với chiếc cằm chẻ. Tuyệt vời đến choáng ngợp là những ngôn từ mà dì tôi đã dùng để miêu tả ông. Giờ thì ông ngồi đó, lẩm bẩm với sàn nhà, mớ tóc vàng rối bù, quần lấm đầy bùn và những cánh tay trầy xước như thể vừa vật lộn thoát ra khỏi một bụi cây gai. Một vệt nước dãi lấp loáng chảy xuống chiếc cằm của ông trông như vết dãi của một con ốc sên, và ông hết gập rồi lại duỗi các cơ bắp chưa đến nỗi xuống cấp trên cánh tay mình. Một nữ sĩ quan với vẻ khó chịu đang ngồi kế bên bố tôi, cặp môi cô ta mím lại vì giận dữ và cố gắng lờ ông đi: Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi hỏi cô ta. “Đây là bố tôi.”

“Anh nhận được cuộc gọi của chúng tôi không?”

“Cuộc gọi nào?”

“Để đến đón bố anh.” Cô ta phát âm rõ quá mức, như thể tôi là một đứa trẻ mười tuổi ngớ ngẩn vậy.

“Tôi – vợ tôi đang mất tích. Tôi đã ở đây gần như cả đêm.”

Cô ta chăm chú nhìn tôi mà không xâu chuỗi được thông tin nào. Tôi có thể thấy cô ta đang cân nhắc việc dẹp bỏ sự bực bội của mình và xin lỗi cũng như hỏi thăm tôi. Rồi bố tôi lại tiếp tục, khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn, và thế là cô ta quyết định giữ nguyên sự bực bội của mình.

“Thưa ông, bên Comfort Hill đã cố gắng liên lạc với ông cả ngày nay. Sáng sớm nay bố ông đã đi lang thang ra ngoài theo lối thoát hiểm hỏa hoạn. Như ông thấy đấy, ông ấy có vài vết trầy xước và xây xát, nhưng không bị tổn thương gì. Chúng tôi tìm được ông ấy trước đây vài giờ, lúc đó ông ấy đang đi bộ xuôi theo Đường Sông và bị mất phương hướng. Chúng tôi đã cố gắng liên lạc với ông.”

“Tôi đã ở ngay đây.” Tôi nói. “Ngay căn phòng chết tiệt ở bên cạnh, mà sao chẳng ai chịu xâu chuỗi mấy chuyện này lại với nhau cơ chứ?”

Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn. Bố tôi nói.

“Thưa ông, làm ơn đừng có nói với tôi bằng cái giọng đó.”

Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn.

Boney yêu cầu một viên cảnh sát – nam giới – lái xe đưa bố tôi về nhà để tôi có thể hoàn tất công chuyện với họ. Chúng tôi đứng trên bậc tam cấp bên ngoài sở cảnh sát, quan sát bố tôi được đưa vào yên vị trong xe, miệng vẫn tiếp tục lầm bầm. Suốt khoảng thời gian từ nãy đến giờ ông không hề nhận ra sự có mặt của tôi. Khi họ lái xe đi, ông thậm chí không buồn quay đầu nhìn lại.

“Hai cha con anh không thân nhau à?” Boney hỏi.

“Chúng tôi chính là khái niệm của sự không thân thiết.”

Đám cảnh sát kết thúc các câu hỏi của họ và đẩy tôi lên một chiếc xe tuần tra vào khoảng hai giờ sáng với lời dặn dò nên đi ngủ và phải quay lại đó lúc mười một giờ sáng để chuẩn bị cho buổi họp báo vào mười hai giờ trưa.

Tôi không hỏi liệu tôi có được về nhà không. Tôi bảo họ đưa tôi đến chỗ Go, vì tôi biết con bé sẽ thức và uống chút gì đó cùng tôi, chuẩn bị cho tôi một cặp bánh mỳ kẹp. Thảm hại thay, đó là tất cả những gì tôi muốn khi ấy: một người phụ nữ chuẩn bị cho tôi một cặp bánh mỳ và không hỏi bất kỳ câu hỏi nào.

“Anh không muốn đi tìm chị ta sao?” Go ngỏ ý trong lúc tôi đang ăn. “Chúng ta có thể lái xe đi tìm quanh đây.”

“Có vẻ vô ích thôi.” Tôi ngu ngốc nói. “Anh biết tìm ở đâu cơ chứ?”

“Nick, chuyện này thực sự nghiêm trọng.”

“Anh hiểu, Go ạ.”

“Vậy hãy hành động cho đúng mực, có được không, Lance? Đừng có kiểu ầm ừ chết tiệt như thế.”

Đó là một kiểu giọng nặng nề mà Go luôn thể hiện khi muốn gạt bỏ sự thiếu quyết đoán của tôi, cùng với đó là ánh mắt trừng trừng và việc lôi tên khai sinh của tôi ra gọi. Làm gì có ai với khuôn mặt như của tôi đây lại đáng bị gọi là Lance cơ chứ. Con bé đưa cho tôi một cốc rượu Scotch. "Uống cái này đi, nhưng chỉ thế thôi đấy. Anh sẽ không muốn mình ngất ngưởng vào ngày mai đâu. Chị ta có thể ở chỗ quái nào được chứ? Chúa ơi, em thấy phát ốm lên được." Go tự rót cho mình một cốc, uống ừng ực, sau đó lại cố nhấp từng ngụm trong khi đi tới đi lui trong bếp. "Anh không thấy lo lắng sao, Nick? Rằng nhỡ đâu có một gã nào đó, kiểu như, thấy chị ta trên phố và đơn giản là, quyết định bắt cóc chị ta? Đánh vào đầu chị ta và…"

Tôi cắt ngang. "Sao em lại nói cô ấy bị đánh vào đầu hả, cái quái gì vậy?"

"Em xin lỗi. Em không có ý vẽ ra cảnh tượng ấy, em chỉ… em không biết nữa, em cứ có ý nghĩ như vậy. Về một kẻ điên khùng nào đó." Go rót thêm một ít rượu Scotch nữa, rơi bắn tung tóe vào cốc của mình.

"Nhắc đến những kẻ khùng điên." Tôi nói. "Hôm nay bố lại trốn ra ngoài, bọn họ tìm thấy bố đang lang thang dọc Đường Sông. Hiện giờ bố về lại Comfort rồi."

Go nhún vai: được rồi. Đây là lần thứ ba trong vòng sáu tháng bố tôi bỏ ra ngoài. Go châm một điếu thuốc và vẫn nghĩ về Amy. "Ý em là, chẳng lẽ chúng ta không thể tìm gặp ai để hỏi chuyện hay sao?" Con bé hỏi. "Phải có việc gì đó chúng ta có thể làm chứ?"

"Lạy Chúa, Go! Em thật sự còn muốn anh cảm thấy bất lực hơn thế này nữa hay sao?" Tôi phát cáu. "Anh đếch biết mình nên làm gì nữa. Chẳng có cái gì gọi là '101 lời khuyên khi vợ bạn mất tích' hết. Cảnh sát nói anh có thể về. Nên anh về. Anh sẽ chỉ làm những gì họ bảo anh làm."

"Tất nhiên là anh sẽ làm theo chỉ dẫn của họ." Go lẩm bẩm. Con bé đã nhận cái trách nhiệm gian nan đằng đẵng là cố gắng biến tôi thành một kẻ nổi loạn. Chẳng đi đến đâu cả. Ở trường trung học tôi là đứa trẻ luôn tuân theo lệnh giới nghiêm; tôi là nhà báo luôn nộp bài viết đúng hạn, kể cả là những thời hạn giả. Tôi tôn trọng các quy tắc, bởi nếu người ta tuân theo các quy tắc, mọi việc sẽ thường êm xuôi.

"Mẹ kiếp, Go, anh phải quay lại sở cảnh sát chỉ sau vài tiếng nữa thôi, hiểu chứ? Em có thể làm ơn tử tế với anh một giây thôi có được không? Anh sợ đến phát điên lên rồi."

Chúng tôi đọ mắt nhìn nhau trong vòng năm giây, rồi sau đó Margo đổ đầy cốc của tôi thêm lần nữa, để xin lỗi. Con bé ngồi xuống bên cạnh tôi, đặt một bàn tay lên vai tôi.

"Tội nghiệp Amy." Con bé nói.

Amy Elliott Dunne

21 tháng 4 năm 2009

-Nhật ký-

THẬT TỘI NGHIỆP TÔI. Để tôi kể lại sự việc xem nào: Campbell, Insley và tôi đang ăn tối tại nhà hàng Tableau ở khu Soho. Có rất nhiều bánh tác pho-mát dê, thịt cừu viên nướng và rau tên lửa. Tôi không hiểu vì sao tâm trạng chúng tôi lại phấn khích đến mức gọi nhiều đồ ăn như vậy. Dẫu sao, bọn tôi đang ăn uống kiểu ngược đời: ăn tối trước, sau đó mới đi uống, ở một quán nhỏ mà Campell đã đặt trước, được bài trí theo kiểu buồng cá nhân kín đáo, một nơi mà người ta có thể ngồi chơi thư giãn một cách xa xỉ trong không gian, có thể nói là, không khác mấy so với phòng khách ở nhà. Nhưng rất vui, thi thoảng làm mấy trò thịnh hành và ngớ ngẩn kiểu này cũng thú vị. Cả bọn đều chưng diện, mặc váy dài sặc sỡ, đi giày cao gót mũi nhọn, và ai nấy đều được phục vụ đồ ăn đặt trên những chiếc đĩa nhỏ, chia thành từng miếng một, trông cầu kỳ và nhạt nhẽo như chính chúng tôi vậy.

Chúng tôi đã bàn nhau sẽ gọi các ông chồng đến cùng uống với mình. Và thế là sau khi ăn tối bọn tôi đã ở đó, chui vào góc nhỏ của mình với những ly mojito, martini, và rượu bourbon dành riêng cho tôi được phục vụ bởi một cô hầu bàn, người lẽ ra nên đi thử một vai thứ cho nhân vật Cô gái Vừa Rời Xe Buýt mới phải.

Bọn tôi bắt đầu hết chuyện để nói; hôm đó là thứ Ba và chẳng ai trong chúng tôi thấy có bất cứ điều gì khác thường so với một ngày thứ Ba cả. Chúng tôi uống một cách dè dặt: cả Insley và Campbell đều có những cuộc hẹn không chính xác vào sáng ngày hôm sau, trong khi tôi vẫn còn công việc của mình nên cả bọn không chuẩn bị cho một đêm ăn chơi, mà chỉ nhẹ nhàng thư giãn, rồi dần trở nên uể oải và buồn tẻ. Đáng lẽ chúng tôi đã ra về nếu không phải chờ đợi sự hiện diện không lấy gì làm chắc chắn của các ông chồng. Campbell không ngừng liếc nhìn chiếc Blackberry của mình, Insley thì nghiên cứu hai bắp chân cong của cô nàng từ các góc độ khác nhau. John là người đến đầu tiên – khẩn khoản xin lỗi Campbell với nụ cười rạng rỡ và hôn chào cả bọn, một người đàn ông với vẻ phấn khởi khi đến đây, vui vẻ xuất hiện vào phút chót của buổi cocktail dù phải đi hết cả một vòng thành phố chỉ để uống một ly, rồi cùng vợ mình về nhà. Khoảng hai mươi phút sau thì George xuất hiện – ngượng ngùng và căng thẳng với lời biện minh gọn lỏn là vì công việc. Insley đã cáu gắt với anh ta: "Anh muộn bốn mươi phút rồi." Anh ta phản pháo: "Vâng, xin lỗi vì còn mải kiếm tiền cho chúng ta." Hai người hầu như không nói chuyện gì với nhau nữa vì cả hai còn mải chuyện trò với những người khác.

Nick không hề xuất hiện; không một cú điện thoại. Chúng tôi đợi thêm bốn mươi lăm phút nữa rồi Campbell tỏ vẻ lo lắng ("Có lẽ anh ấy mắc kẹt với thời hạn phải hoàn thành công việc nào đấy vào phút chót rồi." Vừa nói Campbell vừa mỉm cười với John thân yêu và tử tế, người chẳng bao giờ để mấy thứ thời hạn kiểu đó làm ảnh hưởng đến kế hoạch của vợ mình); sự tức giận của Insley với chồng cũng nguôi dần khi cô nàng nhận ra chồng mình mới chỉ là gã đần thứ hai trong nhóm ("Cậu có chắc là anh ấy thậm chí còn chưa nhắn tin không đấy, tình yêu?")

Tôi ư, tôi chỉ cười: "Ai mà biết anh ấy đang ở đâu – tớ sẽ gặp anh ấy ở nhà vậy." Và giờ thì đến phiên những người ông chồng tỏ ra sửng sốt: Ý em là chồng em được làm vậy à? Có thể lảng tránh buổi tối ngày hôm nay mà không phải chịu bất kỳ hậu quả cay đắng nào sao? Không phải chịu tội hay bị cáu giận hoặc hờn dỗi gì ư?

Chà, với các anh thì có lẽ không được như vậy đâu.

Tôi và Nick, thi thoảng chúng tôi vẫn cười nhạo, cười thật lớn tiếng trước những điều điên rồ mà phụ nữ thường bắt chồng họ phải làm để chứng tỏ tình yêu với mình. Những nhiệm vụ ngớ ngẩn, sự hy sinh vô kể, và những lần nhượng bộ cỏn con nhưng vô tận. Chúng tôi gọi những gã đàn ông đó là đám khỉ nhảy múa.

Sau một ngày ở sân bóng chày, Nick thường về nhà nhớp nháp và ướt mặn mồ hôi, không nồng nặc mùi bia, còn tôi thì cuộn mình trong lòng anh ấy, hỏi xem trận đấu thế nào, anh bạn Jack của anh ấy có quãng thời gian vui vẻ hay không, và anh ấy sẽ bảo: "Ồ, cậu ta tụt hứng chơi vì một vụ khỉ nhảy múa – Jennifer tội nghiệp đã có 'một tuần làm việc thực sự căng thẳng' và cô ấy thực sự cần cậu ta ở nhà."

Hay một anh bạn đồng nghiệp của anh ấy, người không thể tụ tập chè chén vì bạn gái anh ta thực sự cần anh ta ghé qua một quán ăn nhỏ nào đó, nơi cô ta đang dùng bữa tối với một người bạn phương xa. Rốt cuộc chỉ để họ có thể gặp nhau, và để cô ta có thể khoe khoang rằng con khỉ của mình biết nghe lời đến thế nào: Tôi gọi là anh ấy đến ngay, và trông anh ấy mới chỉnh tề làm sao!

Mặc cái này, đừng mặc cái đó. Làm cái việc vặt vãnh này ngay bây giờ và làm nó ngay khi nào anh có thể, nói như vậy anh phải hiểu ý em tức là ngay lúc này. Và dứt khoát, dứt khoát phải vì em mà từ bỏ những thứ anh yêu thích, để em có căn cứ tin rằng anh yêu em trên hết thảy. Đó là cuộc thi đấu xuẩn ngốc của phụ nữ. Trong lúc bọn tôi lượn quanh mấy hội đọc sách và những buổi cocktail, có rất ít điều mà phụ nữ thích làm hơn là việc kể lể chi tiết những hy sinh mà đàn ông dành cho họ. Một kiểu gọi-và-đáp, và câu đáp luôn là: "Ôiii, điều đó mới ngọt ngào làm sao."

Tôi thấy hạnh phúc vì mình không nằm trong đám người đó. Tôi không hùa theo và cũng không thoải mái với việc áp đặt tình cảm của mình, ép buộc Nick phải đóng vai một ông chồng hạnh phúc nào đó – luôn nhún nhường, vui vẻ, nghe lời Anh đi đổ rác đi, anh yêu à! Đối nghịch với người đàn ông trong mơ của tất cả các bà vợ, trong mộng tưởng của những ông chồng luôn là một người đàn bà ngọt ngào, nóng bỏng, dễ tính, thích làm tình và uống rượu mạnh.

Tôi thích ý nghĩ rằng tôi đủ tự tin, lòng tin tưởng và sự chín chắn để biết Nick yêu tôi mà không cần anh ấy lúc nào cũng phải chứng tỏ điều đó. Tôi không cần diễn đi diễn lại những vở kịch khỉ múa một cách tội nghiệp cho bạn bè mình xem. Tôi hài lòng với việc để anh ấy được là chính mình.

Tôi không biết tại sao phụ nữ thấy việc này khó khăn đến vậy.

Về đến nhà sau bữa tối, xe taxi của tôi dừng lại đúng lúc Nick bước ra từ chiếc taxi của mình. Anh ấy đứng trên phố với đôi cánh tay rộng mở về phía tôi cùng với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt – "Em yêu!" – và tôi chạy đến, nhảy bổ vào vòng tay Nick rồi anh ấy cọ chiếc cằm râu ria lởm chởm của mình vào cằm tôi.

"Tối nay anh đã làm gì vậy?" Tôi hỏi.

"Mấy cậu bạn của anh chơi bài poker sau giờ làm, nên anh đã tham gia một lúc. Hy vọng là việc đó không thành vấn đề."

"Tất nhiên rồi." Tôi nói. "Thú vị hơn buổi tối của em đấy."

"Có những ai đã đến vậy?"

"Ồ, Campbell và Insley cùng đám khỉ nhảy múa của bọn nó. Chán lắm. Anh đã né được một vụ. Một vụ thật chán hết sức."

Anh ấy siết chặt tôi vào lòng – đôi cánh tay rắn chắc ấy – rồi kéo tôi lên cầu thang và nói: "Chúa

ơi, anh yêu em.”

Tiếp đó chúng tôi làm tình và thưởng thức một ly rượu mạnh. Một đêm ngon giấc trong ổ chuột ngọt ngào của chúng tôi trên chiếc giường rộng rãi và êm ái. Thật khổ thân tôi.

Nick Dunne

Một ngày trôi qua

TÔI ĐÃ KHÔNG NGHE LỜI GO về việc uống say quá mức. Tôi ngồi một mình trên chiếc tràng kỷ ở nhà Go, uống hết nửa chai, cho đến khi thứ adrenaline trong tôi bùng phát lần thứ mười tám thì tôi tự nhủ mình phải đi ngủ thôi: Mí mắt tôi sụp xuống, khi tôi di chuyển chiếc gối với đôi mắt nhắm nghiền thì tôi thấy vợ mình, mái tóc vàng của cô ấy bết lại vì máu, mù lòa và khóc lóc trong đau đớn, lê thân mình dọc theo sàn bếp, la hét gọi tên tôi. Nick, Nick, Nick!

Tôi giật ngửa chai rượu liên tục, chuẩn bị tinh thần để ngủ – một thói quen đã mất. Giấc ngủ giống hệt như một con mèo: Nó chỉ đến bên khi người ta lờ nó đi. Tôi uống thêm và tiếp tục câu thần chú của mình. Đừng nghĩ nữa, một ngụm lớn, để cho đầu óc trống rỗng, một ngụm nữa, nào, ngay bây giờ, nghiêm túc đi, không nghĩ gì nữa, hãy làm thế ngay, lại một ngụm nữa. Ngày mai mày cần phải tỉnh táo, mày cần phải ngủ! Lại tiếp một hơi. Tôi chẳng còn làm gì được ngoài việc chợp mắt một lúc tới khi trời sáng. Một giờ sau đó tôi tỉnh dậy và cảm thấy khó chịu vì dư lượng cồn. Không phải cảm giác mệt mỏi, mà dễ chịu hơn. Tôi cảm thấy yếu đuối và uể oải. Mùi hôi. Có lẽ tôi vẫn hơi say. Tôi bước chệnh choạng tới chiếc bên chiếc Subaru của Go, cảm giác rất kỳ quái như thể chân tôi đang đi giật lùi vậy. Tôi có quyền sở hữu tạm thời đối với chiếc xe này; cảnh sát đã nhã nhặn đề nghị tạm giữ chiếc Jetta được gìn giữ cẩn thận của tôi để điều tra, cả máy tính xách tay nữa – tất cả chỉ mang tính thủ tục, đó là những gì tôi đã được đảm bảo. Tôi lái xe về nhà để tìm vài bộ đồ nào đó cho đàng hoàng.

Ba chiếc xe tuần tra của cảnh sát đỗ trước khu nhà tôi ở, mấy người hàng xóm đang đi lại quanh đó. Không có Carl, nhưng có Jan Teverer – người phụ nữ theo Cơ đốc giáo – và Mike, ông bố của ba đứa trẻ ba tuổi được sinh ba nhờ thụ tinh trong ống nghiệm, có tên là Taylor, Topher và Talullah ("Em ghét những cái tên đó." Amy, một thẩm phán khó tính đối với bất cứ thứ gì theo mốt, đã phát biểu như vậy. Khi tôi đề cập rằng cái tên Amy cũng từng rất được ưa chuộng, thì vợ tôi nói: "Nick, anh biết câu chuyện về tên của em mà." Tôi đã không hiểu cô ấy muốn nói về chuyện gì.)

Jan gật đầu từ đằng xa mà không nhìn vào mắt tôi, nhưng Mike bước vội đến khi tôi vừa xuống xe. "Tôi rất lấy làm tiếc, anh bạn, bất cứ việc gì tôi có thể làm, cứ cho tôi biết nhé. Bất cứ việc gì. Sáng nay tôi đã cắt cỏ rồi, nên ít nhất anh không phải lo lắng về việc đó."

Mike và tôi thay nhau cắt cỏ tại những ngôi nhà bỏ hoang do bị tịch thu thế nợ ở trong khu. Những cơn mưa lớn vào mùa xuân đã biến khoảng sân của những ngôi nhà đó thành một khu rừng nhiệt đới, thu hút cả một bầy chồn hương lui tới. Chồn hương có ở khắp mọi nơi, cứ đêm đến chúng lại gặm nhấm rác rưởi, lẻn vào tầng hầm nhà chúng tôi, nhiều khi còn nằm cả trên hiên nhà như những con thú cưng lười biếng. Việc cắt cỏ xem ra không có tác dụng gì trong việc đuổi chúng đi, nhưng ít ra bây giờ chúng tôi có thể quan sát chúng mỗi khi chúng đến gần.

"Cảm ơn, cảm ơn anh bạn." Tôi nói.

"Anh biết không, vợ tôi, cô ấy đã hoảng loạn kể từ lúc biết chuyện." Anh ta nói. "Hoàn toàn hoảng loạn."

"Tôi rất tiếc khi nghe vậy." Tôi nói. "Tôi phải..." Vừa nói tôi vừa chỉ về phía cửa ra vào.

"Vợ tôi chỉ ngồi đó khóc lóc nhìn bức ảnh của Amy."

Tôi chẳng ngạc nhiên khi cả nghìn bức ảnh sau một đêm đã ngập tràn trên Internet, chỉ để đáp ứng nhu cầu thương cảm của đám đàn bà như vợ Mike. Tôi chẳng khoái những nữ hoàng giả dối kiểu như thế.

"Này, tôi muốn hỏi..." Mike bắt đầu.

Tôi vỗ vào cánh tay anh ta và chỉ vào cửa lần nữa, như thể đang có việc rất gấp vậy. Rồi tôi quay người bước đi trước khi anh ta có thể hỏi bất cứ câu gì hay đến gõ cửa nhà tôi.

Sĩ quan Velásquez hộ tống tôi lên tầng trên, vào phòng ngủ và sang phòng chứa đồ, đi qua chiếc hộp đựng quà hình lập phương lấp lánh ánh bạc, rồi cô ta để tôi lướt tìm những thứ mình cần. Phải chọn lựa quần áo trước mặt cô gái trẻ với mái tóc nâu dài tết chặt này khiến tôi cảm thấy căng thẳng. Cô ta hẳn là đang phán xét tôi và bình luận gì đó. Rốt cuộc, tôi túm bừa lấy một số thứ: bộ quần áo có phong cách công sở, quần Âu và áo ngắn tay, cứ như thể tôi sắp sửa đi dự hội nghị vậy. Hẳn sẽ có một bài viết thú vị đây, tôi nghĩ bụng, tìm chọn một bộ đồ phù hợp trong khi người thân yêu của mình đang mất tích. Dường như không thể vùi lấp được phần tham lam và thèm khát ý tưởng của một nhà báo ở trong tôi.

Tôi nén chặt đám quần áo vào trong một chiếc túi và quay nhìn chung quanh, thấy hộp quà nằm trên sàn nhà tôi hỏi cô sĩ quan. "Tôi có thể xem bên trong nó được không?"

Cô ta lưỡng lự nhưng sau đó đưa ra quyết định an toàn. "Không được, thưa ông, tôi lấy làm tiếc. Tốt hơn hết không phải lúc này."

Mép giấy gói hộp quà đã bị bóc ra một cách cẩn trọng. "Đã có ai xem bên trong đó chưa?"

Cô ta gật đầu.

Tôi đi vòng qua Velásquez tiến đến chỗ chiếc hộp. "Nếu nó đã được bóc rồi vậy thì..."

Cô ta bước sang chặn trước mặt tôi. "Thưa ông, tôi không thể để ông xem chiếc hộp được."

"Thật nực cười. Đây là món quà mà vợ tôi tặng cho tôi..."

Tôi bước vòng ra phía sau cô ta, cúi xuống, và khi một tay tôi đặt lên góc chiếc hộp thì cô ta đập mạnh cánh tay vào lưng tôi. Tôi cảm thấy cơn thịnh nộ dâng trào, người phụ nữ này tự cho mình có quyền bảo tôi phải làm gì trong ngôi nhà của chính tôi hay sao. Dù tôi có cố gắng đến thế nào để là con trai của mẹ tôi, giọng nói của cha tôi vẫn cứ văng vẳng trong đầu, mang đến những suy nghĩ tồi tệ và những câu nói tục tĩu.

"Thưa ông, đây là hiện trường vụ án, ông…"

Ngữ khốn nạn.

Đột nhiên Riordan, đồng nghiệp của cô ta xuất hiện trong phòng và cũng tham gia ngăn cản tôi. Còn tôi thì cố hất tay bọn họ ra – được rồi, được rồi, mẹ kiếp – và bọn họ buộc tôi phải xuống nhà. Gần cửa chính có một phụ nữ đang bò loay hoay trên mặt đất, khám xét gì đó dọc theo các tấm ván sàn, tôi đoán là tìm vết máu. Cô ta ngước lên thản nhiên nhìn tôi, rồi lại cúi xuống.

Tôi buộc mình phải kiềm chế khi lái xe trở lại nhà Go để thay quần áo. Đây chỉ là một trong chuỗi dài những công việc khó chịu và ngu xuẩn mà cảnh sát sẽ thực hiện trong quá trình điều tra (tôi thích những quy tắc hợp lý, chứ không phải những quy định thiếu logic), vì thế tôi cần phải trấn tĩnh lại: Không được chống đối bọn cớm, tôi tự bảo mình. Lặp lại nếu cần thiết: Không được chống đối bọn

cớm.

Tôi chạm mặt với Boney ngay khi bước vào sở cảnh sát. "Bố mẹ vợ anh đang ở đây, Nick ạ." Cô ta nói với thái độ động viên tôi, như thể đang mời tôi một chiếc bánh xốp nướng còn nóng hổi vậy.

Marybeth và Rand Elliott đang đứng đó, vòng tay ôm lấy nhau. Ở giữa sở cảnh sát mà trông họ giống như đang tạo dáng chụp hình ở vũ hội vậy. Đó là kiểu cách mà tôi luôn thấy mỗi khi gặp họ, nắm tay, cọ cằm, hay vuốt má. Bất cứ khi nào đến nhà Elliott, tôi bị ám ảnh là mình phải hắng giọng – tôi sắp vào đấy – bởi vợ chồng Elliott có thể âu yếm nhau ở bất cứ chỗ nào. Họ hôn môi nhau mỗi khi tạm biệt, và Rand sẽ vỗ vào lưng vợ khi ông ta đi ngang qua bà ấy. Việc đó với tôi thật kỳ quặc. Bố mẹ tôi ly hôn khi tôi mới mười hai tuổi, và tôi nghĩ có lẽ khi còn rất nhỏ tôi đã chứng kiến kiểu hôn má không hề có tình cảm gì giữa hai người họ, chỉ vì tình huống khi ấy bắt buộc phải thế. Đó là mỗi dịp Giáng sinh hoặc sinh nhật. Những nụ hôn tẻ nhạt. Ngay cả trong thời kỳ hôn nhân tuyệt vời nhất thì giao tiếp giữa hai người vẫn hoàn toàn chỉ như giao dịch: Chúng ta lại hết sữa rồi. (Hôm nay em sẽ mua một ít.) Tôi muốn cái này phải được là cẩn thận. (Hôm nay em sẽ là.) Mua sữa khó lắm sao? (Im lặng.) Cô quên gọi thợ hàn rồi đấy. (Thở dài.) Mẹ kiếp, mặc áo khoác vào, ngay bây giờ, đi ra ngoài và mua sữa về đây. Ngay lập tức. Kiểu sai bảo và ra lệnh như vậy là của bố tôi, một quản lý cấp trung của công ty điện thoại, người luôn đối xử với mẹ tôi tốt nhất cũng chỉ như với một nhân viên kém cỏi của mình. Còn tệ nhất ư? Ông không bao giờ đánh đập bà, nhưng cơn giận dữ hiển nhiên và vô cớ của ông có thể choán ngợp cả ngôi nhà trong nhiều ngày trời, hàng tuần liền, và khiến cho không khí lúc nào cũng ngột ngạt, khó thở. Bố tôi bực bội đi lại với dáng vẻ bệ vệ, quai hàm dưới đưa ra khiến ông có vẻ ngoài giống với một võ sĩ quyền anh đang bị thương và muốn báo thù, răng nghiến vào nhau kèn kẹt, đến mức người ta có thể nghe rõ từ phía bên kia căn phòng. Ông ném đồ vật về phía mẹ tôi nhưng không trúng người bà. Tôi dám chắc ông đã tự nhủ: Mình không bao giờ đánh đập bà ta. Tôi dám chắc bằng lối hành xử đó, không bao giờ ông ấy coi mình là một kẻ có thể hành hung người khác. Nhưng ông ấy đã biến cuộc sống gia đình chúng tôi trở thành một hành trình dài vô tận, bởi những định hướng tồi cùng một người cầm lái luôn chất chứa trong mình những cơn thịnh nộ dồn nén. Một kỳ nghỉ không bao giờ có cơ hội được vui vẻ. Đừng khiến tôi phải quay xe lại. Sự thực là, làm ơn hãy quay xe lại đi.

Tôi không nghĩ cách hành xử của ông ấy cá biệt đối với mẹ. Chỉ là ông ấy không ưa phụ nữ. Ông ấy nghĩ tất cả bọn họ đều ngu ngốc, tầm thường, khó chịu. Cái ngữ khốn nạn ngu đần ấy. Đó là những lời ưa thích của ông ấy dành cho bất cứ phụ nữ nào khiến ông ấy bực mình: nữ tài xế, nữ bồi bàn, các giáo viên phổ thông của chúng tôi, dù ông ấy chưa thực sự gặp một ai trong số họ. Những cuộc họp phụ huynh xem ra đều thối nát hết cả vì đám đàn bà, cũng như chính bản chất của bọn họ. Tôi vẫn nhớ khi Geraldine Ferraro được xướng tên là ứng cử viên Phó Tổng thống năm 1984, lúc ấy cả nhà đang xem thời sự trước bữa tối. Mẹ tôi, người mẹ bé nhỏ yêu dấu của tôi, đã đặt một tay lên gáy Go và nói: "Chà, em nghĩ tin này thật tuyệt." Thế là bố tôi đã tắt phụt tivi đi và nói: "Đó là một trò đùa. Cô thừa hiểu đó là một trò đùa chết tiệt. Cứ như đang xem một con khỉ đi xe đạp vậy."

Phải mất năm năm sau, cuối cùng mẹ tôi đã quyết định là bà quá mệt mỏi. Một ngày nọ tôi từ trường về nhà, bố tôi đã bỏ đi. Buổi sáng ông ấy vẫn ở nhà nhưng buổi chiều thì không còn nữa. Mẹ bảo chúng tôi ngồi xuống quanh bàn ăn và thông báo: "Bố các con và mẹ đã quyết định sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người nếu bố mẹ chia tay." Go đã òa khóc rồi nói: "Tốt thôi, con ghét cả hai người!" và rồi, thay vì chạy về phòng như kịch bản phải thế, con bé chạy đến và ôm chầm lấy mẹ.

Vậy là bố tôi đã ra đi còn người mẹ gầy gò, đau khổ của tôi đã lên cân và vui vẻ – tuy lên cân vừa phải nhưng bà vô cùng hạnh phúc, như thể bà đã mong đợi ngày đó từ lâu lắm rồi – một quả bóng xịt hơi được bơm đầy không khí. Trong vòng một năm, bà dần trở thành một người phụ nữ bận rộn, sôi nổi

và vui tươi như chính con người bà cho tới lúc mất. Chị gái của bà đã nói những lời như thể người phụ nữ đã nuôi nấng chúng tôi chỉ là một kẻ mạo danh vậy: "Ơn trời, Maureen của ngày xưa đã quay trở lại."

Còn về phía bố tôi, trong nhiều năm liền tôi nói chuyện với ông qua điện thoại, khoảng một tháng một lần. Cuộc chuyện trò lễ phép và đủ thông tin, đúng nghĩa thuật lại những gì đã xảy ra. Câu hỏi duy nhất ông từng hỏi về Amy là "Amy thế nào rồi?", thực sự chẳng có ý khơi gợi bất cứ câu trả lời nào khác ngoài "Cô ấy vẫn ổn." Ông vẫn ngoan cố giữ khoảng cách, kể cả lúc ông mắc chứng bệnh mất trí nhớ và đã ngoài sáu mươi tuổi. Nếu bạn luôn sớm thì bạn sẽ không bao giờ muộn. Đó là câu thần chú của bố tôi, và nó bao gồm cả sự bắt đầu của căn bệnh Alzheimer – một sự xuống cấp từ từ về sức khỏe sau đó chuyển sang cú tuột dốc đột ngột, buộc chúng tôi phải chuyển người bố không phụ thuộc và căm ghét phụ nữ của mình đến một khu nhà rộng lớn, lúc nào cũng nặng mùi canh gà và nước tiểu, nơi mà những người phụ nữ luôn ở bên cạnh giúp đỡ ông. Ha.

Bố tôi có những hạn chế của mình. Đó là điều mà người mẹ nhân hậu đã luôn nhắc nhở chúng tôi. Ông ấy cũng có khiếm khuyết, nhưng vô hại. Mẹ tôi đã quá tốt bụng khi nói vậy, nhưng sự thực ông ấy không vô hại. Tôi ngờ rằng việc em gái tôi không có ý kết hôn bởi con bé sợ rằng đàn ông sẽ làm nó phải rơi những giọt nước mắt ủy mị. Nếu con bé buồn, bối rối hay tức giận, nó chỉ cần được ở một mình. Tôi cũng yếu đuối như thế. Những điểm tốt tôi có được là từ mẹ. Tôi có thể nói đùa, có thể cười, có thể trêu ghẹo, tán dương, ủng hộ và khen ngợi – hay nói đơn giản là tôi có thể nhìn cuộc sống tích cực, nhưng tôi không thể đối phó được với những người phụ nữ hay cáu kỉnh hoặc khóc lóc. Tôi có cảm giác như sự tức giận của bố tôi trỗi dậy trong tôi theo hướng tiêu cực nhất. Amy có thể nói với bạn về điều này. Cô ấy chắc chắn sẽ nói nếu cô ấy ở đây.

Tôi nhìn Rand và Marybeth một lúc trước khi họ thấy tôi. Tôi tự hỏi không biết họ sẽ tức giận với tôi đến mức nào. Tôi đã mắc một tội không thể tha thứ được vì đã thông báo cho họ quá muộn. Vì sự hèn nhát của tôi, buổi tối chơi tennis đó sẽ luôn hằn sâu trong tâm trí họ: một buổi tối vui vẻ với những quả bóng vàng chậm rãi nảy bật trên sân, tiếng giày tennis cọ trên mặt đất, một buổi tối thứ Năm như thường lệ vẫn diễn ra trong khi con gái họ thì đã biến mất.

"Nick." Rand Elliott thốt lên khi phát hiện ra tôi. Ông ấy bước ba bước dài về phía tôi, và khi tôi gồng mình lên chờ đợi một cú đấm thì ông ấy ôm chặt lấy tôi một cách tuyệt vọng.

"Làm thế nào mà con chịu đựng được vậy?" Ông ấy thì thầm bên cổ tôi rồi bắt đầu run lên bần bật. Cuối cùng, ông ấy nấc lên một tiếng the thé, khóc lóc thổn thức và giữ chặt hai cánh tay tôi. "Chúng ta sẽ tìm thấy Amy, Nick. Sẽ là như thế. Con hãy tin vào điều đó, được chứ?" Rand Elliott giữ tôi với cái nhìn đau đáu từ đôi mắt xanh thẳm của ông ấy vài giây, rồi sau đó lại thổn thức – ông ấy ỏn ẻn bật ra ba hơi thở hổn hển như tiếng nấc cụt – còn Marybeth bước đến chỗ chúng tôi, vùi khuôn mặt mình dưới cánh tay của ông chồng.

Khi chúng tôi buông nhau ra, bà ấy ngước nhìn tôi bằng đôi mắt to đẹp hút hồn của mình. "Đó chỉ là... chỉ là một cơn ác mộng chết tiệt thôi." Bà ấy nói. "Con có khỏe không, Nick?"

Khi Marybeth hỏi Con có khỏe không, đó không phải là phép lịch sự mà là một câu hỏi về sự tồn tại. Bà ấy dò xét khuôn mặt tôi, chắc chắn là bà ấy đang dò xét và sẽ còn tiếp tục lưu lại từng suy nghĩ và hành động của tôi. Vợ chồng nhà Elliott tin rằng mỗi đặc điểm đều đáng được lưu ý, đánh giá và phân loại. Chúng đều có ý nghĩa nào đó và có thể hữu ích. Mẹ, Bố, Đứa trẻ, ba loại người bậc cao với ba cấp độ tiên tiến trong tâm lý học – họ suy nghĩ vào thời điểm trước chín giờ sáng nhiều hơn so với suy nghĩ trong cả tháng của hầu hết mọi người. Tôi nhớ có lần tôi từ chối một chiếc bánh anh đào trong

bữa tối, và Rand đã ngẩng đầu lên nói: "A! Một kẻ bài trừ những phong tục truyền thống. Khinh thường chủ nghĩa yêu nước tượng trưng và dễ dãi." Khi tôi cố cười xòa và nói rằng tôi không thích cả cocktail anh đào nữa, Marybeth đã huých vào cánh tay Rand: "Do cuộc ly hôn của bố mẹ thôi. Tất cả những món ăn dễ tiêu hóa và những món tráng miệng mà cả gia đình thường ăn cùng nhau, chúng là những ký ức buồn đối với Nick."

Nghe thật ngớ ngẩn nhưng cũng vô cùng dễ thương. Những con người này đang tốn quá nhiều năng lượng để tìm hiểu xem tôi là người thế nào. Câu trả lời đơn giản chỉ là: Tôi không thích anh đào.

Đến mười một rưỡi thì sở cảnh sát trở nên náo nhiệt. Tiếng chuông điện thoại đổ dồn, mọi người gọi nhau qua lại náo loạn cả căn phòng. Một phụ nữ mà tôi chưa từng nghe tên, người mà tôi chỉ nhớ là có cái đầu ngọ nguậy liên tục và nói rất nhiều, đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi không biết cô ta đã ở đó được bao lâu rồi: "...và điểm cốt lõi là, Nick, phải để mọi người tìm kiếm Amy, để họ biết rằng cô ấy có một gia đình thương yêu mình và mong ngóng cô ấy trở về. Việc này phải được kiểm soát chặt chẽ. Nick, anh phải để tâm... Nick?"

"Vâng."

"Người ta sẽ muốn nghe một lời tuyên bố ngắn gọn từ chồng của cô ấy."

Ở phía bên kia căn phòng, Go đang lao như tên bắn về phía tôi. Con bé đã đưa tôi đến sở cảnh sát trước rồi mới ghé qua Quán Bar lo toan mọi việc ở đó trong khoảng nửa tiếng, và giờ thì Go đã quay lại và hành động như thể con bé đã bỏ rơi tôi cả một tuần rồi. Go chạy vòng vèo qua những chiếc bàn, với dáng vẻ gọn gàng và trang nghiêm tĩnh tại, chẳng cần quan tâm tới viên sĩ quan trẻ - người rõ ràng được chỉ định để đưa con bé vào đây.

"Cho tới giờ mọi việc vẫn ổn chứ?" Go vừa hỏi vừa quàng một cánh tay ôm chặt lấy tôi, một cái ôm kiểu đàn ông. Con cái nhà Dunne chẳng biết ôm thế nào cho đúng cách. Ngón cái của Go đặt lên đúng đầu ngực bên phải của tôi. "Em ước gì Mẹ ở đây." Con bé thì thầm, thật trùng hợp với điều tôi đang nghĩ. "Vẫn không có tin tức gì sao?" Con bé hỏi khi buông tôi ra.

"Không, chẳng hề có một tin chết tiệt nào..."

"Trông như thể anh đang cảm thấy rất tệ ấy."

"Anh cảm thấy như cứt." Tôi đang định nói mình là một thằng ngu vì đã không nghe lời con bé về việc uống rượu.

"Nếu là mình, hẳn em cũng đã nốc cạn chai luôn." Go vỗ vai tôi nói.

"Sắp đến giờ rồi." Người phụ nữ phụ trách truyền thông nói và lại xuất hiện một cách kỳ diệu.

"Số lượng người tham dự không tệ lắm vào dịp cuối tuần thứ tư của tháng Bảy như thế này." Cô ta bắt đầu lùa chúng tôi vào một phòng họp tối tăm với mành cửa nhôm và những chiếc ghế gấp, cùng một nhóm phóng viên trông tẻ ngắt, rồi cô ta bước lên bục. Tôi có cảm giác như mình giống như một diễn giả hạng ba tại một hội nghị tầm thường: tôi trong bộ đồ công sở màu xanh, diễn thuyết trước đám khán giả mỏi mệt đang mơ màng về thứ họ sẽ ăn vào bữa trưa. Tuy vậy, tôi có thể nhận thấy đám nhà báo đã hào hứng hẳn lên khi thoáng thấy tôi xuất hiện – nói thẳng ra là: một gã đàn ông trẻ tuổi đẹp trai – rồi sau đó người phụ nữ phụ trách truyền thông kia đặt lên chiếc giá gần đó tấm ảnh phóng to của Amy được in trên mặt bìa cứng, một bức ảnh chụp Amy xinh đẹp vô cùng, với khuôn mặt khiến người ta phải dò xét tỉ mỉ: Có thể nào cô ấy lại xinh đẹp đến thế sao? Có thể chứ, cô ấy xinh đẹp như vậy đấy, và tôi chăm chú nhìn vào bức ảnh khi hàng loạt ống kính giương lên để ghi lại khoảnh khắc tôi

đang nhìn nó. Tôi nhớ ngày hôm ấy ở New York khi tôi gặp lại cô ấy: mái tóc vàng óng ả và chiếc gáy đó là tất cả những gì mà tôi nhìn thấy, nhưng tôi biết ngay đấy là Amy và tôi xem nó như một dấu hiệu. Đã có hàng triệu cái đầu mà tôi từng thấy trong đời mình, nhưng tôi biết chiếc hộp sọ xinh đẹp đang thấp thoáng ngay trước mặt tôi trên Đại lộ số Bảy kia chính là của Amy. Tôi biết đó chính là cô ấy, và rằng chúng tôi sẽ ở bên nhau.

Máy ảnh chớp liên tục. Tôi quay đi và nhìn thấy những đốm sáng. Thật kỳ lạ. Đó là điều mà người ta luôn thốt lên để mô tả những khoảnh khắc không bình thường. Tôi nghĩ: Các người chẳng biết quái gì về những điều kỳ lạ hết. Cảm giác khó chịu đang thực sự dâng lên, mắt trái của tôi giật giật như nhịp tim đập vậy.

Tiếng máy bấm lách tách. Hai gia đình đứng cùng nhau, tất cả chúng tôi đều đang mím môi. Margo là người duy nhất trông còn giống con người thật sự. Còn lại đám chúng tôi đều trông như những kẻ đóng thế, thân thể đã được di chuyển và dựng lên trên bục. Thậm chí Amy ở trên giá ảnh trông còn hiện thực hơn. Trước đây chúng tôi đã từng xem những cuộc họp báo như thế này về những phụ nữ mất tích. Giờ thì chúng tôi đang bị ép diễn cảnh đó theo những gì mà người xem truyền hình mong đợi: một gia đình đang lo lắng nhưng tràn đầy hy vọng. Đôi mắt đờ đẫn như nghiện cà phê và cánh tay thõng thượt như tay búp bê vải.

Tên của tôi được xướng lên; cả căn phòng đồng loạt nín thở chờ đợi. Buổi trình diễn bắt đầu.

Sau này khi xem lại phần phát sóng, tôi đã không thể nhận ra giọng nói và gần như cũng không thể nhận ra gương mặt của chính mình. Hơi men chếnh choáng vẫn còn dưới lớp da mặt khiến tôi trông như một tên lưu manh bị thịt, chỉ đủ biểu cảm để diễn một vai đầy tai tiếng. Tôi đã lo lắng là giọng mình sẽ bị run, vì thế tôi đã điều chỉnh giọng quá mức khiến nhiều từ bị nuốt mất, cứ như tôi đang đọc báo cáo chứng khoán vậy. “Chúng tôi chỉ muốn Amy an toàn trở về nhà...” Hoàn toàn không thuyết phục và rời rạc. Có lẽ tôi đang đọc ngẫu nhiên những con số cũng nên.

Rand Elliott bước lên và cố cứu nguy cho tôi: “Con gái chúng tôi, Amy, là một cô gái đáng yêu và sôi nổi. Đó là đứa con duy nhất của chúng tôi. Con bé thông minh, xinh đẹp và tốt bụng. Thực sự con bé là một Amy Tuyệt vời. Chúng tôi mong con mình sẽ trở về. Nick mong vợ mình sẽ trở về.” Ông ta đặt một tay lên vai tôi, lau nước mắt, và tuy không hề chủ ý nhưng tôi bỗng trở nên sắt đá. Hình ảnh cha tôi lại xuất hiện: Đàn ông không được khóc.

Rand nói tiếp: “Tất cả chúng tôi đều mong muốn Amy trở về nơi mà con bé gắn bó, về với gia đình. Chúng tôi vừa lập một trung tâm chỉ huy ở Khách sạn Days Inn...”

Những tin tức đó sẽ được kèm theo hình ảnh của Nick Dunne, chồng của người phụ nữ mất tích, đang cứng rắn đứng bên cạnh bố vợ, tay khoanh trước ngực, mắt đờ đẫn, trông tẻ ngắt khi cha mẹ vợ đang rơi nước mắt. Và còn tệ hơn. Câu trả lời chậm chạp của tôi, sự cần thiết phải nhắc nhở mọi người rằng tôi không phải là một thằng khốn nạn, tôi là một gã trai tử tế bất chấp ánh nhìn chăm chăm vô cảm và khuôn mặt kiêu căng đáng ghê tởm của mình.

Thế nên mới đột nhiên xuất hiện cảnh tượng đó: Rand mỉm một nụ cười chết người khi khẩn cầu sự trở về của con gái ông ấy.

Amy Elliott Dunne

5 tháng 7 năm 2010

-Nhật ký-

TÔI SẼ KHÔNG ĐỔ TỘI CHO NICK. Tôi không trách Nick. Tôi từ chối và cự tuyệt việc biến mình thành một con bé xẵng giọng cáu bẳn với miệng lưỡi xấc xược. Tôi đã tự hứa với bản thân hai điều khi tôi cưới Nick. Thứ nhất: không có những mệnh lệnh vô lý. Thứ hai: Tôi sẽ không bao giờ nói, Vâng, với em thì ổn thôi (nếu anh muốn ở ngoài muộn hơn, nếu anh muốn có những ngày cuối tuần của đám đàn ông, nếu anh muốn làm điều gì mà anh muốn) rồi sau đó lại trừng phạt anh ấy vì đã làm những việc mà với em thì ổn thôi. Tôi lo rằng mình đang đến gần hiểm họa của việc phá vỡ những lời hứa đó.

Nhưng chẳng thể khác được. Hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới của chúng tôi và tôi đang ở nhà một mình, nước mắt giàn giụa vì, vâng, bởi vì: Chỉ mới chiều nay thôi, tôi nhận được thư thoại của Nick, và tôi đã biết tình hình sẽ tệ đến thế này. Tôi biết ngay từ giây phút mà thư thoại được mở bởi tôi dám chắc là anh ấy đang gọi bằng điện thoại di động. Tôi có thể nghe được tiếng của đám đàn ông vọng lại từ xa, như thể anh ấy đang quyết định xem mình nên nói gì. Và rồi tôi nghe thấy loáng thoáng giọng nói của anh ấy ở trong taxi, cái giọng lè nhè vì rượu, và tôi biết mình sẽ nổi giận – nuốt ực cục nghẹn, môi mím chặt, vai gồng lên, cảm giác Tôi không hề muốn nổi khùng lên nhưng tôi không thể chịu được nữa. Cánh đàn ông không biết cảm giác đó hay sao? Người ta không muốn nổi đóa lên, nhưng buộc phải thế, gần như là phải thế. Bởi vì một nguyên tắc, một nguyên tắc có hảo ý, một nguyên tắc tử tế đang bị phá vỡ. Hay có lẽ nào nguyên tắc là một từ không đúng. Phải là giao ước chăng? Hay điều tế nhị? Nhưng cái nguyên tắc/giao ước/điều tế nhị đó – hay chính là lễ kỷ niệm của chúng tôi – đang bị phá vỡ vì một lý do hợp lý, tôi hiểu, tôi hiểu lắm chứ. Các tin đồn đều đúng: Mười sáu nhà báo bị sa thải ở tạp chí của Nick. Một phần ba số nhân viên. Cho đến giờ thì Nick được ở lại và tất nhiên anh ấy cảm thấy mình có nghĩa vụ phải mời những người kia một chầu bét nhè. Tất cả bọn họ đều là đàn ông, nhồi nhét nhau trong một chiếc taxi, thẳng hướng về Đại lộ số Hai, và làm ra vẻ mình can đảm lắm. Một vài người đã về nhà với vợ nhưng một số đáng kinh ngạc những người khác lại đi. Nick sẽ bỏ cả buổi tối kỷ niệm của chúng tôi để mời rượu những người này, rồi đến câu lạc bộ thoát y và những quán bar rẻ tiền, cợt nhả với những cô nàng hai mươi hai tuổi (Anh bạn tôi đây vừa mới bị sa thải, nhưng anh ta vẫn có thể ôm được đấy). Đám đàn ông thất nghiệp đó sẽ tuyên bố Nick là một anh chàng tuyệt vời vì anh ấy đã mời rượu bọn họ bằng thẻ tín dụng kết nối với tài khoản ngân hàng của tôi. Nick sẽ có khoảng thời gian đáng nhớ vào ngày kỷ niệm lễ cưới của chúng tôi, điều mà anh ấy không hề nhắc đến trong thư thoại. Thay vì đó, anh ấy đã nói: Anh biết chúng ta đã lên kế hoạch nhưng...

Tôi đúng là đồ con gái. Tôi chỉ nghĩ đó là một truyền thống: Tôi đã rải khắp thành phố này những thông điệp tình yêu nhỏ bé, nhắc nhở chúng tôi về một năm qua ở bên nhau, trò chơi săn tìm kho báu. Tôi có thể mường tượng đến hình ảnh câu đố thứ ba được dính bằng băng keo đang phất phơ ở khúc gập chữ V của tác phẩm điêu khắc tình yêu Robert Indiana, gần Công viên Trung tâm. Rồi ngày mai, sẽ có vị khách du lịch mười hai tuổi nào đó đang thất thểu theo sau bố mẹ, bắt được nó, đọc nó, rồi nhún vai liệng nó bay theo gió như một miếng giấy gói kẹo cao su.

Đoạn kết trò chơi săn tìm kho báu của tôi đã rất hoàn hảo, nhưng giờ thì không. Đó là một chiếc cặp đựng tài liệu phong cách cổ điển đẹp vô cùng. Bằng da. Lễ kỷ niệm lần thứ ba là đồ da. Món quà tặng

hữu ích cho công việc có lẽ là một ý tưởng tồi khi xét đến tình hình công việc hiện giờ không thực sự thuận lợi. Ở trong bếp tôi đã chuẩn bị hai con tôm hùm còn tươi nguyên, vẫn như mọi khi. Hay như những gì được cho là vẫn như mọi khi. Tôi phải gọi điện cho mẹ để hỏi xem có cách nào giữ được chúng trong vòng một ngày không, để chúng vẫn bơi bơi hoảng hốt trong chiếc thùng kia, hay liệu tôi phải vào cuộc với đôi mắt quáng mờ vì rượu của mình, vật lộn với chúng và thả chúng vào nồi luộc lên chẳng vì một lý do tốt đẹp nào cả. Tôi đang giết hai con tôm hùm mà tôi thậm chí sẽ chẳng ăn tới chúng.

Bố tôi gọi điện để chúc mừng chúng tôi. Tôi nghe máy và định tỏ vẻ mọi thứ đều ổn, nhưng rồi khi bắt đầu mở lời thì tôi bật khóc – tôi đang đóng vai một con bé dở hơi vừa nói vừa khóc: oa-oa-goa-và-oa-oa-oa – thế nên tôi đành phải kể cho bố nghe chuyện gì đã xảy ra. Và rồi bố khuyên tôi nên mở một chai rượu và đắm mình với nó một lát. Bố lúc nào cũng là người gợi ý một cách tuyệt vời để nuông chiều sự hờn dỗi của bản thân mình. Dù vậy, Nick vẫn sẽ tức giận khi biết tôi kể cho Rand, và đương nhiên Rand cũng sẽ thực hiện nghĩa vụ của một ông bố, vỗ vai Nick và nói: "Ta nghe nói con có một cuộc nhậu khẩn cấp ngay trong ngày kỷ niệm của các con phải không, Nicky." Rồi cười khoái trá. Vì thế Nick sẽ biết, và anh ấy sẽ giận tôi bởi anh ấy muốn mình hoàn hảo trong mắt bố mẹ tôi – anh ấy luôn tươi cười rạng rỡ mỗi khi tôi kể cho bố mẹ mình nghe những mẩu chuyện để họ thấy anh ấy là một chàng rể hoàn mỹ đến thế nào.

Ngoại trừ tối hôm nay. Tôi biết, tôi biết, tôi đúng là đồ con gái.

***

Năm giờ sáng. Mặt trời vừa ló rạng và đang bừng lên để thay thế những ngọn đèn đường bên ngoài kia vừa phụt tắt. Tôi rất thích sự hoán đổi ấy và tôi thức dậy là vì nó. Đôi lúc, khi không ngủ được, tôi thường kéo mình ra khỏi giường và đi dạo qua những con phố vào lúc bình minh. Rồi đến khi những ngọn đèn đường đồng loạt tắt vụt, tôi luôn có cảm giác như mình vừa chứng kiến một điều gì đó đặc biệt vô cùng. Ồi, những ngọn đèn đường tắt rồi! Tôi muốn loan tin đó tới mọi người. Ở New York, ba hay bốn giờ sáng không phải là khoảng thời gian tĩnh lặng – có rất nhiều người lúc đó đi bar về í ới gọi nhau và oang oang nói chuyện, trong khi họ đổ gục vào taxi, rồi lại hét toáng lên qua điện thoại khi họ điên cuồng hút điếu thuốc cuối cùng trước khi đi ngủ. Năm giờ sáng, đó mới là quãng thời gian tuyệt vời nhất, khi tiếng giày cao gót lộc cộc trên hè phố dường như bị cấm cản. Tất cả mọi người đều đã bị gói gọn trong những chiếc hộp, và bạn có cả một khoảng không bao la cho riêng mình.

Chuyện là thế này: Nick về nhà lúc hơn bốn giờ sáng, mang theo thứ mùi pha tạp của bia, thuốc lá và trứng chiên, một thứ như mùi của nhau thai. Tôi vẫn thức đợi anh ấy. Đầu óc tôi căng như dây đàn sau cuộc chạy đua marathon giữa Quy định và Mệnh lệnh. Anh ấy ngồi xuống chiếc ghế cổ và liếc nhìn món quà trên bàn mà không nói gì. Tôi chăm chú nhìn lại anh ấy. Rõ ràng anh ấy còn không định nói một câu xin lỗi – này, xin lỗi nhé, mọi chuyện hôm nay thật điên rồ. Đó là tất cả những gì tôi muốn, chỉ một câu thừa nhận ngắn gọn.

"Mừng ngày sau lễ kỷ niệm." Tôi lên tiếng.

Anh ấy thở dài, một tiếng rền rĩ đầy phiền muộn. "Amy, anh vừa có một ngày tệ nhất trong đời. Làm ơn đừng trách móc gì anh thêm nữa."

Nick lớn lên với một ông bố chưa bao giờ, chưa từng bao giờ biết xin lỗi, vì thế khi Nick cảm thấy bị dồn vào đường cùng, anh ấy sẽ tấn công trước. Tôi hiểu điều đó, và thường tôi sẽ đợi đến khi nó diễn ra.

“Em chỉ nói chúc mừng thôi.”

“Chúc mừng, người chồng khốn nạn đã bỏ bê tôi trong một ngày trọng đại.”

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc, ruột gan tôi như thắt lại. Tôi không muốn đóng vai một kẻ tệ bạc ở đây. Tôi không đáng phải như thế. Nick đứng dậy.

“Vậy, tình hình thế nào?” Tôi ngớ ngẩn hỏi.

“Tình hình thế nào ư? Vô cùng tồi tệ. Mười sáu người bạn của anh giờ thành ra thất nghiệp. Thật khốn khổ. Có lẽ cũng sẽ đến lượt anh phải ra đi, chỉ một vài tháng nữa thôi.”

Bạn. Anh ấy thậm chí còn chẳng thích một nửa trong số những người mà anh ấy đi cùng, nhưng tôi không nói gì hết.

“Em hiểu chuyện đó hiện giờ thật kinh khủng, Nick. Nhưng...”

“Nó không kinh khủng đối với em, Amy. Không phải với em, sẽ không bao giờ kinh khủng cả. Nhưng đối với bọn anh thì sao? Nó rất khác đấy.”

Vẫn vậy. Nick oán giận vì tôi chưa từng phải lo lắng về tiền bạc và sẽ chẳng bao giờ phải như thế. Anh ấy nghĩ rằng điều đó khiến cuộc sống của tôi dễ chịu hơn người khác, và tôi sẽ không phản đối anh ấy. Nhưng tôi có làm việc mà. Tôi cũng phải đến đúng giờ và về đúng giờ. Mấy cô bạn gái của tôi mới đúng nghĩa là chưa bao giờ từng đi làm; họ bàn luận về những người đi làm với giọng thương hại giống như khi người ta nói về một cô gái béo ú nhưng lại có “một khuôn mặt xinh đẹp” vậy. Họ sẽ túm tụm với nhau và nói: “Nhưng tất nhiên, Ellen phải làm việc chứ”, một lời thoại hay gì đó trong vở kịch của Noël Coward. Họ chừa tôi ra, bởi tôi có thể bỏ việc bất cứ khi nào tôi muốn. Tôi dành thời gian của mình cho các ủy ban từ thiện, cho việc trang hoàng nhà cửa, làm vườn hay làm tình nguyện, và tôi không thấy có gì sai trái khi gắn bó cuộc sống của mình với những công việc đó. Hầu hết những điều tuyệt vời và tốt đẹp đều được thực hiện bởi những người phụ nữ mà người ta khinh miệt. Nhưng tôi có làm việc.

“Nick, em luôn ở bên anh. Chúng ta sẽ ổn thôi dù thế nào đi nữa. Tiền của em cũng là của anh.”

“Theo thỏa thuận tiền hôn nhân thì không phải vậy.”

Anh ấy đang say. Anh ấy chỉ nhắc đến thỏa thuận tiền hôn nhân khi anh ấy say. Rồi tất cả sự phẫn uất quay trở lại. Tôi đã nói với anh ấy hàng trăm lần rồi, đúng nghĩa là hàng trăm lần tôi đã nói những lời này: Thỏa thuận tiền hôn nhân chỉ đơn thuần là sự làm ăn. Nó không vì em, cũng không phải vì bố mẹ em, mà là vì luật sư của họ. Nó chẳng nói lên điều gì về chúng ta cả, không phải về anh và em.

Nick bước về phía bếp, ném chiếc ví và vài đồng đô-la nhàu nát lên chiếc bàn cà phê, vò nát một mẩu giấy ghi chép và quẳng nó vào thùng rác cùng với một loạt hóa đơn thẻ tín dụng.

“Thật đáng khinh khi nói ra điều đó đấy Nick.”

“Cảm giác cũng thật đáng khinh khi nói ra điều đó đấy Amy.”

Anh ấy tiến về phía quầy bar – dáng vẻ thận trọng của một kẻ say rượu như đang lội qua đầm lầy – và thậm chí đang tự rót cho mình thêm một ly nữa.

“Anh sẽ khiến mình mệt đấy.” Tôi nói.

Anh ấy nâng ly chúc tụng đầy khiêu khích với tôi. “Em không hiểu đâu, Amy. Chỉ là em không thể hiểu được. Anh đã làm việc từ lúc mười bốn tuổi. Anh không được tham gia hội trại tennis hay hội trại

viết văn sáng tạo, hay chuẩn bị cho kỳ thi đại học hay tất cả những thứ chết tiệt nào mà có vẻ như những người khác sống ở New York này đều làm. Bởi vì lúc đó anh đang phải lau bàn ở trung tâm thương mại, đi cắt cỏ thuê hoặc lái xe xuống Hannibal và hóa trang thành Huck Finn để phục vụ du khách, hoặc đang rửa những chiếc khuôn làm bánh ống khói lúc nửa đêm."

Tôi muốn cười phá lên, thậm chí là cười ha hả. Một tràng cười đau quặn bụng mà có thể lan sang cả Nick, và ngay sau đó hai chúng tôi sẽ cùng nhau cười rồi chuyện này sẽ qua đi. Thứ kinh giảng về những công việc mạt hạng. Kết hôn với Nick luôn nhắc nhở tôi rằng: Con người ta làm những việc tồi tệ là vì tiền. Kể từ khi tôi kết hôn với Nick, tôi luôn vẫy tay chào những người phải làm công việc hóa trang thành đồ ăn.

"Anh đã phải làm việc chăm chỉ nhiều hơn bất cứ ai ở tạp chí đó để được vào tòa soạn. Hai mươi năm, về cơ bản là anh luôn làm việc để đến được vị trí ngày hôm nay, và giờ thì anh sắp mất hết tất cả, trong khi chẳng hề có một công việc chết tiệt nào khác mà anh có thể làm để thế vào đó, trừ phi anh muốn trở về nhà và lại làm một con chuột chui rúc ở bờ sông."

"Có lẽ anh đã quá già để đóng Huck Finn rồi." Tôi nói.

"Cút xéo đi, Amy."

Rồi anh ấy về phòng ngủ. Trước đây anh ấy chưa từng nói thế với tôi bao giờ, nhưng những lời đó đã tuột khỏi miệng anh ấy trôi chảy đến mức khiến tôi phải nghĩ – dù cũng chưa bao giờ ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu tôi – rằng anh ấy đã thực sự nghĩ như thế. Nhiều lần rồi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi là loại phụ nữ sẽ bị chồng mình nặng lời. Và chúng tôi đã thề là sẽ không bao giờ đi ngủ khi còn đang tức giận. Thỏa hiệp, trò chuyện và không bao giờ đi ngủ khi còn đang tức giận – ba lời khuyên nhỏ chúng tôi đã được tặng và xin tặng lại tất cả các cặp đôi mới cưới. Nhưng gần đây, có vẻ như tôi là người duy nhất thỏa hiệp; việc trò chuyện giữa chúng tôi cũng chẳng giải quyết được gì; và Nick thì rất giỏi trong việc đi ngủ khi vẫn còn tức giận. Anh ấy có thể khóa tất cả cảm xúc của mình lại như khóa một chiếc vòi. Và anh ấy đang ngáy rồi.

Sau đó tôi đã không thể kiềm chế được mình, mặc dù đó chẳng phải chuyện của tôi, và Nick có thể sẽ tức giận nếu anh ấy biết được: Tôi chạy lại chỗ thùng rác và nhặt ra những tờ hóa đơn để có thể hình dung được anh ấy đã ở những đâu cả đêm hôm qua. Hai quán bar và hai câu lạc bộ thoát y. Tôi có thể mường tượng ra cảnh anh ấy ở từng nơi một, kể lể về tôi cho các bạn của anh ấy nghe, và chắc hẳn anh ấy đã nói về tôi bởi tất cả sự đê tiện hèn hạ và bẩn thỉu đó đã lộ ra quá dễ dàng. Tôi tưởng tượng ra họ ở một trong những câu lạc bộ thoát y đắt tiền, một nơi ăn chơi hạng sang khiến đám đàn ông tin rằng bọn họ được sinh ra để thống trị, còn phụ nữ để phục tùng. Thứ nhạc mộc dở hơi đó được chơi khoan thai và dền dứ để không ai phải nói chuyện, và một ả với bộ ngực căng phồng đang cưỡi lên chồng tôi (người đã thề rằng tất cả chỉ để vui vẻ thôi), tóc ả ta xõa tung phía sau lưng, môi ướt nhẫy son bóng. Nhưng tôi không cho rằng đó là mối đe dọa, không, đó chỉ đơn giản là trò trẻ con, và tôi sẽ cười vào nó, tôi sẽ chơi đẹp.

Sau đó tôi mở mẩu giấy ghi chép nhàu nát kia ra và thấy chữ viết tay của một cô gái – Hannah – cùng một số điện thoại. Tôi ước gì nó giống như trong phim, sẽ là một cái tên gì đó rất ngớ ngẩn, như CanDee hay Bambie chẳng hạn, cái tên khiến người ta phải tròn mắt nhìn. Misti với hai trái tim trên đầu chữ I chẳng hạn. Nhưng đó lại là Hannah, một phụ nữ thực sự, có lẽ cũng như tôi. Nick chưa từng phản bội tôi, anh ấy đã thề như vậy, nhưng tôi cũng biết anh ấy có rất nhiều cơ hội. Tôi có thể hỏi anh ấy về Hannah, và anh ấy sẽ nói, Anh chẳng biết tại sao cô ta cho anh số điện thoại, nhưng anh không muốn tỏ ra thô lỗ vì thế anh đã nhận nó. Điều đó có thể đúng. Hoặc không. Anh ấy có thể phản bội tôi

và không bao giờ nói ra, rồi sau đó anh ấy nghĩ về tôi ít đi vì tôi đã không đoán biết được chuyện đó. Anh ấy sẽ nhìn tôi ở phía bên kia chiếc bàn cà phê, vô tư nhai ngũ cốc, nghĩ tôi là một con ngốc, và làm sao người ta lại có thể tôn trọng một con ngốc được cơ chứ?

Giờ thì tôi lại khóc, với cái tên Hannah trong tay mình.

Đó là việc rất đàn bà, chẳng phải vậy ư, chỉ vì một đêm của đám đàn ông mà làm to chuyện thành việc hôn nhân không chung thủy, điều mà sẽ hủy hoại cuộc hôn nhân của chúng tôi sao?

Tôi không biết mình phải làm gì đây. Tôi thấy mình giống như một mụ đàn bà chua ngoa hay la thét, hoặc một cái thảm chùi chân ngu ngốc – tôi không biết mình thuộc loại nào nữa. Tôi không muốn tức giận, tôi thậm chí còn không biết mình có nên tức giận hay không. Tôi nghĩ đến việc thuê phòng khách sạn và để cho anh ấy phải băn khoăn về tôi mà đổi khác đi.

Tôi ngồi im một chỗ trong vài phút, rồi hít một hơi thật sâu và chạy vào phòng ngủ nồng nặc hơi rượu. Khi tôi lên giường, anh ấy quay sang và vòng đôi cánh tay ôm lấy tôi, chôn khuôn mặt mình vào bên cổ tôi, và rồi cả hai chúng tôi nói cùng một lúc: “Anh/Em xin lỗi.”

Nick Dunne

Một ngày trôi qua

ÁNH ĐÈN CHỚP SÁNG LÒA, và tôi nở một nụ cười, nhưng không kịp nữa. Tôi cảm thấy một luồng khí nóng quấn quanh cổ mình, và từng giọt mồ hôi đầm đìa trên sống mũi. Ngu ngốc, Nick, ngu ngốc. Rồi sau đó, ngay khi tôi trấn tĩnh lại thì cuộc họp báo đã kết thúc, và quá muộn để tạo thêm bất kỳ ấn tượng nào.

Tôi bước ra khỏi phòng cùng gia đình Elliott, đầu cúi thấp bởi ánh đèn nháy còn nhiều hơn. Khi tôi gần đến lối ra thì Gilpin chạy nhanh ngang qua căn phòng, hướng về phía tôi và ngăn lại: "Cho tôi một phút được không, Nick?"

Anh ta cập nhật thông tin cho tôi khi chúng tôi đi về phía bộ phận phụ trách hậu cần: "Chúng tôi đã kiểm tra ngôi nhà hàng xóm bị đột nhập mà anh nói, có vẻ như người ta đã cắm trại ở đó. Vì thế chúng tôi đã đi một vòng và nhận thấy một ngôi nhà khác bên cạnh khu nhà của anh cũng có vài người định cư bất hợp pháp."

"Đấy chính là điều khiến tôi lo lắng." Tôi nói. "Những gã này hạ trại ở khắp mọi nơi. Cả cái thành phố này tràn ngập những kẻ thất nghiệp khó chịu đó."

Carthage, cho tới một năm trước đây, vẫn là một khu vực chịu sự chi phối của Trung tâm thương mại Riverway. Bản thân trung tâm này đã hệt như một thành phố thu nhỏ và tạo công ăn việc làm cho bốn nghìn người dân địa phương, chiếm tới một phần năm dân số của Carthage. Trung tâm thương mại Riverway được xây dựng vào năm 1985 như một điểm đến nhằm thu hút những khách hàng mua sắm trong khắp vùng Trung Tây nước Mỹ. Tôi vẫn còn nhớ như in ngày khai trương: tôi, Go và bố mẹ đã đến xem một loạt những hoạt động chào mừng diễn ra tại một bãi đỗ xe được trải nhựa rộng mênh mông. Chúng tôi đứng ở tận cùng phía sau của đám đông, bởi bố tôi dù ở đâu cũng muốn chúng tôi có thể rời đi một cách nhanh chóng. Ngay cả đi xem đấu bóng chày, chúng tôi thường đỗ xe gần lối ra và rời trận đấu ở lượt chơi thứ tám. Tôi và Go luôn phản ứng theo kiểu có thể đoán trước được như khóc lóc nhặng xị, hờn dỗi và tức giận: Chúng ta chẳng bao giờ được xem đoạn kết cả. Nhưng lần đó, vị trí thuận lợi từ phía xa của chúng tôi lại rất đáng ao ước, bởi chúng tôi có thể bao quát toàn cảnh của sự kiện: đám đông mất kiên nhẫn, đồng loạt đảo trọng tâm từ chân này sang chân kia; ngài thị trưởng ở trên chiếc bục đỏ-trắng-xanh ấy; cả loạt mỹ từ được thốt ra như niềm tự hào, tăng trưởng, thịnh vượng, thành công đã cuốn lấy chúng tôi – những người lính trên chiến trường bảo vệ chủ nghĩa trọng tiêu dùng với trang bị là những cuốn ngân phiếu bọc nhựa vinyl và những chiếc túi xách được may chần. Rồi những cánh cửa ấy mở ra. Và đám đông ào tới những gian hàng có máy lạnh, có âm nhạc, có những nhân viên bán hàng tươi cười – cũng chính là những người hàng xóm của chúng tôi. Thực sự hôm đó bố tôi đã cho chúng tôi vào bên trong, rồi xếp hàng và mua cho chúng tôi thứ gì đó kiểu như những cốc giấy đổ đầy nước cam mát lạnh.

Trung tâm thương mại Riverway là một thành công trong suốt một phần tư thế kỷ. Rồi sau đó cú sốc suy thoái kinh tế đã đánh bật từng cửa hiệu một ở Riverway cho tới khi toàn bộ trung tâm này bị phá sản. Giờ đây nó chỉ còn là một nơi hoang tàn rộng hai triệu dặm vuông. Chẳng có công ty nào đến để đòi lại nó, không một thương nhân nào hứa hẹn sẽ khôi phục nó, không một ai biết phải làm gì với nó hoặc chuyện gì sẽ xảy đến với tất cả những người từng làm việc tại đây, trong đó có mẹ tôi, người đã mất việc tại cửa hàng Shoe-Be-Doo-Be. Hai thập kỷ quỳ gối để tìm kiếm, phân loại những chiếc hộp

và tập hợp những mặt hàng dệt kim thấm mồ hôi chân, đã tan biến mà không có một nghi lễ nào để tưởng nhớ.

Sự sụp đổ của trung tâm thương mại về cơ bản đã làm Carthage xuống dốc. Người dân mất việc, mất nhà. Không ai nhận thấy trong tương lai gần sẽ có bất kỳ điều gì tốt đẹp xảy đến cả. Chúng tôi chẳng bao giờ được xem đoạn kết cả. Ngoại trừ lần này, có vẻ như Go và tôi sẽ được chứng kiến điều đó. Tất cả chúng tôi.

Sự phá sản này hoàn toàn phù hợp với tâm lý của tôi. Trong nhiều năm, tôi đã rất buồn chán. Không phải sự buồn chán của một đứa trẻ hiếu động hay than vãn (mặc dù tôi không buồn nhiều hơn mức đó) mà là sự phiền muộn ám ảnh nặng nề. Dường như đối với tôi không có gì mới mẻ để khám phá thêm nữa. Chúng ta nhìn chằm chằm vào các kỳ quan của thế giới với ánh mắt tẻ nhạt và chẳng ấn tượng gì. Mona Lisa, kim tự tháp, tòa nhà Empire State. Động vật rừng nhiệt đới bị xâm phạm, những núi băng cổ đang sụp đổ, những ngọn núi lửa đang phun trào. Không có bất cứ điều tuyệt vời nào được tận mắt nhìn mà tôi không liên hệ ngay tức thì tới một bộ phim hay một chương trình truyền hình nào đó. Loạt chương trình quảng cáo chết tiệt ấy. Bạn thừa biết nhịp điệu khủng khiếp của những thứ nhàm chán rồi đấy: Xemmm hết rồi. Tôi quả thực đã xem tuốt rồi, và điều tệ nhất, điều mà khiến não tôi muốn vỡ tung ra, là: Trải nghiệm gián tiếp luôn tuyệt vời hơn hẳn. Hình ảnh sinh động hơn, khung cảnh sắc nét hơn, góc quay và nhạc nền làm tăng sự hưng phấn của tôi theo cách mà thực tế không còn có thể gây xúc cảm được nữa. Tôi không biết liệu rằng tại thời điểm này chúng ta có còn là những con người thực sự nữa hay không, bởi phần lớn trong chúng ta đều giống như vậy, những thế hệ lớn lên cùng với tivi, phim ảnh và giờ là Internet. Nếu chúng ta bị phản bội, chúng ta biết cần nói những gì; khi một người yêu thương mất đi, chúng ta biết nên nói những gì. Nếu chúng ta muốn xử sự như những gã đàn ông lăng nhăng, những kẻ hợm hĩnh tỏ ra mình thông minh hay như một tên ngốc, chúng ta cũng biết phải nói những gì. Tất cả chúng ta đang hành động theo cùng một kịch bản cũ rích.

Một thời đại khó khăn để có thể làm người, một con người thực sự và đúng nghĩa, thay vì là một tập hợp các đặc tính cá nhân được góp nhặt từ một chiếc máy tự động sản xuất ra vô tận các tính cách.

Và nếu tất cả chúng ta đều đang diễn kịch thì không thể nào tồn tại những thứ như bạn tâm giao, bởi chúng ta đâu có sự chân thật trong tâm hồn.

Điều này dẫn đến một quan điểm mà xem ra cũng chẳng thành vấn đề, bởi khi tôi không phải là một người chân thật thì những người khác cũng sẽ vậy cả thôi.

Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để được có lại cảm giác chân thật đó.

Gilpin mở cánh cửa vào chính căn phòng mà đêm hôm trước họ thẩm vấn tôi ở đó. Ngay giữa bàn là hộp quà lấp lánh ánh bạc của Amy.

Tôi đứng đó nhìn chằm chằm vào chiếc hộp ở trên bàn, một điềm chẳng lành trước cảnh tượng mới này. Cảm giác kinh hãi choáng ngợp trong tôi. Tại sao tôi không thấy nó trước chứ? Đáng lẽ tôi đã phải trông thấy nó.

"Xin cứ tự nhiên." Gilpin nói. "Chúng tôi muốn anh xem qua thứ này."

Tôi rón rén mở chiếc hộp như thể sẽ có một cái đầu người ở trong đó. Tôi thấy duy nhất một chiếc phong bì màu xanh kem đựng câu đố đầu tiên.

Gilpin ngớ ngẩn cười. "Thử hình dung sự bối rối của chúng tôi mà xem: Một vụ mất tích, và đây chúng tôi tìm thấy một chiếc phong bì cho biết câu đố đầu tiên."

"Đó là trò chơi săn tìm kho báu mà vợ tôi..."

"Đúng vậy. Cho lễ kỷ niệm ngày cưới của anh. Bố vợ anh có nhắc đến nó."

Tôi mở chiếc phong bì, rút ra một mảnh giấy gập đôi, khá dày và có màu xanh da trời – thứ văn phòng phẩm đặc trưng của Amy. Cổ họng tôi đắng ngắt. Những trò săn tìm kho báu chung quy lại luôn đặt ra một câu hỏi duy nhất: Amy là ai? (Vợ tôi đang nghĩ gì vậy? Điều gì là quan trọng đối với cô ấy trong một năm vừa qua? Khoảnh khắc nào khiến cô ấy hạnh phúc nhất? Amy, Amy, Amy, nào hãy nghĩ về Amy.) Hai hàm răng tôi nghiến chặt vào nhau khi đọc câu đố đầu tiên. Trước tình trạng hôn nhân như trong năm vừa rồi của chúng tôi, chuyện này sẽ khiến tôi phát điên lên mất. Tôi không cần thêm bất cứ thứ gì khác nữa để khiến tôi trông như phát điên.

Hình dung em là học trò của anh

Một thầy giáo đẹp trai và từng trải

Tâm trí em chẳng còn thấy e ngại (có màng chi cả thể xác của em!)

Nếu em là học trò của anh, đâu cần những bông hoa phải hiện diện

Có lẽ chỉ cần một cuộc hẹn, chút bông đùa trong giờ làm việc của anh

Vậy hãy nhanh, bắt đầu nhé, xin anh

Em sẽ dạy anh vài điều lần này đấy.

Đó là một kế hoạch cho một cuộc sống khác. Nếu mọi chuyện xảy ra như viễn tưởng của vợ tôi, ngày hôm qua hẳn là cô ấy sẽ quanh quẩn ở bên khi tôi đọc bài thơ này, dõi nhìn tôi đầy mong đợi với niềm hy vọng tỏa ra từ cô ấy như thể một cơn sốt: Làm ơn hãy hiểu. Làm ơn hãy hiểu em.

Rồi cuối cùng cô ấy sẽ hỏi: Thế nào anh? Và tôi trả lời:

"Ồ, thực ra tôi hiểu mà! Hẳn là cô ấy đã ám chỉ văn phòng của tôi. Tại trường cao đẳng. Tôi làm trợ giảng ở đó. Vâng. Ý tôi là, chắc chỉ có thể là chỗ đó thôi, phải vậy không?" Tôi liếc mắt nhìn và đọc lại. "Câu đố của cô ấy năm nay không làm khó được tôi rồi."

"Anh muốn tôi đưa anh đến đó không?" Gilpin hỏi.

"Không, tôi có xe của Go rồi."

"Vậy tôi sẽ theo sau anh."

"Anh nghĩ cần thiết phải như vậy sao?"

"Ồ, điều này cho thấy động thái của cô ấy trong một hoặc hai ngày trước khi cô ấy mất tích. Vì vậy nó không hề không cần thiết." Anh ta nhìn vào tờ giấy đó. "Điều này rất ngọt ngào, anh thấy chứ? Giống như trong phim vậy: săn tìm kho báu. Vợ tôi và tôi, chúng tôi chỉ tặng nhau những tấm thiệp và có thể cùng nhau dùng bữa nhẹ. Có vẻ như hai người đang làm đúng đấy. Duy trì sự lãng mạn."

Nói đoạn Gilpin nhìn xuống đôi giày của anh ta và trở nên ngượng ngùng, rồi xóc chùm chìa khóa quay bước đi.

Trường cao đẳng trang bị cho tôi khá đàng hoàng, một văn phòng nhỏ nhưng đủ rộng để kê một chiếc bàn, hai chiếc ghế và vài giá sách. Gilpin và tôi đi qua đám sinh viên của khóa học mùa hè, một sự kết hợp giữa những đứa trẻ không thể nào trẻ hơn (buồn tẻ nhưng bận rộn, các ngón tay không đang nhắn tin thì cũng đang dò tìm bài hát) và một đám người lớn tuổi với thái độ nghiêm túc mà tôi buộc phải

nghĩ rằng đó là những nhân viên trung tâm thương mại bị sa thải, đang cố gắng để được đào tạo lại cho một công việc mới.

"Anh dạy chuyên ngành gì?" Gilpin hỏi.

"Báo chí, dành cho tạp chí." Một cô bé đang vừa đi vừa nhắn tin, quên mất cả cảm giác của người đi sau và suýt đâm sầm vào tôi. Cô bé bước tránh sang một bên mà không hề ngước nhìn lên. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình già nua và gàn dở: Tránh khỏi đường của tôi ngay!

"Tôi tưởng anh không làm báo nữa cơ mà."

"Tôi không thể đừng được..." Tôi cười.

Tôi mở cửa văn phòng, bước vào không gian ngột ngạt đầy bụi bặm. Tôi đã nghỉ hè và hàng tuần rồi tôi không đến đây. Một chiếc phong bì khác ghi câu đố thứ hai đang nằm trên bàn làm việc của tôi.

"Chìa khóa văn phòng của anh luôn được gắn với chùm chìa khóa à?" Gilpin hỏi.

"Đúng vậy."

"Tức là Amy có thể đã mượn chìa khóa để vào đây?"

Tôi xé một bên mép chiếc phong bì.

"Chúng tôi còn có một chìa dự phòng ở nhà." Amy làm bản sao dự phòng cho mọi thứ – tôi rất hay để chìa khóa, thẻ tín dụng, điện thoại không đúng chỗ và tôi không muốn kể cho Gilpin về điều này, để rồi phải nhận lấy lời trêu chọc về đứa-trẻ-trong-gia-đình. "Tại sao?"

"Ồ, chỉ để chắc rằng cô ấy sẽ không phải nhờ vả ai đó, tôi không rõ nữa, như người gác cổng hoặc ai đấy chẳng hạn." "Theo như tôi để ý thì không có loại người kiểu như Freddy Krueger ở đây đâu."

"Chưa bao giờ xem phim đó." Gilpin đáp.

Bên trong phong bì là hai mảnh giấy gập đôi. Một mảnh có hình một trái tim, mảnh kia được đề là câu đố.

Hai thông điệp. Khác nhau. Ruột gan tôi thắt lại. Có Chúa mới biết Amy định nói gì. Tôi mở mảnh giấy có hình trái tim ra. Tôi ước gì mình đã không để Gilpin đến đây, và tôi đọc những dòng đầu tiên.

Gửi chồng thương yêu của em,

Em phát hiện ra đây là nơi hoàn hảo – những căn phòng học thiêng liêng này! – để nói với anh rằng em nghĩ anh là một người đàn ông tài giỏi. Em không nói hết với anh, nhưng em rất ngạc nhiên bởi trí tuệ của anh: những con số thống kê kỳ quặc, những giai thoại, những sự thật lạ thường, khả năng khó nhằn khi trích dẫn từ bất cứ bộ phim nào, sự hài hước nhạy bén, hay cách diễn tả mọi chuyện thật tuyệt vời của anh. Sau nhiều năm bên nhau, em nghĩ một cặp đôi có thể đã quên mất họ nhìn nhận về nhau tuyệt vời đến thế nào. Em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau em đã choáng ngợp vì anh, em muốn nhân giây phút này nói với anh rằng em vẫn cảm thấy thế và đó là một trong những điều em thích nhất ở anh: Anh thật TÀI GIỎI.

Miệng tôi ứa nước miếng. Gilpin đang đọc từ sau vai tôi, và thậm chí đã thở dài. "Một quý cô ngọt ngào." Anh ta thốt lên. Rồi hắng giọng. "Ừm, những thứ này là của anh phải không?"

Gilpin dùng đầu có tẩy của chiếc bút chì để khều một đôi quần lót phụ nữ (đúng nghĩa thì chúng là đôi quần xi líp – loại dây, bằng ren đỏ – nhưng tôi biết phụ nữ sẽ không thoải mái với từ đó – hãy cứ

thử Google cụm từ không thích quần xi líp mà xem). Cả hai chiếc quần được treo lủng lẳng trên cái núm của thiết bị điều hòa.

"Ôi, trời. Thật xấu hổ."

Gilpin đang chờ một lời giải thích.

"Ừm, có lần Amy và tôi, ừm, anh đã đọc lời nhắn của cô ấy rồi đấy. Chúng tôi đã, anh biết đấy, đôi khi anh phải thêm chút gia vị cho mọi thứ."

Gilpin cười nhăn nhở. "Ồ, tôi hiểu rồi, vị giáo sư dâm đãng và cô sinh viên hư hỏng. Tôi hiểu. Hai người thực sự làm tốt đấy." Tôi với tay nhặt lại đồ lót nhưng Gilpin đã lấy ra một chiếc túi để đựng chứng cớ và nhét chúng vào. "Chỉ là lo xa thôi." Anh ta cắt nghĩa một cách không rõ ràng.

"Ồ, xin đừng." Tôi nói. "Amy sẽ chết mất..." Tôi dừng lại trước khi nói hết câu.

"Đừng lo, Nick, chỉ là thủ tục thôi, anh bạn. Anh sẽ không tin nổi những gì mà chúng ta sẽ phải trải qua đâu. Chỉ để phòng xa thôi, chỉ để phòng xa thôi. Thật ngớ ngẩn. Câu đố nói gì thế?"

Tôi để anh ta đọc qua vai tôi lần nữa, cái mùi khó chịu của anh ta còn chưa phai khiến tôi sao nhãng.

"Vậy nó có nghĩa gì?" Anh ta hỏi.

"Tôi cũng không biết nữa." Tôi nói dối.

Cuối cùng thì tôi cũng thoát khỏi anh ta. Tôi lái xe một cách vô định vào đường cao tốc để có thể gọi một cuộc điện thoại bằng chiếc thẻ dùng một lần của mình. Không bắt máy. Tôi cũng không để lại tin nhắn. Tôi tăng tốc một đoạn dài, như thể tôi có thể đi đến bất cứ nơi đâu, và rồi mất bốn mươi lăm phút sau để lái xe quay trở lại thành phố gặp gia đình Elliott tại khách sạn Days Inn. Tôi bước vào hành lang chật kín thành viên của Hiệp hội Kế toán tiền lương vùng Trung Tây – những chiếc vali kéo ở khắp mọi nơi, trong khi chủ nhân của chúng vừa chuyện trò vừa mải mê với các loại thức uống được phục vụ kèm trong những chiếc cốc nhựa nhỏ, tiếng cười gượng ép ùng ục trong cổ họng và túi bọn họ đầy danh thiếp. Tôi vào thang máy cùng với bốn người đàn ông, tất cả đều hói đầu, mặc quần kaki và áo chơi gôn, những chiếc dây đeo thẻ lắc lư trên cái bụng tròn trịa của bọn họ.

Marybeth mở cửa khi vẫn đang nói chuyện điện thoại, bà ấy chỉ tay về phía tivi và thì thầm với tôi: "Chúng ta có một khay thịt nguội với phô mai, nếu con muốn ăn, con yêu." Rồi bà ấy vào phòng tắm và đóng cửa lại, tiếp tục rì rầm qua
điện thoại.

Vài phút sau bà ấy xuất hiện, vừa đúng lúc bản tin thời sự địa phương lúc năm giờ được phát đi từ St. Louis, đưa tin Amy mất tích. "Tấm ảnh thật hoàn hảo." Marybeth lẩm bẩm bên màn hình, nơi ánh mắt chăm chú của Amy đang nhìn lại chúng tôi. "Người ta sẽ nhìn ảnh và biết được Amy trông ra sao."

Tôi thì nghĩ bức ảnh chân dung đó – một bức chân dung nghệ thuật do người tình của Amy chụp – xinh đẹp nhưng bất an. Những bức ảnh của Amy đều gây cảm giác cô ấy đang nhìn bạn với ánh mắt chuyển động từ trái sang phải, giống một bức chân dung trong ngôi nhà cổ bị ma ám.

"Chúng ta cũng nên cung cấp cho họ vài tấm ảnh chụp trực diện nữa." Tôi nói. "Một vài tấm ảnh thường nhật."

Vợ chồng Elliotts đồng loạt gật đầu nhưng chẳng ai nói lời nào mà chỉ xem chăm chú. Khi mục tin tức kết thúc, Rand phá vỡ sự im lặng: "Anh cảm thấy thật kinh khủng."

"Em hiểu." Marybeth nói.

"Con thì thế nào, Nick?" Rand vừa hỏi vừa gập người xuống, hai tay đặt lên đầu gối như thể ông ấy chuẩn bị đứng dậy khỏi chiếc trường kỷ nhưng không hẳn vậy.

"Thực lòng mà nói, con bấn loạn mất rồi. Con cảm thấy mình thật vô dụng."

"Con biết đấy, ta phải hỏi, còn đám nhân viên của con thì sao, Nick?" Rand cuối cùng cũng đứng dậy. Ông ấy đi về phía quầy bar mini, tự rót cho mình một ly rượu gừng, rồi quay sang tôi và Marybeth. "Mọi người? Có ai muốn uống gì không? Bất cứ thứ gì?" Tôi lắc đầu, còn Marybeth muốn một ly club soda.

"Em có muốn thêm chút rượu gin vào không, em yêu?" Rand hỏi bằng chất giọng thấp trầm của mình, nhưng lên giọng ở từ cuối cùng.

"Hẳn rồi. Vâng. Em muốn." Marybeth nhắm mắt lại, cúi người và vùi mặt mình vào giữa hai đầu gối; rồi bà ấy hít sâu và trở lại tư thế ngồi như ban đầu, như thể một động tác yoga vậy.

"Con đã cung cấp cho họ danh sách các nhân viên rồi." Tôi nói. "Nhưng công việc kinh doanh đó khá nhạt nhẽo, Rand. Con không nghĩ đó là điểm đáng phải bận tâm."

Rand đặt một bàn tay che ngang qua miệng rồi vuốt lên mặt, phần cơ trên hai má của ông ấy bị đẩy lên quanh mắt. "Tất nhiên, chúng ta cũng định làm như thế với công việc kinh doanh của mình, Nick ạ."

Rand và Marybeth luôn ám chỉ đến loạt sách Amy tuyệt vời như một công việc kinh doanh, điều mà bề ngoài luôn gây cho tôi một ấn tượng ngu ngốc: Chúng chỉ là những cuốn sách cho trẻ em, với hình ảnh một cô bé hoàn hảo được vẽ trên bìa mỗi cuốn sách, một phiên bản hoạt họa của Amy, vợ tôi. Nhưng dĩ nhiên, những cuốn sách đó (đã từng) là một công việc kinh doanh, một vụ kinh doanh lớn. Đó là những tài liệu dành cho học sinh tiểu học trong suốt hơn một thập kỷ, chủ yếu là do những câu trắc nghiệm nằm ở cuối mỗi chương sách.

Thí dụ như ở lớp Ba, Amy Tuyệt vời đã bắt gặp bạn của cô bé, Brian, đang cho con rùa của lớp học ăn quá nhiều. Cô bé đã cố giải thích với cậu bạn, nhưng khi Brian khăng khăng cho con rùa ăn thêm, Amy đành phải mách với giáo viên: "Cô Tibbles, con không muốn là một kẻ mách lẻo, nhưng con không chắc mình phải làm gì nữa. Con đã cố nói chuyện với Brian, nhưng bây giờ... con nghĩ là có thể con cần sự giúp đỡ từ người lớn..." Kết quả là:

a) Brian nói với Amy rằng cô bé là một người bạn không đáng tin cậy và không nói chuyện với cô bé nữa.

b) Người bạn gái nhút nhát Suzy nói rằng Amy đáng lẽ không nên mách với cô giáo; đáng lẽ cô bé nên bí mật vớt thức ăn mà không để cho Brian biết.

c) Đối thủ truyền kiếp của Amy, Joanna, nói rằng Amy đang ghen tỵ và chỉ muốn tự mình cho rùa ăn.

d) Amy không nhượng bộ – cô bé thấy mình đã làm một việc đúng.

Ai đúng?!

Ồ, dễ thôi, bởi Amy luôn luôn đúng, trong mọi chuyện. (Đừng nghĩ rằng tôi chưa từng đem chuyện này ra để tranh luận với Amy trong đời thực, bởi vì tôi đã làm thế nhiều hơn một lần rồi.)

Những câu trắc nghiệm – được viết bởi hai nhà tâm lý học, những người cũng là cha mẹ giống như các bạn! – có nhiệm vụ phải khơi gợi những tính cách đặc trưng của một đứa trẻ: Đứa con nhỏ bé của bạn có phải là một đứa trẻ hay hờn dỗi, không chịu sửa sai, như Brian? Một người khởi xướng nhu nhược, như Suzy? Một người hay gây chuyện, như Joanna? Hay hoàn hảo, như Amy? Những cuốn sách này đã cực kỳ được ưa chuộng trong tầng lớp trí thức trẻ giàu có đang lên: Chúng là một thứ cẩm nang, một khối rubic đa diện, trong việc nuôi dạy con cái. Nhờ đó gia đình Elliott đã trở nên giàu có. Có thời điểm người ta ước tính rằng mỗi thư viện trong các trường học ở Mỹ đều có một cuốn Amy tuyệt vời.

"Bố có nghĩ chuyện này có thể liên quan tới công việc kinh doanh Amy tuyệt vời không?" Tôi hỏi.

"Có vài người mà bọn ta nghĩ cũng nên kiểm tra xem sao." Rand nói.

Tôi hắng giọng bật ra một tiếng cười. "Bố có nghĩ Judith Viorst đã bắt cóc Amy vì Alexander không, để anh ta không còn phải chịu Những Ngày Khủng Khiếp, Khó Chịu, Vô Tích Sự và Rất Tồi Tệ nữa?"

Rand và Marybeth đồng loạt quay sang nhìn tôi với vẻ mặt thất vọng xen lẫn ngạc nhiên. Thật trắng trợn và khiếm nhã khi nói ra điều đó – não tôi đã nảy ra những suy nghĩ thật sự không phù hợp vào những thời điểm không hề thích hợp một chút nào. Một thứ xì hơi của sự mất trí mà tôi đã không thể kiềm chế. Giống như mỗi khi gặp cô bạn cảnh sát của mình là tự nhiên tôi lại nhẩm hát trong đầu bài "Bony Moronie". Cô ấy gầy như một sợi mỳ ống, tâm trí tôi sẽ đánh nhịp khi Thanh tra Rhonda Boney nói với tôi về việc nạo vét con sông để tìm cô vợ mất tích của tôi. Cơ chế tự vệ, tôi tự nói với mình, chỉ là một cơ chế tự vệ kỳ quặc thôi mà. Tôi muốn nó dừng lại ngay.

Tôi xếp chân lại một cách ý tứ, nói chuyện một cách ý tứ, như thể những lời nói của tôi là một đống đồ sứ cao cấp cồng kềnh. "Con xin lỗi, con không hiểu tại sao mình lại nói thế."

"Tất cả chúng ta đều mệt mỏi mà." Rand xoa dịu.

"Chúng ta sẽ đề nghị cảnh sát theo dõi Viorst." Marybeth tuyên bố. "Và cả con khốn Beverly Cleary đó nữa." Có vẻ giống lời nói đùa hơn là một sự tha thứ.

"Con nghĩ mình nên nói với bố mẹ." Tôi nói. "Cảnh sát, thực ra cũng là chuyện bình thường trong trường hợp như thế này..."

"Sẽ điều tra người chồng đầu tiên, bố hiểu." Rand cắt lời. "Bố đã nói với họ là họ đang lãng phí thời gian thôi. Những câu hỏi mà họ đặt ra cho bố mẹ..."

"Chúng khá xúc phạm." Marybeth tiếp lời.

"Vậy là họ đã nói chuyện với bố mẹ rồi ư? Về con?" Tôi đi về phía quầy bar mini, thong thả rót cho mình một ly rượu gin. Tôi uống liền ba ngụm và lập tức thấy tồi tệ hơn. Dạ dày tôi đang dần đẩy ngược rượu lên thực quản. "Bọn họ đã hỏi những gì vậy ạ?"

"Đã bao giờ con làm Amy bị đau chưa, Amy có bao giờ nhắc đến việc con đe dọa con bé chưa?" Marybeth bực mình nói. "Rồi con có phải là một kẻ lăng nhăng không, đã bao giờ Amy đề cập đến việc con phản bội con bé hay chưa? Bởi vì nghe có vẻ rất giống Amy, đúng không? Ta nói với họ là chúng ta không nuôi dạy một cái thảm chùi chân."

Rand đặt một bàn tay lên vai tôi. "Nick, điều trước tiên mà chúng ta đáng lẽ nên nói đó là: Chúng ta biết con sẽ không bao giờ làm tổn thương Amy. Ta thậm chí đã nói với cảnh sát, kể cho họ nghe câu chuyện về việc con cứu một con chuột trong ngôi nhà bên bờ biển đó, cứu nó thoát khỏi bẫy." Ông ấy nhìn sang Marybeth như thể bà ấy không biết câu chuyện đó vậy, và Marybeth buộc phải tập trung sự chú ý. "Mất cả một giờ đồng hồ để cố dồn con chuột vào một góc, và sau đó đúng nghĩa là chở con chuột hoang nhỏ xíu đó ra khỏi thị trấn. Điều này nghe có giống một người chồng sẽ làm đau vợ mình không?"

Tôi bỗng cảm thấy tội lỗi ghê gớm và tự thấy ghê tởm chính mình. Tôi đã thoáng nghĩ trong đầu rằng tôi có thể khóc.

"Chúng ta yêu con, Nick." Marybeth nhắc lại. "Con là con trai của chúng ta. Chúng ta thấy khó nghĩ khi bên cạnh việc Amy mất tích, con còn phải đối mặt với những chuyện này – những nghi hoặc."

Tôi không thích cụm từ những nghi hoặc. Tôi thích dùng cụm từ thủ tục điều tra hay quy trình điều tra hơn.

"Họ đã muốn biết về việc con có đặt bàn ở nhà hàng vào đêm đó không." Marybeth nói với ánh mắt quá mức tự nhiên.

"Đặt bàn?"

"Họ nói con đã nói với họ rằng con đặt bàn ở nhà hàng Houston's, nhưng họ đã xác minh và không có ai đặt bàn trước cả. Xem ra bọn họ có vẻ quan tâm tới chi tiết đó."

Tôi không đặt chỗ trước, cũng chẳng chuẩn bị quà tặng. Bởi nếu tôi định giết Amy vào ngày hôm đó, tôi đâu cần phải đặt bàn cho đêm hôm ấy hay chuẩn bị một món quà mà tôi sẽ chẳng bao giờ phải tặng cô ấy cả. Những dấu hiệu quá rõ ràng để nhận biết một kẻ giết người cực kỳ thực dụng.

Tôi thực dụng vô cùng – lẽ dĩ nhiên bạn bè của tôi có thể nói với cảnh sát về điều đó.

"À, vâng. Con chưa từng đặt bàn trước. Bọn họ hẳn đã hiểu lầm con. Con sẽ nói lại với họ."

Tôi ngồi thụp xuống chiếc trường kỷ đối diện với Marybeth. Tôi không muốn Rand lại chạm vào mình.

"Ồ, được rồi. Tốt." Marybeth nói. "Con bé có, ừm, năm nay con có nhận được câu đố nào cho trò săn tìm kho báu không?" Đôi mắt bà ấy lại rưng rưng. "Trước đây..."

"Vâng, hôm nay họ đã đưa cho con câu đố đầu tiên. Gilpin và con đã tìm thấy câu đố thứ hai trong văn phòng của con ở trường cao đẳng. Con vẫn đang cố giải nghĩa nó."

"Chúng ta có thể xem được không?" Mẹ vợ tôi ngỏ ý.

"Con không mang theo nó ở đây mẹ ạ." Tôi nói dối.

"Con sẽ... con sẽ cố giải nó chứ, Nick?" Marybeth hỏi.

"Tất nhiên rồi, Marybeth. Con sẽ cố."

"Mẹ chỉ ghét ý nghĩ rằng những thứ mà con bé đã từng gắn bó, giờ chúng nằm ở đó, tất cả đều trơ trọi..."

Điện thoại của tôi đổ chuông, chiếc điện thoại có thẻ dùng một lần. Tôi liếc nhìn màn hình hiển thị, rồi tắt máy. Tôi cần phải gạt bỏ chuyện này, nhưng tôi vẫn không thể.

“Con nên nhận mọi cuộc gọi, Nick.” Marybeth nói.

“Con biết cuộc gọi này – chỉ là một quỹ của cựu sinh viên ở trường con đang tìm nguồn hỗ trợ thôi.”

Rand ngồi xuống chiếc trường kỷ bên cạnh tôi. Chiếc đệm cổ bị sử dụng quá mức đã lún xuống thêm vì sức nặng của chúng tôi, nên cả hai bị đẩy ngồi lại gần nhau, cánh tay chạm vào nhau, nhưng điều đó với Rand có vẻ vẫn ổn. Ông ấy thuộc tuýp người sẽ tuyên bố Tôi là người hay ôm khi ông ấy thấy ai đó mà không cần hỏi xem cảm giác của người kia thế nào.

Marybeth quay trở lại chủ đề kinh doanh: “Bố mẹ thực sự nghĩ rằng có khả năng một kẻ bị ám ảnh bởi Amy đã bắt cóc con bé.” Bà ấy quay sang tôi nói như thể đang biện hộ cho một vụ án. “Chúng ta đã luôn gặp những kẻ như thế từ bao năm nay rồi còn gì.”

Amy đã từng thích thú tập hợp chuyện về những người đàn ông bị ám ảnh bởi cô ấy. Cô ấy mô tả những kẻ bám đuôi mình vào những thời điểm khác nhau trong cuộc hôn nhân của chúng tôi bằng giọng nói nhỏ nhẹ trong lúc thưởng thức những ly rượu vang – những gã đàn ông đó vẫn đang ở ngoài kia, luôn nghĩ về cô ấy và thèm khát cô ấy. Tôi nghi ngờ những câu chuyện đó đã bị thổi phồng: Những gã đàn ông này luôn được cho là nguy hiểm tới một mức độ rất chính xác – đủ để khiến tôi lo lắng nhưng chưa đủ để chúng tôi phải nhờ cậy cảnh sát. Nói tóm lại, đó là thế giới tuồng kịch mà tôi có thể đã sắm vai một người hùng với bộ ngực nở nang để bảo vệ Amy vì lòng tôn nghiêm của cô ấy. Amy quá tự lập, quá hiện đại để có thể chấp nhận một sự thật: Cô ấy muốn diễn vở kịch giữ gìn tiết hạnh.

“Mới gần đây hả mẹ?”

“Không phải mới gần đây đâu.” Marybeth vừa nói vừa cắn môi. “Nhưng có một con bé mất trí ở trường trung học.”

“Mất trí như thế nào ạ?”

“Con bé bị ám ảnh bởi Amy. Ồ, đúng hơn là với Amy tuyệt vời. Tên con bé đó là Hilary Handy – con bé biến mình thành Suzy, bạn thân của Amy trong sách. Ban đầu thì nó khá dễ thương, mẹ nghĩ vậy. Và rồi có vẻ như thế vẫn chưa đủ – con bé đó muốn làm Amy tuyệt vời chứ không phải chỉ là Suzy, một người bạn tri kỷ nữa. Vì thế con bé bắt đầu bắt chước Amy của chúng ta. Con bé mặc giống Amy, nhuộm tóc vàng rồi lảng vảng bên ngoài ngôi nhà của chúng ta ở New York. Một lần mẹ đi xuống phố thì con bé chạy đến bên, cái đứa con gái kỳ lạ đó, khoác tay mẹ và nói: ‘Từ giờ con sẽ là con gái mẹ. Con sẽ giết Amy và sẽ là Amy mới của mẹ. Vì điều đó với mẹ chắc không thành vấn đề gì, phải không mẹ? Chỉ cần mẹ vẫn có một Amy là được.’ Cứ như thể đứa con gái của bố mẹ chỉ là một nhân vật hư cấu mà con bé đó có thể viết lại vậy.”

“Cuối cùng bọn ta đã phải yêu cầu cách ly vì nó đã đẩy Amy ngã xuống từ cầu thang ở trường học.” Rand kể. “Đúng là một con bé mất trí. Kiểu người tâm thần như thế không bao giờ hết cả.”

“Rồi sau đó là Desi.” Marybeth nói.

“Đúng, cả Desi nữa.” Rand nói thêm.

Tôi cũng biết Desi. Amy theo học một trường nội trú ở Massachusetts có tên là Học viện Wickshire – tôi đã xem các bức ảnh chụp Amy mặc những chiếc váy thể thao khác nhau với dải băng buộc đầu, nền ảnh luôn là khung cảnh mùa thu, như thể ngôi trường đó không phải được đặt trong một thị trấn mà đặt trong bối cảnh chỉ một tháng vậy. Tháng Mười. Desi Collings theo học trường nội trú dành cho nam sinh, hoạt động song song với Wickshire. Trong những câu chuyện của Amy, anh ta là một kẻ nhạt nhẽo, đúng kiểu hình tượng lãng mạn, và thời gian tìm hiểu của cả hai về cơ bản chỉ xoay quanh các

hoạt động của trường nội trú: những trận bóng bầu dục giữa tiết trời giá lạnh và những điệu nhảy nóng bỏng, những đóa hoa tử đinh hương cài trên ngực áo và những lần dạo chơi trên chiếc Jaguar cổ điển. Tất cả đều mang hơi hướng của những năm giữa thế kỷ hai mươi.

Amy đã hẹn hò với Desi, khá nghiêm túc, trong vòng một năm. Nhưng cô ấy bắt đầu phát hiện ra anh ta thật đáng sợ: Desi nói chuyện cứ như thể họ đã đính hôn, anh ta xác định sẵn số lượng và giới tính những đứa con của họ. Họ dự định sẽ có bốn đứa con, tất cả đều là con trai. Việc đó có vẻ rất đáng ngờ như chính gia đình của Desi vậy. Và khi anh ta đưa mẹ đến gặp cô ấy, Amy cảm thấy buồn nôn trước sự tương đồng đáng kinh ngạc giữa cô ấy và bà Collings. Người phụ nữ lớn tuổi đó đã hôn vào má cô ấy một cách lạnh lùng và điềm tĩnh thì thầm: "Chúc may mắn." Amy đã không thể phân định được đó là một sự cảnh báo hay một lời đe dọa.

Sau khi Amy chia tay Desi, anh ta vẫn lảng vảng ở khu ký túc xá trường Wickshire như một bóng ma trong chiếc áo khoác giả vest tối màu, tựa mình bên những cây sồi mùa đông trụi lá ảm đạm. Một đêm tháng Hai, khi Amy trở về phòng từ lớp khiêu vũ thì phát hiện ra anh ta đang ở trên giường cô, khỏa thân, nằm trên đám chăn gối, chếnh choáng vì uống thuốc quá liều. Không lâu sau đó, Desi rời khỏi trường.

Nhưng anh ta vẫn gọi điện cho cô ấy, thậm chí đến tận bây giờ, và mỗi năm lại vài lần gửi những phong thư dày đến mức Amy không thèm đọc chúng và vứt ngay sau khi cho tôi xem. Chúng được đóng dấu bưu điện của St. Louis, nơi chỉ cách chỗ ở của chúng tôi bốn mươi phút chạy xe. "Chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên kinh khủng và đáng thương." Cô ấy đã nói với tôi như vậy. Mối liên quan tới St. Louis của Desi xuất phát từ gia đình bên ngoại của anh ta. Amy chỉ biết có chừng ấy nhưng cũng chẳng muốn biết thêm. Tôi đã nhặt lại một bức thư từ trong thùng rác, còn dính đầy nước sốt mỳ Ý, để đọc và nó hoàn toàn vô vị: những câu chuyện về tennis, về du lịch và những thứ khác tương tự thế. Một loại người khúm núm. Tôi cố hình dung gã công tử bột yếu ớt này, một kẻ với chiếc nơ đeo trên cổ, mang cặp kính gọng sừng, lẻn vào nhà tôi và tóm lấy Amy bằng những ngón tay mềm mại đã được chăm sóc móng của mình, rồi sau đấy ném cô ấy vào chiếc xe mui trần hai chỗ cổ điển và đưa cô ấy đi... mua sắm ở Vermont. Desi. Ai có thể tin được đó là Desi chứ?

"Quả thực là Desi sống không xa đây lắm." Tôi nói. "Ở St. Louis thôi."

"Đấy, thấy không?" Rand nói. "Tại sao cảnh sát vẫn chưa tính đến chuyện này nhỉ?"

"Ai đó sẽ phải làm thế." Tôi nói. "Con sẽ đi. Sau cuộc tìm kiếm ở đây ngày mai."

"Cảnh sát chắc chắn sẽ nghĩ sự việc xảy ra... ở gần nhà." Marybeth nói. Bà ấy nhìn tôi một lúc lâu, rồi rùng mình, như thể đang xua đi một suy nghĩ nào đó.

Amy Elliott Dunne

23 tháng 8 năm 2010

-Nhật ký-

MÙA HÈ. CHIM CHÓC. ÁNH NẮNG. Tôi dành cả ngày lê bước quanh công viên Prospect. Làn da mềm mại của tôi, khung xương yếu ớt của tôi. Chống chọi với sự đau khổ. Đó đã là một sự tiến bộ rồi, bởi ba ngày qua tôi chỉ quanh quẩn ở nhà, chỉ mặc một bộ quần áo ngủ thô cứng và điểm thời gian cho đến năm giờ, lúc đó tôi có thể uống một ly rượu. Tôi cố buộc mình nhớ đến sự khổ hạnh ở Darfur. Nhìn nhận mọi việc theo đúng góc độ. Một việc mà tôi nghĩ chỉ làm tội thêm những người dân Darfur mà thôi.

Tuần vừa rồi có quá nhiều việc đã được sáng tỏ. Tôi nghĩ mọi thứ đã được sắp đặt như vậy, rằng tất cả đều xảy ra cùng một lúc, vì thế tôi bị ức chế cảm xúc. Một tháng trước Nick đã mất việc. Cuộc suy thoái có thể sẽ lắng xuống, nhưng có vẻ như không ai biết điều đó cả. Vì thế Nick đã mất việc. Đợt sa thải thứ hai, đúng như những gì anh ấy đã dự đoán – chỉ vài tuần sau đợt đầu tiên. Ối! Chúng tôi vẫn chưa sa thải đủ người mà. Một lũ ngốc.

Ban đầu tôi nghĩ Nick sẽ ổn thôi. Anh ấy lập một danh sách dài dằng dặc những việc mà anh ấy đã luôn mong muốn thực hiện. Một vài trong số đó là những việc lặt vặt như: Anh ấy thay pin đồng hồ và đặt lại giờ, thay ống nước dưới bồn rửa và sơn lại tất cả các phòng chúng tôi đã sơn trước đó mà không thấy thích. Về cơ bản, anh ấy đã làm xong rất nhiều việc. Cũng tốt khi làm lại một số việc vào lúc mà bạn có quá ít việc để làm trong cuộc sống. Rồi anh ấy bắt tay vào những việc to tát hơn: đọc Chiến tranh và Hòa bình. Anh ấy nghĩ đến việc học tiếng Ả Rập. Anh ấy dành rất nhiều thời gian cố cân nhắc xem những kỹ năng nào có thể dùng được trong vài thập kỷ tới. Điều đó khiến trái tim tôi tan nát nhưng tôi vờ như không có chuyện gì, vì anh ấy.

Tôi luôn hỏi Nick: "Anh chắc là mình vẫn ổn chứ?"

Ban đầu tôi thử đặt câu hỏi một cách nghiêm túc, trong khi đang uống cà phê, vừa nhìn vào mắt anh ấy vừa đặt tay mình lên tay anh ấy. Sau đó tôi thử đặt câu hỏi một cách vui vẻ, nhẹ nhàng và tình cờ. Rồi tôi lại thử đặt câu hỏi một cách dịu dàng, khi ở trên giường và vuốt ve mái tóc của anh ấy.

Luôn chỉ có một câu trả lời: "Anh ổn. Anh không thực sự muốn nói về chuyện này."

Tôi đã viết một câu trắc nghiệm hoàn hảo cho những lần trao đổi đó: "Bạn đối mặt với việc bị sa thải như thế nào?"

a) Bạn mặc quần áo ngủ và ăn thật nhiều kem – hờn dỗi cũng là một liệu pháp!

b) Bạn viết những điều xấu xa về ông chủ cũ trên mạng, ở khắp mọi nơi – thật tuyệt vời khi hả được giận!

c) Cho đến khi có công việc mới, bạn cố tìm những việc hữu ích để làm trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, như học một ngoại ngữ có ích cho công việc sau này hoặc rốt cuộc cũng bắt tay vào việc đọc Chiến tranh và Hòa bình.

C là đáp án đúng. Đó là lời khen dành cho Nick, nhưng anh ấy chỉ mỉm cười chua chát khi tôi cho anh ấy xem.

Một vài tuần sau đó, sự bận rộn kết thúc, sự có ích chấm dứt, như thể một buổi sáng anh ấy thức dậy với dấu hiệu của sự mệt mỏi mơ hồ bật lên thành tiếng Việc quái gì phải bận tâm chứ? Anh ấy trở nên chán nản. Giờ thì anh ấy xem tivi, tìm kiếm phim khiêu dâm trên mạng, rồi lại xem phim khiêu dâm trên tivi. Anh ấy ăn rất nhiều đồ ăn nhanh, cả chồng vỏ hộp xếp bên cạnh thùng rác đã đầy ắp. Anh ấy không nói chuyện với tôi nữa, như thể nói chuyện sẽ làm anh ấy đau đớn về thể xác và tôi là người phụ nữ xấu xa khi đòi hỏi anh ấy phải nói chuyện.

Anh ấy chỉ nhún vai khi tôi nói với anh ấy rằng tôi đã mất việc. Tuần trước.

"Tệ nhỉ, anh rất tiếc." Anh ấy nói. "Ít ra thì em còn có tiền của em để trông cậy lúc cần thiết."

"Tiền đó là của chúng ta. Tuy vậy, em vẫn thấy thích công việc của mình."

Anh ấy bắt đầu hát bài "Bạn Không Thể Luôn Có Những Gì Mình Muốn" bằng giọng hát the thé lạc điệu cùng với điệu nhảy có phần vụng về. Tôi nhận ra là anh ấy đang say. Đó là buổi chiều muộn vào một ngày đẹp trời u ám, căn nhà của chúng nồng nặc mùi ngòn ngọt của đồ ăn Trung Quốc đã hỏng. Tất cả những tấm rèm bị kéo lại, và tôi bắt đầu đi từ phòng này sang phòng khác để đẩy thứ mùi đó ra khỏi phòng, vén rèm lên, xua xua đám bụi. Khi tôi bước vào căn phòng làm việc tối om, tôi vấp phải một chiếc túi trên sàn nhà, rồi hết chiếc này đến chiếc khác, như thể một con mèo hoạt hình đang bước vào căn phòng đầy bẫy chuột vậy. Khi bật đèn lên, tôi thấy hàng tá những chiếc túi mua sắm, và chúng đều xuất phát từ những nơi mà chẳng ai thất nghiệp lại dám bén mảng tới. Đó đều là những cửa hiệu quần áo sang trọng dành cho nam giới, nơi mà những bộ vest được cắt may thủ công, nơi mà từng nhân viên bán hàng sẽ treo cà-vạt ở một bên cánh tay và mang chúng đến trước mặt các vị khách đang ngả lưng trên những chiếc ghế bành bọc da. Ý tôi là, những thứ chết tiệt ấy chỉ được làm theo yêu cầu của khách mà thôi.

"Tất cả những thứ này là gì vậy, Nick?"

"Cho buổi phỏng vấn xin việc. Nếu ai đó muốn bắt đầu được tuyển dụng trở lại."

"Anh cần nhiều đến thế này sao?"

"Chúng ta có tiền mà." Anh ấy khoanh tay nhìn tôi cười với vẻ cay nghiệt.

"Ít ra thì anh cũng muốn treo chúng lên chứ?" Một vài túi nhựa đựng đồ đã bị Bleecker nhai rách. Một bãi nôn nhỏ của con mèo nằm gần một bộ vest trị giá ba nghìn đô-la; chiếc áo trắng được may đo dính đầy những dúm lông màu vàng cam vì con mèo đã ngủ trên đó.

"Không hẳn vậy." Anh ấy vừa nói vừa nhăn nhở cười với tôi.

Tôi chưa bao giờ là một người hay cằn nhằn cả. Tôi luôn tự hào về cái sự không hay cằn nhằn đó của mình. Vì thế khi Nick đã ép buộc tôi phải cằn nhằn, tôi như phát điên lên được. Tôi sẵn lòng chung sống với sự luộm thuộm, lười biếng và yếu đuối đến một mức nào đó thôi. Tôi nhận ra rằng tôi giống tuýp người thuộc nhóm A hơn là Nick, và tôi cố cẩn trọng để không áp đặt lên Nick bản tính gọn gàng đến đáng sợ và luôn lên kế hoạch cho mọi việc của mình. Nick không phải kiểu đàn ông có ý thức về việc hút bụi hay dọn dẹp tủ lạnh. Anh ấy thực sự không nhìn ra những công việc như thế. Tốt thôi. Thực sự tốt thôi. Nhưng tôi vẫn thích một tiêu chuẩn sống nhất định – tôi nghĩ cũng công bằng khi nói rằng những túi rác kia quả thực không nên quá đầy, và những chiếc đĩa không nên nằm trong bồn rửa một tuần liền cho tới khi vệt nước sốt của bánh bột ngô khô cáu lại. Tiêu chuẩn ấy chỉ để trở thành một người sống cùng nhà tốt bụng và chín chắn mà thôi. Nick không còn làm bất cứ việc gì nữa, vì thế tôi phải cằn nhằn, và điều đó khiến tôi bực mình: Anh biến em thành một người mà em chưa từng và

không bao giờ muốn mình như thế, một kẻ hay cấm cảu, bởi vì anh không thực hiện đến cùng những thỏa thuận rất cơ bản. Đừng như thế này nữa, thế này không ổn đâu.

Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi hiểu, rằng mất việc gây căng thẳng vô cùng, và nhất là đối với một người đàn ông. Người ta nói việc ấy có thể như một cái chết trong gia đình, đặc biệt với một người đàn ông luôn tay luôn chân như Nick. Vì thế tôi đã hít một hơi thật sâu, dồn nén cơn giận dữ của mình vào một quả bóng cao su, và bằng lý trí đá nó vào không trung. "Nào, anh có phiền không nếu em treo những thứ này lên? Chỉ để giữ chúng đẹp đẽ cho anh thôi?"

"Cứ việc tự nhiên."

Cả chàng và nàng đều mất việc, điều đó không ngọt ngào hay sao? Tôi biết chúng tôi may mắn hơn bao người: Mỗi khi cảm thấy bất an, tôi lên mạng và kiểm tra quỹ ủy thác đầu tư của mình. Tôi chưa bao giờ gọi đó là quỹ ủy thác đầu tư cho tới khi Nick gọi nó như thế; thực ra cũng không có nhiều tiền đến vậy. Ý tôi là, cũng được, một khoản cũng khá – 785.404 đô-la mà tôi có trong tài khoản tiết kiệm là nhờ cả vào bố mẹ tôi. Nhưng đó không phải khoản tiền sẽ cho phép bạn thôi không làm việc mãi mãi, lại càng không khi bạn ở New York. Thực chất bố mẹ tôi làm vậy là để đảm bảo cho tôi không phải cân nhắc đến vấn đề tiền bạc khi đưa ra những lựa chọn – về việc học hành, về nghề nghiệp – nhưng cũng không quá sung túc để tôi cho phép mình bòn rút nó. Nick chế nhạo điều này, nhưng tôi cho rằng đó là một nghĩa cử tuyệt vời mà bố mẹ đã dành cho tôi. (Và phù hợp nữa, nếu xét đến việc họ đã sao chép tuổi thơ của tôi vào những cuốn sách ấy.)

Nhưng tôi vẫn cảm thấy ngán ngẩm vì vô công rồi nghề, sự vô công rồi nghề của chúng tôi, khi bố tôi gọi điện và hỏi xem liệu họ có thể ghé qua được hay không. Họ cần nói chuyện với chúng tôi, ngay chiều nay, thực ra là ngay lúc này, nếu được. Đương nhiên là được rồi, tôi nói, và trong đầu tôi nghĩ: Một thứ ung nhọt, một thứ ung nhọt, một thứ ung nhọt.

Bố mẹ tôi xuất hiện trước cửa nhà với vẻ như gắng gượng. Bố tôi mặc bộ đồ được là lượt kỹ càng và bóng lộn, không chê vào đâu được ngoại trừ sự nhàm chán tận trong đáy mắt của ông. Mẹ tôi mặc một trong những chiếc váy tím sáng màu mà bà luôn diện tới những buổi lễ trang trọng hay đi diễn thuyết, thời mà bà còn hay được mời. Bà nói màu này đòi hỏi người mặc phải có sự tự tin.

Cả hai trông rất tuyệt, nhưng có vẻ ngại ngần. Tôi đưa họ đến bên chiếc trường kỷ và chúng tôi ngồi trong im lặng một lát.

"Các con, mẹ các con và ta, có vẻ như chúng ta..." Bố tôi cuối cùng cũng mở lời, rồi dừng lại giữa chừng vì ho. Ông đặt hai tay lên đầu gối mình; khớp gối to nhưng yếu ớt. "Ừm, có vẻ như chúng ta đã rơi vào tình trạng khủng hoảng về tài chính."

Tôi không biết mình nên phản ứng thế nào nữa: sốc, cảm thông hay thất vọng đây? Bố mẹ tôi chưa từng bao giờ chia sẻ bất cứ rắc rối nào với tôi cả. Tôi không nghĩ họ có nhiều điều phải lo lắng.

"Vấn đề là, bố mẹ đã hành xử vô trách nhiệm." Marybeth tiếp lời. "Mười năm qua bố mẹ đã sống như thể bố mẹ đã kiếm ra khoản tiền tương đương với những gì đã kiếm được trong hai thập kỷ trước đó. Nhưng đâu phải. Chúng ta vẫn chưa kiếm được một nửa số đó, nhưng chúng ta không thừa nhận điều đó. Bố mẹ đã... lạc quan, có thể đó là một cách tích cực để nhìn nhận sự việc. Cả hai ta đã luôn nghĩ rằng cuốn Amy tiếp theo sẽ lại thành công rực rỡ. Nhưng điều ấy chưa xảy ra. Trong khi đó, bố mẹ liên tục đưa ra những quyết định tồi tệ. Bố mẹ đầu tư tiền một cách ngu ngốc. Bố mẹ tiêu xài một cách ngu ngốc. Và giờ thì thế này đây."

"Về cơ bản là bố mẹ đã khánh kiệt rồi." Rand nói. "Ngôi nhà của bố mẹ, và cả ngôi nhà này nữa, tất

cả đều bị gán nợ."

Tôi đã tưởng là – đã mặc nhiên là – bố mẹ mua đứt ngôi nhà này cho chúng tôi. Tôi không hề biết rằng họ vẫn đang phải trả góp tiền cho nó. Tôi cảm thấy day dứt vì xấu hổ rằng tôi đang được che chở đúng như Nick đã nói.

"Như mẹ đã nói đấy, bố mẹ đã đưa ra những phán đoán sai lầm nghiêm trọng." Marybeth nói. "Bố mẹ nên viết cuốn Amy tuyệt vời và Lãi suất thế chấp thả nổi. Chúng ta sẽ đưa đáp án sai cho mỗi câu trắc nghiệm. Chúng ta chính là câu chuyện để cảnh báo. Bạn của Amy, Wendy Muốn Nó Ngay."

"Harry Head ở Biển cát." Rand bổ sung.

"Vậy chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây ạ?" Tôi hỏi.

"Điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào các con." Bố tôi nói. Mẹ tôi lấy ra một cuốn sách nhỏ tự đóng bìa mềm từ trong xắc tay của mình và đặt nó lên bàn trước mặt chúng tôi – những đồ thị hình cột và hình tròn được vẽ bằng máy tính của họ ở nhà. Tôi đau nhói lòng khi hình dung bố mẹ mình tham khảo cuốn cẩm nang dành cho người sử dụng rồi cố làm cho bản đề xuất của họ trông thật hấp dẫn đối với tôi.

Marybeth mở lời: "Bố mẹ muốn hỏi xem liệu có thể mượn tạm một khoản tiền từ quỹ ủy thác đầu tư của con được không, trong lúc bố mẹ cân nhắc những gì cần làm với phần đời còn lại."

Bố mẹ tôi ngồi trước mặt chúng tôi như hai sinh viên trẻ đang háo hức mong chờ công việc thực tập đầu tiên. Đầu gối của bố tôi rung nhẹ cho tới khi mẹ tôi khẽ đặt đầu ngón tay mình lên đó.

"Quỹ ủy thác đầu tư là tiền của bố mẹ, vì thế đương nhiên bố mẹ có thể mượn tiền từ đó rồi." Tôi nói. Tôi chỉ muốn giây phút này trôi qua thật nhanh, vẻ mặt đầy hy vọng đó của bố mẹ khiến tôi không thể chịu đựng nổi. "Bố mẹ tính sẽ cần bao nhiêu tiền, để trả hết mọi khoản và sống thoải mái một thời gian?"

Bố tôi nhìn xuống đôi giày của mình. Mẹ tôi thì hít một hơi thật sâu. "Sáu trăm năm mươi ngàn." Bà nói.

"Ồ." Đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Số tiền đó gần như là tất cả những gì mà chúng tôi có.

"Amy, có thể em và anh nên bàn thêm..." Nick nói.

"Không, không, chúng ta có thể cho bố mẹ vay." Tôi nói. "Em sẽ đi lấy cuốn séc."

"Thực ra, nếu con có thể gửi vào tài khoản của bố mẹ ngay ngày mai là tốt nhất. Nếu không bố mẹ sẽ không được phép giao dịch trong vòng mười ngày nữa." Marybeth nói.

Đến lúc đó thì tôi nhận ra rằng bố mẹ tôi đang thực sự vấp phải vấn đề nghiêm trọng.

Nick Dunne

Hai ngày trôi qua

TÔI TỈNH GIẤC TRÊN CHIẾC GIƯỜNG kéo trong căn phòng của gia đình Elliott, mệt mỏi rã rời. Nhà tôi vẫn bị tiếp quản nên bố mẹ vợ đã khăng khăng giữ tôi lại qua đêm, với một sự khẩn thiết tương tự như lúc họ chộp lấy tờ hóa đơn bữa tối: lòng mến khách giống như một thế lực dữ dội của tự nhiên vậy. Con phải để chúng ta làm việc này cho con. Và tôi đã để họ làm thế. Cả đêm tôi nằm nghe tiếng ngáy của họ vẳng qua cửa phòng ngủ, một người ngáy đều và sâu như tiếng đốn gỗ dồn dập, người kia thì hổn hển và ngắt quãng như thể đang nằm mơ thấy mình bị chết đuối vậy.

Tôi luôn có thể khóa cơ thể mình như tắt một chiếc đèn. Anh ngủ đây, tôi nói rồi chắp tay kề má như đang cầu nguyện – zzzzzz – rồi chìm vào giấc ngủ sâu giống hệt một đứa trẻ sau khi uống thuốc NyQuil vậy. Trong khi đó, cô vợ mắc chứng mất ngủ của tôi vẫn nhặng xị bên cạnh tôi ở trên giường. Vậy mà đêm qua tôi đã giống Amy, não vẫn hoạt động, cơ thể bồn chồn không yên. Hầu như mọi lúc tôi đều thoải mái với chính bản thân mình. Khi Amy và tôi ngồi trên đi-văng xem tivi, tôi dính chặt vào chiếc ghế như thể sáp nến chảy ra, trong khi vợ tôi ở bên cạnh liên tục xoay mình và đảo vị trí. Có lần tôi hỏi rằng có phải cô ấy mắc một hội chứng hiếu động chân tay không – khi ấy tivi đang phát mẩu quảng cáo về căn bệnh này, nỗi đau đớn hiện rõ trên gương mặt của những diễn viên khi họ rung bắp chân và xoa bóp đùi mình – và Amy đáp: Em có hội chứng hiếu động mọi thứ.

Tôi ngắm nhìn trần nhà trong căn phòng khách sạn chuyển dần từ màu xám sang hồng rồi vàng và cuối cùng nhởm dậy để đón ánh mặt trời chói lòa, lại rọi thẳng vào tôi từ bên kia sông, nắng nóng bỏng cấp độ ba. Rồi những cái tên bật lên trong đầu tôi – bing! Hilary Handy. Cái tên quá đỗi đáng yêu để có thể bị quy chụp cho hành động quấy nhiễu. Desi Collings, một kẻ từng bị ám ảnh vì Amy, sống cách đây chừng một giờ xe chạy. Tôi đã nhận trách nhiệm về hai người này. Giờ là thời đại tự-mình-làm-lấy: từ việc chăm sóc sức khỏe, bất động sản, đến điều tra như cảnh sát. Cứ tự mình lên mạng mà tìm hiểu mọi vấn đề vì ai cũng trong tình trạng quá tải về công việc và người làm thì lại thiếu. Tôi là một nhà báo cơ mà. Hơn mười năm trời tôi đã kiếm sống bằng việc phỏng vấn mọi người và buộc họ phải bộc lộ về bản thân mình. Tôi có năng lực để thực hiện nhiệm vụ này. Marybeth và Rand cũng tin như vậy. Tôi thấy biết ơn vì họ đã cho tôi thấy rằng tôi vẫn được họ tin tưởng, dù là một người chồng đang phần nào đó bị tình nghi. Hay là tôi đang tự huyễn hoặc bản thân mình khi sử dụng cụm từ phần nào đó nhỉ?

Khách sạn Days Inn đã dành tặng căn phòng khiêu vũ bỏ không để làm trụ sở cho công tác Tìm kiếm Amy Dunne. Một nơi nhếch nhác, đầy những vệt ố bẩn màu nâu và nặng mùi. Nhưng chỉ ngay sau khi bình minh vừa ló rạng, Marybeth đã bắt tay vào việc cải tạo nó, hút bụi và lau chùi, sắp xếp hệ thống bảng niêm yết và máy điện đàm, rồi treo một bức chân dung lớn của Amy lên tường. Bức chân dung Amy với ánh nhìn tự tin, sắc lạnh, một đôi mắt gây ám ảnh người xem – trông nó giống như một bức ảnh trong cuộc vận động tranh cử tổng thống vậy. Trên thực tế, cho đến khi Marybeth hoàn tất công việc thì cả căn phòng đã náo nhiệt hoạt động rồi – niềm hy vọng chứa chan khẩn thiết của một chính trị gia yếu thế và đông đảo những người ủng hộ tâm huyết quyết không từ bỏ.

Hơn mười giờ sáng thì Boney đến, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Cô ta vỗ nhẹ vào vai tôi rồi bắt đầu loay hoay với chiếc máy in. Những tình nguyện viên ào ào xuất hiện: Go và cả nửa tá bạn bè của người mẹ đã quá cố của tôi. Có năm người phụ nữ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi gì đó, tất cả đều mặc quần ống ngắn như thể họ đang diễn tập cho một buổi trình diễn khiêu vũ vậy: hai người trong

số bọn họ có dáng vẻ mảnh khảnh, tóc vàng và làn da rám nắng, đang ganh đua nhau để giành vị trí chủ chốt, số còn lại vui vẻ lùi về hàng phía sau. Một nhóm phụ nữ tóc bạc ồn ào, người này đang cố trao đổi với người kia, một vài trong số họ đang nhắn tin nữa; những người cao tuổi đó có một nguồn năng lượng mạnh mẽ đến khó tin, sinh lực trẻ trung dồi dào tới mức người ta phải băn khoăn không hiểu có phải họ đang cố làm trầm trọng thêm vấn đề hay không. Chỉ duy nhất một người đàn ông có mặt – một anh chàng bảnh trai tầm tuổi tôi, ăn mặc lịch thiệp, đi một mình và hoàn toàn không cần có lời giải thích nào cho sự hiện diện của mình. Tôi vừa theo dõi Anh chàng Cô đơn đang ngửi ngửi những chiếc bánh nướng kia, vừa liếc nhìn bức chân dung của Amy.

Boney đã lắp đặt xong máy in, nhón lấy một chiếc bánh xốp nướng – có vẻ như loại có hạt ngũ cốc – rồi bước đến bên cạnh tôi.

"Các vị có để ý theo dõi những ai đến đăng ký làm tình nguyện viên không?" Tôi hỏi. "Ý tôi là, phòng trường hợp có ai đó…"

"Ai đó có vẻ quan tâm tới mức đáng ngờ phải không? Tất nhiên rồi." Cô ta bẻ đường viền ngoài của chiếc bánh đưa lên miệng, rồi hạ giọng: "Nhưng thành thật mà nói, những tên giết người hàng loạt cũng xem các bộ phim truyền hình giống như chúng ta. Chúng biết rằng chúng ta biết chúng thích được…"

"Tự tham gia vào cuộc điều tra về chính mình."

"Đúng vậy." Cô ta gật đầu. "Cho nên giờ bọn chúng cẩn trọng hơn với những việc đại loại như thế này. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ xem xét tất những ai có vẻ khác thường để chắc chắn là bọn họ thật ra, anh biết đấy, chỉ là mấy kẻ trông khác thường thế thôi."

Tôi nhướng một bên lông mày.

"Giống như, trường hợp cách đây vài năm khi tôi và Gilpin điều tra vụ Kayla Holman. Vụ Kayla Holman ấy?"

Tôi lắc đầu: chẳng có chút khái niệm nào về vụ đó cả.

"Dù sao thì anh sẽ thấy vài kẻ bệnh hoạn hứng thú với những vụ kiểu thế này. Hãy để ý hai người kia nhé…" Boney chỉ tay về phía hai phụ nữ xinh đẹp tầm ngoài bốn mươi. "Trông bọn họ có vẻ giống kiểu đó đấy. Khá sốt sắng với việc an ủi người chồng bất an thì phải."

"Ồ, thôi nào…"

"Anh sẽ phải ngạc nhiên đấy. Đẹp trai như anh. Chuyện như vậy là bình thường."

Ngay sau đó một trong hai người phụ nữ, người có mái tóc vàng hơn và nước da rám nắng hơn, quay sang phía chúng tôi. Cô ta vừa nhìn tôi vừa mỉm với điệu bộ duyên dáng và ngượng ngùng nhất, sau đó cúi đầu e lệ như thể một con mèo đang đợi chờ được ve vuốt.

"Mặc dù vậy, cô ta sẽ làm việc tận tâm đấy; đó sẽ là một Quý cô tình nguyện viên nhỏ xinh." Boney nói. "Thế cũng tốt."

"Vụ Kayla Holman kết cục thế nào?" Tôi hỏi.

Cô ta lắc đầu: không.

Bốn phụ nữ nữa lần lượt bước vào, họ chuyền tay nhau một lọ kem chống nắng rồi bôi vô tội vạ lên cánh tay, vai và mũi. Cả căn phòng sực nức thứ mùi giống mùi dừa.

"Nhân tiện, Nick." Boney nói. "Còn nhớ khi tôi hỏi anh về việc Amy có người bạn nào trong thị

trấn không – thế Noelle Hawthorne thì sao? Anh không hề nhắc đến cô ta. Cô ta đã để lại cho chúng tôi hai tin nhắn."

Tôi nhìn Boney với ánh mắt trống rỗng.

"Noelle ở cùng khu nhà với anh? Mẹ của ba đứa trẻ sinh ba ấy?"

"Không, họ không phải bạn bè."

"Ồ, hay thật. Cô ta rõ ràng đã cho rằng bọn họ là bạn."

"Chuyện đó rất hay xảy ra với Amy." Tôi nói. "Cô ấy nói chuyện với người ta một lần, và rồi họ cứ đeo bám cô ấy. Thật kỳ dị."

"Bố mẹ cô ấy cũng nói thế."

Tôi cân nhắc việc hỏi trực tiếp Boney về Hilary Handy và Desi Collings. Rồi tôi quyết định không làm thế; trông tôi sẽ ổn hơn với vai trò người đảm trách chính trong chuyện này. Tôi muốn Rand và Marybeth thấy tôi với phong thái của một anh hùng hành động. Tôi không thể rũ bỏ cái nhìn đó của Marybeth đối với tôi: Cảnh sát chắc chắn sẽ nghĩ sự việc xảy ra... ở gần nhà.

"Mọi người cho rằng họ hiểu cô ấy vì họ đã đọc những cuốn sách đó." Tôi nói.

"Tôi có thể hiểu điều này." Boney gật đầu nói. "Mọi người muốn tin là họ hiểu người khác. Cha mẹ muốn tin là họ hiểu con mình. Các bà vợ muốn tin là họ hiểu chồng mình."

Một giờ đồng hồ sau đó trung tâm tình nguyện bắt đầu giống với một khu dã ngoại cho gia đình. Mấy cô bạn gái cũ của tôi có ghé qua để chào hỏi và giới thiệu con cái họ. Một trong những người bạn thân nhất của mẹ tôi, bà Vicky, đến cùng với ba cô cháu gái, những cô bé nhút nhát có độ tuổi từ mười đến mười hai và mặc toàn màu hồng.

Những đứa cháu. Mẹ tôi đã nói rất nhiều về những đứa cháu, như thể đó là điều chắc chắn sẽ thành hiện thực. Bất cứ khi nào bà mua một món đồ nội thất mới, bà sẽ giải thích rằng bà thích kiểu dáng đặc biệt đó bởi "nó sẽ thích hợp khi có cháu." Bà muốn sống để được nhìn mặt các cháu của mình. Tất cả bạn bè của bà đều có thừa thãi những đứa cháu như vậy. Có lần tôi và Amy mời mẹ tôi và Go đến ăn tối để kỷ niệm tuần lễ tưng bừng nhất của Quán Bar. Khi tôi thông báo rằng chúng tôi có một lý do để ăn mừng, mẹ tôi đã đứng bật dậy, òa khóc và ôm chầm lấy Amy, người lúc ấy cũng bắt đầu ứa nước mắt và thì thào trong vòng tay ôm ghì nghẹt thở của mẹ tôi: "Anh ấy đang nói về Quán Bar, anh ấy chỉ đang nói về chuyện của Quán Bar thôi mẹ ạ." Và sau đó mẹ tôi đã cố hết sức để tỏ ra là bà đang phấn khích cũng vì chuyện ấy: "Còn khối thời gian cho những đứa trẻ mà." Bà nói với giọng vỡ về hết mực, đến mức Amy lại bắt đầu rơi nước mắt. Điều đó thật lạ kỳ, vì chính Amy đã quyết định là cô ấy không muốn có con, và cô ấy còn lặp đi lặp lại điều này rất nhiều lần. Nhưng những giọt nước mắt ấy đã cho tôi chút hy vọng ngoan cố rằng có thể cô ấy đang suy nghĩ lại. Bởi thực sự không còn nhiều thời gian nữa. Khi chúng tôi chuyển về Carthage thì Amy đã ba mươi bảy rồi. Tháng Mười tới, cô ấy sẽ bước sang tuổi ba mươi chín.

Và rồi tôi nghĩ: Nếu tình hình này cứ kéo dài mãi, chúng tôi sẽ phải tổ chức tiệc sinh nhật giả hay thứ gì đó tương tự thế. Chúng tôi sẽ phải kỷ niệm nó, bằng cách này hay cách khác, một buổi lễ chẳng hạn, để thu hút sự chú ý của các tình nguyện viên và giới truyền thông lần nữa. Tôi sẽ phải vờ như mình đang tràn trề hy vọng.

"Đứa con hoang đã trở về." Một thứ giọng với âm mũi cất lên, và khi quay lại nhìn, tôi thấy một gã

đàn ông gầy gò mặc chiếc áo phông giãn sợi, đang gãi gãi bộ ria mép cong như ghi-đông xe đạp của mình. Cậu bạn cũ của tôi, Stucks Buckley, hay gọi tôi là đứa con hoang, mặc dù cậu ta chẳng biết phát âm từ này thế nào cho đúng, mà cũng chẳng hiểu nghĩa của nó là gì. Tôi cho là cậu ta dùng nó như một từ đồng nghĩa thú vị với từ thằng ngốc. Stucks Buckley, nghe như tên của một vận động viên bóng chày vậy, và đó cũng chính là điều mà đáng ra Stucks đã làm, ngoại trừ việc cậu ta chưa bao giờ có tài năng, mà chỉ có một mơ ước cháy bỏng. Trong thị trấn thì cậu ta là người khá nhất, nhưng thế vẫn chưa đủ. Cú sốc lớn nhất trong đời cậu ta là hồi học cao đẳng, khi bị loại khỏi đội bóng, và sau đó mọi thứ trở nên cực kỳ khốn nạn. Giờ cậu ta là một kẻ nghiện ngập chuyên làm những việc lặt vặt với tính khí nóng nảy thất thường. Cậu ta đã từng ghé Quán Bar một vài lần để cố kiếm công việc gì đó, nhưng rồi cậu ta lắc đầu trước cả đống những việc linh tinh hàng ngày mà tôi đề nghị cậu ta làm, và còn tỏ ra khó chịu trong khi miệng vẫn nhóp nhép nhai kẹo cao su: Thôi nào, anh bạn, cậu có gì khác không, cậu chắc hẳn phải còn việc gì khác nữa chứ.

"Stucks." Tôi cao giọng chào đón, chờ xem liệu cậu ta có đang trong tâm trạng thân thiện hay không.

"Nghe nói đám cảnh sát đang long trọng làm hỏng bét vụ này." Cậu ta vừa nói vừa kẹp hai tay dưới nách.

"Nói thế bây giờ vẫn còn hơi sớm."

"Thôi nào, anh bạn, với mấy cái trò tìm kiếm ẻo lả như thế này sao? Tôi thấy đến tìm con chó của ông thị trưởng người ta còn bỏ nhiều công sức hơn thế." Khuôn mặt Stucks bị cháy nắng; tôi có thể cảm nhận được cả hơi nóng tỏa ra khi cậu ta ngả người lại gần hơn và phả vào mặt tôi một hơi thở đặc mùi Listerine và sợi thuốc lá. "Tại sao họ không bố ráp vài tên nào đó nhỉ? Có cả đống người ở cái thành phố này để lựa mà bọn cớm không túm được một đứa nào à? Không một ai sao? Tụi Blue Book chẳng hạn? Tôi đã hỏi ả thanh tra đó như vậy đấy: Tụi Blue Book thì thế nào? Ả ta thậm chí còn không thèm đáp lời tôi."

"Tụi Blue Book là sao? Một băng đảng à?"

"Tất cả những kẻ bị đuổi việc khỏi nhà máy Blue Book hồi mùa đông năm ngoái ấy. Không được bồi thường, không gì cả. Cậu có thấy một vài tên trong đám người vô gia cư, vác theo mấy cái túi tỏ vẻ vô cùng khó chịu và cứ quanh quẩn trong thành phố đó không? Dễ là bọn Blue Book lắm đấy."

"Tôi vẫn chưa hiểu ý cậu: Nhà máy Blue Book?"

"Cậu cũng biết đấy: Xưởng in River Valley đó. Ở ngoại vi thành phố ấy? Họ in những quyển sổ màu xanh mà cậu từng dùng cho việc viết luận và mấy thứ quái quỷ hồi học đại học còn gì."

"Ồ. Tôi không biết chuyện đó."

"Giờ thì các trường đại học đều dùng máy vi tính cả rồi, đâu mà chẳng thế, cho nên – phiuuu! – chào nhé, các giai Blue Book."

"Trời ạ, cả cái thị trấn này sắp đóng cửa đến nơi rồi." Tôi lẩm bẩm.

"Đám Blue Book ấy, chúng nó uống rượu, dùng ma túy và quấy rối mọi người. Ý tôi là, chúng vẫn làm thế từ trước rồi, nhưng chúng luôn phải tạm dừng để trở lại làm việc vào ngày thứ Hai. Còn giờ thì chúng như phát cuồng."

Stucks ngoác miệng cười với tôi, khoe hàm răng sứt mẻ. Tóc cậu ta lốm đốm những vệt sơn; đó là công việc mùa hè của Stucks kể từ thời trung học: sơn nhà. Tôi có chuyên môn trong những công việc

có tính sạch sẽ, cậu ta sẽ nói vậy, và chờ đến khi người ta hiểu được câu đùa của mình. Nếu họ không cười, cậu ta sẽ giải thích.

"Thế tụi cớm đã tìm đến chỗ trung tâm thương mại chưa?" Stucks hỏi. Tôi lúng túng nhún vai.

"Chết tiệt, anh bạn, chẳng phải cậu từng là nhà báo hay sao?" Stucks luôn có vẻ tức giận với nghề nghiệp trước đây của tôi, như thể nó là một sự dối trá đã tồn tại từ lâu rồi. "Đám Blue Book ấy, bọn chúng lập ra một khu buôn bán nhộn nhịp ngay trong trung tâm thương mại. Chúng ngồi chồm hỗm ở đó, mua bán ma túy. Cảnh sát cứ đuổi chúng đi thì ngay hôm sau chúng lại quay trở lại. Dù sao đó cũng là những gì tôi đã nói với quý cô thanh tra kia: Lục soát cái trung tâm thương mại khốn kiếp ấy đi. Bởi vì một tháng trước đây, mấy thằng trong số bọn chúng đã hãm hiếp tập thể một cô gái. Ý tôi là, khi đã có một đám đàn ông bất đắc chí tụ tập với nhau, sẽ chẳng có gì tốt đẹp xảy đến với bất kể phụ nữ nào đi ngang qua bọn chúng cả."

Trên đường lái xe đến khu vực tìm kiếm buổi chiều, tôi gọi điện cho Boney, và bắt đầu nói ngay khi cô ta bắt máy.

"Tại sao khu trung tâm thương mại vẫn chưa được điều tra vậy?"

"Khu đó sẽ được điều tra, Nick. Chúng tôi đã cắt cử người, hiện đang trên đường tới đó."

"Ồ. Tốt rồi. Bởi anh bạn của tôi…"

"Stucks hả, tôi hiểu, tôi có biết anh ta."

"Cậu ta đã nói về chuyện…"

"Đám Blue Book phải không, tôi có biết. Hãy tin ở chúng tôi, Nick, chúng tôi hiểu tình hình. Chúng tôi cũng mong muốn tìm được Amy như anh vậy."

"Vậy tốt rồi. Cảm ơn."

Tinh thần chính trực của tôi tụt dốc không phanh. Tôi uống liền một hơi cà phê trong chiếc cốc nhựa lớn và lái xe về khu vực được chỉ định. Ba địa điểm sẽ được tìm kiếm trong chiều nay: khu vực hạ thủy Gully (mà giờ được hiểu là Nơi Nick Đã Đến Vào Buổi Sáng Hôm Đó Mà Không Có Ai Chứng Kiến); khu rừng Thung lũng Cối xay (một nơi chẳng hề xứng với tên gọi; người ta có thể thấy rất nhiều nhà hàng phục vụ đồ ăn nhanh thấp thoáng sau hàng cây); và Công viên Wolky, một khu bảo tồn tự nhiên với những đường mòn đi bộ leo núi và cưỡi ngựa. Tôi được giao nhiệm vụ đến Công viên Wolky.

Khi tôi đến nơi, một sĩ quan cảnh sát đang chỉ huy một nhóm khoảng mười hai người, ai nấy chân cẳng đều rắn chắc, mặc quần soóc bó, đeo kính mát và đội mũ, cùng với thứ oxit kẽm đó, thành phần của kem chống nắng, dính trên đầu mũi. Toàn cảnh trông như thể một buổi cắm trại ngoài trời.

Hai tổ công tác truyền hình khác nhau đang quay phim cho đài địa phương. Đó là dịp Quốc khánh 4 tháng 7 cuối tuần; Amy chắc hẳn sẽ bị chen lấn giữa hội chợ thông tin của bang và các cuộc thi nướng thịt. Một tay phóng viên mới vào nghề không ngừng vo ve quanh tôi, dồn dập đặt cho tôi những câu hỏi vô nghĩa, toàn thân tôi lập tức trở nên đơ cứng, thái độ lạnh lùng trước sự chú ý đó, còn khuôn mặt "lo âu" của tôi trông thật giả tạo. Một mùi ngai ngái của phân ngựa thoảng lên trong không khí.

Đám phóng viên nhanh chóng bỏ đi cùng các tình nguyện viên theo lối đường mòn. (Nhà báo kiểu gì mà coi người chồng bị tình nghi là đối tượng để khai thác thông tin rồi lại bỏ đi như thế chứ? Đúng là thứ nhà báo kém cỏi với mức lương mạt hạng, rơi rớt lại sau khi tất cả những nhà báo chân chính đã bị

sa thải.) Một tay cớm trẻ mặc cảnh phục yêu cầu tôi đứng lại – ngay tại đó, chính lối dẫn vào những đường mòn khác nhau ấy, ở gần một bảng thông báo có dán chằng chịt những tờ bướm cũ rích, trong đó có cả thông tin tìm người mất tích là Amy, vợ tôi, với ánh mắt chăm chăm trên bức ảnh. Ngày hôm nay cô ấy đã đeo bám tôi đến khắp mọi nơi.

"Tôi nên làm gì bây giờ?" Tôi hỏi viên sĩ quan. "Ở đây tôi thấy mình như thằng ngốc vậy. Tôi cần phải làm một việc gì đó." Đâu đấy trong khu rừng, tiếng hí của một con ngựa cất lên nghe thật thảm thương.

"Chúng tôi thực sự cần anh có mặt ở đây, Nick. Chỉ cần tỏ ra thân thiện và cổ vũ tinh thần là được rồi." Anh ta vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc bình thủy tinh màu cam chói lọi ngay cạnh tôi. "Rồi mời nước. Và để ý bất cứ ai xuất hiện trong khu vực của tôi." Anh ta quay người và đi về phía chuồng ngựa. Tôi chợt nghĩ bọn họ đang cố tình ngăn tôi xuất hiện ở bất kỳ khu vực nào có khả năng là hiện trường phạm tội. Tôi không chắc hành động này là có ý gì.

Trong lúc tôi đang đứng vẩn vơ, làm ra vẻ bận rộn với chiếc thùng làm lạnh, thì một chiếc SUV màu đỏ bóng loáng như sơn móng tay muộn màng lăn bánh vào. Một nhóm phụ nữ tầm bốn mươi gì đó ở trụ sở chính từ trong xe bước ra. Người phụ nữ đẹp nhất, được Boney phong là cổ động viên nhiệt tình, đang túm cao mái tóc lên theo kiểu đuôi ngựa để một trong số những cô bạn xịt giúp thuốc chống sâu bọ lên gáy cho mình. Người phụ nữ đó cẩn thận xua tay trước đám hơi xịt. Cô ta liếc ngang nhìn sang phía tôi, rồi sau đó tách khỏi nhóm bạn, chậm rãi bước tới với mái tóc buông xõa trên vai cùng nụ cười đầy vẻ cảm thông và đau buồn hiện trên gương mặt, nụ cười kiểu Tôi rất lấy làm tiếc. Cô ta có đôi mắt nai to tròn màu nâu, chiếc áo màu hồng chỉ dài vừa tới cạp chiếc quần soóc màu trắng bằng chất vải nhăn. Chân đi xăng-đan cao gót, tóc uốn gợn sóng và tai đeo đôi khuyên vòng bằng vàng. Tôi thầm nghĩ Người ta sẽ không ăn mặc như thế này để đi tìm người mất tích.

Làm ơn đừng bắt chuyện với tôi, thưa cô.

"Chào, Nick, tôi là Shawna Kelly. Tôi rất lấy làm tiếc." Cô ta nói với âm lượng lớn quá mức cần thiết, giọng hơi the thé kiểu tiếng một con lừa kêu đầy phấn khích. Cô ta chìa tay ra, và tôi cảm thấy hơi chột dạ khi trông thấy đám bạn của Shawna vừa thong thả bước trên con đường mòn, vừa gieo về phía chúng tôi những cái nhìn ngụ ý của hội con gái.

Tôi trả lễ cô ta những gì mà tôi có: lời cảm tạ, nước uống, cái bặm môi lúng túng. Shawna không tỏ vẻ gì sẽ rời đi, ngay cả khi tôi đã hướng ánh nhìn chăm chăm của mình về phía trước, phía con đường mòn nơi nhóm bạn cô ta đã khuất dạng.

"Tôi mong là anh có bạn bè hoặc họ hàng để chăm sóc cho mình trong lúc này, Nick ạ." Cô ta vừa nói vừa đập mạnh một con ruồi trâu. "Đàn ông rất hay quên tự chăm sóc bản thân. Những gì anh cần là thức ăn dễ tiêu hóa."

"Chúng tôi chủ yếu ăn món thịt nguội với phô mai thôi – cô biết đấy, vừa nhanh gọn, vừa dễ làm." Tôi có thể cảm thấy mùi vị xúc xích Ý vẫn đọng lại ở cổ họng, và hơi men tiêu hóa thức ăn trong dạ dày đang đẩy lên. Tôi chợt nhận ra là từ sáng đến giờ mình vẫn chưa đánh răng.

"Ồ, tội nghiệp anh chưa. Chà, thịt nguội kèm phô mai, món đó không ổn đâu." Cô ta lắc lắc đầu, đôi vòng đeo tai lấp loáng dưới ánh nắng. "Anh cần phải giữ sức. Hiện giờ thì anh may mắn đấy, vì tôi đã làm một chiếc bánh Frito nhân thịt gà bình thường. Anh biết không? Tôi sẽ gói lại và gửi nó tại trung tâm tình nguyện vào ngày mai. Anh chỉ việc hâm nóng bằng lò vi sóng bất cứ khi nào anh muốn một bữa tối nóng sốt ngon lành."

“Ồ, nghe có vẻ phiền hà quá, thật đấy. Chúng tôi ổn mà. Chúng tôi thật sự vẫn ổn.”

“Anh sẽ còn ổn hơn sau khi ăn một bữa tử tế.” Cô ta vừa nói vừa vỗ nhẹ vào cánh tay tôi.

Im lặng. Rồi cô ta thử tấn công ở góc độ khác.

“Tôi thực sự hy vọng việc này sẽ không dính líu gì… đến những kẻ vô gia cư đó.” Cô ta nói. “Tôi thề là mình đã đệ đơn kiện hết lần này đến lần khác. Tháng trước, có một tên đã đột nhập vào vườn nhà tôi. Vì bộ phận cảm biến của nhà tôi phát tín hiệu báo động nên tôi đã lén nhìn ra ngoài, và thấy hắn ta đang ở đó, quỳ mọp trên bùn đất, ngấu nghiến ăn cà chua. Hắn ta gặm chúng rau ráu như gặm táo, mặt và áo bê bết nước và hạt cà chua. Tôi cố gắng đuổi hắn ta đi nhưng hắn còn cố lấy thêm ít nhất hai mươi quả nữa trước khi bỏ chạy. Dù gì thì đám người ấy cũng lâm vào cảnh khốn cùng rồi, những tên Blue Book đó. Vì chúng có tay nghề gì khác đâu.”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy một mối liên hệ mật thiết giữa mình với đội quân những người đàn ông Blue Book đó. Tôi hình dung mình đang tiến vào giữa khu vực đóng quân đầy cay đắng của bọn họ, tay vẫy lá cờ trắng: Tôi là anh em của các bạn, tôi cũng từng làm việc trong ngành xuất bản. Máy vi tính cũng đã cướp mất việc làm của tôi.

“Đừng nói với tôi là anh quá trẻ để có thể nhớ ra những quyển sổ màu xanh đó nhé, Nick.” Shawna vẫn đang nói. Cô ta huých một cái vào cạnh sườn tôi làm tôi nhảy dựng lên quá mức cần thiết.

“Tôi già quá rồi, cô mà không nhắc thì tôi đã quên mất mấy quyển sổ màu xanh đó đấy.”

Cô ta cười: “Anh bao nhiêu tuổi, ba mốt hay ba hai vậy?”

“Sao không thử đoán là ba mươi tư nhỉ?”

“Một đứa trẻ.”

Ngay lúc đó thì một nhóm ba phụ nữ lớn tuổi đầy nhiệt huyết cũng vừa đến. Họ nặng nề bước về phía chúng tôi, một người trong số họ đang nói chuyện điện thoại. Tất cả đều mặc váy xòe, dài quá gối, được may bằng chất vải bố dày dặn. Những đôi giày Keds và áo chơi gôn cộc tay để lộ ra những bắp tay lỏng lẻo. Họ gật đầu chào tôi một cách trọng thị, rồi đưa ánh mắt có ý chê trách khi nhìn thấy Shawna. Trông chúng tôi như thể một cặp đôi đang tổ chức tiệc thịt nướng ở sân sau nhà mình vậy. Trông thật không đúng đắn chút nào.

Làm ơn đi đi, Shawna. Tôi thầm nghĩ.

“Dù sao thì mấy gã vô gia cư đó, bọn họ có thể rất hung hăng, như đe dọa phụ nữ chẳng hạn.” Shawna nói. “Tôi đã đề cập điểm này với Thanh tra Boney, nhưng tôi có cảm giác là cô ta không ưa tôi lắm.”

“Sao cô lại nói vậy?” Tôi biết cô ta sắp sửa nói những gì, một thứ kinh thánh của tất cả những phụ nữ quyến rũ.

“Phụ nữ có vẻ không ưa tôi cho lắm.” Cô ta nhún vai. “Cũng chẳng biết làm thế nào khác được. Amy đã… Amy có nhiều bạn bè ở thành phố này không?”

Một vài phụ nữ – bạn của mẹ tôi và bạn của Go – đã mời Amy tham gia vào các câu lạc bộ sách hay các buổi tiệc của Amway, hoặc đêm của những cô gái được tổ chức tại nhà hàng Chili’s. Dễ đoán được là Amy từ chối hầu hết, trừ một vài sự kiện cô ấy đã tham dự và không hề thấy thích: “Bọn em đã gọi cả triệu những món đồ rán linh tinh và uống cocktail được làm từ kem.”

Shawna đang nhìn tôi với vẻ muốn biết về Amy, muốn được xếp chung một nhóm với vợ tôi, người thật ra sẽ ghét cô ta.

"Tôi nghĩ có lẽ cô ấy có cùng vấn đề với cô." Tôi nói nhát gừng.

Cô ta mỉm cười.

Đi đi, Shawna.

"Thật khó khăn khi đến một thành phố mới." Cô ta nói. "Càng nhiều tuổi, càng khó kết bạn. Cô ấy bằng tuổi anh à?"

"Ba mươi tám."

Điều này hình như cũng lại làm cô ta hài lòng.

Cút xéo đi cho tôi nhờ.

"Đàn ông thông minh luôn thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình."

Cô ta vừa cười vừa lôi ra từ trong chiếc túi xách lớn màu xanh lục nhạt của mình một chiếc điện thoại cầm tay. "Lại đây." Nói đoạn cô ta vòng một tay ôm lấy tôi. "Cười một điệu thật hoành tráng kiểu thịt gà hầm Frito cho tôi xem nào."

Ngay lúc đó tôi những muốn tát cô ta một cái, cái kiểu vô duyên, khêu gợi đó của cô ta: chỉ nhăm nhe để thỏa mãn cái tôi của mình từ chồng của một phụ nữ đang mất tích. Tôi nuốt cơn giận, cố hành động ngược lại, cố gắng sửa chữa sai lầm và tỏ ra tử tế, thế nên tôi đã cười một cách máy móc khi cô ta kề sát mặt mình vào má tôi và tự sướng với chiếc điện thoại đó. Thứ âm thanh giả tiếng máy chụp ảnh làm tôi sực tỉnh.

Cô ta xoay điện thoại lại phía tôi và tôi thấy hai bộ mặt cháy nắng tươi cười kề sát nhau, như thể chúng tôi đang hẹn hò tại một trận thi đấu bóng chày vậy. Nhìn cái điệu cười xun xoe nhăn nhở với đôi mi trễ xuống của mình, tôi đã nghĩ: Mình ghét tên này.

Amy Elliott Dunne

15 tháng 9 năm 2010

-Nhật ký-

TÔI ĐANG NGỒI VIẾT NHỮNG DÒNG NÀY ở một nơi nào đó tại Pennsylvania. Phía Tây Nam. Một nhà nghỉ bên đường cao tốc. Phòng của chúng tôi nhìn ra bãi đậu xe, và nếu tôi nhìn ra phía sau tấm rèm cửa dày màu be này, sẽ thấy rất nhiều người đang túm tụm bên dưới ánh đèn huỳnh quang. Một nơi để người ta tha thẩn như thế. Tôi lại thấy ức chế cảm xúc. Quá nhiều việc đã xảy ra, và xảy ra quá nhanh, giờ tôi đang ở đây, phía Tây Nam bang Pennsylvania, còn chồng tôi thì đang tận hưởng giấc ngủ ngang tàng giữa những gói khoai tây chiên và kẹo mà anh ấy đã mua ở máy bán hàng tự động dưới sảnh. Đó chính là bữa tối. Anh ấy giận vì tôi không tỏ ra tử tế, độ lượng. Tôi nghĩ mình đã thể hiện một bộ mặt khá thuyết phục – tuyệt vời, một cuộc phiêu lưu mới! – nhưng hình như không phải vậy.

Cách đây hai tuần, chúng tôi vẫn trong tình trạng thất nghiệp: ăn mặc tuềnh toàng, ngán ngẩm kinh khủng, sẵn lòng ăn một bữa sáng im lặng, và ngồi đọc báo cho tới khi đọc hết toàn bộ các tin. Giờ chúng tôi thậm chí còn đọc luôn cả phần phụ lục xe hơi nữa.

Mười giờ sáng, điện thoại di động của Nick đổ chuông, và nghe giọng Nick thì tôi có thể nhận ra đó là Go. Giọng anh ấy nghe sôi nổi và trẻ con, giọng điệu mà anh ấy vẫn thường thể hiện khi nói chuyện với Go. Giọng điệu mà trước đây anh ấy vẫn thường thể hiện khi nói chuyện với tôi.

Anh ấy đi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại, bỏ mặc tôi ở đó với hai tay là hai phần trứng Benedict mới làm vẫn còn rung rinh nóng hổi trên đĩa. Tôi đặt đĩa của anh ấy lên bàn và ngồi vào chỗ đối diện, băn khoăn không biết có nên đợi anh ấy cùng ăn hay không. Nếu là mình, tôi nghĩ, hẳn là tôi đã quay trở ra và bảo anh ấy cứ ăn đi, hoặc tôi sẽ giơ một ngón tay lên ra hiệu: Chỉ một phút thôi. Tôi sẽ quan tâm đến người kia, đến chồng tôi, người đang bị bỏ lại trong bếp với mấy đĩa trứng này. Tôi thấy mình thật tệ khi suy nghĩ như vậy. Bởi chỉ một lúc sau tôi có thể nghe thấy từ phía sau cánh cửa phát ra những tiếng thì thào lo lắng, tiếng kêu la khổ sở rồi lại dịu dàng vỗ về, và tôi bắt đầu băn khoăn có khi nào Go lại đang gặp rắc rối ở nhà với anh chàng nào đó. Go có nhiều cuộc tình tan vỡ. Ngay cả những lần mà cô ấy là người chủ động chia tay thì cô ấy vẫn cần rất nhiều sự quan tâm và an ủi từ Nick.

Vậy nên khi Nick trở ra, tôi đã thể hiện bộ mặt quen thuộc kiểu Tội nghiệp Go, lúc đó những quả trứng đã nguội cứng lại trên đĩa. Tôi nhìn Nick và hiểu rằng đó không chỉ đơn thuần là rắc rối của Go.

"Mẹ anh." Anh ấy mở lời và ngồi xuống. "Chết tiệt. Mẹ anh bị ung thư. Giai đoạn bốn rồi, đã di căn đến gan và xương. Như vậy là rất tệ, như vậy là…"

Hai tay anh ấy ôm lấy mặt mình, và tôi đi tới vòng tay ôm lấy anh ấy. Khi anh ấy ngước nhìn lên, đôi mắt không hề vương lệ. Mà điềm tĩnh. Tôi chưa bao giờ thấy chồng mình khóc cả.

"Thế này thì thực là quá sức Go, khi phải chăm lo cả căn bệnh Alzheimer của bố anh nữa."

"Alzheimer ư? Alzheimer? Từ bao giờ vậy?"

"Ừ thì, cũng một thời gian rồi. Lúc đầu người ta nghĩ đó là một dạng thức mất trí nhớ giai đoạn đầu. Nhưng thực tình thì tệ hơn thế, nghiêm trọng hơn thế."

Ngay tức thì, tôi cảm thấy có gì đó không ổn giữa hai chúng tôi, điều gì đó có lẽ không thể hàn gắn được, khi mà chồng tôi đã không hề nghĩ đến việc cho tôi biết về chuyện này. Đôi khi tôi có cảm giác

như đây là trò chơi cá nhân của riêng anh ấy, rằng anh ấy đang tham gia vào một thứ đại loại như cuộc thi ngấm ngầm về khả năng không thể bị thấu hiểu của mình. "Sao anh không nói gì với em?"

"Anh không thích nói nhiều đến mức ấy về một người như bố anh."

"Nhưng dù sao…"

"Amy, làm ơn đi." Anh ấy nhìn tôi như thể tôi đang tỏ ra thật vô lý đến mức chính tôi phải tự hỏi hay là tôi vô lý thật.

"Nhưng hiện giờ, Go nói trường hợp của mẹ anh phải cần đến hóa trị… bà sẽ trở nên ốm yếu, thực sự ốm yếu. Sẽ cần có người để chăm bà."

"Chúng ta có nên thử tìm dịch vụ chăm sóc tại nhà cho mẹ không? Một y tá chẳng hạn?"

"Mẹ anh không có bảo hiểm dành cho loại dịch vụ đó."

Anh ấy khoanh tay nhìn tôi chằm chằm, và tôi hiểu anh ấy đang thách thức mình, thách tôi dám đề nghị chi trả cho dịch vụ đó. Nhưng chúng tôi không thể, vì tôi đã đưa số tiền tôi có cho bố mẹ tôi rồi.

"Thôi được rồi, anh yêu." Tôi nói. "Vậy anh định sẽ làm gì?"

Chúng tôi đứng đối diện nhau, một cuộc đối đầu, như thể chúng tôi đang ở trong một trận chiến mà tôi không hề được báo trước. Tôi với tay để chạm vào tay anh ấy, còn anh ấy chỉ nhìn bàn tay của tôi.

"Chúng ta phải chuyển về đó thôi." Anh ấy mở to mắt nhìn tôi trừng trừng. Anh ấy xòe những ngón tay của mình ra như thể đang cố gắng thoát khỏi một cái gì đó nhớp nháp. "Chúng ta sẽ có một năm và chúng ta sẽ làm điều nên làm. Cả hai vợ chồng đều không có việc làm, không tiền bạc, chẳng có gì níu kéo chúng ta ở đây cả. Thậm chí em sẽ phải chấp nhận điều đó."

"Thậm chí em sẽ phải chấp nhận ư?" Anh ấy nói như thể tôi đã phản đối vậy. Tôi cảm thấy tức giận nhưng cố kìm nén.

"Chúng ta sẽ làm vậy. Chúng ta sẽ làm những việc đúng đắn. Chí ít là một lần, chúng ta sẽ giúp đỡ bố mẹ của anh."

Tất nhiên đó là việc chúng tôi phải làm, và tất nhiên, nếu anh ấy đừng có đặt vấn đề với tôi như thể tôi là kẻ thù vậy, thì chính tôi đã là người nói ra những điều đó. Nhưng anh ấy bước ra từ sau cánh cửa và đối xử với tôi như thể tôi mới là một vấn đề cần phải giải quyết. Tôi là thế lực gay gắt cần phải bị đè bẹp.

Chồng tôi là người đàn ông chung thủy nhất trên thế gian này, cho tới khi anh ấy không như vậy nữa. Tôi đã chứng kiến ánh mắt anh ấy, đúng nghĩa là tối sầm lại khi cảm thấy bị bạn mình, một người bạn thân lâu năm phản bội. Và kể từ đó, người bạn ấy không bao giờ còn được nhắc đến nữa. Lúc này anh ấy nhìn tôi như thể tôi chỉ là một vật thể sẽ bị vứt bỏ nếu cần thiết. Cái nhìn ấy, thực sự khiến tôi ớn lạnh.

Vậy là mọi chuyện đã nhanh chóng được quyết định mà chỉ với bấy nhiêu đó sự bàn bạc: Chúng tôi sẽ rời New York. Chúng tôi sẽ đến Missouri. Chúng tôi sẽ tới sống trong một ngôi nhà bên bờ sông ở Missouri. Điều này thật không tưởng, mà tôi thì chẳng phải người hay lạm dụng từ không tưởng.

Tôi biết mọi chuyện rồi sẽ ổn. Chỉ là nó quá xa so với những gì tôi mường tượng, khi tôi hình dung về cuộc đời mình. Tôi không nói thế là tồi tệ, chỉ là… Ngay cả khi tôi có thể đoán một triệu lần về những ngã rẽ của cuộc đời mình, tôi cũng không thể đoán được chuyện sẽ thế này. Điều đó khiến tôi

cảm thấy hoang mang.

Việc đóng gói đồ đạc của hãng vận chuyển U-Haul đúng là một bi kịch nho nhỏ: Nick, với vẻ quả quyết cùng mặc cảm tội lỗi đã nín thinh, không nói một lời nào. Anh ấy bắt tay vào việc mà không buồn nhìn đến tôi. Xe của U-Haul đã đỗ lại hàng giờ liền, làm tắc nghẽn cả con phố nhỏ, liên tục nhấp nháy đèn hiệu cảnh báo – nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm – trong khi Nick thực hiện dây chuyền lắp ráp một thành viên, hết đi lên lại đi xuống cầu thang, vác theo những hộp đựng sách, đựng dụng cụ nhà bếp, những chiếc ghế, bàn kê tường. Chúng tôi mang theo chiếc trường kỷ cổ điển – một chiếc trường kỷ rộng và cũ kỹ mà bố tôi gọi là thú kiểng, chúng tôi cưng nó hết mực. Đó là thứ cuối cùng mà chúng tôi đóng gói, một nhiệm vụ vụng về và đẫm mồ hôi dành cho hai người. Việc đưa thứ đồ sộ đó xuống cầu thang quả là một bài rèn luyện đòi hỏi rất nhiều tinh thần hợp tác làm việc nhóm (Từ từ đã, em cần nghỉ. Nhấc sang bên phải. Từ từ thôi, anh đi nhanh quá. Cẩn thận, mấy ngón tay của em, mấy ngón tay của em!) Sau khi chuyển xong chiếc trường kỷ, chúng tôi mua đồ ăn trưa tại một nhà hàng ở góc phố, món bánh kẹp vòng, rồi ăn ngay trên đường cùng với soda lạnh.

Nick để tôi mang theo chiếc trường kỷ, nhưng những thứ đồ đạc cồng kềnh khác sẽ phải để lại New York. Một người trong đám bạn Nick sẽ thừa hưởng chiếc giường; anh ta sẽ qua lấy chiếc giường sau, căn nhà trống của chúng tôi khi đó sẽ chẳng còn gì ngoài đám bụi và những sợi dây thừng xoắn. Rồi anh ta sẽ sống cuộc sống New York của mình trên chiếc giường New York của chúng tôi, ăn món Trung Hoa vào lúc hai giờ sáng và làm tình không bao cao su với những cô nàng làm nghề PR, lúc nào cũng say ngà ngà và ăn nói trâng tráo. (Ngôi nhà của chúng tôi sẽ bị tiếp quản bởi một cặp đôi ồn ào, một cặp vợ chồng luật sư với vẻ sung sướng một cách trơ trẽn và vô liêm sỉ khi vớ được thỏa thuận có hời này. Tôi ghét bọn họ.)

Mỗi lần Nick chuyển được bốn món đồ thì tôi mới chuyển được một. Tôi lê từng bước chậm chạp, như thể xương tôi đang đau nhức, một trạng thái tê tê sốt bao trùm lấy cơ thể tôi. Chỗ nào cũng đau. Nick cứ rầm rập đi qua, hết lên rồi lại xuống, cau có nhìn tôi rồi cấm cảu hỏi "Em ổn đấy chứ hả?" rồi lại đi tiếp trước khi tôi kịp trả lời, mặc tôi còn đang há miệng định nói, y như một nhân vật hoạt hình với cái hốc miệng đen ngòm vậy. Tôi không ổn. Tôi sẽ ổn, nhưng ngay lúc này thì không. Tôi muốn chồng tôi vòng tay ôm lấy tôi, an ủi tôi, nuông chiều tôi một chút. Chỉ một giây thôi.

Bên trong thùng xe tải, anh ấy nhặng xị lên với đống thùng giấy. Nick luôn tự hào về khả năng đóng gói của mình: Anh ấy (đã từng) là người khuân vác máy rửa bát và đóng gói túi du lịch. Nhưng sau ba giờ đồng hồ, rõ ràng là chúng tôi đã bán hoặc đem cho quá nhiều đồ đạc của mình. Khoang chứa khổng lồ của chiếc xe tải U-Haul mới chỉ đầy có một nửa. Điều đó mang lại cho tôi cảm giác hài lòng duy nhất của ngày hôm ấy, cảm giác hèn hạ âm ỉ nóng trong bụng. Tốt, tôi nghĩ. Tốt thôi.

"Chúng ta có thể mang theo chiếc giường nếu em thực lòng muốn thế." Nick nói nhưng chẳng buồn nhìn tôi ở dưới đường. "Chúng ta vẫn còn đủ chỗ."

"Không, anh đã hứa cho Wally rồi, Wally nên có nó." Tôi nghiêm túc nói.

Anh đã sai. Chỉ cần nói là: Anh đã sai rồi, xin lỗi em, hãy mang theo chiếc giường đi. Em nên mang theo chiếc giường quen thuộc và thoải mái của mình tới nơi ở mới này. Hãy cười với em và đối xử tốt với em. Ngày hôm nay, hãy đối xử tốt với em.

Nick thở dài. "Thôi được, nếu em muốn vậy. Amy? Em chắc chứ?" Anh ấy đứng đó, hơi thở có phần hổn hển, người dựa vào đống đồ đạc có chiếc thùng ở trên cùng đề nguệch ngoạc dòng chữ viết bằng bút dạ quang Magic Marker: Quần áo mùa đông của Amy. "Amy, đây sẽ là lần cuối cùng anh đề

cập về chiếc giường đấy nhé? Bởi ngay lúc này đây anh đang đề nghị em. Anh sẵn lòng đóng gói chiếc giường lại cho em."

"Anh thật tử tế quá." Tôi nói chỉ với một hơi thở nhẹ. Đó là cách mà tôi vẫn thường trả miếng: một làn nước hoa được phun ra từ loại bình xịt có hạng. Tôi là một kẻ hèn nhát. Tôi không thích phải đối đầu. Tôi nhấc một chiếc thùng giấy lên và tiến về phía xe tải.

"Em nói sao?"

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn anh ấy thấy tôi khóc, bởi nó sẽ chỉ khiến anh điên tiết thêm.

Mười phút sau, những bậc cầu thang sầm sập rung lên – rầm! rầm! rầm! − Nick đang một mình kéo chiếc trường kỷ xuống nhà.

Khi chúng tôi rời New York, tôi thậm chí còn không thể nhìn lại phía sau vì thùng xe tải che khuất. Qua gương chiếu hậu, tôi dõi theo đường chân trời (đường chân trời đang lùi xa dần – chẳng phải đây là cảnh vẫn thường được miêu tả trong những cuốn tiểu thuyết thời Victoria đó sao, khi mà vị nữ anh hùng bị kết án buộc phải rời khỏi ngôi nhà mà tổ tiên cô ta truyền lại?), nhưng không có tòa nhà kỳ vĩ nào – không có Chrysler, Empire State hay Flatiron, chúng không bao giờ xuất hiện trong khung hình chữ nhật nhỏ xíu rạng rỡ đó.

Bố mẹ tôi đã ghé qua vào buổi tối hôm trước để tặng chúng tôi chiếc đồng hồ chim cúc cu mà hồi nhỏ tôi đã rất thích, rồi cả ba chúng tôi ôm nhau khóc trong khi Nick đút tay vào túi quần và hứa sẽ chăm lo cho tôi.

Anh ấy hứa sẽ chăm sóc tôi, vậy mà tôi lại cảm thấy sợ. Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn, rất không ổn, đang diễn ra và thậm chí sẽ ngày càng tồi tệ hơn. Tôi không cảm thấy mình còn là vợ của Nick nữa. Tôi không cảm thấy mình còn chút nào giống một con người: Tôi giống thứ gì đó có thể chất lên rồi dỡ xuống, như chiếc trường kỷ hay chiếc đồng hồ chim cúc cu kia. Tôi giống thứ nếu cần có thể bị quăng vào kho phế liệu hoặc bị ném xuống sông. Tôi không cảm thấy thời thực nữa. Tôi cảm thấy như mình có thể tan biến đi.

Nick Dunne

Ba ngày trôi qua

CẢNH SÁT SẼ KHÔNG TÌM ĐƯỢC AMY trừ khi có ai đó muốn cô ấy được tìm thấy. Chừng đó là quá rõ rồi. Mọi nơi có màu xanh và màu nâu đều đã được tìm kiếm: hàng dặm sông Mississippi bùn lầy, tất cả những con đường mòn và đường bộ leo núi, hàng loạt những cánh rừng thưa. Nếu cô ấy còn sống, ai đó cần phải đưa trả cô ấy về. Còn nếu cô ấy đã chết, thiên nhiên sẽ phải buông tha cô ấy. Sự thật đã rõ ràng như vị chua trên đầu lưỡi. Tôi đến trung tâm tình nguyện và nhận ra tất cả mọi người đều hiểu điều này: Một không khí bơ phờ và thất bại bao trùm cả căn phòng. Tôi đi loanh quanh không chủ đích tới quầy bánh nướng và cố gắng thuyết phục mình ăn một thứ gì đó. Món bánh nướng Đan Mạch. Tôi bắt đầu tin rằng không có loại đồ ăn nào đáng thất vọng hơn món bánh kiểu Đan Mạch này, thứ bánh vừa mới được đem ra mà có vẻ đã bị hỏng rồi.

"Tôi vẫn cho là ở khu vực con sông thôi." Một tình nguyện viên nói với bạn của anh ta, cả hai đều đang nhặt bánh nướng với bàn tay còn lấm lem. "Ngay phía sau nhà gã đó, còn gì tiện hơn thế nữa?"

"Giờ này đáng lẽ cô ta đã phải nổi lên ở chỗ nước xoáy rồi chứ nhỉ, hoặc ở một cửa cống hay chỗ nào tương tự thế mới phải."

"Nếu cô ta bị chặt ra thì không đâu. Chặt rời chân, tay… thì cơ thể có thể trôi đến tận vùng Vịnh ấy chứ. Ít nhất là đến Tunica."

Tôi quay đi trước khi bọn họ trông thấy mình.

Một giáo viên cũ của tôi, thầy Coleman, đang ngồi bên chiếc bàn chơi bài, vừa lúi húi với điện thoại vừa nguệch ngoạc ghi lại thông tin. Khi tôi bắt gặp ánh mắt của ông ấy, ông ấy liền ra tín hiệu cúc cu: ngón tay xoay tròn chỉ vào tai, sau đó lại chỉ vào chiếc điện thoại. Hôm qua ông ấy đã mở lời chào tôi rằng: "Cháu gái tôi đã bị một gã lái xe say rượu đâm chết, cho nên..." Chúng tôi đã thì thầm và lúng túng vỗ nhẹ vào nhau.

Điện thoại di động của tôi đổ chuông, loại có thẻ dùng một lần – tôi không biết nên để nó ở đâu nên tôi đã giữ nó bên mình. Tôi đã gọi một cuộc điện thoại, và họ đang gọi lại, nhưng tôi không thể nghe được. Tôi tắt điện thoại, rồi nhìn quanh phòng để chắc chắn là ông bà Elliott đã không thấy hành động đó. Marybeth đang lách tách bấm chiếc BlackBerry của bà ấy, rồi đưa nó xa ra khoảng một cánh tay để có thể đọc được dòng chữ. Khi nhìn thấy tôi, bà ấy thoăn thoắt tiến lại gần, tay ôm khư khư chiếc BlackBerry trước ngực như một tấm bùa hộ mệnh.

"Từ đây đến Memphis mất bao lâu?" Bà ấy hỏi.

"Gần năm tiếng. Có gì ở Memphis vậy mẹ?"

"Hilary Handy sống ở Memphis. Kẻ đeo bám Amy từ hồi trung học. Chẳng phải rất trùng hợp hay sao?"

Tôi không biết phải nói gì nữa: chẳng trùng hợp tý nào?

"Phải đấy, Gilpin cũng làm ta tức điên lên được. Chúng tôi không thể chi phí cho một vấn đề đã xảy ra cách đây hơn 20 năm rồi. Đồ khốn. Thằng nhóc đó luôn cư xử với ta như thể ta sắp bị chứng cuồng loạn đến nơi; hắn ta nói chuyện với Rand trong khi ta ở ngay đó, hoàn toàn phớt lờ như thể ta là một mụ ngớ ngẩn cần được chồng mình giải thích cho mọi chuyện ấy. Đồ khốn."

“Thành phố này đang sa sút.” Tôi nói. “Con chắc rằng họ thực sự không có đủ kinh phí, Marybeth ạ.”

“Chà, chúng ta thì có. Ta nghiêm túc đấy, Nick. Đứa con gái này rất điên rồ. Và ta biết cô ta đã cố liên lạc với Amy trong suốt những năm qua. Amy đã kể cho ta vậy.”

“Cô ấy chưa bao giờ kể với con cả.”

“Lái xe tới đó thì tốn bao nhiêu tiền? Năm mươi đô-la chứ gì? Được thôi. Con sẽ đi chứ? Con đã nói là con sẽ đi mà. Làm ơn đi? Ta sẽ không thể thôi suy nghĩ cho tới khi biết có ai đó nói chuyện với cô ta.”

Chí ít thì tôi biết điều này là thật, vì con gái bà ấy cũng bị chứng bệnh lo nghĩ dai dẳng giống như thế: Amy có thể bứt rứt suốt cả buổi tối đi chơi về việc hình như cô ấy chưa tắt bếp, dù cho ngày hôm đó chúng tôi chẳng hề nấu ăn. Hoặc không biết cửa đã khóa chưa? Liệu tôi có chắc không? Cô ấy là một nhà soạn kịch tài ba luôn dựng lên những tình huống xấu nhất. Bởi không bao giờ đơn giản chỉ là vấn đề cửa chưa được khóa, mà chính việc cửa chưa được khóa đó sẽ dẫn đến việc có kẻ đã đột nhập vào nhà, chúng đang chờ để hãm hiếp và giết chết cô ấy.

Tôi cảm thấy mồ hôi lấm tấm trên da mình, bởi rốt cuộc những nỗi sợ hãi của vợ tôi đã thành hiện thực. Hãy thử hình dung sự thỏa mãn khủng khiếp đó, khi biết rằng những lo lắng trong suốt bao năm qua giờ đã được đáp trả.

“Tất nhiên là con sẽ đi. Và tiện đường con sẽ ghé qua St. Louis để gặp cái gã Desi kia nữa. Chuyện này coi như xong nhé.” Tôi quay người và đi ra để gây ấn tượng, được chừng mươi mét thì đột nhiên Stucks lại xuất hiện, gương mặt cậu ta vẫn váng vất vẻ thiếu ngủ ấy.

“Tôi nghe nói hôm qua tụi cớm đã kiểm tra khu trung tâm thương mại.” Cậu ta vừa nói vừa lấy tay gãi gãi quai hàm. Tay kia cầm một chiếc bánh vòng bóng loáng, còn chưa cắn miếng nào. Ở túi trước chiếc quần hộp mà cậu ta đang mặc có thứ gì đó phồng lên hình vòng tròn. Suýt chút nữa thì tôi đã trêu cậu ta: Trong túi cậu có phải còn một chiếc bánh nữa không hay cậu bị...

“Ừ. Chẳng thấy gì cả.”

“Ngày hôm qua. Bọn họ đi vào ngày hôm qua, mấy thằng ngốc ấy.” Cậu ta cúi đầu nhìn quanh như thể đang lo lắng sẽ có ai nghe thấy mình. Cậu ta ngả người lại gần tôi. “Cậu phải đi vào ban đêm, khi ấy chúng mới ở đó. Ban ngày thì chúng ở dưới chỗ bờ sông, hoặc đi phất cờ rồi.”

“Phất cờ ư?”

“Thì cậu biết đấy, chúng ngồi ở những cung đường thoát khỏi đường cao tốc, mang theo những bảng hiệu như: Bị mất việc, Làm ơn cứu giúp, Cần tiền mua bia, đại loại thế.” Cậu ta vừa nói vừa liếc nhìn quanh căn phòng. “Thế là phất cờ đấy, anh bạn ạ.”

“Được rồi.”

“Ban đêm thì chúng ở trung tâm thương mại.” Cậu ta nói.

“Vậy thì hãy đi vào tối nay.” Tôi nói. “Cậu và tôi, cùng bất kỳ ai khác nữa.”

“Joe và Mikey Hillsam.” Stucks nói. “Tụi nó sẵn sàng làm việc này.” Anh em nhà Hillsam hơn tôi khoảng ba, bốn tuổi, là mấy gã dữ dằn trong thành phố. Bọn họ thuộc tuýp những kẻ sinh ra đã không có gen sợ hãi và miễn nhiễm với sự đau đớn. Những gã trai không chịu ngồi yên, đã guồng đôi chân cơ

bắp ngắn ngủn của mình qua bao mùa hè, nào là chơi bóng chày, rồi uống bia, và tham gia những trò thách thức kỳ lạ: trượt ván trong kênh thoát nước hay leo tháp nước với bộ dạng trần như nhộng. Đó là kiểu người mà vào một đêm thứ Bảy tẻ nhạt nào đó sẽ lái xe điên cuồng với ánh mắt hoang dại, và bạn biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy, có thể chẳng tốt đẹp gì, nhưng chắc chắn là có chuyện. Lẽ dĩ nhiên, anh em nhà Hillsam sẽ hăng hái trong vụ này.

"Tốt." Tôi nói. "Đêm nay chúng ta sẽ đi."

Điện thoại trong túi tôi đổ chuông. Cái thứ đó vẫn chưa được tắt nguồn đúng cách. Nó lại đổ chuông rồi.

"Cậu không định bắt máy à?" Stucks hỏi.

"Không."

"Cậu nên trả lời mọi cuộc gọi, anh bạn ạ. Thực sự cậu nên làm thế."

Thời gian còn lại trong ngày chẳng có việc gì để làm cả. Không có kế hoạch tìm kiếm, không cần thêm phi công, điện thoại đã được bố trí trực đầy đủ. Marybeth bắt đầu cho các tình nguyện viên về nghỉ; họ chỉ quanh quẩn ở đó, ăn uống và chán nản. Tôi nghi là Stucks đã rời khỏi đây với hơn một nửa số đồ ăn sáng trên bàn được nhét đầy các túi quần của cậu ta.

"Có ai nghe được tin gì từ mấy viên thanh tra không?" Rand hỏi.

"Không có tin gì cả." Tôi và Marybeth đồng thanh trả lời.

"Có lẽ thế lại tốt, phải vậy không?" Rand hỏi với đôi mắt tràn đầy hy vọng. Tôi và Marybeth chiều theo ý ông ấy. Vâng, hẳn rồi.

"Bao giờ con đi Memphis?" Marybeth hỏi tôi.

"Ngày mai ạ. Đêm nay con và vài người bạn sẽ tìm ở khu trung tâm thương mại một lần nữa. Bọn con nghĩ ngày hôm qua nó chưa được kiểm tra đúng cách."

"Tuyệt vời." Marybeth nói. "Chúng ta đang cần chính những hành động như thế này. Bố mẹ ngờ rằng ngay từ đầu mọi việc đã không được tiến hành đúng cách, chúng ta sẽ tự giải quyết lấy. Bởi ta – chỉ là ta không ấn tượng cho lắm với những gì đã được thực hiện cho tới thời điểm này."

Rand đặt bàn tay lên vai vợ mình, một dấu hiệu cho thấy điệp khúc này đã được truyền đạt và đón nhận nhiều lần rồi.

"Ta muốn đi với con, Nick." Ông ấy nói. "Đêm nay, ta cũng muốn đi cùng." Rand đang mặc một chiếc áo chơi gôn màu xanh lơ với chiếc quần màu ô-liu, đầu đội mũ bảo hộ hơi tối màu. Tôi hình dung cảnh ông ấy cố gắng làm thân với anh em nhà Hillsam, cách quen thuộc có phần liều lĩnh của ông ấy khi tỏ ra mình-cùng-một-hội – này, tớ cũng mê bia ngon lắm, mà đội thể thao của các cậu thế nào? – rồi cảm thấy khó xử trước một mối đe dọa có thể xảy đến.

"Tất nhiên, Rand. Tất nhiên rồi."

Tôi có mười tiếng ngoài kế hoạch để thoải mái làm gì mình muốn. Xe của tôi sẽ được trả lại – sau khi đã được gia công, hút bụi và sơn, tôi nghĩ vậy – nên tôi đi nhờ xe của một phụ nữ lớn tuổi đến sở cảnh sát. Bà ấy là một tình nguyện viên, thuộc tuýp mấy bà ngoại hay lăng xăng và tỏ vẻ hơi căng thẳng khi trên xe chỉ có mình tôi và bà ấy.

"Tôi chỉ lái xe đưa anh Dunne đây đến sở cảnh sát. Gần nửa tiếng nữa tôi sẽ trở lại." Bà ta nói với

một người bạn trong hội. “Không quá nửa tiếng đâu.”

Gilpin đã không giữ mẩu ghi chú thứ hai của Amy làm vật chứng; anh ta quá hân hoan với mấy món đồ lót nên chẳng bận tâm thêm. Tôi vào xe của mình, mở tung cửa, rồi ngồi xuống khi hơi nóng trong xe xả hết và đọc lại câu đố thứ hai của vợ tôi:

Hãy hình dung: em điên cuồng vì anh

Tương lai em dù ra sao vẫn say anh chếnh choáng

Anh đưa em đến để nghe anh bầu bạn

Những cuộc phiêu lưu thời niên thiếu của anh: chiếc mũ không chóp, chiếc quần jeans không lành

Chỉ có chúng mình, mặc kệ những kẻ khác

Một nụ hôn vụng trộm… vờ như duyên mình đã tạc.

Đó là thành phố Hannibal thuộc bang Missouri, nơi ghi dấu ấn thời niên thiếu của Mark Twain, nơi tôi đã lớn lên và trải qua mỗi mùa hè trong bộ dạng của Huck Finn, đầu đội chiếc mũ rơm và mặc chiếc quần mài rách, đi quanh thị trấn và mỉm cười tinh quái, nài nỉ mọi người ghé vào hàng kem Ice Cream Shoppe. Đó là một trong những câu chuyện mà bạn kể để mua vui trong bữa tối, ít ra là ở New York, bởi chẳng ai có được một tuổi thơ như vậy. Không ai có thể thốt lên rằng: Ồ phải đấy, tôi cũng thế.

Lời chú giải cho “mũ không chóp” là một câu chuyện đùa nho nhỏ giữa chúng tôi: Lần đầu tiên tôi kể với Amy rằng tôi từng đóng vai Huck là khi chúng tôi cùng ra ngoài ăn tối, uống đến chai vang thứ hai và cô ấy đã ngà ngà say một cách cực đáng yêu. Mỗi khi say, cô ấy đều toét miệng cười với đôi má ửng đỏ, nhoài người qua bàn như thể có nam châm gắn trên người tôi vậy. Cô ấy liên tục hỏi liệu tôi có còn giữ chiếc mũ không chóp đó, liệu tôi có chịu đội nó cho cô ấy xem không, và khi tôi thắc mắc tại sao cô ấy lại nghĩ Huck Finn đội mũ không chóp được nhỉ, thì cô ấy uống một ngụm rồi trả lời “Ồ, ý em là chiếc mũ rơm ấy!” cứ như thể đó là hai từ có thể hoàn toàn thay thế được cho nhau vậy. Sau lần đó, mỗi khi xem tennis, chúng tôi đều khen ngợi những chiếc mũ rơm thể thao của các vận động viên.

Hannibal là một lựa chọn lạ lùng đối với Amy, bởi tôi không nhớ có kỷ niệm đặc biệt vui hay buồn nào của chúng tôi ở đó, duy có một lần. Cách đây cũng gần một năm rồi, tôi nhớ chúng tôi đã thả bộ dạo quanh, chỉ trỏ thứ này thứ kia, đọc những tấm áp-phích và nói với nhau “Cái đó thú vị nhỉ,” trong khi người còn lại gật gù “Công nhận.” Kể từ đó, tôi đã trở lại nơi này khi không có Amy (bệnh hoài cổ của tôi là không thể chữa được) và có một ngày tuyệt vời, với nụ cười rạng rỡ trên môi và cảm thấy cuộc sống biết bao thú vị. Nhưng với Amy, nơi đây hoàn toàn bình lặng và nhàm chán. Có phần kỳ quặc nữa. Tôi vẫn nhớ khi tôi bắt đầu kể một câu chuyện ngốc nghếch về chuyến đi thực tế thời thơ ấu của mình ở nơi này, tôi đã bắt gặp ánh mắt trống rỗng của cô ấy, và tôi đã giận điên lên, suốt 10 phút liền tôi đã phải kìm nén mình – bởi ở thời điểm hôn nhân đó của hai chúng tôi, tôi đã quen nổi giận với cô ấy rồi, và điều đó khiến tôi cảm thấy khá thích thú, giống như việc cắn lớp biểu bì trên tay mình vậy. Bạn biết rằng mình nên dừng lại, rằng điều đó thực sự chẳng mang lại cảm giác dễ chịu như bạn tưởng, nhưng bạn không thể ngừng gặm nhấm nó một cách say sưa. Tất nhiên, ngoài mặt thì Amy đã không nhận ra. Chúng tôi vẫn tiếp tục đi dạo, đọc áp-phích, và chỉ trỏ.

Amy đã buộc phải chọn Hannibal cho trò chơi săn tìm kho báu của cô ấy, như một lời nhắc nhở khá khó chịu về sự thiếu vắng những kỷ niệm đẹp đẽ giữa hai đứa kể từ khi chúng tôi chuyển nhà.

Mất gần hai mươi phút thì tôi đến Hannibal. Tôi lái xe qua trụ sở lộng lẫy một thời của tòa án Gilded Age, giờ đây chỉ còn là nơi bán cánh gà rán dưới tầng hầm của tòa nhà. Tôi cho xe chạy thẳng hướng sông, qua một loạt những cơ sở kinh doanh đã ngừng hoạt động – những ngân hàng cộng đồng đổ nát và những rạp chiếu bóng đã không còn tồn tại nữa. Tôi đỗ xe tại khu vực bãi đậu ngay bên bờ sông Mississippi, đối diện với con thuyền của Mark Twain. Đó là bãi đỗ xe miễn phí. (Tôi không khỏi rùng mình trước điều khác thường đó, sự hào phóng khi đỗ xe không mất tiền.) Những tấm băng-rôn in hình một người đàn ông có bờm tóc trắng được treo phất phơ trên các cột đèn, những tấm áp-phích quảng cáo quăn lại vì hơi nóng. Tiết trời hôm đó hừng hực như luồng hơi được thổi ra từ máy sấy. Mặc dù vậy, Hannibal vẫn có vẻ yên bình một cách bất an. Khi đi bộ dọc theo dãy cửa hàng đồ lưu niệm – bán chăn chần bông, đồ cổ và kẹo bơ cứng – tôi nhận thấy các biển hiệu rao bán xuất hiện nhiều hơn. Ngôi nhà của Becky Thatcher đã đóng cửa để nâng cấp, được chi trả bằng nguồn kinh phí còn chưa được gây quỹ. Với mười đô-la bạn đã có thể viết tên mình lên hàng rào quét vôi trắng của Tom Sawyer, nhưng chẳng mấy ai chịu chơi cả.

Tôi ngồi trên bậc tam cấp trước mặt tiền trống không của một cửa hàng. Trong đầu xuất hiện ý nghĩ rằng chính mình đã đẩy Amy tới kết thúc của mọi việc. Chúng tôi thực sự đã trải qua sự tận diệt của một lối sống, cách diễn đạt mà tôi chỉ dùng đối với các thổ dân New Guinea và những người thợ thổi thủy tinh vùng Appalachia. Suy thoái kinh tế đã kết liễu số phận của trung tâm thương mại. Máy tính đặt dấu chấm hết cho xưởng in Blue Book. Carthage kiệt quệ; thành phố chị em với nó là Hannibal thì mất thị trường vì những địa điểm du lịch hào nhoáng, náo nhiệt và vui nhộn hơn. Dòng sông Mississippi thân yêu của tôi đang chết dần bởi loài cá chép châu Á đã đổi hướng di cư ngược về phía hồ Michigan. Thế là kết thúc Amy tuyệt vời. Màn kết cho sự nghiệp của tôi và sự nghiệp của cô ấy, cho cuộc đời bố tôi và cuộc đời mẹ tôi. Màn kết cho cuộc hôn nhân của chúng tôi, và cho Amy.

Ngoài sông vẳng lên tiếng còi tàu hơi nước u u đầy ma mị. Lưng áo sơ-mi của tôi đã ướt đẫm mồ hôi. Tôi buộc mình đứng dậy, rồi buộc mình mua một tấm vé tham quan. Tôi đi bộ theo tuyến đường mà tôi và Amy đã từng qua, trong tâm trí, vợ tôi vẫn ở ngay bên cạnh. Ngày hôm đó cũng là một ngày rất nóng. Anh thật TUYỆT VỜI. Trong hình dung của tôi, cô ấy vẫn đang sóng đôi dạo bước bên tôi, và lần này cô ấy đã mỉm cười. Bụng dạ tôi bỗng cảm thấy nhộn nhạo.

Tôi đi dạo trong tâm tưởng cùng vợ mình theo tuyến đường tham quan chính. Một cặp đôi có mái tóc hoa râm đang dừng lại quan sát ngôi nhà của Huckleberry Finn nhưng không buồn bước vào trong. Phía cuối dãy nhà, một người đàn ông phục sức như Mark Twain – tóc trắng, vest trắng – bước ra từ một chiếc Ford Focus, vươn vai và dõi mắt xuôi theo con phố đìu hiu, rồi sau đấy chúi mặt vào một miếng bánh pizza lớn. Đây rồi, chính nơi chúng tôi đã đến, ngôi nhà được dựng bằng ván xếp, nơi từng là phòng xử án của bố Samuel Clemen. Tấm biển bên ngoài đề chữ: J. M. Clemens, Công lý của Hòa bình.

Một nụ hôn vụng trộm… vờ như duyên mình đã tạc.

Em đang đặt ra những câu đố quá thú vị và dễ dàng, Amy ạ. Như thể em thực sự muốn anh tìm được câu trả lời vậy, để anh cảm thấy hài lòng với chính mình. Cứ tiếp tục như thế đi và anh sẽ phá vỡ kỷ lục của mình cho mà xem.

Không có ai bên trong ngôi nhà. Tôi quỳ trên những tấm ván sàn bụi bặm và quan sát bên dưới chiếc ghế băng đầu tiên. Nếu Amy để lại câu đố ở một địa điểm công cộng, cô ấy sẽ luôn gắn nó bên dưới các đồ vật, kẹp giữa bã kẹo cao su và một lớp bụi, và cô ấy đã luôn đúng, vì chẳng có ai thích nhìn vào mặt dưới những đồ vật đó cả. Không có gì bên dưới chiếc ghế thứ nhất, nhưng có một chiếc túi

giấy treo bên dưới chiếc ghế ở phía sau. Tôi trèo qua nó và giật mạnh lấy chiếc phong bì màu xanh của Amy, một mẩu băng ghi âm rơi ra.

Chào chồng yêu quý,

Anh đã tìm được rồi! Đúng là người đàn ông tài giỏi. Điều đó có lẽ sẽ giúp em quyết định không biến trò chơi săn tìm kho báu năm nay trở thành một chặng đường hành quân gượng ép đầy đau khổ trong những ký ức bí ẩn của riêng em.

Em đã tìm được một gợi ý từ nhà văn Mark Twain yêu quý của anh: "Phải làm gì với người đã phát minh ra việc tổ chức những lễ kỷ niệm? Chỉ giết thôi là quá nhẹ."

Rốt cuộc thì em đã hiểu, những điều mà anh đã nói bao năm nay, rằng trò săn tìm kho báu này nên là khoảng thời gian để mừng lễ kỷ niệm của chúng mình, chứ không phải một bài kiểm tra xem liệu anh có nhớ mọi thứ em từng nghĩ hoặc nói trong suốt một năm qua hay không. Hẳn anh đã cho rằng đó là điều mà một người phụ nữ trưởng thành phải tự nhận thức được, nhưng... em đoán chừng đó cũng là lý do tồn tại của những ông chồng. Để chỉ ra điều mà người vợ không thể tự mình nhìn thấy, cho dù việc đó mất đến năm năm trời. Vậy nên giờ đây em muốn nắm lấy giây phút này, trên những vùng đất in đậm dấu ấn tuổi thơ của Mark Twain, và cảm ơn anh vì sự HÓM HỈNH. Anh đích thực là người thông minh, hài hước nhất mà em từng biết. Em có một trí nhớ tuyệt vời về những cảm giác: trong suốt những năm qua anh đã gần kề bên tai em – em có thể cảm thấy hơi thở của anh nhột nhột bên vành tai mình khi đang viết những dòng này – và thì thầm điều gì đó với riêng em, chỉ cốt để em cười. Em nhận ra khi người chồng cố gắng làm vợ anh ta cười, đó quả thật là hành động cao thượng. Và anh đã luôn chọn những thời điểm tuyệt vời nhất. Anh còn nhớ khi Insley và gã chồng khỉ múa của cô ta mời chúng mình đến nhà để chiêm ngưỡng đứa con của họ không, hai ta đã bắt buộc phải đến thăm ngôi nhà hoàn hảo một cách kỳ quặc, tràn ngập hoa và bánh nướng của bọn họ, để dùng bữa sáng gộp bữa trưa và hỏi thăm đứa bé nữa. Bọn họ đã tỏ ra tự cao và trịch thượng quá mức trước việc chúng ta không có con, trong khi đứa bé trai kinh dị của họ thì ngập ngụa trong đống nước dãi lẫn cà rốt hầm, và hình như cả phân nữa – trên người chẳng mặc gì ngoài mỗi chiếc yếm dãi viền đăng-ten và mang đôi ủng len. Khi em đang nhâm nhi ly nước cam của mình, anh đã ngả người qua thì thầm: "Lát nữa anh sẽ mặc như thế." Em thực sự đã sặc nước đến phun phì cả ra. Đó là một trong những khoảnh khắc mà anh đã cứu em, anh đã làm em cười thật đúng lúc. Chỉ một trái ô-liu thôi nhé. Thế nên hãy để em nhắc lại một lần nữa: anh thật HÓM HỈNH. Giờ thì hôn em đi!

Tôi cảm thấy lòng mình chùng xuống. Amy đang sử dụng trò săn tìm kho báu để lái chúng tôi quay lại với nhau. Nhưng quá muộn rồi. Trong lúc cô ấy viết những câu đố này, cô ấy không hề biết đến tâm trạng của tôi. Tại sao vậy, Amy, sao em không làm việc này sớm hơn chứ?

Chúng tôi không bao giờ chọn đúng thời điểm cả.

Tôi mở câu đố tiếp theo, đọc rồi nhét nó vào túi, sau đó quay về nhà. Tôi biết nơi mình phải đến, nhưng tôi chưa sẵn sàng. Tôi không thể chịu được thêm một lời khen, thêm một lời tử tế từ vợ mình, và thêm một cành ô-liu nào khác nữa. Những cảm xúc của tôi về cô ấy đang hoán đổi quá nhanh, từ vị đắng chuyển sang ngọt ngào.

Tôi về nhà Go, dành vài giờ đồng hồ một mình, uống cà phê và mở loanh quanh các kênh truyền hình để giết thời gian trong tâm trạng lo lắng và bực bội, chờ cho tới cuộc hẹn 11:00 tối đi chung xe tới trung tâm thương mại. Cô em sinh đôi của tôi về nhà lúc hơn bảy giờ, trông phờ phạc sau khi phải một mình lo liệu quán bar. Cái liếc nhìn của con bé về phía tivi có ý bảo tôi nên tắt nó đi. "Hôm nay anh đã làm gì vậy?" Con bé vừa hỏi vừa châm một điếu thuốc và ngồi phịch xuống bên chiếc bàn chơi bài cũ kỹ của mẹ tôi.

"Túc trực tại trung tâm tình nguyện… và 11 giờ bọn anh sẽ tìm kiếm ở trung tâm thương mại." Tôi đáp, không muốn kể cho Go nghe về những câu đố của Amy. Tôi cảm thấy tội lỗi thế là đủ lắm rồi.

Go dàn bài ra chơi một mình, tiếng những quân bài đều đều ập xuống mặt bàn như quở trách. Tôi bắt đầu đi tới đi lui. Go lờ tôi đi.

"Anh xem tivi cốt để sao nhãng bản thân thôi."

"Em hiểu, em cũng thường như vậy."

Con bé lật lên một quân J.

"Phải có việc gì đó anh có thể làm được chứ." Tôi vừa nói vừa lén ngó quanh phòng khách của con bé.

"Thì, vài giờ nữa anh sẽ đi lùng sục khu trung tâm thương mại đó đấy thôi." Go nói, và không có thêm bất kỳ lời động viên nào nữa. Con bé lật tiếp ba quân bài.

"Nghe như việc đó chỉ tổ phí thời gian thôi ấy nhỉ."

"Ồ, không. Nên kiểm tra tất cả mọi nơi. Chẳng phải bọn họ đã bắt được tên Con trai của Sam nhờ biên lai phạt đỗ xe còn gì?"

Go là người thứ ba nhắc với tôi về chuyện này; hẳn đó là câu thần chú cho những vụ việc có xu hướng bị đóng băng. Tôi ngồi xuống, đối diện với con bé.

"Anh không quá lo lắng về việc của Amy." Tôi nói. "Anh biết điều đó."

"Có lẽ là không." Rốt cuộc con bé cũng ngước lên nhìn tôi. "Anh cư xử thật kỳ quặc."

"Anh nghĩ thay vì phát hoảng lên, anh đã tập trung trút sự tức giận vào cô ấy. Bởi tình cảnh của bọn anh dạo này rất tệ. Đến mức anh có cảm giác như mình sai khi lo lắng quá mức, vì anh không có tư cách làm thế. Anh cho là vậy."

"Em phải nói thực là anh cư xử rất kỳ quặc." Go nói. "Nhưng đây là một trường hợp không bình thường." Con bé dập tắt điếu thuốc. "Em không bận tâm anh thể hiện như thế nào với em. Nhưng hãy cẩn thận với những người khác, anh hiểu chứ? Người ta sẽ đánh giá. Rất nhanh."

Con bé quay lại với ván bài, nhưng tôi muốn Go chú ý đến mình. Tôi tiếp tục.

"Có thể lúc nào đó anh sẽ ghé qua thăm bố." Tôi nói. "Anh không biết liệu có nên kể cho bố về chuyện Amy không."

"Không." Go nói. "Đừng nói gì hết. Đối với Amy ông ấy còn cư xử kỳ quặc hơn cả anh."

"Anh luôn có cảm giác hẳn là cô ấy đã gợi cho bố nhớ về một cô bạn gái cũ hay gì đó đại loại thế – người đã bỏ ông ấy đi. Sau khi ông ấy…" Tôi làm động tác rũ bàn tay xuống, ý nói đến căn bệnh Alzheimer của bố tôi – "Ông ấy khá thô lỗ và kinh khủng, nhưng…"

“Đúng vậy, nhưng đồng thời cũng muốn gây ấn tượng với chị ấy.” Con bé nói. “Bản năng ngớ ngẩn của một đứa trẻ 12 tuổi bị mắc kẹt trong cơ thể của một lão già 68 tuổi đê tiện.”

“Có phải phụ nữ cho rằng tất cả đàn ông chỉ là những tên ngốc mang tâm tư của một đứa trẻ 12 tuổi không?”

“Ồ, nếu như tâm tư đó quả là vậy.”

23 giờ 08 phút. Rand đang đợi chúng tôi ngay phía sau cánh cửa trượt tự động của khách sạn, khuôn mặt ông ấy nghiêng nghiêng trong bóng tối để nhìn rõ chúng tôi hơn. Anh em nhà Hillsam lái xe đến đón, tôi và Stucks đều leo lên phần đệm. Rand lóc cóc chạy về phía chúng tôi trong chiếc quần soóc chơi gôn bằng kaki và chiếc áo phông Middlebury nhăn nhúm. Ông ấy leo lên phía sau xe, ngồi thụp xuống phần vỏ bọc bánh xe một cách thoải mái, rồi thực hiện màn giới thiệu qua lại như thể ông ấy đang là chủ xị chương trình trò chuyện lưu động của mình vậy.

“Cháu rất tiếc vì chuyện của Amy, thưa bác Rand.” Stucks nói lớn khi xe chúng tôi ầm ầm lao ra khỏi bãi đỗ với một tốc độ nhanh đến mức không cần thiết, rồi chạy thẳng vào đường cao tốc. “Amy quả là một phụ nữ ngọt ngào. Có lần cô ấy thấy cháu đang sơn tường bên ngoài một ngôi nhà, mồ hôi đầm đìa, thế là cô ấy đã lái xe đến cửa hàng 7-Eleven, mua một chai nước có ga thật lớn mang về cho cháu, khi đó còn đang vắt vẻo trên chiếc thang.”

Đó là một lời nói dối. Stucks hay sức khỏe của cậu ta thậm chí chẳng đáng để cô ấy tè cho một cốc nước.

“Nghe rất giống kiểu của con bé.” Rand nói, còn tôi đỏ mặt tía tai tỏ rõ sự bực mình và khó chịu ra mặt. Có lẽ là do tính cách nhà báo của tôi, nhưng sự thật vẫn là sự thật, và người ta không thể biến Amy trở thành người bạn thân thiết đáng yêu của tất cả mọi người chỉ đơn giản vì điều đó có lợi về mặt tình cảm.

“Áo Middlebury ạ?” Stucks vừa nói tiếp vừa chỉ tay vào chiếc áo phông của Rand. “Họ có một đội bóng bầu dục thật ghê gớm.”

“Đúng vậy, chúng tôi có một đội bóng mạnh.” Rand nói rồi lại cười rạng rỡ. Ông ấy và Stucks bắt đầu cuộc thảo luận tận đâu đâu về thứ bóng bầu dục tự do và nghệ thuật, bất kể tiếng ồn của xe, bất kể không gian, thời gian, trong suốt quãng đường đến trung tâm thương mại.

Joe Hillsam đỗ chiếc xe tải của anh ta bên ngoài viên đá đặt nền Mervyns khổng lồ. Tất cả chúng tôi nhảy xuống, duỗi chân, lắc lắc người cho tỉnh táo. Trời đêm oi bức và lấp lánh ánh trăng. Tôi để ý thấy Stucks đang mặc một chiếc áo phông in dòng chữ – có lẽ là một kiểu châm biếm, hoặc có thể không – Để dành hơi mà xì chơi vào lọ.

“Vậy là đến nơi rồi, việc chúng ta đang làm cực nguy hiểm, tôi không đùa đâu.” Mikey Hillsam lên tiếng. Qua bao nhiêu năm, các cơ bắp của anh ta ngày càng cuồn cuộn, cả người anh em của anh ta cũng vậy; bọn họ không chỉ có bộ ngực vạm vỡ mà cái gì cũng vạm vỡ. Đứng bên cạnh nhau bọn họ phải nặng tổng cộng đến gần hai tạ rưỡi ấy chứ.

“Bọn tôi đã từng đến đây một lần rồi, tôi và Mikey, chỉ để – biết nói thế nào nhỉ, chỉ để xem nơi này đã thành một nơi thế nào và bọn tôi xém chút nữa đã bị một trận nhừ tử.” Joe nói. “Vậy nên tối nay chúng ta không thể liều lĩnh được.” Anh ta với tay vào buồng lái lấy một chiếc túi vải bạt, mở khóa và để lộ đến nửa tá gậy bóng chày. Anh ta bắt đầu phân phát chúng một cách rất long trọng. Khi tới lượt Rand, anh ta ngần ngừ. “Ừm, ông muốn một chiếc chứ?”

“Khỉ thật, có chứ.” Rand nói, và tất cả bọn họ đều gật đầu mỉm cười ưng thuận, một nguồn năng lượng lan tỏa khắp cả nhóm, một tinh thần cổ động thân thiện, tốt lắm ông bạn già.

“Đi nào.” Mike nói và dẫn cả bọn đi dọc theo khu vực bên ngoài tòa nhà. “Phía đằng này, gần cửa hàng Spencer ấy, có một cánh cửa đã bị phá khóa.”

Vừa lúc đó chúng tôi đi ngang qua khu cửa kính tối tăm của cửa hàng giày Shoe-Be-Doo-Be, nơi mẹ tôi đã từng làm việc trong suốt hơn một nửa quãng đời của tôi. Tôi vẫn còn nhớ sự hứng khởi của bà khi nộp đơn xin việc tại một nơi được coi là kỳ diệu nhất này – trung tâm thương mại! Hôm đó là một buổi sáng thứ Bảy, bà rời nhà đến hội chợ việc làm trong bộ âu phục màu hồng đào tươi sáng. Một phụ nữ 40 tuổi, lần đầu tiên đi tìm việc và trở về nhà với nụ cười rạng rỡ: Chúng tôi đã không thể hình dung nổi trung tâm thương mại tấp nập đến mức nào, có vô vàn những cửa hàng khác nhau! Và ai mà biết được bà sẽ làm việc ở cửa hàng nào cơ chứ? Bà đã nộp đơn vào chín nơi! Các cửa hàng quần áo, cửa hàng thiết bị âm thanh lập thể và thậm chí cả cửa hàng bán bỏng ngô tạo hình nữa. Một tuần sau, khi bà thông báo rằng mình đã chính thức trở thành nhân viên bán giày, những đứa con của bà đã vô cùng thất vọng.

“Mẹ sẽ phải chạm vào tất cả các loại chân bốc mùi đấy.” Go phàn nàn.

“Mẹ sẽ được gặp tất cả những kiểu người thú vị chứ.” Mẹ chúng tôi chỉnh lại.

Tôi nhìn vào một ô cửa sổ tối tăm. Bên trong hoàn toàn trống không, ngoại trừ một dụng cụ đo cỡ giày được dựa vào tường một cách lạc lõng.

“Mẹ con đã từng làm việc ở đây.” Tôi nói với Rand, buộc ông ấy phải cùng nán lại.

“Nơi này thế nào?”

“Một nơi tốt, họ đối xử tử tế với bà ấy.”

“Ý ta là họ làm gì ở đây?”

“Ồ, giày. Họ làm giày.”

“Một công việc đúng nghĩa! Những đôi giày. Ta thích điều đó. Mọi người đều cần thứ sản phẩm này. Vào cuối mỗi ngày, con biết mình đã làm được những gì: Con đã bán được giày cho năm người khách. Nó không giống như việc viết lách, phải không?”

“Dunne, đi thôi nào!” Phía trước, Stucks đang tựa vào cánh cửa đã được mở; những người khác đã vào trong.

Tôi hình dung mùi của trung tâm thương mại khi chúng tôi bước vào sẽ là mùi của một không gian trống không đã được điều chỉnh nhiệt độ. Thay vào đó, tôi lại ngửi thấy mùi cỏ úa và đất bẩn, mùi của thiên nhiên ở bên trong một nơi chẳng còn sự tồn tại này. Tòa nhà vô cùng nóng bức, hầu như mịt mùng, như thể đang ở bên trong một tấm nệm vậy. Ba người trong chúng tôi cầm đèn pin cỡ lớn, loại dùng để đi cắm trại, ánh sáng rực lên soi rõ những hình ảnh gai người: một thế giới hoang tàn không tưởng, thời kỳ hậu sao chổi, hậu zombie, và hậu loài người. Một tập hợp những chiếc giỏ mua hàng bê bết bùn đất nối nhau tạo thành những đường vòng cung điên cuồng trên mặt sàn màu trắng. Một con chồn hương đang gặm khúc xương dinh dưỡng dành cho chó ở ngay lối vào phòng vệ sinh nữ, đôi mắt nó lấp loáng như hai đồng xu.

Cả trung tâm thương mại im lặng, chỉ vọng lại tiếng nói của Mikey, tiếng bước chân của chúng tôi, tiếng rúc rích lướt khướt say của Stucks. Chúng tôi sẽ không phải là một đòn tấn công bất ngờ, nếu tấn

công là những gì chúng tôi nghĩ đến.

Khi chúng tôi tới khu dạo chơi của trung tâm thương mại, toàn bộ khu vực trông phình ra như một quả bóng: bốn tầng cao, cầu thang cuốn và cầu thang máy chằng chịt đan nhau trong bóng đêm đen đặc. Cả bọn tập trung lại gần một đài phun nước đã cạn và chờ ai đó đứng ra lãnh đạo cả nhóm.

"Thế nào, các anh bạn." Rand nói với vẻ ngờ vực. "Kế hoạch ở đây là gì? Tất cả đều biết nơi này, còn tôi thì không. Chúng ta cần phải tìm cách để hệ thống…"

Tiếng động lớn của kim loại lạch cạch vang lên ngay phía sau chúng tôi, một cánh cửa an ninh được kéo lên.

"Ồ, có người!" Stucks hét lên. Cậu ta vừa chĩa đèn pin của mình vào một người đàn ông trong bộ áo mưa bay phần phật, vừa hết tốc lực chạy vụt ra khỏi cửa hàng Claire để đuổi theo.

"Chặn hắn lại!" Joe hét lớn và bắt đầu chạy theo Stucks, đôi giày tennis đế dày của anh ta nện xuống mặt sàn gạch gốm. Mikey bám đuổi phía sau, ánh đèn pin chĩa vào kẻ lạ mặt. Hai anh em bọn họ cộc cằn gọi với theo: đứng lại đó, này, kẻ kia, bọn này chỉ muốn hỏi một câu thôi. Người đàn ông đó thậm chí chẳng thèm ngó lại nhìn. Đã bảo đứng lại cơ mà, mẹ kiếp thật! Kẻ bỏ chạy vẫn im thin thít giữa những tiếng la hét, rồi hắn tăng tốc và lao xuống khu hành lang của trung tâm thương mại, thoắt ẩn thoắt hiện trong ánh đèn pin lấp loáng, tấm áo mưa của hắn ta phần phật bay về phía sau trông như một chiếc áo choàng. Sau đó kẻ lạ mặt chuyển sang màn nhào lộn: nhảy qua thùng rác, đu người qua thanh chắn đài phun nước, và cuối cùng trượt người qua bên dưới cánh cửa an ninh bằng kim loại, vào cửa hàng Gap rồi biến mất.

"Tên khốn!" Anh em nhà Hillsam đỏ gay mặt mũi, cổ và bàn tay. Bọn họ thay nhau càu nhàu trong lúc ráng sức nâng cánh cửa lên.

Tôi cúi xuống nâng cùng bọn họ nhưng vẫn không thể làm cánh cửa nhúc nhích lên quá nửa phân. Tôi nằm xuống sàn và cố lách người qua bên dưới cánh cửa đó: những ngón chân, rồi đến bắp chân, nhưng đến thắt lưng thì kẹt lại.

"Không, không qua được rồi." Tôi làu bàu. "Mẹ kiếp!" Tôi đứng dậy và soi đèn vào bên trong cửa hàng. Phòng trưng bày trống không ngoại trừ một đống những giá treo quần áo bị ai đó lôi vào giữa phòng, trông như để chuẩn bị đốt lửa trại vậy. "Tất cả các cửa hàng đều thông nhau ở phía sau, dẫn ra lối đi bộ để đổ rác và đường ống nước." Tôi nói "Giờ này có lẽ hắn ta đã sang đến phía bên kia tòa nhà rồi."

"Ra mau, thằng khốn kia!" Joe hét lên, đôi mắt nhắm chặt lại, đầu ngả về sau. Giọng anh ta vang vọng khắp khu nhà. Chúng tôi bắt đầu thất thểu rời đi, kéo lê những chiếc gậy bóng chày theo mình, chỉ trừ anh em Hillsam vẫn nắm tay nện rầm rầm vào cánh cổng và cửa an ninh, như thể bọn họ thuộc lực lượng quân đội đang đi tuần tra trong khu vực chiến sự đặc biệt ác liệt vậy.

"Tốt hơn hết là mày nên ra, đừng để bọn tao phải vào tóm!" Mikey lớn tiếng.

"Ồ, xin chào!" Trên lối vào một cửa hàng thú cảnh, một người đàn ông và một phụ nữ đang ngồi chễm chệ trên những chiếc chăn quân đội với mái tóc bết mồ hôi. Mikey lù lù xuất hiện trước mặt bọn họ, hơi thở nặng nề và đưa tay quệt mồ hôi trên lông mày. Khung cảnh này giống như trong một bộ phim chiến tranh, khi những người lính tuyệt vọng bắt gặp những dân làng vô tội và điều tồi tệ xảy đến.

"Các người muốn cái quái gì hả?" Người đàn ông ngồi trên sàn hỏi. Anh ta trông hốc hác, gương mặt mỏng quẹt và thiểu não tới mức như thể nó đang chảy ra. Tóc anh ta xõa rũ rượi trên vai, ánh mắt

rầu rĩ nhìn ngược lên: một hình hài của Chúa Jesus bị tước đoạt. Người phụ nữ trong bộ dạng khá hơn, chân tay sạch sẽ và đầy đặn, mái tóc cô ta buông xuống, bết dầu nhưng đã được chải gọn ghẽ.

"Mày là một thằng Blue Book à?" Stucks hỏi.

"Chẳng có thằng nào ở đây cả." Người đàn ông vừa lẩm bẩm vừa khoanh tay trước ngực.

"Hãy tỏ một chút tôn trọng xem nào." Người phụ nữ cấm cảu nói. Nhìn cô ta khi ấy như thể sắp khóc đến nơi. Cô ta quay mặt đi, vờ như đang nhìn gì đó xa xăm. "Tôi phát ngấy vì không một ai có một chút tôn trọng nào hết."

"Bọn này đã hỏi rồi đấy, anh bạn." Mikey vừa nói vừa lại gần người đàn ông, đá đá vào lòng bàn chân anh ta.

"Đây chẳng phải Blue Book gì sất." Người đàn ông kia nói. "Chỉ là rơi vào cảnh khốn cùng thôi."

"Nhảm nhí."

"Ở đây có rất nhiều loại người, không chỉ đám Blue Book đâu. Nhưng nếu mấy người muốn tìm những kẻ đó…"

"Thì cứ việc, cứ việc đi mà tìm bọn chúng ấy." Người phụ nữ trề môi nói. "Đi mà quấy rầy bọn chúng."

"Bọn chúng làm ăn ở dưới cái Hố ấy." Người đàn ông nói. Khi thấy chúng tôi đều nghệt mặt ra, anh ta chỉ tay. "Chỗ viên đá Mervyns đi vào tận trong cùng, qua khu vực trước đây từng là vòng quay ngựa gỗ đó."

"Mẹ kiếp các người." Người phụ nữ lẩm bẩm.

Ở nơi trước đây từng có vòng quay ngựa gỗ chỉ còn một vệt tròn sẫm lại. Tôi và Amy đã từng chơi trò này trước khi trung tâm thương mại đóng cửa. Hai kẻ trưởng thành, ngồi cạnh nhau trên những con thỏ bay. Vợ tôi muốn được xem khu trung tâm thương mại nơi đã ghi dấu phần lớn tuổi thơ của tôi, muốn được nghe những câu chuyện ngày đó. Với chúng tôi, trung tâm thương mại này không phải lúc nào cũng tệ.

Thanh chắn barrier trên đường ra chỗ viên đá Mervyns đã bị phá, nên khu vực cửa hàng mở rộng cửa chào đón như trong buổi sáng bán hàng hạ giá nhân Ngày của Các Tổng thống Mỹ. Phía trong cửa hàng mọi thứ đã được di dời, trừ một vài chiếc quầy trước đây dùng để đặt máy tính tiền điện tử, giờ thì quây lấy gần một tá người đang trong tình trạng phê thuốc, phía bên dưới là những tấm biển đề chữ Trang sức, Sản phẩm chăm sóc sắc đẹp và Sản phẩm ga gối. Bọn họ nằm đó dưới ánh sáng của những ngọn đèn bão đốt gas đang cháy bập bùng như những ngọn đuốc tiki. Vài gã gần như chỉ hé một mắt khi chúng tôi đi qua, còn những kẻ khác đã hoàn toàn mất ý thức. Ở phía xa góc phòng, có hai đứa trẻ không quá tuổi vị thành niên đang cuồng nhiệt đọc thuộc lòng Diễn văn Gettysburg. Ngày nay chúng ta đang tiến hành một cuộc nội chiến vĩ đại… Một người đàn ông nằm sõng soài trên tấm thảm trải sàn, anh ta mặc chiếc quần soóc vải bò sạch sẽ không tỳ vết và mang đôi giày tennis trắng, trông như chuẩn bị đến dự trận đấu bóng chày thiếu nhi của con mình. Rand nhìn anh ta chằm chằm như thể quen biết.

Tôi chưa từng thấy tệ nạn ma túy ở Carthage nghiêm trọng đến mức này: Hôm qua cảnh sát mới ở đây, vậy mà hiện giờ những con nghiện này đã quay trở lại như lũ ruồi đeo bám. Trong khi chúng tôi đang lần tìm đường để lách qua đống người ngổn ngang đó, thì một phụ nữ béo phệ xuất hiện trên một chiếc xe điện khiến cả bọn im bặt. Khuôn mặt mụ ta đầy mụn và nhớp nháp mồ hôi, hàm răng nhe ra

như răng mèo.

"Các người hoặc là mua hàng, hoặc là cút xéo, đây không phải khu trưng-bày-và-giới thiệu." Mụ ta nói.

Stucks rọi đèn thẳng vào mặt mụ ta.

"Đừng có chiếu cái thứ khốn kiếp ấy vào đây." Cậu ta liền làm theo.

"Tôi đang tìm vợ tôi." Tôi mở lời. "Amy Dunne. Cô ấy đã mất tích từ hôm thứ Năm."

"Cô ta sẽ xuất hiện thôi. Cô ta sẽ tỉnh và sẽ tự lết về nhà."

"Chúng tôi không lo về chuyện ma túy." Tôi nói. "Điều chúng tôi bận tâm hơn là mấy gã đàn ông ở đây. Chúng tôi đã nghe nhiều tin đồn."

"Không có gì đâu, Melanie." Một giọng nói cất lên. Gần kề với quầy hàng dành cho thiếu niên là một gã đàn ông chân tay khẳng khiu, đang dựa người vào bức tượng ma-nơ-canh bán thân trơ trụi, hắn ta nhìn chúng tôi và nhếch mép cười.

Melanie nhún vai với vẻ chán nản và bực bội, rồi chạy xe đi.

Gã đàn ông vừa dõi mắt nhìn chúng tôi vừa gọi với ra phía sau khu vực đồ thiếu niên. Bốn cặp chân thò ra từ các phòng thay đồ, bọn chúng đang duỗi cẳng trong những căn buồng ngủ nhỏ riêng biệt của mình.

"Này, Lonnie! Tất cả bọn mày! Tụi khốn đó lại viếng thăm đấy. Năm tên cả thảy." Gã đàn ông kia vừa nói vừa đá một lon bia rỗng về phía chúng tôi. Đằng sau hắn, ba cặp chân bắt đầu động đậy, bọn chúng đang thức dậy. Một cặp chân vẫn không nhúc nhích, thân chủ của chúng vẫn còn say ngủ hoặc chết rồi cũng nên.

"Đúng đấy, lũ khốn, bọn tao đã trở lại." Mikey Hillsam nói. Anh ta cầm cây gậy bóng chày như cầm cơ bi-a và chọc một cú vào chính giữa ngực bức tượng ma-nơ-canh bán thân. Bức tượng chao đảo rồi đổ ập xuống sàn, còn gã Blue Book đó rụt tay lại một cách duyên dáng như thể tất cả chỉ là một phần của cuộc diễn tập. "Bọn tao cần vài thông tin về một cô gái mất tích."

Ba gã đàn ông đi ra từ phòng thay đồ để nhập hội với đồng bọn. Tất cả bọn chúng đều mặc những chiếc áo phông hội hè kiểu Hy Lạp có in chữ: Pi Phi Tie-Dye và Fiji Island. Những món đồ lưu niệm cũ ấy tràn ngập các quầy hàng từ thiện ở địa phương, được quyên tặng bởi những sinh viên sắp tốt nghiệp vào mùa hè tới này.

Tất cả bọn đàn ông trông đều khỏe mạnh, dẻo dai, với những bắp tay rắn chắc và gân guốc. Phía sau bọn chúng là một gã với hàng ria dài rủ xuống hai bên, tóc buộc túm lên kiểu đuôi ngựa – chính là Lonnie – bước ra từ phòng thay đồ lớn nhất nằm ở trong cùng. Gã ta mặc áo phông Gamma Phi và kéo lê bên mình một đoạn ống dài. Chúng tôi nhìn đám bảo vệ đó của trung tâm thương mại.

"Chuyện gì hả?" Lonnie lớn tiếng.

Chúng ta không thể cung hiến, chúng ta không thể thánh hóa hay làm rạng danh mảnh đất này… Bọn trẻ vẫn đang đọc làu làu với âm độ gần như hét lên.

"Bọn này đang tìm Amy Dunne, có thể các người đã nhìn thấy cô ấy qua bản tin. Cô ấy mất tích từ hôm thứ Năm." Joe Hillsam nói. "Một quý cô tốt bụng, xinh đẹp, ngọt ngào, bị bắt cóc khỏi ngôi nhà của chính mình."

“Đây có nghe về chuyện đó. Thế rồi sao?” Lonnie trả lời.

“Cô ấy là vợ tôi.” Tôi nói.

“Bọn tao biết chúng mày có dính líu vào chuyện đó, tại đây.” Joe nói tiếp và có ý chỉ nhằm vào Lonnie, kẻ đang lắc lắc túm tóc đuôi ngựa buộc phía sau và nắn chỉnh quai hàm mình. Những hình xăm màu xanh đã mờ che kín mít các ngón tay của hắn. “Bọn tao biết về vụ hiếp dâm tập thể đó.”

Tôi liếc nhìn Rand xem ông ấy thế nào; nhưng ông ấy chỉ chăm chăm nhìn bức tượng ma-nơ-canh khỏa thân đang nằm trên sàn.

“Hiếp dâm tập thể.” Lonnie vừa nói vừa hất hàm. “Các người đang nói cái mẹ gì về một vụ hiếp dâm tập thể vậy.”

“Chính bọn mày.” Joe nói. “Lũ Blue Book chúng mày…”

“Lũ Blue Book, nghe như thể bọn tao là một đám đầu trâu mặt ngựa vậy.” Lonnie khịt khịt mũi. “Bọn tao không phải lũ súc vật, thằng khốn. Bọn tao không bắt cóc phụ nữ. Người ta thêu dệt để cảm thấy dễ chịu khi không phải giúp đỡ bọn tao. Đấy thấy chưa, chúng nó đâu xứng đáng, chúng nó là một lũ hiếp dâm. Chà, nhảm nhí thật. Tao sẽ cuốn xéo khỏi thành phố này nếu cái nhà máy đó chịu trả tao tiền công nợ. Nhưng tao chẳng nhận được gì sất. Chẳng ai trong bọn tao nhận được gì. Vậy nên bọn tao ở đây.”

“Chúng tôi sẽ trả tiền, một khoản khá, nếu các anh có thể cho chúng tôi biết điều gì đó về vụ mất tích của Amy.” Tôi nói. “Các anh biết nhiều người, có thể các anh đã nghe được gì đó.”

Tôi lấy ra bức ảnh của Amy. Anh em nhà Hillsam và Stucks có vẻ ngạc nhiên, và tôi nhận thấy – tất nhiên rồi – đối với bọn họ đây chỉ là chiến thuật nghi binh của kẻ quân tử. Tôi chìa bức ảnh ra trước mặt Lonnie, chỉ mong hắn liếc nhìn lấy một cái. Thay vào đó, hắn ngả người lại gần hơn.

“Ồ, chết tiệt.” Hắn ta nói. “Cô ta ư?”

“Anh nhận ra cô ấy sao?”

Trông hắn ta thực sự sửng sốt. “Cô ta đã muốn mua một khẩu súng.”

Amy Elliott Dunne

16 tháng 10 năm 2010

MỪNG LỄ KỶ NIỆM CỦA CHÍNH TÔI! Vậy là tròn một tháng với tư cách một cư dân Missouri, và tôi đang trên đường trở thành một người dân Trung Tây kiểu mẫu. Thực vậy, tôi đã cai tất cả những thứ thuộc về miền biển bờ Đông nước Mỹ và đạt được miếng gắn chứng nhận ba mươi ngày rồi (chứ ở đây thì chỉ có miếng khoai tây chiên giòn thôi). Tôi ghi lại những điều cần lưu ý, bởi tôi trân trọng những truyền thống. Tôi là Margaret Mead của cái bang Mississip chết tiệt này mà.

Xem nào, có gì mới nhỉ? Tôi và Nick hiện đang rối như tơ vò với thứ mà tôi (tự) gọi là Vấn đề hóc búa với Đồng hồ chim cúc cu. Thứ vật dụng gia truyền yêu quý đó của bố mẹ tôi trông thật lố bịch trong ngôi nhà mới. Nhưng kể ra thì mọi thứ đồ đạc từ New York đều như vậy. Chiếc trường kỷ cỡ lớn đáng tôn quý của chúng tôi, cùng với chiếc nệm nhỏ đồng bộ với nó, trông mới ngỡ ngàng làm sao khi được đặt ở phòng khách, như thể nó đang ngủ yên trong môi trường vốn có của mình và rồi tỉnh giấc giữa một không gian tù túng mới mẻ kỳ lạ này, bị bủa vây bởi tấm thảm nhái hạng sang, những vật dụng bằng gỗ nhân tạo và những bức tường trống trơn. Thực sự tôi thấy nhớ ngôi nhà cũ của chúng tôi – với tất cả những khối gồ ghề, những lằn gợn và những vệt nứt nhỏ li ti mang dấu ấn hàng bao thập kỷ đó. (Tạm dừng để chấn chỉnh thái độ đã nào.) Nhưng ngôi nhà mới cũng tốt! Chỉ hơi khác thôi. Chiếc đồng hồ hẳn sẽ phản đối. Cả chú chim cúc cu cũng đang nhọc nhằn để làm quen với không gian mới của nó: Con chim nhỏ lảo đảo phi ra như say rượu, lúc thì quá giờ 10 phút, khi thì sớm 17 phút, lúc lại muộn 41 phút. Nó cất tiếng kêu rền rĩ như sắp chết – cu-crrrru – khiến Bleecker lần nào cũng nhảy bổ ra từ một chỗ ẩn náu nào đó với ánh mắt hoang dại và trở nên căng thẳng, đuôi nó trông như cái chổi cọ chai khi nó chúi đầu vào lớp lông của mình và meo meo kêu ầm ĩ.

"Chà, bố mẹ em chắc ghét anh lắm." Nick nói vậy mỗi khi cả hai chúng tôi nghe được thứ âm thanh huyên náo đó, mặc dù anh ấy đủ thông minh để chưa vội đề xuất việc giải thoát chúng tôi khỏi tình trạng này. Thực ra tôi cũng muốn tống khứ nó đi cho rồi. Tôi là một kẻ (thất nghiệp) cả ngày ở nhà, chỉ chờ đợi tiếng quác quác của nó, giống như một người đi xem phim lúc nào cũng căng thẳng khi cố buộc mình phải cứng rắn trước mỗi lần bùng nổ cảm xúc của vị khách mất trí đang ngồi phía sau – vừa thanh thản (đến cảnh đó rồi!) lại vừa giận dữ (đến cảnh đó rồi!)

Vấn đề chiếc đồng hồ (ồ, nhìn kìa, chiếc đồng hồ cổ đó) được tạm gác lại, bởi có rất nhiều việc cần làm để chuẩn bị cho bữa tiệc mừng tân gia, bữa tiệc mà Mẹ Maureen Dunne khăng khăng là phải có. Thực ra, không hẳn là khăng khăng phải có; Mẹ Mo không cố nài về việc tổ chức bữa tiệc. Bà chỉ đơn giản biến mọi thứ trở thành hiện thực bằng cách cho rằng những việc đó đương nhiên là phải có: Buổi sáng đầu tiên sau khi chúng tôi chuyển đến, bà xuất hiện trước cửa nhà chúng tôi với món trứng bác chào-mừng-trở-về-nhà cùng một bịch giấy vệ sinh gia đình (chẳng liên quan gì với món trứng bác cho lắm), và bà đã nói về bữa tiệc mừng tân gia như thể đó là điều hiển nhiên. Thế bao giờ các con định tổ chức tiệc mừng tân gia? Các con đã tính đến việc ta nên mời những ai tham dự chưa? Các con thích một buổi tiệc mừng tân gia, hay một kiểu gì đó vui nhộn, như một bữa tiệc đại hỷ chẳng hạn? Nhưng tiệc tân gia kiểu truyền thống thì lúc nào cũng dễ chịu.

Rồi sau đó bất thình lình một ngày được định ra, và ngày đó chính là ngày hôm nay, cả gia đình và bạn bè nhà Dunne đang giũ những hạt mưa phùn tháng Mười bám trên những chiếc ô, rồi cẩn thận và chu đáo lau chân vào tấm thảm trước cửa nhà mà mẹ Maureen đã mang đến cho chúng tôi sáng nay. Tấm thảm ghi dòng chữ: Tất cả những ai bước vào đây đều là bạn. Nó là sản phẩm của cửa hàng

Costco. Tôi đã học được về việc mua sỉ sau bốn tuần sống ở đây với tư cách một cư dân vùng Mississippi. Những người theo Đảng Cộng hòa thì mua hàng ở Sam's Club, còn ai theo Đảng Dân chủ thì mua ở Costco. Nhưng mọi người đều mua sỉ vì – không giống người dân Manhattan – tất cả bọn họ đều có chỗ để chứa đến hai mươi tư hũ đồ muối chua. Và – không giống người dân Manhattan – tất cả bọn họ đều dùng hết hai mươi tư hũ đồ muối chua đó. (Một buổi tụ họp sẽ không chu toàn nếu thiếu chiếc mâm quay đầy ắp các món đồ muối ấy và những trái ô-liu Tây Ban Nha, cũng là thứ đồ muối ngâm trong hũ nốt. Đúng là một bãi liếm muối.)

Sự việc đã diễn ra thế này: Đó là một ngày nồng nặc các loại mùi, mọi người mang không khí ngoài trời vào nhà cùng với họ, mùi của mưa vương trên tay áo và trên tóc. Những phụ nữ lớn tuổi – bạn của Maureen – mang đến rất nhiều món ăn khác nhau đựng trong những hộp nhựa được thiết kế dành cho máy rửa bát, những chiếc hộp mà sau đó họ sẽ đề nghị gửi trả lại. Trả lại và trả lại. Giờ thì tôi mới hiểu, rằng đáng lẽ tôi phải rửa những chiếc hộp đó và mang từng chiếc đến trả cho từng nhà – một đám hộp Ziploc ngổn ngộn trên ôtô – nhưng khi tôi mới đến đây, tôi đã không biết thông lệ ấy. Tôi đã thể hiện tinh thần trách nhiệm của mình bằng việc phân loại những chiếc hộp nhựa này để tái chế, và vì thế tôi đã phải mua mới một loạt hộp khác. Bà Vicky, bạn thân của Maureen, đã ngay lập tức nhận ra chiếc hộp đựng kia là hoàn toàn mới và được mua ở cửa hàng, một thứ đồ mạo danh, và khi tôi giải thích về sự nhầm lẫn của mình, mắt bà ấy mở to đầy kinh ngạc: Vậy ra đó là cách người ta hay làm ở New York.

Còn về buổi tiệc mừng tân gia: Những phụ nữ lớn tuổi là bạn lâu năm của Maureen, họ biết nhau từ các cuộc gặp mặt của hội phụ huynh, từ câu lạc bộ sách, hay tại cửa hàng Shoe-Be-Doo-Be ở trung tâm thương mại, nơi bà đã phải làm việc bốn mươi giờ mỗi tuần để ướm những đôi giày cao gót đế gộc vào chân những người phụ nữ thuộc một nhóm tuổi nhất định. (Bà có thể đoán được cỡ chân mà chỉ cần thoáng nhìn – cỡ số 8 của nữ, hẹp mũi! – đó là bí kíp khi tham gia các bữa tiệc của bà.) Tất cả bạn bè của Mo đều yêu quý Nick, và tất cả bọn họ đều kể những câu chuyện về những điều ngọt ngào mà Nick đã từng làm cho họ trong suốt bao năm qua.

Những phụ nữ trẻ hơn, những người đại diện cho nhóm có tiềm năng là bạn của Amy, tất cả đều có cùng một kiểu tóc ngắn mái lệch màu bạch kim và đi giày kín mũi không quai hậu. Bọn họ là con gái của các bạn Maureen, ai nấy đều yêu quý Nick và đều kể những điều ngọt ngào mà Nick đã từng làm cho họ trong suốt bao năm qua. Phần lớn bọn họ đều thất nghiệp hoặc chồng của bọn họ thất nghiệp vì trung tâm thương mại đóng cửa, do đó bọn họ bày cho tôi công thức nấu những món 'rẻ tiền và dễ ăn', phần lớn đều liên quan đến một món hầm nào đó với nguyên liệu là súp đóng hộp, bơ và thực phẩm phụ liệu.

Những người đàn ông thì khá dễ chịu và yên lặng, họ ngồi tụ tập thành những vòng tròn, trò chuyện về thể thao và mỉm cười với tôi rất hiền hậu.

Ai nấy đều tử tế. Họ đúng nghĩa là tử tế hết mực có thể. Maureen, bệnh nhân ung thư giai đoạn ba gan dạ nhất, đã giới thiệu tôi với các bạn của bà theo cách mà người ta khoe một loài thú cưng mới có phần nguy hiểm của mình: "Đây là vợ Nick, Amy, sinh ra và lớn lên ở thành phố New York đấy." Các bạn của bà, người nào cũng mũm mĩm và nồng nhiệt, ngay lập tức như mắc chứng bệnh Tourette kỳ lạ: Họ lặp đi lặp lại cụm từ Thành phố New York! – rồi đan hai bàn tay vào nhau và nói điều gì đó khiến tôi không biết phải đáp lại thế nào: Ở đó hẳn là gọn gàng lắm nhỉ. Hoặc, bằng chất giọng the thé của mình họ vừa cất tiếng hát "New York, New York" vừa xòe những bàn tay nhỏ xíu ra và lắc lư sang hai bên. Bà Barb, người bạn làm cùng với Maureen ở cửa hàng giày, thì dài giọng "Thaaành phooố Nue York cơ đấy! Cho ta một sợi dây nào." Và khi tôi liếc nhìn sang với vẻ khó hiểu thì bà ta nói: "Ồ, đó

là lời thoại trong một quảng cáo cũ về nước sốt salsa ấy mà!" Đến khi thấy tôi vẫn tỏ vẻ chẳng hiểu gì, thì bà ta đỏ mặt và đặt tay lên cánh tay tôi nói: "Ta sẽ không treo cổ con thật đâu."

Rốt cuộc, bọn họ cũng lặng tiếng dần rồi khúc khích cười và thú nhận họ chưa từng đến New York, hoặc đã từng đến đấy – một lần – nhưng không để ý nó cho lắm. Thế là tôi đành phải nói điều gì đó kiểu như: Các bác sẽ thấy thích nó cho xem hoặc Chỗ đó không phải ai cũng hợp đâu ạ hoặc là chỉ Ừmm, bởi tôi chẳng biết nói gì khác nữa.

"Hãy thân thiện một chút đi, Amy." Nick khó chịu nói khi chúng tôi vào bếp lấy thêm đồ uống (người miền Trung Tây thích hai lít sô-đa, lúc nào cũng phải là hai lít, và phải được rót vào những chiếc cốc bằng nhựa to màu đỏ của hãng Solo, luôn luôn là vậy.)

"Em đang thế đấy thôi." Tôi rền rĩ. Tôi thực sự cảm thấy bị tổn thương, bởi nếu bạn hỏi bất kỳ ai trong phòng rằng tôi có thân thiện hay không, tôi biết họ nhất định sẽ nói là có.

Đôi khi tôi có cảm giác như Nick đã quyết định lựa chọn một phiên bản khác không hề tồn tại của tôi. Từ khi chuyển đến đây, tôi đã tham gia những buổi đi chơi đêm với các cô bạn gái và những buổi đi bộ từ thiện, tôi nấu món thịt hầm cho bố anh ấy và giúp bán xổ số từ thiện. Tôi đã rút khoản tiền cuối cùng của mình đưa cho Nick và Go để họ có thể mua quán bar mà họ hằng mong ước, và thậm chí tôi còn kẹp tờ séc vào một tấm thiệp có hình vại bia – Cạn ly vì Anh! – còn Nick thì chỉ miễn cưỡng nói vài lời cảm ơn nhạt nhẽo. Tôi không biết mình phải làm gì nữa. Tôi đang cố gắng lắm rồi.

Chúng tôi phục vụ sô-đa cho mọi người, tôi hết cười mỉm rồi lại cười thành tiếng thật nhiều hơn nữa, thể hiện một hình ảnh duyên dáng và vui vẻ, hỏi han mọi người liệu có cần tôi lấy thêm bất kỳ thứ gì khác nữa không, rồi ngợi khen đám phụ nữ với món salad tuyệt ngon, món cua nướng phô mai, món xúc xích salami cuộn phô mai kem với đồ muối chua.

Bố Nick đến cùng với Go. Họ đứng yên lặng ở bậc cửa, dè dặt và trầm tính. Bill Dunne trông rắn rỏi và vẫn đẹp trai, trên trán ông là một miếng băng dán nhỏ. Go thể hiện vẻ mặt dữ dằn, mái tóc được kẹp lên và ánh mắt lảng tránh không nhìn vào bố mình.

"Nick." Bill Dunne vừa nói vừa bắt tay Nick rồi bước vào nhà và chau mày nhìn tôi. Go bước theo sau, ôm chầm lấy Nick và kéo anh ấy ra phía sau cửa thì thầm: "Em không biết tình trạng hiện giờ của ông ấy thế nào đâu, phải để ý nhé. Không rõ ông ấy đang có một ngày tồi tệ hay đang chỉ trong vai một kẻ đần độn nữa. Không hiểu được."

"Được rồi, được rồi. Đừng lo, anh sẽ trông chừng ông ấy."

Go nhún vai với vẻ ngán ngẩm.

"Anh nghiêm túc đấy, Go. Lấy một ly bia và nghỉ ngơi một chút đi. Em được giải phóng khỏi nghĩa vụ với bố trong vòng một tiếng nữa."

Tôi thầm nghĩ: Nếu đó là mình, anh ấy sẽ than phiền là mình quá nhạy cảm.

Mấy người phụ nữ lớn tuổi thì cứ lượn lờ quanh tôi, kể lể rằng Maureen đã luôn nói với họ về việc tôi và Nick là một cặp tuyệt vời thế nào, và bà ấy đúng, chúng tôi rõ ràng sinh ra là để dành cho nhau.

Tôi thích cách nói rập khuôn đầy ý nghĩa đó hơn là những gì mà chúng tôi đã được nghe trước khi kết hôn. Hôn nhân là sự thỏa hiệp và nan giải, càng lúc càng thêm nan giải, cần đối thoại và lại thỏa hiệp nhiều hơn. Rồi sau đó lại là những vấn đề nan giải. Nó dập tắt mọi hy vọng, một khi bạn đã dấn thân mình.

Chính bữa tiệc đính hôn hồi còn ở New York là dẫn chứng tệ hại nhất cho điều này. Tất cả khách mời hôm ấy đều nóng bừng hơi men và sự oán giận, như thể mỗi cặp vợ chồng trên đường đến câu lạc bộ đều vướng phải một cuộc tranh cãi vậy. Hoặc có thể họ đã nhớ lại một cuộc cãi vã nào đó. Như bà Binks chẳng hạn. Bà Binks Moriarty, bà cụ 88 tuổi là mẹ của bạn thân mẹ tôi, đã chặn tôi lại ở quầy bar – kêu ầm lên với giọng cấp bách: "Amy! Ta cần nói chuyện với con!" Bà ấy xoay xoay những chiếc nhẫn đắt tiền trên các ngón tay xương xẩu của mình – nào xoay, nào vặn, nào cọ – rồi vuốt ve cánh tay tôi (cái dò dẫm của người già – những ngón tay lành lạnh của bà ấy như đang thèm muốn làn da tươi trẻ, mềm mại, ấm áp và dễ chịu của bạn), rồi sau đó bà Binks kể với tôi về việc ông chồng quá cố của bà ấy đã gặp vấn đề với việc "giữ cái của quý của ông ta nằm yên trong quần" trong suốt sáu mươi ba năm như thế nào. Bà ấy kể về chuyện đó với điệu cười kiểu Chết mất thôi, sao tôi lại có thể kể chuyện này được nhỉ với đôi mắt mờ đục. "Chỉ là ông ấy chẳng thể giữ yên được nó ở trong quần." Bà cụ nói một cách khẩn thiết, cái siết tay chết lặng của bà ấy khiến tôi rùng mình. "Nhưng ông ấy yêu ta hơn bất kỳ ai trong số bọn họ. Ta biết điều đó, và con cũng biết điều đó." Bài học đạo đức rút ra từ câu chuyện là: Ông Binks là một gã chồng lăng nhăng, nhưng, bạn biết đấy, hôn nhân là sự thỏa hiệp mà.

Tôi nhanh chóng rút lui và đi lòng vòng quanh đám đông, mỉm cười với một loạt những gương mặt nhăn nheo. Ở tuổi trung niên, người ta thường mang dáng vẻ khệ nệ, mệt mỏi, chán chường và tất cả những bộ mặt đều như vậy. Hầu hết bọn họ đã say và nhảy nhót như thời còn trẻ – xoay mình trong điệu nhạc funk ở các câu lạc bộ đồng quê – và điều đó khiến bọn họ trông thậm chí còn thảm hại hơn. Trong lúc tôi đang len lỏi ra phía ô cửa sổ kiểu Pháp để hít thở chút không khí, một bàn tay siết lấy cánh tay tôi. Đó là mẹ Nick, Mẹ Maureen, với đôi mắt to đen láy và ánh nhìn như tia laser, vẻ háo hức hiện lên trên khuôn mặt chảy xệ của giống chó pug. Vừa nhét một miếng phô mai và bánh quy giòn vào miệng, Maureen vừa cố nói: "Thật không dễ dàng gì, khi phải gắn bó với một ai đấy mãi mãi. Đó là một điều tuyệt vời, và ta mừng là cả hai con đều đang làm việc này, nhưng, ôi những cô bé-cậu bé, sẽ có ngày các con ước rằng mình chưa bao giờ làm điều như vậy. Và lúc ấy sẽ là những thời khắc tốt lành, bởi sẽ chỉ còn sự hối tiếc hàng ngày, chứ không phải hàng tháng trời nữa." Trông tôi lúc đó hẳn là rất sốc – mà tôi sốc thực sự – vì bà đã nói ngay rằng: "Nhưng các con cũng sẽ có những khoảng thời gian đẹp đẽ. Ta biết là các con sẽ có. Cả hai con. Rất nhiều những khoảnh khắc tuyệt vời. Cho nên… thứ lỗi cho ta, con yêu, vì những gì ta vừa nói lúc trước. Ta chỉ là một bà già ngốc nghếch đã ly hôn. Ồi, quỷ thần ơi, có lẽ ta đã uống quá nhiều rượu rồi." Rồi bà vẫy tay chào tôi và vội vàng lách người qua những cặp đôi với vẻ mặt cũng chán chường khác.

"Đáng lẽ ra cô không nên có mặt ở đây." Đột nhiên Bill Dunne lên tiếng, và ông ấy đang nhằm vào tôi. "Tại sao cô lại ở đây? Cô không được phép ở đây."

"Con là Amy." Tôi vừa nói vừa chạm vào cánh tay ông ấy như thể làm vậy sẽ khiến ông thức tỉnh. Bill luôn quý mến tôi; cho dù ông ấy chẳng nghĩ được điều gì để nói với tôi cả. Tôi có thể nhận thấy ông ấy quý mến mình, qua cách ông ấy theo dõi tôi như thể tôi là một loài chim quý hiếm vậy. Giờ thì ông ấy đang quắc mắt lên, ưỡn ngực về phía tôi, tựa như một bức tranh biếm họa về một thủy thủ trẻ đang sẵn sàng gây hấn. Chỉ cách đó vài bước chân, Go đã đặt phần thức ăn của mình xuống và chuẩn bị lao về phía chúng tôi, một cách lặng lẽ, như thể cô ta đang cố để bắt một con ruồi.

"Tại sao cô lại ở trong nhà của chúng tôi?" Bill Dunne nhăn miệng nói. "Gan cô to đấy, quý cô."

"Nick?" Go gọi vọng lại phía sau, không lớn tiếng nhưng khẩn cấp.

"Anh biết rồi." Nick đáp và xuất hiện. "Bố, đây là vợ con, Amy. Bố có nhớ Amy không? Bọn con

chuyển về đây để có thể gặp bố thường xuyên hơn. Đây là nhà mới của bọn con."

Nick nhìn tôi trừng trừng: Tôi là người đã khăng khăng mời bố anh ấy đến.

"Tất cả những gì ta muốn nói, Nick…" Bill Dunne vừa nói vừa chĩa ngón tay trỏ thẳng vào mặt tôi, bữa tiệc bỗng trở nên im bặt, một vài người đàn ông chầm chậm và thận trọng từ phòng bên bước vào, tay họ giật giật, sẵn sàng hành động. "…đó là cô ta không thuộc về nơi này. Con nhỏ khốn kiếp ấy nghĩ rằng nó có thể làm bất cứ điều gì nó muốn sao."

Mẹ Mo lao vào ôm chầm lấy chồng cũ của mình. Bà luôn luôn, luôn luôn xuất hiện đúng lúc như vậy. "Tất nhiên là con bé thuộc về nơi này, Bill. Con bé là vợ của con trai anh. Anh nhớ chứ?"

"Ta muốn nó biến khỏi đây ngay, bà có hiểu không, Maureen?" Ông ấy giằng mình ra khỏi bà và lại bắt đầu tiến về phía tôi. "Con khốn ngu ngốc, con khốn ngu ngốc."

Không rõ là ông ấy đang nói tôi hay nói Maureen nữa, nhưng ông ấy nhìn tôi và mím chặt môi. "Con bé đó không thuộc về nơi này."

"Tôi sẽ đi." Tôi nói, rồi quay người bước thẳng ra cửa, lao vào làn mưa. Lời nói của một bệnh nhân Alzheimer, tôi nghĩ vậy để cố gắng làm dịu bớt tình cảnh của mình. Tôi đi một vòng quanh khu hàng xóm, mong chờ Nick sẽ xuất hiện và đưa tôi về nhà. Cơn mưa nhẹ nhàng vỗ về, ướt đẫm người tôi. Tôi thực sự tin Nick sẽ đuổi theo mình. Tôi quay người nhìn về phía ngôi nhà, và chỉ thấy một cánh cửa khép chặt.

Nick Dunne

Bốn ngày trôi qua

NĂM GIỜ SÁNG. Rand và tôi ngồi uống cà phê trong trụ sở Tìm kiếm Amy Dunne trống không, chờ đợi cảnh sát đang điều tra Lonnie. Từ tấm ảnh treo trên tường, Amy lại chăm chăm nhìn chúng tôi. Bức ảnh của cô ấy trông thật đau khổ.

"Ta chỉ không hiểu tại sao con bé không nói gì với con nếu nó cảm thấy sợ hãi chứ." Rand nói. "Tại sao nó lại không nói với con nhỉ?"

Amy đã đến khu trung tâm thương mại vào Ngày lễ Tình yêu, chứ không phải ngày nào khác, để mua một khẩu súng – đó là điều mà anh bạn Lonnie của chúng tôi đã cho biết. Cô ấy có phần lúng túng và bồn chồn: Có lẽ tôi đang dại dột, nhưng… thực sự chỉ là tôi nghĩ mình cần một khẩu súng. Tuy nhiên, cô ấy hầu như rất sợ hãi. Có kẻ nào đó đã uy hiếp cô ấy, Amy nói với Lonnie như vậy. Cô ấy không nói gì cụ thể hơn, nhưng khi anh ta hỏi Amy xem cô ấy cần loại súng nào, thì cô ấy nói rằng: Loại có thể nhanh chóng hạ gục đối phương. Anh ta đã hẹn cô ấy vài ngày sau hãy quay lại, và cô ấy đã đúng hẹn. Lonnie đã không thể kiếm cho cô ấy một khẩu súng ("Anh bạn biết đấy, đó không phải mối bận tâm của tôi"), nhưng giờ thì anh ta ước gì mình đã có thể giúp. Anh ta nhớ Amy khá rõ; đã nhiều tháng qua, anh ta luôn băn khoăn không hiểu cô gái đó thế nào rồi, một cô gái tóc vàng xinh đẹp với nét mặt sợ hãi, đã cố kiếm cho mình một khẩu súng vào Ngày lễ Tình yêu.

"Con bé có thể sợ ai được nhỉ?" Rand đặt câu hỏi.

"Hãy cho con biết thêm về Desi nữa đi, Rand." Tôi nói. "Bố đã bao giờ gặp hắn ta chưa?"

"Nó có đến nhà ta vài lần." Rand chau mày, cố nhớ lại. "Một gã khá bảnh trai, rất quan tâm đến Amy – nó đối xử với con bé như công chúa vậy. Nhưng ta chưa bao giờ thích nó cả. Ngay cả khi chuyện của hai đứa diễn ra tốt đẹp – thứ tình yêu trẻ dại, mối tình đầu của Amy – thậm chí lúc ấy ta đã ghét nó rồi. Nó rất vô lễ với ta, không thể hiểu nổi sao lại thế nữa. Nó tỏ rõ tính sở hữu đối với Amy, lúc nào cũng vòng tay ôm lấy con bé. Ta thấy hành động đó thật kỳ quặc, vô cùng kỳ quặc, đến mức nó còn không thèm tỏ ra lễ phép với chúng ta. Trong khi phần lớn các chàng trai đều muốn giữ quan hệ tốt với bố mẹ của bạn gái mình."

"Con cũng vậy."

"Và con đã như vậy!" Rand mỉm cười. "Con đã tỏ ra lo lắng rất đúng mực, điều đó rất dễ thương. Desi thì chẳng tỏ gì hết mà chỉ thấy ghê tởm."

"Desi chỉ ở cách thành phố này khoảng một giờ xe chạy."

"Đúng vậy. Còn Hilary Handy thì sao?" Rand vừa nói vừa dụi mắt. "Ta không muốn là một kẻ thành kiến về giới tính – nhưng con bé đó đáng sợ hơn cả Desi. Mà gã Lonnie ở khu mua sắm đó cũng không nói rằng Amy đang khiếp sợ một gã đàn ông."

"Không, hắn ta chỉ nói cô ấy sợ hãi." Tôi nói. "Có một phụ nữ trẻ ở Noelle Hawthorne – sống gần bọn con. Cô ta đã khai với cảnh sát rằng cô ta là bạn thân của Amy, mà con thừa biết là không phải vậy. Cả hai thậm chí còn không phải bạn bè. Chồng cô ta nói cô ta mắc chứng cuồng loạn. Rằng cô ta vừa xem những tấm ảnh của Amy, vừa khóc lóc. Lúc ấy con đã nghĩ đó là những bức ảnh trên Internet, nhưng… chuyện gì sẽ xảy ra nếu đó là những tấm ảnh thực sự về Amy mà cô ta có được? Chuyện gì sẽ

xảy ra nếu cô ta đã lén lút theo dõi Amy?"

"Cô ta đã cố bắt chuyện với ta hôm qua, lúc ấy ta đang bận bịu một chút." Rand nói. "Cô ta đã trích dẫn một vài điều gì đó trong Amy tuyệt vời. Đúng hơn là Amy tuyệt vời và Cuộc chiến của những người bạn thân. 'Bạn thân là những người hiểu rõ chúng ta nhất.'"

"Nghe có vẻ giống Hilary thật." Tôi nói. "Tất cả đều đã trưởng thành."

Hơn bảy giờ sáng thì chúng tôi gặp Boney và Gilpin tại một quán IHOP nằm bên đường cao tốc để chốt lại vấn đề: Điều ngớ ngẩn là chúng tôi đang phải thực hiện nhiệm vụ của bọn họ. Thật điên rồ khi chính chúng tôi mới là người lần tìm ra manh mối. Đã đến lúc phải để FBI vào cuộc nếu những tay cớm vùng này không thể giải quyết được vấn đề.

Một cô phục vụ bàn mũm mĩm có đôi mắt màu hổ phách nhận yêu cầu của chúng tôi, và rõ ràng là cô ta nhận ra tôi, nên vừa rót cà phê, vừa cố nấn ná để nghe lỏm từ xa cho đến khi Gilpin xua cô ta đi. Mặc dù vậy, cô ta vẫn lởn vởn như một con ruồi bướng bỉnh. Khi thì rót đầy lại cà phê, khi thì mang khay thức ăn tới, và đồ ăn của chúng tôi được phục vụ nhanh đến mức kỳ diệu. Trong lúc đó, cuộc tranh luận của chúng tôi trở nên căng thẳng. Điều này là không thể chấp nhận được… không cần thêm cà phê nữa, cảm ơn… thật không thể tin được là… ừ, được rồi, rượu whisky lúa mạch đen cũng được…

Trước khi chúng tôi kết thúc, Boney cắt lời. "Tôi hiểu, cũng là thường tình khi mọi người muốn tham dự vào việc này. Nhưng những gì các anh đã làm là vô cùng nguy hiểm. Các anh phải để chúng tôi giải quyết vấn đề này."

"Chỉ có vậy thôi nhưng cô đã không giải quyết được." Tôi nói. "Các anh chị không bao giờ có được thông tin này, về khẩu súng ấy, nếu không phải chính chúng tôi đêm qua đã đến đó. Vậy Lonnie đã khai gì với các anh chị?"

"Cũng giống như những gì anh ta nói với anh thôi." Gilpin nói. "Amy muốn mua một khẩu súng, cô ấy đã khiếp sợ."

"Anh có vẻ không ấn tượng mấy với thông tin này nhỉ." Tôi gắt gỏng. "Có phải anh cho rằng hắn ta đang dựng chuyện phải không?"

"Chúng tôi không cho là hắn ta dựng chuyện." Boney lên tiếng. "Chẳng có lý do gì để hắn ta phải buộc cảnh sát để mắt tới mình cả. Hắn ta có vẻ ấn tượng về vợ anh. Rất là… Tôi không rõ nữa, có vẻ bối rối khi chuyện này xảy ra với cô ấy. Hắn ta nhớ từng chi tiết cụ thể. Nick, hắn ta nói hôm đó cô ấy đã mang một chiếc khăn màu xanh lục. Anh biết đấy, không phải một chiếc khăn mùa đông mà là một chiếc khăn thời trang." Cô ta phẩy phẩy tay để ra hiệu rằng cô ta nghĩ thời trang là một thứ ngớ ngẩn, không đáng để cô ta phải chú ý. "Màu xanh ngọc. Anh nhận ra chứ?"

Tôi gật đầu. "Amy vẫn hay quàng chiếc khăn ấy khi mặc chiếc quần jeans màu xanh da trời."

"Còn có cả một chiếc ghim cài áo nữa – một chữ A màu vàng cách điệu thì phải?"

"Đúng rồi."

Boney nhún vai: Vậy nhé, vấn đề đã rõ.

"Cô không nghĩ có thể hắn ta đã quá ấn tượng với cô ấy đến mức… bắt cóc cô ấy sao?" Tôi hỏi.

"Hắn ta có bằng chứng ngoại phạm. Vững như bàn thạch." Boney vừa nói vừa nhìn tôi với vẻ châm

chọc. “Thành thật mà nói, chúng tôi vừa bắt đầu chuyển hướng điều tra theo… một loại động cơ khác.”

“Điều gì đó… mang tính cá nhân hơn.” Gilpin bổ sung. Anh ta hồ nghi nhìn xuống chiếc bánh kếp được trang trí bằng dâu tây và kem của mình, rồi gạt đám dâu và kem sang một bên đĩa.

“Mang tính cá nhân sao?” Tôi nói. “Vậy có nghĩa là các anh chị sẽ nói chuyện với Desi Collings hoặc Hilary Handy phải không? Hay tôi phải làm việc đó?” Thực tế thì tôi đã hứa với Marybeth là hôm nay sẽ đi gặp bọn họ.

“Chắc chắn rồi, chúng tôi sẽ nói chuyện với bọn họ.” Boney nói với giọng điệu xoa dịu như thể một cô bé đang hứa với bà mẹ khó tính của mình rằng sẽ ăn nhiều hơn vậy. “Chúng tôi không cho đó là một manh mối – nhưng vẫn sẽ nói chuyện với bọn họ.”

“Vậy thì tốt rồi, cảm ơn vì đã thực hiện đúng phận sự của các anh chị, đại loại vậy.” Tôi đáp. “Còn Noelle Hawthorne thì sao? Nếu cô muốn tìm ai đó ngay gần kề nhà chúng tôi thì đó chính là cô ta, và cô ta có vẻ bị ám ảnh vì Amy thì phải.”

“Tôi hiểu, cô ta đã gọi cho chúng tôi, và cô ta cũng có trong danh sách của chúng tôi.” Gilpin gật đầu. “Hôm nay.”

“Tốt. Các anh chị còn định làm gì nữa không?”

“Nick, thực tế là chúng tôi mong anh sẽ dành chút thời gian cho chúng tôi, để chúng tôi có thể hỏi thêm anh một số vấn đề.” Boney nói. “Vợ chồng thường hiểu nhau hơn họ tưởng. Chúng tôi muốn anh suy nghĩ thêm một chút về cuộc cãi vã – sự việc mà cô, ờ, Teverer đó đã vô tình nghe được giữa anh và Amy vào buổi tối trước khi cô ấy mất tích.”

Rand đột ngột quay sang tôi.

Jan Teverer, người phụ nữ với món thịt hầm kiểu Cơ đốc giáo, không còn chỗ đứng trong mắt tôi nữa.

“Ý tôi là, liệu có phải vì – tôi biết điều này rất khó nghe, nhưng thưa ông Elliott – vì Amy đang phải chịu áp lực gì đó hay không?” Boney hỏi với ánh mắt ngây ngô. “Ý tôi là, có lẽ cô ấy *đã* tiếp xúc với một số đối tượng không hay trong thị trấn này. Có vô vàn những kẻ buôn bán ma túy. Có thể cô ấy đã bị mất kiểm soát, nên đó chính là lý do vì sao cô ấy muốn mua một khẩu súng. Phải có một lý do nào đó khiến cô ấy muốn có một khẩu súng để phòng vệ mà không nói với chồng mình. Và Nick ạ, chúng tôi muốn anh suy nghĩ kỹ hơn về việc anh đã ở đâu tại thời điểm đó – thời điểm của cuộc cãi vã, khoảng 11 giờ đêm, cũng là lần cuối cùng người ta nghe thấy tiếng Amy…”

“Bên cạnh tôi.”

“Bên cạnh anh – và buổi trưa, khi anh đến quán bar. Nếu anh ra ngoài và đi lòng vòng trong thị trấn, lái xe ra bãi biển, loanh quanh ở bến tàu, thì chắc hẳn phải có ai đó trông thấy anh chứ. Thậm chí là một ai đó, anh biết đấy, dắt chó đi dạo chẳng hạn. Nếu anh có thể giúp chúng tôi, tôi nghĩ điều đó thực sự…”

“Hữu ích.” Gilpin bổ sung khi xiên trái dâu.

Cả hai bọn họ đều nhìn tôi chăm chú một cách đồng điệu. “Điều đó sẽ vô cùng hữu ích, Nick ạ.” Gilpin thân mật nhắc lại. Lần đầu tiên tôi được nghe về cuộc cãi vã – và rằng bọn họ biết là có chuyện đó – và bọn họ đã chọn thời điểm để nói với tôi ngay trước mặt Rand – và vờ như không phải đang bắt thóp tôi.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi nói.

“Anh không phiền cho chúng tôi biết đó là chuyện gì chứ?” Boney hỏi. “Cuộc cãi vã ấy?”

“Cái cô Teverer đó đã nói gì với các anh chị?”

“Tôi ghét phải tin lời cô ta vì tôi đã có anh ở đây rồi.” Cô ta rót thêm kem vào cà phê của mình.

“Cuộc cãi vã đó chẳng có nội dung gì cả.” Tôi mở lời. “Đó là lý do vì sao tôi đã không đề cập đến nó. Chỉ là hai chúng tôi lời qua tiếng lại với nhau, cặp vợ chồng nào đôi khi chẳng thế.”

Rand nhìn tôi như thể ông không thể hiểu tôi đang nói gì nữa: *Lời qua tiếng lại? Anh nói lời qua tiếng lại là cái gì mới được chứ?*

“Chỉ là, cãi vã về bữa tối.” Tôi nói dối. “Về việc chúng tôi sẽ làm gì cho bữa tối nhân kỷ niệm ngày cưới. Anh chị biết đấy, Amy thuộc tuýp người truyền thống trong những sự việc thế này…”

“Tôm hùm!” Rand cắt ngang. Ông ấy quay sang đám cảnh sát. “Năm nào Amy cũng làm tôm hùm cho Nick.”

“Đúng vậy. Nhưng trong thị trấn này thì mua tôm hùm ở đâu được chứ, mà còn tươi sống, bơi trong bể nữa, nên cô ấy đã tức giận. Tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Houston...”

“Ta tưởng con đã nói là con *không* đặt bàn ở Houston cơ mà?” Rand chau mày.

“Ồ, vâng, xin lỗi, con đang lẫn lộn hết cả. Tôi mới chỉ có ý đặt bàn ở Houston thôi. Nhưng đáng lẽ tôi nên đặt trước ở đó để họ chuyển tôm hùm đến mới phải.”

Cả hai viên cảnh sát tình cờ cùng nhướng mày. *Thật lạ lùng làm sao*.

“Việc đó cũng chẳng phải đắt đỏ gì. Nhưng dù sao thì chúng tôi cũng đã bất hòa với nhau, đó là một trong những cuộc cãi vã không đáng có.” Tôi đưa một mẩu bánh kếp lên miệng. Tôi có thể cảm thấy hơi nóng đang bốc lên từ bên dưới cổ áo mình. “Chúng tôi đã cười phá lên cả tiếng đồng hồ liền chỉ vì chuyện đó.”

Tất cả những gì Boney nói chỉ là một tiếng “À.”

“Còn việc giải đố của anh đã đi đến đâu rồi?” Gilpin hỏi.

Tôi đứng dậy, đặt tiền lên bàn, chuẩn bị rời đi. Tôi không phải kẻ buộc phải chứng minh mình ở đây. “Vẫn chưa đi đến đâu cả – rất khó có thể nghĩ được gì mạch lạc trong lúc có quá nhiều chuyện xảy ra như thế này.”

“Thôi được rồi.” Gilpin nói. “Có vẻ như trò săn tìm kho báu không cho thấy manh mối gì. Giờ thì chúng ta đều biết Amy đã có cảm giác bị đe dọa từ nhiều tháng nay. Nhưng dù sao có thông tin gì xin cứ cho chúng tôi biết, được chứ?”

Tất cả lục tục bước ra ngoài trời nóng nực. Khi Rand và tôi đã vào trong xe thì Boney gọi với theo: “Này, Amy vẫn là số hai phải không Nick?”

Tôi chau mày về phía cô ta.

“Cỡ số hai ấy?” Cô ta nhắc lại.

“À, tôi nghĩ là vậy.” Tôi nói. “Đúng đấy. Cô ấy vẫn mặc cỡ số hai.”

Boney làm vẻ mặt kiểu *Hmmm* rồi vào xe của mình.

“Theo con nghĩ thế là thế nào?” Rand hỏi.

“Hai người đó ấy ạ, ai mà biết được chứ?”

Chúng tôi hầu như im lặng trên suốt chặng đường trở về khách sạn. Rand chăm chú nhìn dãy nhà hàng bán đồ ăn nhanh nhấp nhô phía ngoài cửa sổ, còn tôi thì mải nghĩ về lời nói dối của mình – nhiều lần nói dối của mình. Chúng tôi phải đi một vòng để tìm chỗ đỗ xe tại khách sạn Days Inn; cuộc hội thảo về tiền lương quả thực là một sự kiện lớn.

“Con biết không, thật buồn cười khi một kẻ sống cả đời ở New York như ta, mà vẫn quê kệch làm sao.” Rand nói trong khi đặt tay lên tay nắm cửa xe. “Khi Amy nói sẽ chuyển về đây, sống bên dòng sông Mississippi *thơ mộng* này, với con, ta đã hình dung… một màu xanh tươi, với ruộng đồng, với hàng cây táo, và cả những chuồng trại màu đỏ cũ kỹ kia nữa. Ta buộc phải nói với con rằng, ở đây quả thực là xấu.” Ông ấy cười phá lên. “Ta không thể nào nghĩ được một thứ gì đẹp đẽ trong cả thị trấn này. Ngoại trừ con gái ta.”

Ông ấy ra khỏi xe và sải bước thật nhanh về phía khách sạn, và tôi cũng không cố đuổi theo. Tôi bước vào trung tâm chỉ huy chỉ sau ông ấy một vài phút, ngồi xuống bên một chiếc bàn kê tách biệt ở phía cuối căn phòng. Tôi cần phải hoàn tất việc giải đố trước khi các câu đố biến mất, tìm hiểu bằng được Amy định đưa tôi đến đâu. Trong vài giờ ngồi ở đây, tôi sẽ giải câu đố thứ ba. Trong lúc chờ đợi, tôi bấm điện thoại.

“Vâng.” Một giọng nói bất nhẫn cất lên. Tiếng trẻ con khóc văng vẳng trong điện thoại. Tôi có thể nghe thấy người phụ nữ đó đang sấy tóc.

“Xin chào, có phải – có phải là Hilary Handy không?”

Cô ta gác máy. Tôi gọi lại.

“Xin *chào*?”

“Xin chào. Tôi nghĩ cuộc gọi trước đã bị gián đoạn.”

“Anh có thể đưa số máy này vào danh sách *không nên gọi* của anh được không…”

“Hilary, tôi không bán hàng gì cả, tôi gọi vì việc của Amy Dunne – Amy Elliott.”

Im lặng. Tiếng trẻ con khóc lại thét lên, một tiếng gào nửa cười nửa cáu giận.

“Có chuyện gì với cô ta vậy?”

“Tôi không biết cô có xem trên truyền hình không, nhưng cô ấy đã mất tích. Amy mất tích hôm mùng 5 tháng 7, trong một tình huống có khả năng liên quan đến vấn đề bạo lực.”

“Ồ. Tôi rất lấy làm tiếc.”

“Tôi là Nick Dunne, chồng cô ấy. Tôi vừa gọi điện cho các bạn cũ của cô ấy.”

“Ồ, vâng?”

“Tôi băn khoăn liệu cô có liên lạc với cô ấy không. Gần đây ấy.”

Cô ta thở phì phò vào điện thoại, ba lần hít vào thật sâu. “Có phải vì chuyện đó không, cái thứ nhảm nhí từ thời trung học ấy?” Ông bố xuất hiện qua điện thoại, tiếng trẻ con làm nũng toáng lên. “Mẹ, con muốn mẹ cơ.”

"Một lát nữa thôi, Jack." Cô ta nói lớn vào khoảng không phía sau mình, rồi quay trở lại nói chuyện với tôi bằng thứ giọng chói tai giận dữ. "Có phải vậy không? Có phải đó là lý do anh gọi cho tôi không hả? Bởi chuyện đã từ hai mươi năm chết tiệt về trước rồi. Còn hơn ấy chứ."

"Tôi biết. Tôi biết. Nghe này, tôi buộc phải hỏi. Nếu không hỏi thì tôi sẽ là một tên khốn nạn."

"Mẹ kiếp, trời đất ơi. Giờ tôi là mẹ của *ba đứa con* rồi. Tôi chưa hề nói chuyện lại với Amy kể từ hồi trung học. Tôi đã rút ra được bài học cho mình. Nếu tôi có thấy cô ta trên phố thì tôi cũng tránh sang đường khác." Tiếng đứa trẻ thét lên. "Tôi phải gác máy đây."

"Chỉ một lát thôi, Hilary…"

Cô ta ngắt máy, và ngay lập tức điện thoại có thẻ dùng một lần của tôi rung lên. Tôi mặc kệ nó. Tôi phải tìm chỗ nào đấy để giấu cái thứ chết tiệt này mới được.

Tôi cảm thấy sự có mặt của ai đó, một phụ nữ, ở gần bên mình, nhưng tôi không ngước nhìn lên và thầm mong cô ta sẽ bỏ đi.

"Còn chưa đến trưa mà trông anh như thể vừa trải qua cả một ngày rồi vậy, tội nghiệp chưa kìa."

Shawna Kelly. Cô ta cột tóc lên theo kiểu đuôi ngựa của mấy cô nàng õng ẹo. Cô ta đang trề đôi môi bóng nhẫy của mình về phía tôi. "Anh đã sẵn sàng nếm chút bánh Frito của tôi chưa nào?" Cô ta mang theo một hộp đồ ăn và đặt nó chỉ ngay phía dưới bộ ngực của mình, chất nhựa dẻo saran đổ mồ hôi đầm đìa. Những lời cô ta nói nghe như thể trong một video của mấy ban nhạc rock để tóc dài từ những năm 80 vậy: Anh có muốn nếm một chút *bánh* của em không?

"Tôi ăn sáng no rồi. Dù sao cũng cảm ơn. Cô thật tốt bụng."

Thay vì bỏ đi thì cô ta lại ngồi xuống. Chiếc váy tennis màu lam ngọc làm lộ ra đôi chân được thoa kem kỹ lưỡng đến mức bóng loáng của cô ta. Cô ta đá đá tôi bằng mũi giày sạch bong hiệu Tretorn của mình. "Cưng có ngủ không vậy?"

"Tôi vẫn khỏe."

"Nick, anh phải ngủ. Anh mà kiệt sức rồi thì còn giúp được ai nữa."

"Có thể tôi sẽ đi trong ít phút nữa, để xem tôi có vài giờ nghỉ ngơi hay không."

"Tôi nghĩ anh nên làm vậy. Tôi thực lòng đấy."

Đột nhiên tôi cảm thấy biết ơn sự quan tâm của cô ta vô cùng. Bản chất đứa-con-trai-của-mẹ lại trỗi dậy trong tôi. Thật nguy hiểm. *Dẹp đi, Nick*.

Tôi đợi cô ta rời đi. Cô ta cần phải đi – mọi người đã bắt đầu hướng ánh mắt về phía chúng tôi rồi.

"Nếu anh muốn, ngay bây giờ tôi sẽ đưa anh về nhà." Cô ta nói. "Một giấc ngủ ngắn chính là điều mà anh cần."

Cô ta với tay chạm vào đầu gối tôi, và tôi bỗng thấy giận điên người khi cô ta không nhận ra là mình phải biến đi chỗ khác. *Để cái hộp đồ ăn đó ở lại rồi biến đi, đồ gái lăng loàn bám dai như đỉa đói*. Bản chất đứa-con-trai-của-bố lại trỗi dậy. Thực điên người.

"Sao cô không đăng ký với Marybeth?" Tôi cộc cằn nói và chỉ về phía mẹ vợ tôi bên chiếc máy Xerox, đang sao chụp cơ man nào là ảnh của Amy.

"Được thôi." Cô ta chần chừ, còn tôi bắt đầu mặc kệ thái độ thẳng thừng của cô ta. "Vậy thì tôi để

lại chiếc bánh cho anh. Mong là anh thích."

Tôi có thể nhận thấy thái độ xua đuổi của mình đã khiến cô ta khó chịu, bởi cô ta chẳng thèm nhìn vào mắt tôi khi bỏ đi, chỉ xoay người rồi thong thả bước. Tôi cảm thấy thật tồi tệ, muốn xin lỗi và cư xử cho phải phép. *Đừng có đi theo cô ta*, tôi tự ra lệnh cho mình.

"Có tin tức gì không?" Là Noelle Hawthorne, xuất hiện tại đúng chỗ mà Shawna vừa mới bỏ đi. Cô ta trẻ tuổi hơn Shawna nhưng trông già hơn – thân mình béo ú với bộ ngực đồ sộ chảy sệ. Nét mặt cô ta chau lại.

"Cho đến giờ thì chưa."

"Anh có vẻ đối mặt với mọi chuyện bình thản nhỉ."

Tôi quay sang nhìn cô ta, không biết nên phải nói gì.

"Anh thậm chí có biết tôi là ai không?" Cô ta hỏi.

"Dĩ nhiên rồi. Cô là Noelle Hawthorne."

"Tôi là bạn *thân* của Amy đấy."

Tôi phải nói trước với cảnh sát mới được. Chỉ có hai cách để nhìn nhận về Noelle: Cô ta là một ả dối trá công khai trắng trợn – cô ta thích để lại ấn tượng rằng mình là bạn thân thiết với một người phụ nữ đang mất tích – hoặc là cô ta bị điên. Cô ta là một kẻ đeo bám kiên quyết phải trở thành bạn của Amy, và khi Amy né tránh cô ta thì…

"Cô có biết gì về Amy không hả Noelle?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên là tôi biết, *Nick*. Tôi là *bạn thân* của cô ấy đấy."

Chúng tôi trừng mắt nhìn nhau một lúc.

"Cô sẽ chia sẻ những gì mình biết chứ?" Tôi hỏi.

"Cảnh sát biết phải tìm tôi ở đâu. Nếu bọn họ quan tâm."

"Thật quý hóa làm sao, Noelle. Tôi sẽ đảm bảo là bọn họ phải nói chuyện với cô."

Hai má cô ta đỏ ửng, hai khoảng tròn đỏ ở hai bên.

Cô ta bỏ đi. Còn tôi thì nghĩ đến những điều nghiệt ngã, một trong những suy nghĩ đó đã vượt xa khỏi tầm kiểm soát của tôi. Tôi nghĩ: *Bọn đàn bà thật quái đản*. Không một ai có đủ tư cách hết: *Ít* cũng không, *nhiều* cũng không. Đàn bà thật điên rồ.

Khi trời tối hẳn, tôi lái xe về ngôi nhà bỏ không của bố tôi. Trên ghế bên cạnh tôi là câu đố của Amy.

Có thể anh thấy có lỗi khi đưa em đến đây

Phải thú nhận rằng em cảm thấy có phần kỳ quặc

Nhưng dường như chúng ta không có nhiều lựa chọn

Chúng ta quyết định: Mình sẽ ở lại đây

Hãy mang tình yêu của chúng ta tới ngôi nhà màu nâu nhỏ xinh này

Cho em chút thiện nguyện nào, hỡi chồng yêu nóng bỏng!

Câu đố này khó hiểu hơn so với những câu khác, nhưng tôi đoan chắc mình hiểu đúng. Amy đang ám chỉ đến Carthage, và rốt cuộc đã tha thứ cho tôi vì chuyển về đây. *Có thể anh thấy có lỗi khi đưa em đến đây… [nhưng] Mình sẽ ở lại đây*. Ngôi nhà màu nâu nhỏ xinh chính là ngôi nhà của bố tôi. Thực ra nó có màu xanh lam, nhưng Amy đang nhắc đến một chuyện đùa nho nhỏ khác nữa. Tôi luôn thích thú với những câu chuyện đùa của chúng tôi – chúng khiến tôi cảm thấy gắn bó với Amy hơn bất kỳ điều tâm sự nào hay những lần làm tình cuồng nhiệt hoặc nói chuyện tào lao cho đến sáng. Câu chuyện ngôi nhà màu nâu nhỏ xinh nói về bố tôi, và Amy là người duy nhất mà tôi đã kể câu chuyện này: sau khi bố mẹ ly hôn, tôi rất ít khi gặp bố nên tôi đã nghĩ về ông như một nhân vật trong sách truyện. Ông không hẳn còn là bố tôi nữa – người đáng lẽ phải yêu chiều tôi và dành thời gian ở bên tôi – mà là một nhân vật đôn hậu và có phần tầm cỡ tên là Ông Brown. Đó là nhân vật lúc nào cũng bận rộn với những công việc lớn lao vì nước Mỹ và thi thoảng (lắm) mới gặp tôi như một cách ngụy trang để đi lại dễ dàng hơn trong thành phố. Amy đã rưng rưng nước mắt khi nghe tôi kể câu chuyện này, tôi không có ý làm cho cô ấy khóc, mà chỉ có ý kể nó như một câu chuyện *trẻ con vui vẻ* mà thôi. Cô ấy nói với tôi rằng giờ đây cô ấy chính là gia đình của tôi, rằng cô ấy yêu tôi nhiều đến mức có thể bù đắp cho tôi tình thương bằng mười ông bố tệ bạc như vậy, và rằng kể từ giờ *chúng tôi*, hai chúng tôi, chính là gia đình Dunne. Sau đó cô ấy thì thầm bên tai tôi rằng: "Em có một nhiệm vụ có thể rất thích hợp với anh…"

Về chi tiết thiện nguyện kia, đó lại là một sự hòa giải khác. Sau khi bố tôi hoàn toàn mất trí vì căn bệnh Alzheimer, chúng tôi đã quyết định bán ngôi nhà của ông, nên Amy và tôi đã dọn dẹp lại ngôi nhà, sắp xếp đồ đạc để tặng cho tổ chức Thiện nguyện. Lẽ dĩ nhiên là Amy đã vô cùng hăng hái với công việc – gói ghém, xếp sắp, di chuyển – trong lúc đó tôi thờ ơ xem xét lại những đồ đạc của bố. Đối với tôi, mọi thứ đều là một câu đố. Một chiếc cốc có quai với những vết ố cà phê đậm màu hơn những chiếc khác chắc hẳn là chiếc cốc ông rất yêu thích. Một món quà tặng chăng? Ai đã tặng ông nhỉ? Hay là ông tự mua cho mình? Tôi hình dung việc mua sắm đối với bố tôi hẳn bị coi là một thứ nhu nhược. Mặc dù vậy, lục tìm trong tủ quần áo của ông tôi phát hiện được năm đôi giày, còn mới tinh bóng loáng, vẫn đặt trong hộp. Ông đã tự mình mua những thứ này sao, cho thấy một Bill Dunne cởi mở hơn so với một con người dần tách biệt mình trong cô đơn chăng? Có phải ông đã đến cửa hàng Shoe-Be-Doo-Be để mẹ tôi chọn giúp, một điều thường thấy trong hàng loạt những đức tính tốt đẹp của bà? Lẽ dĩ nhiên là tôi đã không chia sẻ những suy tư đó của mình với Amy, như thế tôi sẽ không mang tiếng là kẻ chểnh mảng trốn việc như tôi vẫn thường vậy.

"Đây. Hộp đây. Để cho Thiện nguyện." Cô ấy nói khi bắt quả tang tôi ngồi bệt trên sàn nhà, tựa mình vào tường và chăm chăm nhìn chiếc giày. "Anh cho đôi giày vào hộp đi. Được không?" Tôi xấu hổ nên đã cằn nhằn cô ấy, cô ấy gắt gỏng lại với tôi, và… lại như mọi khi.

Tôi phải nói thêm, để bênh vực cho Amy, rằng cô ấy đã hai lần hỏi xem liệu tôi có muốn nói chuyện, liệu có tôi có chắc rằng mình muốn làm điều này không. Đôi khi tôi bỏ qua những chi tiết như vậy. Sẽ tiện cho tôi hơn. Thực tế là, tôi muốn cô ấy phải thấu hiểu suy nghĩ của tôi, như vậy tôi sẽ không phải hạ thấp mình bằng cách nói toạc ra theo kiểu cách phụ nữ đó. Đôi khi tôi cảm thấy mình có lỗi, cũng như Amy, khi chơi trò cố-hiểu-anh-đi đó. Tôi cũng đã bỏ qua chi tiết này nữa.

Tôi là một kẻ chỉ thích dối trá về sự chểnh mảng của mình.

Khoảng hơn mười giờ tối thì tôi dừng xe trước cửa ngôi nhà của bố tôi. Một ngôi nhà nhỏ xinh gọn gàng, một nơi lý tưởng để bắt đầu (hoặc kết thúc) một mái ấm gia đình. Hai phòng ngủ, hai phòng tắm,

phòng ăn, căn bếp tuy cũ kỹ nhưng tươm tất. Tấm biển đề bán nhà được dựng ở sân trước đã hoen gỉ. Một năm qua vẫn không thay đổi gì.

Tôi bước vào ngôi nhà nặng mùi ẩm mốc, hơi nóng cuốn lấy tôi. Hệ thống báo động rẻ tiền mà chúng tôi đã lắp đặt sau ba lần bị trộm bắt đầu kêu bíp bíp, như thể tiếng quả bom nổ chậm đang đếm ngược vậy. Tôi nhập mật mã, những con số đã khiến Amy phát điên vì nó đi ngược với tất cả những nguyên tắc cài đặt mật mã. Đó là ngày sinh của tôi: 81577.

Mật mã bị từ chối. Tôi thử lại lần nữa. *Mật mã bị từ chối*. Mồ hôi chảy thành giọt trên lưng tôi. Amy đã luôn cảnh báo tôi về việc đổi mật mã. Cô ấy nói thật vô tác dụng khi đặt một mật mã có thể dễ dàng đoán được như thế, nhưng tôi biết lý do thực sự. Cô ấy tức giận vì đó là ngày sinh của tôi chứ không phải là ngày cưới của chúng tôi: Lại một lần nữa tôi đã chọn *tôi* thay vì *chúng tôi*. Giờ thì những hoài niệm ngọt ngào về Amy của tôi đã biến mất. Tôi ấn mạnh ngón tay mình lên các con số một lần nữa, mỗi lúc một thêm hốt hoảng vì tiếng chuông báo động vẫn tiếp tục bíp bíp bíp để đếm ngược – cho đến khi nó thực sự kêu toáng lên.

Uuuuuuu-uuuuuuuu-uuuuuu!

Điện thoại di động của tôi sẽ đổ chuông, do đó tôi có thể ngắt nó: *Tao đây, đồ đại ngu đần kia*. Nhưng điện thoại đã không đổ chuông. Tôi đợi đúng một phút. Tiếng chuông báo động gợi tôi nhớ lại một bộ phim về chiếc tàu ngầm bị đắm. Hơi nóng bí bách từ ngôi nhà kín như bưng trong tiết trời tháng Bảy tỏa ra trùm lấy tôi. Lưng áo tôi đã ướt đẫm. *Khốn kiếp, Amy*. Tôi dò tìm số điện thoại công ty trên chiếc chuông báo động nhưng không tìm được gì. Tôi kéo một chiếc ghế và giật chiếc chuông báo động thật mạnh. Nó rời khỏi tường, lủng lẳng trên sợi dây nối và điện thoại của tôi cuối cùng đã đổ chuông. Một giọng nói khó chịu phía bên kia đầu dây đòi biết tên con vật nuôi đầu tiên của Amy.

Uuuuuuu-uuuuuuuu-uuuuuu!

Chính xác đó là ngữ điệu không được mong đợi một chút nào – tự mãn, nóng nảy, lạnh lùng – và chính xác đó là câu hỏi không thích hợp một chút nào, bởi tôi không biết câu trả lời, điều đó khiến tôi phát điên lên được. Cho dù tôi có giải được bao nhiêu câu đố đi chăng nữa, tôi vẫn phải đối mặt với những thứ tầm phào của Amy, buộc tôi phải thoái chí.

"Nghe này, tôi là Nick Dunne, đây là nhà của bố tôi, số tài khoản này là do chính tôi mở." Tôi gắt gỏng. "Cho nên tên con vật nuôi đầu tiên của vợ tôi là cái đếch gì thì cũng không phải việc của tôi nghe chưa."

Uuuuuuu-uuuuuuuu-uuuuuu!

"Thưa ông, làm ơn đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó."

"Nghe này, tôi chỉ đến để lấy một thứ đồ trong nhà bố tôi, và giờ thì tôi sẽ đi, được chứ?"

"Tôi buộc phải báo cảnh sát ngay tức thì."

"Cô có thể tắt ngay cái chuông khốn kiếp này đi để tôi nghĩ câu trả lời được hay không?"

Uuuuuuu-uuuuuuuu-uuuuuu!

"Chuông báo đã ngắt."

"Chuông báo chưa hề ngắt."

"Thưa ông, tôi đã cảnh báo rồi, xin đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó."

Đồ khốn nạn.

"Cô biết gì không? Khốn kiếp, khốn kiếp, *khốn kiếp*."

Tôi ngắt máy ngay vừa lúc nhớ ra tên con mèo của Amy, con vật nuôi đầu tiên đó: Stuart.

Tôi liền gọi lại thì gặp một tổng đài viên khác, một người biết điều hơn, người đã ngắt chuông báo động và, Chúa ban phước lành cho cô ta, đã hủy bỏ việc báo cảnh sát. Thực sự tôi không có tâm trạng nào để phân bua về mình nữa.

Tôi ngồi trên chiếc thảm mỏng dính và rẻ tiền, thở hổn hển và nghe tim đập loạn xạ. Một phút sau, khi vai không còn cứng lại nữa, quai hàm thả lỏng, tay không còn nắm chặt và tim trở lại nhịp đập bình thường, tôi đứng dậy và trong giây lát cân nhắc xem có nên rời đi hay không, như thể đó sẽ là một bài học cho Amy vậy. Nhưng khi đứng lên, tôi thấy chiếc phong bì màu xanh lam trên bàn bếp, giống như một lời nhắn dành cho John Yêu quý vậy.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra – thái độ khác đây – và mở chiếc phong bì, lôi ra một bức thư được đánh dấu bằng một hình trái tim.

Chào anh yêu quý,

Vậy là cả hai chúng ta đều có những điểm mà chúng ta cần suy xét. Với em, đó là tính cầu toàn và đôi khi (mơ tưởng) tự cho mình là đúng. Còn với anh? Em hiểu anh lo lắng rằng đôi khi anh quá dè dặt, quá xa cách, đến mức không thể dịu dàng và ân cần. Thực ra, em muốn nói với anh – ngay trong căn nhà này của bố anh – rằng điều đó không đúng. Anh không giống với bố anh. Anh cần biết rằng anh là một người đàn ông tuyệt vời, một người đàn ông ngọt ngào và tốt bụng. Em vừa trừng phạt anh đấy, vì đôi lúc anh đã không thể hiểu cho em, vì anh đã không thể hành động theo đúng cách mà em mong đợi vào đúng thời điểm đó. Em trừng phạt anh vì đã là một người đàn ông sống thực. Em đã yêu cầu anh làm việc này, việc khác thay vì tin tưởng anh sẽ tự tìm được cách riêng của mình. Em đã không tin tưởng để cho anh cơ hội: cho dù anh và em có sai lầm đến thế nào, anh vẫn luôn yêu em và mong em được hạnh phúc. Và bấy nhiêu đó là đủ với bất kỳ cô gái nào, phải không anh? Em e là mình đã nói nhiều điều không thực sự đúng về anh, còn anh thì đã tin vào những lời nói đó. Vậy nên lúc này đây em sẽ nói rằng: Anh là một người NỒNG ẤM. Anh là mặt trời của em.

Nếu Amy đang ở đây bên tôi, như cô ấy luôn thể hiện, cô ấy sẽ dụi mình vào người tôi theo cách mà cô ấy vẫn làm, áp mặt vào một bên cổ tôi và hôn tôi, rồi mỉm cười nói: *Anh biết không, anh là mặt trời của em*. Cổ họng tôi thắt nghẹn lại. Tôi nhìn quanh một lượt ngôi nhà của bố mình rồi cất bước, khép lại cánh cửa trước làn hơi nóng ngột ngạt kia. Ngồi trong xe, tôi lóng ngóng mở chiếc phong bì có chứa câu đố thứ tư. Chúng tôi hẳn đã đến gần chặng đường cuối.

Hình dung về em: một cô gái xấu xa

Em đáng bị trừng phạt, thật không đáng được tha

Đó là nơi anh giữ điều tốt đẹp cho năm năm kỷ niệm

Xin thứ lỗi cho em nếu lại làm khó anh!

Anh có nhớ nơi đây, một ngày trưa nắng ấy

Nhâm nhi cocktail, mọi thứ thật rạng ngời

Lúc này đây anh hãy tới ngay nơi,

cảnh tượng tuyệt vời đang trải ra trước mắt

Hãy mở cánh cửa với bất ngờ trước mặt.

Ruột gan tôi như thắt lại. Tôi không biết câu đố này có nghĩa gì. Tôi đọc lại, nhưng vẫn không thể đoán nổi. Amy không còn dễ dàng với tôi nữa rồi. Rốt cuộc, tôi vẫn sẽ không thể kết thúc trò chơi săn tìm kho báu này.

Tôi giận sôi người. Một ngày chết tiệt. Boney thì bắt nọn tôi, Noelle thì điên loạn, Shawna thì tức tối, Hilary thì bực bội, cô ả nhân viên của công ty an ninh thì khốn nạn, và cuối cùng vợ tôi lại gây khó cho tôi. Đã đến lúc kết thúc cái ngày chết tiệt này. Ngay lúc này, chỉ duy nhất một người phụ nữ mà tôi có thể chịu đựng được khi ở bên mà thôi.

Go liếc nhìn tôi – cái nhìn lo lắng, kín tiếng và kiệt lực được thừa hưởng từ bố – rồi để tôi ngồi lại trên chiếc trường kỷ trong khi thông báo sẽ chuẩn bị chút gì đó cho bữa tối muộn. Năm phút sau, Go cẩn trọng bước ra, cố giữ thăng bằng đồ ăn trên chiếc khay hình chữ nhật cỡ. Món ăn nhanh gọn truyền thống của gia đình Dunne: phô mai nướng và khoai tây thái lát nướng, một cốc nhựa đựng…

"Không phải Kool-Aid đâu." Go nói. "Bia đấy. Kool-Aid xem ra có phần lạc hậu rồi."

"Em thật ân cần và kỳ lạ, Go ạ."

"Ngày mai anh sẽ phải nấu đấy."

"Hy vọng là em sẽ thích súp đóng hộp."

Con bé ngồi xuống trường kỷ bên cạnh tôi, nhón một miếng khoai tây nướng trên đĩa và hỏi, một cách ngẫu nhiên: "Anh có biết tại sao cảnh sát lại hỏi *em* về việc liệu Amy vẫn là cỡ số hai không?"

"Trời đất, bọn họ không chịu bỏ qua chuyện đó hay sao." Tôi nói.

"Chuyện này khiến anh phát hoảng à? Có lẽ bọn họ tìm thấy quần áo của chị ấy hay thứ gì đấy."

"Bọn họ sẽ phải đề nghị anh nhận diện chúng. Phải vậy không?"

Suy nghĩ khoảng một giây, con bé chau mặt nói. "Có lý." Nét mặt Go vẫn chau lại cho đến khi bắt gặp cái nhìn của tôi thì mỉm cười. "Em đã ghi lại trận bóng chày đấy, có muốn xem không? Anh ổn đấy chứ?"

"Anh ổn." Tôi thấy rất tệ, bụng dạ ngán ngẩm, tâm trạng như tan nát. Có lẽ vì câu đố tôi chưa giải được. Nhưng đột nhiên tôi cảm thấy như mình đã bỏ qua một điều gì đó. Tôi đã mắc một sai lầm vô cùng lớn, một lỗi thảm họa. Có lẽ đó là lương tâm của tôi, đang trỗi dậy trở lại thế giới bên ngoài từ nơi giam giữ bí mật của nó.

Go chuyển sang tập trung vào trận đấu, và trong suốt mười phút sau đó chỉ bình luận về trận đấu mỗi khi nhấp một ngụm bia. Go không thích phô mai nướng; con bé đang xúc bơ lạc từ trong chiếc lọ và phết lên trên những chiếc bánh quy giòn. Khi chương trình quảng cáo giữa trận đấu xuất hiện, con bé tạm dừng và nói. "Em mà có thứ của quý giống các anh thì em sẽ làm tình với cái thứ bơ lạc này." Nói rồi con bé cố ý phủi tung vụn bánh quy về phía tôi.

"Anh nghĩ em mà có thứ của quý đó, thì hẳn những gì xấu xa nhất đều sẽ xảy ra."

Go tua nhanh qua phần diễn biến không có gì đáng chú ý của trận đấu. Đội Cards bị dẫn trước năm

điểm. Cho đến phần quảng cáo tiếp theo, Go lại tạm dừng và nói: "Em đã gọi điện để thay đổi nhạc nền điện thoại đấy, nhạc chờ là bài hát của Lionel Richie – anh có bao giờ nghe Lionel Richie không ấy nhỉ? Em thích bài 'Penny Lover', nhưng nhạc chờ không phải bài đó. Tuy nhiên, dù sao đi nữa thì lúc đấy, có một phụ nữ đã nghe máy, và cô ta nói rằng tất cả các đại diện chăm sóc khách hàng đều ở Baton Rouge, điều này nghe có vẻ kỳ quặc vì giọng cô ta nghe không có ngữ điệu đó, nhưng cô ta nói rằng mình sinh ra ở New Orleans, và có một điểm lưu ý nho nhỏ là – mà người ta gọi những người quê ở New Orleans là gì ấy nhỉ, người New Orleans à? – dù sao đi nữa thì mấy người đó cũng không có ngữ điệu của vùng này. Rồi cô ta nói về gói dịch vụ của em, gói dịch vụ loại A…"

Go và tôi có một trò chơi được lấy cảm hứng từ mẹ, một người có thói quen nói chuyện vô cùng tẻ nhạt. Go quả quyết rằng chính những câu chuyện dài vô tận đó của bà đã âm thầm ngược đãi chúng tôi. Từ mười năm nay rồi, bất kể khi nào Go và tôi không biết phải nói gì, thì một trong hai chúng tôi sẽ phá vỡ sự im lặng bằng một câu chuyện về chủ đề sửa chữa các thiết bị hoặc sử dụng phiếu giảm giá. Tuy nhiên, Go có phong độ ổn định hơn tôi. Những câu chuyện của con bé kéo dài lê thê, không đứt quãng, mãi mãi không thôi – chúng tiếp diễn lâu tới mức khiến người ta thấy thực sự bực mình và sau đó lại có cảm giác buồn cười.

Go đã chuyển sang câu chuyện về chiếc đèn tủ lạnh của con bé mà chẳng hề tỏ ra một chút ngập ngừng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy biết ơn con bé vô cùng. Tôi nhoài người qua chiếc trường kỷ và hôn lên má Go.

"Vì điều gì thế?"

"Chỉ là cảm ơn thôi." Tôi thấy đôi mắt mình nhòa lệ. Trong giây lát, tôi nhìn đi nơi khác, chớp mắt để lùa những giọt nước tràn ra, còn Go thì vẫn thao thao bất tuyệt. "Thế nên em đã phải thay cả ba cục pin loại A, nhưng hóa ra lại khác với loại pin của transistor, vì vậy em đã phải tìm tờ biên lai để mang trả lại đống pin đó…"

Chúng tôi xem nốt trận đấu. Cards thua. Khi trận đấu kết thúc, Go chuyển tivi sang chế độ im lặng. "Anh muốn nói chuyện hay muốn phân tán tư tưởng nào? Bất cứ điều gì anh cần."

"Em đi ngủ đi, Go. Anh sẽ đi nằm một lúc. Có lẽ là sẽ ngủ. Anh cần phải ngủ."

"Anh có muốn uống một viên thuốc ngủ không?" Đứa em gái song sinh của tôi là một tín đồ trung thành với những cách dễ dàng nhất. Không cần các phương thức thư giãn hay bài hát của cá voi; uống một viên thuốc và không còn biết trời đất là gì nữa.

"Không."

"Em để ở trong tủ thuốc ấy, nếu anh thay đổi ý kiến. Phòng trường hợp anh cần hỗ trợ để ngủ được…" Go chần chừ nhìn tôi một lát, rồi sau đó, rất đúng kiểu Margo, con bé thoăn thoắt bước xuôi xuống hành lang, trông rõ ràng chẳng buồn ngủ chút nào cả, và đóng cửa phòng mình lại, hiểu rằng điều tử tế nhất với tôi lúc này chính là để tôi lại một mình.

Rất nhiều người không có được tính cách ấy: biết lúc nào nên phải rút lui. Người ta thích nói, còn tôi thì chưa bao giờ là một người hay nói cả. Tôi chỉ độc thoại âm thầm với mình, và những ngôn từ đó chẳng bao giờ bật được ra khỏi miệng cả. Hôm nay trông con bé thật dễ thương. Tôi nghĩ được như vậy, nhưng không hiểu sao chẳng khi nào thốt được nên lời. Mẹ tôi nói, rồi em gái tôi cũng nói. Tôi được nuôi lớn là để lắng nghe. Vì vậy, ngồi một mình trên trường kỷ, tôi chẳng nói một lời nào và cảm thấy mình thật tàn tạ. Tôi xem qua một cuốn tạp chí của Go, lướt qua hết kênh truyền hình này đến kênh truyền hình khác, cuối cùng cũng thích thú với một chương trình trắng-đen lỗi thời, những người đàn

ông đội mũ rộng vành cặm cụi ghi chép trong khi một cô vợ xinh đẹp đang giải thích về việc chồng cô ta đang ở Fresno, điều khiển hai tay cảnh sát quay sang nhìn nhau đầy ẩn ý và gật đầu. Tôi nghĩ đến Gilpin và Boney, chợt thấy lòng dạ mình nôn nao.

Chiếc điện thoại có thẻ dùng một lần trong túi tôi phát ra thứ âm thanh của máy đánh bạc mini, có nghĩa là tôi có tin nhắn.

Em đang ở bên ngoài, mở cửa đi.

Amy Elliott Dunne

28 tháng 4 năm 2011

HÃY CỨ PHẢI TIẾP TỤC TIẾP TỤC CON NHÉ Đó là điều mà Mẹ Mo đã dặn, và trong lúc dặn dò, sự chắc chắn của bà khi nhấn mạnh từng từ một, giống như thể đó thực sự là một chiến lược sống còn – đã khiến cho câu nói sáo rỗng kia không chỉ là một tập hợp từ nữa, mà đã trở thành một điều gì đó xác thực vô cùng. Và quý giá. *Phải tiếp tục tiếp tục, chính xác là vậy!* Tôi tự nhủ

Tôi thực sự thích điểm này của người Trung Tây: Người ta không quan trọng hóa vấn đề. Ngay cả cái chết. Mẹ Mo sẽ tiếp tục tiếp tục cho đến khi căn bệnh ung thư khiến bà gục ngã, và sau đó bà ra đi.

Vì vậy, tôi *cúi đầu* và *cố làm những gì tốt nhất dù trong một tình thế tệ hại*, và từ trong thâm tâm mình tôi thực lòng muốn làm như vậy, đúng với những gì mà Mẹ Mo đã làm. Tôi cúi đầu và làm việc của mình: Tôi lái xe đưa Mẹ Mo đến gặp bác sĩ và đi hóa trị. Tôi thay nước đã có mùi trong chiếc bình cắm hoa đặt ở phòng bố Nick. Tôi mang bánh quy cho nhân viên ở đó để họ có thể chăm sóc ông được tốt hơn.

Tôi đang cố gắng để làm những gì tốt nhất trong một tình thế thực sự tệ hại, và tình thế đó hầu như không có gì tốt đẹp cả bởi chồng tôi, người đã đưa tôi đến đây, người đã buộc tôi phải rời bỏ nơi chôn rau cắt rốn của mình để được ở gần bên bố mẹ đau yếu của anh ấy, giờ đây dường như không còn quan tâm chút nào tới cả tôi lẫn bố mẹ già yếu của anh ấy.

Nick đã hoàn toàn gạt bỏ bố mình: Anh ấy thậm chí còn không nhắc đến tên ông ấy nữa. Tôi biết là mỗi lần chúng tôi nhận được điện thoại từ Comfort Hill, Nick đều hy vọng rằng họ thông báo về việc bố anh ấy đã mất. Còn đối với Mẹ Mo, Nick chỉ ở bên bà duy nhất trong một lần hóa trị rồi tuyên bố rằng đó là việc ngoài sức chịu đựng của mình. Anh ấy ghét bệnh viện, ghét những người ốm yếu, ghét quãng thời gian nặng nề trôi đi, ghét những túi thuốc truyền ri rỉ nhỏ từng giọt một. Chỉ là anh ấy không thể. Và khi tôi thử nói chuyện với Nick về việc phải đối mặt với nó, khi tôi thử nắn gân anh ấy với những điều như *phải làm việc anh phải làm*, thì anh ấy đã đề nghị tôi làm việc đó. Vậy nên tôi đã làm, và tôi đang làm việc này. Lẽ dĩ nhiên là Mẹ Mo đã nhận trách nhiệm về mình trước hành động ấy của Nick. Có một hôm, chúng tôi ngồi cùng nhau xem lướt một bộ phim hài tình cảm trên máy tính của tôi, chủ yếu nói chuyện phiếm là chính trong lúc chờ những giọt nước truyền qua tĩnh mạch nhỏ xuống… chậm chạp… đến khi nhân vật nữ chính trong phim vấp ngã trên chiếc sofa, Mẹ Mo đã quay sang tôi và nói: "Con đừng gay gắt quá với Nick nhé. Về chuyện nó không muốn làm những việc như thế này ấy. Lúc nào mẹ cũng nhẹ nhàng với nó, mẹ chiều chuộng nó – thì sao con lại *không thể* làm được nhỉ? *Khuôn mặt* đó. Dù như vậy nó khó có thể làm được những việc nặng nề. Nhưng mẹ thực sự không bận lòng, Amy ạ. Thực sự."

"Mẹ nên bận lòng." Tôi nói.

"Nick không phải chứng minh tình yêu của nó với mẹ." Bà vừa nói vừa vỗ về bàn tay tôi. "Mẹ biết là nó yêu mẹ."

Tôi ngưỡng mộ tình yêu vô điều kiện của Mẹ Mo, thực sự ngưỡng mộ. Chính vì vậy tôi không nói với bà về thứ mà tôi đã tìm được trong máy tính của Nick, một đề xuất viết cuốn hồi ký của một nhà báo từng làm việc cho một tạp chí ở Mahattan, sau đó quay trở về quê hương Missouri của mình để chăm sóc bố mẹ già yếu. Nick có tất cả các thể loại kỳ quặc trong máy tính của mình, và đôi khi tôi

không thể kìm nén một chút rình mò – điều đó giúp tôi có được manh mối về những suy nghĩ của chồng mình. Lịch sử tìm kiếm của anh ấy trên internet cho tôi biết những thông tin gần đây nhất: các bộ phim đen, trang tin của tạp chí mà anh ấy từng làm, một nghiên cứu về dòng sông Mississippi, cho biết liệu có thể tự do thả nổi trên dòng sông từ đây cho tới vùng Vịnh hay không. Tôi biết anh ấy định làm gì: thả thuyền xuôi theo dòng Mississippi, giống như Huck Finn, và viết một bài báo về chuyến đi đó. Nick luôn tìm kiếm những cách đặc biệt để suy nghĩ về một vấn đề gì đó.

Khi đang chúi đầu vào những thứ đó thì tôi phát hiện ra bản đề xuất viết sách kia.

Hai cuộc đời: Hồi ký về sự kết thúc và sự khởi đầu là cuốn sách đặc biệt dành cho những người đàn ông thuộc Thế hệ X, sinh vào các năm giữa thập kỷ 60 và 80, những cậu bé trưởng thành, những người vừa mới bắt đầu trải nghiệm căng thẳng và áp lực trước sự quan tâm của cha mẹ đều là người lớn tuổi. Trong *Hai cuộc đời,* tôi sẽ trình bày tỉ mỉ về:

- Sự hiểu biết ngày càng tăng của tôi về một người bố không bình thường và đã từng xa cách.
- Sự thay đổi bắt buộc và đau khổ, từ một người đàn ông trẻ tuổi tự do thành trụ cột gia đình, khi tôi phải đối mặt với cái chết được dự báo trước của người mẹ hằng yêu quý của mình.
- Sự oán giận của người vợ Mahattan giàu có của tôi khi bước ngoặt sang con đường này trong cuộc đời sung sướng trước đây của cô ấy. Cũng cần phải nói thêm là, vợ tôi, chính là Amy Elliott Dunne, nguồn cảm hứng cho các tập sách best-seller *Amy Tuyệt vời*.

Bản đề xuất sẽ không bao giờ được hoàn thành, bởi theo những gì tôi nghĩ thì Nick đã nhận ra rằng anh ấy sẽ không bao giờ hiểu được người bố từng xa cách của mình; và bởi Nick đã trốn tránh tất cả những trách nhiệm của "một trụ cột gia đình"; và bởi tôi không biểu hiện bất cứ sự khó chịu nào trước cuộc sống mới này. Một chút bất mãn, đúng là có, nhưng không phải cơn thịnh nộ đáng phải viết cả một cuốn sách như vậy. Trong rất nhiều năm qua, chồng tôi luôn tán dương bản lĩnh cảm xúc của những người miền Trung Tây: sức chịu đựng, tính khiêm tốn, không hề giả tạo! Nhưng những con người mang đức tính đó không phải là nguồn cảm hứng để có thể viết nên một hồi ký hay được. Hãy thử hình dung lời tựa trên bìa cuốn sách: *Con người luôn cư xử tử tế và rồi họ chết*.

Mặc dù vậy, tôi vẫn cảm thấy một chút xót xa trong lòng, "sự oán giận của người vợ Mahattan giàu có của tôi". Có lẽ tôi đã tỏ ra… ương bướng. Tôi nghĩ đến Maureen lúc nào cũng đáng yêu, rồi tôi lo lắng rằng Nick và tôi không phải là một cặp đôi phù hợp, rằng anh ấy sẽ hạnh phúc hơn với một người phụ nữ luôn vui sướng khi được chăm sóc chồng và lo toan cho gia đình. Tôi không xem thường những khả năng đó: tôi ao ước mình có được khả năng đó. Tôi ước gì mình đã quan tâm nhiều hơn tới việc Nick luôn mua loại kem đánh răng mình yêu thích, rằng trong đầu tôi cần phải biết cỡ áo sơ-mi của anh ấy, rằng tôi nên là một phụ nữ luôn dành tình yêu thương vô điều kiện, và niềm hạnh phúc lớn nhất là làm cho người đàn ông của mình được hạnh phúc.

Tôi đã từng như vậy khi ở với Nick, trong một khoảng thời gian. Nhưng nó không lâu dài. Tôi không có đủ lòng vị tha. Là con một mà, giống như Nick vẫn thường nói vậy.

Nhưng tôi đang cố gắng… Tôi tiếp tục tiếp tục, và Nick lại chạy loanh quanh khắp cả thị trấn như hồi còn nhỏ. Anh ấy hạnh phúc vì được trở lại với chốn rong chơi thỏa chí của mình – anh ấy đã giảm khoảng năm kilogram, để kiểu tóc mới, mua quần jeans mới, trông anh ấy vô cùng tuyệt vời. Nhưng tôi chỉ nhận ra điều đó khi thấy anh ấy trở về nhà hoặc lại đi ra ngoài, lúc nào cũng trong trạng thái tỏ ra vội vã. *Em sẽ không thích đâu*, đó là câu trả lời mặc định cho mỗi lần tôi đề nghị cùng đi với anh ấy, đến bất cứ nơi nào mà anh ấy đến. Cũng như việc anh ấy đã bỏ mặc bố mẹ mình khi họ không còn có

ích gì cho mình nữa, anh ấy bỏ rơi tôi bởi tôi không phù hợp với cuộc sống mới của anh ấy. Nick phải làm việc để tôi được sống thoải mái ở nơi này, và anh ấy không hề muốn như vậy. Anh ấy chỉ muốn mình hưởng thụ mà thôi.

Thôi ngay, thôi ngay. Tôi phải *nhìn vào mặt tích cực* chứ. Một cách đúng nghĩa. Tôi phải gạt bỏ chồng mình ra khỏi những suy nghĩ bi quan mờ ảo đó và chiếu rọi lên anh ấy một chút ánh sáng vàng tươi vui. Tôi phải thể hiện sự ngưỡng mộ của mình đối với anh ấy rõ nét hơn như tôi đã từng làm. Nick luôn đáp lại sự ngưỡng mộ đối với mình. Tôi chỉ ước sao điều đó công bằng hơn. Tâm trí tôi quá ư bận rộn với những suy nghĩ về Nick, như thể một đàn côn trùng vo ve trong đầu tôi: *Nicknicknicknicknick!* Và khi hình dung về tâm trí của anh, tôi chỉ nghe thấy tên mình như một thứ âm thanh pha lê rụt rè, khẽ vang lên một lần, hoặc có chăng hai lần mỗi ngày rồi nhanh chóng tắt lịm. Tôi chỉ mong sao anh ấy nghĩ về tôi nhiều như tôi nghĩ về anh ấy.

Điều đó là sai trái chăng? Thậm chí tôi còn không biết nữa.

Nick Dunne

Ngày thứ tư mất tích

CÔ ẤY ĐANG ĐỨNG ĐÓ, dưới ánh sáng ấm áp màu vàng cam của ngọn đèn đường, chiếc váy hai dây mỏng manh và mái tóc lượn sóng giữa tiết trời nóng ẩm. Andie. Cô ấy chạy qua lối vào, dang rộng vòng tay ôm chầm lấy tôi, và tôi khẽ suýt. "Khoan nào, khoan nào!" Rồi tôi đóng cửa lại trước khi cô ấy quấn lấy mình. Cô ấy dụi má vào ngực tôi, còn tôi đặt tay mình lên tấm lưng trần của cô ấy và nhắm mắt lại. Một cảm giác nôn nao, vừa khuây khỏa, vừa sợ hãi: khi sự khao khát ngừng lại thì bạn chợt nhận ra đó là vì bạn vừa giựt mất một mẩu da của mình.

Tôi có nhân tình. Giờ đến đoạn tôi phải nói với các bạn rằng tôi có nhân tình, và các bạn sẽ không còn thích tôi nữa. Nếu các bạn muốn, thì điều trước tiên để nói đó là tôi có một cô nhân tình xinh đẹp, trẻ trung, rất trẻ trung. Tên cô ấy là Andie.

Tôi biết. Thật xấu xa.

"Anh yêu, anh làm cái quái gì mà không gọi cho em vậy hả?" Cô ấy nói trong khi vẫn áp mặt vào người tôi.

"Anh biết, em yêu, anh biết. Em không tưởng tượng nổi đâu. Một cơn ác mộng. Sao em lại tìm được anh?"

Cô ấy vẫn quấn lấy tôi. "Nhà anh tối om, nên em nghĩ thử qua nhà Go."

Andie biết thói quen của tôi, biết nơi ở của tôi. Chúng tôi đã ở bên nhau một thời gian rồi. Tôi có một cô tình nhân xinh đẹp, trẻ trung, và chúng tôi đã ở bên nhau được một thời gian.

"Em đã rất lo cho anh, Nick. Phát điên lên được. Em đang ngồi ở nhà Madi, và tivi thì đang mở, rồi đột nhiên em thấy trên tivi, hình ảnh này, như thể là, một anh chàng trông rất giống anh đang nói về người vợ mất tích của anh ta. Rồi sau đó em nhận ra: Đó chính là anh. Anh có thể tưởng tượng em đã hoảng sợ đến thế nào không? Trong khi anh thậm chí còn không thèm liên lạc với em nữa chứ?"

"Anh đã gọi cho em mà."

"Đừng nói gì cả, đừng làm gì cả, đừng nói gì cho tới khi chúng ta nói chuyện. Đó là một mệnh lệnh, chứ đâu phải là anh đang cố liên lạc với em."

"Anh không mấy khi ở một mình; bên cạnh anh lúc nào cũng có người. Bố mẹ của Amy, Go, rồi cảnh sát." Tôi hít vào thật sâu mùi hương của mái tóc cô ấy.

"Amy đã biến mất sao?"Andie hỏi.

"Cô ấy đã biến mất." Tôi kéo mình ra khỏi Andie và ngồi xuống trường kỷ. Cô ấy ngồi bên tôi, chân nép vào chân tôi, cánh tay chạm vào cánh tay tôi. "Có ai đó đã bắt cóc cô ấy."

"Nick? Anh ổn chứ?"

Mái tóc màu nâu chocolate đổ từng lọn sóng xuống ngang cằm, xương đòn, bộ ngực của cô ấy, và tôi dõi theo từng rung động nhẹ theo mỗi nhịp cô ấy thở.

"Không, không hẳn." Tôi ra hiệu cho cô ấy im lặng và chỉ ra tiền sảnh. "Em gái anh."

Chúng tôi ngồi bên nhau im lặng, ánh sáng lấp loáng của tivi khi đang phát một chương trình phim cũ về những tay cớm, những gã đàn ông đội mũ phớt truy bắt người. Tôi nhận thấy bàn tay của Andie đang đan vào những ngón tay mình. Cô ấy ngả vào người tôi như thể chúng tôi đang có một buổi tối ngồi xem phim, một cặp đôi biếng nhác và thảnh thơi, rồi cô ấy kéo khuôn mặt tôi sát về phía mình và hôn tôi.

"Không được, Andie." Tôi thì thầm.

"Được mà, em cần anh." Cô ấy lại hôn tôi và trèo vào lòng tôi, rồi bước chân sang hai bên ngồi lên người tôi, chiếc váy cotton bị kéo lên quá đầu gối, một chiếc dép xỏ ngón của cô ấy rơi xuống nền nhà. "Nick, em đã lo lắng cho anh biết bao nhiêu. Em cần có cảm giác bàn tay anh vuốt ve cơ thể em, đó là tất cả những gì em đã nghĩ đến. Em sợ lắm."

Andie là một con người xác thịt, nhưng điều đó không có nghĩa rằng Tất cả chỉ có tình dục. Cô ấy là một người hay ôm ấp và đụng chạm, cô ấy thích luồn tay qua mái tóc của tôi hoặc vuốt ve dọc lưng tôi bằng một cái cào nhẹ nhàng gần gũi. Đụng chạm khiến cô ấy có cảm giác yên lòng và thoải mái. Và vâng, được rồi, cô ấy còn thích cả tình dục nữa.

Chỉ một động tác giật nhanh và mạnh, cô ấy kéo tụt phần váy trên của mình xuống và đặt hai bàn tay của tôi lên bộ ngực của cô ấy. Sự ham muốn của một chú chó trung thành trong tôi nổi lên.

Anh chỉ muốn đè em xuống ngay thôi. Thiếu chút nữa tôi đã nói toạc ra. Anh là một người NỒNG ẤM, tiếng vợ tôi lại văng vẳng bên tai. Tôi xua nó đi. Tôi đã quá mệt mỏi rồi, còn căn phòng thì đang chao đảo.

"Nick?" Môi dưới của cô ấy ướt nhoẹt nước bọt của tôi. "Gì vậy? Chúng ta không ổn sao anh? Có phải vì Amy không vậy?"

Andie lúc nào cũng thấy mình trẻ trung – hai mươi ba tuổi, hiển nhiên là cô ấy thấy mình trẻ trung rồi – nhưng ngay lúc đó tôi nhận ra cô ấy trẻ trung một cách kệch cỡm, một cách vô trách nhiệm và có phần thảm hại. Trẻ trung một cách hư hỏng. Mỗi khi nghe cô ấy nhắc đến tên vợ mình tôi lại thấy khó chịu. Mà cô ấy nhắc rất nhiều lần. Cô ấy thích bình luận về Amy, như thể Amy là nhân vật nữ chính trong bộ phim truyền hình đêm dài tập vậy. Andie chưa bao giờ coi Amy là đối thủ cả, mà luôn hình tượng hóa Amy. Lúc nào cô ấy cũng đặt ra các câu hỏi về cuộc sống của chúng tôi, về Amy: Hồi ở New York hai người đã làm gì, cụ thể là hai người thường làm gì vào cuối tuần? Có lần Andie đã tròn miệng khi nghe tôi kể về việc đi xem nhạc kịch. Hai người đi xem nhạc kịch cơ á? Chị ấy đã mặc gì vậy? Váy dài à? Choàng khăn hay mang áo lông thú? Còn trang sức và kiểu tóc thì sao? Thêm cả những câu hỏi: Bạn bè của Amy thì thế nào? Chúng ta đã nói về cái gì ấy nhỉ? Thực sự thì Amy trông như thế nào? Chị ấy có giống với cô gái trong những cuốn sách đó, có hoàn hảo không? Câu chuyện gối đầu giường yêu thích của Andie luôn là: Amy.

"Em yêu, em gái anh đang ở phòng bên kia. Đáng lẽ em không nên ở đây. Chúa ơi, anh muốn em ở đây biết bao nhiêu, nhưng thực sự em không nên đến đây, ôi em yêu. Hãy đợi cho đến khi chúng ta biết mình sẽ phải đối mặt với những gì."

ANH THẬT TÀI GIỎI ANH THẬT DÍ DỎM ANH THẬT NỒNG ẤM. Giờ thì hôn em đi!

Andie vẫn đang ở trên người tôi, bộ ngực để trần với hai đầu vú cương lên trong hơi lạnh của điều hoà không khí.

"Ôi anh yêu, điều mà chúng ta đang phải đối mặt lúc này là em cần phải chắc chắn rằng quan hệ của

hai ta vẫn ổn. Đó là tất cả những gì em cần." Cô ấy ép mình sát vào tôi, thật ấm áp và căng tràn sức sống. "Đó là tất cả những gì em cần. Làm ơn đi mà, Nick, em bứt rứt lắm rồi. Em hiểu anh quá đi chứ: Em biết lúc này anh không muốn nói chuyện, tốt thôi. Nhưng em cần anh... cùng với em."

Tôi thực sự muốn hôn cô ấy, theo cái cách mà tôi hôn cô ấy lần đầu tiên: răng chúng tôi va vào nhau, cô ấy nghiêng đầu, mái tóc mơn man trên cánh tay tôi, một nụ hôn lưỡi ẩm ướt. Tôi chẳng thể nghĩ được điều gì khác ngoài nụ hôn đó, bởi ngoài việc nghĩ về nụ hôn này tuyệt vời đến thế nào thì nghĩ về bất cứ điều gì cũng thật nguy hiểm. Điều duy nhất ngăn tôi đưa cô ấy vào phòng ngủ lúc này không phải cảm giác sai trái – tuy rằng lúc nào cũng có rất nhiều sắc thái của mặc cảm tội lỗi – mà vì tình thế hiện giờ thực sự nguy hiểm.

Và bởi vì vẫn còn có Amy. Rốt cuộc thì Amy vẫn ở đó, giọng nói của cô ấy đã luôn văng vẳng bên tai tôi suốt nửa thập kỷ nay rồi, giọng nói của vợ tôi, giờ đây không còn là những lời nhiếc móc nữa, mà là những lời ngọt ngào âu yếm. Tôi ghét sự thực rằng chỉ ba lời nhắn nhủ nhẹ nhàng của vợ mình đã có thể khiến tôi ra nông nỗi này, yếu đuối và ủy mị.

Tôi hoàn toàn không được phép ủy mị.

Andie đang dò xét tôi, còn tôi thì băn khoăn tự hỏi liệu cảnh sát có theo dõi nhà của Go không, liệu tôi có nên nghe ngóng xem có ai gõ cửa không. Tôi có một cô nhân tình trẻ trung và vô cùng xinh đẹp.

Mẹ tôi luôn dặn dò con cái rằng: Nếu các con định làm điều gì mà các con muốn biết liệu đó có phải một ý tưởng tồi hay không, hãy tưởng tượng cảm giác khi thấy nó được in trên một tờ báo phát hành trên toàn thế giới.

Nick Dunne, một cựu nhà báo viết cho tạp chí vẫn bị tổn thương lòng tự trọng do đợt cắt giảm nhân sự năm 2010, đã nhận lời giảng dạy cho một lớp báo chí tại Trường Cao đẳng Sơ cấp Bắc Carthage. Người đàn ông lớn tuổi đã kết hôn này nhanh chóng lợi dụng vị thế của mình khi có một cuộc tình nóng bỏng với một trong những sinh viên trẻ dễ bị dụ dỗ của anh ta.

Tôi chính là sự hiện thân cho nỗi sợ hãi kinh khủng nhất của mọi nhà báo: sự khuôn sáo.

Giờ thì để tôi xâu chuỗi thêm những câu văn rập khuôn như vậy để tiêu khiển cho các bạn nhé: Mọi chuyện đã từ từ xảy đến. Tôi không hề có ý làm tổn thương bất kỳ ai. Tôi đã đi xa hơn những gì tôi nghĩ. Nhưng mối quan hệ này còn hơn cả một cuộc tình thoáng qua. Hơn cả việc chỉ để nâng cao cái tôi của bản thân. Tôi thực sự yêu Andie. Tôi rất yêu cô ấy.

Lớp học mà tôi đang giảng dạy – "Làm thế nào để khởi đầu sự nghiệp báo chí" – có mười bốn sinh viên ở nhiều cấp độ kỹ năng. Tất cả đều là con gái. Tôi định nói là phụ nữ, nhưng tôi nghĩ con gái thì chính xác hơn. Tất cả bọn họ đều muốn làm việc cho các tạp chí. Không phải những tạp chí với giấy in nhem nhuốc, mà là những tờ tạp chí in giấy bóng bẩy. Bọn họ đã xem bộ phim đó: Bọn họ hình dung mình chạy vòng quanh khu Manhattan, một tay cầm cốc cà phê latte, tay kia cầm chiếc điện thoại, và làm gãy gót giày cao gót của mình một cách đáng yêu trong khi đang vẫy taxi, và rồi ngã vào vòng tay của một anh chàng là bạn tâm giao quyến rũ và cởi mở với mái tóc mềm mại đầy lôi cuốn. Bọn họ chẳng hề hay biết rằng lựa chọn học chuyên ngành này là ngu ngốc và dốt nát như thế nào. Tôi đã dự định nói với họ rất nhiều, về chính sự mất việc của tôi như một câu chuyện cảnh báo. Tuy rằng tôi không hề thích trở thành một hình tượng bi thương chút nào. Tôi hình dung mình kể chuyện một cách thờ ơ, bông đùa – chẳng có gì to tát. Dành nhiều thời gian hơn cho cuốn tiểu thuyết của mình.

Và rồi tôi dành buổi học đầu tiên trả lời rất nhiều câu hỏi đáng sợ, và tôi đã biến thành một tên ba hoa tự cao tự đại, một tên khốn cần sự ngưỡng mộ, đến nỗi tôi không dám nói sự thật, rằng mình đã bị

gọi vào phòng của chủ bút và bị cắt giảm nhân sự vòng hai, lê bước trở ra trên quãng đường bi đát đó xuôi theo một hàng dài những vách ngăn ô làm việc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, một xác chết đang lê bước, vẫn đang hy vọng rằng mình sẽ nhận được thông báo về một điều gì đó khác – rằng tạp chí cần tôi lúc này hơn bao giờ hết – đúng vậy! Đó sẽ là một lời nói động viên, một bài diễn thuyết kêu gọi sự cống hiến! Nhưng không, ông chủ của tôi chỉ nói: Tôi đoán là anh đã biết, rất không may là, tại sao tôi lại gọi anh vào đây. Rồi ông ấy dụi đôi mắt bên dưới cặp kính để thể hiện rằng ông ấy đã mệt mỏi và chán nản đến mức nào.

Tôi muốn có cảm giác của một kẻ chiến thắng điềm tĩnh và bóng bẩy, vì thế tôi đã không kể cho sinh viên nghe về thất bại của mình. Tôi nói với bọn họ rằng gia đình tôi gặp khó khăn và cần sự chăm sóc của tôi, điều này đúng, vâng, tôi tự dặn lòng mình vậy, hoàn toàn đúng sự thật, và mới anh hùng làm sao. Rồi Andie xinh đẹp với những nốt tàn nhang ngồi cách vài bước chân ngay trước mặt tôi, đã mở to đôi mắt xanh biếc phía bên dưới những lọn tóc màu chocolate kia, với đôi môi mềm mại he hé mở, bộ ngực thật và lớn một cách lố bịch, đôi chân và đôi cánh tay thon dài – một cô gái gợi tình khủng khiếp, tôi phải thừa nhận như vậy, và hoàn toàn khác với người vợ thanh lịch cao quý của tôi. Từ Andie tỏa ra hơi nóng của cơ thể và mùi hoa oải hương khi đang gõ gõ những dòng ghi chú vào máy tính xách tay của mình, rồi đặt câu hỏi bằng chất giọng khàn khàn "Làm thế nào để người cung cấp thông tin đặt niềm tin và cởi mở với thầy ạ?" Và ngay tức thì, tôi đã nghĩ: Cô gái này từ nơi chết tiệt nào rơi xuống vậy? Đùa à?

Bạn tự hỏi mình rằng Tại sao? Tôi lúc nào cũng chung thủy với Amy. Tôi là kiểu đàn ông sẽ sớm rời quán bar nếu có một người phụ nữ tán tỉnh quá mức, nếu sự đụng chạm của cô ta mang lại cảm giác quá tuyệt vời. Tôi không phải là kẻ bội tình. Tôi (đã từng?) không thích những kẻ bội tình: dối trá, đáng khinh, tầm thường và hư hỏng. Tôi chưa từng bị quyến rũ. Nhưng đó là khi tôi còn hạnh phúc. Tôi ghét khi phải nghĩ rằng mình có câu trả lời dễ dàng đến thế, nhưng cuộc sống của tôi đã từng rất hạnh phúc, và giờ không còn như vậy nữa. Trong khi Andie ở đó, nán lại sau giờ học, đặt những câu hỏi về tôi mà Amy chưa từng hỏi, ít nhất là gần đây. Điều đó khiến tôi có cảm giác mình là một người đàn ông quan trọng, chứ không phải một tên ngốc bị mất việc, một gã đần độn quên không hạ nắp bệ toilet, một gã khờ không bao giờ có thể làm đúng, bất cứ một điều gì.

Có một hôm Andie đã mang cho tôi một quả táo. Quả Táo Mọng Đỏ (đó sẽ là tựa đề cho cuốn hồi ký về cuộc tình vụng trộm của chúng tôi, nếu tôi có ý định viết một cuốn như thế). Cô ấy nhờ tôi xem qua câu chuyện của cô ấy. Đó là sơ lược tiểu sử của một vũ công thoát y ở câu lạc bộ St. Louis, và nó giống như một mẩu tin trên Diễn đàn Phòng gác mái vậy. Khi tôi đang đọc thì Andie bắt đầu ăn quả táo của tôi, nhoài người qua vai tôi, và nước táo đọng lại một cách ngớ ngẩn trên môi cô ấy. Tôi đã nghĩ Khỉ thật, cô gái này đang cố quyến rũ mình, rồi sửng sốt một cách ngốc nghếch, như thể một Benjamin Braddock đã già nua.

Và nó có hiệu quả. Tôi bắt đầu nghĩ về Andie như một lối thoát và một cơ hội. Một sự lựa chọn. Tôi về nhà và thấy Amy đang cuộn tròn trên ghế sofa, đăm đăm nhìn vào tường, im lặng, và không bao giờ mở lời trước với tôi, mà luôn chỉ chờ đợi một trò chơi để phá tan bầu không khí sống sượng vô tận đó. Một thách thức tâm lý không thôi – điều gì có thể khiến Amy hôm nay vui vẻ được nhỉ? Tôi nghĩ: Andie sẽ không làm thế. Cứ như thể tôi hiểu Andie lắm. Andie sẽ cười vào trò đùa đó, Andie sẽ thích câu chuyện đó. Andie là một cô gái Ireland với bộ ngực lớn, xinh đẹp, tốt bụng, và là đồng hương với tôi, một người khiêm tốn và vui vẻ. Andie ngồi ở hàng ghế đầu trong lớp, trông cô ấy lúc nào cũng nhẹ nhàng và luôn chú ý.

Khi nghĩ về Andie, ruột gan tôi không thắt lại như khi nghĩ về vợ mình – một nỗi sợ hãi khôn nguôi

khi phải trở về chính ngôi nhà thân yêu, nơi mà tôi không được chào đón.

Tôi bắt đầu hình dung chuyện có thể diễn ra như thế nào. Tôi bắt đầu thèm khát sự đụng chạm của cô ấy – chính thế đấy, như vậy đấy, giống như lời một bài hát ngớ ngẩn từ thập niên 80 – tôi thèm khát sự đụng chạm của cô ấy, nói chung tôi thèm khát được đụng chạm, bởi vợ tôi đã lảng tránh tôi: Ở nhà cô ấy chỉ lướt qua tôi như một chú cá, rồi trôi tuột vào một khoảng xa cách dù ở trong nhà bếp hay trên cầu thang. Chúng tôi ngồi lặng im trên hai chiếc sofa xem tivi, tách biệt như thể đó là những chiếc bè cứu sinh vậy. Khi ở trên giường, cô ấy quay lưng về phía tôi, đẩy chăn và ga trải giường ngăn cách ở giữa. Có lần tôi tỉnh dậy trong đêm, biết rằng cô ấy đang ngủ, nên tôi đã tuột dây áo ngủ của cô ấy sang một bên, rồi áp má và đặt lòng bàn tay của mình lên bờ vai trần của cô ấy. Đêm đó tôi không tài nào ngủ tiếp được. Tôi quá ghê tởm bản thân mình. Tôi đã ra khỏi giường và thủ dâm trong phòng tắm, tưởng tượng ra Amy với ánh mắt cuồng dại mà cô ấy từng nhìn tôi, đôi mắt với bờ mi đầy sáng trong đó đã kích thích tôi, khiến tôi cảm thấy mình như được tận thấu. Khi đã xong, tôi ngồi vào bồn tắm và nhìn chăm chăm vào đường ống nước dẫn qua chiếc vòi xịt. "Cậu nhỏ" của tôi nằm vật sang một bên dọc theo đùi trái một cách thảm hại, như thể một con vật nhỏ bé nào đó vừa mới trôi dạt vào bờ. Tôi ngồi bệt xuống đáy bồn, bẽ bàng và cố không khóc.

Vậy là chuyện đã xảy ra. Vào một trận bão tuyết kỳ lạ và đột ngột đầu tháng Tư. Không phải tháng Tư năm nay, mà là tháng Tư *năm ngoái*.Tôi làm việc một mình trong quán bar vì Go đang phải chăm mẹ. Chúng tôi thay phiên nhau nghỉ làm, ở nhà với mẹ và cùng xem vài chương trình tivi ngớ ngẩn. Mẹ chúng tôi đã ra đi quá nhanh, bà đã không gắng gượng được cho đến hết năm, thậm chí còn không được gần đến mức như thế.

Thực ra tại thời điểm đó tôi cảm thấy rất ổn, khi mẹ tôi và Go đang ngồi bên nhau xem một bộ phim về bãi biển Annette Funicello, còn Quán Bar đã có một đêm náo nhiệt và bận rộn, một trong những đêm tuyệt vời khi mọi người đến đây. Những cô gái xinh đẹp đều tử tế với các anh chàng chất phác. Mọi người mời rượu những người xa lạ chỉ vì họ thích thế. Cứ như một ngày hội vậy. Và rồi kết thúc buổi tối, đến lúc đóng cửa, mọi người đều ra về. Tôi đang chuẩn bị tra khóa vào ổ thì Andie đẩy cánh cửa bật mở và bước vào, gần như nhảy lên người tôi, và tôi có thể ngửi thấy vị ngọt ngào thoang thoảng mùi bia trong hơi thở của cô ấy, mùi của khói bếp củi trên mái tóc của cô ấy. Tôi đã sững lại trong khoảnh khắc choáng váng ấy, đó là khi bạn đang cố hình dung một người mà bạn chỉ gặp gỡ trong một bối cảnh duy nhất, giờ lại xuất hiện trong một khung cảnh khác. Andie ở Quán Bar. Được rồi. Cô ấy cười phá lên, tiếng cười của một nữ cướp biển và đẩy tôi lùi lại vào trong.

"Em vừa có một cuộc hẹn tồi tệ khủng khiếp, và thầy phải uống với em." Những bông tuyết vương trên từng nếp tóc gợn sóng tối màu của cô ấy, những đốm tàn nhang bừng lên thật ngọt ngào, đôi má ửng hồng như thể ai đó đã tát cô ấy đến hai lần vậy. Cô ấy có chất giọng tuyệt vời đó, thứ âm thanh nghe mơ hồ như tiếng vịt con, mới đầu thì dễ thương vô cùng, sau lại cực kỳ gợi cảm. "Thầy Nick, làm ơn đi, em phải đẩy ngay mùi vị của cuộc hẹn tồi tệ này ra khỏi miệng mình."

Tôi nhớ là chúng tôi đã cười vang, và tôi cảm thấy thật thoải mái khi ở bên một phụ nữ và được nghe tiếng cười của cô ấy. Andie mặc quần jeans và áo cashmere cổ chữ V; cô ấy là một trong những cô gái mặc jeans đẹp hơn mặc váy. Nét mặt, thân hình đều tự nhiên đến hoàn hảo. Tôi đứng sau quầy bar, cô ấy thả mình lên chiếc ghế trước quầy rồi đưa mắt dò xét những chai rượu ở phía sau tôi.

"Cô muốn dùng gì, thưa quý cô?"

"Hãy làm em ngạc nhiên xem nào." Cô ấy nói.

“Phản đối.” Tôi chu môi nói như đang gửi một nụ hôn.

“Giờ thì hãy làm em ngạc nhiên bằng một ly rượu đi.” Cô ấy ngả người về phía trước, tựa phần thân trên của mình vào quầy bar khiến bầu ngực bị đẩy lên. Cô ấy đeo một sợi dây chuyền mảnh bằng vàng có mặt đá quý; chiếc mặt đá lọt vào giữa khe ngực, ẩn sâu bên dưới chiếc áo len chui đầu. *Đừng có trở thành gã đàn ông đó*, tôi tự nhủ. *Gã đàn ông đang khao khát nơi chiếc mặt đá kia đang ngự trị*.

“Em thích mùi vị thế nào?” Tôi hỏi.

“Bất cứ thứ gì thầy đưa, em đều thích.”

Câu nói ấy đã thu hút tôi, chỉ bởi sự giản đơn của nó. Rằng tôi có thể làm một điều gì đó và nó khiến cho một phụ nữ cảm thấy hạnh phúc, và điều đó thật dễ dàng làm sao. *Bất cứ thứ gì thầy đưa, em đều thích*. Tôi có cảm giác nhẹ nhõm ngập tràn trong lòng mình. Và rồi nhận ra tôi không còn yêu Amy nữa.

Tôi không còn yêu vợ tôi nữa, tôi vừa nghĩ vừa quay sang cầm lấy hai chiếc bình lắc. *Thậm chí không còn một chút nào nữa. Tôi đã lau sạch dấu vết tình yêu, hoàn toàn sạch sẽ*. Tôi làm thứ đồ uống ưa thích của mình có tên là Buổi sáng Giáng sinh, được làm từ cà phê nóng và rượu schnapps bạc hà lạnh. Tôi uống với cô ấy một ly, và khi cô ấy khẽ rùng mình và bật cười – một tiếng cười giòn tan – tôi rót cho chúng tôi một lượt nữa. Chúng tôi uống với nhau thêm chừng một tiếng đồng hồ sau giờ đóng cửa, và tôi nhắc đến từ *vợ* ba lần, bởi tôi đang nhìn Andie và mường tượng cô ấy không một mảnh vải che thân. Một sự cảnh báo rằng đó là điều tối thiểu tôi có thể làm: *Tôi có vợ rồi. Em làm gì thì làm*.

Cô ấy ngồi trước mặt tôi, tay chống cằm và mỉm cười.

“Đi bộ cùng em về nhà chứ?” Cô ấy nói. Andie đã có lần nhắc đến việc cô ấy sống gần trung tâm thành phố, rằng cô ấy muốn một tối nào đó sẽ ghé qua Quán Bar và chào tôi, mà cô ấy đã nhắc đến việc cô ấy sống gần trung tâm thành phố đến thế nào chưa nhỉ? Trí óc tôi như đã được chỉ dẫn: Rất nhiều lần trong tâm trí mình, tôi đã dạo qua một vài khu nhà để đến trước khu chung cư bằng gạch xây không trát đó, nơi cô ấy đang sống. Chính vì vậy, kể cả khi bỗng nhiên bước chân ra khỏi cửa và đưa cô ấy về nhà, với tôi dường như điều đó chẳng có gì xa lạ – không hề có tiếng chuông cảnh báo nhắc nhở tôi rằng: *Điều này thật không bình thường, chúng ta không làm thế này*.

Tôi đi bộ cùng cô ấy về nhà, ngược chiều gió và tuyết bay ngập không gian. Tôi giúp cô ấy cuốn lại chiếc khăn len màu đỏ, một vòng, hai vòng, rồi đến vòng thứ ba, tôi cài chiếc khăn cho cô ấy thật gọn gàng, và khuôn mặt chúng tôi gần sát nhau, hai má cô ấy ửng hồng rạng rỡ như trong ngày Giáng sinh, và đây là điều có thể không bao giờ xảy ra trong hàng trăm những đêm khác, nhưng đêm hôm đó lại có thể. Trò chuyện, chếnh choáng say, gió bão, và chiếc khăn quàng.

Cùng lúc, cả hai chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Tôi đẩy cô ấy tựa vào một thân cây để giữ thăng bằng, cành cây khẳng khiu làm rơi một ụ tuyết lên người chúng tôi, một khoảnh khắc tuyệt đẹp và khôi hài chỉ khiến tôi càng muốn được chạm vào cô ấy, chạm vào mọi thứ cùng một lúc, một tay luồn vào trong phía bên trên chiếc áo len chui đầu, tay còn lại ở giữa hai chân cô ấy. Và cô ấy đã để tôi làm vậy.

Rồi cô ấy giằng mình ra khỏi tôi và hai hàm răng va vào nhau lập cập. “Lên nhà với em.”

Tôi sững người.

“Lên nhà với em đi.” Cô ấy nhắc lại. “Em muốn được ở bên anh.”

Cuộc làm tình không tuyệt vời cho lắm, nhất lại là lần đầu tiên. Cơ thể của hai chúng tôi vốn đã quen với những nhịp điệu khác nhau, chưa từng hiểu về nhau cả, trong khi đã từ lâu rồi tôi không gần gũi một phụ nữ. Tôi đạt cực khoái trước, rất nhanh, nhưng vẫn tiếp tục chuyển động, trong ba mươi giây quyết định thì tôi bắt đầu mềm dần bên trong cô ấy, chỉ đủ lâu để cô ấy cảm thấy được quan tâm trước khi tôi hoàn toàn kiệt sức.

Thật thích, nhưng vẫn đáng thất vọng khi không lên được tới đỉnh, đó hẳn là cảm giác của các cô gái khi từ bỏ sự trinh trắng của mình: *Đây là tất cả những gì mà người ta vẫn hay nói sao?* Nhưng tôi thích cách cô ấy quấn mình quanh tôi, và tôi thích thú nhận ra cô ấy quả là mềm mại như tôi đã hình dung. Làn da mới mẻ. *Tươi trẻ*, tôi nghĩ một cách hổ thẹn khi hình dung đến Amy và cách thoa kem dưỡng da thường ngày của cô ấy, ngồi trên giường và vỗ đều những lớp kem một cách giận dữ.

Tôi bước vào phòng tắm của Andie, tiểu tiện và nhìn mình trong gương, rồi buộc bản thân phải lên tiếng: *Mày là một thằng phản bội. Mày vừa mới thi trượt một trong những bài kiểm tra căn bản nhất của bọn đàn ông. Mày không phải là một thằng tử tế.* Và khi ngay cả điều đó cũng không hề khiến tôi thấy khó chịu, tôi đã nghĩ: *Mày* thực sự *không phải một thằng đàn ông tử tế chút nào*.

Điều kinh hoàng nhất là, nếu cuộc làm tình không mê mẩn quá mức đến thế, thì có thể đó chỉ là hành động vô ý của mình tôi mà thôi. Nhưng mọi thứ chỉ ở mức ổn, mà giờ thì tôi đã là một tên phản bội mất rồi. Tôi không thể hủy hoại danh tiếng thủy chung của mình vì một thứ gì đó chỉ ở tầm trung bình thế này. Vì vậy tôi biết là sẽ có lần tiếp theo. Tôi không hề hứa với bản thân mình rằng sẽ không còn lần nào nữa. Và rồi lần tiếp theo quả thực rất, rất tuyệt, và lần sau đó nữa thì vô cùng tuyệt vời. Andie đã nhanh chóng trở thành một sự đối lập dễ chịu về thể xác với mọi thứ của Amy. Cô ấy cười với tôi và làm tôi cười, cô ấy không ngay lập tức phản bác hay nghi hoặc tôi. Cô ấy không bao giờ cau có với tôi. Cô ấy thật dễ chịu. Mọi thứ đều vô cùng dễ chịu. Và tôi nghĩ: *Tình yêu khiến bạn muốn trở thành một người đàn ông tốt hơn – điều đó đúng, rất đúng. Nhưng có lẽ tình yêu, tình yêu thật sự, còn cho phép bạn sống đúng với bản thân mình*.

Tôi đã định nói với Amy. Tôi hiểu rằng sẽ phải có việc đó. Nhưng tôi đã tiếp tục không nói với Amy, hết tháng này qua tháng khác. Và rồi thêm nhiều tháng nữa. Chủ yếu là vì hèn nhát. Tôi không chịu nổi cuộc nói chuyện đó, để phải *phân bua* về bản thân mình. Tôi không thể tưởng tượng sẽ phải bàn luận vấn đề ly hôn với Rand và Marybeth, bởi chắc chắn họ sẽ tham gia vào cuộc tranh cãi. Nhưng một phần nữa, thực lòng mà nói, đó chính là bởi bản chất chủ nghĩa thực dụng của tôi – khá là lố bịch khi tôi thực dụng đến thế nào. Tôi chưa đề nghị Amy ly hôn một phần vì Amy đã bỏ vốn vào Quán Bar. Về cơ bản, cô ấy sở hữu nó, và lẽ dĩ nhiên cô ấy sẽ lấy lại nó. Và tôi sẽ không thể chịu nổi khi phải nhìn cô em gái sinh đôi của mình sẽ phải tỏ ra can đảm khi phải mất thêm vài năm nữa trong cuộc đời mình. Vì vậy tôi đã để cho mình bị cuốn vào tình thế khổ sở này, mong rằng đến một lúc nào đó Amy sẽ chủ động, sẽ đòi ly hôn, và khi đó tôi sẽ đóng vai một gã đàn ông tử tế.

Niềm khao khát đó – được thoát khỏi tình thế này mà không phải gánh chịu trách nhiệm – quả thực đáng khinh. Càng trở nên đáng khinh, tôi càng thèm khát Andie, người biết rằng tôi không xấu xa như vẻ bề ngoài, giả như câu chuyện của tôi có được phát hành trên báo để những người xa lạ chiêm ngẫm. *Amy sẽ ly hôn với mày thôi*, tôi luôn nghĩ như vậy. *Cô ấy không thể để tình hình này kéo dài lâu hơn nữa*. Nhưng khi xuân qua và hè đến, rồi thu sang, và đông tới, tôi trở thành thằng đàn ông phản bội ở tất cả các mùa – quan hệ vụng trộm với một cô nhân tình lúc nào cũng nôn nóng một cách dễ thương – tình thế rõ ràng đã đến lúc một việc nào đó sẽ phải được giải quyết.

"Ý em là, em yêu anh, Nick." Giọng nói của Anide, đang ở đây, thật không thể tin nổi, trên chính

chiếc sofa này của em gái tôi. "Dù chuyện gì có xảy ra đi nữa. Em thực sự không biết phải nói gì khác, em thấy khá là..." Cô ấy giơ hai tay lên. "Ngớ ngẩn."

"Đừng cảm thấy ngớ ngẩn." Tôi nói. "Anh cũng không biết phải nói gì. Chẳng có gì để nói cả."

"Anh có thể nói anh yêu em cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa."

Tôi thầm nghĩ: *Anh không thể thốt ra những lời đó được nữa rồi*. Tôi đã nói điều này một hay hai lần, lầm rầm bên cổ cô ấy, khi đó tôi có cảm giác nhớ nhà vì một điều gì đó. Nhưng những lời ấy thì đã nói rồi, và có nói nhiều hơn nữa thì cũng thế mà thôi. Rồi tôi nghĩ đến những dấu tích chúng tôi đã để lại, một cuộc tình vụng trộm luôn bận rộn và sơ hở, mà tôi đã không bận tâm đầy đủ đến nó. Nếu tòa nhà của cô ấy có máy quay an ninh, tôi sẽ bị ghi hình. Tôi đã mua một chiếc điện thoại có thẻ dùng một lần chỉ để gọi cho Andie, nhưng thư thoại và tin nhắn đều được gửi đến điện thoại cố định của cô ấy. Tôi đã viết cho cô ấy một tấm thiệp tục tĩu nhân ngày lễ Tình yêu, đến mức tôi có thể hình dung nó phủ kín trang nhất trên các tờ báo, khi tôi gieo vần *mê muội* với *âm hộ*. Và nữa: Andie mới hai mươi ba tuổi, nên tôi cho là những lời nói của mình, thư thoại, và thậm chí là những bức ảnh của tôi đều được ghi lại bằng những thiết bị điện tử khác nhau. Một đêm nọ, tôi đã xem lướt qua những bức ảnh trong điện thoại của cô ấy, bởi cảm giác ghen tuông, muốn sở hữu, và tò mò. Rồi tôi thấy rất nhiều ảnh của một hay hai anh bồ cũ đang hãnh diện cười trên chiếc giường của cô ấy, và tôi nghĩ đến một lúc nào đó tôi cũng gia nhập nhóm này thôi – tôi khá là *muốn* gia nhập nhóm này – và vì lý do nào đó tôi không cảm thấy lo lắng, cho dù những bức ảnh đó có thể được tải về và gửi tới một triệu người trên thế giới này chỉ trong một giây phút muốn trả thù.

"Tình thế hiện giờ cực kỳ rối, Andie à. Anh cần em nhẫn nại thêm một chút."

Cô ấy đẩy người ra khỏi tôi. "Anh không thể nói anh yêu em cho dù có chuyện gì xảy ra hay sao?"

"Anh yêu em, Andie. Anh yêu em mà." Tôi nhìn vào mắt cô ấy. Nói *Anh yêu em* lúc này khá mạo hiểm, nhưng không nói thì cũng thế mà thôi.

"Vậy thì làm tình với em đi." Cô ấy thì thầm và bắt đầu giật mạnh thắt lưng của tôi.

"Lúc này chúng ta phải thực sự thận trọng. Anh... Đây là nơi rất, rất không hay đối với anh, nếu cảnh sát mà biết chuyện của chúng ta. Xem ra còn hơn cả không hay ấy chứ."

"Đó là điều mà anh đang lo lắng à?"

"Anh là người đàn ông đang có vợ mất tích và còn có một… cô bạn gái bí mật nữa. Quả thực, nghe có vẻ tệ thật. Cứ như là tội phạm vậy."

"Điều đó có vẻ như trái đạo đức vậy." Ngực cô ấy vẫn lộ ra ngoài.

"Mọi người không hiểu chúng ta, Andie. Họ *sẽ* nghĩ đó là trái đạo đức."

"Trời ạ, cứ như bộ phim đen tệ hại nào ấy."

Tôi cười. Tôi là người đã chỉ cho Andie về phim đen – về Bogart và *Giấc ngủ sâu, Bồi thường gấp đôi*, tất cả đều là những tác phẩm kinh điển. Đó là một trong những điều tôi thích nhất về quan hệ của hai chúng tôi, rằng tôi có thể cho cô ấy xem mọi thứ.

"Tại sao chúng ta không nói với cảnh sát?" Cô ấy hỏi. "Không phải như vậy sẽ tốt hơn..."

"Không được. Andie, đừng có nghĩ đến việc đó. Không được."

"Họ sẽ phát hiện ra..."

“Tại sao? Làm sao họ có thể biết được? Em đã kể với bất kỳ ai về chúng ta chưa đấy, em yêu?”

Cô ấy nhìn tôi tức tối. Tôi thấy thật tệ: Đây không phải điều mà cô ấy nghĩ sẽ diễn ra đêm nay. Cô ấy đã rất hào hứng khi gặp được tôi, cô ấy đã hình dung một sự đoàn tụ đầy đam mê, một sự an tâm về ham muốn thể xác, còn tôi chỉ bận che đuôi mình.

“Anh xin lỗi, em yêu, anh chỉ muốn biết thôi.” Tôi nói.

“Họ không biết tên anh.”

“Không biết tên, ý em là sao?”

“Ý em là…” Cô ấy nói, và rốt cuộc cũng kéo quai váy lên. “…bạn bè em, mẹ em, họ biết em đang hẹn hò với ai đó, nhưng không biết tên anh.”

“Và không có bất cứ mô tả gì về anh đấy chứ, đúng không?” Giọng tôi thúc giục hơn tôi muốn, có cảm giác như tôi đang chống đỡ trần nhà sắp đổ sập xuống vậy. “Chỉ có hai người biết chuyện này thôi, Andie nhé. Em và anh. Nếu em giúp anh, nếu em yêu anh, thì sẽ chỉ có hai chúng ta biết mà thôi, và khi đó cảnh sát sẽ không bao giờ phát hiện ra được.”

Cô ấy đưa ngón tay dọc theo quai hàm của tôi. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như – nếu như họ không bao giờ tìm được Amy?”

“Em và anh, Andie à, chúng ta sẽ ở bên nhau cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Nhưng *chỉ* khi chúng ta thận trọng. Nếu chúng ta không thận trọng, có thể – tình thế đủ xấu đến mức anh có thể phải ngồi tù.”

“Có thể chị ấy đã bỏ trốn cùng ai đó.” Andie vừa nói vừa kề má vào vai tôi. “Có thể...”

Tôi có thể cảm nhận được những suy nghĩ kiểu con gái của cô ấy đang rì rầm, biến sự mất tích của Amy thành một câu chuyện tình lãng mạn phù phiếm và tai tiếng, lờ đi bất cứ thực tế nào không phù hợp với câu chuyện đó.

“Cô ấy không bỏ trốn. Chuyện nghiêm trọng hơn thế.” Tôi đặt một ngón tay dưới cằm để cô ấy phải nhìn lên tôi. “Andie? Anh cần em nhìn nhận một cách nghiêm túc về chuyện này, được chứ?”

“Đương nhiên là em nhìn nhận sự việc một cách nghiêm túc rồi. Nhưng em cần được nói chuyện với anh thường xuyên hơn. Được nhìn thấy anh. Em sợ, Nick ạ.”

“Lúc này chúng ta chỉ cần ngồi yên là được.” Tôi nắm chặt hai vai cô ấy, buộc cô ấy phải nhìn mình. “Vợ anh đang mất tích, Andie.”

“Nhưng anh thậm chí còn không...”

Tôi biết điều cô ấy định nói gì – *anh thậm chí còn không yêu chị ấy* – nhưng cô ấy đủ khôn ngoan để ngừng lại.

Cô ấy vòng tay ôm lấy tôi. “Xem này, em không muốn tranh cãi. Em hiểu là anh quan tâm đến Amy, và em biết anh thực sự đang lo lắng. Em cũng vậy. Em biết anh đang bị... Em không thể tưởng tượng nổi áp lực đó. Vì vậy em không thấy vấn đề gì với việc phải cư xử kín đáo hơn trước đây, nếu có thể. Nhưng anh phải nhớ là sự việc này cũng ảnh hưởng tới em nữa. Em cần được biết tin tức của anh. Mỗi ngày một lần. Hãy gọi khi nào anh có thể, thậm chí chỉ trong vài giây thôi, để em có thể nghe được giọng nói của anh. Mỗi ngày một lần, Nick nhé. Hàng ngày. Không thì em sẽ phát điên lên mất. Em sẽ phát điên đấy.”

Cô ấy mỉm cười với tôi và thì thầm. "Giờ thì hôn em đi."

Tôi hôn cô ấy rất nhẹ nhàng.

"Em yêu anh." Cô ấy nói, và tôi hôn lên cổ của cô ấy, miệng lầm rầm đáp lại. Chúng tôi ngồi trong im lặng, tivi vẫn nhấp nháy sáng.

Tôi nhắm mắt lại. *Giờ thì hôn em đi*, ai đã từng nói điều đó vậy?

Tôi lơ mơ tỉnh dậy khi mới hơn năm giờ sáng. Go dậy rồi, tôi có thể nghe thấy tiếng con bé vọng lại qua hành lang, đang xả nước trong phòng tắm. Tôi lay Andie – *Năm giờ, năm giờ rồi* – với những lời hứa hẹn yêu đương và sẽ gọi điện, tôi vội vàng xô cô ấy về phía cửa như thể người tình một đêm đáng xấu hổ.

"Anh nhớ nhé, hàng ngày phải gọi cho em đấy." Andie thầm thì.

Tôi nghe thấy tiếng cửa phòng tắm bật mở.

"Hàng ngày." Tôi đáp lại, nấp sau cánh cửa khi hé nó mở ra và Andie rời khỏi.

Khi tôi quay lưng lại, Go đang đứng ở phòng khách. Con bé há hốc mồm sửng sốt, nhưng tất cả những phần còn lại trên cơ thể đều đang trong trạng thái đầy phẫn nộ: tay chống nạnh, lông mày cau lại hình chữ V.

"Nick, anh là đồ ngu."

Amy Elliott Dunne

21 tháng 7 năm 2011

-Nhật ký-

TÔI ĐÚNG LÀ MỘT CON NGU. Đôi khi tôi tự nhìn mình và nghĩ: *Chẳng trách sao Nick thấy tôi nực cười, nhỏ mọn, hư hỏng, so với mẹ anh ấy*. Maureen đang yếu dần. Bà che giấu căn bệnh của mình đằng sau những nụ cười rạng rỡ và những chiếc áo thêu chui đầu rộng thùng thình, đáp lại mọi lời hỏi thăm về sức khỏe của bà với câu như: "Ồ, mẹ ổn, nhưng *con* thì thế nào, con yêu?" Bà đang quỵ dần, nhưng không chấp nhận sự thực đó, vẫn chưa. Vì vậy sáng hôm qua bà gọi điện cho tôi, hỏi tôi có muốn đi một chuyến với bà và bạn bè của bà không – bà đang có một ngày cảm thấy khỏe, nên muốn ra khỏi nhà mỗi khi có thể – và tôi đã đồng ý ngay lập tức, mặc dù biết họ sẽ chẳng mấy thu hút tôi: chơi bài pinochle, bridge, hoặc tham gia hoạt động nào đó tại nhà thờ.

"Mười lăm phút nữa chúng ta sẽ có mặt ở đó." Bà nói. "Mặc áo cộc tay nhé."

Lau dọn. Chắc hẳn là lau dọn rồi. Một việc gì đó cần phải để khuỷu tay được thoải mái. Tôi mặc chiếc áo cộc tay, và chính xác mười lăm phút sau, tôi mở cửa đón Maureen, đầu trọc đội chiếc mũ len đan, đang cười khúc khích với hai người bạn. Họ đều mặc áo phông có những miếng đính trang trí giống nhau, đều là hình chiếc chuông thắt dải nơ, với dòng chữ *Các bà mẹ huyết tương* được sơn ngang qua ngực áo.

Tôi tưởng họ vừa lập một nhóm nhạc doo-wop, nhưng rồi tất cả chúng tôi leo lên chiếc Chrysler cũ kỹ của Rose – chiếc xe *thất thập cổ lai hy*, một trong số những chiếc có ghế trước xoay được khắp tứ phía, một chiếc xe bà già sặc mùi thuốc lá phụ nữ. Chúng tôi vui vẻ khởi hành tới *trung tâm hiến tặng huyết tương*.

"Chúng ta đến đó mỗi thứ Hai và thứ Năm." Rose nhìn tôi qua gương chiếu hậu và giải thích.

"Ồ." Tôi đáp. Có lời nào khác được nữa chứ? *Ồ, những ngày huyết tương thật tuyệt vời!*.

"Con được phép hiến tặng hai lần một tuần." Maureen nói trong khi chiếc chuông trên áo bà kêu leng keng. "Lần đầu tiên con sẽ được hai mươi đô-la, lần thứ hai là ba mươi. Đó là lý do hôm nay ai cũng vui vẻ."

"Cháu sẽ rất thích cho mà xem." Vicky nói. "Mọi người chỉ ngồi và buôn chuyện, như ở tiệm làm đẹp vậy."

Maureen siết chặt cánh tay tôi và thì thào. "Mẹ không thể hiến tặng được nữa, nhưng mẹ nghĩ có thể ủy quyền cho con. Đấy có thể là một cách hay để con có thêm chút tiền để dành – sẽ tốt cho một cô gái khi có ít tiền riêng cho mình."

Tôi cố nuốt cơn giận đùng đùng: *Con đã từng có nhiều hơn một chút tiền riêng cơ, nhưng con đưa cả cho con trai mẹ rồi*.

Quanh quẩn bên ngoài khu vực đỗ xe là một người đàn ông gầy gò khoác chiếc áo jeans nhỏ xíu. Dù vậy, bên trong bãi đỗ khá sạch sẽ, sáng sủa, có mùi gỗ thông và những tấm áp-phích Công giáo được treo trên tường, hình những chú chim câu và lớp sương mù. Thế nhưng, tôi biết rằng mình không thể làm được việc này. Những mũi kim. Máu. Tôi không chịu được thứ nào cả. Thực sự tôi không có nỗi

ám ảnh sợ hãi nào khác thuần túy ngoài hai thứ đó. Tôi là một cô gái có thể ngất lịm đi chỉ vì bị cạnh giấy cứa vào tay, hay bất cứ những gì là sứt da như lột, cắt, hay chích. Trong các đợt hóa trị của Maureen, tôi chưa bao giờ nhìn khi họ chích kim cả.

"Chào, Cayleese!" Maureen lớn tiếng chào khi chúng tôi bước vào. Một người phụ nữ da màu trông nặng nề trong bộ đồng phục y khoa lơ đãng đáp lại. "Chào bà, Maureen! Bà khỏe không?"

"Ồ, tôi khỏe, khỏe thôi – còn *chị* khỏe không?"

"Mẹ đã làm việc này được bao lâu rồi?" Tôi hỏi.

"Một thời gian rồi." Maureen trả lời. "Cayleese được mọi người yêu mến, chị ta chích kim rất nhẹ nhàng. Như thế rất tốt cho mẹ, bởi mẹ có băng cuộn rồi." Bà chìa cẳng tay với những tĩnh mạch xanh xao yếu ớt ra. Lần đầu tôi gặp Maureen, bà béo mập, nhưng giờ không còn thế nữa. Thật kỳ quặc là trông bà khi béo thực ra lại đẹp hơn. "Thấy không, thử đặt ngón tay của con lên tĩnh mạch mà xem."

Tôi nhìn quanh, mong là Cayleese sẽ đưa chúng tôi vào.

"Thử đi, nào."

Tôi chạm đầu ngón tay vào tĩnh mạch và cảm giác nó giật giật lên từ phía dưới. Một luồng khí nóng đột ngột ập đến tôi.

"Vậy ra, đây là lính mới của chúng ta sao?" Cayleese hỏi khi đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi. "Maureen khoe về chị suốt. Nào, chúng tôi cần chị điền vào một số giấy tờ..."

"Tôi xin lỗi, tôi không thể. Tôi không chịu được những mũi kim, tôi không chịu được máu. Tôi mắc chứng sợ máu trầm trọng. *Thực sự* tôi không thể làm được."

Tôi nhận ra là hôm nay tôi chưa ăn gì cả, và một cảm giác choáng váng ùa đến. Cổ tôi như nghẹn lại.

"Mọi thứ ở đây đều rất vệ sinh, chị đến đúng nơi rồi đấy." Cayleese nói.

"Không, không phải vấn đề đó, thật đấy. Tôi chưa bao giờ hiến máu cả. Bác sĩ của tôi đã rất bực mình vì tôi thậm chí còn không thể làm xét nghiệm máu hàng năm để kiểm tra các chỉ số, như cholesterol chẳng hạn."

Vậy là chúng tôi chờ đợi. Sẽ mất hai giờ đồng hồ, Vicky và Rose đã được gắn các thiết bị lọc máu. Trông như thể bọn họ đang được thu hoạch vậy. Họ thậm chí còn được đánh dấu trên các ngón tay để họ không thể hiến tặng hơn hai lần một tuần ở bất cứ nơi nào – những dấu hiệu này sẽ hiện lên dưới ánh sáng tím.

"Đó là mục James Bond." Vicky nói và tất cả bọn họ đều khúc khích cười. Maureen đang ngâm nga một bản nhạc nền của phim Bond (tôi đoán vậy), còn Rose thì đưa ngón tay mình lên tạo hình một khẩu súng.

"Mấy bà già các người không thể kiềm chế một lần được sao?" Một phụ nữ tóc trắng ngồi cách đó bốn hàng ghế nói lớn. Bà ấy rướn người lên nhìn qua ba người đàn ông đang nằm ngả ra sau, người đầy dầu mỡ – những hình xăm pha lẫn màu xanh dương và xanh lục chằng chịt trên cánh tay bọn họ, râu mọc lởm chởm trên cằm, kiểu đàn ông hiến huyết tương mà tôi hình dung – rồi bà ấy nâng cánh tay lòng thòng của mình lên khoát một ngón tay ra hiệu.

"Mary! Tôi tưởng mai bà mới đến chứ!"

“Tôi đã định thế, nhưng tôi đâu có thất nghiệp chỉ trong một tuần, mà tôi cũng không còn đủ tiền để mua một hộp ngũ cốc và một hộp ngô sốt kem nữa chứ!”

Tất cả bọn họ cùng cười phá lên như thể sắp chết đói là điều rất thú vị vậy – thị trấn này đôi khi thật quá mức, quá tuyệt vọng và quá phủ nhận. Tôi bắt đầu thấy phát ốm, thứ âm thanh lọc máu đó, những ống nhựa dài dẫn máu từ cơ thể sang những chiếc máy đó, sự có mặt của những con người đó, chuyện gì vậy, như đang bị *khai thác* vậy. Tôi nhìn khắp mọi nơi đều thấy máu, ở bên ngoài kia, ở đó sẽ không có máu. Sâu thẳm và tối sầm, gần như tím lịm.

Tôi đứng dậy đi ra nhà vệ sinh, hất nước lạnh lên mặt. Tôi bước được hai bước thì hai tai ù đặc, hình ảnh trước mắt méo mó, tôi cảm nhận được nhịp tim của mình, máu của mình, và khi khuỵu xuống, tôi đã nói. “Ôi. Xin lỗi.”

Tôi không nhớ rõ mình đã về nhà như thế nào. Maureen dìu tôi lên giường, bên cạnh giường là một cốc nước táo ép và một bát súp. Chúng tôi cố liên lạc với Nick. Go nói anh ấy không có ở Quán Bar, mà anh ấy lại không nghe điện thoại di động.

Người đàn ông đó đã biến mất.

“Hồi nhỏ nó cũng như thế đấy – nó là một đứa rất hay lang thang.” Maureen nói. “Điều tệ nhất có thể làm là phạt nó ở trong phòng.” Bà đặt chiếc khăn lạnh lên trán tôi; hơi thở của bà nồng nồng mùi aspirin. “Việc của con là phải nghỉ ngơi, được chứ? Mẹ sẽ liên tục gọi cho đến khi nó về nhà mới thôi.”

Khi Nick về tới nhà thì tôi đang ngủ. Tôi tỉnh dậy nghe tiếng anh ấy đang tắm, và nhìn đồng hồ: 11:04 tối. Chắc hẳn anh ấy đã tạt vào Quán Bar sau cùng – anh ấy thích tắm sau mỗi ca làm việc, để tẩy sạch da mình khỏi mùi bia và mùi bỏng ngô mặn. (Anh ấy nói thế.)

Anh ấy nhẹ nhàng lên giường, và khi tôi quay sang với đôi mắt mở to, anh ấy trông có vẻ giật mình vì tôi đang tỉnh.

“Cả nhà đã cố liên lạc với anh hàng giờ liền.” Tôi nói.

“Điện thoại của anh hết pin. Em bị ngất à?”

“Em tưởng anh nói điện thoại của anh hết pin cơ mà.”

Anh ấy khựng lại, và tôi biết là anh ấy sắp sửa nói dối. Đó là cảm giác tồi tệ nhất, khi bạn chỉ phải đợi và chuẩn bị tinh thần để nghe một lời nói dối. Nick rất nệ cổ, anh ấy cần tự do của mình và anh ấy không thích phải biện minh cho bản thân. Anh ấy có kế hoạch với những người bạn cả tuần liền, nhưng sẽ đợi đến khi chỉ còn một giờ trước khi trò poker bắt đầu để nói với tôi một cách lãnh đạm rằng: “Này, anh nghĩ là tối nay anh sẽ chơi poker với mấy thằng bạn, nếu em thấy ổn.” Và rồi anh ấy khiến tôi trở thành một kẻ xấu xa giả như tôi có lên một kế hoạch khác rồi. Chẳng ai lại muốn trở thành một người vợ ngăn cấm chồng mình đi chơi poker cả – bạn sẽ không thích sắm vai người đàn bà đanh đá với cả đống lô cuốn tóc và kẹp gài trên đầu. Vì thế bạn sẽ phải cố nuốt nỗi thất vọng và nói ổn thôi. Tôi không nghĩ anh ấy cố ý làm thế, mà đó chỉ là cách mà anh ấy được nuôi dưỡng. Bố anh ấy làm việc của mình, lúc nào cũng vậy, còn mẹ anh ấy thì chịu đựng điều đó. Cho tới khi bà ly dị chồng.

Anh ấy bắt đầu nói dối. Tôi thậm chí chẳng buồn nghe nữa

Nick Dunne

Năm ngày mất tích

TÔI TỰA LƯNG VÀO CỬA,chăm chú nhìn em gái mình. Tôi vẫn cảm thấy mùi hương của Andie, và tôi muốn lưu giữ khoảnh khắc đó cho riêng mình trong một giây thôi, bởi lúc này cô ấy đã đi rồi, tôi có thể tận hưởng những hoài niệm về cô ấy. Cô ấy luôn có vị của kẹo bơ đường và mùi hoa oải hương. Dầu gội mùi hoa oải hương, kem dưỡng da mùi hoa oải hương. *Hoa oải hương tượng trưng cho sự may mắn*, có một lần cô ấy đã giải thích với tôi như thế. Tôi sẽ cần may mắn.

"Cô ta bao nhiêu tuổi vậy?" Tay chống nạnh, Go hỏi gặng.

"Em muốn bắt đầu từ đó à?"

"Cô ta bao nhiêu *tuổi* rồi, Nick?"

"Hai mươi ba."

"Hai mươi ba. Tuyệt thật."

"Go, đừng..."

"Nick. Anh không nhận ra là mình *khốn nạn* thế nào sao?" Go nói. "Khốn nạn và *ngu xuẩn*." Con bé dùng từ *ngu xuẩn* – một từ dành cho trẻ con – khiến tôi bị tổn thương như thể tôi vẫn chỉ là một thằng nhóc mười tuổi vậy.

"Một tình thế không hay cho lắm." Tôi hạ giọng thừa nhận.

"Tình thế không hay! Anh là... anh là một *kẻ phản bội*, Nick. Ý em là, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Lúc nào anh cũng là một trong những người đàn ông tốt. Hay là em đã luôn là một đứa ngu ngốc vậy?"

"Không phải vậy." Tôi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, đúng vị trí mà hồi còn nhỏ tôi vẫn nhìn mỗi khi mẹ đặt tôi ngồi xuống sofa và nói rằng tôi tốt hơn bất cứ điều gì đó mà tôi đã làm.

"Giờ thì sao nào? Anh là một *thằng đàn ông phản bội vợ mình*, anh không bao giờ có thể thay đổi được sự thực đó." Go nói. "Trời đất ơi, đến cả *Bố* cũng không ngoại tình. Anh thật là – em muốn nói là, vợ anh đang mất tích, chỉ có Amy mới biết mình đang ở đâu, còn anh thì ở đây dành thời gian với thứ bé con..."

"Go, anh thích chủ nghĩa xét lại này đấy khi em trở thành người bảo vệ Amy. Ý anh là, em chưa từng thích Amy, ngay từ lúc ban đầu, và kể từ khi tất cả những chuyện này xảy ra, như thể là..."

"Như thể là em đang thương cảm cho người vợ mất tích của anh chứ gì, đúng vậy đấy, Nick ạ. Em đang rất lo. Đúng thế đấy, em rất lo. Có nhớ lần trước, khi em nói anh đang hành xử rất kỳ quặc không? Anh thật là – thật là điên rồ, cách anh cư xử ấy."

Con bé đi đi lại lại trong phòng và gặm móng tay mình. "Cảnh sát có phát hiện ra chuyện này không, em thậm chí cũng không biết nữa." Go nói. "Em đang *sợ* chết đi được đây, Nick. Đây là lần đầu tiên em thực sự thấy sợ cho anh. Em không thể tin là bọn họ vẫn chưa phát hiện ra. Bọn họ chắc hẳn đã trích lục bản ghi các cuộc gọi của anh rồi chứ."

"Anh sử dụng điện thoại có thẻ dùng một lần."

Nghe thấy thế con bé bỗng khựng lại. "Thậm chí còn tệ hơn nữa. Điều đó... như thể là âm mưu có chủ định vậy."

"Ngoại tình có chủ định, Margo. Đúng vậy, anh cảm thấy có tội vì điều đó."

Trong giây lát con bé chịu đầu hàng, ngồi thụp xuống chiếc sofa, chấp nhận một thực tế mới. Thực ra, tôi cảm thấy yên lòng khi Go biết chuyện.

"Bao lâu rồi?" Con bé hỏi.

"Khoảng hơn một năm." Tôi chuyển ánh mắt rời khỏi sàn nhà và nhìn thẳng vào con bé.

"Hơn một *năm* rồi? Và anh không hề nói với em."

"Anh sợ em sẽ bảo anh phải dừng lại. Rằng em sẽ nghĩ xấu về anh và khi đó anh sẽ buộc phải dừng lại. Mà anh không muốn thế. Mọi chuyện với Amy..."

"Hơn một năm rồi." Margo nói. "Em thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Đến cả nghìn cuộc chuyện trò khi say mà anh vẫn không đủ tin cậy để cho em biết hay sao. Em đã không biết rằng anh lại có thể làm được điều đó, giữ bí mật hoàn toàn với em."

"Chỉ duy nhất có chuyện này thôi."

Go nhún vai: *Làm thế nào mà em có thể tin anh được bây giờ?* "Anh yêu cô ta sao?" Con bé xoay vai cợt nhả thể hiện rằng đó là chuyện dường như không thể có được.

"Đúng vậy. Anh thực sự nghĩ là anh yêu cô ấy. Anh đã yêu. Và anh vẫn đang yêu."

"Anh có biết là nếu anh thực sự hẹn hò với cô ta, gặp gỡ cô ta thường xuyên, *chung sống* với cô ta, thì cô ta sẽ tìm được khuyết điểm nào đó của anh, đúng không? Rằng cô ta sẽ phát hiện ra một vài điều về anh khiến cô ta phát điên lên. Rằng cô ta sẽ đòi hỏi ở anh những điều anh không muốn. Rồi cô ta sẽ tức tối với anh?"

"Anh không phải đứa trẻ lên mười, Go, anh biết các mối quan hệ diễn ra như thế nào."

Con bé lại nhún vai: *Anh biết ư?* "Chúng ta cần một luật sư." Con bé nói. "Một luật sư giỏi với những kỹ năng quan hệ công chúng, bởi truyền thông và một vài chương trình truyền hình cáp đã đánh hơi thấy rồi. Chúng ta cần chắc chắn rằng truyền thông không biến anh thành một gã chồng xấu xa hay đi tán tỉnh, bởi nếu chuyện đó xảy ra, em nghĩ là tất cả sẽ chấm hết."

"Go, em có phần quan trọng hóa quá đấy." Thực ra tôi đồng ý với con bé, nhưng tôi không thể chịu được khi nghe những lời ấy được thốt ra, từ chính Go. Tôi phải hạ thấp những lời đó.

"Nick, chuyện này có phần nghiêm trọng rồi. Em sẽ gọi vài cuộc điện thoại."

"Bất cứ điều gì em muốn, nếu nó khiến em cảm thấy tốt hơn."

Go chọc mạnh vào xương ức tôi bằng hai ngón tay. "Anh không thèm giúp em hay sao, *Lance*. 'Ồi, con gái thường hay quá khích.' Thật là nhảm nhí. Anh đang trong tình cảnh thực sự bất lợi, anh chàng của tôi ạ. Tỉnh lại đi và bắt tay vào việc giúp em giải quyết chuyện này xem nào."

Tôi có thể cảm thấy một vệt nóng trên da mình, phía bên dưới lớp áo, khi Go quay đi và, ơn trời là con bé bước về phòng mình. Tôi ngồi trên trường kỷ, lặng người đi. Rồi tôi nằm xuống khi tự hứa với mình là sẽ tỉnh dậy.

Tôi mơ về Amy: Cô ấy đang bò lê trên sàn nhà bếp, bằng hai tay và đầu gối, cố để ra đến cửa hậu,

nhưng cô ấy không thể nhìn thấy gì vì máu, và cô ấy di chuyển rất chậm, vô cùng chậm. Cái đầu xinh đẹp của cô ấy bị méo mó một cách kỳ lạ, có một vết lõm ở bên phải. Máu nhỏ giọt xuống từ một lọn tóc dài, và cô ấy đang rên rỉ kêu tên tôi.

Tôi tỉnh dậy và nhận ra đã đến lúc phải về nhà. Tôi cần phải nhìn thấy khung cảnh đó – hiện trường tội ác – tôi cần phải đối mặt với nó.

Không ai ra ngoài trong tiết trời nóng nực này. Khu xung quanh nhà tôi vẫn trống trải và cô đơn như cái ngày Amy biến mất. Tôi bước vào cửa trước và cố hít thở một hơi thật sâu. Thật kỳ quái là một ngôi nhà mới đến thế lại có cảm giác ám ảnh, không phải theo cách được mô tả trong các tiểu thuyết lãng mạn thời Victoria, mà chỉ là cảm giác thực sự kinh hoàng và đổ nát. Một ngôi nhà có lịch sử của nó, và mới chỉ ba năm tuổi. Các nhân viên kỹ thuật đã tìm kiếm khắp mọi nơi; nhìn bên ngoài ngôi nhà bẩn thỉu, nhơ nhớp dính và dơ bẩn. Tôi ngồi xuống chiếc sofa – nó có mùi của ai đó, một con người thực sự, mùi của người lạ, nồng nồng như kem dưỡng sau khi cạo râu. Tôi mở cửa sổ mặc kệ cái nóng, để cho không khí tràn vào nhà. Bleecker từ cầu thang phóng xuống, tôi bế nó lên và vuốt ve trong khi nó rên lên gừ gừ. Có ai đó, có thể là viên cảnh sát kia, đã thay tôi đổ đầy bát thức ăn cho nó. Một hành động đẹp, sau khi phá tung căn nhà của tôi. Tôi cẩn thận đặt nó xuống bậc thang cuối cùng, rồi leo lên phòng ngủ, cởi khuy áo. Tôi nằm ngang chiếc giường và úp mặt vào gối, vẫn chiếc vỏ gối xanh hải quân đó, thứ mà tôi đã đăm đăm nhìn vào buổi sáng ngày kỷ niệm của chúng tôi, Buổi Sáng ấy.

Điện thoại đổ chuông. Là Go. Tôi nhấc máy.

Ellen Abbott đang thực hiện chương trình buổi trưa đặc biệt. Về Amy đấy. Anh. Em, à mà, nó có vẻ không hay lắm. Anh có muốn em ghé qua không?"

"Không sao, anh có thể xem một mình, cảm ơn em."

Cả hai chúng tôi đều ngập ngừng trên điện thoại, chờ người kia lên tiếng xin lỗi.

"Vậy thôi, nói chuyện sau nhé." Go nói.

Ellen Abbott Live là chương trình trực tiếp chiếu trên truyền hình cáp, chuyên về những phụ nữ mất tích hoặc bị giết hại, dưới sự chủ xị lúc nào cũng giận dữ của Ellen Abbott, một cựu ủy viên công tố và là người bênh vực cho quyền của các nạn nhân. Chương trình mở đầu với hình ảnh Ellen, tóc sấy và môi son bóng nhẫy, liếc nhìn vào máy quay giận dữ. "Chương trình hôm nay sẽ đưa tin về một câu chuyện gây sửng sốt: một phụ nữ trẻ xinh đẹp, từng là nguồn cảm hứng cho loạt sách *Amy tuyệt vời*. *Đang mất tích*. Ngôi nhà đã bị *phá hoại*. Người chồng là Lance Nicholas Dunne, một *nhà báo thất nghiệp* hiện đang sở hữu *một quán bar* anh ta *mua* bằng *tiền* của vợ mình. Muốn biết anh ta lo lắng tới mức nào ư? Đây là những bức ảnh được chụp từ khi vợ anh ta, Amy Elliott Dunne, mất tích vào ngày mồng năm tháng bảy – đúng ngày *kỷ niệm năm năm ngày cưới* của họ."

Màn hình chuyển qua bức ảnh chụp tôi tại buổi họp báo, với nụ cười nhăn nhở của một tên khốn. Một bức hình khác cho thấy tôi đang vẫy tay và cười như một nữ hoàng sắc đẹp khi bước ra khỏi ô-tô của mình (tôi đang vẫy tay *lại* với Marybeth; còn tôi đang cười là bởi vì tôi vẫn cười khi tôi vẫy tay).

Sau đó là tấm ảnh của tôi và Shawna Kelly, thợ bánh Frito, được chụp bằng điện thoại. Hai khuôn mặt kề sát nhau, nụ cười rạng ngời tỏa ánh sáng trắng như ngọc trai. Rồi Shawna thực sự xuất hiện trên màn ảnh, làn da rám nắng, sắc nét và ủ rũ khi Ellen giới thiệu cô ấy với nước Mỹ. Mồ hôi của tôi túa ra khắp cả người.

ELLEN: Nào, về Lance Nicholas Dunne – Cô có thể cho mọi người biết cách hành xử của anh ta

như thế nào không, Shawna? Cô gặp gỡ anh ta trong khi mọi người đang tìm kiếm người vợ mất tích của anh ta ở bên ngoài kia, và Lance Nicholas Dunne là... người thế nào?

SHAWNA: Anh ấy rất điềm tĩnh, rất thân thiện.

ELLEN: *Xin lỗi, xin lỗi.* Anh ta *thân thiện* và *điềm tĩnh* ư? Vợ anh ta đang *mất tích* cơ mà, Shawna. Loại đàn ông nào lại có thể *thân thiện* và *điềm tĩnh* được chứ?

Bức ảnh lố bịch ấy lại xuất hiện trên màn hình. Chẳng hiểu vì lý do gì mà trông chúng tôi thậm chí còn phấn khởi hơn.

SHAWNA: Thực ra, anh ấy cũng là người hay tán tỉnh một chút...

Đáng lẽ mày phải cư xử tốt hơn với cô ta, Nick. Đáng lẽ mày nên ăn cái bánh chết tiệt đó.

ELLEN: *Hay tán tỉnh à*? Trong khi chỉ có trời mới biết được vợ anh ta đang *ở đâu* và Lance Dunne thì... ồ, tôi xin lỗi, Shawna, nhưng bức ảnh này quả thực là... Tôi không biết dùng từ nào hơn nữa ngoài *ghê tởm*. Đây không phải là vẻ ngoài của một *người đàn ông vô tội*...

Phần còn lại của phân đoạn này chủ yếu là Ellen Abbott, người rất chuyên nghiệp trong việc khơi lên sự căm ghét, và bị ám ảnh về việc thiếu chứng cớ ngoại phạm của tôi: "*Tại sao Lance Nicholas Dunne* lại không có bằng chứng ngoại phạm cho tới tận buổi *trưa*? Anh ta đã ở đâu vào *buổi sáng* ngày hôm đó?" Cô ta kéo dài thứ giọng cảnh sát trưởng Texas của mình. Hội đồng khách mời của cô ta đồng ý là tình thế không có vẻ gì là tốt cho lắm.

Tôi gọi cho Go và con bé nói: "Ồ, anh đã thành công khi gần một tuần không bị họ đụng tới." Và chúng tôi chửi thề một lúc. *Đồ gái lăng loàn Shawna điên rồ chết tiệt đó*.

"Hôm nay anh phải làm gì đó thực sự, thực sự hữu ích và phải chủ động." Go khuyên nhủ. "Giờ thì mọi người sẽ luôn để ý đến anh."

"Anh không thể ngồi yên được kể cả khi anh muốn vậy."

Tôi lái xe tới St. Louis trong cơn thịnh nộ, hồi tưởng lại chương trình truyền hình đó trong đầu, trả lời tất cả những câu hỏi của Ellen và bắt cô ta phải im miệng. *Hôm nay, Ellen Abbott, đồ khốn ạ, tôi đã theo dõi một trong những kẻ bám đuôi Amy đấy. Desi Collings. Tôi đã theo dấu anh ta để tìm ra sự thật*. Chính tôi, người chồng anh hùng. Nếu có nhạc nền hùng tráng, tôi sẽ mở nó. Chính tôi, anh chàng thuộc tầng lớp lao động tử tế, sẽ nhận trách nhiệm về đứa trẻ giàu có hư hỏng ấy. Truyền thông sẽ phản ứng dữ dội trước thực tế đó: Những kẻ bám đuôi bị ám ảnh kia sẽ gây tò mò hơn là những tên giết vợ tầm thường. Ít nhất thì gia đình Elliotts cũng sẽ đánh giá cao việc này. Tôi gọi cho Marybeth, nhưng chỉ nhận được tiếng thư thoại. Cứ thẳng tiến thôi.

Khi rẽ vào khu vực gần nhà Desi, tôi buộc phải thay đổi cách nhìn của tôi về hắn, giàu có thôi chưa đủ, mà phải là cực kỳ giàu có. Hắn ta sống ở Ladue trong một khu biệt thự có lẽ trị giá ít nhất là năm triệu đô-la. Những viên gạch trắng bóng, cửa chớp bằng gỗ sơn đen, đèn thắp khí, và thường xuân leo kín. Tôi mặc đồ như đi dự họp, áo vest và cà-vạt lịch sự, nhưng khi bấm chuông cửa nhà hắn, tôi nhận ra rằng có diện bộ vest giá bốn trăm đô-la trong khu vực này đi nữa thì trông vẫn thảm thương hơn cả việc tôi chỉ mặc jeans. Tôi nghe tiếng cạch cạch của đôi giày sang trọng từ phía sau căn nhà tiến ra phía trước, rồi cửa mở với một âm thanh hút gió, như mở tủ lạnh vậy. Không khí lạnh tràn về phía tôi.

Desi có vẻ ngoài đúng kiểu mà tôi đã luôn ao ước: một anh chàng rất đẹp trai và lịch sự. Có điều gì đó trong ánh mắt, hoặc kiểu quai hàm kia. Anh ta có đôi mắt hạnh nhân sâu thẳm, một đôi mắt của gấu

teddy, hai lúm đồng tiền ở hai bên má. Nếu đặt chúng tôi cạnh nhau, bạn sẽ cho rằng anh ta mới là người tốt.

"Ồ." Desi thốt lên khi ngắm nghía khuôn mặt tôi. "Anh là Nick. Nick Dunne. Chúa ơi, tôi rất tiếc về chuyện của Amy. Vào đi, vào đi."

Anh ta dẫn tôi vào một căn phòng khách giản dị, người bày trí đã thể hiện được sự nam tính trong căn phòng. Rất nhiều đồ da tối màu cố tạo cảm giác thoải mái nhưng không được thoải mái cho lắm. Anh ta ra hiệu cho tôi về phía chiếc ghế bành với phần lưng dựa rất cứng. Tôi cố tỏ ra thoải mái, như bị thôi thúc phải làm vậy, nhưng rồi nhận ra chiếc ghế này buộc người ta phải ngồi ở một tư thế duy nhất là tư thế của một sinh viên bị phạt: *Chú ý và ngồi thẳng lưng*.

Desi không hỏi tại sao tôi có mặt trong phòng khách của anh ta. Cũng không giải thích làm thế nào anh ta ngay lập tức đã nhận ra tôi. Thật ngạc nhiên và kỳ lạ, mặc dù tôi đang dần quen với những chuyện kiểu thế này rồi.

"Anh muốn uống gì không?" Desi vừa hỏi vừa ép hai bàn tay vào nhau: công việc trước.

"Tôi ổn."

Anh ta ngồi xuống đối diện với tôi. Quần áo của anh ta là sự kết hợp không chê vào đâu được giữa các sắc độ của màu xanh hải quân và màu kem; thậm chí dây giày của anh ta trông cũng gọn gàng. Thật khó có được vẻ ngoài hoàn hảo như vậy, nhưng anh ta đã thành công. Anh ta không phải loại công tử bột đáng khinh mà tôi hy vọng sẽ gặp. Desi dường như là định nghĩa của một quý ông: một anh chàng có thể trích dẫn một bài thơ tuyệt cú, có thể yêu cầu một chai rượu Scotch hiếm có, và mua tặng phụ nữ đúng món nữ trang cổ điển. Thực ra, anh ta có vẻ là người đàn ông vốn đã biết phụ nữ muốn gì – trái ngược với anh ta, tôi cảm thấy bộ vest của mình thật thảm hại, bộ dạng thì vụng về. Tôi bỗng cảm thấy một ham muốn thôi thúc không ngừng được bàn luận về bóng đá và xì hơi. Đó mới là những kiểu đàn ông mà tôi thường gặp gỡ.

"Chuyện của Amy. Đã có manh mối nào chưa?" Desi hỏi.

Anh ta trông giống ai đó khá quen, một diễn viên thì phải, có lẽ thế.

"Chẳng có manh mối nào khả thi cả."

"Cô ấy đã bị bắt... tại nhà. Điều đó có đúng không?"

"Tại nhà chúng tôi, đúng vậy."

Đến đó thì tôi nhận ra anh ta là ai: Anh ta chính là gã đàn ông xuất hiện một mình vào ngày tìm kiếm đầu tiên, chính là gã đã lén nhìn bức ảnh của Amy.

"Anh đã có mặt ở trung tâm tình nguyện viên, phải vậy không? Ngày đầu tiên ấy."

"Đúng vậy." Desi từ tốn đáp. "Tôi đã định nói như thế. Tôi mong là tôi đã có thể gặp anh ngày hôm đó, để ngỏ lời chia buồn của tôi."

"Vẫn còn dài hơi lắm."

"Tôi có thể nói tương tự như vậy với anh." Anh ta mỉm cười. "Thế này vậy, tôi thực sự yêu quý Amy. Biết chuyện xảy ra, thực ra, tôi cần phải làm điều gì đó. Tôi chỉ – thật tệ khi nói ra điều này, Nick ạ, nhưng khi xem bản tin, tôi đã nghĩ là *Đương nhiên rồi*.

"Đương nhiên rồi?"

“Đương nhiên là ai đó sẽ... muốn có được cô ấy.” Anh ta nói. Anh ta có chất giọng trầm ấm, một giọng nói âm trầm bên lò sưởi. “Anh biết đấy, cô ấy luôn biết cách. Khiến cho người ta muốn có được cô ấy. Lúc nào cũng vậy. Anh cũng biết câu nói rập khuôn cũ rích ấy rồi mà: Đàn ông muốn có được cô ấy, phụ nữ muốn trở thành cô ấy. Với Amy, điều đó đúng.”

Desi đan chéo đôi bàn tay to lớn trên chiếc quần âu của anh ta. Tôi không thể nhận biết được liệu có phải anh ta đang trêu ngươi tôi không. Tôi tự nhủ mình phải mở lời thật nhẹ nhàng. Đó là nguyên tắc của tất cả những cuộc trao đổi có xu hướng gây mếch lòng: Đừng chọn lựa tấn công cho đến khi bạn buộc phải làm vậy. Trước hết hãy xem bọn họ có tự buộc cổ mình không đã.

“Anh đã có một mối quan hệ rất sâu sắc với Amy, phải không?” Tôi hỏi.

“Đó không chỉ vì vẻ ngoài của cô ấy.” Desi nói. Anh ta tựa lên một bên gối, ánh mắt xa xăm. “Dĩ nhiên tôi đã nghĩ về điều này rất nhiều. Mối tình đầu mà. Chắc chắn là tôi đã nghĩ về chuyện đó. Tính tôi hay suy nghĩ. Có quá nhiều suy ngẫm.” Anh ta bật cười, một cách khiêm nhường. Hai lúm đồng tiền lún xuống. “Anh cũng biết còn gì, khi Amy thích anh, khi cô ấy quan tâm tới anh, sự ân cần của cô ấy thật nồng ấm, khiến người ta yên lòng và hoàn toàn cảm thấy được che chở. Như ngâm mình trong bồn tắm ấm áp vậy.”

Tôi nhướng hai bên lông mày.

“Hãy nghe tôi.” Anh ta nói. “Anh cảm thấy bản thân mình thật tuyệt vời. Hoàn toàn tuyệt vời, có thể chỉ lần đầu tiên thôi. Và rồi cô ấy nhìn ra khuyết điểm của anh, cô ấy nhận ra anh chỉ là một con người bình thường khác mà cô ấy phải đối mặt – anh là một Able Andie trong thực tại, và trong đời thực, Able Andy sẽ không bao giờ đi đến cùng với Amy Tuyệt vời được cả. Vì vậy sự quan tâm của cô ấy nhạt dần, và anh không còn thấy mình tuyệt vời nữa, anh cảm thấy sự lạnh lùng đó, như thể anh đang trần trụi nằm trên sàn nhà tắm, và tất cả những gì anh muốn là được quay trở vào chiếc bồn tắm đó.”

Tôi biết cảm giác ấy – tôi đã nằm trên sàn nhà tắm gần ba năm rồi – và tôi cảm thấy một sự phẫn nộ hối thúc tôi phải chia sẻ cảm xúc với người đàn ông này.

“Tôi chắc là anh hiểu ý của tôi.” Desi vừa nói vừa nháy mắt cười với tôi.

Thật là một người đàn ông kỳ quặc, tôi nghĩ. Ai lại so sánh vợ của một người đàn ông khác với chiếc bồn tắm anh ta muốn ngâm mình vào đó? Mà lại là người vợ đang mất tích của người đàn ông khác chứ?

Phía sau Desi là một chiếc bàn nhỏ, dài và sạch bóng, đặt một vài bức ảnh được lồng trong khung bằng bạc. Ở chính giữa chiếc bàn là một bức ảnh lớn, chụp Desi và Amy khi còn ở trường trung học, trong bộ quần áo tennis màu trắng – cả hai đều trưng diện một cách thái quá, trông khoe khoang đến mức họ có thể xuất hiện ở một cảnh trong phim *Hitchcock* được. Tôi hình dung Desi, cậu bé Desi, lẻn vào phòng ký túc xá của Amy, trút bỏ quần áo trên sàn nhà, nằm lên tấm ga trải giường lạnh lẽo, nuốt những viên thuốc con nhộng. Rồi chờ đợi bị phát hiện. Đó là một hình thức trừng phạt, một sự phẫn nộ, nhưng không phải cách mà sự việc đã xảy ra trong ngôi nhà của tôi. Tôi có thể hiểu tại sao cảnh sát không quá quan tâm đến vậy. Desi dõi theo ánh mắt của tôi khi liếc nhìn bức ảnh.

“Ồ, thực ra, anh không thể trách tôi vì điều đó được.” Anh ta cười. “Ý tôi là, liệu *anh* có vứt bỏ một bức ảnh hoàn hảo đến thế không?”

“Của một cô gái mà hai mươi năm rồi tôi không biết tin tức gì ư?” Tôi buột miệng trước khi có thể chặn mình lại. Tôi nhận ra giọng mình có vẻ công kích hơn là tỏ ra khôn khéo.

“Tôi biết Amy.” Desi đáp trả. Anh ta hít vào một hơi. “Tôi đã biết cô ấy. Tôi đã biết cô ấy rất rõ. Không có bất kỳ một manh mối nào sao? Tôi phải hỏi... Bố cô ấy, ông ta có... ở đó không?”

“Đương nhiên là ông ấy có ở đó.”

“Tôi không nghĩ vậy... Chắc chắn là ông ấy đang ở New York khi chuyện xảy ra phải vậy không?”

“Ông ấy đã ở New York. Thì sao?”

Desi nhún vai: *Chỉ tò mò thôi, chẳng có lý do gì cả*. Chúng tôi ngồi im lặng chừng nửa phút, chơi trò chọi mắt. Không ai nháy mắt cả.

“Desi, thực ra tôi đến đây để xem anh có thể kể cho tôi chuyện gì.”

Tôi lại cố hình dung cảnh Desi bắt cóc Amy. Anh ta có một ngôi nhà bên hồ nằm ở đâu đó gần đây không nhỉ? Những kiểu người này thường có. Liệu có thể tin được không, một người đàn ông có học thức và sành điệu thế này lại đang giam giữ Amy trong một căn phòng nào đó kiểu như phòng giải trí ở dưới tầng hầm, và Amy đi đi lại lại trên tấm thảm, ngủ trên chiếc sofa bụi bặm có màu sáng thường thấy ở thập niên 60, màu vàng chanh hoặc đỏ san hô. Tôi ước gì Boney và Gilpin ở đây, để chứng kiến giọng điệu sở hữu đó của Desi: *Tôi biết Amy*.

“Tôi sao?” Desi cười. *Anh ta cười một cách xa hoa*. Đó là một từ hoàn hảo để miêu tả thứ âm thanh đó. “Tôi không thể kể cho anh bất cứ chuyện gì cả. Như anh nói đấy thôi, tôi không biết gì về cô ấy.”

“Nhưng anh vừa nói là anh biết đấy thôi.”

“Tôi chắc là mình không hiểu cô ấy như anh hiểu cô ấy đâu.”

“Anh đã theo dõi cô ấy hồi còn ở trường trung học.”

“Tôi đã *theo dõi* cô ấy? Nick. Cô ấy từng là bạn gái tôi.”

“Cho tới cả khi cô ấy không còn là bạn gái anh nữa.” Tôi nói. “Và anh đã không để mọi chuyện qua đi.”

“Ồ, có thể tôi đã mòn mỏi mong chờ cô ấy. Nhưng không có gì vượt khỏi lẽ thường cả.”

“Anh gọi việc cố tự tử trong phòng ký túc của cô ấy là lẽ thường sao?”

Anh ta hất đầu, liếc nhìn. Anh ta hé miệng định nói, rồi nhìn xuống đôi tay mình. “Tôi không rõ anh đang nói về chuyện gì, Nick ạ.” Cuối cùng thì anh ta cũng lên tiếng.

“Tôi đang nói đến việc anh theo dõi vợ tôi. Ở trường trung học. Cả bây giờ nữa.”

“Đây *thực sự* là điểm mấu chốt của câu chuyện sao?” Anh ta lại cười phá lên. “Lạy Chúa, tôi nghĩ anh đang quyên góp tiền cho một quỹ khen thưởng hoặc thứ gì đó khác cơ. Điều mà tôi rất sẵn lòng đóng góp, xin khẳng định thêm vậy. Như tôi đã nói rồi đấy, tôi luôn mong muốn mọi điều tốt đẹp nhất cho Amy. Tôi có yêu cô ấy không ư? Không. Tôi không còn hiểu cô ấy nữa, không thực sự hiểu. Chúng tôi thi thoảng có trao đổi thư từ. Nhưng thật thú vị, khi anh đến đây. Anh làm cho sự việc rối tung lên. Bởi vì tôi phải nói cho anh biết, Nick ạ, trên truyền hình ấy, quỷ thần ơi, và *ở đây*, ngay lúc này, anh không có vẻ gì giống một người chồng đang lo lắng và đau buồn cả. Anh có vẻ... tự mãn. Tiện thể cho anh biết, cảnh sát đã nói chuyện với tôi rồi, cảm ơn nhé, tôi đoán chính là anh. Hoặc bố mẹ của Amy. Thật lạ là anh lại không biết đấy – anh có nghĩ là bọn họ sẽ nói mọi chuyện với người chồng nếu anh ta trong sạch không.”

Ruột gan tôi thắt lại. "Tôi ở đây bởi tôi muốn tận mắt mình nhìn thấy nét mặt anh khi anh nói về Amy." Tôi nói. "Tôi phải nói rõ với anh rằng điều đó khiến tôi lo lắng. Anh có một chút gì đó... mơ mộng."

"Một trong hai ta nhỉ." Desi nói, lại với vẻ từ tốn đó.

"Con yêu?" Một giọng nói vọng ra từ phía sau căn nhà, rồi một liên hợp tiếng gót giày đắt tiền lạch cạch đổ dồn về phía phòng khách. "Tên của *cuốn sách* đó là gì..."

Người phụ nữ này là phiên bản mơ hồ của Amy, một Amy trong chiếc gương mờ hơi nước – chính xác là nước da đó, các nét đều cực kỳ tương đồng, nhưng lớn tuổi hơn một phần tư thế kỷ, bằng xương bằng thịt, và các đặc điểm đó, tất cả đều toát lên như một tấm vải tuyệt đẹp. Trông bà ta vẫn lộng lẫy, một phụ nữ đã chọn cho mình cách chín muồi thật duyên dáng. Bà ta có dáng người giống như một tác phẩm nghệ thuật xếp giấy Nhật Bản vậy: khuỷu tay ở các cực điểm, xương đòn tựa như chiếc mắc treo quần áo. Chiếc váy ôm bà ta mặc có màu xanh lam gốm sứ và còn cả chiếc áo chui đầu giống hệt của Amy nữa. Khi bà ta có mặt trong một căn phòng, bạn sẽ luôn phải ngoái nhìn theo. Bà ta mỉm cười với tôi khá ẩn ý.

"Xin chào, tôi là Jacqueline Collings."

"Mẹ à, đây là chồng của Amy, Nick." Desi nói.

"Amy." Người phụ nữ ấy lại mỉm cười. Bà ta có chất giọng như vọng lên từ đáy giếng, trầm và vang kỳ lạ. "Chúng tôi khá quan tâm tới câu chuyện đó. Thật vậy, rất quan tâm." Bà ấy lạnh lùng quay sang con trai mình. "Chúng ta không bao giờ có thể thôi nghĩ về Amy Elliott tuyệt vời đó, phải vậy không?"

"Giờ là Amy Dunne, thưa bà." Tôi nói.

"Dĩ nhiên." Jacqueline đồng tình. "Tôi rất lấy làm tiếc, Nick, vì những gì anh đang phải trải qua." Bà ấy nhìn tôi một lúc. "Tôi rất tiếc, tôi phải... Tôi đã không hình dung Amy cùng với một... chàng trai *người Mỹ*." Có vẻ như bà ta đang không nói chuyện với tôi hay Desi thì phải. "Lạy Chúa, anh ta thậm chí còn có cằm chẻ nữa kia."

"Tôi chỉ đến để xem liệu con trai bà có bất cứ thông tin gì không thôi." Tôi nói. "Tôi biết là trong bao năm qua anh ấy đã viết rất nhiều thư cho vợ tôi."

"Ồ, những bức thư đó!" Jacqueline mỉm cười giận dữ. "Quả là một cách thú vị để tiêu tốn thời gian của ai đó, anh không nghĩ vậy sao?"

"Amy đã để anh đọc thư sao?" Desi hỏi. "Tôi ngạc nhiên đấy."

"Không phải vậy." Tôi quay sang anh ta nói. "Cô ấy đã ném chúng đi ngay khi còn chưa mở ra đọc, lúc nào cũng thế."

"Tất cả các bức thư sao? Luôn luôn như vậy ư? Anh biết à?" Desi vẫn cười nói.

"Có lần tôi đã nhặt lại một bức thư từ trong thùng rác để đọc." Tôi quay sang Jacqueline. "Chỉ để xem chính xác là chuyện gì đang diễn ra mà thôi."

"Đáng khen cho anh." Jacqueline gằm gừ nói với tôi. "Tôi không mong chờ chồng mình sẽ khá hơn đâu."

"Amy và tôi luôn viết thư cho nhau." Desi nói. Anh ta thừa hưởng ngữ điệu của mẹ mình, một sự truyền đạt ngụ ý rằng mọi thứ anh ta nói đều là điều gì đó mà bạn sẽ muốn nghe. "Đó là chuyện của

chúng tôi. Tôi thấy thư điện tử quá... rẻ tiền. Và chẳng ai lưu giữ chúng cả. Không ai lưu giữ một bức thư điện tử bởi nó vốn đã chẳng có cảm xúc gì. Tôi lo cho thế hệ mai sau nói chung. Tất cả những bức thư tình vĩ đại – của Simone de Beauvoir gửi cho Sartre, của Samuel Clemens gửi cho vợ mình, Olivia – tôi không biết nữa, tôi luôn nghĩ về những thứ sẽ bị mai một đi..."

"Con có giữ tất cả những bức thư của mẹ không?" Jacqueline hỏi. Bà ta đang đứng bên lò sưởi nhìn xuống chúng tôi, một cánh tay dài gân guốc đặt trên bệ lò sưởi.

"Tất nhiên ạ."

Bà ta quay sang tôi nhún vai một cách lịch thiệp. "Chỉ là tò mò thôi."

Tôi rùng mình, định nhoài người về phía lò sưởi cho ấm, nhưng chợt nhớ ra giờ đang tháng Bảy. "Với tôi đó là một sự tận tâm khá kỳ lạ khi cố giữ liên lạc trong nhiều năm như thế." Tôi nói. "Ý tôi là, cô ấy có viết thư trả lời anh đâu."

Điều đó khiến ánh mắt Desi bừng sáng. "Ồ" là tất cả những gì anh ta nói, nghe như thể tiếng ai đó thốt lên khi đón nhận một màn pháo hoa bất ngờ vậy.

"Tôi thì lấy làm lạ một cách ngạc nhiên, Nick ạ, khi anh đến đây và hỏi Desi về mối quan hệ của nó – hay đại loại vậy – với vợ anh." Jacqueline Collings nói. "Anh và Amy không thân nhau sao? Tôi có thể đảm bảo với anh rằng Desi không có liên lạc chính thức nào với Amy trong hàng thập kỷ rồi. Nhiều thập kỷ rồi."

"Tôi chỉ nói chuyện thôi, Jacqueline. Đôi khi người ta phải nhìn tận mắt mọi thứ."

Jacqueline bắt đầu bước về phía cửa; bà ta xoay người và hất đầu ra hiệu để quả quyết với tôi rằng đã đến lúc tôi nên ra về.

"Anh thật *bạo dạn* làm sao, Nick. Rất tự lực. Anh có tự đóng *những con tàu* của riêng mình luôn không vậy?" Khi nói đến từ đó bà ta cười phá lên và mở cửa cho tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào chỗ hõm ở cổ bà ta và tự hỏi tại sao bà ta không đeo một chuỗi ngọc trai nhỉ. Kiểu phụ nữ này thường mang những chuỗi ngọc trai để lích kích và lách cách. Tuy vậy, tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi của bà ta, một mùi hương phụ nữ, mùi của âm đạo và dâm đãng một cách kỳ lạ.

"Rất thú vị khi được gặp anh, Nick." Bà ta nói. "Hãy cùng hy vọng là Amy sẽ về nhà an toàn. Cho đến khi đó, nếu lần tới anh còn muốn liên lạc với Desi ư?" Bà ta nhét một chiếc thẻ dày và mịn vào tay tôi. "Làm ơn hãy gọi luật sư của chúng tôi."

Amy Elliott Dunne

17 tháng 8 năm 2011

-Nhật ký-

TÔI BIẾT ĐIỀU NÀY NGHE CÓ VẺ giống trò của đám con gái xì tin mơ mộng, nhưng tôi đang theo dõi diễn biến tình cảm của Nick. Đối với tôi. Chỉ để chắc rằng tôi không điên. Tôi có một quyển lịch, và đánh dấu hình trái tim vào những ngày nào Nick có vẻ yêu tôi trở lại, và hình vuông màu đen vào những ngày anh ấy không như vậy. Cả năm vừa rồi chỉ toàn những ô vuông màu đen, rất nhiều.

Nhưng hiện giờ thì sao? Chín ngày có trái tim. Liên tiếp. Có lẽ tất cả những gì anh ấy cần biết là tôi đã yêu anh ấy nhiều bao nhiêu, và rằng tôi đã trở nên bất hạnh đến thế nào. Có lẽ anh ấy đã *thay đổi suy nghĩ* của mình. Chưa bao giờ tôi lại yêu cụm từ đó nhiều đến thế.

Câu hỏi trắc nghiệm: Sau một năm lạnh nhạt, bỗng nhiên chồng bạn tỏ ra yêu bạn trở lại. Bạn sẽ:

a) Nhắc đi nhắc lại về việc anh ấy đã làm bạn tổn thương nhiều thế nào, để anh ấy có thể chuộc lỗi với bạn thêm nữa.

b) Lạnh lùng với anh ấy thêm một thời gian – để anh ấy nhận lấy bài học cho mình!

c) Không tạo áp lực với anh ấy về thái độ mới này – hiểu rằng sẽ có lúc anh ấy giãi bày với bạn, và trong khi chờ đợi, bạn sẽ dành cho anh ấy những tình cảm chứa chan của mình, để anh ấy cảm thấy an lòng và được yêu thương, bởi đó là cách mà hôn nhân được nuôi dưỡng.

d) Yêu cầu được biết về điều bất ổn gì đã xảy ra; buộc anh ấy phải nói nữa, nói mãi về điều đó nhằm xoa dịu tinh thần của bạn.

Câu trả lời: C

Đó là tháng Tám, thời tiết đẹp lộng lẫy đến độ tôi không thể chịu nổi nếu có thêm bất kỳ một ô vuông đen nào nữa. Nhưng không, chẳng có gì khác ngoài những trái tim. Nick hành động giống như chồng tôi, ngọt ngào, âu yếm và ngô ngố. Anh ấy đặt chocolate cho tôi từ tận cửa hàng yêu thích của tôi ở New York, và gửi kèm đó là một bài thơ ngớ ngẩn mà anh ấy viết tặng. Thực ra đó là một bài thơ hài hước có năm câu:

Xưa có cô nàng người Mahattan.

Người chỉ ngủ trên giường trải sa tanh.

Chồng nàng đã lỡ chân và sa ngã.

Vậy là cơ thể họ gặp nhau.

Rồi trên nền nhạc Latin họ đã làm chuyện hư hỏng.

Sẽ còn vui hơn nếu đời sống tình ái của chúng tôi cũng vô tư lự như chính những vần điệu ấy gợi nên. Nhưng tuần trước chúng tôi đã... *quan hệ? Làm chuyện ấy?* Một thứ gì đó lãng mạn hơn là *quan hệ* nhưng lại ít ngọt ngào hơn *làm tình*. Anh ấy đi làm về và hôn trọn bờ môi của tôi, rồi anh ấy đụng chạm cơ thể tôi như thể tôi đang thực sự ở đó. Thiếu chút nữa tôi đã bật khóc, bởi tôi đã cô đơn biết bao. Được chồng mình hôn lên môi quả thực là một lạc thú xa xỉ nhất trên đời.

Còn gì nữa nhỉ? Anh ấy đưa tôi đi bơi ở bể bơi mà hồi nhỏ anh vẫn thường tới. Tôi có thể hình dung Nick bé bỏng đang đập nước bì bõm, mặt và vai cháy nắng đỏ ửng lên bởi không chịu bôi kem chống nắng (giống y như bây giờ), buộc Mẹ Mo phải mang kem chống nắng đuổi theo và đập bồm bộp lên người Nick mỗi khi bà tóm được anh ấy.

Nick đã đưa tôi đi một vòng tất cả những địa điểm anh thường lai vãng thời niên thiếu, điều mà hằng bao lâu nay tôi vẫn đòi anh ấy phải làm. Nick đi bộ cùng tôi ra đến ven sông, rồi hôn tôi khi gió thổi mái tóc tôi tung bay ("Hai điều yêu thích nhất thế giới này mà anh luôn muốn được ngắm nhìn." Anh ấy đã thì thầm vào tai tôi như vậy.) Anh ấy hôn tôi ở khu sân chơi nhỏ bé ngộ nghĩnh mà anh từng coi là câu lạc bộ thể thao của riêng mình ("Lúc nào anh cũng muốn đưa một cô gái tới đây, một cô gái hoàn hảo, và lúc này đang nhìn anh." Anh ấy đã thì thầm vào tai tôi như vậy). Hai ngày trước khi trung tâm thương mại đóng cửa hẳn, chúng tôi đã cưỡi thỏ trên vòng quay ngựa gỗ, kề bên nhau, tiếng cười của chúng tôi vang vọng xa đến cả hàng dặm.

Nick đưa tôi đi ăn kem hoa quả ở cửa hàng kem yêu thích của mình. Cửa hàng vào buổi sáng hôm ấy chỉ có mình chúng tôi, không gian như đặc sánh hương vị ngọt ngào. Anh ấy hôn tôi và nói rằng chính tại nơi này anh đã từng phải lắp bắp và khổ sở với biết bao cuộc hẹn hò, và anh ấy ước gì có thể nói với chính bản thân mình từ thời trung học, rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ trở lại đây với cô gái trong mơ của mình. Chúng tôi ăn kem cho tới khi phải về nhà và rúc vào đống chăn đệm. Tay anh ấy đặt trên bụng tôi, và giấc ngủ ập đến thật tình cờ.

Lẽ dĩ nhiên, cái đứa thần kinh trong tôi đang tự hỏi: Vậy cái bẫy nằm ở đâu? Sự thay đổi của Nick quá đột ngột và mãnh liệt, có cảm giác như… cảm giác như anh ấy hẳn phải muốn một thứ gì đó. Hoặc là anh ấy đã làm gì điều đó và đang tỏ ra ngọt ngào để chuẩn bị tinh thần khi tôi phát hiện ra. Tôi thấy lo lắng. Tuần trước tôi đã bắt quả tang Nick đang lọ mọ lục tìm hộp giấy tờ cỡ lớn của tôi có đề *GIA ĐÌNH DUNNE!* (được viết bằng nét chữ thảo đẹp nhất của tôi từ thời còn hạnh phúc hơn bây giờ). Chiếc hộp đó có đủ những thứ giấy tờ kỳ lạ đã làm nên cuộc hôn nhân, cuộc sống chung này. Tôi lo rằng anh ấy sẽ yêu cầu tôi vay khoản vay thứ hai được thế chấp bằng Quán Bar, hoặc dựa vào bảo hiểm nhân thọ của chúng tôi, hoặc bán đi số cổ phần không-được-đụng-đến-trong-vòng-ba-mươi-năm-tới. Anh ấy nói chỉ muốn đảm bảo mọi thứ được sắp xếp đúng trật tự, nhưng lại nói với một vẻ bối rối. Trái tim tôi sẽ tan vỡ, thật sự sẽ tan vỡ, nếu quả thực như vậy. Khi đang ăn dở cây kem có vị kẹo cao su, anh ấy quay sang tôi và nói: *Em biết không, điều thú vị về khoản vay thế chấp thứ hai là….*

Tôi phải viết ra điều này, tôi phải nói ra điều này. Và chỉ nhìn nó thôi, tôi cũng đã thấy chuyện thật điên rồi. Thần kinh, bất ổn, và nghi ngờ.

Tôi sẽ không để cái tôi tồi tệ nhất trong con người mình phá hỏng cuộc hôn nhân của chính mình. Chồng tôi yêu tôi. Anh ấy yêu tôi và đã quay lại với tôi, đó là lý do duy nhất.

Chỉ đơn giản là thế: *Đây là cuộc sống của tôi. Cuối cùng nó đã trở lại*.

Nick Dunne

Ngày thứ năm mất tích

TÔI NGỒI TRONG HƠI NÓNG HẦM HẬP của chiếc xe hơi bên ngoài ngôi nhà của Desi, cửa sổ xe hạ thấp và tôi kiểm tra điện thoại. Một tin nhắn của Gilpin: "Chào Nick. Chúng ta cần gặp gỡ trao đổi một chút trong ngày hôm nay, để cập nhật cho anh vài thông tin mới, và một vài câu hỏi. Gặp chúng tôi lúc bốn giờ tại nhà anh, được chứ? Ừm… cảm ơn."

Đó là lần đầu tiên tôi được yêu cầu. Không còn là *Chúng ta có thể, chúng tôi rất muốn*, hay *nếu anh không phiền*. Mà là *Chúng ta cần... Gặp chúng tôi….*

Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Ba giờ. Tốt hơn hết là không nên trễ.

Buổi trình diễn mùa hè trên không – một cuộc thao diễn của những chiếc máy bay phản lực và máy bay cánh quạt nhào lộn từng vòng lên lên, xuống xuống trên mặt sông Mississippi, lượn sát những con tàu du lịch chạy hơi nước, tiếng động cơ ù ù huyên náo – kéo dài ba ngày, và buổi luyện tập đang vào lúc cao trào thì Gilpin và Rhonda đến. Lần đầu tiên tất cả chúng tôi cùng ngồi tại phòng khách nhà tôi kể từ Ngày Amy Mất tích.

Nhà tôi nằm ngay trên tuyến đường bay; tiếng ồn nghe nửa giống như tiếng búa nện, nửa giống tiếng đất lở. Tôi cùng các bạn cớm của mình cố gắng chen lời vào mỗi khoảng trống giữa những tiếng máy nổ. Rhonda hơn bao giờ hết trông như thể một chú chim – hết đứng trên chân này, rồi lại chuyển sang chân kia, đầu ngọ nguậy quay khắp phòng khi ánh mắt chăm chú của cô ta dán chặt vào các đồ vật với những góc nhìn khác nhau – cái nhìn của loài chim giẻ cùi muốn nhặt đầy tổ của mình. Gilpin quanh quẩn bên cô ta, cắn môi và gõ nhịp một bên chân. Ngay đến cả căn phòng cũng có vẻ bồn chồn: Ánh nắng chiều rọi sáng những hạt bụi đang tung tăng nhảy múa. Một chiếc phản lực bay vọt lên phía trên ngôi nhà, thứ âm thanh xé toạc bầu trời nghe thật khủng khiếp.

"Thế này nhé, có một vài chuyện." Rhonda nói khi không gian tĩnh lặng trở lại. Cô ta và Gilpin ngồi xuống như thể bọn họ vừa đột nhiên quyết định sẽ nán lại một lúc. "Một vài vấn đề cần phải làm sáng tỏ, một vài chuyện cần cho anh biết. Tất cả đều mang tính thủ tục thôi. Và như mọi khi, nếu anh muốn có luật sư…"

Nhưng theo như tôi được biết qua những chương trình truyền hình và trong các bộ phim, thì chỉ có những kẻ phạm tội mới cần đến luật sư mà thôi. Những người chồng đau khổ, lo lắng, thành thật và vô tội thì đâu có cần.

"Tôi không cần, cảm ơn." Tôi nói. "Thực ra tôi cũng có vài thông tin để chia sẻ với các vị. Về kẻ từng lén theo dõi Amy, người mà Amy đã hẹn hò từ hồi trung học."

"Desi – ờ, Collins." Gilpin lên tiếng.

"Collings. Tôi biết các vị đã trao đổi với anh ta. Tôi cũng biết là vì lý do nào đấy các vị không mấy mặn mà với anh chàng này, nên hôm nay tôi đã tự mình đi gặp anh ta. Để chắc chắn là anh ta có vẻ… bình thường. Và tôi không nghĩ anh ta bình thường cho lắm. Tôi nghĩ các vị nên điều tra anh ta thì hơn. Điều tra thật kỹ. Ý tôi là, anh ta chuyển đến St. Louis…"

"Anh ta đã sống ở St. Louis ba năm trước khi hai anh chị chuyển về đây." Gilpin nói.

"Tốt thôi, nhưng anh ta sống ở St. Louis. Quá dễ dàng để lái xe đến đây. Amy đã mua một khẩu súng

vì cô ấy sợ…”

“Desi không phải vấn đề, Nick ạ. Đó là một anh chàng tử tế.” Rhonda nói. “Anh không nghĩ vậy sao? Thực ra anh ta làm tôi nghĩ đến anh. Một cậu bé vàng thực sự, đứa trẻ trong gia đình.”

“Tôi là song sinh. Không phải là đứa trẻ. Thực ra tôi còn lớn hơn ba phút tuổi đấy.”

Rõ ràng là Rhonda đang cố tình cay nghiệt với tôi, để xem liệu cô ta có thể làm tôi phát khùng lên không, nhưng ngay cả khi biết rõ điều đó, tôi cũng không thể ngăn thứ máu nóng giận dữ cuộn lên trong ruột gan tôi mỗi lần cô ta quy chụp tôi là một đứa trẻ.

“Dù sao thì…” Gilpin xen vào. “…cả Desi và mẹ anh ta đều phủ nhận việc anh ta từng lén theo dõi Amy, cũng như việc liên lạc thường xuyên với cô ấy trong những năm qua, ngoại trừ thi thoảng có một vài bức thư ngắn.”

“Vợ tôi sẽ nói với các vị điều hoàn toàn khác. Nhiều năm nay anh ta đều viết thư cho Amy – *nhiều năm nay* – và sau đó anh ta đã có mặt *tại đây* để tham gia vào cuộc tìm kiếm, Rhonda ạ. Cô có biết điều đó không? Anh ta đã ở đây vào ngày đầu tiên đó. Cô đã nói tôi phải để ý những gã đàn ông tự lôi kéo mình vào cuộc điều tra…”

“Desi Collings không phải là đối tượng tình nghi.” Rhonda đưa một bàn tay lên ngắt lời tôi.

“Nhưng…”

“Desi Collings không phải là đối tượng tình nghi.” Cô ta nhắc lại.

Thông tin đó thật cay đắng. Tôi những muốn buộc tội cô ta đã bị ảnh hưởng bởi *Ellen Abbott*, nhưng có lẽ tốt hơn hết là không nên đả động gì đến *Ellen Abbott* cả.

“Thôi được rồi, còn những gã này thì sao, những *gã* đã làm nghẽn đường dây điện thoại của chúng ta?” Tôi bước tới và cầm lấy bản danh sách gồm tên và các số điện thoại mà tôi đã bất cẩn quẳng lên bàn ăn. Tôi bắt đầu đọc lên những cái tên đó. “Tự tham gia vào cuộc điều tra, gồm có: David Samson, Murphy Clark – đây là những gã bạn trai cũ – Tommy O’Hara, Tommy O’Hara, Tommy O’Hara, ba cuộc gọi tất cả, Tito Puente – cái tên nghe đã thấy chỉ là một trò đùa ngớ ngẩn rồi.”

“Anh đã gọi lại cho ai trong số họ chưa?” Boney hỏi.

“Chưa. Chẳng phải đó là công việc của các vị ư? Tôi không biết những gã nào thì đáng bỏ công sức, những gã nào chỉ là những thằng điên khùng. Tôi không có thời gian để gọi cho một gã ngơ giả vờ là Tito Puente nào đó.”

“Tôi thì không quá quan tâm đến những cuộc gọi đó, Nick ạ.” Rhonda nói. “Chẳng qua đó chỉ là một kiểu lợi dụng hoàn cảnh. Ý tôi là, chúng tôi cũng phải nhận rất nhiều cuộc gọi từ các cô *bạn gái* cũ của anh. Chỉ đơn giản muốn hỏi thăm. Xem anh có khỏe không. Con người ta thật lạ.”

“Có lẽ chúng ta nên bắt đầu với những câu hỏi thì hơn.” Gilpin huých khuỷu tay.

“Đúng đấy. Thực ra, tôi cho rằng chúng ta nên bắt đầu với câu hỏi anh đã ở đâu vào buổi sáng hôm vợ anh mất tích.” Boney nói, bỗng nhiên tỏ ra thương cảm và tôn trọng. Cô ta đang sắm vai một cảnh sát tốt, và cả hai chúng tôi đều biết cô ta diễn vai cảnh sát tốt. Trừ phi cô ta thực sự đứng về phía tôi. Hình như đôi khi cũng có khả năng sẽ có một cảnh sát đứng về phía bạn. Phải vậy không nhỉ?

“Khi đó tôi ở *bãi sông*.”

“Và anh vẫn không thể nhớ được anh đã gặp ai ở đó sao?” Boney hỏi. “Nếu chúng tôi có thể loại

trừ chi tiết nhỏ này khỏi danh sách thì điều đó sẽ giúp ích cho chúng tôi rất nhiều." Cô ta im lặng để biểu lộ sự thông cảm. Rhonda không chỉ giữ yên lặng, cô ta còn có thể lan truyền trạng thái cảm xúc muốn có của mình khắp cả căn phòng, như thể một con bạch tuộc phun mực đen vậy.

"Tin tôi đi, tôi cũng muốn nhớ được ai đó nhiều như cô vậy. Nhưng không. Tôi không nhớ được người nào cả."

Boney mỉm cười với vẻ ái ngại. "Điều này thật lạ, chúng tôi đã đề cập – chỉ tình cờ thôi – về sự hiện diện của anh ở bãi sông với một vài người, và tất cả bọn họ đều nói… Tất cả bọn họ đều ngạc nhiên thì đúng hơn. Họ nói rằng việc đó chẳng giống anh chút nào. Anh không phải một anh chàng bờ bụi."

Tôi nhún vai. "Ý tôi là, tôi có đến bãi sông và nằm phơi nắng cả ngày không ư? Không. Nhưng để nhấm nháp cà phê vào buổi sáng? Chắc chắn là có."

"Ồ, chi tiết này có thể hữu ích đây." Boney phấn khởi nói. "Sáng hôm đó anh đã mua cà phê ở đâu?" Cô ta quay sang Gilpin như để tìm kiếm sự đồng thuận.

"Ít nhất có thể thắt chặt khung thời gian, được không?"

"Tôi pha cà phê ở đây." Tôi nói.

"Ồ." Cô ta nhíu mày. "Thật kỳ lạ, vì anh làm gì có cà phê ở đây. Chẳng chỗ nào trong ngôi nhà này có cà phê cả. Tôi nhớ mình đã thấy điều này thật lạ lùng. Một người nghiện cà phê thường chú ý đến những điều đó."

Đúng vậy, chỉ là một điều gì đó cô tình cờ để ý thôi, tôi nghĩ. Tôi biết một viên cảnh sát tên là Boney Moronie… Kiểu bẫy của cô ta rành rành ra đấy, rõ ràng là giả vờ…

"Tôi còn một cốc thừa trong tủ lạnh, tôi đã hâm nóng nó." Tôi lại nhún vai: *Chẳng thành vấn đề.*

"À. Hẳn là nó phải ở trong tủ rất lâu rồi – Vì tôi chẳng thấy bất kỳ vỏ hộp cà phê nào trong thùng rác cả."

"Cũng một vài ngày rồi. Vị vẫn ngon."

Cả hai chúng tôi cùng mỉm cười với nhau: *Tôi biết và cô biết. Chơi tiếp thôi.* Thực sự tôi đã nghĩ đến những từ ngữ ngu ngốc đó: *Chơi tiếp thôi.* Nhưng tôi hài lòng vì một lẽ: Phần tiếp theo đã bắt đầu.

Boney quay sang Gilpin, hai tay đặt trên đầu gối và khẽ gật đầu. Gilpin cắn môi thêm một lát, rồi cuối cùng chỉ tay về phía chiếc trường kỷ, chiếc bàn nhỏ kê ở góc, và cả phòng khách lúc này đã được sắp xếp lại ngay ngắn. "Anh thấy đấy, đó là vấn đề của chúng ta, Nick." Anh ta lên tiếng. "Chúng tôi đã phát hiện hàng chục dấu vết xâm phạm trong ngôi nhà này."

"Nhiều vô kể." Boney nói xen vào.

"Có nhiều dấu vết của sự xâm phạm trong ngôi nhà. Đây – toàn bộ khu vực ở ngay đây, trong phòng khách – anh còn nhớ chứ? Chiếc trường kỷ bị lật ngửa, chiếc bàn đổ kềnh, bình hoa trên sàn nhà" – anh ta ném xuống trước mặt tôi một bức ảnh chụp hiện trường – "toàn bộ khu vực này, nó có vẻ giống với một cuộc vật lộn, phải không?"

Đầu tôi giãn căng ra rồi lại trở về như cũ. *Bình tĩnh nào*. "Có vẻ ư?"

"Trông nó không bình thường." Gilpin tiếp tục. "Ngay từ giây phút đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nó. Thành thật mà nói, toàn bộ chỗ này trông như đã được dàn dựng vậy. Trước hết, có một thực tế là mọi

việc đều tập trung tại một điểm này thôi. Tại sao không phải *bất cứ nơi nào* mà lại là căn phòng này đã bị đảo lộn hết thảy? Điều đó thật lạ lùng." Anh ta đưa ra một bức ảnh khác chụp cận cảnh. "Và hãy nhìn đây, chồng sách này. Đáng lẽ nó phải ở phía trước chiếc bàn kê góc – sách được xếp chồng lên chiếc bàn này, phải không?"

Tôi gật đầu.

"Vậy thì khi chiếc bàn bị lật đổ, đáng lẽ ra phần lớn chỗ sách đó phải đổ về phía trước, theo đúng hướng chiếc bàn đổ xuống. Thay vì đó, chúng lại đổ ra phía sau, như thể đã có ai đó xô đổ chúng *trước khi* làm đổ chiếc bàn vậy."

Tôi chăm chăm nhìn bức ảnh một cách ngớ ngẩn.

"Và hãy xem này. Đây là điểm khiến tôi rất hiếu kỳ." Gilpin nói tiếp. Anh ta chỉ vào ba chiếc khung cổ mỏng manh đặt trên mặt lò sưởi. Anh ta giậm mạnh chân, và ngay lập tức tất cả đều đổ ập xuống. "Vậy mà không hiểu thế nào chúng lại trụ vững sau tất cả những gì đã xảy ra đó."

Anh ta cho tôi xem bức ảnh chụp những chiếc khung dựng ngay ngắn. Tôi đã hy vọng – ngay cả sau khi sai lầm của tôi trong việc đặt bữa tối ở Houston bị họ phát hiện ra – rằng bọn họ chỉ là những viên cảnh sát ngu ngốc, những tay cớm trong phim, những gã quê kệch ở địa phương này luôn cố gắng làm hài lòng và trông cậy vào dân bản xứ: *Bất cứ điều gì anh nói, anh bạn*. Tôi đã không hiểu những tay cớm ngớ này.

"Tôi không biết các vị muốn tôi phải nói gì." Tôi lẩm bẩm. "Hoàn toàn chỉ là – Tôi không biết phải nghĩ thế nào về chuyện này cả. Tôi chỉ muốn tìm vợ mình."

"Chúng tôi cũng vậy, Nick ạ, chúng tôi cũng vậy." Rhonda nói. "Nhưng còn một điều khác nữa. Chiếc trường kỷ này – anh còn nhớ nó đã bị lật ngửa thế nào không?" Cô ta vỗ nhẹ lên chiếc ghế trường kỷ thấp tròn, rồi chỉ vào bốn chân gỗ của nó, chỉ cao chừng ba phân. "Anh thấy không, thứ này ở dưới rất nặng bởi mấy cái chân bé tẹo đó. Mặt nệm của chiếc ghế đúng nghĩa là úp trên nền nhà. Hãy thử lật nó xem nào." Tôi ngần ngại. "Cứ thử đi xem sao." Boney giục.

Tôi đẩy nó một cái, nhưng nó không lật ngửa mà chỉ trượt qua tấm thảm trải sàn. Tôi gật đầu. Tôi đồng ý. Bên dưới nó rất nặng.

"Nghiêm túc đấy, nếu cần thì anh hẫy cúi xuống và thử lật ngửa nó lên xem." Boney ra lệnh.

Tôi quỳ xuống, đẩy từ những góc thấp rồi thấp hơn nữa, rồi đặt một tay xuống bên dưới chiếc ghế, và lật nó lên. Ngay cả khi nó bị nâng lên rồi, một bên cạnh ghế vẫn ở tình trạng lơ lửng, rồi chiếc ghế đổ ập xuống về đúng vị trí cũ. Rốt cuộc tôi đã phải nâng nó lên bằng tay và lật ngửa nó.

"Quái đản, phải không?" Boney nói với vẻ không lấy gì làm bối rối cho lắm.

"Nick, anh có dọn dẹp nhà cửa vào hôm Amy mất tích không?" Gilpin hỏi.

"Không."

"Được rồi, bởi bộ phận kỹ thuật đã kiểm tra chất Luminol, và tôi rất tiếc phải cho anh biết rằng sàn bếp đã sáng lên hẳn. Một lượng máu tương đối đã đổ ra đây."

"Nhóm máu của Amy – B cộng." Boney xen ngang. "Và tôi đang không nói về một vết cắt nhỏ, mà là *máu*."

"Lạy Chúa tôi." Chính giữa ngực tôi nóng bừng như lửa đốt. "Nhưng…"

"Đúng vậy, vợ anh đã thoát được khỏi căn phòng này." Gilpin nói. "Theo giả thuyết, bằng cách nào đó cô ấy đã ra được tới bếp – mà không động chạm tới bất kỳ thứ nào trong đám đồ trang trí lặt vặt được đặt trên chiếc bàn ở ngay bên ngoài – và cô ấy đã khuỵu xuống tại nhà bếp, đổ rất nhiều máu ở đây."

"Và rồi có ai đó đã cẩn thận lau chùi vết tích đó." Rhonda vừa quan sát tôi vừa nói.

"Khoan. Khoan đã. Tại sao ai đó cố gắng lau sạch vết máu nhưng sau đó lại làm loạn phòng khách lên…"

"Chúng tôi sẽ làm rõ chuyện đó, đừng lo, Nick." Rhonda điềm tĩnh nói.

"Tôi không hiểu, tôi chỉ không…"

"Hãy ngồi xuống nào." Boney nói. Cô ta ra hiệu cho tôi về phía chiếc ghế trong phòng ăn. "Anh đã ăn gì chưa? Có muốn một cặp bánh mỳ kẹp, hay thứ gì đó không?"

Tôi lắc đầu. Boney lần lượt sắm những vai nữ khác nhau: lúc là người phụ nữ quyền lực, khi lại là một người chăm sóc tận tình, để xem vai nào có hiệu quả tốt nhất.

"Cuộc hôn nhân của anh thế nào hả Nick?" Rhonda hỏi. "Ý tôi là, năm năm, không còn xa mốc bảy năm khủng hoảng là mấy."

"Hôn nhân của chúng tôi vẫn ổn." Tôi nhắc lại. "Vẫn ổn thỏa. Không hoàn hảo, nhưng vẫn tốt, tốt đẹp cả."

Cô ta nhăn mũi: *Anh nói dối*.

"Cô có nghĩ là cô ấy có thể đã bỏ trốn không?" Tôi hỏi đầy hy vọng. "Biến nơi này giống như một hiện trường tội ác rồi bỏ đi? Một kiểu người-vợ-bỏ-trốn ấy?"

Boney bắt đầu đưa ra những lý do phủ nhận khả năng đó: "Cô ấy không dùng điện thoại cầm tay, không sử dụng thẻ tín dụng hay thẻ ATM của mình. Vài tuần trước đó cô ấy cũng không rút một khoản tiền mặt đáng kể nào."

"Và có máu." Gilpin thêm vào. "Một lần nữa, ý tôi là, tôi không muốn tỏ ra nhẫn tâm, nhưng một lượng máu nhiều đến thế? Chắc hẳn phải rất nghiêm trọng… Ý tôi là, tôi không thể tự làm thế với chính mình được. Tôi đang nói đến những vết thương nghiêm trọng. Vợ anh có gan dùng dao kéo không?"

"Có, cô ấy có đấy." Cô ấy cũng có một nỗi ám ảnh sâu sắc với máu, nhưng tôi sẽ đợi và để những vị thám tử lỗi lạc này tự tìm ra điều đó.

"Điều này hầu như không có khả năng xảy ra." Gilpin nói. "Nếu cô ấy cố ý làm mình bị thương nghiêm trọng đến như thế, tại sao còn lau nó đi?"

"Vì vậy thực lòng, hãy thành thật đi, Nick." Boney nói, ngả người tỳ lên hai đầu gối để có thể nhìn sâu vào mắt tôi trong khi tôi ngó chăm chăm xuống nền nhà. "Cuộc hôn nhân của anh gần đây thế nào? Chúng tôi đứng về phía anh, nhưng chúng tôi cần biết sự thật. Điều duy nhất khiến anh rơi vào tình thế bất lợi đó là việc anh đang từ chối không chịu hợp tác với chúng tôi."

"Vợ chồng tôi đã có xung khắc." Đêm trước hôm đó, tôi đã thấy Amy trên giường ngủ, nét mặt hằn lên những vệt đỏ mà cô ấy thường có mỗi khi tức giận. Cô ấy đang tuôn ra những lời lẽ – những lời thô bạo và ác ý – và tôi nghe cô ấy nói, cố gắng chấp nhận những lời lẽ đó bởi nó đúng, đúng nghĩa là

đúng, tất cả những gì cô ấy nói.

"Hãy nói cho chúng tôi biết những xung khắc đó đi." Boney nói.

"Không có gì đặc biệt cả, chỉ là những bất đồng ý kiến thôi. Ý tôi là, Amy là một người dễ nổi nóng một cách thất thường. Cô ấy hay dồn nén những chuyện nhỏ nhặt lại và – bùm! – nhưng sau đó là xong. Chúng tôi không bao giờ đi ngủ mà còn mang nỗi bực dọc trong người cả."

"Ngay cả vào tối hôm thứ Tư đó?" Boney hỏi

"Chưa bao giờ hết." Tôi nói dối.

"Có phải hai người thường tranh cãi về vấn đề tiền bạc không?"

"Tôi thậm chí không thể nhớ được là chúng tôi đã tranh cãi về chuyện gì nữa. Chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi."

"Chuyện nhỏ nhặt gì vào chính đêm cô ấy mất tích được nhỉ?" Gilpin cười nhếch mép nói, như thể anh ta đang thốt ra cụm từ khó tin nhất: *tóm được mi rồi nhé.*

"Như tôi đã kể cho các vị rồi đấy, chuyện về con tôm hùm."

"Còn gì khác nữa không? Tôi chắc rằng hai người đã không la hét với nhau cả giờ đồng hồ chỉ vì con tôm hùm."

Vừa lúc đó Bleecker lặc lè bước xuống lưng chừng cầu thang và chăm chú nhìn qua khe tay vịn.

"Cả những chuyện vặt vãnh trong nhà nữa. Những vấn đề nhỏ nhặt của vợ chồng thôi. Cả chuyện ổ của con mèo." Tôi nói. "Ai sẽ là người dọn dẹp ổ cho mèo."

"Hai người đã tranh cãi lớn tiếng về một cái ổ mèo sao." Boney nói.

"Cô biết đấy, đó là nguyên tắc cư xử. Tôi phải làm việc vất vả nhiều giờ, còn Amy thì không. Và tôi nghĩ sẽ tốt cho cô ấy nếu cô ấy chăm lo công việc nhà. Chỉ là những việc quản gia đơn giản thôi."

Gilpin ngỡ ngàng tựa như một sự hồi tỉnh yếu ớt sau giấc ngủ ban chiều. "Anh là một người nệ cổ, có phải không? Tôi cũng vậy. Tôi suốt ngày bảo vợ tôi rằng: 'Anh không biết là quần áo, anh không biết rửa bát. Anh không thể nấu nướng. Vậy nên, em yêu, anh sẽ bắt những kẻ xấu, đó là những gì anh có thể làm, còn em thỉnh thoảng hãy cho quần áo vào máy giặt đi nhé. Rhonda, cô đã lập gia đình rồi, cô có làm những việc vặt trong nhà không?"

Boney trông thực sự khó chịu. "Tôi cũng bắt những tên xấu xa, đồ ngốc ạ."

Gilpin đảo mắt về phía tôi; tôi gần như đã mong anh ta chỉ đùa bỡn thôi – *có vẻ như* ai đó *đang khó chịu rồi* – anh chàng này đã hơi thái quá.

Gilpin xoa xoa chiếc cằm giống cáo già của mình. "Vậy là anh chỉ muốn một cô vợ làm nội trợ thôi." Anh ta nói với tôi, làm cho vấn đề có vẻ chính đáng.

"Tôi muốn – tôi muốn bất cứ điều gì mà Amy muốn. Tôi thực sự không bận tâm." Giờ thì tôi hướng về phía Boney, Thanh tra Rhonda Boney có một thái độ cảm thông mà ít nhất phần nào còn có vẻ là thật. (*Không thật đâu*, tôi tự nhắc nhở bản thân mình.) "Amy đã không biết nên phải làm gì ở đây. Cô ấy không thể tìm được một công việc nào, trong khi cô ấy không hứng thú với Quán Bar. Điều đó tốt thôi, nếu em muốn ở nhà, tốt thôi, tôi đã nói vậy. Nhưng khi cô ấy ở nhà, cô ấy cũng chẳng vui vẻ gì. Và cô ấy chờ đợi tôi sẽ phải giải quyết vấn đề đó. Cứ như thể tôi phải chịu trách nhiệm cho niềm vui

của cô ấy vậy.”

Boney không nói gì, nét mặt vô cảm tựa như mặt nước hồ.

“Hơn nữa, ý tôi là, một hồi sắm vai người hùng, trở thành chàng kỵ sĩ áo trắng, cũng thú vị thật đấy, nhưng về lâu dài thì không ổn. Tôi không thể *khiến* cô ấy vui. Cô ấy không muốn vui. Vậy nên tôi nghĩ nếu cô ấy bắt đầu đảm đương một vài công việc thực tế…”

“Như ổ mèo chẳng hạn.” Boney nói.

“Phải, dọn ổ mèo, mua mấy đồ tạp hóa, gọi thợ sửa ống nước đến sửa chỗ rò rỉ đã khiến cô ấy phát điên chẳng hạn.”

“Chà, nghe có vẻ như một kế hoạch thực sự để vui vẻ vậy. Toàn những thứ kinh khủng.”

“Nhưng quan điểm của tôi là, *hãy làm gì đó*. Việc gì cũng được, miễn là làm gì đó. Cố gắng tận dụng hoàn cảnh. Đừng chỉ ngồi đó và chờ đợi anh dàn xếp mọi thứ cho em.” Tôi nhận ra mình đang lớn tiếng, và gần như giọng tôi đang đầy phẫn nộ, hiển nhiên là chính đáng, và quả thực là nhẹ nhõm. Tôi bắt đầu bằng một lời dối trá – về cái ổ mèo – và rồi đã biến nó thành sự bộc phát đáng kinh ngạc về một sự thật thuần túy, rồi tôi nhận ra rằng tại sao những tên tội phạm lại nói nhiều đến thế, bởi vì thật dễ chịu khi kể câu chuyện của mình cho một người lạ, người nào đó sẽ không nói rằng chuyện của bạn là vớ vẩn, người sẽ buộc phải đứng về phía bạn để lắng nghe. (Người nào đó *vờ như* đứng về phía bạn để lắng nghe, tôi xin chữa lại.)

“Việc chuyển về Missouri thì sao?” Boney hỏi. “Việc anh chuyển về đây là trái với mong muốn của cô ấy phải không?”

“Trái với mong muốn của cô ấy ư? Không. Chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm. Tôi thất nghiệp, Amy thất nghiệp, mẹ tôi thì ốm. Tôi cũng sẽ làm điều tương tự cho Amy.”

“Anh *nói* nghe thật tử tế làm sao.” Boney lẩm bẩm. Đột nhiên cô ta gợi tôi nhớ đến Amy một cách chính xác: những câu đối đáp mang tính chỉ trích được phát ra bằng chất giọng thấp trầm ở một mức độ hoàn hảo, để chắc rằng tôi nghe được nhưng không thể nói nặng lại được lời nào. Và nếu tôi có hỏi điều mà lẽ ra tôi phải hỏi – *Em vừa nói gì vậy?* – cô ấy sẽ luôn trả lời: *Chẳng có gì cả*. Tôi trừng mắt nhìn Boney, môi mím chặt, rồi tôi nghĩ: *Có lẽ đây là ý đồ của cô ta, để thử xem mình sẽ cư xử thế nào đối với một phụ nữ giận dữ và bất mãn*. Tôi cố ép mình cười, nhưng dường như điều đó chỉ càng đẩy cô ta ra xa hơn.

“Và anh có đủ khả năng chi trả cho những thứ này, dù Amy có làm việc hay không làm việc, kiểu gì thì kiểu, anh vẫn có thể xoay xở được về mặt tài chính đúng không?” Gilpin hỏi.

“Gần đây chúng tôi có vài khó khăn về tiền bạc.” Tôi nói. “Khi chúng tôi mới cưới, Amy rất giàu có, cực kỳ giàu có.”

“Phải rồi.” Boney nói. “Những cuốn sách *Amy Tuyệt vời*.”

“Vâng, chúng đã đem lại cả tấn tiền trong những năm 1980 và 1990. Nhưng nhà xuất bản đã ngưng hợp đồng. Nói rằng *Amy* đã đi đến hồi kết rồi. Và mọi thứ bắt đầu đi xuống. Bố mẹ Amy đã phải mượn tiền của chúng tôi để trang trải nợ nần.”

“Ý anh là mượn tiền của vợ anh ấy hả?”

“Phải, được chưa? Và rồi đến khi chúng tôi sử dụng gần hết phần còn lại trong quỹ ủy thác của Amy

để mua quán bar, thì kể từ đó trở đi tôi chu cấp cho cả nhà."

"Tức là khi anh cưới Amy, cô ấy rất giàu có." Gilpin nói. Tôi gật đầu. Tôi đã nghĩ đến một câu chuyện kiểu người hùng: người chồng đồng cam cộng khổ với vợ để trải qua sự suy vong khủng khiếp của gia cảnh nhà cô ấy.

"Vậy có nghĩa là anh đã từng có một cuộc sống rất tốt đẹp."

"Vâng, đã rất tốt, rất tuyệt vời."

"Còn giờ thì cô ấy gần như đã phá sản, và anh phải đương đầu với một cuộc sống rất khác so với cuộc sống mà anh đã chọn khi kết hôn. Khác với những gì mà anh đã cam kết sẽ gắn bó."

Tôi nhận ra câu chuyện tưởng tượng của mình là hoàn toàn sai lạc.

"Bởi vì, thôi được rồi, chúng tôi đã xem xét rất kỹ tình hình tài chính của hai người, Nick ạ, và chết tiệt, mọi chuyện có vẻ không được tốt lắm." Gilpin nói và gần như chuyển hướng từ thái độ quy chụp sang quan tâm, lo lắng.

"Quán Bar vẫn đang hoạt động khá tốt." Tôi nói. "Thường thì phải mất khoảng ba hoặc bốn năm để công việc kinh doanh bắt đầu sinh lời."

"Điều khiến tôi để ý là những khoản nợ tín dụng kia." Boney nói. "Hai trăm mười hai nghìn đô-la. Ý tôi là, điều này khiến tôi thực sự sửng sốt." Cô ta xòe ra trước mặt tôi một tập những tờ sao kê in mực đỏ.

Bố mẹ tôi là những người cuồng mộ thẻ tín dụng – thứ chỉ dùng vào những mục đích đặc biệt, và thanh toán hàng tháng. *Chúng tôi không mua những thứ mà mình không thể thanh toán được*, đó là phương châm của gia đình Dunne.

"Chúng tôi không dùng – ít nhất là tôi không dùng – nhưng tôi cũng không cho là Amy đã dùng – Tôi có thể xem những sao kê đó được không?" Tôi lắp bắp nói. Ngay lúc đó thì một chiếc máy bay oanh tạc bay ở tầm thấp ầm ầm lao qua phía bên ngoài cửa sổ. Chậu cây đặt trên lò sưởi ngay tức thì rụng mất năm chiếc lá màu tím xinh đẹp. Chúng tôi buộc phải im lặng trong vòng mười giây váng óc đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía những chiếc lá đang dập dờn rơi xuống đất.

"Vậy mà cuộc cãi vã chúng ta cho rằng đã diễn ra ở đây, lại không làm rơi một cánh hoa mới lạ chứ." Gilpin lầm rầm với vẻ miệt thị.

Tôi nhận lấy tập giấy từ Boney và nhìn thấy tên tôi, chỉ có tên tôi, những phiên bản khác nhau của cái tên đó – Nick Dunne, Lance Dunne, Lance N. Dunne, Lance Nicholas Dunne, xuất hiện trên cả tá những thẻ tín dụng khác nhau, số tiền phải trả dao động từ 62,78 đô-la đến 45.602,33 đô-la, tất cả đều trong tình trạng chậm trễ khác nhau, những lời cảnh báo ngắn gọn được thể hiện bởi những ký tự đáng lo ngại được in ở phía trên: thanh toán ngay.

"Mẹ kiếp! Cái này, giống như, như một kiểu đánh cắp nhân dạng hay gì đó!" Tôi nói. "Những thứ này không phải là tôi. Ý tôi là, hãy nhìn vào một vài tờ trong đám này xem. Tôi thậm chí còn không chơi golf." Kẻ nào đó đã trả hơn 7.000 đô-la cho một bộ gậy đánh golf. "Bất cứ ai cũng có thể cho các vị biết rằng: Tôi *thực sự* không chơi golf." Tôi cố gắng nói một cách khiêm nhường – *lại một việc nữa mà tôi không giỏi* – nhưng đám thanh tra này chẳng hề cắn câu.

"Anh biết Noelle Hawthorne chứ?" Boney hỏi. "Người bạn của Amy mà anh đã đề nghị chúng tôi tìm hiểu ấy?"

“Đợi đã, tôi muốn nói về những hóa đơn này, bởi vì chúng không phải là của tôi.” Tôi nói. “Ý tôi là, làm ơn đi, nghiêm túc đấy, chúng ta phải truy cứu những thứ này.”

“Không vấn đề gì, chúng tôi sẽ điều tra.” Boney lạnh lùng nói. “Còn Noelle Hawthorne thì sao?”

“Phải. Tôi đã đề nghị các vị điều tra cô ta bởi cô ta đã đi khắp cả thị trấn này, khóc lóc rên rỉ về chuyện của Amy.”

Boney nhướng một bên lông mày. “Anh có vẻ tức giận về chuyện đó.”

“Không, như tôi đã nói với cô, cô ta tỏ vẻ suy sụp một cách thái quá, như đang giả đò vậy. Thật phô trương. Chỉ muốn gây chú ý. Và có phần bị ám ảnh nữa.”

“Chúng tôi đã nói chuyện với Noelle.” Boney nói. “Cô ta nói vợ anh đã cực kỳ phiền não về cuộc hôn nhân này, thất vọng về vấn đề tiền bạc, rằng cô ấy lo rằng anh đã cưới cô ấy là vì tiền. Cô ta bảo vợ anh lo lắng về tính khí của anh.”

“Tôi không biết tại sao Noelle lại nói vậy, tôi không nghĩ cô ta và Amy đã từng nói chuyện với nhau được quá năm từ.”

“Điều đó thật khôi hài, bởi phòng khách nhà Hawthorne tràn ngập những bức ảnh của Noelle và vợ anh.” Boney chau mày. Tôi cũng chau mày: những bức ảnh thực sự của cô ta và Amy ư?

Boney tiếp tục: “Ảnh chụp vào tháng Mười năm ngoái, tại vườn thú St. Louis, trong một chuyến dã ngoại với ba đứa trẻ sinh ba, rồi một chuyến đi chèo thuyền du ngoạn cuối tuần vào tháng Sáu vừa rồi. Và cả *tháng trước* nữa.”

“Trong suốt quãng thời gian chúng tôi sống ở đây, Amy chưa bao giờ thốt ra cái tên Noelle cả. Tôi nghiêm túc đấy.” Tôi lục lại trong trí nhớ của mình về tháng Sáu vừa rồi và chợt nhớ ra một lần tôi đã đi chơi với Andie vào dịp cuối tuần, và tôi nói với Amy rằng tôi sẽ đi St. Louis chơi cùng mấy cậu bạn. Khi về nhà, tôi thấy mặt cô ấy đỏ phừng phừng tức giận, kể lể về hai ngày cuối tuần phải xem chương trình truyền hình cáp dở hơi và ngán ngẩm ngồi đọc sách ở ngoài hiên sau nhà. Mà cô ấy đã đi thuyền du ngoạn ư? Không. Tôi không thể nghĩ được bất cứ thứ gì mà Amy lại ít hứng thú hơn là chính mấy trò du ngoạn bằng thuyền theo kiểu miền Trung Tây đặc trưng như thế: bia lắc lư trong thùng lạnh gắn với ca-nô, âm nhạc ồn ào, những gã trai choai choai say mèm, khu cắm trại rải rác những bãi nôn mửa. “Các vị có chắc là vợ tôi có trong mấy tấm hình đó không?

Bọn họ quay sang nhìn nhau kiểu *anh ta nói thật đấy à?*

“Nick.” Boney nói. “Chúng tôi không có lý do gì để cho rằng người phụ nữ trong những bức ảnh đó trông giống hệt vợ anh và là người mà Noelle Hawthorne, mẹ của ba đứa trẻ, bạn thân nhất của Amy trong thị trấn này, bảo rằng đó chính là vợ anh, lại không phải là vợ anh được.”

“Người vợ mà – tôi có thể nói là – theo Noelle, anh đã cưới cô ấy vì tiền.” Gilpin chêm vào.

“Tôi không đùa đâu.” Tôi nói. “Thời nay ai cũng có thể chỉnh sửa những bức ảnh trên máy tính xách tay được mà.”

“Thôi được rồi, vậy là một phút trước đây anh đã chắc chắn rằng Desi Collings có can hệ, và giờ thì anh chuyển sang Noelle Hawthorne.” Gilpin nói. “Có vẻ như anh đang thực sự kiếm cớ buộc tội một ai đó thì phải.”

“Ngoại trừ chính tôi phải không? Đúng vậy đấy, tôi đang làm thế đấy. Nghe này, tôi không cưới

Amy vì tiền. Các vị thực sự nên trao đổi thêm với bố mẹ Amy. Họ biết tôi, họ biết con người tôi." *Họ không biết tất cả*, tôi nghĩ, trong khi ruột gan như thắt lại. Boney quan sát tôi, trông cô ta có vẻ tội nghiệp cho tôi. Gilpin thì thậm chí còn chẳng tỏ vẻ đang lắng nghe.

"Anh đã nâng mức bồi thường bảo hiểm nhân thọ cho vợ mình lên tới một triệu hai trăm nghìn đô-la." Gilpin ngán ngẩm nói với giọng mỉa mai. Thậm chí anh ta còn đưa một bàn tay lên xoa xoa khuôn mặt mỏng có quai hàm dài của mình.

"Amy đã tự mình làm vậy!" Tôi vội nói. Cả hai viên cảnh sát đều nhìn tôi và chờ đợi. "Ý tôi là, tôi đã chuẩn bị hồ sơ, nhưng đó là ý của Amy. Cô ấy đã khăng khăng như thế. Tôi xin thề, tôi chẳng hề bận tâm đến chuyện đó, nhưng Amy đã muốn vậy – cô ấy nói, do nguồn thu nhập của cô ấy thay đổi, nên điều đó khiến cô ấy cảm thấy an toàn hơn hay sao đó, hoặc đấy là một quyết định làm ăn thông minh. Mẹ kiếp, tôi không biết nữa, tôi không hiểu sao cô ấy lại muốn thế. Tôi không đề nghị cô ấy làm vậy."

"Hai tháng trước, có ai đó đã tìm kiếm thông tin trên máy tính xách tay của anh." Boney nói tiếp. "*Thả trôi mình trên sông Mississippi*. Anh có thể giải thích về điều đó không?"

Tôi hít hai hơi thật sâu, và mất chín giây để lấy lại bình tĩnh.

"Chúa ơi, đó chỉ là một ý tưởng ngu ngốc cho một quyển sách." Tôi nói. "Tôi đã nghĩ về việc viết một cuốn sách."

"À." Boney đáp.

"Nghe này, tôi nghĩ sự việc đang diễn ra thế này." Tôi bắt đầu nói. "Tôi cho rằng nhiều người đã xem những chương trình thời sự, đưa tin về những ông chồng lúc nào cũng là những gã điên khùng giết hại vợ mình. Bọn họ đã nhìn tôi qua lăng kính đó, và những điều vốn thực sự trong sáng và bình thường đã bị bóp méo. Chuyện này đang biến thành một cuộc săn tìm phù thủy."

"Đó là cách anh giải thích cho những hóa đơn tín dụng sao?" Gilpin hỏi.

"Tôi đã nói rồi, tôi không thể giải thích được về những hóa đơn tín dụng khốn kiếp ấy bởi tôi chẳng liên quan gì đến chúng cả. Tìm hiểu xem chúng từ đâu ra là nhiệm vụ chết tiệt của các người chứ."

Bọn họ ngồi cạnh nhau, im lặng và chờ đợi.

"Hiện tại các anh chị đang làm gì để tìm kiếm vợ tôi vậy?" Tôi hỏi. "Trừ tôi ra thì các anh chị đang theo đuổi những hướng nào vậy?"

Căn nhà bắt đầu rung chuyển, bầu trời bị xé toạc, và qua cửa sổ phía sau, chúng tôi có thể thấy một chiếc máy bay phản lực đang vụt qua, ngay trên mặt sông, liệng trên đầu chúng tôi.

"F-10." Rhonda nói.

"Không, nhỏ quá." Gilpin nói. "Nó phải là..."

"Đó là một chiếc F-10."

Boney nhoài người về phía tôi, hai tay đan vào nhau. "Công việc của chúng tôi là đảm bảo một trăm phần trăm anh trong sạch, Nick ạ." Cô ta nói. "Tôi hiểu là anh cũng mong muốn như vậy. Giờ thì, nếu anh có thể giúp chúng tôi giải quyết một vài điểm rối ren này – bởi tình hình đúng là như thế, và nó đang tiếp tục cản đường chúng tôi."

"Có lẽ đã đến lúc tôi cần có một luật sư rồi."

Hai viên cảnh sát lại nhìn nhau một lần nữa, như thể họ đã tính trước vấn đề này rồi.

Amy Elliott Dunne

21 tháng 10 năm 2011

-Nhật ký-

MẸ CỦA NICK ĐÃ MẤT. Tôi không thể viết nhật ký được bởi mẹ của Nick qua đời, và con trai của bà đã mất đi chỗ dựa. Maureen ngọt ngào và gan góc. Bà đã đứng dậy và đi lại khắp mọi nơi cho đến tận vài ngày trước khi ra đi, khước từ mọi bàn luận về bất kỳ hình thức giảm bớt hoạt động nào. "Ta chỉ muốn sống cho đến khi ta không thể sống được nữa." Bà đã nói vậy. Bà bắt đầu đan mũ cho những bệnh nhân khác cũng làm hóa trị (bản thân bà đã *dừng hẳn, dừng hẳn, dừng hẳn* sau một đợt hóa trị, và không hứng thú kéo dài cuộc sống nếu điều đó đồng nghĩa với việc phải chịu đựng "thêm ống dẫn".) Tôi sẽ nhớ hình ảnh bà xung quanh lúc nào cũng đầy những cuộn len sắc màu tươi sáng: đỏ, vàng, xanh lá cây; những ngón tay bà thoăn thoắt đưa, tiếng kim đan lách cách trong khi bà nói chuyện với chất giọng như mèo gừ gừ khoái chí của mình, nghe sâu thẳm và đều đều đến buồn ngủ.

Thế rồi vào một buổi sáng tháng Chín, bà thức dậy nhưng không thực sự tỉnh táo, không còn là Maureen nữa. Chỉ qua một đêm bà đã trở thành một người phụ nữ với kích cỡ của một chú chim, nhanh đến như thế đấy, chỉ còn da bọc xương nhăn nheo, đôi mắt bà đảo nhanh khắp căn phòng nhưng không thể nhớ được bất cứ điều gì, ngay cả chính bản thân mình. Rồi bà được đưa vào bệnh viện dành cho những người hấp hối, một nơi có ánh sáng dịu nhẹ và vui mắt, treo các bức vẽ những phụ nữ đội mũ tròn vành buộc dây dưới cằm và cảnh đồi núi trập trùng bao la, còn có cả máy bán đồ ăn vặt và máy pha cà phê loại nhỏ nữa. Bệnh viện không mong đợi sẽ cứu chữa hay giúp đỡ bà, mà chỉ đảm bảo bà sẽ ra đi thật nhẹ nhàng. Và chỉ ba ngày sau đó, bà đã ra đi như vậy. Vô cùng thanh thản, cách mà Maureen vẫn hằng mong muốn (mặc dù tôi chắc chắn bà sẽ tròn mắt khi nghe điều này: *cách mà Maureen vẫn hằng mong muốn)*.

Đêm thức canh cho bà diễn ra giản dị nhưng dễ chịu – với sự có mặt của hàng trăm người, những người chị em giống bà như đúc từ Omaha về bận tíu tít với vai trò người thụ ủy, rót cà phê, rượu Baileys, phục vụ bánh quy và kể những câu chuyện hài hước về Maureen. Chúng tôi chôn cất bà vào một buổi sáng dông gió và ấm áp. Go và Nick tựa vào nhau, còn tôi đứng gần đó, cảm giác như người thừa. Đêm đó trên giường, Nick để tôi vòng tay ôm anh ấy, quay lưng về phía tôi, nhưng chỉ vài phút sau đó anh ấy nhỏm dậy và thầm thì "Anh phải đi ra ngoài cho thoáng đây," rồi rời khỏi nhà.

Mẹ đã luôn chăm sóc chu đáo cho anh ấy – bà khăng khăng mỗi tuần một lần phải ghé qua để là quần áo cho chúng tôi, và khi xong việc, bà bảo: "Mẹ chỉ giúp sắp xếp gọn gàng thôi." Rồi sau khi bà về, tôi xem trong tủ lạnh và phát hiện bà đã gọt vỏ và cắt từng miếng bưởi cho Nick, xếp gọn chúng trong một chiếc hộp có nắp bật. Và khi tôi mở phần bánh mỳ ra xem thì thấy tất cả phần cùi bánh đã được cắt bỏ, mỗi lát bánh chỉ còn lại phần ruột bánh. Tôi đã lấy một người đàn ông ba mươi tư tuổi rồi mà vẫn còn không thích ăn cùi bánh mì.

Mặc dù vậy, tôi đã cố gắng làm những việc tương tự trong vài tuần đầu tiên sau khi mẹ anh ấy mất. Tôi cắt cùi bánh mì, là những chiếc áo phông của anh ấy, làm bánh nướng quả việt quất theo công thức của Maureen. "Anh không cần phải được chăm sóc như thế đâu, thật đấy, Amy." Anh ấy nói khi nhìn chăm chăm vào ổ bánh mỳ đã được cắt bỏ cùi. "Anh để mẹ làm thế vì điều đó khiến bà vui, nhưng anh hiểu là em không thích những việc chăm sóc kiểu đó."

Và thế là chúng tôi quay trở về với những ô vuông đen. Nick ngọt ngào, say mê và yêu thương đã biến mất. Nick cộc cằn, cáu kỉnh và giận dữ đã trở lại. Người ta đáng lẽ ra phải nương tựa vào người bạn đời của mình trong những lúc khó khăn, nhưng Nick dường như còn xa cách hơn nữa. Anh ấy là cậu con trai của mẹ, mà mẹ thì đã mất rồi. Anh ấy chẳng muốn dây dưa gì với tôi cả.

Anh ấy cần tôi mỗi khi cần tình dục. Anh ấy đẩy tôi vào cạnh bàn hoặc phía sau giường và làm chuyện đó, không nói một lời nào cho đến tận những giây phút cuối cùng mới lầm rầm rất nhanh một vài tiếng, rồi thả tôi ra. Anh ấy đặt lòng bàn tay mình lên phần hõm eo của tôi, một cử chỉ thân mật của anh ấy, và nói điều gì đó khiến mọi thứ nghe có vẻ giống một trò chơi: "Em quá gợi tình, đôi khi anh không thể kiềm chế được." Nhưng những lời anh ấy nói không có một chút sinh khí nào.

Câu trắc nghiệm: Chồng bạn, người mà bạn từng chia sẻ đời sống tình ái tuyệt vời, đã trở nên lạnh lùng và xa cách – anh ấy chỉ muốn quan hệ theo cách của mình, khi anh ấy muốn. Bạn sẽ:

a) Từ chối tiếp tục quan hệ – anh ấy sẽ không thể thắng trong trò chơi này!

b) Khóc lóc, than vãn và yêu cầu có câu trả lời mà anh ấy chưa sẵn sàng cho bạn biết, đồng thời xa lánh anh ấy thêm nữa.

c) Tin tưởng rằng đây chỉ là một xung khắc trong cuộc hôn nhân lâu dài – anh ấy đang trong giai đoạn tồi tệ – vậy nên hãy cố gắng để cảm thông và chờ đợi đến khi nó kết thúc.

Câu trả lời: C. Phải vậy không?

Điều khiến tôi phiền muộn là cuộc hôn nhân của tôi đang tan vỡ mà tôi chẳng biết phải làm gì. Bạn sẽ cho rằng bố mẹ tôi, hai nhà tâm lý học, hiển nhiên là những người nên giãi bày tâm sự cùng. Nhưng lòng kiêu hãnh của tôi quá lớn. Họ không phải là lựa chọn tốt để tư vấn hôn nhân: Họ là bạn tâm giao mà, nhớ không? Hôn nhân của họ luôn ở trên đỉnh cao, không bao giờ sa sút – một sự bùng cháy duy nhất và vĩnh cửu của hạnh phúc vợ chồng. Tôi không thể cho họ biết tôi đang làm hỏng bét thứ duy nhất còn lại: cuộc hôn nhân của tôi. Theo cách nào đó họ có thể sẽ viết một quyển sách khác, một sự quở trách mang tính hư cấu, trong đó Amy Tuyệt vời sẽ tôn vinh một cuộc hôn nhân nhỏ bé không có những xung đột, diệu kỳ và mãn nguyện nhất trên đời… *bởi vì cô ấy đã dành tâm trí cho nó*.

Nhưng tôi lo lắm. Lúc nào cũng lo. Tôi biết tôi đã quá lớn tuổi đối với chồng mình. Bởi tôi đã luôn là hình mẫu lý tưởng của anh ấy, từ sáu năm trước, chính vì vậy mà tôi đã được nghe những bình luận tàn nhẫn của anh ấy về phụ nữ gần đến tuổi bốn mươi: anh ấy cảm thấy thương hại bọn họ, ăn mặc thì quá lố, rồi đến các quán bar, hoàn toàn không ý thức được về hạn chế ngoại hình của mình. Anh ấy về nhà sau một đêm ra ngoài uống rượu, và khi tôi hỏi quán bar đó thế nào, một quán bar bất kỳ nào đấy, thì anh ấy thường trả lời rằng: "Tràn ngập những Sự nghiệp Vô vọng." Đó là mật mã của anh ấy khi nói về những phụ nữ tầm tuổi tôi. Vào thời điểm đó, khi còn là một cô gái vừa bước qua tuổi ba mươi, tôi đã tự mãn cười phụ họa cùng anh ấy, như thể chuyện đó sẽ không bao giờ xảy đến với tôi vậy. Giờ thì tôi đã trở thành Sự nghiệp Vô vọng của anh ấy rồi, và anh ấy mắc kẹt với tôi, có lẽ đó là lý do khiến anh ấy giận dữ đến thế.

Gần đây tôi đang hứng thú với liệu pháp tâm lý trẻ nhỏ. Hàng ngày tôi đi bộ đến nhà Noelle và để cho đám trẻ sinh ba của cô ấy nghịch ngợm sờ mó tôi. Những ngón tay bụ bẫm luồn vào tóc tôi, hơi thở dính dính phả lên cổ. Lúc ấy bạn có thể hiểu tại sao phụ nữ luôn dọa ăn thịt trẻ con: *Con bé ngon lành quá! Tôi có thể ăn thằng bé bằng một cái thìa!* Mặc dù vậy, khi nhìn ba đứa trẻ chập chững đi về phía cô ấy, miệng còn vết dãi nhơ sau giấc ngủ, tay vừa dụi dụi mắt vừa lần tìm về với mẹ chúng, những bàn tay nhỏ xíu chạm tới đầu gối, tới cánh tay cô ấy như thể cô ấy là đích đến của chúng, như

thể chúng biết chúng đã được an toàn… chứng kiến cảnh đó đôi khi khiến tôi cảm thấy đau lòng.

Hôm qua tôi đã có một buổi chiều trị liệu đặc biệt cần thiết ở nhà Noelle, có lẽ vì vậy mà tôi đã làm một việc xuẩn ngốc.

Nick về nhà và thấy tôi trong phòng ngủ, vừa mới tắm xong, và ngay lập tức anh ấy đẩy tôi sát vào tường, thúc mình vào trong tôi. Khi anh ấy làm xong và thả tôi ra, tôi có thể thấy dấu môi ướt át của mình trên bức tường màu lam nhạt. Anh ấy ngồi xuống bên mép giường, thở hổn hển, và nói: "Xin lỗi về chuyện đó nhé. Chỉ là anh thấy cần em."

Anh ấy nói mà không hề nhìn tôi.

Tôi đến bên và vòng tay ôm lấy anh ấy, vờ như những gì chúng tôi vừa làm là chuyện bình thường, một nghi thức thân mật của vợ chồng. Rồi tôi nói: "Dạo này em đang suy nghĩ."

"Ừ, việc gì vậy?"

"Chà, có thể bây giờ là thời điểm thích hợp. Để bắt đầu một gia đình. Và thử mang bầu." Tôi biết là ngay cả khi chính tôi nói vậy thì điều đó cũng thật điên rồ, nhưng tôi không thể kìm mình được – tôi đã trở thành một người phụ nữ rồ dại, muốn có con chỉ vì việc đó sẽ cứu rỗi cuộc hôn nhân của cô ta.

Thật là hèn mọn, khi phải trở thành thứ mà bạn từng chế nhạo.

Anh ấy giật mạnh tôi ra. "Bây giờ á? Amy, bây giờ là thời điểm tệ nhất để bắt đầu một gia đình. Em không có việc làm…"

"Em biết, nhưng dù sao lúc đầu em cũng muốn ở nhà với con…"

"Amy à, mẹ anh vừa mới mất."

"Vậy thì đây sẽ là một cuộc sống mới, một khởi đầu mới."

Anh ấy nắm chặt lấy hai cánh tay tôi và, lần đầu tiên trong vòng một tuần, nhìn thẳng vào mắt tôi. "Amy, anh nghĩ em cho rằng giờ mẹ anh đã mất, chúng ta sẽ vui vẻ trở về New York và có vài đứa con, và em sẽ có lại cuộc sống trước đây của em. Nhưng chúng ta không có đủ *tiền*. Chúng ta chỉ vừa đủ tiền để hai ta sống được *ở đây thôi*. Em không thể hình dung anh phải chịu bao nhiêu áp lực, hàng ngày, để giải quyết mớ lộn xộn hiện nay chúng ta đang mắc phải. Để *chu cấp*. Anh không thể gánh vác cả anh, cả em *và* một vài đứa trẻ nữa. Em sẽ muốn dành cho chúng mọi thứ em từng có khi em lớn lên, trong khi anh *không thể*. Sẽ không có trường tư thục cho những cô cậu Dunne bé nhỏ, không có những lớp học quần vợt và violin, không có những ngôi nhà nghỉ hè đâu. Em sẽ ghét việc chúng ta nghèo đến thế nào. Em sẽ ghét nó."

"Em không nông cạn đến thế đâu, Nick à…"

"Em thực sự nghĩ rằng lúc này chúng ta đang trong một hoàn cảnh tuyệt vời, để có con sao?"

Đây là dịp gần gũi nhất mà chúng tôi trao đổi về cuộc hôn nhân của mình, và tôi có thể thấy anh ấy đã kịp hối tiếc vì đã nói ra điều gì đó.

"Anh yêu, chúng ta đang phải chịu nhiều áp lực." Tôi nói. "Chúng ta đã có một vài xung đột, và em biết mình có lỗi rất nhiều trong số đó. Em chỉ cảm thấy em không biết phải làm gì ở đây cả…"

"Vậy nên chúng ta sẽ trở thành một trong số những cặp vợ chồng có con chỉ để cứu vãn cuộc hôn nhân thôi phải không? Bởi cách đó luôn có hiệu quả rất tốt."

“Chúng ta sẽ có con bởi vì…”

Ánh mắt anh ấy tối sầm lại, tựa như đôi mắt của loài thú, và lại tóm lấy hai cánh tay tôi.

“Chỉ là… Không, Amy. Không phải lúc này. Anh không thể chịu nổi thêm một chút áp lực nào nữa. Anh không thể cáng đáng được một mối lo nào nữa. Anh đang rạn vỡ vì những áp lực đây. Anh sẽ cắn đấy.”

Và chỉ lần này thôi, tôi biết là anh ấy đang nói thật.

Nick Dunne

Ngày thứ sáu mất tích

BỐN MƯƠI TÁM TIẾNG ĐẦU TIÊNlà mấu chốt trong bất kỳ vụ án điều tra nào. Cho đến giờ, Amy đã mất tích được gần một tuần rồi. Một buổi cầu kinh dưới ánh nến sẽ được tổ chức vào đêm nay tại Công viên Tom Sawyer, nơi mà theo đám ký giả, vốn là "địa điểm yêu thích của Amy Elliott Dunne." (Tôi chưa từng thấy Amy đặt chân đến công viên này; tuy rằng cái tên nghe quá đỗi quen thuộc, nhưng nơi đó thì hoàn toàn xa lạ. Ở đấy chẳng có gì đặc biệt cả, không cây cối gì, chỉ có một hố cát lúc nào cũng đầy phân động vật; hoàn toàn chẳng giống một nơi kiểu Mark Twain chút nào.) Trong vòng hai mươi tư giờ qua, câu chuyện đó đã lan rộng khắp cả nước – chỉ có vậy thôi mà nó xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Chúa phù hộ gia đình Elliott lòng lành. Tối qua Marybeth đã gọi cho tôi, lúc đó tôi đang cố bình tâm lại sau cuộc thẩm tra oanh tạc đó của cảnh sát. Mẹ vợ tôi đã xem chương trình truyền hình của Ellen Abbott và gọi người phụ nữ đó là "một ả điếm cơ hội luôn chạy theo hiệu suất người xem". Mặc dù vậy, chúng tôi đã phải mất gần như cả ngày hôm nay để lên kế hoạch đối phó với lực lượng truyền thông.

Giới truyền thông (phe cánh cũ, anh em của tôi!) đang gọt đẽo nên một câu chuyện của chính họ, và bọn họ yêu thích khía cạnh về *Amy Tuyệt vời* và cuộc hôn nhân bền vững của ông bà Elliott. Không hề có những lời nhận xét cay nghiệt về sự lụy bại của bộ sách hay tình trạng gần như phá sản của các tác giả – hiện giờ chỉ toàn là những lời đẹp đẽ và có cánh dành cho gia đình Elliott mà thôi. Giới truyền thông yêu mến họ.

Còn tôi thì, không được nhiều đến thế. Bọn họ đã bắt đầu đào bới *những tin tức đáng quan ngại*. Không chỉ thông tin bị rò rỉ – về việc thiếu bằng chứng ngoại phạm của tôi hay hiện trường vụ án có thể đã "được dàn dựng" – mà còn cả những câu chuyện về nhân cách thực nữa. Họ đưa tin rằng thời trung học, tôi chưa bao giờ hẹn hò với một cô gái nào quá một vài tháng, vì vậy tôi rõ ràng là một gã lăng nhăng. Bọn họ phát hiện ra chúng tôi gửi bố tại Comfort Hill và tôi rất hiếm khi đến thăm nom, do vậy hẳn tôi phải là một kẻ vô ơn bạc nghĩa, bỏ rơi cha đẻ của mình. "Đó chính là vấn đề – bọn họ không ưa anh." Go nói sau khi đọc từng tin tức một. "Một vấn đề thực sự, thực sự đấy, Lance ạ." Đám truyền thông đã khơi lại tên thánh của tôi, cái tên mà từ thời học phổ thông tôi đã ghét cay ghét đắng. Nó luôn khiến tôi cảm thấy nghẹt thở mỗi khi giáo viên gọi điểm danh vào ngày đầu tiên của năm học mới: "Nick ạ, em dùng tên Nick ạ!" Tháng Chín năm nào cũng vậy, cứ vào lễ khai giảng là: "Nick-ạ-Em-dùng-tên-Nick-ạ!" Lúc nào cũng có một thằng nhóc vênh váo láo xược nào đó dành ra cả giờ nghỉ để diễu qua diễu lại bằng cái giọng nhả nhớt như một gã nịnh đầm õng ẹo: "Xin chào, tôi là Lance." Rồi sau đó mọi chuyện sẽ lại bị lãng quên cho đến năm học tiếp theo.

Nhưng giờ thì không. Hiện giờ cái tên đó xuất hiện ở khắp các mục tin tức, sự chỉ trích đối với cái tên có đầy đủ ba chữ đáng sợ đó – Lance Nicholas Dunne – đã được gắn với tội danh ám sát và giết người hàng loạt, và giờ thì tôi chẳng thể ngắt lời bất cứ ai được nữa.

Rand, Marybeth, Go và tôi cùng lái xe đến buổi cầu kinh. Không rõ là ông bà Elliott đã nhận được những thông tin gì, hay được cập nhật những lời buộc tội nào về chàng rể của họ. Tôi biết là họ ý thức được về vấn đề hiện trường "đã bị dàn dựng", bởi Rand rất tự tin nói: "Ta sẽ gặp vài người quen của ta ở đó, và bọn họ sẽ cho chúng ta biết điều ngược lại – rằng rõ ràng đó *là* hiện trường của một cuộc

giằng co. Sự thật là thứ dễ bị bẻ cong lắm; con chỉ cần tìm đúng chuyên gia thôi."

Rand đã không biết những thông tin khác, về hóa đơn tín dụng, về bảo hiểm nhân thọ, về dấu vết của máu và Noelle, cô bạn thân nghiệt ngã của vợ tôi với những luận điệu kết tội: ngược đãi, tham lam, sợ hãi. Cô ta được đặt lịch cho chương trình của Ellen Abbott vào tối nay, sau buổi cầu kinh. Noelle và Ellen sẽ cùng nhau ghê tởm tôi để phục vụ cho đám khán giả ngồi xem chương trình đó.

Không phải ai cũng lánh xa tôi. Tuần vừa rồi, công việc kinh doanh của Quán Bar rất phát đạt: Hàng trăm khách đã đến uống bia và nhấm nháp bắp rang bơ tại chính nơi mà người có-khả-năng-là-kẻ-sát-nhân, Lance Nicholas Dunne, sở hữu. Go phải tuyển thêm bốn tên nhóc nữa để chạy việc cho Quán Bar. Con bé đã ghé qua chỗ tôi một lần và bảo rằng mình không thể đến quán được nữa, không thể chịu nổi cảnh ô hợp đó được nữa – những tên khốn hèn mạt, quân hút máu người đó, cả đám đều uống túy lúy bia rượu rồi kể lể với nhau chuyện này nọ về tôi. Thật kinh tởm. Tuy vậy, Go lập luận, tiền sẽ hữu ích nếu như…

Nếu như. Amy đã mất tích sáu ngày rồi, và tất cả những gì chúng tôi đang nghĩ đều là *nếu như*.

Trên xe đến công viên, chúng tôi hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng gõ móng tay liên hồi của Marybeth lên cửa kính.

"Cảm giác như một cuộc hẹn hò kép vậy." Rand cười phá lên, điệu cười có hơi hướng điên loạn: the thé và khọt khẹt. Rand Elliott, một nhà tâm lý học thiên tài, một tác giả thuộc hàng ăn khách nhất, và bạn của tất cả mọi người, đang suy sụp. Marybeth thì chọn cách trị liệu cho riêng mình: những ly rượu trắng với liều lượng chính xác tuyệt đối, vừa đủ để xoa dịu tinh thần nhưng vẫn giữ được tỉnh táo. Rand thì ngược lại, đầu óc ông đã để đi đâu mất rồi; tôi hình dung chiếc đầu của ông văng ra khỏi cổ tựa như một cú bật ra khỏi chiếc hộp của tên hề hình nộm – cúúúcc cuuuu! Khả năng xã giao thiên bẩm của Rand đã trở nên bất loạn: Ông tỏ ra thân mật một cách tuyệt vọng với bất cứ người nào ông gặp, quàng tay ôm đám cảnh sát, đám nhà báo, tình nguyện viên. Ông đặc biệt khăng khít với "liên lạc viên" của khách sạn Days Inn, một cậu nhóc với vẻ lóng ngóng, rụt rè tên là Donnie, người mà Rand rất thích trêu chọc và lúc nào cũng nói với cậu ta rằng mình đang làm vậy. "À, ta chỉ trêu cậu thôi, Donnie." Rand nói và Donnie sẽ toét miệng cười sung sướng.

"Chẳng lẽ thằng bé đó không tìm được sự thừa nhận ở đâu khác hay sao chứ?" Tôi cằn nhằn với Go vào một tối nọ. Con bé nói rằng tôi đang ghen tỵ vì người mà tôi coi như bố mình lại thích một ai đó hơn tôi. Quả thật là vậy.

Marybeth vỗ vỗ vào lưng Rand trong lúc chúng tôi đi bộ về phía công viên, còn tôi ao ước có một ai đó cũng làm vậy với mình biết bao, chỉ một cái chạm nhẹ thôi, rồi bất giác tôi thở hắt ra nức nở, một tiếng rên thổn thức thật nhẹ. Tôi muốn một ai đó, nhưng không chắc là tôi muốn Andie hay Amy nữa.

"Nick?" Go lên tiếng. Con bé định đưa tay vỗ vai tôi, nhưng tôi nhún vai lảng tránh.

"Xin lỗi. Ồ, anh xin lỗi về điều đó." Tôi nói. "Một thứ phản xạ kỳ quặc, chẳng đúng kiểu nhà Dunne chút nào."

"Không sao. Cả hai chúng ta đều đang mất phương hướng mà." Go nói, rồi nhìn đi chỗ khác. Từ lúc phát hiện ra *tình cảnh* của tôi – điều được hiểu là tôi đã phản bội – con bé có vẻ thay đổi ít nhiều, ánh mắt xa xăm, nét mặt thường trực vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Tôi vẫn đang cố gắng hết sức để không tỏ ra phiền lòng vì điều đó.

Khi chúng tôi bước vào công viên, đội ngũ quay phim và chụp ảnh đã có mặt ở khắp mọi nơi, không chỉ của địa phương mà toàn bộ mạng lưới. Hai gia đình Dunne và Elliott đi dọc theo phía ngoài đám đông, Rand vừa mỉm cười vừa gật đầu chào như một vị chức sắc trong chuyến viếng thăm. Gần như ngay tức thì, Boney và Gilpin xuất hiện và tiến nhanh về phía chúng tôi như những chú chó săn thân thiện; bọn họ đã trở nên quen thuộc, như thể một món đồ trong nhà, và điều này rõ ràng là có dụng ý. Boney mặc bộ đồ mà cô ta vẫn thường mặc khi tham dự một sự kiện trước công chúng: một chiếc váy đen đúng mực, áo kẻ sọc màu xám, mái tóc mỏng được kẹp lên hai bên. Tôi biết một người con gái tên là Bony Moronie…Buổi tối hôm ấy trời khá oi bức; bên dưới hai cánh tay của Boney là hai vệt mồ hôi sẫm lại hình mặt cười. Mà quả thực cô ta đã cười rất tươi với tôi, như thể toàn bộ những lời buộc tội ngày hôm qua – đúng là những lời buộc tội, chứ còn gì nữa nhỉ? – chưa từng xảy ra vậy.

Gia đình Elliott và tôi bước tới bậc tam cấp dẫn lên một sân khấu ọp ẹp được dựng tạm. Tôi ngoái lại nhìn cô em song sinh của mình, con bé gật đầu với tôi và ra hiệu hãy hít thở thật sâu, và tôi nhớ ra mình phải hít thở. Hàng trăm ánh mắt đang đổ dồn về phía chúng tôi, cùng với máy quay phim, máy ảnh, loang loáng đèn và kêu lích tích. *Không được cười*, tôi tự dặn mình. *Không được cười*.

Trên mặt trước của hàng tá những chiếc áo phông với dòng chữ *Tìm Amy*, ánh mắt vợ tôi như đang dò xét tôi.

Go đã dặn tôi phải phát biểu ("Anh cần phải nhân văn một chút, ngắn gọn thôi.") nên tôi đã làm vậy. Tôi bước về phía micro. Nó thấp quá, chỉ tới ngang bụng, nên tôi đã mất vài giây đánh vật với nó nhưng nó cũng chỉ nhích lên chưa đầy ba phân, một kiểu trục trặc kỹ thuật mà bình thường sẽ làm tôi cáu tiết lên, nhưng lúc này tôi không thể cáu giận trước đám đông được, nên tôi hít vào một hơi, cúi người xuống và đọc những dòng chữ em gái đã viết cho mình: "Vợ tôi, Amy Dunne, đã mất tích gần một tuần lễ. Tôi không thể nào diễn tả hết sự đau khổ mà gia đình chúng tôi đang phải trải qua, cũng như khoảng trống nặng nề mà sự mất tích của Amy đã để lại trong cuộc sống của chúng tôi. Amy là tình yêu của đời tôi, là người thân quý trong gia đình. Để các bạn, những ai chưa từng gặp cô ấy được hay, cô ấy là người vui tính, quyến rũ và tốt bụng. Cô ấy thông minh và nồng ấm. Cô ấy là cộng sự và là bạn đời của tôi trên mọi phương diện."

Tôi ngước lên nhìn đám đông và, như một phép màu, tôi bắt gặp Andie, với vẻ căm phẫn trên khuôn mặt, và tôi vội vàng nhìn xuống tờ ghi chú của mình.

"Amy là người phụ nữ mà tôi muốn chung sống đến khi đầu bạc răng long, và tôi biết điều đó nhất định sẽ thành hiện thực."

TẠM NGỪNG. HÍT THỞ. KHÔNG ĐƯỢC CƯỜI. Go thậm chí đã viết cả những từ đó trên tấm phiếu ghi mục của tôi. *Sẽ thành hiện thực, sẽ thành hiện thực, sẽ thành hiện thực*. Tôi nghe tiếng mình đang vọng lại qua loa phóng thanh, cuốn theo chiều gió dạt về phía dòng sông.

"Xin quý vị hãy liên lạc với chúng tôi nếu có bất kỳ thông tin gì. Đêm nay chúng ta cùng thắp lên những ngọn nến này, với niềm hy vọng rằng cô ấy sẽ sớm trở về bình an. Anh yêu em, Amy."

Tôi hướng ánh mắt ra khắp nơi, trừ phía Andie. Công viên lấp lánh ánh nến. Khoảnh khắc tĩnh lặng đáng lẽ đã được kéo dài, nếu những đứa trẻ không cất tiếng khóc, và một gã vô gia cư tình cờ đi ngang qua không ngừng lớn tiếng hỏi: "Này, có trò gì thế? Làm gì vậy?" Và khi có ai đó thì thầm tên của Amy thì hắn ta còn hỏi to hơn: "Sao cơ? Để *làm gì* cơ?"

Từ giữa đám đông, Noelle Hawthorne bắt đầu di chuyển lên phía trước, ba đứa trẻ sinh ba của cô ta bám dính lấy mẹ, một đứa được cắp bên hông, hai đứa còn lại bấu chặt lấy váy cô ta, tất cả bọn

chúng trông nhỏ bé một cách lố bịch trong con mắt của một gã đàn ông chưa từng gần gũi với trẻ con bao giờ. Noelle buộc đám đông phải tách ra cho cô ta và đám trẻ diễu hành đến tận mép bục diễn giả, từ đó cô ta ngước lên nhìn tôi. Tôi trừng mắt nhìn cô ta – người đàn bà đã vu khống tôi – và rồi lần đầu tiên tôi để ý thấy phần bụng của cô ta phình ra, và hiểu rằng cô ta lại có thai. Trong một giây, tôi há hốc miệng – bốn đứa trẻ dưới bốn tuổi, lạy Chúa tôi! – rồi sau đây, cái nhìn của tôi sẽ được phân tích và bàn luận, hầu hết người ta sẽ cho rằng đó là hai cú đấm liên tiếp thể hiện sự giận dữ và nỗi khiếp sợ.

"Này, *Nick*." Giọng cô ta bắt vào chiếc micro cao lưng chừng và oang oang vọng về phía khán giả.

Tôi bắt đầu lóng ngóng với chiếc micro, nhưng không thể lần ra nút tắt ở đâu.

"Tôi chỉ muốn nhìn cái mặt anh." Cô ta nói, và òa lên khóc. Một tiếng thổn thức ướt át lan tỏa khắp phía trên đầu đám khán giả, ai nấy đều chăm chú dõi theo. "Cô ấy đâu rồi? Anh đã làm gì với Amy? Anh đã làm gì vợ anh!"

Vợ anh, vợ anh, tiếng cô ta vọng lại. Hai đứa bé trong đám con của cô ta bị giật mình nên bắt đầu khóc thút thít.

Trong một giây, Noelle dường như không thể nói nên lời, cô ta khóc lóc thảm thiết, như hóa dại và giận dữ, rồi cô ta tóm lấy cây micro và kéo mạnh nó xuống thấp ngang tầm với mình. Tôi cân nhắc việc giật lại cây micro nhưng rồi tôi biết mình sẽ chẳng thể làm được gì để chống lại người đàn bà trong chiếc váy bầu cùng với ba đứa trẻ đang chập chững đó. Tôi liếc tìm Mike Hawthorne trong đám đông – *kiềm chế vợ anh đi* – nhưng chẳng hề thấy anh ta ở đâu. Noelle quay lại nói với đám đông.

"Amy và tôi là bạn thân!" *Bạn thân, bạn thân, bạn thân*. Những từ đó cùng tiếng khóc của lũ trẻ nhà cô ta vang vọng khắp công viên. "Bất kể những nỗ lực hết sức mình của tôi, dường như ý kiến của tôi không được cảnh sát xem trọng. Vì vậy, tôi mang cuộc chiến đấu chính nghĩa của chúng ta ra trước thị trấn này, thị trấn mà Amy yêu quý và cũng yêu quý Amy! Người đàn ông này, Nick Dunne, cần phải trả lời một vài câu hỏi. Anh ta cần phải cho chúng ta biết những gì anh ta đã làm với vợ mình!"

Từ cánh gà sân khấu, Boney lao vụt tới chỗ cô ta, và Noelle quay người lại, cả hai nhìn nhau trân trối. Boney ra hiệu một cách quyết liệt bằng cử chỉ đưa tay ngang cổ mình: *Không được nói nữa!*.

"Người vợ *đang mang thai* của anh ta!"

Và không một ai còn nhìn thấy ánh nến nữa, vì đèn chớp của máy ảnh đang nháy điên cuồng. Bên cạnh tôi, Rand phát ra một thứ âm thanh rít lên như tiếng bóng xì hơi. Phía bên dưới chỗ tôi đứng, Boney bấu ngón tay mình giữa hai lông mày, như thể đang kiềm chế một cơn đau đầu. Tôi nhìn mọi người qua ánh đèn chớp loang loáng của máy ảnh, bấn loạn như chính nhịp mạch đập của tôi lúc này.

Tôi nhìn vào đám đông để tìm Andie, thấy cô ấy đang trừng mắt nhìn tôi, mặt đỏ bừng bừng và cau có, hai bên má lấm tấm ướt. Khi chúng tôi bắt gặp ánh mắt của nhau, cô ấy nói bằng khẩu hình, "Đồ khốn!" rồi loạng choạng quay lưng rời khỏi đám đông.

"Chúng ta nên đi thôi." Em gái tôi đột nhiên xuất hiện bên cạnh, thì thầm vào tai và kéo mạnh cánh tay tôi. Những chiếc máy ảnh rọi đèn vào tôi trong khi tôi đứng sững người như một con quái vật nào đó của Frankenstein, đang sợ hãi và thất thần trước ánh đuốc của dân làng. *Đèn nháy, đèn nháy*. Chúng tôi bắt đầu di chuyển, chia tách thành hai nhóm: tôi và em gái mình lẩn lách về phía ô-tô của Go, bỏ lại phía sau vợ chồng nhà Elliott vẫn đang đứng trên bục, miệng há hốc kinh ngạc, mặc họ tự cứu mình. Đám phóng viên dồn dập đặt cho tôi hết câu hỏi này đến câu hỏi khác. *Nick, có thật là Amy*

có thai không? Nick, anh có lo lắng vì Amy có thai không? Tôi thoát ra khỏi công viên trong tư thế chúi đầu như gặp phải một trận mưa đá: *Có thai, có thai, có thai*, những tiếng đó bắt nhịp với tiếng ve sầu cất lên trong đêm hè văng vẳng.

Amy Elliott Dunne

15 tháng 2 năm 2012

-Nhật ký-

QUẢ LÀ MỘT QUÃNG THỜI GIAN KỲ LẠ. Tôi buộc phải nghĩ theo cách ấy, và cố gắng suy ngẫm về nó từ một thời điểm xa hơn trong tương lai: Ha-*ha*, hẳn sẽ là một giai đoạn kỳ quặc khi nhìn lại, có khi nào tôi sẽ thấy vui khi tôi 80 tuổi không nhỉ, khoác lên mình màu oải hương phai, mang dáng vẻ từng trải, hóm hỉnh, và tu rượu martin ừng ực; có khi nào giai đoạn này sẽ trở thành một *lịch sử*? Một lịch sử lạ lùng và tồi tệ mà tôi đã vượt qua được.

Bởi vì giờ đây tôi dám chắc chồng mình có điều gì đó bất thường kinh khủng. Vâng, đúng là anh ấy đang thương tiếc mẹ mình, nhưng có điều gì đó còn hơn thế nữa. Cảm giác như nó nhắm thẳng đến tôi, không phải nỗi đau buồn mà là… Tôi có thể cảm thấy đôi khi anh ấy quan sát mình, và khi tôi ngẩng lên nhìn thì thấy nét mặt anh ấy nhăn nhó khó chịu, cứ như thể anh ấy vừa bước vào và phát hiện tôi đang làm một việc gì đấy khủng khiếp lắm, chứ không đơn thuần chỉ là ăn ngũ cốc vào buổi sáng hay chải tóc vào buổi tối. Anh ấy rất giận dữ, rất bất ổn, khiến tôi băn khoăn không hiểu tâm trạng tồi tệ của anh ấy có liên quan gì đến vấn đề thể chất không – như mắc một trong số những bệnh dị ứng lúa mì khiến người ta phát cáu, hay có một đám bào tử mốc meo nào đó đã gây tắc nghẽn trí não của anh ấy chẳng hạn.

Có một tối, tôi xuống dưới nhà và phát hiện anh ấy đang ngồi bên bàn ăn, hai tay ôm đầu, mắt nhìn chồng hóa đơn tín dụng. Tôi quan sát chồng mình, cô độc, dưới ánh sáng rọi thẳng của ngọn đèn chùm. Tôi những muốn ngồi xuống bên anh ấy và tìm hiểu vấn đề như một người bạn đời. Nhưng tôi đã không làm vậy, vì tôi biết điều đó sẽ chỉ khiến anh ấy bực mình. Đôi khi tôi tự hỏi liệu đó có phải căn nguyên của sự chán ghét mà anh ấy dành cho tôi hay không: Anh ấy để tôi thấy nhược điểm của mình, rồi anh ấy ghét tôi vì tôi biết chúng.

Anh ấy đã xô tôi ngã. Rất mạnh. Hai hôm trước, anh ấy đã xô tôi, khiến tôi ngã đập đầu vào bàn đảo bếp, và trong khoảng ba giây tôi đã không nhìn thấy gì. Thực sự tôi không biết phải nói sao về điều này. Nó khiến tôi choáng váng hơn là đau đớn. Tôi nói với anh ấy rằng tôi có thể tìm một công việc, làm thời vụ, để chúng tôi có thể bắt đầu một gia đình, có một cuộc sống thực sự…

"Thế cô gọi đây là gì?" Anh ấy nói.

Là bể khổ, tôi thầm nghĩ. Nhưng vẫn giữ im lặng.

"Cô gọi đây là gì hả, Amy? Hả? Cô gọi là gì? Nếu theo Quý cô Tuyệt vời thì đây không phải là cuộc sống hả?"

"Đó không phải suy nghĩ *của em* về cuộc sống." Tôi nói, vậy là anh ấy tiến ba bước dài về phía tôi, và tôi nghĩ: *Trông có vẻ như anh ấy sắp*… Và rồi anh ấy xô mạnh vào người tôi, tôi ngã xuống.

Cả hai chúng tôi đều thảng thốt. Anh ấy thu chặt nắm tay mình trong lòng bàn tay kia, như thể sắp khóc. Còn hơn cả ân hận, anh ấy thấy kinh hãi. Nhưng có một điều tôi muốn làm cho rõ: Tôi biết những gì tôi đã làm, tôi đã không ngừng công kích anh ấy. Tôi nhìn anh ấy thu mình lại, mỗi lúc một khép kín hơn – nên tôi muốn anh ấy rốt cuộc phải *nói* gì đó, phải *làm* gì đó. Dù cho điều ấy có xấu xa, thậm chí là điều xấu xa nhất đi chăng nữa, *hãy làm gì đó đi, Nick*. Đừng bỏ mặc em ở đây lờ lững như một

bóng ma.

Chỉ là tôi đã không nhận ra rằng anh ấy định làm *điều đó* thật.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ phải làm gì nếu bị chồng đánh, bởi vì tôi chưa bao giờ gây hấn với đám người dám đánh vợ cả. (Tôi biết chứ, đó là một bộ phim cuộc đời, tôi biết chứ: Bạo lực phá vỡ mọi rào cản kinh tế-xã hội. Mặc dù vậy: sao lại là Nick?) Tôi đã xem nhẹ điều đó. Chỉ là có vẻ lố bịch kinh khủng khi nghĩ rằng tôi là một người vợ bị ngược đãi. *Amy Tuyệt vời và Kẻ bạo hành gia đình*.

Anh ấy đã rối rít xin lỗi tôi. (Đã có ai làm gì đó để chấp nhận một lời xin lỗi *rối rít* chưa vậy? Chắc chỉ biết toát mồ hôi thôi, tôi đoán vậy.) Anh ấy đã đồng ý cân nhắc việc tới bác sĩ tâm lý, điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ có thể xảy ra. Điều đó tốt. Bởi bản chất anh ấy là một người đàn ông tốt, đến mức tôi sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện, và tin rằng thực ra đó chỉ là một bệnh lý bất thường do những căng thẳng mà cả hai chúng tôi đang phải trải qua gây ra. Đôi khi tôi quên mất rằng, tôi cảm thấy căng thẳng bao nhiêu thì Nick cũng cảm thấy vậy bấy nhiêu: Anh ấy phải chịu đựng gánh nặng về việc đã đưa tôi về đây, anh ấy cảm thấy căng thẳng bởi luôn mong muốn một kẻ ủ rũ như tôi sẽ được toại nguyện, và đối với một người đàn ông như Nick – người có niềm tin mãnh liệt đối với kiểu hạnh phúc được xây dựng bằng nỗ lực tự thân mình – thì điều đó có thể làm anh ấy phát điên lên được.

Một cú xô thật mạnh, thật nhanh, rồi kết thúc, bản thân nó không khiến tôi thấy sợ. Thứ làm tôi sợ là nét mặt anh ấy khi thấy tôi nằm trên sàn nhà choáng váng, đầu óc quay cuồng. Đó là vẻ mặt khi anh ấy cố ngăn mình không thực hiện một cú đánh tiếp theo. Vẻ mặt thể hiện anh ấy đã muốn xô tôi thêm một lần nữa đến thế nào. Vẻ mặt cho thấy thật khó khăn biết bao để ngăn mình không làm thế. Và cách mà anh ấy nhìn tôi, kể từ sau hôm ấy, đầy mặc cảm tội lỗi, và sự căm phẫn trước tội lỗi đó. Căm phẫn vô cùng.

Và đây mới là phần bi đát nhất. Hôm qua tôi đã lái xe đến trung tâm thương mại, nơi mà gần một nửa số người trong thị trấn này tìm đến để mua thuốc cấm, và việc đó dễ dàng như xin một đơn thuốc vậy. Tôi biết nơi này bởi Noelle đã kể với tôi: Chồng cô ấy thỉnh thoảng đến đây để mua một điếu cần sa. Tuy nhiên, tôi không muốn mua cần sa, tôi muốn có một khẩu súng, để phòng bất trắc. Phòng khi mọi chuyện với Nick thực sự trở nên bất ổn. Khi gần đến nơi thì tôi mới nhận ra hôm ấy là ngày Lễ Tình yêu. Đó là ngày Lễ Tình yêu và tôi đang chuẩn bị mua một khẩu súng, rồi về nhà nấu bữa tối cho chồng mình. Tôi đã tự nghĩ: *Bố của Nick đã đúng về mày. Mày đúng là một con khốn ngu ngốc. Bởi nếu mày nghĩ chồng mày sẽ làm tổn thương mày, thì mày nên biến đi. Nhưng mày lại chẳng thể rời bỏ chồng mày, người vẫn đang thương khóc cho người mẹ quá cố của mình. Mày không thể. Mày hẳn phải là một con đàn bà khốn nạn mới làm thế này,* trừ phi *có điều gì đó thực sự không ổn. Mày hẳn đã cho rằng chồng mày sẽ làm tổn hại đến mày*.

Nhưng tôi không thật sự cho rằng Nick sẽ làm tổn hại đến tôi.

Chỉ là tôi cảm thấy an toàn hơn nếu có một khẩu súng.

Nick Dunne

Ngày thứ sáu mất tích

GO ĐẨY TÔI VÀO TRONGvà lái xe rời khỏi công viên. Chúng tôi lao vọt qua Noelle, lúc này đang đi theo Boney và Gilpin về xe tuần tra của bọn họ, đám trẻ sinh ba được mặc đồ cẩn thận đang lật đật bước phía sau cô ta, trông như thể những dải ruy-băng ở đuôi của một con diều vậy. Xe chúng tôi rít lên khi vọt qua đám đông: hàng trăm khuôn mặt, một bức tranh theo trường phái chấm điểm với những gam màu của sự giận dữ nhắm thẳng vào tôi. Về cơ bản là, chúng tôi bỏ chạy. Đúng nghĩa là bỏ chạy.

"Tuyệt thật, một trận phục kích." Go lẩm bẩm.

"Phục kích?" Tôi sững sờ nhắc lại.

"Anh cho rằng đó là tình cờ sao, Nick? Con mụ đáng ghét, mẹ của tụi nhóc sinh ba đó đã khai báo với cảnh sát từ trước rồi. Chẳng liên quan gì đến việc mang thai cả."

"Hoặc là bọn họ đang từng bước một cố tình gây xôn xao dư luận."

Boney và Gilpin đã biết trước rằng vợ tôi đang mang thai, và bọn họ đã tương kế tựu kế. Rõ ràng là bọn họ cho rằng tôi đã giết cô ấy.

"Trong vòng một tuần tới Noelle sẽ có mặt trên khắp các kênh truyền hình cáp, nói về chuyện anh có khả năng là kẻ sát nhân ra sao, và cô ta, với tư cách là bạn thân nhất của Amy, sẽ đứng ra đòi công lý như thế nào. Một ả khốn nạn ham hố được nổi tiếng. Một *ả khốn nạn* chạy theo sự nổi tiếng."

Tôi áp mặt vào cửa sổ xe, ngồi rũ người trên ghế. Có vài chiếc xe tải loại nhỏ săn tin tức đang bám đuôi phía sau. Chúng tôi lặng lẽ lái xe, nhịp thở của Go đã chậm lại. Tôi ngắm nhìn dòng sông với một nhành cây đang bập bềnh trôi về phía Nam.

"Nick?" Go cuối cùng cũng lên tiếng. "Có phải là… ừm… Anh có…"

"Anh không biết, Go ạ. Amy không nói gì với anh cả. Nếu cô ấy có thai, tại sao cô ấy lại cho Noelle biết mà lại không nói với anh?"

"Tại sao chị ấy lại cố kiếm một khẩu súng và không nói gì với anh được nhỉ?" Go nói. "Chẳng hiểu như thế là sao nữa."

Chúng tôi rút về nhà Go – đám quay phim, chụp ảnh chắc hẳn đã bu kín quanh nhà tôi rồi. Ngay khi tôi vừa bước vào cửa thì điện thoại cầm tay đổ chuông, chiếc điện thoại thật. Cuộc gọi từ ông bà Elliott. Tôi hít vào một hơi, chui vào phòng ngủ trước đây của mình rồi mới trả lời điện thoại.

"Nick, ta cần phải hỏi con điều này." Đó là Rand, có tiếng tivi rì rầm trong điện thoại. "Ta muốn con nói cho ta biết. Con có biết việc Amy có thai không?"

Tôi ngập ngừng, cố gắng tìm cách diễn đạt sao cho hợp lý, về việc không thể có khả năng có thai được.

"Trả lời ta đi, chết tiệt thật!"

Âm lượng của Rand càng khiến tôi câm lặng hơn. Tôi nói bằng giọng nhẹ nhàng, êm dịu, một thứ giọng mịn như phủ lông tơ. "Con và Amy không hề cố gắng để có con. Cô ấy không muốn mang bầu,

Rand ạ. Con không biết liệu cô ấy có bao giờ muốn mang bầu hay không. Chúng con thậm chí… chúng con thậm chí còn không quan hệ thường xuyên đến mức đó. Con sẽ… rất ngạc nhiên nếu cô ấy có thai thật."

"Noelle nói Amy đã đến bác sĩ khám để khẳng định việc mình có thai. Phía cảnh sát đã đệ trình trát của tòa án yêu cầu cung cấp kết quả xét nghiệm. Chúng ta sẽ biết vào tối nay."

Tôi tìm thấy Go trong phòng khách. Con bé đang ngồi bên chiếc bàn chơi bài của mẹ tôi với một cốc cà phê lạnh. Go quay về phía tôi, chỉ vừa đủ để cho tôi hiểu rằng con bé biết tôi ở đó, nhưng không để tôi thấy mặt.

"Tại sao anh cứ nói dối mãi thế, Nick?" Con bé hỏi. "Ông bà Elliott không phải kẻ thù của anh. Chẳng phải ít nhất anh cũng nên cho họ biết rằng chính anh mới là người không muốn có con sao? Tại sao lại biến Amy thành kẻ xấu như vậy?"

Tôi lại nuốt giận. Bụng dạ tôi như sôi lên vì điều đó. "Anh kiệt sức rồi Go. Mẹ kiếp. Chúng ta nhất định phải tranh cãi bây giờ sao?"

"Chúng ta có tìm được thời điểm nào khác thích hợp hơn nữa không?"

"Anh đã muốn có con. Bọn anh đã cố gắng trong một thời gian, nhưng không có kết quả. Bọn anh thậm chí còn bắt đầu tìm hiểu về việc điều trị vô sinh. Nhưng rồi Amy quyết định rằng cô ấy không muốn có con nữa."

"Anh đã nói với em rằng *chính anh* là người không muốn cơ mà."

"Anh chỉ cố gắng tỏ ra tích cực về chuyện đó thôi."

"Ồ, tuyệt thật, lại thêm một lời dối trá nữa." Go nói. "Em không ngờ anh lại là một kẻ… Những gì anh đang nói, Nick, chẳng có nghĩa chút nào. Em đã ở đó, tại bữa tối kỷ niệm Quán Bar, khi đó mẹ đã hiểu lầm, bà tưởng rằng hai người sắp sửa tuyên bố về việc sắp có con, và điều đó đã làm Amy bật khóc."

"Ồ, anh không thể lý giải được hết mọi việc mà Amy từng làm, Go. Anh không biết tại sao, một năm chết tiệt trước đây, cô ấy lại khóc như thế. Được chưa?"

Go ngồi im lặng, ánh sáng màu cam của ngọn đèn đường tạo thành một vầng hào quang quanh khuôn mặt nhìn nghiêng của con bé, trông tựa như ngôi sao nhạc rock. "Chuyện này thực sự sẽ là một thách thức đối với anh, Nick ạ." Con bé lầm rầm nói mà không nhìn vào tôi. "Anh lúc nào cũng có vấn đề với sự thật – anh luôn có những chuyện dối trá nho nhỏ nếu anh nghĩ nó sẽ giúp anh tránh được một cuộc tranh cãi thực sự. Anh lúc nào cũng chọn cách dễ dàng. Anh nói với mẹ rằng đã tham gia tập luyện bóng chày trong khi anh thực sự đã rời khỏi đội bóng; anh nói với mẹ rằng anh đã đi nhà thờ trong khi anh đi xem phim. Đó là một sự gượng ép kỳ quặc."

"Chuyện này rất khác với bóng chày, Go."

"Nó rất khác. Nhưng anh vẫn dối trá y như một thằng nhóc vậy. Anh vẫn ra sức khiến mọi người phải nghĩ rằng anh hoàn hảo. Anh không bao giờ muốn trở thành một thằng tồi. Thế nên anh bảo với bố mẹ Amy rằng chị ấy không muốn có con. Anh *không* nói với em rằng anh đang phản bội vợ mình. Anh thề rằng những hóa đơn tín dụng có tên anh kia không phải là của anh, anh thề rằng anh đã đi dạo quanh bãi sông trong khi anh ghét bãi sông, anh thề là cuộc hôn nhân của anh vẫn hạnh phúc. Em không biết mình phải tin vào điều gì bây giờ nữa."

“Em đang đùa, phải không?”

“Từ lúc Amy mất tích đến giờ, tất cả những gì anh làm đều là dối trá. Điều đó khiến em lo lắng. Về những gì đang diễn ra.”

Giây phút im lặng hoàn toàn.

“Go, em có biết mình đang nói gì không đấy? Bởi nếu thật là vậy, thì giữa chúng ta đã có điều chết tiệt nào đó chết ngóm mất rồi.”

“Còn nhớ trò chơi mà anh luôn chơi với mẹ khi chúng ta còn bé không: *Mẹ sẽ vẫn yêu con nếu...? Mẹ sẽ vẫn yêu con nếu* con tát Go chứ*? Mẹ sẽ vẫn yêu con nếu* con cướp ngân hàng chứ*? Mẹ sẽ vẫn yêu con nếu* con giết người chứ?”

Tôi không nói được gì cả. Hơi thở của tôi quá dồn dập.

“Em sẽ vẫn yêu anh.” Go nói.

“Go, em thật sự cần anh phải nói ra điều đó ư?”

Con bé im lặng.

“Anh không giết Amy.”

Con bé im lặng.

“Em có tin anh không?” Tôi hỏi.

“Em yêu anh.”

Con bé đặt tay lên vai tôi rồi đi về phòng ngủ của mình, đóng cửa lại. Tôi chờ ánh đèn trong phòng sẽ sáng lên, nhưng căn phòng tối đen.

Hai giây sau, điện thoại cầm tay của tôi đổ chuông. Lần này, đó là chiếc điện thoại dùng tạm thời mà tôi cần phải vứt đi, nhưng lại không thể vì tôi luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn phải nghe máy vì Andie. *Mỗi ngày một lần, Nick. Chúng ta cần phải nói chuyện mỗi ngày một lần.*

Tôi nhận ra là mình đang nghiến răng.

Tôi hít vào một hơi.

Phía xa ngoài rìa thị trấn là những dấu tích của một pháo đài miền Tây xa xưa, giờ đã thành một công viên khác nữa mà không ai đặt chân đến. Tất cả những gì còn lại là một chiếc chòi canh hai tầng bằng gỗ, bao quanh bởi vài chiếc xích đu đã gỉ sét và cầu bập bênh. Tôi và Andie từng gặp nhau một lần ở đó, mơn trớn nhau bên dưới bóng mát của chiếc chòi canh ấy.

Tôi lái chiếc xe cũ của mẹ quanh thị trấn ba vòng kỹ càng để chắc chắn rằng mình không bị theo dõi. Ra ngoài lúc này thật điên khùng – vẫn chưa đến 10 giờ – nhưng tôi không thể nói không với cuộc hẹn của chúng tôi được nữa. *Em cần gặp anh, Nick, tối nay, ngay bây giờ, không thì em thề với anh, em sẽ phát điên lên đấy*. Khi lái xe lên khu pháo đài, tôi chợt nhận ra sự hẻo lánh của khu vực này và hàm ý của nó: Andie vẫn sẵn lòng gặp tôi – kẻ giết người vợ đang mang thai – ở một nơi quạnh vắng và tăm tối. Trong lúc đi bộ qua bãi cỏ rậm rạp và sột soạt để tiến về phía chiếc chòi canh, tôi có thể nhìn thấy hình bóng của cô ấy qua khung cửa sổ nhỏ xíu trên chiếc chòi gỗ ấy.

Cô ấy sắp sửa làm hư mày thôi, Nick ạ. Tôi vội rảo bước trên quãng đường còn lại.

Một giờ sau đó tôi đã cuộn mình trong ngôi nhà bị đám săn ảnh quấy rối, chờ đợi. Rand đã nói trước nửa đêm bọn họ sẽ biết liệu vợ tôi có mang thai hay không. Khi điện thoại đổ chuông, tôi ngay lập tức chụp lấy nó chỉ để nhận ra đó là cuộc gọi từ cái nơi Comfort Hill chết tiệt đó. Bố tôi lại đi đâu mất. Bọn họ đã báo cảnh sát rồi. Như mọi khi, bọn họ làm như thể tôi là thằng khốn gây nên cơ sự đó vậy. *Nếu chuyện này còn tiếp diễn, chúng tôi sẽ buộc phải thôi không để bố anh ở lại đây nữa*. Tôi có cảm giác ớn lạnh ghê tởm: Bố tôi chuyển về sống cùng tôi – hai kẻ khốn bất mãn và đáng thương – điều đó chắc hẳn sẽ làm nên bộ phim hài "cặp đôi bạn hữu" kinh khủng nhất trên thế giới này. Cái kết hẳn sẽ là một vụ giết người rồi tự sát. Tèn tén ten! Chèn thêm tràng cười của khán giả vào nữa.

Tôi vừa liệng chiếc điện thoại xuống, ngó ra cửa sổ sau nhà nhìn về phía con sông – *bình tĩnh nào, Nick* – thì tôi thấy một hình dáng lom khom bên cạnh nhà thuyền. Tôi đã tưởng đó là một tay phóng viên nào đó đi lạc, nhưng rồi tôi nhận ra những nắm tay đó và đôi vai rắn chắc kia. Comfort Hill cách đây chừng 30 phút đi bộ xuôi theo Đường Sông. Bằng cách nào đó ông ấy đã nhớ đường về nhà trong khi chẳng hề nhớ nổi tôi là ai.

Tôi bước ra ngoài trời tối đen và thấy ông ấy đang đu đưa một bàn chân trên bờ kè, mắt nhìn chăm chăm vào dòng sông. Mặc dù người ông ấy bốc mùi mồ hôi gắn gắt nhưng trông đỡ nhếch nhác, lôi thôi hơn lần trước.

"Bố? Bố đang làm gì ở đây thế? Mọi người đang rất lo lắng."

Ông ấy nhìn tôi với đôi mắt màu nâu sẫm đó, đôi mắt nhạy bén chứ không mờ đục, đờ đẫn như thường thấy ở những người già. Nếu chúng mờ đục thì có lẽ đã làm cho tôi bớt bối rối hơn.

"Con bé đó bảo ta đến đây." Ông ấy gắt gỏng nói. "Con bé bảo ta đến. Đây là nhà của ta, ta có thể đến bất cứ khi nào ta muốn."

"Bố đi bộ suốt cả chặng đường về đây à?"

"Ta có thể đến đây bất cứ lúc nào. Có thể ngươi ghét ta, nhưng con bé đó yêu quý ta."

Chút nữa thì tôi đã phì cười. Ngay đến cả bố tôi cũng tự chế ra một mối quan hệ với Amy.

Vài tay thợ ảnh ở phía sân cỏ trước nhà tôi bắt đầu chụp ảnh. Tôi buộc phải đưa bố vào nhà. Tôi có thể hình dung loại tin bài mà họ sẽ nhào nặn nên cho phù hợp với những hình ảnh độc quyền này: Bill Dunne là một ông bố như thế nào, ông ta đã nuôi dạy nên loại người gì vậy? Chúa ơi, nếu như bố tôi mà bắt đầu một trong những bài hô hào về *những con khốn* của ông thì… Tôi gọi cho Comfort Hill, và sau vài lời bịa đặt, họ đã cử một nhân viên phục vụ đến đón bố tôi về. Tôi làm ra vẻ dịu dàng đưa ông ấy ra xe, thì thầm trấn an ông ấy trong lúc đám săn ảnh chụp hình.

Bố tôi. Tôi mỉm cười khi ông ấy đi khỏi. Tôi cố gắng tỏ vẻ là một người con đầy hãnh diện. Đám phóng viên hỏi có phải tôi đã giết vợ mình không. Khi tôi chuẩn bị vào trong thì một chiếc xe cảnh sát tiến vào.

Chính Boney là người đến tận nhà để thông báo cho tôi, bất chấp đám thợ săn ảnh. Cô ta nói một cách tử tế, với giọng rất đỗi nhẹ nhàng.

Amy đã có thai.

Vợ tôi đã biến mất cùng với đứa con của tôi trong bụng. Boney quan sát và chờ đợi phản ứng của tôi – để ghi lại vào báo cáo của cảnh sát – vì vậy tôi tự nhắc bản thân mình *Cư xử thật đúng mực, đừng làm hỏng chuyện, cư xử theo đúng cách một người đàn ông thường làm khi anh ta nghe tin*

này. Tôi liền úp mặt vào hai bàn tay và lầm rầm, *Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi*, và lúc đó tôi nhìn thấy vợ mình nằm trên sàn bếp, hai tay ôm bụng và đầu bị thương nặng.

Amy Elliott Dunne

26 tháng 6 năm 2012

CHƯA BAO GIỜ TRONG ĐỜI tôi lại cảm thấy tràn đầy sinh khí như thế này. Đó là một ngày bầu trời xanh ngắt, đàn chim phấn khích trong tiết trời ấm áp, dòng sông bên ngoài kia đang hối hả chảy qua, và tôi tràn đầy sức sống. Sợ hãi, hồi hộp, nhưng tràn đầy sức sống.

Sáng nay khi tôi thức dậy thì Nick đã đi rồi. Tôi ngồi trên giường nhìn ngắm trần nhà, dõi theo những tia nắng mặt trời đang nhuốm vàng nó từng chút một. Ngay bên ngoài cửa sổ, những chú chim thanh tước đang hót véo von, và tôi thấy buồn nôn. Cổ họng tôi thắt chặt vào rồi lại giãn ra, phập phồng như thể trái tim. Tôi tự nhủ mình sẽ không nôn, nhưng rồi tôi chạy vội vào phòng tắm và nôn thốc tháo: mật đắng, nước ấm và một hạt đậu nhỏ trôi bập bềnh. Trong lúc dạ dày tôi đang co thắt, nước mắt chảy ra và thở dốc, tôi cúi gập người trên bồn cầu và bắt đầu nhẩm tính trong đầu phép toán mà chỉ phụ nữ mới tính. Tôi đang dùng thuốc tránh thai, nhưng một hay hai ngày rồi tôi đã quên uống thuốc – cũng chẳng thành vấn đề gì, tôi đã ba mươi tám tuổi rồi, và tôi đã dùng thuốc gần hai mươi năm nay. Tôi sẽ không thể vô tình mà có thai được.

Tôi thấy que thử thai phía sau tấm kính có khóa. Tôi phải chạy đi tìm và nhờ một phụ nữ cau có có hàng ria mép để mở chiếc tủ, rồi chọn một loại tôi thích trong khi chị ta sốt ruột đứng chờ. Chị ta đưa nó cho tôi với ánh mắt lạnh lùng và nói: "Chúc may mắn."

Tôi không biết thế nào mới là may mắn nữa: phản ứng dương hay âm đây. Tôi lái xe về nhà, đọc hướng dẫn đến ba lần, rồi giữ que thử ở đúng góc độ trong chính xác từng ấy giây. Sau đó tôi đặt chiếc que lên cạnh bồn rửa và chạy biến đi như thể đó là một quả bom vậy. Phải mất ba phút, thế nên tôi mở đài phát thanh và dĩ nhiên đó là một bài hát của Tom Petty – có khi nào người ta mở đài phát thanh mà lại không nghe bài hát nào của Tom Petty chưa nhỉ? – rồi tôi hát từng câu, từng lời của bài "American Girl" và sau đó rón rén lẻn vào phòng tắm như thể que thử thai là một thứ gì đó mà tôi phải rình rập nó, tim tôi đập điên cuồng quá mức. Và tôi đã có thai.

Bất thình lình tôi chạy vụt qua bãi cỏ trong tiết trời mùa hè, lao xuống phố, rồi nện rầm rầm lên cánh cửa nhà Noelle. Và khi cô ấy mở cửa, thì tôi òa lên khóc và đưa cho cô ấy xem chiếc que thử trong khi hét toáng lên: "Tớ có thai rồi!"

Vậy là một người khác ở gần tôi đã biết chuyện, và tôi thấy sợ.

Khi về nhà, tôi có hai ý nghĩ trong đầu.

Một: Tuần tới là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Tôi sẽ viết các câu đố như những bức thư tình, và một điểm cuối của trò chơi sẽ là một chiếc nôi cổ bằng gỗ tuyệt đẹp. Tôi sẽ thuyết phục anh ấy rằng chúng tôi thuộc về nhau. Như một gia đình.

Hai: Tôi ước gì mình đã có thể mua khẩu súng đó.

Gần đây, đôi khi tôi cảm thấy sợ hãi những lúc chồng về nhà. Vài tuần trước, Nick đã rủ tôi ra ngoài cùng thả bè trên sông với anh ấy, tự trôi theo dòng nước dưới bầu trời xanh trong. Quả thực tôi đã dùng cả hai tay bám lấy cây cột trụ chính giữa cầu thang khi Nick nói với tôi về việc đó. Tôi đã dính chặt lấy nó, bởi tôi đã tưởng tượng cảnh anh ấy lắc lư chiếc bè – ban đầu là trêu chọc, bật cười trước sự hoảng loạn của tôi, và rồi gương mặt của anh ấy trở nên đanh lại, quả quyết, và tôi rơi xuống nước,

dòng nước màu nâu đục ngầu, thô ráp bởi cành khô và cát, còn anh ấy ở phía trên, dìm tôi xuống bằng cánh tay chắc khỏe của mình, cho tới khi tôi ngừng quẫy đạp.

Tôi không thể đừng những suy tưởng đó. Nick cưới tôi khi tôi còn là một phụ nữ trẻ, giàu có và xinh đẹp, còn giờ thì tôi nghèo khó, thất nghiệp, và gần bốn mươi chứ không còn là ba mươi nữa. Tôi không còn xinh đẹp nữa, tôi chỉ *đẹp ở lứa tuổi của mình* mà thôi. Đó là sự thật: Giá trị của tôi đã suy giảm. Tôi có thể nhận thấy điều ấy qua cách Nick nhìn tôi. Nhưng đó không phải cái nhìn của một anh chàng vụng về để lộ suy nghĩ thật của mình. Mà đó là cái nhìn của một người đàn ông cảm thấy mình bị lừa gạt. Rồi sẽ chẳng lâu nữa, có thể nó sẽ trở thành cái nhìn của người đàn ông bị mắc bẫy. Lẽ ra anh ấy đã có thể ly hôn tôi trước khi có con. Nhưng giờ thì anh ấy sẽ không bao giờ làm được chuyện đó, không phải với anh chàng Nick Đàng Hoàng. Anh ấy sẽ không chịu nổi việc mọi người trong thị trấn vốn coi trọng giá trị gia đình này cho rằng anh ấy là loại đàn ông bỏ rơi vợ và con mình. Anh ấy thà ở lại và chịu đựng tôi. Chịu đựng, bực bội và phẫn nộ.

Tôi sẽ không phá thai. Đứa bé trong bụng tôi đến hôm nay đã được sáu tuần tuổi, bằng kích cỡ của một hạt đậu lăng, và bắt đầu hình thành mắt, phổi và tai. Vài giờ trước, tôi đã vào bếp và tìm thấy một chiếc hộp có nắp bật đựng những hạt đậu khô mà Maureen đã đưa cho tôi để làm món súp ưa thích của Nick. Tôi lấy ra một hạt đậu và đặt lên trên quầy bếp. Nó còn nhỏ hơn ngón tay út của tôi, bé tí xíu. Tôi không thể chịu được khi để nó trên quầy bếp lạnh lẽo, vì vậy tôi đã nhặt nó lên và giữ nó trong lòng bàn tay mình, dùng đầu ngón tay nhè nhẹ vỗ về nó. Giờ thì nó đang nằm trong túi ngực áo phông của tôi, để tôi có thể giữ nó gần bên mình.

Tôi sẽ không phá thai và sẽ không ly hôn với Nick, chưa phải lúc, bởi tôi vẫn nhớ cách anh ấy lao mình lặn xuống biển trong một ngày hè, rồi trụ mình trên đôi tay, hai chân quẫy đạp trên mặt nước, sau đó nhảy lên bờ với một chiếc vỏ sò đẹp nhất dành cho tôi. Tôi để cho ánh mặt trời chói chang làm lóa mắt mình, rồi nhắm mắt lại, cảm thấy những sắc màu ảo ảnh lấp loáng như những giọt mưa phía sau bờ mi đã khép khi Nick hôn tôi bằng đôi môi mằn mặn vị muối biển. Tôi đã nghĩ, *Mình thật may mắn, đây là chồng mình, người đàn ông này sẽ là bố của những đứa con mình. Tất cả chúng tôi sẽ rất hạnh phúc*.

Nhưng có lẽ tôi đã lầm, có lẽ tôi đã rất sai lầm. Bởi đôi khi, do cách anh ấy nhìn tôi chăng? Anh chàng ngọt ngào bên bờ biển đó, người đàn ông trong mơ của tôi, bố của con tôi sao? Tôi bắt gặp ánh mắt cảnh giác khi anh ấy nhìn tôi, đôi mắt của một loài côn trùng, chỉ thuần là sự mưu tính, và tôi nghĩ: *Người đàn ông này có thể giết mình*.

Vì vậy nếu bạn tìm thấy nhật ký này và tôi đã chết, thì…

Xin lỗi, điều đó chẳng hài hước chút nào.

Nick Dunne

Ngày thứ bảy mất tích

ĐÃ ĐẾN LÚC.Chính xác là 8 giờ sáng.Ở miền Trung là 9 giờ sáng, theo giờ New York. Tôi nhấc điện thoại. Vợ tôi chắc chắn là đã có thai. Tôi thì chắc chắn là đối-tượng-tình-nghi-hàng-đầu-duy-nhất. *Hôm nay,* tôi sẽ thuê một luật sư, anh ta sẽ là một luật sư mà tôi chẳng muốn chút nào nhưng lại tuyệt đối cần phải có.

Tanner Bolt. Tình cảnh mới nghiệt ngã làm sao. Chỉ cần ghé qua bất kỳ một công ty luật nào trong giới, hay xem những chương trình truyền hình về tội phạm hình sự, thì khuôn mặt với làn da nhuộm nhân tạo của Tanner Bolt sẽ xuất hiện, mang vẻ phẫn nộ và quan ngại với tư cách đại diện cho khách hàng của mình, bất kể đó là một chương trình truyền hình quái đản nào. Ở tuổi 34, hắn ta nổi tiếng nhờ đại diện cho Cody Olsen, chủ một nhà hàng ở Chicago bị buộc tội đã bóp cổ người vợ đang mang thai của mình và ném xác cô ta vào khu rác thải. Đám chó săn tìm tử thi đã đánh hơi thấy mùi xác chết trong cốp xe Mercedes của Cody; kiểm tra máy tính xách tay của gã này thì được biết buổi sáng mà vợ Cody mất tích, có ai đó đã in ra tấm bản đồ dẫn đến khu tập trung rác thải gần nhất. Đúng là một tên không có não. Cho đến khi Tanner Bolt hoàn thành nhiệm vụ của mình, những kẻ khác – bao gồm sở cảnh sát, hai thành viên của một băng nhóm ở phía Tây Chicago, một tay bảo kê câu lạc bộ bất mãn – đều bị buộc tội, trừ Cody Olsen, kẻ đã ung dung bước ra khỏi phòng xử án và mua cocktail cho tất cả mọi người.

Trong suốt mười năm sau vụ án đó, Tanner Bolt đã được biết đến với cái tên Con diều hâu của Những ông chồng – với chuyên môn nhảy bổ vào những vụ án nghiêm trọng nhằm bảo vệ cho những gã đàn ông bị buộc tội giết vợ. Hắn ta đã thành công hơn phân nửa trong số các vụ án, một thành tích không hề tệ, nếu xét trên thực tế rằng các vụ án đều bất lợi, những kẻ bị buộc tội đều không dễ mến một chút nào – những gã ngoại tình, ái kỷ hoặc mắc chứng rối loạn nhân cách chống xã hội. Tanner Bolt còn có tên gọi khác nữa là Kẻ bào chữa cho Những thằng khốn nạn.

Tôi được đặt lịch hẹn vào lúc 2 giờ chiều.

"Tôi là Marybeth Elliott. Xin vui lòng để lại lời nhắn, tôi sẽ sớm hồi đáp…" Giọng nói của bà ấy giống hệt giọng của Amy. Amy, người sẽ không thể sớm hồi gia.

Tôi tăng tốc tới sân bay để bắt chuyến bay đi New York gặp Tanner Bolt. Khi tôi hỏi Boney để được phép rời khỏi thị trấn, cô ta có vẻ buồn cười: *Cảnh sát không thực sự làm thế. Chuyện đó chỉ có trên tivi thôi*.

"Chào Marybeth, lại là con, Nick đây. Con nóng lòng muốn nói chuyện với mẹ. Con muốn mẹ biết rằng… ừm, con thực sự không hề biết về việc Amy có thai. Con cũng sửng sốt, hẳn như mẹ đang cảm thấy… ừm, để mẹ được biết, con cũng đang thuê một luật sư. Rand cũng đã từng gợi ý việc này. Cho nên dù sao thì… mẹ biết con chẳng biết nói thế nào khi phải để lại lời nhắn rồi đấy. Con mong mẹ sẽ gọi lại cho con."

Văn phòng của Tanner Bolt nằm trong trung tâm thành phố, cách nơi trước đây tôi từng làm việc không xa. Thang máy chạy một mạch qua hai mươi lăm tầng, nhưng nó êm đến mức tôi không chắc có phải mình đang di chuyển hay không, cho tới khi tôi cảm thấy tai mình ù đi. Đến tầng hai mươi sáu, một phụ nữ tóc vàng với vẻ dữ dằn trong bộ đồ công sở bóng mượt bước vào thang máy. Cô ta gõ nhịp

chân một cách thiếu kiên nhẫn trong khi chờ cánh cửa đóng lại, rồi cau có nói với tôi: "Sao anh không nhấn nút đóng cửa lại?" Tôi đáp lại cô ta bằng một nụ cười rạng rỡ, nụ cười mà tôi thường dành cho những quý cô nóng tính, nụ cười mà Amy vẫn gọi là "nụ cười ngoác đến tận mang tai của Nicky yêu dấu". Và người phụ nữ đó nhận ra tôi. "Ồ." Cô ta thốt lên, như thể vừa ngửi thấy mùi hôi thối vậy. Khi đến tầng của văn phòng Tanner và tôi vội vã ra khỏi thang máy, cô ta dường như đã tự xác thực được điều đó với mình.

Đây là tay luật sư giỏi nhất, và tôi thì cần người giỏi nhất, nhưng dù thế nào đi nữa tôi cũng cảm thấy khó chịu vì phải cộng tác với hắn ta – kẻ ti tiện, kẻ khoa trương, kẻ biện hộ cho tội lỗi. Tôi vốn đã ghét cay ghét đắng Tanner Bolt từ trước, đến độ tôi mường tượng văn phòng của hắn ta sẽ giống như trong phim *Chuyên án Miami*. Nhưng văn phòng của Bolt & Bolt hoàn toàn ngược lại – rất trang nghiêm và có phong cách luật gia. Đằng sau cánh cửa kính sạch bong đó là những con người mặc vest rất đẹp, hối hả đi lại giữa các phòng.

Một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, mang chiếc cà-vạt màu quả nhiệt đới chào đón và đưa tôi đến khu vực tiếp tân được gắn toàn kính và gương sáng lấp loáng, rồi mời tôi uống nước đàng hoàng (nhưng tôi từ chối). Sau đó anh ta trở về bên chiếc bàn làm việc bóng loáng và nhấc chiếc điện thoại cũng bóng loáng của mình lên. Tôi ngồi trên sofa, nhìn ngắm đường chân trời, nơi những chiếc cần cẩu đang nâng lên, hạ xuống, như thể những con chim máy. Rồi tôi lôi ra từ trong túi mẩu giấy ghi câu đố cuối cùng của Amy. Năm năm là gỗ. Liệu đó có phải là phần thưởng cuối cùng của trò chơi truy tìm kho báu này không? Một thứ gì đó dành cho đứa bé, một chiếc nôi bằng gỗ sồi được chạm khắc, hay một chiếc lúc lắc bằng gỗ? Thứ gì đó dành cho đứa bé và cho chúng tôi, để bắt đầu lại từ đầu, gia đình Dunne làm lại từ đầu.

Trong lúc tôi đang chăm chăm nhìn mẩu giấy thì Go gọi.

"Anh em ta vẫn ổn đấy chứ?" Ngay lập tức con bé hỏi.

Em gái tôi đã nghĩ rằng tôi có thể là hung thủ giết vợ mình.

"Xét ra thì mọi chuyện giữa chúng ta đang tốt đẹp ở mức mà anh nghĩ sẽ chẳng thể tốt đẹp lại được nữa."

"Nick. Em xin lỗi. Em gọi để xin lỗi anh." Go nói. "Em thức dậy và cảm thấy hoàn toàn điên rồ. Thật khủng khiếp. Em đã mất trí rồi. Đó là một sự bấn loạn nhất thời. Em thực sự, thành thật xin lỗi."

Tôi im lặng.

"Nick, anh đã khiến em ra nông nỗi này: kiệt sức, căng thẳng và… em xin lỗi… thật sự xin lỗi."

"Thôi được rồi." Tôi dối lòng mình.

"Nhưng thực sự, em thấy mừng. Việc này đã xóa đi bầu không khí đó…"

"Cô ấy chắc chắn là đã có thai."

Bụng dạ tôi quặn lại. Một lần nữa tôi có cảm giác như mình đã quên mất một điều gì đó cốt yếu. Tôi đã bỏ qua điều gì đó và nó sẽ khiến tôi phải trả giá.

"Em xin lỗi." Go nói. Con bé tạm ngừng trong giây lát. "Thực chất vấn đề là…"

"Anh không thể nói về chuyện đó. Anh không thể."

"Thôi được rồi."

“Anh đang ở New York.” Tôi nói. “Anh có một lịch hẹn với Tanner Bolt.”

Con bé trút một hơi thở nghe như tiếng gió rít.

“Cảm ơn trời. Anh có thể gặp được anh ta nhanh vậy sao?”

“Bởi trường hợp của anh khốn nạn đến mức đó đấy.” Tôi đã được nối máy ngay lập tức với Tanner – chỉ phải chờ có ba giây sau khi xưng danh – và khi tôi kể cho hắn ta về cuộc chất vấn tại phòng khách nhà tôi về việc vợ tôi có thai, hắn ta đã yêu cầu tôi bắt chuyến bay sớm nhất.

“Anh gần như đang phát hoảng lên rồi.” Tôi nói thêm.

“Anh đang hành động khôn ngoan. Thật đấy.”

Lại một quãng tạm ngừng nữa.

“Tên anh ta chắc không thể nào là Tanner Bolt thật đâu nhỉ?” Tôi nói, cố gắng làm dịu bầu không khí.

“Em nghe nói đó là đảo ngữ của Ratner Tolb.”

“Thật à?”

“Không.”

Tôi bật cười, một cảm giác thật không phù hợp, nhưng dễ chịu. Và rồi, từ đằng xa của căn phòng, phép đảo ngữ kia đang tiến lại gần tôi – comple kẻ sọc đen, cà-vạt màu vàng chanh, và nụ cười gian xảo. Hắn ta vừa bước tới vừa chìa tay ra, theo kiểu bắt-tay-và-gây-ấn-tượng.

“Nick Dunne, tôi là Tanner Bolt. Mời theo tôi, bắt tay vào việc thôi.”

Phòng làm việc của Tanner Bolt trông như thể được thiết kế theo phong cách một phòng họp tại một sân gôn chuyên dành cho cánh đàn ông vậy – những chiếc ghế da tiện nghi, những chiếc kệ bày kín sách luật, một lò sưởi đốt bằng gas với ánh lửa lập lòe qua bộ phận điều hòa không khí. Ngồi ở đây, hút xì gà, than phiền về vợ con, kể lể về những tình huống trớ trêu khó hiểu, *chỉ có đàn ông chúng ta ở đây thôi*.

Bolt chủ ý không ngồi sau bàn làm việc của mình. Hắn ta dẫn tôi đến bên một chiếc bàn hai người, như thể chúng tôi sắp sửa chơi cờ vậy. *Đây là cuộc trao đổi giữa những đối tác*, Bolt như muốn nói điều đó dù không thốt ra thành lời. *Chúng ta sẽ ngồi tại chiếc bàn hoạch định chiến lược nhỏ bé này và bắt tay vào việc*.

“Anh Dunne, thù lao trả trước là một trăm nghìn đô-la. Một món tiền rất lớn, dĩ nhiên. Vậy nên tôi muốn làm rõ về những gì tôi có thể giúp anh và những gì tôi kỳ vọng ở anh, đồng ý chứ?”

Hắn ta nhìn thẳng vào tôi không chút bối rối, mỉm cười với vẻ cảm thông, và chờ tôi gật đầu. Chỉ Tanner Bolt mới có thể dễ dàng khiến tôi, một *khách hàng*, bay đến gặp *hắn ta*, rồi còn mách nước cho tôi cần phải làm gì để cống nạp tiền của mình cho hắn ta nữa.

“Tôi thắng, anh Dunne ạ. Tôi thắng những vụ không thể thắng nổi, và trường hợp mà tôi nghĩ anh sẽ sớm phải đối mặt – không phải tôi muốn tỏ thái độ kẻ cả với anh – đó sẽ là một vụ khó nhằn đấy. Rắc rối về tiền bạc, hôn nhân xung khắc, người vợ có thai. Giới truyền thông đã chĩa vào anh, công chúng chống lại anh.”

Anh ta xoay xoay chiếc nhẫn có mặt con dấu trên tay phải và chờ tôi tỏ dấu hiệu mình đang lắng

nghe. Người ta luôn nói rằng: *Ở tuổi bốn mươi, người đàn ông khoác lên mình diện mạo mà anh ta đã kiếm được*. Khuôn mặt 40 tuổi của Bolt là một khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận, hầu như không có nếp nhăn, phúng phính vẻ khôi hài với cái tôi tự mãn. Một người đàn ông tự tin, là tay số một trong lĩnh vực của anh ta, một người đàn ông yêu thích cuộc sống của mình.

"Sẽ không có bất kỳ cuộc thẩm vấn nào của cảnh sát mà vắng mặt tôi." Bolt nói. "Đó là điều mà tôi thực sự lấy làm tiếc rằng anh đã làm. Tuy nhiên, trước khi đụng đến vấn đề pháp lý, chúng ta cần phải bắt đầu đối phó với dư luận, bởi cứ theo cách mọi việc đang diễn ra, chúng ta buộc phải cho rằng mọi thông tin sẽ dần bị lộ: những hóa đơn tín dụng của anh, bảo hiểm nhân thọ, khu vực được xem là hiện trường vụ án, vết máu đã được lau chùi. Tình hình có vẻ rất tệ, anh bạn của tôi ạ. Và rồi lại là một vòng luẩn quẩn: Cảnh sát cho rằng anh đã làm chuyện đó, bọn họ cho công chúng biết. Công chúng cảm thấy bị xúc phạm, họ yêu cầu phải bắt giữ. Vậy nên, một là: Chúng ta phải tìm một kẻ tình nghi thay thế. Hai là: Chúng ta *phải* duy trì được sự ủng hộ của bố mẹ Amy, tôi không thể nói hết được tầm quan trọng của việc này. Và ba là: Chúng ta phải sửa chữa lại hình ảnh của anh, vì nếu sự việc được đưa ra tòa, nó sẽ tác động đến bồi thẩm đoàn. Thay đổi nơi ở không còn có ý nghĩa gì nữa – truyền hình cáp 24/24, Internet, cả thế giới này là nơi ở của anh. Vì vậy tôi không thể nói hết được việc thay đổi toàn bộ cục diện câu chuyện sẽ đóng vai trò then chốt đến thế nào."

"Tin tôi đi, tôi cũng muốn điều đó lắm."

"Mọi chuyện với bố mẹ Amy thế nào rồi? Liệu chúng ta có thể khiến họ đưa ra một tuyên bố thể hiện sự ủng hộ không?"

"Tôi chưa nói chuyện với họ kể từ khi việc Amy *đã* có thai được khẳng định chắc chắn."

"Đang có thai." Tanner cau mày nhìn tôi. "Đang. Cô ấy *đang* có thai. Đừng bao giờ dùng thì quá khứ để nhắc về vợ anh."

"Mẹ kiếp." Tôi úp mặt vào lòng bàn tay trong giây lát, thậm chí còn chẳng nhận ra mình đã nói gì.

"Với tôi thì không cần phải bận tâm về điều đó." Bolt vừa nói vừa phẩy tay ra vẻ hào hiệp. "Nhưng ở bất kỳ nơi nào khác, phải để ý. Phải thực sự để ý vào. Từ giờ trở đi, tôi không muốn anh mở miệng nói nếu chưa suy nghĩ thấu đáo. Vậy là anh chưa nói chuyện với bố mẹ Amy. Tôi không thích điều đó. Tôi đoán là, anh đã cố gắng để liên lạc rồi, phải không?"

"Tôi đã để lại lời nhắn."

Bolt viết nguệch ngoạc lên một tập giấy ghi chú màu vàng. "Thôi được rồi, chúng ta buộc phải thừa nhận rằng đây là tin xấu. Anh phải tìm gặp họ. Không phải tại một nơi công cộng nào đó, nơi mà một thằng khốn nào đó với chiếc điện thoại gắn camera có thể quay phim anh – chúng ta không thể có thêm một khoảnh khắc Shawna Kelly nào nữa. Hoặc nhờ em gái anh đi, làm nhiệm vụ trinh sát, để nắm được tình hình thế nào. Thực ra, theo cách đó sẽ tốt hơn."

"Được rồi."

"Nick, tôi cần anh lập cho tôi một danh sách. Về tất cả những gì tốt đẹp mà anh đã làm cho Amy trong những năm qua. Những điều lãng mạn, nhất là trong năm vừa rồi. Chẳng hạn như anh đã nấu súp gà cho cô ấy khi cô ấy bị ốm, hoặc anh đã gửi những bức thư tình trong khi đi công tác. Không phải điều gì quá hào nhoáng. Tôi không quan tâm đến mấy thứ trang sức đâu nhé, trừ phi hai người đã mua trong một kỳ nghỉ hay gì khác. Chúng ta cần những điều thật sự riêng tư, như trong phim tình cảm lãng mạn ấy."

"Nếu như tôi không phải một gã trong phim tình cảm lãng mạn thì sao?"

Tanner mím chặt môi rồi thổi phù ra. "Hãy nghĩ ra một điều gì đó, được không, Nick? Anh có vẻ là một người tốt. Tôi chắc chắn anh đã làm việc gì đó ý nghĩa trong năm qua."

Tôi không thể nghĩ nổi một việc tử tế nào mà mình đã làm trong hai năm vừa rồi cả. Tôi đã gắng sức để chiều lòng vợ mình, để được trở lại những ngày tháng nhẹ nhàng đó, những năm tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân, ngày còn ở New York, khi cô ấy chạy vụt qua bãi đậu xe của cửa hàng dược phẩm để lao vào vòng tay tôi, như một cử chỉ ăn mừng ngẫu hứng vì đã mua được một lọ xịt tóc cho mình. Khuôn mặt cô ấy lúc nào cũng áp sát mặt tôi, đôi mắt sáng màu xanh dương của cô ấy mở to và hàng lông mi màu vàng chạm vào hàng mi tôi, hơi thở nóng ấm của cô ấy phả ngay dưới cánh mũi tôi, sự khờ dại của tất cả những cử chỉ đó. Trong hai năm qua, tôi đã cố gắng trong khi cô vợ già của mình cứ tuột khỏi vòng tay, và tôi đã cố rất nhiều – không giận dữ, không tranh cãi, một sự quỵ luỵ trung thành, một sự thỏa hiệp, một phiên bản hài kịch của gã chồng trong tôi: *Được thôi, em yêu. Tất nhiên rồi, em yêu ạ*. Nguồn năng lượng chết tiệt cứ dần rời bỏ cơ thể tôi khi đầu tôi phải điên cuồng để cố tìm hiểu xem làm thế nào để khiến cô ấy vui, và mỗi hành động, mỗi nỗ lực, đều được đáp lại bằng cái giương mắt khó chịu hoặc khẽ thở dài buồn bã. Tiếng thở dài kiểu *anh chẳng hiểu gì cả*.

Khi chuyển nhà đến Missouri, tôi chỉ cảm thấy bực bội. Tôi thấy xấu hổ về những ký ức của mình – một thằng lon ton, cặn bã, một thằng khom lưng bợ đỡ, loại đàn ông mà tôi đã biến thành. Vậy nên tôi không lãng mạn được, tôi thậm chí còn không tử tế được.

"Ngoài ra, tôi cũng cần danh sách những người có thể đã hãm hại Amy, những người đã từng có hiềm khích với cô ấy."

"Tôi nên cho anh biết, hình như đầu năm nay Amy đã cố tìm mua một khẩu súng."

"Cảnh sát có biết việc này không?"

"Có."

"Anh có biết không?"

"Không, cho tới khi gã mà cô ấy đã tìm gặp để mua súng cho tôi biết."

Anh ta suy nghĩ chính xác trong hai giây. "Vậy thì tôi dám chắc bọn họ đã đặt giả thuyết là cô ấy muốn có một khẩu súng để tự vệ trước anh." Anh ta nói. "Cô ấy bị cô lập, cảm thấy sợ hãi. Cô ấy muốn tin tưởng anh, nhưng có thể đã cảm thấy có điều gì đó rất bất ổn, nên đã muốn có một khẩu súng để phòng trường hợp điều mà cô ấy sợ hãi nhất là đúng."

"Chà, anh giỏi thật."

"Bố tôi từng là cảnh sát mà." Anh ta nói. "Nhưng tôi thích ý tưởng về khẩu súng đó – giờ chúng ta chỉ cần tìm một kẻ nào đấy, ngoài anh ra, khớp với chi tiết này. Không có gì quá xa vời cả. Chẳng hạn như cô ấy thường to tiếng với một gã hàng xóm vì chuyện con chó hay sủa, hay cô ấy buộc phải cự tuyệt một gã tán tỉnh nào đó, tôi cần bất cứ thông tin nào mà anh có được. Anh có biết Tommy O'Hara không?"

"Phải rồi! Tôi biết hắn ta đã vài lần gọi đến đường dây tìm kiếm Amy."

"Hắn ta bị buộc tội cưỡng dâm Amy trong một buổi hẹn hò vào năm 2005."

Tôi cảm thấy mình đang há hốc miệng, nhưng không nói gì.

"Cô ấy thỉnh thoảng có hẹn hò với hắn ta. Theo nguồn tin của tôi, vào một buổi hẹn ăn tối ở chỗ của hắn, mọi chuyện đã vượt ngoài tầm kiểm soát, và hắn đã cưỡng hiếp cô ấy."

"Thời điểm nào trong năm 2005 vậy?"

"Tháng Năm."

Đó là quãng thời gian tám tháng tôi mất liên lạc với Amy – kể từ lần gặp gỡ vào dịp năm mới của chúng tôi cho đến khi tôi gặp lại cô ấy trên Đại lộ số Bảy.

Tanner vừa thắt chặt chiếc cà-vạt, rồi xoay xoay chiếc nhẫn cưới nạm đầy kim cương, vừa thăm dò tôi. "Cô ấy chưa bao giờ nói với anh."

"Tôi chưa từng nghe một điều gì về chuyện này cả." Tôi nói. "Từ bất kỳ ai. Nhất là không hề nghe từ Amy."

"Hẳn anh sẽ ngạc nhiên, về số lượng phụ nữ vẫn cảm thấy đó là một sự sỉ nhục. Nỗi hổ thẹn."

"Tôi không thể tin rằng tôi…"

"Tôi luôn cố gắng để không bao giờ không cung cấp bất kỳ thông tin nào mới cho khách hàng của mình trong những cuộc hẹn gặp như thế này cả." Anh ta nói. "Tôi muốn cho anh thấy tôi nghiêm túc với vụ việc của anh ra sao. Và anh cần có tôi như thế nào."

"Gã này có thể là một đối tượng tình nghi không?"

"Chắc rồi, tại sao lại không." Tanner tỏ ra rất phấn khởi. "Hắn ta có tiền sử về hành vi bạo lực đối với vợ anh cơ mà."

"Hắn ta có phải ngồi tù không?"

"Cô ấy đã rút lại lời buộc tội. Tôi cho là, cô ấy không muốn làm chứng. Nếu tôi và anh quyết định hợp tác với nhau, tôi sẽ buộc hắn ta phải bị điều tra. Từ giờ đến khi đó, hãy nghĩ về *bất kỳ ai* đã từng để ý vợ anh. Tuy nhiên, nếu là một người ở Carthage thì sẽ tốt hơn. Sẽ thuyết phục hơn. Giờ thì…" Tanner bắt chéo chân, để lộ hàm răng dưới của anh ta, trông lô xô và hoen ố một cách khó chịu so với hàm răng trên đẹp hoàn hảo như hàng cọc rào. Anh ta cắn hàm răng khấp khểnh đó vào môi trên một lúc. "Giờ đến phần khó khăn hơn đây, Nick." Anh ta nói. "Tôi cần một sự trung thực tuyệt đối từ phía anh, bằng không sẽ không thể làm việc được. Vậy nên hãy cho tôi biết mọi chuyện về cuộc hôn nhân của anh, chuyện tồi tệ nhất ấy. Bởi nếu tôi biết điều tồi tệ nhất, thì tôi có thể tính trước được vấn đề. Còn nếu tôi bị bất ngờ, chúng ta sẽ hỏng bét. Và nếu chúng ta hỏng bét, thì *anh sẽ* hỏng bét. Bởi tôi sẽ cao chạy xa bay bằng chiếc G4 của tôi."

Tôi hít một hơi, rồi nhìn vào mắt anh ta. "Tôi đã phản bội Amy. Tôi vẫn đang phản bội Amy."

"Được rồi. Với nhiều hay chỉ một người đàn bà?"

"Không, không phải nhiều người. Tôi chưa từng phản bội bao giờ cả."

"Vậy là, với *một* người đàn bà?" Bolt hỏi nhưng nhìn đi chỗ khác, ánh mắt anh ta dừng lại trên bức tranh màu nước vẽ một chiếc thuyền buồm trong khi vẫn xoay xoay chiếc nhẫn cưới. Tôi có thể hình dung sau đây anh ta sẽ gọi cho vợ mình, bảo rằng: *Chỉ một lần thôi, chỉ cần một lần thôi, anh muốn khách hàng của mình không phải là một thằng khốn nạn*.

"Phải, chỉ là một cô gái, cô ấy rất…"

"Đừng dùng từ *cô gái*, đừng bao giờ nói *cô gái* cả." Bolt cắt ngang. "Đàn bà. Một người đàn bà rất đặc biệt với anh. Có phải anh định nói thế không?"

Tất nhiên rồi.

"Nick, anh biết là, thực ra đặc biệt còn tệ hơn cả… thôi được rồi. Từ bao giờ?"

"Hơn một năm nay."

"Kể từ khi Amy mất tích anh có nói chuyện với cô ta không?"

"Có, bằng điện thoại cầm tay với thẻ dùng tạm thời. Và gặp mặt một lần. Hai lần. Nhưng…"

"Gặp *mặt*."

"Không ai thấy chúng tôi cả. Tôi có thể thề như vậy. Chỉ có em gái tôi biết thôi."

Anh ta hít một hơi và lại nhìn cánh thuyền buồm. "Còn việc này… Tên cô ta là gì?"

"Andie."

"Thái độ của cô ta đối với tất cả những chuyện này thế nào?"

"Cô ấy rất tuyệt vời – cho đến khi việc có thai… được công bố. Tôi nghĩ giờ cô ấy có phần… bực mình. Rất bực mình. Rất, ừm… *làm mình làm mẩy* thì không hẳn đúng lắm…"

"Hãy nói điều anh cần phải nói, Nick. Nếu cô ta làm mình làm mẩy, thì…"

"Cô ấy làm mình làm mẩy. Bám riết lấy tôi. Cô ấy cần được xoa dịu rất nhiều. Cô ấy là một cô gái thực sự dễ thương, nhưng cô ấy trẻ, và rõ ràng là tin này, tin này thật khó mà chịu đựng được."

Tanner Bolt đến bên chiếc tủ lạnh mini của mình và lấy ra một chai nước Clamato. Toàn bộ phía trong tủ chất đầy Clamato. Anh ta mở chai và uống cạn sau ba hơi, rồi dùng một chiếc khăn ăn bằng vải để thấm quanh miệng. "Anh sẽ phải cắt đứt, hoàn toàn và mãi mãi, mọi liên lạc với Andie." Anh ta nói. Tôi định lên tiếng, thì anh ta hướng lòng bàn tay mình về phía tôi. "Ngay lập tức."

"Tôi không thể cắt đứt với cô ấy như thế được. Quá đột ngột."

"Đây không phải là việc cần phải tranh luận. *Nick*. Ý tôi là, thôi nào anh bạn, chẳng lẽ tôi thực sự phải nói ra điều này nữa hay sao? Anh không thể hẹn hò lăng nhăng trong khi người vợ đang mang thai của anh thì mất tích. Anh sẽ vào tù. Vấn đề bây giờ là phải làm sao để cô ta không quay sang chống lại chúng ta. Làm sao để cô ta không ôm mối hận và mong muốn đưa ra trước công luận bất kể điều gì ngoại trừ những kỷ niệm ngọt ngào. Hãy làm cho cô ta tin rằng đây là một hành động đúng đắn, khiến cho cô ta muốn anh được an toàn. Khả năng đối phó với mấy vụ chia tay của anh thế nào?"

Tôi mở miệng, nhưng anh ta không đợi tôi lên tiếng.

"Chúng ta sẽ chuẩn bị trước nội dung cho cuộc nói chuyện cũng như cách chúng ta chuẩn bị cho cuộc thẩm vấn của anh vậy, được không? Giờ thì, nếu anh muốn tôi tham gia, tôi sẽ bay đến Missouri, đóng quân ở đó, và chúng ta có thể thực sự bắt tay vào việc. Tôi có thể sát cánh bên anh ngay ngày mai nếu anh muốn tôi làm luật sư cho mình. Anh muốn chứ?"

"Tôi muốn."

Trước giờ ăn tối, tôi đã có mặt ở Carthage. Thật lạ rằng, khi Tanner gạt bỏ Andie ra khỏi sự việc này – khi vấn đề trở nên rõ ràng là cô ấy đơn giản không thể ở lại được nữa – tôi đã chấp nhận điều đó

nhanh đến thế, tôi lưu luyến cô ấy ít đến thế. Trên chuyến bay thẳng kéo dài hai giờ đồng hồ đó, tôi đã chuyển từ trạng thái *đang yêu Andie* sang *không yêu Andie*. Như thể vừa bước qua một cánh cửa vậy. Mối quan hệ của chúng tôi ngay lập tức chuyển sang tông màu nâu đỏ: quá khứ. Thật kỳ lạ làm sao, khi tôi hủy hoại cuộc hôn nhân của mình chỉ vì cô gái nhỏ bé đó, người mà tôi chẳng có điểm chung nào ngoài việc chúng tôi cùng thích cười vui vẻ và uống bia lạnh sau khi làm tình.

Lẽ dĩ nhiên anh sẽ thấy ổn khi kết thúc chuyện này. Go sẽ nói vậy. *Nó rất phức tạp*.

Nhưng còn một lý do thuyết phục hơn thế: Amy đã choán ngợp tâm trí tôi. Cô ấy mất tích, nhưng lại hiện hữu hơn bất kỳ một ai khác. Tôi đã yêu Amy bởi đối với cô ấy tôi là Nick tuyệt trần. Yêu cô ấy khiến tôi trở thành một con người siêu phàm, khiến tôi cảm thấy mình tồn tại. Ngay cả khi dễ tính nhất, cô ấy cũng hà khắc, vì trí não của cô ấy luôn luôn làm việc, làm việc, làm việc – tôi phải gắng sức mình để sánh kịp với cô ấy. Tôi dành cả giờ đồng hồ để đẽo gọt một bức thư điện tử bình thường gửi cho cô ấy, tôi trở thành một cậu học trò trước những điều bí ẩn, để nhằm thu hút sự chú ý cô ấy: nào là các nhà thơ vùng Hồ, rồi luật đấu tay đôi, hay cuộc Cách mạng Pháp. Trí tuệ của cô ấy vừa rộng, vừa sâu, ở bên cô ấy tôi trở nên thông tuệ hơn. Và chu đáo hơn, năng động hơn, nhiệt huyết hơn, và gần như sôi nổi, vì đối với Amy, tình yêu như thể ma túy, như thể ma men hay khiêu dâm vậy: Không có trạng thái ổn định nào hết. Mỗi một sự bộc lộ đều phải mãnh liệt hơn trước đó để đạt được kết quả tương tự.

Amy khiến tôi tin mình là một người đặc biệt, rằng tôi đạt đến trình độ tư duy của cô ấy. Điều đó vừa vun đắp nhưng cũng vừa hủy hoại chúng tôi. Bởi tôi không thể đáp ứng được những yêu cầu về sự tuyệt vĩ. Tôi bắt đầu khao khát sự thoải mái và mức độ trung bình, vì vậy mà tôi thấy ghét bản thân mình, rồi rốt cuộc, tôi nhận ra rằng, tôi đã trừng phạt cô ấy vì điều đó. Tôi đã biến cô ấy trở thành một con người gai góc và cáu kỉnh. Tôi đã vờ là một người đàn ông đặc biệt, rồi lại bộc lộ bản thân mình là một người hoàn toàn khác. Tệ hơn nữa, tôi đã thuyết phục bản thân mình rằng bi kịch của chúng tôi hoàn toàn là do lỗi của cô ấy. Tôi dành hàng năm trời biến mình trở thành chính kẻ mà tôi đã thề rằng đó phải là cô ấy: một kẻ đáng căm ghét.

Trên chuyến bay về nhà, tôi đã ngắm nghía câu đố thứ tư đó rất lâu, đến mức tôi có thể nhớ nó. Tôi muốn tự hành hạ mình. Chẳng trách tại sao những lời nhắn của cô ấy lần này rất khác: Vợ tôi có thai, cô ấy muốn làm lại từ đầu, muốn chúng tôi trở lại với cuộc sống lấp lánh hạnh phúc ấy. Tôi có thể hình dung cô ấy đã chạy quanh thị trấn để giấu những lời nhắn ngọt ngào đó, phấn khích như một cô nữ sinh khi chờ đợi tôi đi đến đích cuối cùng – đến phần tuyên bố rằng cô ấy đang mang thai đứa con của tôi. Gỗ. Đó chắc hẳn là một chiếc nôi cổ. Tôi hiểu vợ mình chứ: Đó phải là một chiếc nôi cổ. Mặc dù câu đố không mang giọng điệu háo hức của một người mẹ đang mang thai cho lắm.

Hình dung về em: người con gái xấu xa

Em đáng bị trừng phạt, và đã bị trừng phạt

Đó là nơi anh gìn giữ những điều tốt đẹp, cho năm năm kỷ niệm của chúng ta

Chỉ biết xin anh hãy thứ tha, nếu điều này đã như là toan tính trước!

Ở nơi đây, quãng thời gian tươi đẹp ta có được, vào một buổi trưa nắng ngập tràn

Nhâm nhi ly cocktail, mọi thứ quá đỗi tuyệt vời

Lúc này đây anh hãy tới ngay nơi, cảnh tượng ngọt ngào đang trải ra trước mắt

Và mở cánh cửa đón bất ngờ trước mặt.

Khi tôi hiểu ra thì đã về gần đến nhà. *Gìn giữ những điều tốt đẹp, cho năm năm kỷ niệm:* Những điều tốt đẹp sẽ là thứ gì đó được làm bằng gỗ. Bị trừng phạt có nghĩa là đưa ai đó đến căn lều chứa củi gỗ. Đó là chiếc lều chứa củi phía sau nhà em gái tôi – nơi cất giữ chiếc máy cắt cỏ và những dụng cụ đã han gỉ – một khu công trình phụ cũ kỹ đổ nát, giống với nơi mà những người đi cắm trại bị giết chết từng người một trong một bộ phim giết người man rợ. Go không bao giờ ra khu lều đó; từ khi dọn về ngôi nhà này con bé hay đùa rằng sẽ đốt nó đi. Thế nhưng Go thậm chí đã để mặc cho cỏ mọc um tùm và mạng nhện chăng đầy khu lều đó hơn trước. Chúng tôi luôn nói đùa rằng đó sẽ là một nơi lý tưởng để chôn giấu một xác chết.

Không thể thế được.

Tôi lái xe qua thị trấn, mặt tôi tê dại, hai tay lạnh buốt. Xe của Go đỗ trên đường vào nhà, nhưng tôi phóng vụt qua ô cửa sổ phòng khách sáng rực ánh đèn và lái xuống con đường đồi dốc. Chẳng mấy chốc tôi đã ở ngoài tầm quan sát của con bé, ngoài tầm quan sát của bất kỳ ai. Chỉ có một mình.

Tôi lái quay trở lại phía xa đằng sau sân nhà, men theo hàng cây về phía túp lều.

Tôi mở cửa.

Không, không, không.

Ngày của Amy Elliott Dunne

LÚC NÀY TÔI CẢM THẤY HẠNH PHÚC HƠN rất nhiều bởi tôi đã chết.

Nói đúng ra, là mất tích. Chẳng mấy nữa sẽ được coi như đã chết. Nhưng để viết tắt, chúng ta hãy gọi là chết. Mới chỉ được vài giờ đồng hồ, vậy mà tôi đã cảm thấy dễ chịu hơn rồi: các khớp thả lỏng, các cơ thư giãn. Sáng hôm nay, có lúc tôi nhận thấy nét mặt mình có vẻ là lạ và khang khác. Tôi nhìn qua kính chiếu hậu – Carthage đáng sợ đã ở phía sau, cách xa bốn mươi ba dặm, người chồng đỏm dáng của tôi lúc này đang thơ thẩn quanh quán bar nhơ nhớp của anh ta, trong khi tội danh gây thương tích cho người khác đang treo lơ lửng trên cái đầu u mê và đê tiện của anh ta bằng sợi dây đàn piano mong manh – và tôi nhận ra mình đang mỉm cười. Ha! Điều mới mẻ đây.

Danh sách những việc cần làm trong ngày hôm nay – một trong số rất nhiều những danh sách mà năm vừa rồi tôi đã lập – đang nằm trên ghế hành khách bên cạnh tôi, một vệt máu ở Mục 22: Tự cắt tay mình. *Nhưng Amy sợ máu*, những người đọc nhật ký sẽ nói như vậy. (Nhật ký, đúng rồi! Chúng ta sẽ nói đến cuốn nhật ký lỗi lạc của tôi sau.) Không, tôi chẳng sợ, chẳng hề sợ chút nào, nhưng trong một năm qua lúc nào tôi cũng nói là mình sợ. Tôi đã bảo với Nick có lẽ phải hàng chục lần về việc tôi sợ máu đến thế nào, và khi anh ấy nói: "Anh chẳng nhớ là em sợ máu đến thế," tôi đã trả lời rằng, "Em đã nói với anh rồi, em đã nói với anh rất nhiều lần rồi!" Nick có ký ức rất lơ đễnh về những vấn đề của người khác, nên anh ấy đã coi điều đó là thật. Việc tôi bất tỉnh ở trung tâm hiến huyết tương là một chi tiết thú vị. Tôi thực sự đã làm thế, tôi chỉ không viết ra là tôi đã làm vậy. (Đừng băn khoăn vội, chúng ta sẽ sắp xếp tường tận câu chuyện này: sự việc nào là thật, sự việc nào không phải là thật, và sự việc nào có thể là thật nữa).

Mục 22: Tự cắt tay mình đã nằm trong danh sách khá lâu rồi. Giờ thì nó đã thành hiện thực, và cánh tay tôi đang rất đau. Đau lắm. Phải có một phương pháp đặc biệt để có thể liếc tay bạn qua mép cắt của lớp giấy, ăn vào thớ thịt. Bạn muốn chảy thật nhiều máu, nhưng không nhiều đến mức khiến bạn ngất đi, để vài giờ sau đó bị phát hiện đang nằm trong một vũng máu như thể bể bơi dành cho trẻ em, chỉ toàn màu đỏ, cùng với cả tá những điều cần phải giải thích. Ban đầu tôi đã kề con dao dọc giấy vào cổ tay mình, nhưng khi nhìn vào những đường tĩnh mạch đan chéo chằng chịt, tôi cảm thấy mình như một chuyên gia gỡ bom mìn trong một bộ phim hành động: Cắt nhầm một sợi dây và anh đi đời. Rốt cuộc, tôi đã cắt vào phần phía trong bắp tay mình, cắn răng vào một miếng giẻ để khỏi hét lên. Một vết cắt đẹp, dài và sâu. Tôi ngồi khoanh chân trên sàn bếp trong vòng mười phút cho máu từ từ phun ra đến khi tôi tạo được một vũng máu nhỏ, đặc và trông rất ổn. Tiếp đó tôi lau nó đi một cách vụng về theo cách mà Nick hẳn sẽ làm sau khi anh ấy đập mạnh vào đầu tôi. Tôi muốn ngôi nhà phải nói lên được một câu chuyện đầy mâu thuẫn giữa thực và giả: *Phòng khách trông như được dàn dựng, còn máu thì đã được lau sạch: Không thể nào lại là Amy được!*.

Vậy là việc tự làm mình bị thương thật bõ công. Tuy vậy, nhiều giờ sau đó, vết cắt phía trong cánh tay áo của tôi, bên dưới lớp băng gạc, vẫn đau buốt. (Mục 30: Che chắn vết thương thật cẩn thận, đảm bảo không có chút máu nào rỉ ra ở những chỗ không cần thiết. Gói con dao dọc giấy lại, cất vào túi để sau này vứt bỏ đi).

Mục 18: Dàn dựng cảnh phòng khách. Lật ngửa chiếc ghế cổ. Đã xong.

Mục 12: Gói Câu đố đầu tiên vào hộp và giấu nó nửa kín nửa hở để cảnh sát phát hiện ra trước khi người chồng đầu óc mụ mị kia nghĩ đến việc tìm nó. Nó phải là một phần trong biên bản của cảnh sát.

Tôi muốn anh ấy bị buộc phải bắt đầu trò chơi truy tìm kho báu này (cái tôi của anh ấy sẽ buộc anh ấy phải hoàn thành nó.) Đã xong.

Mục 32: Thay sang bộ đồ thông dụng, gài tóc vào trong mũ, trèo xuống phía dưới bờ kè sông và chạy nhanh theo mép kè, ở phía dưới sóng nước vỗ vào bờ kè chỉ cách vài phân, tới khi mày đến gần khu liên hợp. Hãy làm điều này cho dù mày biết nhà Teverer, những người hàng xóm duy nhất có hướng nhìn ra sông, sẽ ở nhà thờ. Hãy cứ làm thế bởi mày sẽ chẳng bao giờ lường trước được. Mày luôn làm thêm một việc mà người khác thường không làm, mày là người như thế mà.

Mục 29: Chào tạm biệt Bleecker. Hít hà hơi thở bốc mùi của nó một lần cuối. Đổ đầy thức ăn nghiền cho nó phòng khi mọi người quên cho nó ăn khi mọi việc bắt đầu.

Mục 33: Chuồn ra khỏi chiếc Dodge.

Đã xong, đã xong, đã xong.

Tôi có thể kể cho các bạn thêm về cách tôi tiến hành mọi việc, nhưng tôi muốn cho các bạn hiểu về tôi trước đã. Không phải một Amy Trong Nhật Ký, người vốn là một sản phẩm hư cấu (vậy mà Nick lại bảo tôi không thực sự là một nhà văn, nhưng tại sao tôi lại phải nghe anh ấy nhỉ?), mà là tôi, Amy Thực Sự. Loại đàn bà nào mà lại làm những việc thế này? Để tôi kể cho các bạn nghe một câu chuyện, một câu chuyện *có thực*, để các bạn có thể hiểu ra vấn đề.

Để bắt đầu câu chuyện: Đáng lẽ tôi không bao giờ nên được sinh ra trên đời này.

Trước tôi, mẹ đã năm lần bị sảy thai và có hai đứa con chết yểu. Mỗi năm một lần, vào mùa thu, như thể đó là một công việc mùa vụ, giống như luân canh vậy. Tất cả những đứa trẻ đều là con gái, tất cả đều được đặt tên là Hy Vọng. Tôi chắc chắn đó là gợi ý của bố tôi – thứ lạc quan bốc đồng, kiểu sốt sắng tùy lúc của ông: *Chúng ta không thể từ bỏ hy vọng, Marybeth*. Nhưng từ bỏ Hy Vọng chính xác là những gì họ đã làm, hết lần này đến lần khác.

Các bác sĩ yêu cầu họ không được cố nữa; họ từ chối. Họ không phải những kẻ bỏ cuộc. Họ cố hết lần này đến lần khác, và rốt cuộc tôi đã ra đời. Mẹ tôi đã không tính đến việc tôi sẽ sống sót, và không thể chịu đựng nổi khi nghĩ về tôi như một đứa bé thực sự, một đứa trẻ đang sống, một cô bé sẽ trở về ngôi nhà của mình. Nếu tình hình xấu đi thì có lẽ tôi đã trở thành Hy Vọng thứ tám. Nhưng tôi đã hò hét khi bước vào thế giới này – một thứ màu hồng chói lọi huyên náo. Bố mẹ tôi đã vô cùng ngạc nhiên, và họ nhận ra là họ chưa từng bàn đến một cái tên, một cái tên thực sự, cho một đứa trẻ thực sự. Hai ngày đầu tiên của tôi trong bệnh viện, họ vẫn chưa đặt tên cho tôi. Mỗi buổi sáng, khi mẹ tôi nghe thấy tiếng cửa phòng mình mở ra và cảm thấy cô y tá đang quẩn quanh ở lối vào (Tôi đã luôn hình dung về hình ảnh cô y tá ấy trong chiếc váy trắng xòe cổ và chiếc mũ xếp trông giống chiếc hộp đựng đồ ăn Trung Hoa), mẹ tôi sẽ hỏi mà thậm chí không hề ngẩng lên nhìn: "Con bé vẫn còn sống chứ?"

Khi tôi sống sót, họ đặt tên tôi là Amy, bởi đó là cái tên bình thường, một cái tên phổ biến dành cho con gái, cái tên mà có đến cả ngàn bé gái khác cũng được đặt trong năm đấy, để các vị Thần linh có thể sẽ không để ý đến đứa trẻ nhỏ bé này đang nằm náu mình giữa những đứa trẻ khác. Marybeth bảo rằng nếu được đặt tên lại, bà sẽ đặt tên tôi là Lydia.

Tôi lớn lên với cảm giác đặc biệt và tự hào. Tôi là cô bé đã chiến đấu chống lại sự tuyệt diệt và đã chiến thắng. Chỉ có khoảng một phần trăm cơ hội, nhưng tôi đã làm được. Trong quá trình đó, tôi đã phá hỏng tử cung của mẹ tôi – một Cuộc tiến quân của Sherman ngay từ trước khi tôi được sinh ra. Marybeth sẽ không bao giờ có con được nữa. Là một đứa trẻ, tôi đã có được niềm vui phấn khích vì điều này: chỉ có tôi, chỉ có tôi, chỉ mình tôi thôi.

Vào những ngày sinh và cũng là ngày mất của các bé Hy Vọng, mẹ tôi sẽ ngồi nhâm nhi trà nóng trên một chiếc ghế bập bênh, ôm một chiếc chăn và bảo rằng bà "muốn riêng tư một chút". Không có gì là bi thương cả, mẹ tôi quá nhạy cảm để cất lên những lời ca truy điệu, nhưng bà sẽ trở nên trầm ngâm và xa cách, còn tôi thì chẳng là gì hết, trong khi tôi vốn quan trọng thế cơ mà. Tôi sẽ trèo vào lòng mẹ, hoặc cọ sát bức vẽ bằng sáp màu vào mặt bà, hoặc nhớ ra tờ đơn xin phép của trường học cần được xem ngay lập tức. Bố tôi sẽ cố làm tôi sao nhãng, cố đưa tôi đi xem phim hoặc dỗ dành tôi bằng kẹo ngọt. Cho dù là mưu mẹo nào đi nữa thì cũng không thành công. Tôi sẽ không cho mẹ tôi một vài phút riêng tư đó.

Tôi luôn tốt hơn so với các bé Hy Vọng, tôi là đứa trẻ đã sống sót. Nhưng tôi cũng luôn cảm thấy ghen tỵ, lúc nào cũng vậy – bảy nàng công chúa khiêu vũ đã mất đó. Bọn họ trở nên hoàn hảo ngay cả khi không cần phải cố gắng, thậm chí không cần phải đối mặt với cuộc sống một giây phút nào, trong khi đó tôi mắc kẹt ở đây, trên trái đất này, và mỗi ngày tôi đều phải nỗ lực, mỗi ngày lại là một nguy cơ để trở nên kém hoàn hảo hơn.

Đó là một lối sống kiệt lực. Tôi đã sống như thế đến khi tôi ba mươi mốt tuổi.

Và sau đó, trong khoảng hai năm, mọi thứ đã tốt đẹp. Nhờ có Nick.

Nick đã yêu tôi. Một tình yêu kiểu sáu-chữ-ê: Anh ấy *yêêêêêu* tôi. Nhưng anh ấy không yêu tôi, chính bản thân tôi. Nick yêu một người con gái không hề tồn tại. Tôi đã giả bộ, theo cách mà tôi vẫn thường làm, vờ như có một nhân cách. Tôi không thể đừng được, đó là điều tôi vẫn hay làm: Một số phụ nữ thay đổi phong cách thời trang của họ, còn tôi thì thay đổi nhân cách của mình. Nhân cách thế nào thì cảm thấy dễ chịu, nhân cách nào được thèm muốn, nhân cách nào mới là *thời thượng?* Tôi cho rằng phần lớn con người ta đều như vậy, họ chỉ không chịu thừa nhận, hoặc họ ngụ lại trong một nhân cách chỉ bởi họ quá lười nhác hoặc quá ngu ngốc để bật công tắc chuyển đổi lên mà thôi.

Tại bữa tiệc ở Brooklyn đêm hôm đó, tôi đã đóng vai một cô gái có phong cách, loại con gái mà một người đàn ông như Nick sẽ muốn: Cô nàng Dễ chịu. Đàn ông luôn nhắc đến cụm từ đó như một lời ngợi khen chính xác, phải vậy không nhỉ? *Cô ấy là một cô nàng dễ chịu*. Làm một cô nàng dễ chịu có nghĩa rằng tôi là một phụ nữ nóng bỏng, giỏi giang và khôi hài, một người yêu thích bóng đá, bài poker, những chuyện đùa tục tĩu và thích ợ hơi, là người biết chơi trò chơi điện tử, uống loại bia rẻ tiền, khoái làm tình tay ba và làm tình qua hậu môn, rồi còn nhồi nhét những chiếc bánh mì kẹp xúc xích và hamburger vào miệng như thể cô ta đang làm chủ một bữa tiệc ăn uống và làm tình tập thể lớn nhất thế giới, trong khi bằng cách nào đó vẫn phải duy trì được cỡ số hai, bởi Những Cô nàng Dễ chịu thì trên hết phải hấp dẫn. Hấp dẫn và thông cảm. Những cô nàng Dễ chịu không bao giờ nổi nóng; họ chỉ mỉm cười một cách thất vọng và trìu mến, rồi để những gã đàn ông của họ làm bất kỳ điều gì mà anh ta muốn. *Cứ tự nhiên, cứ việc phóng uế lên em đi, em không thấy phiền đâu, em là Cô nàng Dễ chịu mà*.

Đàn ông thực sự cho rằng loại con gái đó có tồn tại. Có lẽ bọn họ đã bị lừa phỉnh vì có quá nhiều phụ nữ sẵn sàng giả vờ làm loại con gái này. Trong một thời gian dài, tôi đã cảm thấy bị xúc phạm vì Cô nàng Dễ chịu. Tôi từng chứng kiến những gã đàn ông – là bạn bè, là đồng nghiệp, và cả những kẻ xa lạ – đều ngây ngất trước những phụ nữ giả tạo khủng khiếp ấy, và tôi đã muốn đặt những anh chàng này ngồi xuống và từ tốn nói rằng: *Anh không hề hẹn hò với một phụ nữ, anh đang hẹn hò với một phụ nữ đã xem quá nhiều những bộ phim được viết nên bởi những gã đàn ông vụng về trong giao tiếp xã hội, những gã muốn tin rằng loại phụ nữ như thế có tồn tại và có thể hôn hít bọn họ*. Tôi đã muốn túm lấy vạt áo hay chiếc túi hộp nhỏ của anh chàng tội nghiệp kia mà nói rằng: *Con khốn ấy*

chẳng thực sự thích bánh mì kẹp xúc xích cay đến thế đâu – chẳng ai thích bánh mì xúc xích cay đến thế cả! Và chính Những Cô nàng Dễ chịu đó còn đáng thương hơn: Bọn họ thậm chí không được giả vờ làm người phụ nữ mà họ muốn, nhưng phải giả vờ làm người phụ nữ mà một người đàn ông mong muốn. Ồ, và nếu bạn *không* phải một Cô nàng Dễ chịu, tôi xin bạn đừng cho rằng người đàn ông của mình không hề mong muốn một Cô nàng Dễ chịu nhé. Đó có thể là một phiên bản hơi khác chút xíu – có thể anh ta là người ăn chay, nên Cô nàng Dễ chịu đó sẽ thích mỳ căn và thân thiện với chó; hoặc anh ta là một nghệ sĩ bụi bặm, còn Cô nàng Dễ chịu sẽ là một nàng ngờ nghệch, mắt đeo kính, mình xăm trổ, ham mê truyện tranh. Có nhiều biến thể với vẻ giả tạo bề ngoài đó, nhưng tin tôi đi, anh ta rất muốn một Cô nàng Dễ chịu, về căn bản cô nàng ấy sẽ thích mọi thứ khốn kiếp mà anh ta thích và chẳng bao giờ phàn nàn cả. (Làm cách nào để bạn nhận biết mình *không* phải một Cô nàng Dễ chịu? Bởi anh ta đã nói những điều đại loại như: "Anh thích phụ nữ mạnh mẽ." Nếu anh ta nói điều đó với bạn, có nghĩa là một lúc nào đấy anh ta sẽ làm tình với một người đàn bà khác. Bởi "Anh thích phụ nữ mạnh mẽ" chính là dấu hiệu nhận biết rằng "Anh ghét phụ nữ mạnh mẽ.")

Tôi đã kiên nhẫn chờ đợi – hàng bao năm rồi – để con lắc đảo chiều xoay, để đàn ông bắt đầu đọc các tác phẩm của Jane Austen, học cách đan len, giả vờ yêu thích vũ trụ, tổ chức những bữa tiệc trang trí sổ lưu niệm, rồi hôn hít và đụng chạm nhau trong khi liếc mắt đưa tình. Và khi ấy chúng tôi sẽ nói rằng: *Vâng, anh ấy là một Anh chàng Dễ chịu*.

Nhưng điều đó chẳng bao giờ xảy ra cả. Thay vì vậy, phụ nữ trên khắp đất nước này đã thông đồng với nhau trong công cuộc làm hạ phẩm giá của chính mình! Chẳng mấy chốc Cô nàng Dễ chịu đã trở thành cô nàng chuẩn mực. Đàn ông tin rằng cô ta có thực – cô ta không phải là một cô gái trong mơ, chỉ có một trong một triệu người. Mọi cô gái đều bị đòi hỏi trở thành cô gái này, và nếu bạn không như thế, thì hẳn *bạn* có điều gì đó không bình thường.

Mặc dù vậy, việc trở thành một Cô gái Dễ chịu mới cám dỗ làm sao. Đối với một người như tôi, kiểu người háo thắng, thì việc trở thành cô gái mà mọi gã trai đều thèm muốn thật quá cám dỗ. Khi tôi gặp Nick, ngay lập tức tôi đã biết đó là điều mà anh ấy muốn, và vì anh ấy, tôi nghĩ mình sẵn sàng cố. Tôi sẽ thừa nhận một phần lỗi của tôi trong chuyện này. Vấn đề là, tôi đã *phát điên* vì anh ấy trước. Tôi nhận thấy ở anh ấy một vẻ đẹp lạ thường không cưỡng nổi, một anh chàng Missouri nhà quê tử tế. Ở bên anh ấy dễ chịu khủng khiếp. Anh ấy đã khơi ra những khía cạnh thuộc về con người tôi mà chính tôi còn không biết rằng chúng tồn tại: sự nhẹ nhàng, hóm hỉnh, và thoải mái. Cứ như thể anh ấy đã moi rỗng tôi ra rồi nhồi lại bằng lông vũ vậy. Anh ấy đã giúp tôi trở thành một Cô nàng Dễ chịu – có lẽ với một ai khác, tôi sẽ không thể trở thành người như vậy. Mà tôi cũng không muốn thế. Tôi không thể nói rằng mình không thích một vài khía cạnh của điều đó: Tôi đã ăn bánh Trung thu, tôi đi chân trần, tôi thôi không lo lắng nữa. Tôi xem những bộ phim ngớ ngẩn và ăn thức ăn có chứa chất hóa học. Điểm mấu chốt là, tôi không nghĩ xa hơn bước đầu tiên của mọi sự việc. Tôi uống cola và chẳng màng đến việc làm thế nào để tái chế chiếc lon hay a-xít sẽ làm tôi sôi bụng, thứ a-xít mạnh đến độ có thể tẩy mạ của một đồng xu. Chúng tôi đi xem một bộ phim ngớ ngẩn và tôi chẳng buồn bận tâm đến sự phân biệt đối xử giới tính đầy xúc phạm, hay việc thiếu những vai diễn có ý nghĩa cho những nhóm người thiểu số. Tôi thậm chí chẳng bận tâm liệu bộ phim đó có ý nghĩa gì hay không. Tôi không cần biết bất cứ điều gì sẽ xảy ra tiếp sau đấy. Chẳng có gì quan trọng hết, tôi đang sống với thực tại, và tôi có thể cảm thấy mình ngày càng trở nên nông cạn và ngốc nghếch hơn. Nhưng cũng hạnh phúc nữa.

Trước khi gặp Nick, tôi chưa bao giờ thực sự cảm thấy mình là một con người, bởi tôi luôn luôn chỉ là một sản phẩm. Amy Tuyệt vời phải tài giỏi, sáng tạo, tốt bụng, sâu sắc, dí dỏm và vui vẻ. *Chúng ta chỉ muốn con được hạnh phúc*. Rand và Marybeth lúc nào cũng nói vậy, nhưng họ chẳng bao giờ giải

thích phải làm thế nào. Có rất nhiều bài học, cơ hội, và lợi thế, nhưng họ không bao giờ dạy tôi làm sao để được hạnh phúc. Tôi vẫn nhớ mình luôn bị những đứa trẻ khác làm rối trí. Tôi dự một bữa tiệc sinh nhật và nhìn những đứa khác cười khúc khích và làm mặt hề, rồi tôi đã thử làm thế, nhưng tôi không hiểu *tại sao*. Tôi ngồi đó với sợi dây thun của chiếc mũ sinh nhật thít chặt, làm hằn lên phần cơ mềm dưới cằm, lớp kem phủ bánh vón cục đã nhuộm xanh hàm răng của tôi, và tôi cố hiểu vì sao điều đó lại tức cười.

Với Nick, tôi rốt cuộc cũng hiểu. Bởi anh ấy thú vị vô cùng. Nó giống như hẹn hò với một con rái cá biển vậy. Anh ấy là người đầu tiên tôi từng gặp có tính cách vui vẻ một cách tự nhiên, mà lại ngang bằng với tôi. Anh ấy giỏi giang, lộng lẫy, hài hước, duyên dáng và mê hoặc. Mọi người thích anh ấy. Phụ nữ yêu anh ấy. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo nhất: cặp đôi hạnh phúc nhất từng thấy. Điều đó không có nghĩa rằng tình yêu là một cuộc cạnh tranh. Nhưng tôi không hiểu ở bên nhau để làm gì nếu các bạn không phải là những người hạnh phúc nhất.

Trong một vài năm ấy, có lẽ tôi đã hạnh phúc hơn bất cứ quãng thời gian nào trước hoặc sau đấy – khi giả vờ là một con người khác. Tôi không thể hiểu được điều này có nghĩa gì nữa.

Nhưng rồi mọi chuyện phải chấm dứt, bởi nó không có thật, đó không phải là tôi. Đó không phải là *em*, Nick ạ! Em tưởng anh biết chứ. Tôi đã nghĩ nó gần giống một trò chơi. Tôi đã nghĩ giữa chúng tôi có sự thấu hiểu mà chỉ cần nháy mắt *đừng hỏi, đừng nói*. Tôi đã cố gắng rất nhiều để thoải mái. Nhưng không được lâu bền. Anh ấy hóa ra cũng không thể duy trì con người đó của mình: những lời bông đùa dí dỏm, những trò chơi thông minh, sự lãng mạn, sự tán tỉnh. Tất cả bắt đầu tự sụp đổ. Tôi ghét Nick vì đã ngạc nhiên khi tôi trở thành chính tôi. Tôi ghét anh ấy vì đã không hiểu rằng chuyện này phải kết thúc, vì anh ấy đã thực sự tin rằng mình cưới con người đó, một sản phẩm tưởng tượng của hàng triệu gã đàn ông thủ dâm, tự sướng bằng tay và tự thỏa mãn. Anh ấy có vẻ thực sự kinh ngạc khi tôi yêu cầu anh ấy *lắng nghe* tôi. Anh ấy không thể tin được rằng tôi không thích dùng sáp tẩy lông hoàn toàn vùng kín và quan hệ bằng miệng với anh ấy khi được yêu cầu. Rằng thực sự tôi đã khó chịu khi anh ấy không đến uống rượu với bạn bè của tôi. Đoạn nhật ký lố bịch đó ư? *Tôi không cần diễn đi diễn lại những vở kịch khỉ múa một cách tội nghiệp cho bạn bè mình xem. Tôi hài lòng khi để anh ấy được là chính mình*. Đó chỉ là thứ nhảm nhí hoàn toàn xuẩn ngốc kiểu Cô nàng Dễ chịu. Đúng là một con khốn. Một lần nữa, tôi không hiểu: Nếu bạn để một người đàn ông hủy bỏ những kế hoạch hoặc từ chối không làm mọi việc vì bạn, bạn đã *thua*. Bạn không có được thứ bạn muốn. Điều đó khá rõ rồi còn gì. Dĩ nhiên, anh ta có thể vui, anh ta có thể nói rằng bạn là *cô nàng dễ chịu nhất trên đời*, nhưng anh ta nói thế bởi vì *anh ta được làm theo ý mình*. Anh ta gọi bạn là Cô nàng Dễ chịu để lừa phỉnh bạn đấy! Đó là cách đàn ông vẫn làm: Bọn họ cố làm ra vẻ bạn là một cô nàng dễ chịu, cốt để bạn nhượng bộ trước những yêu cầu của họ. Giống như giọng lưỡi của một gã bán ô-tô khi bạn chưa chấp thuận mua chiếc xe đó: *Ngài muốn trả bao nhiêu cho vẻ đẹp nhường này nào?* Cụm từ dễ sợ mà đàn ông vẫn hay sử dụng là: "Ý anh là, anh biết *em* sẽ không phiền nếu anh…" *Có, tôi có phiền đấy*. Cứ nói thế đi. Đừng để thua, cô ngốc ngớ ngẩn ạ.

Vậy là chuyện đã phải chấm dứt. Cam kết với Nick, cảm thấy an toàn với Nick, hạnh phúc với Nick, đã khiến tôi nhận ra còn có một Amy Thực sự ở đó, và cô ấy tốt đẹp hơn, hay ho hơn, phức tạp hơn và thách thức hơn rất nhiều so với Amy Dễ chịu kia. Dù sao đi nữa thì Nick vẫn muốn Amy Dễ chịu. Bạn có thể tưởng tượng được rằng, rốt cuộc khi bạn phơi bày con người thực của mình trước người chồng của bạn, người bạn tâm giao của bạn, và khiến anh ấy *không thích bạn nữa?*Vậy là sự chán gét bắt đầu như thế đấy. Tôi đã suy ngẫm về điều này rất nhiều, và tôi cho rằng, điểm khởi đầu chính là từ đó.

Nick Dunne

Ngày thứ bảy mất tích

TÔI BƯỚC VÀI BƯỚC VÀO TRONG CĂN LỀU chứa củi trước khi buộc phải dựa vào tường và lấy lại bình tĩnh.

Tôi biết là việc này sẽ rất tệ. Tôi đã biết ngay khi tôi tìm ra câu trả lời: lều chứa củi. Sự vui thú buổi trưa. Những ly cocktail. Bởi những lời đó không phải nói về tôi và Amy. Mà là về tôi và Andie. Căn lều chứa củi chỉ là một trong số nhiều địa điểm lạ thường mà tôi từng làm tình với Andie. Những địa điểm gặp gỡ của chúng tôi bị hạn chế. Khu chung cư đông đúc của cô ấy gần như là nơi không thể đến được. Các nhà nghỉ thì sẽ hiện tên trên hóa đơn thẻ tín dụng, mà vợ tôi thì chẳng phải người cả tin hay ngu ngốc gì. (Andie có Master Card, nhưng hóa đơn sẽ được gửi tới mẹ cô ấy. Thật đau lòng cho tôi khi phải thừa nhận điều đó.) Nên căn lều chứa củi khuất xa phía sau nhà em gái tôi là một nơi cực kỳ an toàn mỗi khi Go đi làm. Ngôi nhà bỏ không của bố tôi cũng vậy (*Có thể anh thấy có lỗi khi đưa em đến đây/ Phải thú nhận rằng em cảm thấy có phần kỳ quặc/ Nhưng dường như chúng ta không có nhiều lựa chọn/ Chúng ta quyết định: Mình sẽ ở lại đây*), và một vài lần là phòng làm việc của tôi tại trường học (*Hình dung em là học trò của anh/ Một thầy giáo đẹp trai và từng trải/ Tâm trí em chẳng còn thấy e ngại (có màng chi cả thể xác của em!))*, và một lần khác trong xe của Andie, xe dừng lại trên một con đường đất ở Hannibal sau khi tôi đưa cô ấy đến đó chơi vào một ngày nọ, một chuyến đi giống hệt với chuyến đi nhạt nhẽo cùng Amy, nhưng thỏa mãn hơn nhiều (*Anh đưa em đến để nghe anh bầu bạn/ Những cuộc phiêu lưu thời niên thiếu của anh: chiếc mũ không chóp, chiếc quần jeans không lành*).

Mỗi câu đố đã được giấu ở một địa điểm mà tôi từng phản bội Amy. Cô ấy dùng trò chơi săn tìm kho báu này để đưa tôi đi một vòng qua các điểm thể hiện sự bội bạc của mình. Tôi có cảm giác buồn nôn khi tưởng tượng cảnh Amy lái xe theo đuôi gã tôi mù tịt này – tới nhà của bố tôi, tới nhà Go, tới cái nơi Hannibal chết tiệt ấy – nhìn tôi làm tình với cô gái trẻ ngọt ngào kia rồi bĩu môi vì ghê tởm và niềm hân hoan chiến thắng.

Bởi cô ấy biết cô ấy sẽ trừng phạt tôi thích đáng. Giờ thì, ở điểm dừng cuối cùng của chúng tôi, Amy đã sẵn sàng cho tôi thấy cô ấy thông minh đến nhường nào. Bởi căn lều chứa củi có đầy đủ mọi đồ đạc và dụng cụ mà tôi đã từng thề với Boney và Gilpin rằng tôi không hề mua chúng bằng những tấm thẻ tín dụng đó, những tấm thẻ mà tôi đã thề là tôi không hề biết gì về chúng cả. Những cây gậy đánh golf đắt một cách điên rồ, những chiếc đồng hồ đó và những bộ điều khiển trò chơi điện tử, quần áo của các hãng thiết kế, tất cả đều ở đây, chờ đợi, ngay trên khu đất này của em gái tôi. Ở một nơi có vẻ như tôi đã cất giữ chúng để chờ đến lúc vợ tôi chết đi và tôi có thể tận hưởng một chút lạc thú.

Tôi gõ cửa trước nhà Go, và con bé ra mở cửa với điếu thuốc trên miệng. Tôi nói với Go rằng tôi muốn cho con bé xem một thứ, rồi quay đi và chẳng nói chẳng rằng dẫn nó thẳng tới chỗ căn lều.

"Xem đây." Tôi nói và dẫn nó về phía cánh cửa đang mở.

"Những thứ này có phải… Đây có phải là tất cả những thứ đồ… từ những chiếc thẻ tín dụng đó?" Giọng Go giận dữ và lạc hẳn đi. Con bé đưa một tay lên che miệng và lùi lại một bước cách xa tôi, và tôi hiểu ra ngay lập tức, con bé đã nghĩ rằng tôi đang thú tội với nó.

Khoảnh khắc ấy, chúng tôi sẽ không bao giờ có thể xóa bỏ được. Chỉ riêng điều đó thôi đã khiến tôi

thấy căm ghét vợ mình rồi.

"Amy đang mưu hại anh, Go." Tôi nói. "Go, Amy đã mua những thứ này. Cô ấy đang *mưu hại* anh."

Con bé phản ứng lại. Hai mí mắt chớp chớp, một lần, hai lần, rồi nó khẽ lắc đầu, như thể muốn mình giữ sạch hình ảnh: Nick là kẻ giết vợ.

"Amy âm mưu hại anh với tội danh giết cô ấy. Hiểu chứ? Câu đố cuối cùng của cô ấy đã dẫn anh đến đây, và không, anh không hề biết về *bất cứ* thứ gì trong đám đồ đạc này cả. Đấy là tuyên bố trang trọng của cô ấy. *Xin giới thiệu: Nick Vào Tù!*" Một thứ bong bóng đầy hơi khổng lồ đang hình thành phía sau cổ họng tôi – tôi sắp sửa thổn thức hoặc phá lên cười. Tôi đã phá lên cười. "Ý anh là, phải vậy không? Mẹ kiếp thật, phải vậy không?"

Vậy hãy nhanh, bắt đầu nhé, xin anh/ Em sẽ dạy anh vài điều lần này đấy. Những lời cuối cùng trong câu đố đầu tiên của Amy. Sao tôi lại không nhận ra cơ chứ?

"Nếu chị ấy gài bẫy anh, sao lại còn để anh biết?" Go vẫn đang nhìn trân trối và sững sờ trước những đồ đạc chứa bên trong căn lều của mình.

"Bởi cô ấy đã thực hiện nó quá hoàn hảo. Cô ấy luôn cần được công nhận về điều đó, lời tung hô, lúc nào cũng thế. Cô ấy muốn anh biết rằng anh đang tiêu đời rồi. Cô ấy không cưỡng lại được mong muốn đó. Nếu không sẽ chẳng có gì thú vị đối với cô ấy cả."

"Không đúng." Go vừa nói vừa cắn móng tay. "Còn điều gì đó khác nữa. Điều gì đó sâu xa hơn thế. Anh đã đụng vào thứ gì trong này chưa?"

"Chưa."

"Tốt. Vậy thì vấn đề trở nên…"

"Cô ta nghĩ anh sẽ làm gì khi anh tìm thấy những thứ này chứ, đống bằng chứng buộc tội này, trên đất nhà em gái anh." Tôi nói. "Đó chính là vấn đề, bởi bất kỳ điều gì cô ta cho rằng anh sẽ làm, bất cứ điều gì cô ta muốn anh làm, anh phải làm ngược lại. Nếu cô ta nghĩ rằng anh sẽ hoảng loạn và cố gắng vứt bỏ hết những thứ này, anh đảm bảo với em rằng cô ta có cách để anh sẽ bị bắt giữ nếu làm thế."

"Thực ra, anh không thể để chúng ở đây được." Go nói. "Để ở đây thì anh chắc chắn cũng sẽ bị bắt thôi. Anh có chắc đó là câu đố cuối cùng không? Món quà của anh đâu?"

"Ồ. Chết tiệt. Không. Nó hẳn phải ở đâu đó trong kia."

"Đừng có đi vào đó." Go nói.

"Anh phải vào. Có Chúa mới biết cô ta có gì khác nữa dành cho anh."

Tôi thận trọng bước vào trong căn lều ẩm ướt, ép chặt hai bàn tay sát hai bên mình, rồi rón rén đi bằng mũi chân để dấu chân không lưu lại. Khi vừa đi qua một chiếc tivi màn hình phẳng, tôi đã nhìn thấy chiếc phong bì màu xanh của Amy đặt trên một hộp quà lớn được gói bởi loại giấy bạc đẹp đẽ của cô ta. Tôi mang chiếc phong bì và hộp quà ra ngoài trời ấm áp. Trong chiếc hộp nặng có thứ gì đó rất nặng, phải đến hơn chục ký, và gồm nhiều mảnh bởi chúng trượt qua lại và va đập, tạo ra âm thanh lạch cạch khó hiểu khi tôi đặt chiếc hộp xuống cạnh chân chúng tôi. Go bất giác bước lùi một bước ra xa khỏi chiếc hộp. Tôi vuốt nhẹ lấy chiếc phong bì và mở ra.

Chồng thân yêu,

Giờ là lúc em dành thời gian để anh biết rằng em hiểu rõ anh hơn những gì anh có thể hình

dung đấy. Em biết đôi khi anh nghĩ anh đang phiêu lưu trong thế giới này một mình, chẳng ai nhìn thấy, chẳng ai để ý. Nhưng đừng nghĩ vậy, dù chỉ một giây thôi. Em đã có hẳn một nghiên cứu về anh rồi. Em biết anh định làm gì trước cả khi anh bắt tay vào việc. Em biết những nơi anh đã đến, và em biết nơi anh sẽ đi. Nhân kỷ niệm ngày cưới lần này, em đã sắp xếp một chuyến đi: Hãy đi theo dòng sông yêu quý của anh, ngược dòng! Và anh thậm chí không cần phải bận tâm đến việc cố tìm món quà kỷ niệm ngày cưới của anh đâu. Lần này món quà sẽ tự tìm đến anh! Vậy nên hãy ngồi xuống và thư giãn đi, bởi anh TIÊU ĐỜI rồi.

"Có gì ở thượng lưu con sông vậy?" Go hỏi, và rồi tôi rên rỉ.

"Cô ta cho anh *ngược*."

"Khốn kiếp chị ta. Mở hộp đi."

Tôi quỳ xuống và lách đầu ngón tay để mở nắp hộp, như thể sắp sửa có một vụ nổ vậy. Im lặng. Tôi ghé mắt nhìn vào trong. Có hai con rối bằng gỗ, nằm cạnh nhau, ở dưới đáy hộp. Có vẻ như là hai vợ chồng. Con rối chồng mặc áo hề sặc sỡ và đang cười toe toét một cách điên dại, tay đang cầm gậy hay que gì đó. Tôi lôi nó ra, chân tay nó khua loạn xạ xung quanh một cách phấn khích như thể một vũ công đang khởi động vậy. Con rối vợ đẹp hơn, tinh tế hơn và cứng hơn. Khuôn mặt trông sững sờ, như thể cô ta đã nhìn thấy một điều gì đó khủng khiếp lắm. Phía bên dưới nó là một đứa bé nhỏ xíu được buộc vào người con rối mẹ bằng một dây nơ. Những con rối này đều là loại cổ xưa, rất nặng và to lớn, gần bằng cỡ những con hình nhân nói tiếng phát ra từ bụng. Tôi nhặt con rối chồng lên, nắm chặt cần điều khiển to chắc như một chiếc chùy, thế là tay và chân nó co quắp lại một cách cuồng dại.

"Ghê quá." Go nói. "Thôi đi."

Bên dưới hai con rối là một mẩu giấy xanh mềm mại được gập làm đôi. Trên đó là nét chữ viết tay của Amy, dưới dạng các bộ phận của một con diều, chỉ toàn hình tam giác và các dấu chấm. Nội dung là:

Sự khởi đầu của một câu chuyện mới tuyệt vời, Nick ạ! "Cách làm là vậy đó!"

Tận hưởng nhé.

Chúng tôi đặt tất cả các câu đố của Amy và chiếc hộp đựng mấy con rối kia lên trên chiếc bàn bếp của mẹ tôi. Chúng tôi nhìn chăm chăm vào những vật thể đó như thể đang lắp ghép một trò chơi xếp hình.

"Sao lại phải bận tâm với trò tìm kho báu này nếu chị ta đã lên… kế hoạch của chị ta rồi." Go nói.

Kế hoạch của chị ta đã trở thành cách nói ngắn gọn trực tiếp của *việc giả vờ mất tích và gài bẫy anh về tội danh giết người*. Nó nghe có vẻ bớt điên hơn.

"Một mặt là để đánh lạc hướng anh. Khiến anh tin rằng cô ta vẫn yêu anh. Anh sẽ chạy theo những câu đố của cô ta trên khắp các lãnh thổ của Chúa, với niềm tin rằng vợ mình muốn phục thiện, muốn bắt đầu lại cuộc hôn nhân của bọn anh..."

Những lời nhắn của cô ta đã đưa tôi vào một trạng thái mơ mộng kiểu đàn bà con gái, khiến tôi thấy ghê tởm. Khiến tôi thấy bối rối. Sự bối rối ăn vào tận xương tủy, trở thành một phần DNA của con người bạn và thay đổi bạn. Sau ngần ấy năm mà Amy vẫn còn có thể chơi đùa tôi. Chỉ cần viết một vài lời nhắn nhủ và cô ta hoàn toàn đã lôi kéo được tôi trở lại. Tôi là con rối dưới sợi dây điều khiển của cô ta.

Tôi sẽ tìm ra cô, Amy. Lời lẽ thì yêu thương, nhưng ý đồ thì đầy căm hận.

"Và như thế anh sẽ không ngừng suy nghĩ rằng: *Ồ, trông cứ như thể tôi đã giết vợ mình vậy, tôi băn khoăn sao lại thế nhỉ?"*.

"Và cảnh sát sẽ lấy làm lạ – anh cũng sẽ lấy làm lạ – nếu chị ta không tiếp tục trò săn tìm kho báu này, tiếp tục truyền thống này." Go lý giải. "Khi đó sự việc sẽ như thể là chị ta đã biết trước rằng mình sắp sửa biến mất vậy."

"Dù sao thì những thứ này cũng khiến anh thấy lo lắng." Tôi vừa nói vừa chỉ tay vào mấy con rối. "Chúng thật bất thường đến mức hẳn là chúng phải có một ý nghĩa nào đó. Ý anh là, nếu cô ta đơn giản chỉ muốn đánh lạc hướng anh trong một thời gian, thì món quà cuối cùng đáng lẽ phải là thứ gì đó bằng gỗ mới phải."

Go lướt một ngón tay trên trang phục thằng hề sặc sỡ của con rối. "Rõ ràng chúng đã cũ lắm rồi. Đồ cổ." Con bé lật ngược quần áo của những con rối lên, làm lộ ra cán tay cầm của con rối chồng. Con rối vợ chỉ có một lỗ hổng hình vuông trên đầu. "Điều này có thể xem là mang tính nhục dục không? Con đực có cán tay cầm to bằng gỗ này, giống như dương vật. Còn con cái thì thiếu mất tay cầm của nó. Nó chỉ có một lỗ hổng."

"Một nhận định khá hiển nhiên: Đàn ông có dương vật và đàn bà có âm đạo sao?"

Go thọc một ngón tay vào bên trong lỗ hổng của con rối vợ, khua khoắng một vòng để đảm bảo không có gì giấu bên trong đó. "Vậy ý Amy muốn nói gì?"

"Khi anh mới nhìn thấy chúng, anh đã nghĩ: *Cô ta mua đồ chơi trẻ con*. Mẹ, bố, em bé. Bởi cô ta có thai."

"Liệu chị ta có thai thật không?"

Một cảm giác thất vọng xâm chiếm lấy tôi. Hay đúng hơn là ngược lại. Không phải là một cơn sóng xô đến, đổ ập lên người tôi, mà là một cơn thủy triều đang xuống: một cảm giác tựa như thứ gì đó đang rút đi, kéo tôi đi cùng với nó. Có thể tôi không còn hy vọng vợ mình mang thai nữa, nhưng tôi cũng không thể khiến mình hy vọng rằng cô ta không mang thai.

Go lôi con rối chồng ra, rồi chun mũi lại và bóng đèn trí tuệ bật sáng. "Anh chính là một con rối ở trên dây."

Tôi bật cười. "Anh thực sự cũng đã nghĩ chính xác như vậy đấy. Nhưng tại sao lại là một cặp rối? Rõ ràng Amy không phải là một con rối dây, cô ta là người điều khiển rối cơ mà."

"Và còn *Cách làm là vậy đó* nghĩa là sao? Làm *cái gì*?"

"Làm khốn nạn đời anh chăng?"

"Đó không phải những lời Amy vẫn thường nói à? Hay một trích dẫn từ những quyển sách *Amy Tuyệt vời* chẳng hạn, hay là…" Con bé vội vàng chạy đến chỗ máy tính của mình và tìm kiếm cụm từ *Cách làm là vậy đó*. Kết quả hiện lên là lời bài hát "Cách làm là vậy đó" của Madness. "Ồ, em còn nhớ ban nhạc này." Go nói. "Một ban nhạc ska tuyệt vời."

"Nhạc ska." Tôi nói rồi chuyển sang cười như điên dại. "Tuyệt vời thật."

Lời bài hát nói về một người thợ chuyên làm những công việc lặt vặt, một kẻ có thể làm đủ loại việc sửa chữa nhà cửa – bao gồm cả điện, nước – và thích được trả công bằng tiền mặt.

“Trời đất ơi, anh chúa ghét nhạc những năm 80.” Tôi nói. “Lời lẽ chẳng bao giờ có ý nghĩa cả.”

“*Hành động phản xạ giống như là đứa con một.*” Go vừa nói vừa gật đầu.

“*Đứa con đó đang chờ ở gần công viên.*” Tôi tự động lẩm bẩm đáp lại.

“Vậy nếu đúng là bài hát này, thì nó có nghĩa là gì?” Go quay sang, chăm chú nhìn vào mắt tôi hỏi. “Đó là bài hát về một gã làm những nghề lặt vặt. Có thể một ai đó đã vào nhà anh, để sửa chữa đồ đạc. Hoặc *lắp đặt* đồ đạc. Ai đó được trả bằng tiền mặt để không lưu lại giấy tờ gì.”

“Ai đó đã lắp đặt máy quay phim chăng?” Tôi hỏi. “Amy có ra khỏi thị trấn một vài lần trong suốt thời gian anh… anh ngoại tình. Có thể cô ta cho rằng sẽ quay phim được bọn anh.”

Go lập tức nhìn tôi dò xét.

“Không, không bao giờ, không bao giờ có chuyện đó ở nhà bọn anh cả.”

“Có thể đó là một cánh cửa bí mật nào đó chăng?” Go gợi ý. “Một tấm ván giả bí mật nào đó mà Amy đã đặt lên để che chắn chỗ chị ta giấu thứ gì đó, sẽ… em không biết nữa, sẽ minh oan cho anh chẳng hạn?”

“Anh nghĩ chắc là vậy. Đúng rồi, Amy dùng một bài hát của Madness để đặt cho anh một câu đố dẫn tới tự do của chính mình, giá như anh có thể luận giải được những mật mã xảo quyệt đẫm chất ska kia của bọn họ.”

Tới đó thì Go cũng phì cười. “Chúa ơi, có lẽ chúng ta là những kẻ vô cùng điên loạn. Phải vậy không? Chuyện này hoàn toàn điên rồ đúng không?”

“Không điên đâu. Cô ta đã cài bẫy anh. Không có cách nào khác hơn để lý giải về *nhà kho* chứa đồ ở sân sau *của em* đâu. Và thật đúng với kiểu cách của Amy khi đã lôi em vào vụ này, bôi nhọ em một chút với thứ rác rưởi của anh. Không, đây chính là Amy. Món quà và lời nhắn quỷ quyệt làm hoa mắt chóng mặt kia mà anh cần phải hiểu. Không, nó phải có mối liên quan trở lại với những con rối. Thử tìm lại với từ *con rối dây* xem.”

Tôi đổ vật xuống đi-văng, toàn thân không ngừng run nhẹ. Go đang trong vai trò thư ký. “Ôi Chúa ơi. Ngu thật! Chúng là những con rối Punch và Judy. Nick! Chúng ta đúng là lũ ngốc. Câu nói ấy, là slogan của Punch. *Cách làm là vậy đó!*”.

“Được rồi. Một chương trình múa rối xưa cũ – chương trình đó thực sự rất bạo lực, phải không?” Tôi hỏi.

“Thế này thì hỏng bét rồi.”

“Go, nó bạo lực, có đúng không?”

“Phải. Rất bạo lực. Chúa ơi, chị ta điên loạn rồi.”

“Hắn đánh cô ta, có phải không?”

“Em đang đọc… được rồi. Punch đã giết con của bọn họ.” Con bé ngước lên nhìn tôi. “Và khi Judy đương đầu với hắn ta, hắn đánh cô ta. Đến chết.”

Cổ họng tôi ứ nghẹn nước miếng.

“Và mỗi lần hắn ta làm điều gì đó khủng khiếp mà không bị trừng phạt, hắn ta đều nói: *Cách làm là vậy đó!*” Con bé tóm lấy Punch và đặt nó vào lòng. Những ngón tay của Go ghì chặt lấy những ngón

tay bằng gỗ như thể đang ôm một đứa bé vậy. "Hắn nói tỉnh bơ, kể cả khi hắn giết vợ và con mình."

Tôi nhìn vào mấy con rối. "Vậy là cô ta đang kể cho anh câu chuyện về việc mưu hại anh."

"Em không thể tin được chuyện này. *Đồ thần kinh* khốn kiếp."

"Go?"

"Phải, đúng thế đấy: Anh không muốn chị ta có thai, anh nổi giận và giết cả chị ta lẫn đứa trẻ chưa ra đời."

"Có cảm giác thất vọng tột cùng, không hiểu vì sao nữa." Tôi nói.

"Đỉnh điểm là khi anh được dạy một bài học mà Punch không bao giờ học được cả. Anh sẽ bị tóm cổ và bị kết tội giết người."

"Và Missouri lại có án tử hình chứ." Tôi nói. "Trò vui đây."

Ngày của Amy Elliott Dunne

CÁC BẠN CÓ BIẾT TÔI ĐÃ PHÁT HIỆN RA như thế nào không? Tôi *đã thấy* bọn họ. Gã chồng của tôi ngu xuẩn thế đấy. Đó là một đêm tuyết tháng Tư, tôi cảm thấy cô đơn vô cùng. Tôi uống một ly amaretto ấm áp cùng với Bleecker và đọc sách, rồi tôi nằm trên mặt sàn nhìn tuyết rơi ngoài trời kia, lắng nghe những tuyển tập đĩa nhạc cũ đã xước ấy, như trước đây Nick và tôi vẫn thường làm (phần nhật ký đó là thật). Đột nhiên tôi có tâm trạng lãng mạn: tôi sẽ đến Quán Bar gây bất ngờ cho anh ấy, và chúng tôi sẽ uống vài ly, rồi cùng nhau đi thơ thẩn trên phố vắng, tay đeo găng hở ngón. Chúng tôi sẽ dạo bộ quanh khu trung tâm thị trấn tĩnh lặng, và anh ấy sẽ đẩy tôi sát vào một bức tường rồi hôn tôi trong màn tuyết rơi tựa như những chiếc kẹo bông. Đúng vậy, tôi muốn anh ấy quay trở lại đến chết đi được, đến mức tôi sẵn lòng tái dựng lại khoảnh khắc ấy. Tôi sẵn lòng lại giả bộ là một con người khác. Tôi nhớ mình đã nghĩ: *Chúng tôi vẫn có thể tìm cách để biến điều đó thành hiện thực. Hy vọng là thế!* Tôi đã theo anh ấy suốt cả chặng đường để tới Missouri này, bởi không hiểu vì một lý do nào đó, tôi vẫn tin tưởng rằng anh ấy sẽ lại yêu tôi, yêu tôi một cách nồng nàn và sâu đậm như đã từng thế, nó khiến mọi thứ trở nên thật tuyệt vời. Hy vọng thế!

Tôi đến Quán Bar vừa lúc anh ấy cùng cô ta ra khỏi quán. Tôi đang ở trong bãi đỗ xe chết tiệt đó, cách phía sau bọn họ chưa đầy chục mét, nhưng anh ấy đã chẳng hề nhận thấy, tôi chỉ là một bóng ma. Anh ấy không đụng chạm gì cô ta hết, vẫn chưa, nhưng tôi thừa hiểu. Tôi hiểu vì anh ấy quá *để ý* tới cô ta. Tôi đi theo bọn họ, và đột nhiên, anh ấy đẩy sát cô ta vào một gốc cây – *giữa trung tâm thị trấn* – rồi hôn cô ta. *Nick đang phản bội tôi*, tôi lặng người nghĩ, và trước khi tôi có thể buộc mình lên tiếng nói gì đó, thì bọn họ đã cùng lên căn hộ của cô ta rồi. Suốt một giờ đồng hồ, tôi ngồi trên bậc cửa chờ đợi, nhưng lạnh quá – những ngón tay đã tím lại, răng đánh vào nhau lập cập – nên tôi đành về nhà. Anh ấy thậm chí chưa bao giờ biết rằng tôi đã biết chuyện.

Tôi có một nhân cách mới, không phải loại mà tôi đã chọn. Tôi là Con đàn bà Ngớ ngẩn Tầm thường kết hôn với Gã chồng Tầm thường Khốn nạn. Anh ta đã tự một tay mình tầm thường hóa Amy Tuyệt vời.

Tôi biết những phụ nữ mà nhân cách của bọn họ được dệt nên từ bản tính hiền lành tầm thường. Cuộc đời của bọn họ là cả một danh sách những điều hạn chế: bạn trai vô tâm, cơ thể thừa đến cả chục cân, sếp thì cục cằn, chị em gái thì xảo quyệt, chồng thì bội bạc. Tôi luôn nhìn vào những câu chuyện của bọn họ, gật đầu đầy cảm thông và nghĩ bọn họ mới ngu ngốc làm sao, những người đàn bà đó, khi không lại để những chuyện như vậy xảy ra, thật chẳng có khuôn phép gì cả. Và giờ thì tôi là một trong số đó! Một trong những người đàn bà với những tâm sự bất tận khiến người ta phải gật đầu cảm thương và nghĩ: *Tội nghiệp cái thân khốn nạn nhà cô*.

Tôi có thể nghe thấy câu chuyện mà người đời sẽ thay nhau kể: làm sao Amy Tuyệt vời, một cô gái chẳng bao giờ mắc sai lầm gì, lại có thể để mình bị lôi kéo, với không một xu dính túi, đến giữa miền trung của đất nước này, nơi mà gã chồng đã vứt bỏ cô ấy vì một người đàn bà trẻ trung hơn chứ. Câu chuyện đó mới hiển nhiên, vô cùng xoàng xĩnh và đáng mua vui làm sao. Còn gã chồng của cô ấy? Hắn ta có một kết cục hạnh phúc hơn bao giờ hết. Không. Tôi không thể nào để chuyện đó xảy ra được. Không. Không bao giờ. Không bao giờ. Anh ta không thể đối xử với tôi như vậy mà vẫn thắng thế được. Không.

Tôi đã đổi *tên mình* chỉ vì cái ngữ khốn nạn đó. Lý lịch đã được *sửa đổi* – Amy Elliott trở thành

Amy Dunne – như thể điều đó là vô nghĩa vậy. Không, anh ta *không* được phép thắng.

Vậy nên tôi đã nghĩ ra một câu chuyện khác, một câu chuyện hay hơn thế, và nó sẽ hủy hoại Nick vì đã đối xử với tôi như vậy. Một câu chuyện sẽ giúp khôi phục lại sự hoàn hảo của tôi. Nó sẽ khiến tôi trở thành một nữ anh hùng, hoàn mỹ và được tôn thờ.

Bởi tất cả mọi người đều yêu mến Người con gái đã Chết.

Khá là cực đoan khi mưu hại chồng mình với tội danh ám sát chính mình. Tôi muốn các bạn biết rằng tôi nhận thức được điều đó. Những kẻ cả vú lấp miệng em bên ngoài kia sẽ lên tiếng rằng: *Cô ta nên bỏ qua thì hơn, và gói ghém chút lòng tự trọng còn lại của mình. Hãy cao thượng! Hai điều sai không làm nên một điều đúng!* Tất cả những lời đó được thốt ra bởi đám đàn bà nhu nhược, những kẻ đã đánh đồng sự yếu đuối của mình với giá trị đạo đức.

Tôi không ly hôn với anh ta bởi đó chính xác là điều mà anh ta muốn. Và tôi không tha thứ cho anh ta bởi tôi không cảm thấy mình có thể *bỏ qua sự xúc phạm* này được. Tôi có thể làm rõ vấn đề hơn được chứ? Tôi sẽ không cảm thấy đó là một kết cục thỏa đáng. Kẻ tồi sẽ giành phần thắng ư? Mẹ kiếp anh ta.

Hơn một năm nay rồi, tôi đã phải ngửi mùi âm đạo của ả đàn bà đó trên những đầu ngón tay của chồng mình khi anh ta rón rén vào giường nằm bên cạnh tôi. Tôi đã phải chứng kiến cảnh anh ta ngắm vuốt mình trong gương, chải chuốt bản thân như thể một con khỉ đầu chó nổi hứng tình trước những buổi hẹn hò của bọn họ. Tôi đã phải nghe những lời dối trá của anh ta hết lần này đến lần khác – từ những lời nói dối ngớ ngẩn kiểu trẻ con cho tới những lý lẽ phức tạp như chiếc máy của Rube Goldberg. Tôi đã phải nếm vị kẹo bơ đường qua nụ hôn khô khốc trên đôi môi của anh ta, một vị ngọt giả tạo mà trước đây chưa hề có. Tôi đã cảm thấy râu mọc lởm chởm trên khuôn mặt anh ta, điều mà anh ta biết tôi không hề thích, nhưng có lẽ cô ta lại thích. Tôi đã phải chịu đựng sự phản bội bằng tất cả năm giác quan của mình. Trong hơn một năm trời.

Cho nên có thể tôi đã cuồng loạn một phần nào đó. Tôi thừa hiểu gài bẫy chồng mình vì tội giết mình là đi quá giới hạn cho phép đối với những gì mà một phụ nữ bình thường có thể làm.

Nhưng điều này vô cùng *cần thiết*. Phải dạy cho Nick một bài học. Anh ta *chưa bao giờ* được học một bài học nào cả! Anh ta cứ nhẹ nhàng lướt qua cuộc đời bằng nụ cười rạng rỡ quyến rũ kiểu Nicky đó, bằng đặc quyền của một đứa con được chiều chuộng đó, với những lời dối trá và trốn tránh trách nhiệm, những khuyết điểm và sự ích kỷ của mình, nhưng chẳng một ai chê trách *bất cứ điều gì* về anh ta cả. Tôi nghĩ bài học này sẽ khiến anh ta trở thành một con người tử tế hơn. Hoặc chí ít là một con người đáng thương hại hơn. Đồ khốn nạn.

Tôi luôn nghĩ rằng mình có thể tạo ra một vụ án mạng hoàn hảo. Những kẻ thất bại bị bắt chỉ vì bọn họ đã không kiên nhẫn; bọn họ đã bỏ qua việc lập kế hoạch. Tôi lại mỉm cười khi sang số năm trên chiếc xe bỏ trốn cà tàng của mình (Cathage giờ đã lùi xa bảy mươi tám dặm mù mịt phía sau đám bụi đường). Tôi chuẩn bị tâm thế sẵn sàng cho những chiếc xe tải chạy tốc độ cao – chiếc xe của tôi như chỉ chực bay lên mỗi khi có chiếc bán tải nào đó vượt qua. Nhưng tôi vẫn cười, bởi chiếc xe này cho thấy tôi thông minh đến nhường nào: tôi đã mua nó với giá một nghìn hai trăm đô-la tiền mặt thông qua quảng cáo của Craigslist. Tôi mua nó từ năm tháng trước, nên ký ức đó chẳng có gì là mới mẻ trong tâm trí của bất cứ ai. Một chiếc Ford Festiva 1992, loại nhỏ nhất và là chiếc xe đáng quên nhất trên thế giới này. Tôi gặp những người bán chiếc xe này vào buổi tối, tại bãi đỗ xe của một cơ sở WalMart tại Jonesboro ở Arkansas. Tôi đã bắt chuyến tàu tới đó với một xấp tiền mặt trong túi xách – mỗi

chiều đi mất tám tiếng, trong khi Nick đang có chuyến đi chơi với đám bạn của mình. (Và nhắc đến *chuyến đi với đám bạn*, ý tôi là *làm tình với ả dâm đãng đó*.) Tôi đã dùng bữa tại toa ăn trên tàu, nguyên một cây xà-lách với hai trái cà chua bi mà trong thực đơn ghi là món salad. Ngồi cạnh tôi là một người nông dân mang tâm trạng não nề, đang trên đường trở về nhà sau chuyến thăm cô cháu gái mới sinh của mình.

Cặp đôi bán chiếc Ford cho tôi có vẻ cũng thận trọng giống như tôi. Suốt cả buổi, người phụ nữ chỉ ngồi trong xe, ôm một đứa trẻ ở độ tuổi biết đi đang ngậm núm vú giả, quan sát chồng cô ta với tôi trao tiền và chìa khóa. (Bạn biết câu này chuẩn ngữ pháp mà: chồng cô ta với tôi.) Sau đó cô ta ra khỏi xe và tôi vào trong xe. Nhanh thế đấy. Qua gương chiếu hậu, tôi thấy bọn họ cầm tiền đi vào WalMart. Tôi đã cất chiếc xe tại một điểm đỗ dài hạn ở St. Louis. Mỗi tháng hai lần tôi lại đến đó để chuyển nó sang một điểm đỗ mới. Thanh toán tiền mặt. Đội mũ bóng chày. Quá dễ dàng.

Vậy đấy, đó mới chỉ là một thí dụ. Cho sự kiên nhẫn, lập kế hoạch, và sự khôn ngoan. Tôi hài lòng với chính mình; còn ba tiếng nữa tôi sẽ tới khu vực nhộn nhịp nhất của Missouri Ozarks và điểm đến của tôi là một quần đảo nhỏ có cho thuê các căn nhà gỗ trong rừng, nhận thanh toán hàng tuần bằng tiền mặt và có truyền hình cáp, một điều kiện bắt buộc. Đó là nơi tôi sẽ tạm trốn trong một hoặc hai tuần đầu; tôi không muốn chìa mặt ra đường khi tin tức được phát đi, và đây sẽ là nơi cuối cùng mà Nick có thể nghĩ là tôi trốn ở đó khi anh ta nhận ra là tôi đang lẩn trốn.

Đoạn đường cao tốc này đặc biệt xấu. Đúng là thảm họa của miền Trung Mỹ. Sau hai mươi dặm nữa thì tôi nhìn thấy ở phía trên đoạn đường tránh là những gì còn lại của một trạm xăng gia đình, đứng đơn độc, trống không nhưng không bị bịt kín cửa. Khi tôi dừng xe bên lề đường và thấy cửa nhà vệ sinh nữ mở toang. Tôi bước vào – không có điện, nhưng có một chiếc gương khung kim loại méo mó và vẫn có nước. Dưới ánh nắng chiều và hơi nóng của phòng tắm hơi, tôi lấy ra từ trong túi xách một chiếc kéo sắt và thuốc nhuộm tóc màu nâu lông thỏ. Tôi cắt một đoạn dài mái tóc của mình. Tất cả phần tóc vàng đó được cho vào một chiếc túi nhựa. Không khí thổi vào phía sau gáy tôi, và đầu tôi có cảm giác nhẹ nhõm, như thể một trái bóng bay vậy – tôi thích thú quay quay đầu vài lần. Tôi chải thuốc nhuộm lên tóc, nhìn đồng hồ đeo tay và quanh quẩn ở lối vào, phóng tầm mắt nhìn ra xa vài dặm trên khu bình nguyên bằng phẳng đó, thấp thoáng những cửa hàng đồ ăn nhanh và một loạt các nhà nghỉ. Tôi như nghe được tiếng khóc của người Anh-điêng. (Nick sẽ ghét trò đùa này. Phái sinh! Và rồi anh ta sẽ nói tiếp "mặc dù theo giới phê bình thì từ *phái sinh* bản thân nó cũng là phái sinh." Tôi phải gạt bỏ anh ta ra khỏi đầu mới được – anh ta vẫn xâm nhập vào lãnh thổ của tôi dù ở cách xa đây hàng trăm dặm.) Tôi gội đầu trong chiếc bồn rửa, nước nóng khiến tôi toát hết mồ hôi. Sau đấy tôi trở ra xe với chiếc túi đựng tóc và rác. Tôi đeo một cặp kính gọng kim loại đã lỗi mốt rồi nhìn mình trong gương chiếu hậu và lại mỉm cười. Nick và tôi chắc hẳn đã không lấy nhau nếu lần đầu anh ta gặp tôi trong bộ dạng thế này. Mọi chuyện có thể đã khác đi nếu tôi không quá xinh đẹp.

Mục 34: Thay đổi diện mạo. Đã xong.

Quả thực, tôi không biết phải giả làm Amy Đã Chết như thế nào. Tôi cố tìm hiểu xem con người nào thì phù hợp với tôi, con người nào mà tôi sẽ nhập vai trong vài tháng tới. Bất cứ ai, tôi cho là vậy, ngoại trừ những kiểu người mà tôi đã kinh qua: Amy Tuyệt vời, Cô nữ sinh của những năm 80, Cô nàng thích hoạt động ngoài trời, Cô gái ngây thơ hay ngượng ngùng, Kiểu người thời lưu dí dỏm, Cô gái sắc sảo hay châm biếm, Cô nàng mang phong cách boho (phiên bản mới nhất của cô nàng thích hoạt động ngoài trời), Cô nàng Dễ chịu, Người vợ Yêu dấu, Người vợ Đáng ghét, hay Người vợ Muốn báo thù Đáng khinh bỉ. Hay Amy Trong nhật ký.

Tôi hy vọng các bạn thích Amy Trong nhật ký. Cô ta được xây dựng với hình ảnh dễ thương. Một hình ảnh để những người như các bạn sẽ thích cô ta. Cô ta thật *dễ* để có cảm tình. Tôi chưa bao giờ hiểu nổi tại sao – khi mà một ai đó có thể thích bạn – điều đó lại được coi như một lời khen ngợi chứ. Chẳng thành vấn đề. Tôi cho là những dòng nhật ký đó thật hay, và để viết được như vậy không hề đơn giản chút nào. Tôi đã phải duy trì một tính cách nhã nhặn, có phần ngây thơ, một người đàn bà yêu chồng và nhận thấy một vài khuyết điểm của anh ta (nếu không thì cô ta có vẻ ngu đần quá), nhưng rất chân thành dành hết tình cảm của mình cho người chồng. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi đã dẫn dắt người đọc (trong trường hợp này là cảnh sát, và tôi vô cùng háo hức chờ đợi bọn họ tìm ra cuốn nhật ký) theo hướng suy luận rằng Nick quả thực đã âm mưu giết tôi. Có rất nhiều câu đố phải giải và rất nhiều bất ngờ phía trước!

Nick lúc nào cũng giễu cợt những danh sách dài vô tận của tôi. ("Cứ như thể em phải chắc chắn là mình không bao giờ thỏa mãn vậy, và luôn có thứ gì đó khác cần phải được hoàn hảo, thay vì chỉ việc tận hưởng khoảnh khắc đó.") Nhưng ai thắng đây? Tôi thắng, bởi danh sách đó của tôi, một danh sách chủ đạo có tên là Tiêu đời Nick Dunne, nó đòi hỏi những nỗ lực ghê gớm. Đó là một bản danh sách hoàn thiện nhất và yêu cầu cao nhất mà tôi từng lập ra. Trên danh sách đó có mục *Viết nhật ký từ năm 2005 đến năm 2012*. Bảy năm trời viết nhật ký, tuy không phải viết hàng ngày, mà chỉ cần ít nhất hai lần mỗi tháng. Bạn có biết để làm được việc này phải có quyết tâm đến thế nào không? Liệu Cô nàng Amy Dễ chịu có khả năng để làm việc đó không? Phải tìm hiểu kỹ về các sự kiện xảy ra trong mỗi tuần, rồi kiểm tra chéo với những bản kế hoạch hàng ngày trước đó của tôi, để đảm bảo rằng tôi không quên một chi tiết quan trọng nào cả. Sau đấy phải dàn dựng việc Amy Trong nhật ký sẽ phản ứng trước mỗi sự kiện như thế nào? Việc đó hầu như rất thú vị. Tôi đợi cho đến khi Nick đến Quán Bar, hoặc đi gặp bồ – cái ngữ nhạt nhẽo, lúc nào cũng nhắn tin và nhai kẹo cao su, sơn móng tay và mặc quần thể thao với logo căng ngang mông ấy (thực ra, cô ta không giống như vậy, nhưng cũng có thể như vậy chứ) – rồi tôi rót một chút cà phê hoặc mở một chai rượu, chọn một trong ba mươi hai chiếc bút của mình và viết lại cuộc đời tôi có phần khác đi.

Sự thực là đôi khi trong lúc thực hiện công việc này, tôi thấy đỡ ghét Nick hơn. Một khía cạnh nào đó của Cô nàng Dễ chịu phù phiếm sẽ cảm thấy như vậy. Nhiều lúc Nick về nhà, sặc mùi bia hoặc mùi nước rửa tay mà anh ta đã thoa lên khắp cơ-thể-sau-khi-làm-tình-với-bồ của mình (tuy không bao giờ xóa sạch được hoàn toàn thứ mùi đó – cô ta chắc hẳn có âm đạo bốc mùi rất khó chịu), rồi cười ngượng ngịu với tôi, vô cùng dịu dàng và hổ thẹn, đến mức tôi hầu như đã nghĩ rằng: *Mình sẽ không vượt qua nổi cửa ải này*. Và rồi tôi hình dung anh ta với cô ả, ả đang mặc chiếc quần lọt khe của vũ nữ thoát y và cho phép anh ta hạ thấp phẩm giá của mình bởi ả đang giả bộ làm Cô nàng Dễ chịu mà lại. Ả sẽ vờ vịt mình thích quan hệ bằng miệng, thích bóng đá, và đang bắt đầu *say bét nhè*. Rồi tôi nghĩ: *Tôi đã lấy phải một thằng đần. Tôi đã cưới một người đàn ông mà anh ta sẽ luôn luôn lựa chọn loại người đó, và khi anh ta bắt đầu chán ngấy loại gái ngớ ngẩn này rồi, anh ta sẽ chỉ việc tìm một cô ả khác, kẻ sẽ lại giả bộ làm thứ con gái kia, và anh ta sẽ không bao giờ phải làm bất cứ việc gì khó khăn trong cuộc đời của mình hết.*

Kiên quyết cứng rắn.

Tất cả là một trăm năm mươi hai đầu mục nhật ký, và tôi không nghĩ có lúc nào đó tôi đã đánh mất tính cách của cô ta. Tôi đã viết về cô ta, Amy Trong nhật ký, vô cùng cẩn thận. Cô ta được dựng lên để lôi kéo đám cảnh sát, và lôi kéo dư luận, nếu cuốn nhật ký được công bố. Bọn họ sẽ phải đọc cuốn nhật ký này như thể nó là một thể loại bi kịch Gothic vậy. Một phụ nữ tuyệt vời và nhân hậu – *cả cuộc đời ở trước mặt cô ấy, mọi thứ đều dành cho cô ấy*, bất cứ điều gì khác nữa mà bọn họ muốn nói về

người phụ nữ đã chết đó – đã chọn nhầm người bạn đời và đã phải trả một cái giá đắt nhất. Bọn họ sẽ phải yêu mến tôi. Cô ta.

Dĩ nhiên là bố mẹ tôi sẽ lo lắng, nhưng làm sao tôi có thể thông cảm với họ được đây, khi mà họ đã tạo ra tôi theo cách này và rồi bỏ mặc tôi? Họ chưa bao giờ, chưa từng bao giờ biết trân trọng hoàn toàn một sự thật rằng họ kiếm được tiền là dựa vào sự tồn tại của tôi, và lẽ ra tôi phải nhận được tiền bản quyền mới đúng. Đã vậy, sau khi bòn rút được món tiền đó *của tôi*, những bậc cha mẹ theo "chủ nghĩa nam nữ bình quyền" của tôi còn để mặc cho Nick vội vàng đưa tôi về Missouri, như thể tôi là một thứ động sản nào đó, một thứ cô dâu đặt-hàng-qua-thư, một kiểu trao đổi tài sản vậy. Lại còn tặng cho tôi thứ đồng hồ chim cúc ku khốn kiếp đó để ghi nhớ về họ nữa chứ. *Cảm ơn ba mươi sáu năm đã phục vụ nhé!* Họ xứng đáng với sự mặc tưởng rằng tôi đã chết, bởi nhìn một cách thực tế thì đó chẳng phải là hoàn cảnh mà họ đã đẩy tôi vào hay sao: không tiền bạc, không nhà cửa, không bạn bè. Họ đáng phải chịu đau khổ. Nếu bố mẹ không chăm lo được cho tôi khi tôi còn sống, thì cũng chẳng khác gì bố mẹ đã giết chết tôi rồi. Cũng như Nick, người đã hủy hoại và từ bỏ con người thực của tôi từng phần một – *em quá nghiêm túc, Amy ạ, em quá cứng nhắc, Amy ạ, em nghĩ quá nhiều về mọi chuyện, em phân tích quá nhiều thứ, em không còn là con người vui vẻ nữa, em khiến anh cảm thấy vô dụng, Amy ạ, em khiến anh cảm thấy tồi tệ, Amy ạ*. Anh ta đã lấy đi từng phần của tôi bằng những cú đánh quen thuộc: sự độc lập của tôi, niềm kiêu hãnh của tôi, sự tôn trọng của tôi. Tôi đã cho, còn anh ta chỉ nhận và nhận. Anh ta đã biến tôi thành Cây Quà tặng cho đến khi tôi tuyệt diệt.

Ả điếm đó, anh ta đã chọn ả điếm đó thay vì tôi. Anh ta đã giết chết linh hồn tôi, đó là một tội ác. Quả thực, đó là một tội ác. Ít nhất là đối với tôi.

Nick Dunne

Ngày thứ bảy mất tích

TÔI BUỘC PHẢI GỌI CHO TANNER, tay luật sư mới toanh của mình, chỉ vài giờ đồng hồ sau khi tôi thuê anh ta, và nói những lời sẽ khiến anh ta phải day dứt vì đã nhận tiền của tôi: *Tôi nghĩ là vợ tôi đang mưu hại tôi*. Tôi không thể nhìn thấy mặt anh ta, nhưng tôi có thể hình dung ra nó – tròn mắt, nhăn mặt, và sự ngán ngẩm của một người đàn ông kiếm tiền bằng cách phải lắng nghe chỉ toàn những lời dối trá.

"Ồ." Rốt cuộc thì anh ta cũng lên tiếng sau một quãng lặng tạm ngừng. "Ngay sáng mai tôi sẽ có mặt ở đó, đó là điều trước tiên, sau đấy chúng ta sẽ cùng tìm hiểu sự việc này – mọi vấn đề sẽ được thảo luận – và từ giờ đến lúc ấy, không làm gì hết, được chứ? Đi ngủ và không làm gì cả."

Go nghe lời khuyên của anh ta, uống hai viên thuốc ngủ và về phòng trước mười một giờ, trong khi đó tôi ngồi trên đi-văng của con bé theo đúng nghĩa là không làm gì hết, với cơn giận dữ tột cùng. Mỗi một lát tôi lại ra ngoài và nhìn chằm chằm về phía căn lều gỗ, hai tay đặt lên hai bên hông,như thể căn lều là một con thú dữ mà tôi đang xua đuổi vậy.

Tôi vừa bước trở lại vào nhà thì có tiếng gõ ngoài cửa sau. Trời đất ạ. Vẫn còn chưa đến nửa đêm. Tụi cớm thì hẳn phải vào từ cửa trước chứ – phải vậy không? – mà bọn phóng viên thì đâu đã đóng chốt ở nhà Go (tình hình sẽ khác, chỉ mấy ngày nữa, có khi chỉ mấy tiếng nữa thôi). Tôi đứng đấy, trong phòng khách, mất hết bình tĩnh, chần chừ, trong khi tiếng gõ lại vang lên, mạnh hơn, và khẽ chửi thề, cố tỏ ra tức giận thay vì sợ hãi. Đối mặt đi, Dunne.

Tôi đẩy tung cánh cửa. Đó là Andie. Andie chết tiệt, trông đẹp như tranh vẽ, ăn diện để đến đây và vẫn không chịu hiểu – rằng cô ấy đang chuẩn bị đưa cổ tôi vào sợi dây thòng lọng đến nơi rồi.

"Thật quá mạo hiểm, Andie." Tôi lôi mạnh cô ấy vào nhà, và cô ấy nhìn chằm chằm vào bàn tay tôi đang đặt trên cánh tay mình. "Em đang sắp sửa thòng dây vào cổ anh rồi đấy."

"Em đến từ cửa sau cơ mà." Cô ấy nói. Khi tôi trừng mắt nhìn xuống, cô ấy không thèm xin lỗi, mà còn tỏ ra cứng đầu. Tôi có thể nhận thấy rõ nét mặt của cô ấy đanh lại. "Em cần phải gặp anh, Nick. Em đã nói rồi. Em đã nói với anh rằng em phải gặp anh hoặc nói chuyện với anh hàng ngày, và hôm nay anh mất tăm mất tích. Xin để lại lời nhắn, xin để lại lời nhắn, xin để lại lời nhắn."

"Andie, nếu em không thấy anh liên lạc, điều đó có nghĩa là anh không thể nói chuyện được. Chúa ơi, anh phải đi New York gặp luật sư. Ngay ngày mai anh ta sẽ có mặt ở đây."

"Anh đã có luật sư. Vậy ra đó là việc đã khiến anh bận đến mức anh không thể gọi cho em được mười giây hay sao?"

Tôi chỉ muốn tát cho cô ấy một cái. Tôi hít vào. Tôi phải cắt đứt mọi quan hệ với Andie thôi. Trong đầu tôi không chỉ xuất hiện lời cảnh báo của Tanner. Vợ tôi rất hiểu tôi: Cô ta hiểu rằng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để tránh không phải đối mặt. Amy chỉ đợi tôi sơ sểnh, để cho mối quan hệ này tiếp diễn – và rốt cuộc là tôi sẽ bị tóm. Tôi phải chấm dứt chuyện này. Nhưng tôi phải thực hiện điều đó một cách vẹn toàn. Hãy làm cho cô ta tin rằng đây là một hành động đúng đắn.

"Thực ra anh ta đã cho anh một vài lời khuyên quan trọng." Tôi bắt đầu nói. "Những lời khuyên mà anh không thể bỏ qua được."

Mới đêm qua thôi tôi còn rất ngọt ngào và mê mẩn, với cuộc gặp gỡ bắt buộc của chúng tôi tại khu pháo đài ngụy tạo đó. Tôi đã hứa hẹn rất nhiều để cố xoa dịu cô ấy. Cô ấy đã không nhìn nhận được tình hình sẽ thế này. Cô ấy không hiểu vấn đề cho lắm.

"Lời khuyên à? Tốt. Liệu có giúp anh không còn đối xử khốn nạn như thế này với em không?"

Tôi cảm thấy cơn giận lại đùng đùng kéo đến; chuyện này đã trở thành một trận cãi nhau thời trung học mất rồi. Một gã đàn ông ba mươi tư tuổi giữa đêm khuya trong một ngày tồi tệ nhất cuộc đời mình, và tôi đang phải đối mặt với một cuộc tranh cãi kiểu gặp em ở chỗ tủ đồ! với một cô gái đang giận dữ. Tôi kéo giật cô ấy một cái, rất mạnh, một giọt nước bọt nhỏ xíu văng ra đọng lại trên môi dưới của cô ấy.

"Anh – Em không hiểu gì hết, Andie. Đây không phải chuyện đùa, đây là mạng sống của anh."

"Chỉ là… em cần anh." Cô ấy nói và nhìn xuống hai bàn tay của mình. "Em biết là lúc nào em cũng nói như vậy, nhưng em thực sự cần anh. Em không thể không gặp anh, Nick ạ. Em không thể tiếp tục như thế này được. Em không chịu đựng nổi. Lúc nào em cũng thấy sợ."

Cô ấy sợ. Tôi hình dung cảnh sát đang gõ cửa, và đây, tôi đang ở bên người con gái mà tôi đã làm tình vào buổi sáng mà vợ tôi mất tích đó. Ngày hôm đấy tôi đã đi tìm cô ấy – tôi chưa hề quay trở lại căn hộ của Andie kể từ đêm đầu tiên, nhưng buổi sáng hôm đó tôi đã đến thẳng nơi cô ấy ở, bởi tôi đã dành hàng tiếng đồng hồ nghe trái tim mình thổn thức, cố buộc mình phải mở lời với Amy: Anh muốn ly hôn. Anh đã yêu một người khác. Chúng ta phải kết thúc thôi. Anh không thể vờ yêu em được nữa, anh không thể diễn mãi trò kỷ niệm ngày cưới này được nữa – thực ra, ngay từ đầu, điều này còn sai trái hơn là việc phản bội em nữa kia. (Tôi biết: sẽ có tranh cãi.) Nhưng trong khi tôi đang lấy hết can đảm của mình, thì Amy đã lên tiếng trước, nói rằng cô ấy vẫn còn yêu tôi (đồ dối trá khốn nạn!), và thế là tôi mất hết bình tĩnh. Tôi cảm thấy mình như một thằng phản bội hèn nhát, và – tiến thoái lưỡng nan – tôi đã khao khát có được Andie để cảm thấy khá hơn.

Nhưng Andie không còn là thuốc an thần cho tôi nữa. Mà ngược lại thì đúng hơn.

Ngay cả lúc này, khi cô ấy đang vòng tay ôm lấy tôi, vô tư như cỏ dại.

"Andie, nghe này." Tôi nói và lớn tiếng thở dài, không để cô ấy ngồi xuống mà giữ cô ấy ở gần bên cửa. "Em là một người vô cùng đặc biệt đối với anh. Em đã mạnh mẽ đối mặt với tất cả những chuyện này một cách đáng kinh ngạc…" Hãy làm cho cô ta muốn anh được an toàn.

"Ý em là…" Cô ấy ngập ngừng nói. "Em cảm thấy tội nghiệp, cho Amy. Điều đó thật điên rồ. Em biết là em không có quyền cảm thấy tội nghiệp, hay lo lắng cho chị ấy. Và trên cả sự thương cảm đó, em thấy mình có lỗi." Cô ấy ngả đầu vào ngực tôi. Tôi đẩy cô ấy ra xa cách mình một cánh tay, nên cô ấy buộc phải nhìn tôi.

"Thực ra, đó là vấn đề anh nghĩ chúng ta có thể giải quyết được. Anh nghĩ chúng ta cần phải giải quyết." Tôi nói, lặp lại y hệt những lời của Tanner.

"Chúng ta nên đến gặp cảnh sát." Andie nói. "Em chính là nhân chứng ngoại phạm cho anh vào buổi sáng hôm ấy, chúng ta chỉ cần nói với họ như vậy."

"Em chỉ là nhân chứng ngoại phạm cho anh chừng một giờ đồng hồ thôi." Tôi nói. "Không ai nhìn thấy hay nghe thấy tiếng Amy từ sau mười một giờ đêm hôm trước kia. Cảnh sát có thể nói rằng anh đã giết cô ấy trước khi anh đến gặp em."

“Nghe ghê quá.”

Tôi nhún vai. Trong một giây, tôi đã nghĩ đến việc cho cô ấy biết về Amy – vợ anh đang mưu hại anh – nhưng ngay lập tức tôi gạt bỏ suy nghĩ đó. Andie không thể nào đối chọi với trình độ của Amy được. Cô ta muốn tôi là người cùng chơi với mình, và cô ta sẽ hạ gục tôi. Từ giờ trở đi, Andie sẽ là một trở ngại. Tôi nắm lấy hai cánh tay cô ấy, và nhắc lại.

“Andie, nghe này, cả hai chúng ta đều đang căng thẳng và chịu đựng một áp lực lớn kinh khủng. Và phần nhiều là do chúng ta cảm thấy mình có lỗi. Andie à, vấn đề ở chỗ chúng ta đều là những người tốt. Anh nghĩ cả hai ta cuốn hút nhau vì chúng ta có chung nhiều phẩm chất. Đó là đối xử tốt với mọi người, và làm những việc tốt. Nhưng ngay lúc này đây, chúng ta biết rằng điều chúng ta đang làm là sai trái.”

Nét mặt đau khổ và tràn đầy hy vọng của cô ấy thay đổi – đôi mắt ướt nhòe, cái chạm tay nhẹ nhàng, tất cả đều biến mất: một cảm xúc rất kỳ quặc, tựa như tấm rèm được kéo xuống, nét mặt cô ấy tối sầm lại.

“Andie, chúng ta phải chấm dứt mối quan hệ này. Anh cho rằng cả hai ta đều hiểu điều đó. Việc này rất khó khăn, nhưng là một việc đúng đắn. Anh nghĩ đó là lời khuyên mà chúng ta tự dành cho mình nếu chúng ta biết suy nghĩ thấu đáo. Mặc dù anh yêu em rất nhiều, nhưng anh vẫn đang kết hôn với Amy. Anh phải hành động cho đúng đắn.”

“Và nếu tìm thấy chị ấy thì sao?” Cô ấy không nói là còn sống hay đã chết.

“Đến khi đó chúng ta sẽ bàn thêm.”

“Đến khi đó! Vậy đến khi đó, thì sao đây?”

Tôi nhún vai bất lực. Đến khi đó, thì chẳng sao cả.

“Thì sao hả Nick? Cho đến khi đó thì em sẽ phải cút xéo phải không?”

“Đó là cách dùng từ rất tệ đấy.”

“Nhưng đó chẳng phải ý anh hay sao.” Cô ấy cười tự mãn.

“Anh rất tiếc, Andie. Anh không nghĩ việc anh ở bên em lúc này là đúng đắn. Điều đó vừa nguy hiểm cho em, vừa nguy hiểm cho anh. Lương tâm anh thấy cắn dứt. Anh cảm thấy như vậy.”

“Vậy sao? Anh biết tôi cảm thấy thế nào không?” Đôi mắt cô ấy nhòa lệ, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. “Tôi cảm thấy mình là một con sinh viên ngớ ngẩn mà anh làm tình chỉ vì anh chán vợ mình và tôi thì lại quá dễ dãi với anh. Anh có thể về nhà với Amy, ăn tối cùng chị ta, rồi lượn lờ ở quán bar nhỏ xinh mà anh mua bằng tiền của vợ mình, sau đấy anh vẫn có thể gặp tôi ở nhà ông bố sắp chết của mình và tự sướng hai bầu vú của tôi vì, đáng thương thay cho anh, cô vợ xấu nết của anh chẳng bao giờ để anh làm như vậy.”

“Andie, em biết đó không phải…”

“Anh mới khốn nạn làm sao. Anh là loại đàn ông gì vậy?”

“Andie, làm ơn đi.” Phải kiềm chế, Nick. “Anh nghĩ vì em đã không thể nói về chuyện này, nên trong tâm trí em mọi việc trở nên có phần quan trọng hóa hơn, có phần…”

“Mẹ kiếp. Anh nghĩ tôi là một con nhỏ ngu ngốc nào đó, một con sinh viên đáng thương mà anh có thể điều khiển ư? Tôi luôn ở bên cạnh anh khi tất cả những chuyện này xảy ra – khi anh bị nghi ngờ là

kẻ giết người – và ngay khi sự việc trở nên có phần cam go đối với anh? Không, không. Anh không cần phải nói về lương tâm, sự đứng đắn, mặc cảm tội lỗi và cảm giác như anh đang làm một việc xác đáng. Anh có hiểu tôi nói gì không? Bởi anh là một kẻ khốn nạn phản bội, hèn hạ, ích kỷ."

Cô ấy quay mặt đi, nức nở, và thổn thức thật lớn khi hít vào làn không khí ẩm ướt rồi lại thút thít thở ra. Tôi cố dỗ dành và vòng tay ôm lấy cô ấy. "Andie, anh không hề muốn như thế này…"

"Buông tay ra khỏi tôi ngay! Buông tay ra khỏi tôi ngay!"

Cô ấy tiến về phía cửa sau, và tôi có thể nhận thấy điều gì sẽ xảy đến, sự thù hận và nỗi nhục nhã tỏa ra từ cô ấy như hơi nóng ngùn ngụt. Tôi hiểu là cô ấy sẽ mở một hoặc hai chai rượu, rồi ngồi tâm sự với một người bạn, hoặc với mẹ cô ấy, và tin tức sẽ lan đi như thể một căn bệnh truyền nhiễm.

Tôi tiến đến trước mặt cô ấy, chặn lối cô ấy ra khỏi cửa – Andie, làm ơn đi mà – và cô ấy với tay định tát tôi, nhưng tôi đã tóm được cánh tay của cô ấy, chỉ là tự vệ thôi. Hai cánh tay của chúng tôi dính chặt lấy nhau, hết giơ lên lại hạ xuống như thể một cặp bạn nhảy thần kinh vậy.

"Để cho tôi đi, Nick, không tôi sẽ chửi thề đấy."

"Hãy ở lại một lát. Hãy nghe anh."

"Anh, để tôi đi!"

Cô ấy đưa mặt mình sát về phía mặt tôi như thể cô ấy sắp hôn tôi. Cô ấy cắn tôi. Tôi giật lùi lại, và cô ấy lao ra khỏi cửa.

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ năm mất tích

CÁC BẠN CÓ THỂ GỌI TÔI là Amy Vùng Ozark. Tôi đang ngồi thu lu trong Căn nhà Ẩn nấp (đã từng có cái tên nào thích hợp hơn thế không nhỉ?) và tôi ngồi im, quan sát những then cài và chốt cửa tôi đã đặt đúng vị trí có hiệu quả gì không.

Tôi vừa loại bỏ chính mình ra khỏi Nick, nhưng lại nghĩ về anh ta nhiều hơn bao giờ hết. Tối qua, lúc 10:04, chiếc điện thoại dùng tạm thời của tôi đã đổ chuông. (Phải rồi, Nick, anh không phải người duy nhất biết dùng mánh quen thuộc "điện thoại bí mật" đâu nhé.) Đó là công ty lắp đặt hệ thống báo động. Dĩ nhiên, tôi đã không nhấc máy, nhưng giờ thì tôi biết Nick đã lần tìm được đến nhà bố anh ta rồi. Câu đố thứ ba. Hai tuần trước khi biến mất, tôi đã đổi mã khóa và đặt số điện thoại bí mật của mình là số điện thoại liên lạc đầu tiên. Tôi có thể hình dung ra Nick, cầm trong tay câu đố của tôi, bước vào ngôi nhà đầy bụi của bố anh ta, căn nhà tồi tàn, và lóng ngóng nhập mã khóa báo động… rồi hết thời gian cho phép. Bíp bíp bíp! Số máy cầm tay của anh ta được đăng ký là số dự phòng nếu số của tôi không liên lạc được (và hiển nhiên là không liên lạc được với tôi rồi.)

Vậy nên anh ta sẽ ngắt báo động, và nói chuyện với người nào đó ở công ty, do đó việc anh ta đến nhà bố mình sau khi tôi mất tích sẽ được ghi lại. Một điểm thuận lợi cho kế hoạch. Điều này không khó để nhận ra, nhưng cũng không cần thiết phải dễ dàng nhận ra. Tôi đã để lại đủ chứng cứ để cảnh sát có cơ sở chống lại Nick: hiện trường được dàn dựng, vết máu được lau chùi, những hóa đơn tín dụng. Ngay cả một cơ quan cảnh sát yếu kém nhất cũng có thể phát hiện ra những vấn đề đó. Noelle sẽ sớm loan tin về việc tôi mang thai (nếu cô ta vẫn chưa làm vậy). Thế là đủ, đặc biệt là khi cảnh sát phát hiện ra ả Andie Có năng lực (có năng lực ngậm mút dương vật theo yêu cầu) đó. Vậy là tất cả những chi tiết phụ ấy, chúng là phần thưởng khốn nạn dành cho anh ta. Như những quả mìn treo thú vị. Tôi rất thích một thực tế rằng tôi là một phụ nữ có những quả mìn treo.

Ellen Abbott cũng là một phần trong kế hoạch của tôi. Một chương trình thời sự trên truyền hình cáp về tội phạm lớn nhất cả nước. Tôi ngưỡng mộ Ellen Abbott, tôi rất thích cách cô ấy tỏ ra bảo vệ và che chở khi nói về những phụ nữ mất tích trong chương trình của mình, và cách cô ấy hùng hổ như con thú dữ một khi cô ấy túm đuôi được một đối tượng khả nghi, mà thường là gã chồng. Cô ấy là tiếng nói đại diện của nước Mỹ để đòi công bằng cho nữ giới. Đó là lý do tại sao tôi rất muốn cô ấy thực hiện câu chuyện của mình. Công chúng sẽ phải quay sang chống lại Nick. Có khả năng hình phạt dành cho anh ta sẽ là vào tù, để Nicky yêu dấu – kẻ đã dành quá nhiều thời gian bận tâm đến những người yêu mến anh ta – biết rằng anh ta bị cả thế gian này ghét bỏ. Hơn nữa, tôi cần Ellen để cập nhật tin tức về công tác điều tra. Cảnh sát đã tìm ra nhật ký của tôi chưa nhỉ? Bọn họ có biết gì về Andie không? Bọn họ đã phát hiện ra mức bảo hiểm đã được nâng lên chưa? Đây quả là phần khó khăn nhất: chờ đợi đám người ngu xuẩn đó tìm hiểu ra vấn đề.

Cứ mỗi một giờ đồng hồ tôi lại mở chiếc tivi trong căn nhà bé nhỏ của mình lên, háo hức chờ xem liệu Ellen đã có thêm tin tức gì về vụ của tôi chưa. Cô ấy hẳn phải quan tâm chứ, tôi không thấy lý do gì mà cô ấy có thể chối bỏ được. Tôi xinh đẹp, Nick đẹp trai, và tôi vốn là cảm hứng cho Amy Tuyệt vời cơ mà. Ngay trước buổi trưa, Ellen xuất hiện với vẻ giận dữ và hứa hẹn sẽ có một phóng sự đặc biệt. Tôi để nguyên màn hình và nhìn chằm chằm vào tivi: Nhanh lên nào, Ellen. Hoặc: Nhanh lên nào, Ellen. Chúng ta có điểm này chung đấy: Chúng ta đều là những con người bình thường và đều là những thực thể tồn tại. Amy và Amy, Ellen và Ellen.

Quảng cáo tampon, quảng cáo nước rửa bát, quảng cáo băng vệ sinh, rồi quảng cáo nước rửa kính Windex. Người ta nghĩ rằng tất cả những gì phụ nữ làm chỉ là lau dọn và có kinh nguyệt thôi sao.

Và cuối cùng! Tôi đây rồi! Lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng!

Tôi đã biết ngay từ giây phút Ellen xuất hiện với ánh mắt gườm gườm như Elvis, rằng chuyện sẽ hay ho. Một vài bức ảnh đẹp tuyệt vời của tôi, rồi đến bức ảnh cứng đờ của Nick với nụ cười ngoác miệng điên loạn kiểu yêu tôi chứ! của anh ta được chụp tại cuộc họp báo đầu tiên. Phần tin chính: Một cuộc tìm kiếm "người phụ nữ trẻ xinh đẹp với mọi thứ đều dành cho cô ấy" tại nhiều địa điểm khác nhau đã không mang lại kết quả nào. Phần tin chính: Nick đã tự làm khó cho mình. Vô tư chụp ảnh cùng một cô nàng trong thị trấn khi đang tìm kiếm tôi. Đây rõ ràng là điểm thu hút sự chú ý của Ellen, bởi cô ấy rất tức giận. Anh ta đây, Nick trong bộ dạng đáng yêu của mình, bộ dạng Tôi là người yêu dấu của mọi phụ nữ, khuôn mặt anh ta kề sát với khuôn mặt của một phụ nữ lạ hoắc, như thể bọn họ là những người bạn thân thiết trong vài giờ vui vẻ vậy.

Quả là một kẻ ngu xuẩn. Tôi rất thích.

Ellen Abbott đang phân tích một vấn đề rất sát thực tế đó là khoảng sân sau nhà tôi dẫn thẳng tới dòng sông Mississippi. Lúc đó tôi băn khoăn liệu thông tin đó có bị vỡ lở hay không – thông tin về lịch sử tìm kiếm trên máy tính của Nick. Tôi đã cẩn thận chèn thêm những nghiên cứu về các cửa cống và các con đập trên dòng Mississippi, cũng như tìm kiếm trên Google với cụm từ *thả trôi trên sông Mississippi*. Một cách diễn đạt rất chính xác. Điều đó có thể xảy ra lắm chứ – có thể, hoặc không, nhưng đã có tiền lệ – rằng dòng sông có khả năng cuốn trôi xác tôi ra biển. Quả thực tôi đã cảm thấy thương cho chính mình, khi hình dung thân xác mảnh dẻ, trần truồng, trắng bệch của tôi bập bềnh trên sóng nước, cả một đàn ốc sên bám trên một bên cẳng chân trần, tóc tôi trải ra dập dềnh như rong biển cho đến khi tôi tới giữa biển khơi và bị cuốn chìm xuống sâu xuống sâu xuống sâu tới đáy, da thịt tôi trương lên rồi rữa ra thành từng phần mềm rũ, dần dần tôi tan biến trong con nước như thể hòa nhập với màu xanh của biển, tới khi chỉ còn trơ lại khung xương.

Nhưng tôi là một người lãng mạn. Bởi trong đời thực, nếu Nick giết tôi, tôi cho rằng anh ta sẽ cuộn tròn thân xác tôi vào một chiếc túi rác rồi chở tôi đến một trong những bãi tập trung rác thải trong vòng bán kính sáu mươi dặm. Chỉ cần vứt bỏ tôi như thế. Anh ta thậm chí còn mang theo một vài thứ – như chiếc lò nướng bánh đã hỏng, chẳng đáng sửa đó, một đống những cuộn băng video cũ rích mà anh ta đã định vứt bỏ – cho tiện thể một chuyến đi.

Bản thân tôi cũng đang học cách sống tương đối hiệu quả. Một cô gái phải có quỹ chi tiêu khi mình chết. Tôi đã có thời gian để lập kế hoạch và để dành một ít tiền mặt: Tôi đã dành ra cho mình khoảng thời gian mười hai tháng dư dả để quyết định là sẽ biến mất và chuồn đi. Đó là lý do tại sao người ta lại bị bắt trong những vụ án giết người: Bọn họ không có tinh thần để chờ đợi. Tôi có mười nghìn hai trăm đô-la tiền mặt. Nếu tôi rút sạch từng ấy tiền trong một tháng, chắc chắn sẽ bị để ý. Nhưng tôi đã để dành tiền mặt bằng cách rút tiền từ thẻ tín dụng dưới tên của Nick – những chiếc thẻ sẽ khiến anh ta có vẻ như một gã phản bội tham lam – và tôi đã bòn rút thêm bốn nghìn tư đô-la từ tài khoản ngân hàng của chúng tôi trong nhiều tháng trời: chỉ rút khoảng hai trăm hoặc ba trăm đô-la thì sẽ chẳng hề bị chú ý. Tôi còn lấy trộm của Nick, móc túi của anh ta, một tờ hai mươi đô-la lúc này, một tờ mười đô-la lúc khác, cứ thong thả để dành – nó giống như bạn bỏ ống tiền tiết kiệm khoản tiền đáng lẽ mình sẽ mua một suất Starbucks vào buổi sáng vậy, và đến cuối năm bạn sẽ có được một nghìn rưỡi đô-la. Tôi còn lấy trộm tiền từ chiếc bình đựng tiền boa mỗi khi đến Quán Bar nữa. Tôi chắc chắn Nick sẽ đổ cho Go, và Go thì đổ cho Nick, nhưng chẳng ai trong số bọn họ nói gì bởi bọn họ cảm thông với nhau

lắm.

Nhưng tôi rất thận trọng với tiền bạc, đó là quan điểm của tôi. Tôi có đủ tiền để trang trải cho đến khi tôi tự giết mình. Tôi sẽ trốn tránh đủ lâu để chứng kiến Lance Nicholas Dunne trở thành một kẻ bị ruồng bỏ trên toàn thế giới này, chứng kiến Nick bị tóm cổ, bị xét xử, rồi bị áp giải vào tù với vẻ hoang mang trong bộ áo liền quần màu cam và còng số tám. Chứng kiến cảnh Nick giãy giụa, ướt vã mồ hôi và chửi thề rằng anh ta vô tội nhưng vẫn bị kẹt tắc. Sau đó tôi sẽ du ngoạn dọc theo dòng sông về phía nam, nơi mà tôi sẽ hội ngộ thân xác của mình, một thân xác giả trôi nổi của một Amy khác ở Vịnh Mexico. Tôi sẽ đăng ký một chuyến du lịch biển với đồ uống có cồn – một thể loại giúp tôi ra xa khơi và rơi vào tận cùng sâu thẳm nhưng không bắt buộc phải xác minh. Tôi sẽ uống một bình lắc đá lạnh rượu gin thật lớn, kèm với những viên thuốc ngủ, và đợi khi không có ai để ý, tôi sẽ nhảy thật khẽ qua thành tàu, trong túi đựng đầy những viên đá Virginia Woolf. Điều đó cần phải có quyết tâm, để tự làm mình chết đuối, mà quyết tâm thì tôi luôn có thừa. Thể xác tôi có thể không bao giờ được tìm thấy, hoặc nó có thể nổi trên mặt nước vài tuần, vài tháng sau đó – đã thối rữa đến mức không thể xác định được thời điểm cái chết của tôi được nữa – và tôi sẽ để lại bằng chứng cuối cùng để đảm bảo rằng Nick sẽ bị áp giải đến thập đệm, chiếc bàn của nhà tù để bị tiêm thuốc độc và chết.

Tôi muốn chờ đợi và chứng kiến cái chết của anh ta, nhưng theo tình trạng hệ thống tư pháp của chúng ta thì có thể phải mất đến hàng năm trời, mà tôi vừa không có tiền, vừa không có sức chịu đựng đến khi đó. Tôi đã sẵn sàng trở về với các chị em Hy Vọng.

Tôi đã dùng sai mục đích một khoản nhỏ trong ngân quỹ của mình. Tôi đã tiêu khoảng năm trăm đô-la mua đồ trang hoàng cho căn nhà nhỏ của tôi – khăn trải giường loại tốt, một chiếc đèn ngủ đẹp, các loại khăn mặt nhưng chúng không thể bền mãi trong vài năm giặt tẩy được. Nhưng tôi cố chấp nhận những gì tôi có được. Cách đây vài căn, có một người đàn ông lầm lì ít nói, một kẻ hippie khác người theo kiểu Gấu xám Adams, một thể loại thích sống ngoài trời theo kiểu "nhà trồng được" – để râu quai nón rậm, tay đeo những chiếc nhẫn ngọc lam, và có một cây đàn ghi-ta mà anh ta đã chơi ở khu phía sau căn nhà của mình được vài tối rồi. Theo như anh ta nói, thì tên anh ta là Jeff, cũng như tôi đã xưng danh là Lydia. Chúng tôi chỉ mỉm cười khi chạm mặt nhau, nhưng anh ta đã cho tôi cá. Đến giờ thì anh ta đã mang cá cho tôi vài lần rồi – cá vẫn có mùi tươi ngon nhưng đã được đánh vẩy và chặt bỏ đầu, rồi cho vào một chiếc túi đá lạnh to đưa cho tôi. "Cá tươi đây!" Anh ta vừa nói vừa gõ cửa, và nếu tôi không kịp ra mở cửa ngay, anh ta sẽ để lại chiếc túi trên bậu cửa và biến mất. Tôi chế biến cá bằng chiếc chảo kim loại mà tôi mua ở một siêu thị Wal-Mart khác, và không tệ lắm vì nó miễn phí mà.

"Tất cả chỗ cá đó anh bắt được ở đâu vậy?" Tôi hỏi anh ta.

"Ở nơi bắt được cá." Anh ta nói.

Dorothy, người làmviệc ở quầy lễ tân và bắt đầu thấy quý mến tôi, đã cho tôi cà chua trồng ở vườn của bà ấy. Tôi ăn cà chua có mùi của đất và ăn cá có mùi của hồ. Tôi nghĩ đến một năm sắp tới, Nick sẽ bị nhốt trong một nơi mà chỉ có thể ngửi thấy mùi tù túng. Các loại mùi nhân tạo: mùi chất tẩy, mùi giày cũ, mùi đồ ăn tinh bột, những tấm nệm cũ rích. Nỗi sợ hãi kinh khủng nhất của anh ta, cơn ác mộng của riêng anh ta: Anh ta thấy mình ở trong khám, nhận thấy mình chẳng làm gì sai trái nhưng không thể chứng minh được điều đó. Những cơn ác mộng của Nick lúc nào cũng là làm sai điều gì đó, bị cài bẫy, và là nạn nhân của những thế lực nằm ngoài tầm kiểm soát của anh ta

Anh ta luôn tỉnh giấc sau những giấc mơ như vậy, đi đi lại lại trong nhà, rồi mặc quần áo và đi ra ngoài, lang thang trên những con phố gần nhà, vào công viên – công viên ở Missouri, công viên ở New York – đến bất cứ nơi nào anh ta muốn. Anh ta là con người thích không khí ngoài trời, mặc dù không

hẳn là một kiểu người hay hoạt động ngoài trời. Anh ta không phải người hay đi bộ, không phải người hay cắm trại, anh ta thậm chí còn không biết nhóm lửa thế nào. Anh ta sẽ không biết cách bắt cá và mang cá cho tôi. Nhưng anh ta thích quyền lựa chọn đó, anh ta thích sự lựa chọn đó. Anh ta muốn biết rằng mình có thể ra ngoài trời, ngay cả khi anh ta lựa chọn ngồi trên đi-văng và xem đấu võ tự do trong lồng kim loại suốt ba giờ đồng hồ.

Tôi khá băn khoăn về ả gái trẻ kia. Andie. Tôi đã tưởng cô ta chỉ có thể kéo dài được đúng ba ngày. Vậy mà cô ta vẫn chấp nhận chia sẻ chứ. Tôi biết cô ta thích chia sẻ bởi tôi là một trong số bạn bè của cô ta trên Facebook – tên của tôi đã được bịa ra (Madeleine Elter, ha!), còn ảnh đại diện được lấy trộm từ một cửa sổ quảng cáo cầm đồ (tóc vàng, cười tươi, vì được hưởng lợi từ lãi suất thấp kỷ lục mà). Bốn tháng trước, Madeleine đã ngẫu nhiên gửi đề nghị kết bạn cho Andie, và Andie thì, như một nàng cún con không may, đã đồng ý. Vậy nên tôi biết cô gái trẻ này khá rõ, cũng như tất cả đám bạn bè buôn dưa lê của cô ta, đều hay ngủ vặt, thích sữa chua Hy Lạp, thích rượu vang trắng, và rất thích chia sẻ những điều đó với nhau. Andie là một cô gái ngoan, theo nghĩa cô ta không đăng những bức ảnh mình "tiệc tùng" hay những lời nhắn gợi dục. Điều này hơi thất vọng. Tôi muốn khi cô ta bị phát hiện là bạn gái của Nick, đám truyền thông sẽ tìm được những bức ảnh cô ta uống rượu hay hôn bạn gái hoặc chụp ảnh mặc quần lót khoe mông; như thế sẽ dễ dàng để quy chụp cô ta là một kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình hơn.

Kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình. Chuyện gia đình tôi đang rối bời chứ không đến nỗi bị tan nát khi cô ta lần đầu tiên hôn chồng tôi, rồi thò tay vào quần anh ta hay lên giường với anh ta. Đón thứ của quý của anh ta đưa vào miệng mình, mút từ đầu đến tận cuối để anh ta có cảm giác mình cực kỳ lớn khi cô ta bị sặc. Đón thứ của quý đó đưa vào mông mình, sâu thật là sâu. Đón những tia tinh dịch bắn ra lên mặt và lên hai đầu vú mình, rồi liếm sạch, ngon. Đón, đúng nghĩa là đón. Loại như cô ta sẽ làm vậy. Bọn họ đã ở bên nhau hơn một năm trời. Mọi kỳ nghỉ. Tôi đã kiểm tra các bản kê thẻ tín dụng của Nick (những bản kê thật) để xem anh ta đã tặng cô ta quà gì cho Giáng sinh, nhưng anh ta thận trọng một cách bất ngờ. Tôi tự hỏi không biết cảm giác khi là một người đàn bà mà món quà Giáng sinh của mình được mua bằng tiền mặt thì sẽ thế nào. Làm một cô gái không có cam kết văn bản gì đồng nghĩa với việc là một cô gái không phải gọi thợ sửa ống nước hay nghe những lời phàn nàn về công việc, hoặc nhắc đi nhắc lại chuyện anh ta phải đi mua thứ thức ăn đáng ghét đó cho mèo.

Tôi muốn cô ta phải đau khổ. Tôi cần 1) Noelle cho ai đó biết về việc tôi mang thai; 2) cảnh sát tìm thấy cuốn nhật ký; 3) Andie kể với ai đó về chuyện ngoại tình. Tôi cho là mình đã đánh đồng cô ta – rằng một cô gái mà ngày nào cũng năm lần đăng các tin cập nhật về cuộc sống của mình cho bất cứ ai xem thì thực sự chẳng hiểu bí mật là gì cả. Thỉnh thoảng cô ta có đưa ra một vài lời bình luận qua loa về chồng tôi trên mạng:

Hôm nay đã gặp Mr. Hấp dẫn.

(Ồ, kể đi!)

(Khi nào bọn tớ được gặp tay sát gái vậy?)

(Bridget thích điều này!)

Một nụ hôn của anh chàng trong mơ đã khiến mọi thứ trở nên tuyệt vời hơn bao nhiêu.

(Quá chuẩn!)

(Khi nào bọn tớ được anh chàng Trong Mơ đây?!)

(Bridget thích điều này!)

Nhưng cô ta tỏ ra kín tiếng một cách đáng ngạc nhiên so với một cô gái ở lứa tuổi của mình. Một cô gái ngoan (dành cho một thằng khốn). Tôi có thể hình dung cô ta, khuôn mặt hình trái tim nghiêng sang một bên, đôi lông mày khẽ nhíu lại. Em chỉ muốn anh biết em đứng về phía anh, Nick ạ. Em ở đây là vì anh. Có khi cô ta còn nướng bánh quy cho anh ta nữa ấy chứ.

Máy quay của Ellen Abbott quét một lượt tổng thể Trung tâm Tình nguyện, trông có vẻ tồi tàn. Một phóng viên đang nói về việc tôi mất tích đã "làm náo động thị trấn nhỏ bé này" như thế nào, và phía sau cô ta, tôi có thể thấy một chiếc bàn với cả dãy những nồi thịt hầm và bánh ngọt tự làm để tặng cho Nicky tội nghiệp. Ngay đến lúc này rồi mà tên khốn đó vẫn có đàn bà chăm sóc cho hắn. Những mụ đàn bà liều lĩnh làm ô uế cả buổi khai mạc. Một người đàn ông đẹp trai và không có chỗ dựa – được rồi, có thể anh ta đã giết vợ mình, nhưng chúng ta đâu có biết điều đó. Chẳng có gì đảm bảo. Chỉ biết hiện giờ có một người đàn ông để nấu cho anh ta ăn là hài lòng lắm rồi, những người đàn bà đã trên dưới bốn mươi đó mang tâm trạng như thể vừa đạp xe của mình qua cửa nhà một anh chàng dễ thương vậy.

Bọn họ đang chiếu lại bức ảnh chụp bằng điện thoại mà Nick cười toe toét đó. Tôi có thể hình dung được mụ đàn bà dâm đãng trong thị trấn đó đang ở trong căn bếp cô đơn và lung linh của mình – một căn bếp lộng lẫy được trang hoàng bằng tiền chu cấp sau ly hôn – vừa nhào trộn vừa nướng bánh trong khi vẫn nói chuyện trong tưởng tượng với Nick: Không, thực ra tôi bốn mươi ba rồi. Không, tôi thực mà! Không, làm gì có đàn ông nào vây quanh tôi đâu, thực sự không có chuyện ấy, đám đàn ông trong thị trấn này không thú vị đến thế, phần lớn là vậy…

Tôi đã nổi cơn ghen với người đàn bà đó khi dám kề má sát mặt chồng tôi như thế. Cô ta trông xinh đẹp hơn tôi hiện giờ. Tôi ăn mấy thanh kẹo chocolate Hershey và nằm nổi trên mặt hồ bơi hàng giờ dưới ánh nắng bỏng rát, chất clo đã biến da tôi sang màu như da hải cẩu vậy. Tôi rám nắng, điều mà trước đây chưa bao giờ xảy ra – chí ít thì cũng không phải một làn da rám nắng đen xỉn. Một làn da rám nắng là làn da bị tổn thương, và không ai thích một cô gái với những nếp nhăn cả; tôi đã mất cả đời mình để giữ da căng mịn bằng kem chống nắng. Nhưng tôi đã để mình đen hơn một chút trước khi tôi biến mất, và giờ thì, mới được có năm ngày mà tôi đã trở nên ngăm đen rồi. "Đen như tam thất vậy!" Bà Dorothy, người quản lý khu này đã thốt lên. "Cháu đen như một củ tam thất vậy, cô gái ạ!" Bà ấy vui vẻ nói khi tôi bước vào để thanh toán tiền thuê phòng cho tuần tiếp theo bằng tiền mặt.

Tôi có làn da nâu, mái tóc ngắn bấm vành màu lông chuột, và đeo cặp kính kiểu cô nàng trí thức. Vài tháng trước khi mất tích, tôi đã tăng khoảng sáu cân – tôi che chắn mình rất kỹ bằng những chiếc váy suông rộng mùa hè, để gã chồng lơ đễnh của tôi không chú ý – và kể từ đó đến giờ tôi đã tăng thêm một cân nữa rồi. Trong vài tháng đó, tôi đã thận trọng để không xuất hiện trong bất cứ bức ảnh nào, vậy nên người ta sẽ chỉ biết đến một Amy mảnh dẻ và trắng bệch mà thôi. Tôi hoàn toàn không còn như vậy nữa. Đôi khi tôi có thể cảm thấy cơ mông của mình lắc lư khi tôi bước đi. Mông mẩy nẩy tanh tách, có phải người xưa thường nói vậy không nhỉ? Chưa bao giờ tôi như thế này. Cơ thể tôi đã từng là một thể thống nhất đẹp hoàn hảo, mọi đường nét đều chuẩn mực, mọi thứ đều cân đối. Nhưng tôi không thấy nhớ nó. Tôi không thấy nhớ những gã đàn ông để mắt đến mình. Thật thoải mái khi bước vào một cửa hàng tiện ích và bước ngay ra ngoài mà không có ai trên phố trong chiếc sơ-mi kẻ không tay liếc nhìn theo khi tôi rời đi, rồi tỏ thái độ chán ghét đàn bà khi gầm gừ điều gì đó, nghe như thể một tiếng ợ hơi sau khi ăn món khoai tây chiên phô-mai kiểu Mexico vậy.

Giờ thì không còn ai thô lỗ với tôi nữa, nhưng cũng chẳng có ai đối tốt với tôi. Không có ai cố gây

ấn tượng, một cách thái quá, một cách thực sự, không còn như thế nữa.

Tôi là một Amy hoàn toàn trái ngược.

Nick Dunne

Ngày thứ tám mất tích

KHI MẶT TRỜI LÓ RẠNG, tôi chườm một viên đá lạnh trên má mình. Đã hàng tiếng đồng hồ rồi mà tôi vẫn cảm thấy đau: hai vết lằn nhỏ như vết dập ghim trên mặt. Tôi đã không chạy theo Andie – như thế còn mạo hiểm hơn là cơn giận dữ tột cùng của cô ấy – nên rốt cuộc tôi đã gọi điện. Chỉ có tiếng hộp thư thoại đáp lại.

Kiềm chế, lúc này phải kiềm chế.

"Andie, anh vô cùng xin lỗi, anh không biết phải làm gì, anh không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Hãy tha thứ cho anh đi. Làm ơn mà."

Đáng lẽ tôi không nên để lại lời nhắn, rồi tôi nghĩ: Cô ấy có thể còn lưu hàng trăm những lời nhắn khác của tôi, theo như tôi biết. Lạy Chúa lòng lành, nếu cô ấy mở một loạt những lời nhắn vô cùng gợi dục, tục tĩu, và ướt át đó… bất cứ người đàn bà bị tổn thương nào cũng có thể cho tôi vào tù chỉ bởi những lời lẽ ấy. Một mặt ai cũng biết tôi là một kẻ phản bội, mặt khác được nghe giọng nói trầm vang sang sảng của một thầy giáo như tôi đang nói với một cô sinh viên trẻ về thứ to và cứng như của tôi…

Tôi đỏ mặt dưới ánh bình minh. Viên đá đã tan hết.

Tôi ngồi trên thềm trước nhà Go, cứ mười phút một lại bắt đầu gọi điện cho Andie, nhưng chẳng ích gì. Tôi đang mất ngủ, đầu căng như dây đàn, thì thấy Boney ngoặt xe ở lối vào. Lúc đó là 6:12 sáng. Tôi không nói một lời nào khi cô ta bước về phía tôi với hai chiếc cốc nhựa Styrofoam cầm trên tay.

"Chào, Nick. Tôi mua cho anh ly cà phê. Chỉ ghé qua để xem anh thế nào thôi."

"Tôi đoán vậy."

"Tôi hiểu có lẽ anh đang choáng váng. Trước tin vợ mình mang thai." Cô ta thể hiện một thao tác phức tạp khi rót hai phần kem vào ly cà phê của tôi, theo đúng cách mà tôi vẫn uống, rồi đưa nó cho tôi. "Có chuyện gì thế?" Cô ta vừa hỏi vừa chỉ vào má tôi.

"Ý cô là sao?"

"Ý tôi là, Nick, mặt của anh bị làm sao vậy? Có một vết đỏ lớn…" Cô ta ngả người vào gần hơn, đỡ lấy cằm tôi. "Trông như một vết cắn ấy."

"Chắc bị phát ban. Tôi thường bị phát ban mỗi khi căng thẳng."

"Mm-hmmm." Cô ta khuấy ly cà phê của mình. "Anh biết là tôi đứng về phía anh, phải không, Nick?"

"Biết."

"Tôi nói thật đấy. Thực lòng. Tôi ước gì anh có thể tin tôi. Tôi chỉ… Tôi muốn nói rằng tôi không thể giúp anh được nếu anh không tin tôi. Tôi biết là nghe có vẻ như lời của cảnh sát đang nói vậy, nhưng đó là sự thật."

Chúng tôi ngồi đấy trong bầu không khí im lặng lạ lùng kiểu bạn bè, nhâm nhi cà phê.

"Vì vậy tôi muốn anh biết trước khi anh nghe được từ đâu đó." Cô ta rạng rỡ nói. "Chúng tôi đã tìm

được xắc tay của Amy."

"Cái gì?"

"Đúng vậy đấy, không còn tiền, nhưng còn căn cước và điện thoại di động. Ở Hannibal chứ không phải nơi nào khác. Trên bờ sông, về phía nam khu vực neo đậu tàu thủy. Suy đoán của chúng tôi là: Có ai đó muốn làm ra vẻ như chiếc xắc đã bị nghi phạm ném xuống sông trên đường ra khỏi thị trấn, chuẩn bị qua cầu để sang địa phận của Illinois."

"Làm ra vẻ ư?"

"Nó không chìm hẳn. Và vẫn còn dấu vân tay ở phía trên cùng, gần khóa kéo. Đôi khi dấu vân tay không bị mất đi ngay cả khi ở trong nước, nhưng… tôi để anh tự tìm hiểu về vấn đề khoa học đó, tôi sẽ chỉ nói rằng, giả thuyết là chiếc xắc có vẻ như được ném trên bờ để chắc chắn rằng nó sẽ được phát hiện."

"Có vẻ như cô cho tôi biết thông tin này là có lý do thì phải." Tôi nói.

"Dấu vân tay chúng tôi tìm được là của anh, Nick ạ. Điều đó không có gì là điên rồ cả – đàn ông lúc nào chẳng cầm ví của vợ mình được. Nhưng…" Cô ta bật cười như thể vừa có một sáng kiến vĩ đại nào đó. "Tôi buộc phải hỏi: Gần đây anh không đến Hannibal đấy chứ, phải không?"

Cô ta nói với giọng điềm tĩnh một cách tự nhiên. Tôi thoáng nghĩ trong đầu: Một cảnh sát ngầm đã trốn ở đâu đấy dưới gầm xe của tôi, và đã rời bỏ vị trí đó vào buổi sáng tôi đi Hannibal chăng.

"Chính xác là tại sao tôi phải đến Hannibal để ném bỏ chiếc xắc tay của vợ mình vậy?"

"Cứ cho là anh đã giết vợ anh đi, và anh đã dàn dựng hiện trường ở nhà mình, cố đánh lạc hướng chúng tôi rằng một kẻ khác đã tấn công vợ anh. Nhưng sau đó anh nhận ra chúng tôi đang nghi ngờ anh, nên anh đã dựng nên chi tiết khác để chúng tôi lại chuyển hướng sang một kẻ lạ. Đó là giả thuyết. Nhưng tại thời điểm này, một số đồng nghiệp của tôi khẳng định chắc chắn anh đã làm vậy, và bọn họ sẽ đưa ra mọi giả thuyết để lý giải vấn đề này. Vậy nên hãy để tôi giúp anh: Gần đây anh có đến Hannibal không?"

Tôi lắc đầu. "Cô cần phải nói chuyện với luật sư của tôi. Tanner Bolt."

"Tanner Bolt? Anh có chắc đó là cách anh muốn không, Nick? Tôi có cảm giác là cho đến giờ, chúng tôi đã khá công bằng và cởi mở với anh. Bolt, anh ta… Anh ta là người vạn bất đắc dĩ lắm mới phải viện đến. Chỉ có những kẻ tội lỗi mới cần nhờ cậy đến anh ta thôi."

"Ồ, tôi rõ ràng là nghi phạm hàng đầu của cô còn gì, Rhonda. Tôi phải bảo vệ mình thôi."

"Hãy cùng nhau nói chuyện khi nào anh ta vào cuộc, được chứ? Phải làm rõ vấn đề này."

"Tất nhiên rồi – đó là kế hoạch của chúng tôi."

"Một người đàn ông với một kế hoạch." Boney nói. "Tôi mong chờ điều đó đấy." Cô ta đứng lên, và khi bước đi khỏi, cô ta nói với lại: "Loại dầu từ vỏ cây phỉ rất tốt để chữa phát ban đấy."

Một giờ sau đó, tiếng chuông cửa reo, Tanner Bolt xuất hiện trong bộ vest màu xanh lam nhạt, và có điều gì đó khiến tôi suy nghĩ rằng đấy là bộ đồ mà anh ta sẽ diện khi anh ta di chuyển "xuống phía Nam." Anh ta đang quan sát kỹ khu vực xung quanh, mắt dán vào những chiếc ô-tô đậu trên đường vào nhà, rồi lại quay sang đánh giá ngôi nhà. Về mặt nào đó, anh ta khiến tôi nhớ đến gia đình Elliott – lúc nào cũng xem xét và phân tích. Một bộ não không có nút ngắt điện.

“Hãy chỉ cho tôi xem.” Tanner nói trước khi tôi cất lời chào anh ta. “Chỉ cho tôi căn lều ở hướng nào – không cần đi cùng tôi, và đừng có đến gần nó thêm lần nào nữa. Sau đó anh phải nói cho tôi biết mọi sự việc.”

Chúng tôi ngồi xuống bên chiếc bàn bếp – tôi, Tanner, và Go vừa mới ngủ dậy, còn đang uống vội tách cà phê đầu tiên. Tôi trải tất cả các câu đố của Amy ra như thể tôi là một người bói bài tarot vậy.

Tanner ngả về phía tôi, gân cổ lại. “Được rồi, Nick, trình bày lý do đi.” Anh ta nói. “Vợ anh đã sắp đặt tất cả những chuyện này. Hãy lý giải xem!” Anh ta trỏ thẳng ngón tay của mình lên mặt bàn. “Bởi tôi sẽ không tiếp tục làm việc với thám tử của mình nếu quả thực câu chuyện điên rồ này là có thật. Trừ phi anh thuyết phục được tôi. Trừ phi nó có lý.”

Tôi hít một hơi thật sâu và tập trung suy nghĩ của mình. Tôi luôn viết tốt hơn là nói. “Trước khi chúng ta bắt đầu…” Tôi nói. “…anh phải hiểu một điểm mấu chốt về Amy: Cô ta vô cùng thông minh. Đầu óc cô ta lúc nào cũng bận rộn, không bao giờ chỉ hoạt động ở một mức độ hết. Cô ta giống như một khu khai quật khảo cổ học vô cùng tận vậy: Anh nghĩ là mình đã đào tới tầng cuối cùng rồi, nhưng sau đó anh bổ cuốc xuống một lần nữa, và anh lại phát hiện ra cả một địa tầng mới phía dưới. Cả một mê cung những đường hầm và hốc lỗ không đáy.”

“Được rồi.” Tanner nói. “Vậy thì…”

“Điều thứ hai mà anh cần biết về Amy, đó là cô ta rất chuẩn mực. Cô ta là một trong số những kẻ không bao giờ sai, cô ta rất thích dạy dỗ và trừng phạt người khác.”

“Biết rồi, được rồi, vậy thì…”

“Để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện, một câu chuyện ngắn gọn thôi. Khoảng ba năm trước, chúng tôi lái xe đến Massachusetts. Chuyến đi rất tệ, giao thông khiến người ta phát điên, và một gã lái xe tải đã giơ ngón tay thối về phía Amy – cô ta đã không để gã đó vào làn của mình – và rồi hắn dừng xe và chặn đường cô ta. Không có gì nguy hiểm cả, nhưng giây phút đó thực sự rất đáng sợ. Anh biết những thông tin chỉ dẫn ở phía sau các xe tải rồi đấy: *Tôi lái xe như thế nào?* Cô ta đã bắt tôi gọi theo số đó và cho họ biết số biển đăng ký của chiếc xe. Tôi tưởng thế là xong. Nào ngờ hai tháng sau – hai *tháng* sau – khi tôi vào phòng ngủ thì thấy Amy đang nói chuyện điện thoại và nhắc lại số biển xe đó. Cô ta dựng lên toàn bộ câu chuyện, rằng mình đang đi đường cùng đứa con hai tuổi, và tay lái xe kia đã gần như chèn cô ta ra khỏi làn đường. Cô ta nói đây là cuộc gọi lần thứ tư rồi. Cô ta thậm chí còn tìm hiểu về các tuyến đường của công ty vận tải này nên có thể lựa chọn chính xác đoạn đường cao tốc mà suýt nữa cô ta đã gặp tai nạn giả đó. Cô ta nghĩ đến tất cả mọi thứ. Cô ta thực sự rất hãnh diện. Cô ta phải khiến cho gã đó bị sa thải thì mới thôi.”

“Chúa ơi, Nick.” Go lẩm bẩm.

“Quả là một… câu chuyện bổ ích, Nick ạ.” Tanner nói.

“Chỉ là một ví dụ thôi.”

“Vậy, giờ thì, giúp tôi kết nối tất cả những sự việc này với nhau đi.” Anh ta nói. “Amy phát hiện ra anh đang phản bội. Cô ấy giả chết. Cô ấy dàn dựng nơi được coi là hiện trường vụ án một cách khả nghi, đủ để người ta phải cân nhắc. Vậy là cô ấy trả đũa anh bằng những hóa đơn tín dụng, hợp đồng bảo hiểm nhân thọ, và hiện trạng của thiên đường nhỏ bé dành cho đàn ông ở sân sau nhà ngoài kia…”

“Cô ta đã khơi mào cuộc cãi vã với tôi vào đêm trước khi cô ta mất tích, và còn cố tình đứng gần bên cửa sổ đang mở để cho hàng xóm có thể nghe tiếng.”

"Cãi vã về chuyện gì?"

"Tôi là một thằng khốn ích kỷ. Về cơ bản, đó là chuyện cơm bữa. Điều mà hàng xóm của chúng tôi không nghe được – chỉ bởi Amy không muốn cho hàng xóm nghe được – đó là cô ta sau đấy đã xin lỗi tôi. Ý tôi là, tôi nhớ mình đã bất ngờ, bởi đó là lần làm lành nhanh nhất của chúng tôi. Đến sáng hôm sau cô ta còn quái đản hơn nữa khi làm bánh kếp cho tôi, để chuộc lỗi vì đã to tiếng. Tôi lại thấy cô ta đứng bên bếp, liếm đường trên ngón tay cái, rồi ngân nga hát, và tôi đã hình dung chính tôi, bước đến bên cô ta và giật mạnh cô ta cho đến khi…"

"Thôi được rồi, còn trò truy tìm kho báu thì sao?" Tanner nói. "Giả thuyết ở đây là gì vậy?"

Mỗi một câu đố đều đang được mở ra trên bàn. Tanner cầm lên một vài trong số chúng rồi thả xuống.

"Chúng chỉ là những phần thưởng khốn nạn dành cho tôi." Tôi nói. "Tin tôi đi, tôi rất hiểu vợ mình. Cô ta biết mình sẽ phải chơi trò truy tìm khó báu, nếu không câu chuyện sẽ có vẻ rất đáng ngờ. Thế nên cô ta đã làm vậy, và lẽ dĩ nhiên nó có đến mười tám ý nghĩa khác nhau. Hãy xem câu đố đầu tiên này."

Hình dung em là học trò của anh

Một thầy giáo đẹp trai và từng trải

Tâm trí em chẳng còn thấy e ngại (có màng chi cả thể xác của em!)

Nếu em là học trò của anh, đâu cần những bông hoa phải hiện diện

Có lẽ chỉ cần một cuộc hẹn, chút bông đùa trong giờ làm việc của anh

Vậy hãy nhanh, bắt đầu nhé, xin anh

Em sẽ dạy anh vài điều lần này đấy.

"Đó hoàn toàn là Amy. Tôi đọc câu đố này và nghĩ: Ồ, vợ mình đang tán tỉnh mình. Nhưng không. Thực tế là cô ta đang nhắc đến nơi… tôi ngoại tình với Andie. Khốn nạn thân tôi lần thứ nhất. Thế nên tôi đã đến đó, phòng làm việc của tôi, cùng với Gilpin, và thứ gì đang chờ đợi tôi vậy? Một đôi quần lót phụ nữ. Thậm chí còn không gần với kích cỡ của Amy nữa kia – đám cảnh sát đã liên tục hỏi mọi người xem Amy mặc cỡ số mấy, vậy mà tôi đã không hiểu ra nguyên do tại sao."

"Nhưng Amy không thể nào biết được Gilpin sẽ đến đó cùng anh." Tanner cau mày.

"Chỉ là một dự đoán may mắn khốn kiếp." Go chen ngang. "Câu đố Thứ nhất là một phần của *hiện trường vụ án thực sự* – vậy nên cảnh sát sẽ biết về nó – và chị ta đã viết rõ *giờ làm việc* ở ngay đây rồi. Việc bọn họ sẽ đến đó là hoàn toàn logic, dù có hay không có Nick."

"Vậy thì những chiếc quần lót đó là của ai?" Tanner hỏi. Go nhăn mũi khi nghe từ *quần lót*.

"Ai mà biết được?" Tôi đáp. "Tôi cho là của Andie, nhưng… có lẽ Amy đã mua chúng. Điểm mấu chốt là chúng không thuộc cỡ của Amy. Chúng khiến bất cứ ai đều phải cho rằng có chuyện gì đó không đứng đắn đã diễn ra trong phòng làm việc của tôi, với một ai đấy mà không phải vợ tôi. Khốn nạn thân tôi lần thứ hai."

"Vậy nếu như cảnh sát không đến nơi làm việc cùng anh thì sao?" Tanner hỏi. "Hoặc không ai để ý đến những chiếc quần lót kia?"

"Cô ta chẳng *bận tâm*, Tanner ạ! Đây là trò săn tìm kho báu, chỉ là một trò tiêu khiển của cô ta mà

thôi. Cô ta không cần nó. Cô ta làm quá lên chỉ để chắc chắn rằng có đến hàng triệu những manh mối nhỏ nhặt khốn kiếp đang ở ngoài kia. Một lần nữa, anh phải hiểu vợ tôi: Cô ta là một kiểu người vô cùng thận trọng và bất chấp tất cả."

"Được rồi. Câu đố Thứ hai." Tanner nói.

Hãy hình dung em điên cuồng vì anh

Tương lai em dù ra sao vẫn say anh chếnh choáng

Anh đưa em đến để nghe anh bầu bạn

Những cuộc phiêu lưu thời niên thiếu của anh: chiếc mũ không chóp, chiếc quần jeans không lành

Chỉ có chúng mình, mặc kệ những kẻ khác

Một nụ hôn vụng trộm… vờ như duyên mình đã tạc.

"Đó là Hannibal." Tôi nói. "Amy và tôi đã đến đó chơi một lần, nên tôi hiểu nội dung của nó là như vậy, nhưng đây cũng là một địa điểm khác mà tôi đã… quan hệ với Andie."

"Và anh đã không nhận thấy lời cảnh báo ấy?" Tanner hỏi.

"Chưa, vẫn chưa, tôi đã quá mộng mơ về những lời nhắn nhủ Amy viết cho tôi. Chúa ơi, cô ta biết tôi hờ hững. Cô ta biết chính xác điều mà tôi muốn nghe. Anh thật *tài giỏi*. Anh thật *hài hước*. Và mới đáng mua vui cho cô ta làm sao khi cô ta biết rằng mình *vẫn* có thể bỡn cợt với suy nghĩ của tôi như vậy. Ngay cả khi đã xa cách. Ý tôi là, tôi đã… Chúa ơi, quả thực tôi đã thấy yêu cô ta trở lại."

Cổ họng tôi thắt nghẹn lại trong giây lát. Câu chuyện ngu ngốc về đứa bé nửa trần truồng kinh dị đó, con của Insley, bạn cô ta. Amy hiểu đấy là điều mà tôi yêu nhất về cả hai chúng tôi khi tôi còn cảm thấy yêu cuộc sống của cả hai: không phải những thời khắc quan trọng, không phải những giây phút Lãng mạn với chữ L được viết hoa, mà là những câu chuyện đùa nho nhỏ bí mật giữa chúng tôi. Giờ thì cô ta lợi dụng tất cả những điều đó để chống lại tôi.

"Và anh biết gì không?" Tôi nói. "Bọn họ vừa tìm được chiếc xắc tay của Amy ở Hannibal. Tôi dám chắc đến cùng là sẽ có ai đó nhận ra tôi ở đấy. Chết tiệt, tôi đã mua vé đi tour bằng thẻ tín dụng của mình. Vậy là một lần nữa, chứng cứ là đây, và Amy đã bảo đảm rằng tôi có liên quan đến nó."

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không ai tìm thấy chiếc xắc đó?" Tanner hỏi.

"Chẳng thành vấn đề." Go nói. "Chị ta chỉ muốn Nick phải chạy vòng quanh, để mua vui cho mình thôi. Tôi chắc chắn chị ta rất vui vì biết đó là một chuyến đi mang đầy mặc cảm tội lỗi thế nào đối với Nick khi phải đọc những lời nhắn nhủ yêu thương kia, trong khi anh ấy biết rằng mình đã phản bội và chị ta thì mất tích."

Tôi đã cố không nhăn mặt khi phải nghe giọng điệu khinh miệt của con bé: *phản bội*.

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Gilpin đã đi cùng Nick tới Hannibal?" Tanner vẫn tiếp tục hỏi. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lúc nào Gilpin cũng có mặt bên cạnh Nick, và anh ta biết rằng ở thời điểm ấy Nick đã không ném chiếc xắc tay đó?"

"Amy hiểu tôi đủ rõ để biết rằng tôi sẽ cắt đuôi Gilpin. Cô ta biết tôi sẽ không muốn một người lạ quan sát tôi đọc những thứ này để tìm hiểu phản ứng của tôi."

“Thật ư? Làm sao anh biết được điều đó?”

“Chỉ là tôi hiểu vậy.” Tôi nhún vai. Tôi hiểu, tôi hiểu mà.

“Câu đố Thứ ba.” Tôi vừa nói vừa đẩy nó vào tay Tanner.

Có thể anh thấy có lỗi khi đưa em đến đây

Phải thú nhận rằng em cảm thấy có phần kỳ quặc

Nhưng dường như chúng ta không có nhiều lựa chọn

Chúng ta quyết định: Mình sẽ ở lại đây.

Hãy mang tình yêu của chúng ta tới ngôi nhà màu nâu nhỏ xinh này

Cho em chút thiện nguyện nào, hỡi chồng yêu nóng bỏng!

“Thấy không, tôi đã hiểu sai, khi nghĩ rằng *đưa em đến đây* có nghĩa là Carthage, nhưng một lần nữa, cô ta lại ám chỉ đến ngôi nhà của bố tôi, và…”

“Lại là một địa điểm khác mà anh đã đè ngửa cái cô Andie đó ra chứ gì.” Tanner nói. Rồi anh ta quay sang em gái tôi. “Xin lỗi vì đã nói tục.”

Go khẽ xua tay ra hiệu không vấn đề gì.

Tanner nói tiếp: “Thế này, Nick ạ. Trong phòng làm việc của anh, nơi mà anh đã làm tình với Andie, có quần lót phụ nữ là chứng cứ buộc tội anh; ở Hannibal, nơi anh đã làm tình với Andie, có chiếc xắc tay của Amy là chứng cứ buộc tội anh; ở căn lều gỗ, cũng là nơi anh làm tình với Andie, có cả một gia tài được mua bằng thẻ tín dụng bí mật là chứng cứ buộc tội anh.”

“Phải, đúng vậy. Vâng, điều đó đúng.”

“Vậy thì có thứ gì ở nhà bố anh?”

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ bảy mất tích

TÔI CÓ THAI! CẢM ƠN, Noelle Hawthorne, giờ thì cả thế giới đều biết, cô đúng là đồ ngớ ngẩn. Kể từ khi cô ta gây sự chú ý tại buổi cầu nguyện của tôi đến giờ, sự căm ghét đối với Nick ngày càng lớn (dẫu sao, tôi vẫn mong là cô ta đã không lấn át buổi cầu nguyện của tôi như vậy – những loại đàn bà khó ưa đều thích chơi trội như thế đấy). Tôi băn khoăn tự hỏi không biết liệu Nick có dám hít thở trong bầu không khí giận dữ đang vây quanh anh ta hay không.

Tôi hiểu rằng điểm mấu chốt trước việc đưa tin bùng nổ của hàng loạt các phương tiện thông tin đại chúng, hay bản tin dài bất tận của Ellen Abbott, liên tục trong hai mươi tư giờ một cách điên cuồng và hăng máu, chính là việc có thai. Amy Tuyệt vời lôi cuốn như thế đấy. Việc Amy Tuyệt vời có thai hấp dẫn như thế đấy. Người Mỹ thích những gì dễ dàng, và thật dễ thích một người phụ nữ đang mang thai – bởi bọn họ cũng giống như lũ vịt con, lũ thỏ hay lũ chó vậy. Tuy nhiên, điều này đã gây trở ngại cho tôi khi những bà cô tự cao tự đại và thích gây chú ý với dáng đi khuềnh khoàng này lại nhận được sự quan tâm đặc biệt đến thế. Như thể thật quá khó để dạng hai chân mình ra và để một gã đàn ông xuất tinh vào giữa đấy vậy.

Các bạn có biết điều gì thì khó không? Phải giả là có thai.

Chú ý nhé, bởi câu chuyện này rất ấn tượng. Mọi chuyện bắt đầu với cô bạn não rỗng Noelle của tôi. Vùng Trung Tây đầy rẫy những kiểu người như vậy: loại tử-tế-vừa-phải. Tử tế vừa phải và có tâm hồn được làm bằng nhựa dẻo – dễ dàng để nhào nặn, dễ dang lau chùi. Bộ sưu tập các đĩa nhạc của cô ta đều là các tuyển tập của chuỗi cửa hàng nội thất Pottery Barn. Giá sách của cô ta chất đầy những thứ sách ảnh tào lao để trưng trên bàn lễ tân đón khách: Người Ai-len ở châu Mỹ; Đội bóng của người Mizzou: Lịch sử qua ảnh; Chúng ta ghi nhớ ngày 11/9; Vài điều ngớ ngẩn với mèo con. Tôi hiểu rằng tôi cần một người bạn dễ bảo cho kế hoạch của mình, một ai đó mà tôi có thể trút bầu tâm sự về những chuyện tồi tệ về Nick, một ai đó sẽ trở nên gắn bó với tôi quá mức, một ai đó sẽ dễ dàng bị thao túng, người sẽ không nghĩ sâu xa về mọi điều tôi nói bởi cô ta cảm thấy đó là một đặc ân để được nghe. Noelle là một lựa chọn tất yếu, và khi cô ta cho tôi biết cô ta lại mang thai lần nữa – quả thực, ba đứa trẻ sinh ba vẫn là chưa đủ – thì tôi nhận ra rằng mình cũng có thể mang bầu.

Tìm kiếm trên mạng: làm thế nào rút nước bồn cầu để sửa chữa bồn cầu.

Noelle mời tôi uống nước chanh. Rất nhiều nước chanh.

Noelle đi tiểu vào bồn cầu đã được rút nước và không xả được nước của tôi, cả hai chúng tôi đều thấy ngượng kinh khủng!

Tôi, cầm một chiếc lọ thủy tinh nhỏ, nước tiểu trong bồn cầu được cho vào chiếc lọ đó.

Tôi, với câu chuyện bịa đặt hoàn hảo về chứng sợ kim tiêm/máu.

Tôi, mang chiếc lọ thủy tinh đựng nước tiểu được giấu trong xắc tay của mình, đến khám bác sỹ (ồ, tôi không thể làm xét nghiệm máu được, tôi hoàn toàn hoảng loạn khi thấy kim tiêm… xét nghiệm nước tiểu, tôi làm được, cảm ơn).

Tôi, có kết quả mang thai trên y bạ của mình.

Tôi, chạy sang nhà Noelle để báo tin vui.

Hoàn hảo. Nick đã có thêm một động cơ nữa, tôi sẽ trở thành một phụ nữ xinh đẹp mang thai bị mất tích, bố mẹ tôi thậm chí sẽ còn đau khổ hơn, và Ellen Abbott thì không thể bỏ qua được. Thực lòng, tôi cảm thấy rất xúc động khi cuối cùng cũng được chính thức lựa chọn cho chương trình của Ellen trong số hàng trăm những vụ việc khác. Điều đó giống như một cuộc thi tài năng vậy: Bạn thể hiện hết khả năng của mình, và sau đó mọi việc ở ngoài tầm tay, chỉ tùy thuộc vào ban giám khảo.

Và, ồ, cô ta thực sự căm ghét Nick nhưng lại yêu mến tôi. Mặc dù vậy, tôi đã ước là bố mẹ tôi không nhận được sự quan tâm đặc biệt đến thế. Tôi theo dõi bọn họ trên các bản tin thời sự, mẹ tôi gầy gò, mong manh, với phần da cổ nhăn nheo, trông tựa như những cành cây khẳng khiu, lúc nào cũng nổi đầy gân guốc. Bố tôi thì mặt đỏ gay vì sợ, đôi mắt có phần trợn lên, và mím môi cười. Bình thường bố tôi khá đẹp trai, nhưng giờ ông bắt đầu trông như một chân dung biếm họa vậy, một tay hề bị ma ám. Tôi biết rằng tôi nên thấy thương bố mẹ mình, nhưng tôi không cảm thấy thế. Dù sao đi nữa, đối với bọn họ, tôi chưa bao giờ có ý nghĩa gì hơn một biểu tượng, một hình mẫu lý tưởng biết đi. Amy Tuyệt vời bằng xương bằng thịt. Đừng bỏ cuộc, con là Amy Tuyệt vời cơ mà. Đứa con duy nhất của bố mẹ. Có một thứ trách nhiệm bất công mà bạn phải gánh vác khi là con một – bạn lớn lên với nhận thức rằng mình không được phép làm thất vọng, thậm chí không được phép chết nữa kia. Chẳng có sự thay thế nào tung tăng quanh bạn cả; bạn chính là sự thay thế cho mình. Điều đó khiến người ta phải cố gắng một cách kiệt lực để trở nên hoàn hảo, và cũng khiến người ta say sưa với quyền lực nữa. Theo cách của những kẻ chuyên quyền.

Sáng nay tôi đã thong thả bước vào phòng làm việc của Dorothy để lấy một lon soda. Một căn phòng nhỏ xíu dựng bằng gỗ ván. Chiếc bàn làm việc dường như không có chức năng gì khác hơn là để đặt những quả cầu tuyết của Dorothy được sưu tập từ những địa điểm chẳng hề đáng ghi nhớ: Gulf Shores, Alabama, Hilo, Arkansas. Khi thấy những quả cầu tuyết ấy, tôi không thấy thiên đường, tôi chỉ thấy những người nhà quê bắng nhắng da sạm nắng, tha lôi theo lũ trẻ con lóng ngóng đang gào khóc, một tay thì tạt tai bọn chúng, tay kia cầm những chiếc cốc nhựa Styrofoam lớn loại không tự hủy có chứa thứ đồ uống như siro làm từ ngô.

Dorothy có một trong những tấm áp-phích hình chú mèo con đu mình trên cây với dòng chữ Cố lên! từ những năm 1970. Bà ấy treo bức ảnh với tất cả sự chân tình. Tôi thích ý nghĩ là bà ấy sẽ vô tình chạm mặt với một ả ngoa ngôn châm biếm nào đó, để tóc mái vành như Bettie Page và đeo cặp kính mắt mèo, ở Williamsburg, và trớ trêu là ả này cũng sở hữu một bức áp-phích tương tự. Tôi muốn nghe bọn họ sẽ cố gắng thương lượng với nhau như thế nào. Những kẻ ngoa ngôn châm biếm luôn bất lực khi phải đối mặt với sự nghiêm túc, đó là viên đá kryptonite của bọn họ. Dorothy còn có một bức ảnh quý khác treo trên tường ngay cạnh chiếc máy bán soda, đó là bức hình một đứa bé chập chững biết đi đang ngủ thiếp đi trên bồn cầu – Mệt đến mức không tè được. Trong giây phút mất tập trung khi đang tán gẫu với Dorothy, tôi đã có ý nghĩ mình sẽ lấy trộm bức ảnh này, chỉ cần lách móng tay dưới lớp băng dính cũ đã ố vàng kia. Tôi cá là mình có thể rao bán nó trên eBay được một khoản tiền mặt kha khá – tôi muốn có thêm một chút tiền mặt nữa – nhưng tôi không thể làm vậy được, bởi nó sẽ để lại dấu vết trên hệ thống điện tử, trong khi tôi đã đọc rất nhiều về chuyện này trong không biết bao nhiêu cuốn sách viết về những vụ án có thật rồi. Dấu vết trên hệ thống điện tử rất nguy hiểm: Không được sử dụng điện thoại di động đăng ký theo tên bạn, bởi tháp thu phát sóng sẽ chỉ ra vị trí của bạn. Không sử dụng thẻ ATM hay thẻ tín dụng. Chỉ sử dụng máy tính công cộng, có lượng truy cập lớn. Phải để ý các máy quay có thể được đặt trên bất cứ đường phố cụ thể nào, đặc biệt là những nơi gần ngân hàng hoặc một điểm giao nhộn nhịp hay các cửa hàng. Không chỉ không có một cửa hàng nào ở đây, trong khu nhà của chúng tôi, mà ngay cả máy quay cũng không có. Tôi biết – tôi sẽ phải hỏi Dorothy, giả vờ như đó là vấn đề an ninh thôi.

“Các khách hàng của chúng tôi không hẳn là kiểu dân anh chị.” Bà ấy nói. “Nhưng không có nghĩa bọn họ là tội phạm, họ thường không thích bị theo dõi.”

Không, có vẻ như bọn họ sẽ không hưởng ứng việc mình bị theo dõi đâu. Anh bạn Jeff của tôi chẳng hạn, anh ta vẫn có hàng giờ đồng hồ rảnh rang và lúc nào trở về cũng có một số lượng cá vô lý đến mức đáng ngờ được chứa trong một thùng đá rất lớn. Anh ta đúng nghĩa là đáng ngờ. Tại căn nhà cách chỗ tôi một quãng xa, có một cặp đôi trạc tuổi bốn mươi, nhưng do ảnh hưởng bởi ma túy nên trông bọn họ chí ít cũng phải sáu mươi. Hầu hết thời gian bọn họ chỉ ở trong nhà, ngoại trừ thi thoảng đi bộ tới phòng giặt, ánh mắt trông hoang dại – rảo bước thật nhanh qua bãi đỗ xe trải sỏi và mang theo quần áo được đựng trong túi rác, cứ như thể một cuộc tổng vệ sinh vậy. Xinchào-xinchào, bọn họ lúc nào cũng nói hai lần liên tiếp, cùng hai cái gật đầu, rồi lại cắm cúi bước đi. Người đàn ông đôi khi còn mang theo một con trăn Mỹ nhiệt đới đang quấn vòng quanh cổ anh ta, mặc dù cả tôi và anh ta đều chưa bao giờ thừa nhận sự có mặt của nó. Bên cạnh những vị khách quen này còn có một số lượng tương đối những phụ nữ độc thân lác đác đi qua, thường là với những vết bầm tím trên người. Một số tỏ ra ngượng ngùng, những người kia thì trông buồn bã khủng khiếp.

Hôm qua có một người mới chuyển đến, một cô gái tóc vàng, rất trẻ, mắt nâu và môi bị sứt. Cô ta ngồi trên hiên trước nhà mình – căn nhà ngay kế bên nhà tôi – hút thuốc, và khi chúng tôi bắt gặp ánh mắt của nhau, cô ta liền ngồi thẳng người lại, kiêu hãnh, vểnh cằm lên. Cô ta chẳng có biểu hiện gì hối tiếc cả. Tôi đã nghĩ: Mình cần phải như cô ta. Mình sẽ tìm hiểu về cô ta: Cô ta là kiểu người mà mình có thể bắt chước trong một thời gian – một cô gái bị ngược đãi cứng rắn đang ẩn náu chờ cho cơn bão đi qua.

Sau vài giờ ngồi xem tivi vào buổi sáng – điểm qua bất cứ tin tức nào về vụ việc của Amy Elliott Dunne – tôi thay sang bộ áo tắm hai mảnh còn hơi ướt của mình. Tôi sẽ ra hồ bơi. Nằm nổi trên nước một chút, tạm rời bỏ những suy nghĩ ác hiểm của tôi. Tin tức về việc mang thai thật đáng mừng, nhưng vẫn còn nhiều điều mà tôi không biết. Tôi đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ, nhưng có những việc xảy ra ngoài dự kiến, làm mất phương hướng của tôi về việc câu chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào. Andie vẫn chưa lộ diện. Có thể cần phải tác động để bọn họ tìm thấy cuốn nhật ký. Cảnh sát vẫn chưa có động thái bắt giữ Nick. Tôi không biết bọn họ đã tìm được tất cả những gì, và tôi không thích như thế này. Tôi rất muốn gọi một cú điện thoại, một cú điện thoại nặc danh, để đẩy bọn họ đi đúng hướng. Tôi sẽ đợi thêm vài ngày nữa. Trên tường nhà tôi có một cuốn lịch, và ba ngày kế tiếp sau ngày hôm nay đã được tôi đánh dấu với dòng chữ HÔM NAY GỌI ĐIỆN. Như vậy tôi sẽ biết là tôi đã quyết định chờ đợi trong bao lâu. Một khi bọn họ tìm được cuốn nhật ký, mọi việc sẽ diễn biến nhanh hơn.

Bên ngoài, trời lại nóng hầm hập, đám ve sầu bắt đầu ra rả. Chiếc phao bè tự thổi của tôi có màu hồng, in hình những nàng tiên cá, và rất nhỏ đối với tôi – hai bắp chân tôi đang phải đung đưa dưới nước – nhưng nó cho phép tôi được thả mình vô tư lự trên mặt nước trong vòng một giờ đồng hồ, một điều mà tôi vừa nhận ra rằng “tôi” thích làm.

Tôi nhận thấy một mái tóc vàng đang nhấp nhô trong bãi đỗ xe, và rồi cô gái bị sứt môi đó bước qua cánh cổng lưới mắt cáo với một trong những chiếc khăn tắm của nhà nghỉ, không lớn hơn chiếc khăn lau chén đĩa là mấy, cùng bao thuốc lá Merits, một cuốn sách và kem chống nắng SPF 120. Chấp nhận ung thư phổi, nhưng không để ung thư da. Cô ta ngồi xuống và cẩn thận thoa kem, một cử chỉ rất khác so với những phụ nữ cũng từng bị hành hung đã đến đây – bọn họ thoa kem một cách vô tội vạ lên người và để lại vết kem nhờn trên những chiếc ghế vải gai mềm đó.

Cô gái gật đầu với tôi, theo cách mà những người đàn ông thường gật đầu với nhau trong quán bar.

Cô ta đang đọc cuốn Biên niên ký về người Sao Hỏa của Ray Bradburry. Một cô gái của khoa học giả tưởng. Lẽ dĩ nhiên, những phụ nữ bị hành hung sẽ thích trường phái thoát ly thực tế rồi.

"Sách hay đấy." Tôi nói vọng về phía cô ta như thể ném một trái bóng bãi biển để mở đầu một cuộc đối thoại vô hại.

"Có ai đó để nó trong căn nhà của tôi. Cuốn này và cuốn Ngựa ô yêu dấu." Cô ta đeo một cặp kính râm to bản rẻ tiền.

"Cuốn đó cũng không tệ. Nhưng Chú ngựa giống đen hay hơn."

Cô ta ngước lên nhìn tôi với cặp kính vẫn đeo trên mắt. Hai mắt kính đen tròn to như đôi mắt của một chú ong. "Vậy à."

Cô ta quay trở lại với cuốn sách của mình, một cử chỉ có ý rằng Tôi đang đọc sách nhé vẫn thường thấy trên những chuyến bay đông khách. Còn tôi, giống như một kẻ tọc mạch khó chịu ngồi kế bên cô ta, lấn chiếm chỗ để tay và hỏi những câu đại loại như "Đi công tác hay đi nghỉ thế?"

"Tôi là Nancy." Tôi nói. Một cái tên mới – không phải Lydia – không phải ý tưởng khôn ngoan cho lắm trong khu nhà nhỏ bé này, nhưng tự nhiên tôi buột miệng nói vậy. Bộ não của tôi đôi khi xử lý quá nhanh mà không có lợi cho mình. Tôi nghĩ đến phần môi bị sứt của cô gái đó, tâm trạng buồn bã và lơ đãng của cô ta, rồi tôi nghĩ đến vấn đề bạo lực và mại dâm, rồi lại nghĩ đến Oliver!, bộ phim âm nhạc yêu thích của tôi khi còn nhỏ, và nhân vật Nancy, cô gái điếm có số phận bi thảm, khi đã yêu người đàn ông tàn bạo của mình cho đến tận khi hắn giết cô ấy, và rồi tôi băn khoăn tại sao người mẹ theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền của tôi và tôi lại ngồi xem Oliver! và còn coi "As Long as He Needs Me" là bài ca thán tụng du dương đối với bạo lực gia đình nữa chứ, rồi tôi nghĩ đến Amy Trong nhật ký cũng bị giết bởi người đàn ông của cô ta, thực tế là cô ta rất giống với…

"Tôi là Nancy." Vậy nên tôi đã thốt ra cái tên ấy.

"Greta."

Nghe như tên bịa vậy.

Tôi thả mình trôi đi khỏi đó. Tôi nghe tiếng bật lửa của Greta ở phía sau, và rồi làn khói thuốc tỏa lên như thể hơi nước.

Bốn mươi phút sau, Greta ngồi xuống bên thành bể bơi, thả chân đung đưa dưới nước. "Nóng nhỉ." Cô ta nói. "Nước ấy." Cô ta có chất giọng khàn bởi thuốc lá, nhưng vang khỏe của miền thảo nguyên.

"Cứ như nước tắm ấy nhỉ."

"Không dễ chịu cho lắm."

"Nước hồ cũng không mát hơn là mấy đâu."

"Dù sao tôi cũng không biết bơi." Cô ta nói.

Tôi chưa từng gặp một ai không biết bơi cả. "Tôi cũng chỉ biết chút ít." Tôi nói dối. "Kiểu bơi chó."

Cô ta khua khua hai chân, sóng nước khẽ làm dập dềnh chiếc phao của tôi. "Nơi này thế nào?" Cô ta hỏi.

"Dễ chịu. Yên tĩnh."

“Tốt, đó là thứ tôi cần.”

Tôi quay sang nhìn cô ta. Cô ta mang hai sợi dây chuyền vàng trên cổ, một vết bầm tím tròn xoe to bằng trái mận ở gần phía ngực trái của cô ta và một hình xăm cỏ ba lá nằm ngay phía trên vùng tam giác. Bộ áo tắm của cô ta còn mới tinh, có màu đỏ anh đào và là loại rẻ tiền, được bán ở cửa hàng tiện ích ở bến du thuyền, nơi tôi đã mua chiếc phao của mình.

“Cô ở đây một mình à?” Tôi hỏi.

“Một mình.”

Tôi không biết phải hỏi gì tiếp nữa. Liệu đó có phải cách mà những phụ nữ bị ngược đãi nói chuyện với người khác không, một kiểu ngôn ngữ chẳng hạn, tôi không biết nữa?

“Rắc rối với anh chàng nào sao?”

Cô ta nhíu một bên lông mày nhìn tôi với ý là đúng vậy.

“Tôi cũng thế.” Tôi nói.

“Mà có phải chúng ta đã không được cảnh báo đâu.” Cô ta nói rồi đưa tay vốc nước, và để nước nhỏ giọt lên phần thân trước của mình. “Mẹ tôi, một trong những điều trước nhất mà bà dặn dò trong ngày đầu tiên tôi đến trường là: Tránh xa bọn con trai ra. Bọn chúng nó không chỉ ném đá mà còn nhòm vào trong váy của mày đấy.”

“Cô nên in những lời đó nên áo phông của mình mới phải.”

Cô ta bật cười. “Nhưng những lời đó đúng. Luôn luôn đúng. Mẹ tôi sống ở một ngôi làng đồng tính nữ ở Texas. Tôi vẫn nghĩ mình nên đến đó cùng bà. Mọi người ở đấy có vẻ ai cũng hạnh phúc cả.”

“Một ngôi làng đồng tính nữ cơ à?”

“Kiểu như, chị muốn gọi sao cũng được. Một cộng đồng. Rất nhiều người đồng tính nữ đã mua đất và xây dựng một cộng đồng riêng cho mình ở đó, đại loại vậy. Với tôi, nó nghe có vẻ tuyệt vời chết đi được, một thế giới không có đàn ông.” Cô ta lại đưa tay vốc đầy nước, tháo bỏ kính râm và té lên mặt. “Mỗi tội là tôi lại không thích bươm bướm mới chán chứ.”

Cô ta phá lên cười, tiếng cười gằn giọng giận dữ của một phụ nữ già dặn. “Vậy ở đây có tay khốn nào mà tôi có thể hẹn hò được không thế?” Cô ta nói. “Đó vốn là, kiểu như, quy luật của tôi rồi. Chạy trốn khỏi gã này, lại đâm đầu vào gã khác.”

“Ở đây hầu như lúc nào cũng vắng một nửa. Có Jeff đấy, một anh chàng với bộ râu quai nón, quả thực anh ta rất dễ chịu.” Tôi nói. “Anh ta ở đây lâu hơn tôi.”

“Chị còn ở đây lâu nữa không?” Cô ta hỏi.

Tôi ngập ngừng. Kỳ quặc thật, tôi còn không biết chính xác là mình sẽ ở đây bao lâu nữa. Tôi định ở lại cho đến khi Nick bị bắt, nhưng tôi không biết liệu anh ta có sớm bị tóm cổ hay không.

“Đến khi nào anh ta thôi không tìm chị nữa, phải không?” Greta đoán hỏi.

“Đại loại thế.”

Cô ta dò xét tôi một cách kỹ càng, rồi chau mày. Ruột gan tôi như thắt lại. Tôi đợi cô ta lên tiếng nói: Trông chị quen quá.

“Đừng bao giờ quay lại với một gã nào khi vẫn còn mang những vết bầm tím. Đừng để hắn ta thỏa mãn.” Greta chậm rãi nói. Cô ta đứng dậy, thu nhặt những thứ đồ của mình, rồi dùng chiếc khăn nhỏ xíu đó lau khô chân.

“Những ngày tốt đẹp đã chết rồi.” Cô ta nói.

Và vì lý do nào đó, tôi đã giơ cả hai ngón tay cái lên, một hành động mà cả đời mình chưa bao giờ tôi làm thế.

“Khi nào ra ngoài thì sang tôi chơi nhé, nếu cô muốn.” Tôi nói. “Chúng ta có thể xem tivi.”

Tôi mang theo một trái cà chua tươi ngon của Dorothy và cầm nó trong lòng bàn tay như một món quà mừng tân gia bóng bẩy. Greta ra mở cửa và hầu như không nhận ra tôi, như thể đã hàng bao nhiêu năm rồi tôi mới ghé qua vậy. Cô ta giật lấy quả cà chua trong tay tôi.

“Tuyệt vời, tôi vừa mới làm bánh mỳ kẹp xong.” Cô ta nói. “Chị ngồi đi.” Cô ta chỉ về phía chiếc giường – ở đây chúng tôi không có phòng khách – rồi bước vào khu nấu ăn, cũng có chiếc thớt nhựa và con dao cùn y như của tôi. Cô ta thái cà chua. Chiếc đĩa nhựa đựng món thịt cho bữa trưa đặt trên quầy bếp, một mùi vị ngòn ngọt làm kích thích dạ dày choán đầy cả căn phòng. Cô ta đặt hai chiếc bánh mỳ kẹp toàn nguyên liệu trơn tuột lên hai chiếc đĩa giấy, cùng với đó là hai nắm tay đầy bánh quy cá, rồi mang chúng vào khu vực có kê chiếc giường ngủ, tay đã cầm sẵn điều khiển từ xa, lướt qua hết kênh này đến kênh khác. Chúng tôi ngồi cạnh nhau bên mép giường xem tivi.

“Bảo tôi nếu chị thấy gì hay nhé.” Greta nói.

Tôi cắn một miếng bánh mỳ kẹp của mình. Miếng cà chua trượt ra ngoài và rơi lên đùi tôi.

Người nhà quê vùng Beverly, Suddenly Susan, Armageddon.

Chương trình trực tiếp của Ellen Abbot. Một bức ảnh chụp tôi choán cả màn hình. Tôi là câu chuyện hàng đầu. Vẫn thế. Trông tôi thật tuyệt.

“Chị biết vụ này chứ?” Greta hỏi nhưng không nhìn tôi, như thể việc tôi mất tích chỉ là sự lặp lại của một chương trình truyền hình hấp dẫn vậy. “Người phụ nữ này đã biến mất vào ngày kỷ niệm năm năm ngày cưới của chị ta. Gã chồng thì ngay từ đầu đã hành động rất kỳ quặc, lúc nào cũng cười và ăn nói luyên thuyên. Hóa ra hắn đã tăng phí bảo hiểm nhân thọ của chị ta, và bọn họ vừa mới phát hiện cô vợ có bầu. Và gã chồng thì không muốn có con.”

Màn hình chuyển sang một bức ảnh khác của tôi, đặt bên cạnh là *Amy Tuyệt vời*.

Greta quay sang tôi. “Chị nhớ những cuốn sách đó chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

“Chị thích những cuốn sách đó à?”

“Ai mà chẳng thích những cuốn sách đó, chúng rất dễ thương.” Tôi nói.

Greta khịt mũi tỏ vẻ miệt thị. “Chúng giả tạo thì có.”

Bức ảnh chụp cận cảnh tôi hiện lên trên màn hình. Tôi đợi cô ta lên tiếng khen tôi xinh đẹp đến nhường nào.

“Trông chị ta không tệ, nhỉ, kiểu như, ở tuổi của chị ta.” Cô ta nói. “Tôi hy vọng khi bốn mươi tuổi tôi trông cũng được như thế.”

Ellen đang cập nhật thông tin cho khán giả về vụ việc; bức ảnh của tôi vẫn hiện trên màn hình.

"Với tôi, có vẻ như chị ta là một cô nàng giàu có quen được chiều chuộng." Greta nói. "Thích gây chú ý. Loại người khó chịu."

Điều đó hoàn toàn không công bằng chút nào. Tôi đâu có để lại bằng chứng gì cho phép bất cứ ai đưa ra kết luận như vậy. Kể từ khi chuyển về Missouri – thực ra thì, kể từ khi tôi đặt ra kế hoạch của mình – tôi đã rất thận trọng để không gây chú ý, luôn dịu dàng, vui vẻ, tất cả những phẩm chất mà người ta mong muốn ở một phụ nữ. Tôi vẫy tay với hàng xóm. Tôi làm chân chạy vặt cho bạn bè của mẹ Mo, tôi từng một lần mua cola cho Stucks Buckley, người lúc nào trông cũng nhem nhuốc đó. Tôi còn đến thăm bố Nick để tất cả các y tá ở đó có thể chứng thực là tôi tốt bụng đến thế nào, nên tôi có thể thì thầm hết lần này đến lần khác với bộ não không còn tỉnh táo của Bill Dunne, rằng: Con yêu quý bố lắm, hãy đến sống cùng chúng con, con yêu quý bố lắm, hãy đến sống cùng chúng con. Chỉ để thử xem liệu bộ não đó có nhận được những tín hiệu ấy không. Bố của Nick được mọi người ở Comfort Hill gọi là kẻ lang thang – ông ta lúc nào cũng bỏ đi thơ thẩn. Tôi rất thích ý nghĩ rằng Bill Dunne, một hình tượng hội tụ mọi điểm mà Nick sợ mình sẽ có thể giống như vậy và là chủ thể của nỗi tuyệt vọng tột đỉnh trong Nick, sẽ xuất hiện hết lần này đến lần khác trước cửa nhà chúng tôi.

"Chị ta có vẻ khó chịu như thế nào?" Tôi hỏi.

Cô ta nhún vai. Màn hình tivi chuyển sang chương trình quảng cáo chất xịt phòng. Một người phụ nữ đang xịt thứ hóa chất đó khiến cả gia đình cô ta đều vui vẻ. Tiếp đấy là một quảng cáo băng vệ sinh siêu mỏng, giúp cho phụ nữ có thể mặc váy, khiêu vũ, và gặp gỡ người đàn ông mà sau đó cô ta sẽ xịt thứ chất thơm kia cho anh ta.

Dọn dẹp và hành kinh. Hành kinh và dọn dẹp.

"Chỉ biết nói vậy thôi." Greta đáp. "Chị ta có vẻ như một loại nhà giàu khó ưa và tẻ nhạt. Giống như mấy hạng người giàu có vẫn hay lợi dụng tiền của chồng mình để mở ra, kiểu như, những công ty sản xuất bánh nướng và các cửa hàng bán bưu thiếp hay những thứ chết tiệt khác. Các cửa hàng nhỏ chuyên quần áo thời trang chẳng hạn."

Ở New York, tôi có nhiều bạn bè đang kinh doanh những thể loại như vậy – bọn họ muốn nói rằng mình đang làm việc, ngay cả khi bọn họ chỉ làm những việc vặt cho vui, như đặt tên cho các loại bánh nướng, đặt hàng văn phòng phẩm, mặc những chiếc váy tuyệt đẹp từ *cửa hàng của riêng bọn họ*.

"Chị ta chắc chắn là một trong số đó." Greta nói. "Loại nhà giàu lại còn làm ra vẻ mình quan trọng."

Greta đi vào nhà vệ sinh, và tôi liền nhón chân đi vào khu bếp của cô ta, mở tủ lạnh, rồi nhổ nước bọt vào sữa, vào nước cam ép, vào một bịch salad khoai tây của cô ta, sau đó nhón chân trở lại giường.

Tiếng xả nước. Greta trở ra. "Ý tôi là, tất cả những điều đó không có nghĩa việc gã này giết chị ta là bình thường. Chị ta chỉ là một phụ nữ khác nữa, đã chọn lầm người đàn ông của mình mà thôi."

Cô ta nhìn thẳng vào tôi, và tôi chờ đợi cô ta mở miệng: "Khoan đã, đợi một chút…"

Nhưng cô ta lại quay sang chiếc tivi, sửa sang lại tư thế và nằm sấp bụng xuống như một đứa trẻ, tay chống cằm, mặt hướng vào màn hình có bức ảnh của tôi.

"Ồ, chết tiệt, lại thế rồi." Greta nói. "Bọn họ lại bắt đầu nói xấu gã chồng kìa."

Chương trình đã trở lại, và tôi cảm thấy khá hơn một chút. Sẽ lại là một màn tán tụng Amy nữa.

Campbell MacIntosh, một người bạn thời thơ ấu: "Amy là một người rất biết chăm lo, một tuýp người để làm mẹ. Cô ấy thích làm vợ. Và tôi biết cô ấy sẽ là một người mẹ tuyệt vời. Nhưng Nick thì – vì lý do nào đó bạn chỉ biết rằng Nick không phải là người phù hợp. Lạnh lùng, xa cách và thực sự tính toán – bạn có cảm giác là anh ta hoàn toàn nhận thức được Amy có rất nhiều tiền."

(Campbell nói dối: Cô ta lúc nào cũng xốn xang khi ở bên cạnh Nick, hoàn toàn ngưỡng mộ anh ta. Nhưng tôi chắc chắn là cô ta thích ý nghĩ rằng anh ta chỉ cưới tôi vì tiền.)

Shawna Kelly North, cư dân của Carthage: "Tôi thấy thực sự, thực sự lạ lùng khi anh ta hoàn toàn không lo lắng gì trong cuộc tìm kiếm vợ mình. Anh ta chỉ, bạn biết đấy, buôn chuyện để giết thời gian. Anh ta tán tỉnh tôi, người mà anh ta chưa từng gặp mà cũng không hề biết. Tôi đã cố chuyển hướng cuộc đối thoại sang Amy, nhưng anh ta chỉ – chỉ là không có hứng thú."

(Tôi dám chắc mụ già lẳng lơ này hoàn toàn chẳng cố chuyển hướng cuộc chuyện trò sang tôi một chút nào.)

Steven 'Stucks' Buckley, một người bạn lâu năm của Nick Dunne: "Cô ấy là một người mến yêu. Đáng mến. Đáng yêu. Còn Nick ư? Có vẻ như anh ta chẳng tỏ ra bận tâm về việc Amy mất tích. Anh chàng đó lúc nào cũng vậy: tự cho mình là trung tâm của vũ trụ. Có phần nào tự phụ. Như thể anh ta đã làm được gì to tát lắm ở cái nơi New York đó và tất cả chúng tôi nên cúi mình mới được."

(Tôi khinh thường Stucks Buckley, mà cái loại tên gì lại đặt như thế cơ chứ?)

Noelle Hawthorne, trông như thể cô ta vừa có những thông tin mới đáng chú ý: "Tôi cho rằng anh ta đã giết cô ấy. Không ai dám nói điều này, nhưng tôi dám. Anh ta đã ngược đãi cô ấy, đã chèn ép cô ấy, và cuối cùng đã giết cô ấy."

(Làm tốt lắm.)

Greta liếc nhìn sang tôi, hai bên má bị đẩy lên phía dưới hai bàn tay, khuôn mặt lung linh dưới ánh sáng của màn hình.

"Tôi mong rằng đó không phải sự thật." Cô ta nói. "Rằng gã chồng đã giết chị ta. Sẽ dễ chịu hơn nếu nghĩ rằng chị ta đã bỏ đi, chỉ là trốn chạy khỏi gã đó, và chị ta đang ẩn náu ở một nơi nào đấy bình an."

Cô ta khua khua hai cẳng chân mình như thể một người đi bơi đang vụng về khỏa nước. Tôi không biết có phải cô ta đang cố tình chọc tức mình hay không nữa.

Nick Dunne

Ngày thứ tám mất tích

CHÚNG TÔI SỤC SẠO KHẮP MỌI NGÓC NGÁCH trong nhà bố tôi, không mất thời gian lắm bởi ngôi nhà trống trơn một cách thảm hại. Các ngăn kéo tủ, các phòng chứa đồ. Tôi lật tất cả các góc của mọi tấm thảm để xem liệu chúng có lật lên được không. Tôi liếc nhìn vào máy giặt và máy sấy quần áo, rồi thò một tay lên phía ống khói, thậm chí còn tìm ở phía sau bình chứa nước của bồn cầu nữa.

"Anh có vẻ là tội phạm rất chuyên nghiệp đấy." Go nói.

"Nếu là tội phạm chuyên nghiệp thì chắc chắn anh đã tìm thấy thứ mà chúng ta đang phải tìm và ra ngoài kia bắn loạn lên rồi."

Tanner đứng ở chính giữa căn phòng khách của bố tôi và giật mạnh đầu chiếc cà-vạt màu vàng chanh của mình. Go và tôi trông nhem nhuốc vì bụi và bẩn, nhưng làm thế nào đó mà chiếc sơ-mi có hai cúc cài dưới ve cổ áo của Tanner vẫn hoàn toàn sạch tinh tươm, như thể nó vẫn giữ được chút gì đó vẻ mê đắm hào nhoáng từ New York vậy. Anh ta đang chăm chăm nhìn vào một góc ngăn kéo, cắn môi và giật giật chiếc cà-vạt, suy ngẫm. Người đàn ông này có lẽ đã dành hàng năm trời để hoàn thiện dáng vẻ này: dáng vẻ *Im đi, quý ngài, tôi đang suy nghĩ đây*.

"Tôi không thích thế này." Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng. "Chúng ta có rất nhiều vấn đề nằm ngoài tầm kiểm soát, và tôi sẽ không tới gặp đám cảnh sát cho đến khi chúng ta chắc chắn kiểm soát được tình hình. Thiên hướng của tôi là phải đi trước một bước – cần phải báo cảnh sát về những thứ trong căn lều gỗ đó trước khi chúng ta vỡ trận vì nó. Nhưng chúng ta không biết Amy muốn chúng ta phải tìm được gì ở đây, và chúng ta không biết thái độ của Andie thế nào… Nick, anh có *đoán* được thái độ của Andie không?"

Tôi nhún vai. "Rất tức giận."

"Ý tôi là, điều đó khiến tôi rất, rất lo lắng. Chúng ta đang ở trong một tình thế vô cùng nan giải, về cơ bản là vậy. Chúng ta cần phải cho cảnh sát biết về căn lều gỗ đó. Chúng ta phải ở thế tiên phong trong việc phát hiện ra vấn đề này. Nhưng tôi cần cho anh biết trước chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta làm như vậy. Và điều sẽ xảy ra là: Bọn họ sẽ theo dõi Go. Sẽ là một trong hai khả năng. Thứ nhất: Go là đồng phạm của anh, cô ấy đã giúp anh che giấu những tang vật đó trên khu đất của mình, và hoàn toàn sự thật có thể là: cô ấy biết anh đã giết Amy."

"Thôi nào, không phải anh đang nói nghiêm túc đấy chứ." Tôi nói.

"Nick ạ, chúng ta sẽ gặp may với kịch bản đó." Tanner nói. "Bọn họ có thể đặt ra bất cứ giả thuyết nào mà bọn họ muốn. Còn khả năng này nữa: Chính Go là người đã đánh cắp thông tin cá nhân của anh, để có được những chiếc thẻ tín dụng đó. Chính cô ấy đã mua tất cả những thứ chết tiệt kia. Và Amy phát hiện ra, đã có sự đối đầu, rồi Go giết Amy."

"Đến nước ấy thì chúng ta đã đi xa, quá xa thực tế rồi." Tôi nói. "Chúng ta sẽ nói với bọn họ về căn lều gỗ, và chúng ta nói rằng Amy đã gài bẫy tôi."

"Tôi cho rằng về mặt tổng thể thì đó là một ý tưởng tồi, và ngay lúc này đây nó thực sự là một ý tưởng tồi, nếu Andie không đứng về phía chúng ta, bởi chúng ta phải cho bọn họ biết về Andie."

"Tại sao?"

"Bởi nếu chúng ta gặp cảnh sát để kể câu chuyện của anh, rằng Amy đã gài bẫy anh…"

"Tại sao anh cứ nói mãi rằng đó là câu chuyện *của tôi*, như thể là tôi đã bịa ra nó vậy?"

"Ha. Nói hay lắm. Nếu chúng ta trình bày với cảnh sát về việc Amy đã mưu hại anh như thế nào, chúng ta sẽ phải trình bày được nguyên nhân vì sao cô ấy lại mưu hại anh. Tại sao: bởi cô ấy phát hiện ra anh có một cô bồ rất trẻ trung, rất xinh đẹp."

"Chúng ta có bắt buộc phải nói điều đó với bọn họ không?" Tôi hỏi.

"Amy gài bẫy anh về việc giết hại mình bởi… cô ấy… sao nào, thấy buồn chân buồn tay quá à?"

Tôi bặm môi.

"Chúng ta phải cho họ thấy được động cơ của Amy, nếu không thì chẳng có tác dụng gì hết. Nhưng vấn đề ở chỗ, nếu chúng ta gói bọc câu chuyện về Andie lại, rồi đặt trước thềm cửa của bọn họ, thì bọn họ sẽ chẳng chấp nhận giả thuyết về việc mưu hại kia đâu. Và rồi chúng ta cho bọn họ thấy động cơ giết người của anh: Vấn đề tiền bạc, xong. Vợ mang thai, xong. Có bồ, xong. Đến những ba động cơ giết người cơ đấy. Anh sẽ tiêu đời. Phụ nữ sẽ xếp hàng để xé xác anh bằng móng tay của bọn họ." Anh ta bắt đầu đi tới đi lui. "Nhưng nếu chúng ta không có bất cứ hành động gì, và Andie tự mình tìm đến cảnh sát thì…"

"Vậy chúng ta phải làm gì?" Tôi hỏi.

"Tôi nghĩ rằng đám cảnh sát sẽ cười rung cả đồn nếu tại thời điểm này chúng ta nói rằng Amy đang gài bẫy anh. Chuyện đó quá khó tin. Tôi tin anh, nhưng điều này quả thực khó tin."

"Nhưng còn những câu đố của trò truy tìm kho báu…" Tôi vội nói.

"Nick, ngay cả em cũng không hiểu mấy câu đố ấy đâu." Go nói. "Tất cả đều là chuyện riêng tư giữa anh và Amy. Chỉ có những lời khai của anh mới khiến anh rơi vào… tình thế bị buộc tội. Ý em là, nói một cách nghiêm túc: chiếc quần jeans không lành và chiếc mũ không chóp lại là Hannibal được sao?"

"Ngôi nhà nhỏ màu nâu mà lại là ngôi nhà của bố anh, trong khi nó có *màu xanh lam*." Tanner bổ sung.

"Liệu việc chờ đợi có mạo hiểm không?" Go hỏi.

Tanner gật đầu. "Việc đó rất mạo hiểm. Chúng ta phải hành động sớm. Nếu lại có thêm một bằng chứng gì khác nữa, nếu cảnh sát có được lệnh khám căn lều gỗ đó, nếu Andie đến gặp bọn họ…"

"Cô ấy sẽ không làm vậy đâu." Tôi nói.

"Nick, cô ta đã cắn anh."

"Cô ấy sẽ không làm vậy. Hiện giờ cô ấy đang tức giận, nhưng cô ấy… Anh không thể tin được nếu cô ấy làm như thế với anh. Cô ấy biết là anh vô tội mà."

"Nick này, anh đã nói rằng anh ở cùng Andie trong khoảng một giờ đồng hồ vào buổi sáng mà Amy mất tích, phải không?"

"Đúng vậy. Từ khoảng mười giờ rưỡi đến trước mười hai giờ."

"Vậy anh đã ở đâu trong khoảng thời gian từ bảy giờ rưỡi đến mười giờ?" Tanner hỏi. "Anh đã nói

rằng anh rời nhà vào lúc bảy giờ rưỡi, đúng không? Anh đã đi đâu?"

Tôi hóp má, cắn cắn phần má bên trong của mình.

"Nick, anh đã đi đâu vậy – tôi cần phải biết."

"Việc đó không liên quan."

"*Nick!*" Go gắt lên.

"Tôi chỉ làm việc mà thỉnh thoảng tôi vẫn làm vào buổi sáng. Tôi giả vờ rời khỏi nhà, rồi lái xe đến một nơi hoang vắng trong khu liên hợp của chúng tôi, và tôi… một trong những ngôi nhà ở đó có gara không khóa."

"Rồi sao?" Tanner hỏi.

"Rồi tôi đọc tạp chí."

"Anh nói sao kia?"

"Tôi đọc những số tạp chí trước đây của tôi."

Tôi vẫn nhớ tạp chí của mình – tôi giấu những số tạp chí đó như thể chúng là sách báo khiêu dâm và lén lút đọc chúng, bởi tôi không muốn ai cảm thấy thương hại cho mình.

Tôi ngước nhìn lên, và cả Tanner lẫn Go đều tỏ ra rất, rất thương hại cho tôi.

Ngay sau buổi trưa, tôi lái xe về nhà mình và được đón chào bởi cả dãy phố chật kín những chiếc xe tải nhỏ của cánh truyền thông, đám phóng viên hạ trại ngay bên ngoài bãi cỏ nhà tôi. Tôi không thể rẽ sang lối dẫn vào nhà, mà buộc phải đỗ xe ngay trước ngôi nhà. Bọn họ tấn công tôi như lũ chim đói mồi vừa mổ lấy mổ để, vừa vỗ vỗ đôi cánh, vừa tan tác xong đã lại xúm vào được ngay. *Nick, anh có biết Amy đang mang thai không? Nick, bằng chứng ngoại phạm của anh là gì? Nick, có phải anh đã giết Amy không?*

Tôi cố đi vào nhà rồi khóa cửa lại. Hai bên cửa chính đều là cửa sổ, nên tôi đã bất chấp mà hạ rèm cửa xuống thật nhanh, tất cả các máy ảnh đều nhằm vào tôi chớp lia lịa, các câu hỏi vẫn vọng vào. *Nick, có phải anh đã giết Amy không?* Khi rèm cửa đã được hạ xuống, cảm giác như một chú chim hoàng yến đang được che chở trong màn đêm: Những âm thanh ồn ào trước cửa nhà im bặt.

Tôi lên gác và thỏa mãn nỗi thèm thuồng được tắm vòi sen của mình. Tôi nhắm mắt và để những tia nước xóa sạch những vết bẩn từ nhà bố tôi. Khi mở mắt ra, thứ đầu tiên mà tôi nhìn thấy là chiếc dao cạo màu hồng của Amy trên giá để xà phòng. Cảm giác như một điềm gở và sự ác tâm cố ý. Vợ tôi thật điên loạn. Tôi đã cưới một người đàn bà điên loạn. Đó là lời kinh tụng cho tất cả những kẻ khốn nạn: *Tôi đã cưới một con mụ tâm thần*. Nhưng tôi còn nhận thêm một sự ban ơn nho nhỏ và kinh khủng nữa: Tôi thực sự đã cưới một con mụ tâm thần chân tình và chung thủy. *Nick, hãy gặp người vợ của anh: thiên hạ đệ nhất nỗi ám ảnh của những gã đẹp trai*. Tôi không phải là một kẻ khốn nạn đến mức như tôi đã nghĩ. Một kẻ khốn nạn, đúng vậy, nhưng không đến mức vô cùng khốn nạn. Sự phản bội đó, thực ra là một hành động phản kháng, một phản xạ của tiềm thức sau năm năm bị trói buộc với một mụ đàn bà điên loạn: Hiển nhiên là tôi sẽ bị thu hút bởi một cô gái đồng hương ngoan hiền và đơn giản. Điều đó giống như thể khi người ta thiếu sắt thì họ thèm được ăn thịt đỏ vậy.

Tôi đang lau người thì có tiếng chuông cửa. Tôi nghiêng người ngó qua cửa nhà tắm và nghe tiếng đám phóng viên lại nhao nhao hỏi: *Marybeth, bà có tin tưởng con rể mình không? Rand, ông cảm*

thấy thế nào khi biết mình sẽ làm ông? Bà có nghĩ rằng Nick đã giết con gái mình không, Marybeth?.

Bọn họ đứng bên cạnh nhau trước thềm cửa nhà tôi, nét mặt ủ rũ, dáng lưng cứng nhắc. Có khoảng hơn chục nhà báo và thợ săn ảnh, nhưng bọn họ gây ồn bằng hai lần số người như vậy. *Marybeth, bà có tin tưởng con rể mình không? Rand, ông cảm thấy thế nào khi biết mình sẽ làm ông?* Nhà Elliot bước vào, miệng lầm rầm chào và ánh mắt buồn bã, còn tôi đóng sập cửa lại trước hàng dàn ống kính. Rand đặt tay lên cánh tay tôi, nhưng lập tức rụt lại trước cái nhìn chăm chăm của Marybeth.

"Xin lỗi, con vừa tắm xong." Tóc tôi vẫn còn đang nhỏ nước, làm ướt nhẹp cả hai bên vai chiếc áo phông. Tóc của Marybeth thì bóng dầu, quần áo thì nhàu nhĩ. Bà ấy nhìn tôi như thể tôi bị điên vậy.

"Tanner Bolt? Con nghiêm túc đấy chứ?" Bà ấy hỏi.

"Ý mẹ là sao ạ?"

"Ý ta là, Nick, con nghiêm túc về việc Tanner Bolt đấy chứ. Hắn ta chỉ đại diện cho những kẻ có tội thôi." Bà ấy ngả người gần lại và đỡ lấy cằm tôi. "Má của con bị làm sao thế?"

"Phát ban ạ. Vì căng thẳng quá." Tôi tránh mặt bà ấy. "Chuyện về Tanner là không đúng đâu, Marybeth. Không phải như vậy. Anh ta là người giỏi nhất trong giới. Giờ con cần anh ta. Cảnh sát – tất cả những gì bọn họ làm là nhìn vào con."

"Hiển nhiên là sự việc có vẻ như vậy." Bà ấy nói. "Trông như vết cắn ấy."

"Nốt phát ban thôi ạ."

Marybeth thở dài nặng nề, quay sang quan sát phòng khách. "Đây là nơi đã xảy ra chuyện phải không?" Bà ấy hỏi. Khuôn mặt của bà ấy suy sụp với hàng loạt những lằn gợn – hai bọng mắt, hai má chảy sệ, môi trề xuống.

"Chúng ta cho là vậy. Có chuyện gì đó đại loại như… dịch chuyển, đối đầu, còn xảy ra ở trong bếp nữa."

"Bởi có máu phải không." Marybeth chạm vào chiếc ghế cổ, đẩy thử nó và nhấc nó lên vài phân, rồi để nó rơi xuống. "Ta ước gì con đã không sắp xếp lại mọi thứ. Con khiến nơi này trông như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy."

"Marybeth, thằng bé còn phải sống ở đây nữa chứ." Rand nói.

"Em vẫn không hiểu thế là thế nào – ý em là, điều gì sẽ xảy ra nếu như cảnh sát không phát hiện ra mọi chuyện? Điều gì sẽ xảy ra nếu như… Em không biết nữa. Có vẻ như bọn họ đã bỏ cuộc rồi. Nếu bọn họ để mặc ngôi nhà như vậy. Cho phép bất cứ ai vào đây."

"Anh chắc là họ đã có mọi thứ rồi." Rand nói và siết chặt tay Marybeth. "Sao chúng ta không hỏi con nó liệu chúng ta có thể xem qua những đồ đạc của Amy để em được giữ thứ gì đó đặc biệt, có được không?" Ông ấy liếc nhìn sang tôi. "Có được không Nick? Sẽ là một sự an ủi nếu có được thứ gì đó của con bé." Ông ấy quay lại phía vợ mình. "Chiếc áo len chui đầu màu xanh lam mà bà nội đã đan cho con bé chẳng hạn."

"Em không cần chiếc áo len xanh chết tiệt đó, Rand!"

Bà ấy gạt tay chồng mình ra rồi bắt đầu đi đi lại lại khắp căn phòng, thu nhặt các đồ vật. Bà ấy dùng một ngón chân đẩy chiếc ghế cổ. "Đây là chiếc ghế cổ đó, phải không Nick?" Bà ấy hỏi. "Chiếc ghế

mà bọn họ nói đã bị lật ngửa nhưng lẽ ra không phải vậy?"

"Chính là chiếc ghế đó ạ."

Bà ấy ngừng đi lại và đá chiếc ghế lần nữa, rồi quan sát nó vẫn ở yên tư thế đó.

"Marybeth, anh chắc là Nick đã kiệt sức rồi…" – Rand liếc nhìn tôi và mỉm cười đầy ẩn ý – "… cũng như chúng ta. Anh nghĩ là mình nên làm việc mà mình đã định làm khi đến đây và…"

"Đây chính là việc mà em muốn làm khi đến đây, Rand ạ. Không phải chiếc áo len xanh ngu ngốc nào đấy của Amy để ôm ấp như thể em là trẻ lên ba vậy. Em muốn con gái em. Em không muốn đồ đạc của nó. Những thứ ấy chẳng có nghĩa lý gì với em hết. Em muốn Nick phải nói cho chúng ta biết chuyện chết tiệt gì đang diễn ra vậy, bởi toàn bộ sự việc đang trở nên cay đắng vô cùng. Em chưa bao giờ, chưa từng bao giờ – trong đời, em chưa từng bao giờ cảm mình như một mụ ngốc thế này." Bà ấy bắt đầu khóc, rồi gạt nước mặt, và rõ ràng là rất giận mình vì đã khóc. "Chúng ta đã tin tưởng giao con gái cho anh. Chúng ta đã tin tưởng anh, Nick. Hãy nói thật đi!" Bà ấy đặt ngón tay trỏ run rẩy của mình dưới mũi tôi. "Có phải đó là sự thật không? Có phải anh đã không muốn có con không? Có phải anh đã không còn yêu Amy nữa? Anh đã làm con bé tổn thương phải không?"

Tôi những muốn tạt tai bà ấy. Marybeth và Rand đã nuôi dạy Amy. Cô ta đúng nghĩa là một sản phẩm của bọn họ. Bọn họ đã nhào nặn ra cô ta. Tôi những muốn nói rằng *Con gái các người là quỷ dữ*, nhưng tôi không thể – cho đến khi chúng tôi cho cảnh sát biết chuyện – vậy nên tôi chỉ biết lặng người, cố nghĩ ra điều gì đó mà tôi có thể nói được. Nhưng trông tôi như đang rất bế tắc vậy. "Marybeth, con không bao giờ lại…"

Con không bao giờ lại, con không bao giờ có thể, đó là tất cả những gì ta nghe được từ *cái miệng* chết tiệt của anh. Anh có biết không, ta thậm chí còn căm ghét khi phải *nhìn* anh. Ta thực sự thấy thế. Có điều gì đó không ổn với anh chút nào. Trong con người anh có gì đó đã mất đi, cách mà anh hành xử ấy. Ngay cả khi anh được chứng minh là vô tội đi chăng nữa, ta cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì việc anh đã thờ ơ như thế nào trước tất cả những sự việc này. Anh nghĩ mình vừa để mất một chiếc ô hay sao! Sau tất cả những gì Amy đã hy sinh vì anh, sau tất cả những gì con bé đã làm vì anh, và đây là thứ con bé được nhận lại. Nó… Anh – Tôi không tin anh nữa, Nick ạ. Đó là điều mà tôi đến đây để cho anh biết. Tôi không tin anh. Không còn tin anh nữa."

Bà ấy bắt đầu nức nở, rồi quay ngoắt đi, lao mình ra khỏi cửa trong khi những gã quay phim ghi hình bà ấy. Bà ấy chui vào trong xe, và hai tay phóng viên đang tỳ sát bên ngoài cửa sổ xe, gõ gõ lên kính để cố nài bà ấy nói gì đó. Trong phòng khách, chúng tôi có thể nghe tiếng bọn họ nhắc đi nhắc lại tên bà ấy. *Marybeth… Marybeth….*

Rand vẫn ở đấy, hai tay đút túi và đang cố hình dung sẽ phải đóng vai gì. Giọng nói của Tanner như dàn hợp xướng Hy Lạp văng vẳng bên tai tôi – *chúng ta phải giữ gia đình Elliott đứng về phía chúng ta*.

Rand mấp máy môi định nói, nhưng tôi đã chặn trước. "Rand, hãy cho con biết con có thể làm được gì."

"Hãy nói đi, Nick."

"Nói *gì* cơ ạ?"

"Ta không muốn hỏi, và anh thì không muốn trả lời. Ta biết chứ. Nhưng ta cần phải nghe anh nói ra điều đó. Anh đã không giết con gái chúng ta."

Ông ấy phá lên cười, tiếng cười đau khổ. "Chúa ơi, ta không thể giữ cái đầu của mình tỉnh táo được nữa." Rand nói. Khuôn mặt ông ấy chuyển từ hồng, sang đỏ, rồi rực lên như năng lượng nguyên tử đang đốt cháy. "Ta không thể hiểu nổi chuyện này là thế nào. Ta không thể hiểu nổi!" Ông ấy vẫn đang cười. Một giọt nước mắt lăn dài xuống cằm và rớt xuống cổ áo sơ-mi của ông ấy. "Hãy đi nói đi, Nick."

"Rand, con không giết Amy hay làm tổn thương cô ấy theo bất kỳ cách nào." Ông ấy dán chặt ánh mắt vào tôi. "Bố không tin con sao, rằng về mặt thể chất con không hề *làm hại* cô ấy?"

Rand lại phá lên cười. "Anh biết tôi định nói gì không? Tôi định nói rằng tôi không biết phải tin vào điều gì được nữa. Và rồi tôi đã nghĩ, đó chỉ là lời của một ai đấy. Đó là lời thoại trong một bộ phim, không phải điều gì đó mà ta nên nói, và ta băn khoăn trong một giây, liệu có phải ta đang đóng phim hay không vậy? Ta có thể không tham gia bộ phim này được không? Sau đó thì ta hiểu rằng mình không thể. Nhưng trong giây lát, anh nghĩ rằng, *Mình sẽ nói điều gì đó khác đi, và tất cả những chuyện này sẽ thay đổi*. Nhưng nó không thay đổi, phải vậy không?"

Một cái lắc đầu nhanh như chú chó săn Jack Russell, ông ấy quay đi và bước theo vợ mình về phía ô-tô.

Thay vì cảm thấy buồn, tôi thấy phát hoảng. Thậm chí trước khi gia đình Elliott ra khỏi lối vào nhà tôi, tôi đã nghĩ: *Chúng tôi cần phải nhanh chóng báo cảnh sát, thật sớm*. Trước khi gia đình Elliott kịp bày tỏ trước công chúng về việc bọn họ đã mất niềm tin. Tôi cần phải chứng minh rằng vợ tôi không phải người mà cô ta đã làm ra vẻ như vậy. Không phải *Amy Tuyệt vời*, mà là *Amy Báo thù*. Tôi chợt nghĩ đến Tommy O'Hara – kẻ đã gọi đến đường dây cung cấp thông tin ba lần, kẻ mà Amy đã từng tố cáo là hãm hiếp cô ta. Tanner đã có được một số thông tin về hắn: Hắn không phải một gã ma cô người Ireland như tôi đã hình dung qua tên của hắn, không phải lính cứu hỏa, cũng không phải cớm. Hắn viết bài cho một trang tin điện tử khôi hài được đặt ở Brooklyn, một trang tử tế, và bức ảnh thành viên cho thấy hắn là một gã gầy nhẳng, đeo kính gọng tối màu, có mái tóc đen dày trông khó chịu, khoác lên mặt một nụ cười nhăn nhở kiểu châm biếm và mặc chiếc áo phông của một ban nhạc có tên là Bingos.

Hắn ta nhấc máy ngay tiếng chuông đầu tiên. "Vâng?"

"Tôi là Nick Dunne. Anh đã gọi cho tôi về việc của vợ tôi. Amy Dunne. Amy Elliott. Tôi cần nói chuyện với anh."

Tôi nghe thấy một khoảng lặng, và chờ hắn ta gác máy như Hilary Handy.

"Gọi lại cho tôi sau mười phút nữa nhé."

Tôi đã gọi lại. Không gian nghe như một quán bar, tôi biết đủ rõ những âm thanh đó: tiếng rầm rì của người uống rượu, tiếng lanh canh của đá viên, âm thanh kỳ quặc bật lên khi người ta yêu cầu đồ uống hoặc gọi bạn bè. Bỗng nhiên tôi thấy nhớ chốn riêng đó của mình khủng khiếp.

"Được rồi, cảm ơn nhé." Hắn ta nói. "Phải đến quán bar. Có vẻ như là một cuộc trò chuyện kiểu rượu Scotch." Giọng hắn ta rõ và khỏe hơn: Tôi có thể hình dung hắn ta đang cẩn trọng nốc vội một ly rượu, rồi chụm tay trước miệng khi nói chuyện điện thoại.

"Thế này." Tôi lên tiếng. "Tôi đã nhận được lời nhắn của anh."

"Phải rồi. Cô ta vẫn mất tích, đúng không? Amy ấy?"

"Đúng vậy."

“Tôi có thể hỏi anh là anh nghĩ đã có chuyện gì xảy ra không?” Hắn ta nói. “Với Amy ấy?”

Mẹ kiếp, tôi muốn uống một ly. Tôi bước vào bếp – nơi tuyệt vời thứ nhì sau quán bar của tôi – và rót cho mình một ly rượu. Tôi đã cố gắng cẩn thận hơn với việc để mình say, nhưng cảm giác quá tuyệt vời: hương vị của một ly Scotch, căn phòng tối với ánh nắng le lói từ ngoài kia rọi vào.

“Tôi có thể biết vì sao anh đã gọi được không?” Tôi đáp lại.

“Tôi đã theo dõi các bản tin.” Hắn ta nói. “Anh khốn nạn rồi.”

“Đúng vậy. Tôi đã muốn nói chuyện với anh bởi tôi nghĩ thật… thú vị khi anh đã cố liên lạc. Nếu cân nhắc đến chuyện đó. Việc buộc tội cưỡng dâm.”

“À, anh biết việc ấy hả.” Hắn nói.

“Tôi biết là có chuyện buộc tội cưỡng dâm, nhưng tôi không nhất thiết phải cho rằng anh là kẻ phạm tội cưỡng dâm. Tôi chỉ muốn nghe điều anh đã muốn nói thôi.”

“À.” Tôi nghe tiếng hắn ta nhấp một ngụm Scotch, rồi uống cạn, và lắc lắc những viên đá chạy vòng quanh trong ly. “Một tối tôi đã nghe được chuyện qua bản tin thời sự. Chuyện của anh. Chuyện của Amy. Tôi ngồi trên giường, ăn đồ ăn Thái. Đang mải nghĩ về công việc của mình. Tâm trí tôi đã hoàn toàn bối rối. *Cô ta* sau từng ấy năm rồi.” Hắn gọi người phục vụ quầy rót thêm rượu. “Vậy nên luật sư của tôi nói rằng tôi không thể nói chuyện với anh được, nhưng… tôi có thể nói được gì đây? Tôi quá tử tế. Tôi không thể để anh thấy khó chịu. Chúa ơi, tôi ước gì người ta vẫn có thể hút thuốc ở quán bar. Đây là một cuộc hội thoại phải có Scotch *và* thuốc lá.”

“Hãy cho tôi biết đi.” Tôi nói. “Về lời buộc tội tấn công đó. Vụ cưỡng dâm.”

“Như tôi đã nói rồi, anh bạn, tôi đã theo dõi các tin tức, đám truyền thông đang đối xử với anh như cứt. Ý tôi là, bởi anh là *đàn ông*. Vì thế tôi nên để mặc mọi chuyện – tôi không cần cái ngữ con gái đó quay trở lại cuộc đời mình. Ngay cả khi, kiểu như, chỉ là một mối quan hệ hời hợt đi chăng nữa. Tôi ước gì có ai đó đã có thể giúp tôi.”

“Vậy hãy giúp tôi đi.” Tôi nói.

“Trước tiên, cô ta rút lời cáo buộc – anh biết chuyện đó, đúng không?”

“Tôi biết. Anh có làm việc đó không?”

“Mẹ kiếp anh. Tất nhiên là tôi không làm điều đó. *Anh* có làm việc đó không?”

“Không.”

“Tốt rồi.”

Tommy gọi thêm rượu lần nữa. “Để tôi hỏi điều này: Hôn nhân của anh tốt đẹp chứ? Amy thấy hạnh phúc chứ?”

Tôi im lặng.

“Anh không phải trả lời, nhưng tôi sẽ đoán là không. Amy không hạnh phúc. Bất kể vì lý do gì. Tôi thậm chí sẽ không hỏi đâu. Tôi có thể đoán, nhưng tôi sẽ không hỏi. Nhưng tôi biết anh phải biết điều này: Amy thích làm Chúa Trời khi cô ta không thấy vui. Vị Chúa của Kinh Cựu ước.”

“Là sao?”

“Cô ta ban phát sự trừng phạt.” Tommy nói. “Nặng.” Hắn ta phá lên cười trong điện thoại. “Ý tôi là, anh hiểu tôi chứ.” Hắn nói. “Tôi đâu có giống một gã hiếp dâm tàn bạo nào đó. Trông tôi giống một thằng đần hơn. Và tôi chính là một thằng đần. Mỗi khi đi karaoke tôi chỉ biết hát bài *Sister Christian*, và gào thật lực. Tôi khóc khi xem phim *Bố già II*. Lần nào cũng vậy.” Hắn ta ho một tràng sau khi nhấp một ngụm rượu. Có vẻ như đã đến lúc cần phải xoa dịu hắn ta.

“Vì Fredo sao?” Tôi hỏi.

“Fredo, ôi anh bạn, đúng vậy đấy. Tội nghiệp Fredo.”

“Bỏ qua đi.”

Phần lớn đàn ông đều coi thể thao như một thứ ngôn ngữ trung gian. Đây là một kiểu đối đáp ngôn ngữ phim ảnh, cũng được dùng khi bàn tán về một trận bóng bầu dục hay. Cả hai chúng tôi đều biết lời thoại, và sự thực là chúng tôi đều hiểu những lời thoại đó đã xóa đi cuộc chuyện trò nho nhỏ về chủ đề *chúng ta có hài lòng không* đáng với cả một ngày tốt lành.

Anh ta nhấp thêm một ngụm nữa. “Vụ việc đó vô cùng lố bịch.”

“Kể tôi nghe đi.”

“Anh đang không ghi âm hay bất cứ gì khác đấy chứ, phải không? Không ai đang cùng nghe chứ? Bởi tôi không muốn như vậy.”

“Chỉ có hai chúng ta. Tôi về phe anh.”

“Chuyện là, tôi gặp Amy ở một bữa tiệc – chuyện này, có lẽ cách đây đã bảy năm rồi – và cô ta quá ư dễ chịu. Rất hài hước, kỳ lạ và… dễ chịu. Chúng tôi rất tâm đầu ý hợp, anh biết đấy, mà tôi chẳng mấy khi thấy hợp với các cô nàng, chí ít thì cũng không phải những cô nàng trông như Amy. Vậy nên tôi đã nghĩ… thực ra, mới đầu tôi đã tưởng là mình đang bị chọc ghẹo kia. Nghe thì có vẻ được đấy, nhưng vấn đề phía sau câu chuyện là gì, anh biết đấy? Nhưng rồi chúng tôi bắt đầu hẹn hò, và chúng tôi hẹn hò cũng được vài tháng, hai, ba tháng gì đó, rồi tôi phát hiện ra vấn đề thực sự: Cô ta không phải là người con gái mà tôi đang hò hẹn. Cô ta có thể *trích dẫn* những điều hài hước, nhưng cô ta không thực sự thích những điều hài hước. Dù sao đi nữa thì cô ta cũng không thích cười đùa. Trên thực tế, cô ta còn muốn đến cả tôi cũng không cười, hay đùa nữa, một điều thật kỳ quặc bởi đó là nghề của tôi, nhưng đối với cô ta, tất cả những chuyện ấy chỉ tổ phí thời gian mà thôi. Ý tôi là, tôi thậm chí còn không thể hiểu nổi tại sao cô ta lại hẹn hò với tôi ngay từ lần đầu tiên, bởi dường như khá rõ ràng là cô ta thậm chí còn không thích tôi nữa kia. Anh có hiểu không?”

Tôi gật đầu và nuốt một ngụm Scotch. “Có. Tôi hiểu.”

“Vì vậy, tôi bắt đầu viện cớ để không ra ngoài thường xuyên nữa. Tôi không bỏ chạy, bởi tôi là một tên ngốc, còn cô ta thì quá lộng lẫy. Tôi đã hy vọng mọi chuyện sẽ thay đổi. Nhưng anh biết đấy, tôi đã viện cớ khá nhiều: Anh bận việc, anh đang phải làm cho kịp thời hạn cuối, anh gặp bạn trong thành phố, con khỉ của anh bị ốm, bất cứ điều gì. Và tôi bắt đầu nhận thấy một cô gái khác, đại loại là nhận ra cô ta, rất nông cạn, chẳng có gì đặc biệt cả. Hoặc tôi *nghĩ* vậy. Nhưng Amy đã tìm hiểu được – bằng cách nào, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi, tất cả những gì tôi biết là cô ta đã theo dõi căn hộ của tôi. Nhưng… *mẹ kiếp*…”

“Uống đã nào.”

Cả hai chúng tôi cùng nhấp một ngụm rượu.

"Một buổi tối, Amy đã đến chỗ tôi – lúc đó tôi đang hẹn hò một cô gái khác được chừng một tháng rồi – và khi Amy ghé thăm, cô ta hoàn toàn trở lại là người như trước đây. Cô ta có một vài đĩa DVD lậu về vở hài kịch mà tôi thích, một buổi trình diễn dưới lòng đất ở Durham, và cô ta có một bịch bánh burger. Chúng tôi đã xem DVD, rồi cô ta gác chân lên chân tôi và nép mình vào người tôi, thế là… xin lỗi nhé. Cô ta là vợ anh. Điểm mấu chốt là: Cô nàng biết cách hạ gục tôi như thế nào. Và rốt cuộc chúng tôi…"

"Hai người đã quan hệ tình dục."

"Tình dục *đồng thuận*, đúng vậy. Rồi cô ta về và mọi chuyện đều tốt đẹp. Hôn tạm biệt ở cửa, những thứ kiểu như vậy."

"Rồi sao?"

"Những gì tôi biết tiếp sau đó là hai tay cớm đã gõ cửa nhà tôi. Bọn họ vừa khám định việc cưỡng dâm đối với Amy, và cô ta có 'những thương tích phù hợp với việc bị cưỡng dâm bằng vũ lực.' Cô ta có vết dây buộc ở hai cổ tay, và khi bọn họ kiểm tra căn hộ của tôi thì phát hiện hai đoạn dây ở trên tấm ván đầu giường ngủ của tôi – hai chiếc cà-vạt – được buộc phía dưới gần tấm nệm, và hai chiếc cà-vạt đó, được cho là phù hợp với các vết dây buộc' ở cổ tay cô ta."

"Anh đã trói cô ta sao?"

"Không, cuộc làm tình thậm chí không đến mức đó… *mức đó*, anh hiểu chứ? Tôi đã hoàn toàn không để ý. Chắc hẳn cô ta đã buộc chúng ở đấy khi tôi dậy đi vệ sinh hoặc thế nào đó. Ý tôi là, tôi đã rơi vào tình thế vô cùng khốn nạn. Mọi việc có vẻ rất tồi tệ. Rồi đột nhiên cô ta rút lại cáo buộc. Vài tuần sau, tôi nhận được một thư nhắn, nặc danh, được đánh máy và viết rằng: *Có lẽ lần sau anh sẽ suy nghĩ kỹ hơn*."

"Và anh không bao giờ nghe gì về cô ta nữa?"

"Không bao giờ nghe gì về cô ta nữa."

"Và anh đã không thử đâm đơn tố cáo ngược lại cô ta hay làm gì khác sao?"

"À, không. Mẹ kiếp là không. Tôi chỉ thấy mừng là cô ta đã biến. Cho đến tuần trước, khi tôi đang ăn đồ ăn Thái, ngồi trên giường xem bản tin thời sự. Về Amy. Về anh. Người vợ hoàn hảo, lễ kỷ niệm, không tìm thấy xác, một cơn sóng gió khốn kiếp thực sự. Tôi đã chửi thề, tôi đã buột miệng chửi thề một câu. Tôi đã nghĩ: *Đó chính là Amy, cô ta được cấp bằng để giết người. Mẹ kiếp*. Tôi nghiêm túc đấy, anh bạn, tôi cá là bất cứ thứ gì cô ta định làm với anh, nhất định sẽ kín kẽ đến con kiến cũng không lọt qua được. Anh nên sợ dần đi là vừa."

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ tám mất tích

TÔI ƯỚT NHẸP VÌ TRÒ ĐỤNG THUYỀN; chúng tôi đã có một khoảng thời gian đáng giá hơn năm đô-la bỏ ra bởi hai cô bé xì-tin với làn da rám nắng chẳng thà ngồi xem lướt qua những tạp chí lá cải và hút thuốc lá còn hơn là lùa chúng tôi lên khỏi mặt nước. Vì vậy chúng tôi đã có ba mươi phút vui vẻ trên những con tàu chạy bằng động cơ máy cắt cỏ, đâm va vào nhau và quay vòng vòng điên cuồng, sau đó cũng thấy chán nên chúng tôi tự động lên bờ.

Greta, Jeff và tôi, một nhóm lẻ loi ở một nơi xa lạ. Chỉ trong vòng một ngày, Greta và Jeff đã trở thành những người bạn tốt, đó là cách mà người ta thường làm ở nơi này, một nơi chẳng có việc gì khác nữa để làm. Tôi cho rằng Greta đang nghĩ xem có nên biến Jeff thành một lựa chọn kết bạn thảm hại tiếp theo của mình hay không. Jeff hẳn sẽ thích. Anh ta thích cô ta hơn. Tại thời điểm này và ở đây, cô ta xinh đẹp hơn tôi nhiều. Một vẻ đẹp rẻ tiền. Cô ta mặc áo bơi hai mảnh và chiếc quần soóc jeans, một chiếc áo sơ-mi dự phòng được gài ở túi sau để khoác mỗi khi cô ta muốn vào một cửa hiệu (mua áo phông, đồ khắc gỗ, những viên đá trang trí) hoặc vào nhà hàng (ăn bánh kẹp, đồ nướng, kẹo bơ cứng). Cô ta muốn chúng tôi chụp ảnh trong trang phục của những người miền Tây thời xưa, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra vì rất nhiều lý do, ngoài một sự thật nữa là tôi không muốn lây những con rận của những-kẻ-nhà-quê-thô-thiển-sống-bên-hồ đó.

Rốt cuộc chúng tôi đồng ý sẽ cùng chơi vài lượt trên sân golf giải trí đã bị hư hỏng nặng. Mặt cỏ nhân tạo bị tróc ra từng mảng, đám cá sấu và những chiếc cối xay gió từng chuyển động bằng máy giờ đứng im. Jeff đã làm thay công việc của động cơ, giúp quay chiếc cối xay gió và đóng mở quai hàm của cá sấu. Một vài lỗ golf hoàn toàn không thể chơi được nữa – mặt cỏ cuộn lên như trải thảm, căn nhà nông trại với hang chuột dẫn bóng đã đổ sập xuống. Vì thế chúng tôi chơi lung tung trên các sân khác nhau mà không theo một trật tự nhất định nào cả. Thậm chí chẳng ai thèm ghi lại điểm số.

Điều này hẳn sẽ khiến Amy Ngày Xưa khó chịu vô cùng: một trò chơi hoàn toàn may rủi, lại còn vô nghĩa nữa. Nhưng tôi đang học cách phó mặc cho số phận, và tôi làm khá tốt. Tính vô mục đích mà tôi đạt được đã thành công ngoài mong đợi. Một người mang tính cách nhóm A, một kẻ phất phơ cá tính, thủ lĩnh của một đám trẻ thất tình, chạy nhảy điên cuồng khắp khu vui chơi giải trí vắng vẻ này. Mỗi kẻ trong chúng tôi đều đau khổ vì sự phản bội của người mình yêu thương. Tôi bắt gặp Jeff (người đã bị cắm sừng, đã ly hôn, và việc phân tranh sau ly hôn khá phức tạp) đã chau mày khi đi qua chiếc Máy đo Tình cảm: Siết mạnh tay phanh bằng kim loại và quan sát nhiệt độ tăng từ mức "tình một đêm" đến "bạn tâm giao." Sự quy đổi kỳ quặc ấy – một cái siết tay thật mạnh thì tương đương với tình yêu đích thực – gợi tôi nhớ đến Greta tội nghiệp suốt-ngày-bị-đánh-te-tua, người luôn đặt ngón tay cái lên vết bầm trên ngực mình như thể đó là một cái nút mà cô ta có thể nhấn vào vậy.

"Đến lượt chị đấy." Greta nói với tôi. Cô ta đang lau trái bóng vào chiếc quần soóc của mình cho khô – hai lần liền cô ta đều đánh bóng rơi trúng hố nước bẩn.

Tôi vào vị trí, đung đưa người qua lại một hai lần rồi đánh nhẹ trái bóng màu đỏ tươi của mình vào thẳng lỗ tổ chim đang mở. Nó biến mất trong vòng một giây, sau đó lại xuất hiện trên đường trượt và chui vào lỗ. Biến mất, rồi xuất hiện trở lại. Tôi bỗng cảm thấy lo lắng – đến một lúc nào đó mọi thứ rồi sẽ xuất hiện trở lại, kể cả tôi. Tôi thấy lo vì tôi cho rằng các kế hoạch của mình đã thay đổi.

Cho đến giờ, tôi mới chỉ thay đổi kế hoạch có hai lần. Lần đầu tiên là chuyện khẩu súng. Tôi đã

định mua một khẩu súng và sau đó, vào buổi sáng mà tôi biến mất ấy, tôi sẽ tự bắn mình. Không bắn vào khu vực nào nguy hiểm cả: chỉ bắn vào bắp chân hoặc cổ tay thôi. Tôi sẽ bỏ lại viên đạn có phần máu và thịt của tôi trên đó. Một cuộc giằng co đã xảy ra! Amy đã bị bắn. Nhưng rồi tôi nhận ra hành động đó có phần quá cường điệu, ngay cả đối với tôi. Vết thương sẽ đau hàng tuần liền, mà tôi thì không thích đau chút nào (cánh tay bị cắt của tôi giờ đã khá hơn, cảm ơn các bạn rất nhiều.) Nhưng tôi vẫn thích ý tưởng về khẩu súng. Nó tạo ra một chi tiết thú vị cho âm mưu của tôi. Không phải Amy bị bắn mà Amy hoảng sợ. Vì vậy mà tôi đã ăn mặc thật đẹp và đến khu trung tâm thương mại đó vào Ngày lễ Tình yêu, để người ta sẽ phải ghi nhớ tôi. Tôi đã không kiếm được một khẩu súng, nhưng đó không phải là vấn đề lớn lắm xét trên mức độ tiến triển của những kế hoạch đã thay đổi.

Lần thay đổi còn lại thì quyết liệt hơn. Tôi đã quyết định là mình sẽ không chết.

Tôi có quyết tâm để giết mình, nhưng tôi không thể cam chịu sự bất công. Thật không công bằng khi tôi phải chết. Không phải chết thực sự. Tôi không muốn vậy. Tôi không làm sai bất cứ điều gì cả.

Tuy nhiên, vấn đề hiện giờ là tiền. Thật lố bịch, khi trong tất cả mọi vấn đề thì vấn đề thực sự đối với tôi lại là tiền bạc. Dẫu vậy, tôi chỉ có một khoản tiền hạn chế – tại thời điểm này là 9.132 đô-la. Tôi sẽ cần nhiều hơn thế. Sáng nay tôi đã qua nói chuyện với Dorothy; như mọi khi, tôi cầm theo một chiếc khăn tay để không lưu lại vân tay (tôi nói với bà ấy rằng chiếc khăn là của bà tôi – tôi cố để lại cho bà ấy ấn tượng mập mờ về một sự giàu có đã tiêu tan vì tiêu xài hoang phí, một kiểu rất Blanche DuBois). Tôi tỳ vào bàn làm việc của bà ấy khi nghe bà ấy nói, chi tiết tới mức rườm rà, về một loại thuốc chống đông máu mà bà ấy không thể mua nổi – người phụ nữ này là một bách khoa thư về những loại dược phẩm bị khước từ– và tôi nói, chỉ để kiểm chứng tình hình: "Cháu hiểu ý của bà. Cháu đang không biết mình sẽ kiếm đâu ra tiền để thuê nhà của bà sau một hoặc hai tuần nữa."

Bà ấy chớp mắt nhìn tôi, rồi chớp mắt quay lại màn hình tivi đang phát sóng một chương trình trò chơi truyền hình mà người ta gào thét và khóc lóc rất nhiều. Bà ấy quý tôi như một người bà quý cháu, chắc chắn bà ấy sẽ để tôi tiếp tục ở đây, vô thời hạn: Một nửa số căn nhà bỏ không, có mất gì đâu.

"Vậy thì cháu nên tìm một công việc đi." Dorothy nói mà không rời mắt khỏi chiếc tivi. Một thí sinh đã đưa ra một quyết định sai lầm, giải thưởng bị mất, và hiệu ứng âm thanh uoaaaaa nói thay nỗi đau khổ của cô ta.

"Một công việc như thế nào ạ? Có việc gì mà cháu có thể tìm được ở đây hả ba ?"

"Lau dọn, trông trẻ."

Về cơ bản, đáng lẽ tôi là một bà nội trợ được trả công cơ đấy. Đủ mỉa mai cho một triệu tấm áp-phích Cố lên chưa.

Quả thực, ngay cả ở bang Missouri tầm thường này, tôi chưa bao giờ phải dự trù chi tiêu cả. Tôi không thể ra ngoài và mua một chiếc xe mới chỉ vì tôi muốn vậy, nhưng ngược lại, tôi không phải bận tâm đến những vấn đề thường ngày, như cắt phiếu giảm giá, mua những sản phẩm gốc, hay phải nhớ nằm lòng giá sữa là bao nhiêu. Bố mẹ tôi không bao giờ để ý dạy tôi những điều đó, nên họ đã để mặc tôi chẳng hề được chuẩn bị gì khi bước vào thế giới thực này. Thí dụ như, khi Greta phàn nàn rằng cửa hàng tiện ích ở bến tàu bán gần bốn lít sữa với giá năm đô-la, tôi đã nhăn mặt lại vì đứa nhỏ ở đó luôn bán cho tôi với giá mười đô-la. Tôi đã nghĩ giá đó có vẻ quá đắt, nhưng tôi đã không nghĩ rằng đứa nhỏ mặt đầy mụn đó chỉ nói bừa một con số để xem tôi có mua hay không.

Chính vì vậy tôi phải dự trù chi tiêu, nhưng ngân quỹ của tôi – theo như thông tin trên mạng thì có thể đảm bảo cho tôi sống được trong vòng sáu đến chín tháng – rõ ràng đã hết sạch. Vậy là tôi rỗng túi.

Chơi golf xong – tôi thắng, đương nhiên rồi, tôi biết vì tôi đã nhớ điểm số trong đầu mình – chúng tôi lại một quầy bán bánh mì xúc xích để ăn trưa. Tôi lẻn ra sau góc quầy lần mò vào trong chiếc thắt lưng để tiền có khóa kéo, nằm dưới chiếc áo sơ-mi. Khi tôi nhìn lại phía sau thì thấy Greta đã đi theo tôi, cô ta bắt quả tang ngay trước khi tôi kịp giấu mọi thứ đi.

"Chưa bao giờ nghe nói đến một chiếc ví sao, phú bà?" Cô ta trêu chọc. Đây sẽ còn là một vấn đề dai dẳng – một người chạy trốn cần rất nhiều tiền mặt, nhưng một người chạy trốn theo đúng định nghĩa thì không có chỗ nào để giữ tiền mặt cả. Thật may là Greta đã không nhắc lại vấn đề này – cô ta hiểu cả hai chúng tôi ở đây đều là những nạn nhân. Chúng tôi ngồi dưới nắng, trên một chiếc ghế liền bàn làm bằng kim loại và ăn bánh kẹp xúc xích, loại bánh bao trắng bọc quanh thanh phô-mai hình trụ với nước sốt cay đặc sánh có màu xanh đến mức trông như có độc vậy, nhưng có lẽ đây là thứ tuyệt vời nhất mà tôi từng ăn, và bởi tôi là Amy Đã Chết nên tôi chẳng bận tâm.

"Đoán xem Jeff đã tìm được thứ gì cho tôi trong nhà của anh ấy?" Greta nói. "Một cuốn sách khác của tay tác giả cuốn *Biên niên ký về người Sao Hỏa* ấy."

"Ray Bradburrow." Jeff nói. *Bradbury chứ*, tôi nghĩ.

"Phải rồi. Cuốn *Điều xấu xa theo cách này mà đến*." Greta nói. "Hay lắm." Cô ta nhí nhảnh khi nói câu cuối cùng như thể đó là tất cả những gì cần nói về một cuốn sách vậy: Hay lắm hoặc dở lắm. Tôi thích nó hoặc tôi không thích nó. Chẳng có bình luận gì về cách viết, về chủ đề, về sắc thái, về cấu trúc. Chỉ là hay hoặc dở, cứ như thể đó là một chiếc bánh mì kẹp xúc xích vậy.

"Tôi đã đọc cuốn này khi mới chuyển vào ở đấy." Jeff nói. "Rất hay. Có phần rùng rợn nữa." Anh ta bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn mình và làm bộ với vẻ mặt yêu tinh, tất cả ánh mắt điên dại và chiếc lưỡi dâm dật đó. Anh ta không phải kiểu người tôi thích – râu trên mặt anh ta quá cứng và anh ta làm những việc đáng ngờ với lũ cá – nhưng anh ta khá ưa nhìn. Cuốn hút nữa. Anh ta có đôi mắt ấm áp, không giống như đôi mắt màu xanh lam lạnh giá như băng của Nick. Tôi tự hỏi nếu "tôi" ngủ với anh ta – một cuộc làm tình chậm rãi và dễ chịu, khi cơ thể của anh ta ép sát vào tôi và hơi thở phả bên tai tôi, râu của anh ta chà lên hai má tôi. Đó không phải cách làm tình cô độc của Nick, khi mà cơ thể của chúng tôi hiếm khi hòa hợp với nhau: đúng một góc vuông từ phía sau, và hình chữ L từ phía trước, rồi anh ta gần như ngay lập tức ra khỏi giường, chạy vào buồng tắm, bỏ mặc tôi vẫn co thắt trong đám nhầy nhụa của anh ta.

"Mèo tha mất lưỡi của cô rồi à?" Jeff hỏi. Anh ta không bao giờ gọi tôi bằng tên, như thể ngầm thừa nhận rằng cả hai chúng tôi đều đã nói dối vậy. Anh ta chỉ nói *quý cô này* hoặc *người đẹp* hoặc *cô*. Tôi không biết anh ta sẽ gọi tôi là gì khi ở trên giường. *Em yêu*, có lẽ thế.

"Chỉ đang nghĩ thôi."

"À, ồ." Anh ta nói và lại mỉm cười.

"Chị đang nghĩ về một anh chàng, tôi biết đấy." Greta nói.

"Có thể."

"Tôi nghĩ chúng ta sẽ tránh xa những gã khốn này một thời gian." Cô ta nói. "Và thẳng tiến về đàn gà của chúng ta." Tối qua sau khi xem Ellen Abbott, tôi đã quá phấn khích muốn quay về nhà, vì thế chúng tôi đã chia nhau sáu lon bia và hình dung về cuộc sống ẩn dật của mình như những cô gái bình thường trong cộng đồng những người đồng tính nữ của mẹ Greta, nuôi gà và phơi đồ trong nắng. Trở thành đối tượng cho sự tán tỉnh thuần khiết và dịu dàng của những phụ nữ lớn tuổi với những đốt ngón

tay xương xẩu và những tiếng cười bao dung. Quần áo jeans và vải nhung, những đôi guốc kín mõm, chẳng bao giờ phải bận tâm đến trang điểm, đầu tóc hay làm móng, cỡ ngực hay vòng mông, hay phải giả vờ để là một người vợ biết cảm thông, một người bạn gái biết động viên và yêu thích mọi thứ mà người đàn ông của họ làm.

"Không phải tất cả đàn ông đều là những tên khốn đâu." Jeff nói. Greta liền phát ra một âm thanh vô thưởng vô phạt.

Chúng tôi trở về nhà chân tay rã rời. Tôi cảm thấy mình như thể một quả bóng nước bị bỏ lại ở ngoài nắng. Tất cả những gì tôi muốn làm là ngồi bên dưới chiếc điều hòa cửa sổ đang phù phù thổi ra và phả luồng khí mát dịu vào làn da trong khi tôi xem tivi. Tôi tìm được một kênh truyền hình phát lại, không chiếu gì ngoài những chương trình cũ rích từ những năm 70-80, như *Quincy*, *Con thuyền Tình yêu*, *Tám là Đủ*, nhưng trên hết là *Ellen Abbott*, chương trình yêu thích mới của tôi!

Không có tin gì mới, không có tin gì mới. Ellen còn chẳng bận tâm suy xét nữa kia, tin tôi đi, cô ấy đang chủ xị cả một đội ngũ những kẻ lạ mặt trong quá khứ của tôi, những kẻ thề rằng bọn họ là bạn tôi và ai cũng có cũng điều thú vị để nói về tôi, kể cả những người chưa bao giờ quý mến tôi nhiều đến thế. Một sự quý mến sau khi đã chết.

Có tiếng gõ cửa, và tôi biết đó sẽ là Greta và Jeff. Tôi tắt tivi. Bọn đang đứng trên thềm cửa nhà tôi, trông vô tư lự.

"Cô đang làm gì vậy?" Jeff hỏi.

"Đọc sách." Tôi nói dối.

Anh ta đặt một bịch sáu lon bia lên quầy bếp của tôi, Greta nhẹ nhàng bước theo sau. "Ồ, vậy mà tôi tưởng chúng tôi đã nghe thấy tiếng tivi cơ đấy."

Ba người quả thực là một đám đông trong căn nhà gỗ bé nhỏ này. Bọn họ đứng chắn trước cửa vào một lát khiến tôi thấy hốt hoảng – tại sao bọn họ lại chắn cửa vào? – và rồi bọn họ tiếp tục di chuyển và lại đứng chắn trước chiếc bàn kê góc bên cạnh giường của tôi. Bên trong chiếc bàn là chiếc thắt lưng tiền, nhét đầy tám nghìn đô-la tiền mặt. Những tờ một trăm, năm mươi và hai mươi đô-la. Chiếc thắt lưng đựng tiền xấu xí khủng khiếp, có màu da và phình lên. Tôi không thể nào mang theo tất cả số tiền của mình cùng một lúc được – tôi để một ít rải rác quanh căn nhà của mình – nhưng tôi cố gắng mang theo nhiều nhất có thể, và những khi đó, tôi luôn phải để ý đến nó như thể một cô gái mang băng vệ sinh loại dày ra bãi biển vậy. Một phần trái thói trong con người tôi lại thích thú khi được tiêu tiền, bởi mỗi lần tôi rút ra một xấp những tờ hai mươi đô-la, thì số tiền phải giấu sẽ bớt đi, mà cũng bớt phải lo lắng bị ăn cắp hay bị mất.

Jeff mở tivi và Ellen Abbott – và cả Amy – xuất hiện rõ nét trên màn hình. Anh ta gật đầu với mình và cười tủm tỉm.

"Muốn xem… Amy?" Greta hỏi.

Tôi không chắc cô ta có dùng dấu phẩy hay không nữa: *Muốn xem, Amy?* hay *Muốn xem Amy?*.

"Không. Jeff, sao anh không mang cây đàn ghi-ta của mình sang đây và chúng ta có thể ngồi ngoài hiên sau nhỉ?"

Jeff và Greta nhìn nhau.

"Ồ… nhưng chị đang xem chương trình này mà, phải không?" Greta nói. Cô ta chỉ vào màn hình, đó

là tôi và Nick tại một sự kiện gây quỹ từ thiện, tôi trong bộ váy dạ hội, tóc bới phía sau thành búi, và trông tôi khi ấy rất giống với tôi hiện giờ với mái tóc ngắn.

"Nhàm chán lắm." Tôi nói.

"Ồ, tôi không nghĩ nó nhàm chán một chút nào." Greta nói rồi ném phịch người lên giường tôi.

Tôi nghĩ mình đúng là con ngốc khi đã để hai người này vào nhà. Tự cho là mình có thể kiểm soát được bọn họ, bởi bọn họ là những kẻ hoang dã, những con người đã quen tìm kiếm góc nhìn, khai thác điểm yếu, luôn luôn đòi hỏi, trong khi tôi hoàn toàn xa lạ với điều này. Đòi hỏi. Đối với những người luôn giữ hổ báo ở sân sau và tinh tinh trong phòng khách, thì đây hẳn là cảm giác của bọn họ khi con thú cưng đáng yêu của mình xé xác mình ra.

"Hai người biết đấy, nếu hai người không phiền thì… tôi cảm thấy khá khó chịu. Tôi nghĩ là do đi nắng nhiều quá."

Trông bọn họ ngạc nhiên và có phần cảm thấy bị xúc phạm. Bọn họ lúng túng đi ra khỏi căn nhà của tôi, và khi trở ra Jeff mang theo bia của anh ta. Một phút sau, tôi nghe thấy giọng gầm gừ của Ellen Abbott phát ra từ nhà Greta. Những câu hỏi buộc tội. *Tại sao... Tại sao không... Anh có thể giải thích như thế nào về...*

Tại sao tôi lại để mình thân thiện với bất cứ ai ở đây chứ? *Tại sao không* giữ mình? *Tôi có thể giải thích như thế nào* về những hành động của mình nếu tôi bị phát hiện ra đây?

Tôi không thể bị phát hiện được. Nếu tôi bị người ta tìm thấy, tôi sẽ là người phụ nữ bị căm ghét nhất hành tinh này. Từ một nạn nhân đang mang thai, cam chịu, tốt bụng và xinh đẹp của một tên khốn ích kỷ và phản bội, tôi sẽ biến thành một ả đau khổ khốn nạn đã lợi dụng lòng tốt của người dân nước Mỹ. Ellen Abbot sẽ dành hết chương trình này đến chương trình khác để nói về tôi, còn khán giả thì giận dữ gọi đến để trút nỗi căm ghét của họ: "Đây chính là một điển hình nữa về một đứa con gái nhà giàu quen thói được nuông chiều, muốn làm gì thì làm mà không hề nghĩ đến cảm giác của bất cứ ai khác, Ellen ạ. Tôi cho rằng cô ta *nên* biến đi cho khuất mắt – nên vào tù!" Như vậy đấy, mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy đấy. Tôi vừa đọc được những thông tin trái ngược trên Internet về những hình phạt đối với tội giả chết, đổ tội cho vợ/chồng về cái chết đó, nhưng tôi hiểu công luận sẽ rất nhẫn tâm. Cho dù sau đấy tôi có làm gì đi chăng nữa – mang đồ ăn cho trẻ mồ côi hay chăm sóc người mắc bệnh phong – thì khi tôi chết đi, tôi sẽ được biết đến rằng Người đàn bà đó là Kẻ Đã Giả Chết Rồi Đổ Tội Cho Chồng Cô Ta, nhớ đấy.

Tôi không thể cho phép điều đó xảy ra được.

Vài giờ sau đó, khi tôi vẫn trằn trọc nằm suy nghĩ trong bóng tối thì có tiếng lạch cạch ngoài cửa, rồi tiếng gõ nhè nhẹ, tiếng gõ cửa của Jeff. Tôi cân nhắc, rồi ra mở cửa, chuẩn bị xin lỗi vì sự thô lỗ của mình trước đó. Anh ta đang túm túm bộ râu của mình và nhìn chằm chằm vào chiếc thảm chùi chân ở cửa trước, rồi ngước lên nhìn tôi với đôi mắt màu hổ phách.

"Dorothy nói cô đang tìm việc sao." Anh ta nói.

"Phải. Tôi nghĩ vậy. Tôi đang tìm."

"Tối nay tôi có một việc, sẽ trả cô năm mươi đô-la."

Amy Elliott Dunne sẽ không rời nhà chỉ vì năm mươi đô-la, nhưng Lydia và/hoặc Nancy thì cần việc làm. Tôi buộc phải nhận lời.

“Năm mươi đô-la, và mất vài tiếng thôi.” Anh ta nhún vai. “Với tôi không thành vấn đề, chỉ là tôi nghĩ nên thử hỏi xem.”

“Việc gì vậy?”

“Bắt cá.”

Tôi chắc là Jeff sẽ lái một chiếc xe bán tải, nhưng anh ta dẫn tôi đến bên một chiếc Ford hai khoang, một chiếc xe làm tan nát cõi lòng, một chiếc xe chỉ dành cho kiểu sinh viên mới tốt nghiệp ra trường với những dự định lớn lao và ngân quỹ thì hạn hẹp, không phải một chiếc xe mà một người đàn ông trưởng thành nên cầm lái. Tôi đang mặc bộ đồ bơi liền mảnh bên trong chiếc váy hai dây, như đã được chỉ dẫn (“Đừng mặc bộ đồ hai mảnh nhé, mặc bộ liền ấy, loại mà cô thực sự bơi được khi mặc nó.” Jeff ậm ừ nói. Tôi chưa thấy anh ta lảng vảng ở gần bể bơi bao giờ, nhưng anh ta biết rõ những bộ đồ bơi của tôi, một điều khiến tôi vừa thấy hãnh diện, vừa thấy hoang mang.)

Anh ta để cửa sổ xe mở khi chúng tôi đi qua những ngọn đồi cây mọc kín như rừng, bụi đường bám đầy mái tóc ngắn và dày của tôi. Cảm giác giống như trong một video nhạc đồng quê vậy: cô gái trong chiếc váy suông rộng vươn người ra ngoài cửa sổ để đón làn gió nhẹ trong một đêm hè tại một bang ủng hộ Đảng Cộng hòa. Tôi có thể nhìn thấy các vì sao. Còn Jeff đang ngâm nga hát gì đó.

Anh ta đỗ xe phía dưới con đường dẫn xuống một nhà hàng được xây trên trụ nổi trên mặt nước, một quán nướng nổi tiếng với những chiếc cốc khổng lồ chứa thứ đồ uống có cồn với cái tên nghe rất kinh dị: Nước ép Cá sấu và Cuộc oanh tạc Miệng cá bass. Tôi biết được điều này là do những chiếc cốc bị ném bỏ, trôi nổi dọc theo ven hồ, đã bị vỡ và có màu neon mang logo của quán: Carl Cá Trê. Carl Cá Trê có một khoảng sàn gỗ phía sau vươn ra ngoài mặt hồ – các thực khách có thể vốc từng vốc thức ăn cho mèo từ chiếc máy xay quay tay rồi ném xuống những cái miệng há to của hàng trăm con cá trê khổng lồ đang chờ phía dưới.

“Chính xác thì chúng ta sẽ làm gì vậy, Jeff?”

“Cô thả lưới, còn tôi làm cá.” Anh ta ra khỏi xe, tôi vòng sang đi theo anh ta ra phía đuôi xe chứa đầy những thùng giữ lạnh. “Chúng ta sẽ cho cá vào đây, ướp đá, rồi bán lại.”

“Bán lại sao? Ai mua cá đánh cắp chứ?”

Jeff nở nụ cười của một con mèo lười. “Tôi có một nhóm khách quen kiểu như thế.”

Và rồi tôi nhận ra: Anh ta hoàn toàn không phải một kẻ yêu cuộc sống ngoài trời kiểu Adams Gấu xám, thích chơi ghi-ta và sự yên bình. Anh ta chỉ là một tên trộm lỗ mãng muốn tin rằng mình là kiểu người phức tạp hơn thế.

Anh ta lôi ra một chiếc lưới, một hộp thức ăn mèo Nine Lives, và một chiếc xô nhựa lem nhem.

Tôi hoàn toàn không có ý định sẽ tham gia vào phi vụ mua bán cá bất hợp pháp này, nhưng “tôi” lại khá hứng thú. Bao nhiêu phụ nữ có thể nói rằng họ đã tham gia vào một nhóm buôn lậu cá chứ? “Tôi” thật gan dạ. Kể từ khi tôi chết, đến giờ tôi mới lại gan dạ như vậy. Tất cả những gì tôi không thích hoặc sợ, tất cả những giới hạn mà tôi đặt ra đã biến mất. Hầu như việc gì “tôi” cũng có thể làm được. Một hồn ma có được quyền tự do như thế đấy.

Chúng tôi đi bộ xuống dốc đồi, luồn qua phía dưới khoang sàn gỗ của Carl Cá Trê, rồi đi lên cầu tàu, nó dập dềnh theo từng đợt sóng nước do có một chiếc xuồng máy đi qua, mang dòng chữ Jimmy Buffet và phát ra tiếng động cơ chói tai.

Jeff đưa cho tôi một chiếc lưới. "Chúng ta phải làm việc này thật nhanh – cô chỉ cần nhảy xuống nước, giăng lưới ra, rồi lật nghiêng nó đưa cho tôi. Nhưng sẽ nặng lắm đấy, và cá sẽ vùng vẫy, nên chuẩn bị tinh thần trước nhé. Đừng có la hét hay làm gì khác đấy."

"Tôi sẽ không la hét. Nhưng tôi không xuống nước đâu. Tôi có thể làm việc này từ trên khoang sàn gỗ kia."

"Ít nhất thì cô cũng nên cởi váy ra chứ, nếu không cô sẽ làm bẩn nó đấy."

"Tôi ổn mà."

Trông anh ta có vẻ khó chịu một lát – anh ta là chủ, tôi chỉ là người làm công, và cho đến giờ tôi vẫn chưa nghe lời anh ta – nhưng rồi anh ta nhũn nhặn quay đi, cởi áo sơ-mi ra và đưa cho tôi chiếc hộp đựng thức ăn mèo mà không đối diện hẳn với tôi, như thể anh ta thấy ngượng vậy. Tôi nghiêng chiếc hộp với phần cửa miệng hẹp của nó lên mặt nước, và ngay lập tức, hàng trăm cái lưng uốn mình bóng loáng cuộn đổ về phía tôi, trông như thể một đàn rắn. Những cái đuôi quẫy đập mặt nước một cách dữ dội, và những cái miệng há ngoác ngay bên dưới tôi. Đàn cá chen nhau để đớp lấy những hạt thức ăn và, như thể những con thú được huấn luyện, ngước về phía tôi chờ đợi để được ăn thêm.

Tôi thả lưới ngay giữa đàn cá và ngồi thụp xuống cầu tàu để dùng lực đòn bẩy kéo mẻ lưới lên. Khi tôi giật mạnh, chiếc lưới đầy một nửa tá những con cá trê có râu dài, trơn tuột, tất cả đều đang hoảng loạn cố vùng vẫy quay trở lại hồ, những cái miệng ngáp ngáp qua những mắt lưới bằng nylon, sức kéo của chúng làm cho tấm lưới đảo qua đảo lại.

"Kéo lên, kéo nó lên, cô gái!"

Tôi tỳ một đầu gối xuống dưới quai lưới và để nó treo lủng lẳng ở đó. Jeff với vào trong lưới, dùng cả hai tay tóm lấy một con cá, mỗi bên anh ta đã đeo một chiếc găng không ngón bằng vải bông xù để cầm được chắc hơn. Anh ta vuốt hai tay xuống phía đuôi, rồi quăng con cá lên như một chiếc dùi cui, đập mạnh đầu nó vào thành cầu tàu. Máu bắn tóe ra. Một miếng da cá vắt ngang chân tôi, một miếng thịt rắn chắc văng vào tóc tôi. Jeff ném con cá vào trong chiếc xô rồi tóm lấy một con khác với sự nhịp nhàng như một dây chuyền lắp ráp.

Chúng tôi lầm rầm và hổn hển làm việc trong chừng nửa giờ, bốn mẻ lưới đầy ắp, cho tới khi hai cánh tay tôi rã rời và những chiếc thùng lạnh đã đầy ắp. Jeff lấy ra một chiếc xô để không và múc đầy nước hồ, dội vào đống ruột cá bẩn thỉu cho trôi xuống hồ. Lũ cá trê ngấu nghiến đớp lấy đám ruột cá của đồng loại đã bị giết. Cầu tàu giờ đã sạch sẽ. Anh ta đổ một xô nước cuối cùng vào đôi chân đầy máu của chúng tôi.

"Tại sao anh phải đập đầu chúng?" Tôi hỏi.

"Không chịu nổi khi nhìn thứ gì đó phải đau đớn." Anh ta nói. "Nhúng mình một lúc chứ?"

"Tôi ổn mà." Tôi nói.

"Không phải trong xe của tôi, cô không ổn chút nào – lại đây, nhanh thôi, cô dính nhiều vết bẩn hơn cô tưởng đấy."

Chúng tôi rời khỏi cầu tàu và chạy tới bãi đá gần đó. Trong khi tôi chỉ lội xuống tầm nước ngang mắt cá chân, Jeff sải chân chạy làm nước văng tung tóe rồi lao mình về phía trước, hai cánh tay đập loạn xạ. Ngay khi anh ta bơi ra đủ xa, tôi tháo móc khóa chiếc thắt lưng tiền và cuộn nó trong chiếc váy, đặt nó trên mép nước và chiếc kính của tôi đặt lên trên cùng. Tôi thấp dần người ở dưới nước cho

tới khi cảm nhận được luồng nước ấm áp táp vào đùi, vào bụng, vào cổ, rồi tôi nín thở lặn xuống.

Tôi bơi nhanh ra xa, và ở dưới nước lâu hơn tôi dự định, để gợi mình nhớ về cảm giác chết đuối như thế nào – tôi biết mình có thể làm được nếu tôi phải làm – và khi tôi ngoi lên để thở đúng một nhịp, tôi thấy Jeff đang bơi sải rất nhanh vào bờ. Như một con cá heo, tôi phải bơi thật nhanh trở lại chỗ chiếc thắt lưng tiền và vừa kịp nhoài người lên bãi đá trước anh ta.

Nick Dunne

Ngày thứ tám mất tích

NGAY SAU KHI KẾT THÚC cuộc điện thoại với Tommy, tôi gọi cho Hilary Handy. Nếu việc tôi "ám sát" Amy là dối trá, vụ Tommy "cưỡng hiếp" Amy là dối trá, thì việc Hilary Handy "theo dõi" Amy sao lại không chứ? Chắc hẳn một kẻ rối loạn nhân cách chống xã hội đã nhổ răng cô ta ở nơi nào đó, như mấy hội trường lát đá cẩm thạch khắc khổ đó của Học viện Wickshire chăng.

Cô ta vừa nhấc máy, tôi đã nói ra: "Tôi là Nick Dunne, chồng của Amy Elliott. Tôi thực sự cần nói chuyện với cô."

"Lý do."

"Tôi thực sự, thực sự cần thêm thông tin. Về vấn đề..."

"Đừng nói là *tình bạn* đấy nhé." Tôi nghe thấy một tiếng cười rít lên giận dữ qua lời cô ta.

"Không. Tôi sẽ không hỏi về chuyện đó. Tôi chỉ muốn nghe thông tin từ phía cô. Tôi gọi không phải vì tôi nghĩ cô có chuyện gì đó – bất cứ là chuyện gì – liên quan đến vợ tôi, đến tình hình của cô ấy, hiện giờ. Nhưng tôi rất mong được biết về những chuyện đã xảy ra. Sự thật. Bởi tôi nghĩ cô có thể giúp làm sáng tỏ thêm về... hành vi ứng xử của Amy."

"Hành vi ứng xử kiểu nào?"

"Khi những ai làm cho cô ấy khó chịu sẽ gặp phải những chuyện rất tồi tệ xảy ra với mình."

Cô ta nặng nề thở hắt ra qua điện thoại. "Hai hôm trước, đáng lẽ tôi không nên nói chuyện với anh." Cô ta nói. "Nhưng lúc ấy tôi đang uống rượu với vài người bạn, mà tivi thì đang mở, rồi anh xuất hiện trên màn hình, chương trình đó nói về việc Amy có thai. Tất cả những ai xem cùng tôi khi đó, bọn họ đều vô cùng phẫn nộ về anh. Bọn họ *căm ghét* anh. Còn tôi chỉ nghĩ, *tôi biết cảm giác đó như thế nào*. Bởi vì cô ấy vẫn chưa chết, phải không? Ý tôi là, cô ấy chỉ đang mất tích thôi mà? Làm gì có xác đâu?"

"Đúng vậy."

"Vậy nên để tôi cho anh biết. Về Amy. Về thời trung học. Về những gì đã xảy ra. Chờ một chút nhé." Ở đầu dây của cô ta, tôi có thể nghe thấy tiếng phim hoạt hình đang mở – những giọng nói lắt lẻo và tiếng đàn calliope – rồi đột nhiên dừng lại. Sau đó là tiếng năn nỉ. *Xuống xem chừng ở dưới nhà đi. Ở dưới nhà, đi mà*.

"Đó là năm thứ nhất ở trung học. Tôi là đứa đến từ Memphis. *Tất cả* những người khác đều đến từ Bờ Đông, tôi xin thề. Nghe có vẻ kỳ quặc và lạ thường, anh biết đấy? Tất cả bọn con gái đều ở Wickshire, cứ như thể bọn họ được nuôi tập thể cùng nhau vậy – những biệt ngữ, cách ăn mặc, tóc tai. Không có nghĩa rằng tôi là kẻ bị ruồng bỏ, chỉ là tôi thấy... bất an, dĩ nhiên. Amy vốn đã là Cô gái Đó rồi. Kiểu như, ngày đầu tiên, tôi vẫn còn nhớ, mọi người đều biết đến cô ấy, mọi người đều nói về cô ấy. Cô ấy là Amy Tuyệt vời – tất cả chúng tôi đều lớn lên cùng những cuốn sách đó – chưa kể là, cô ấy xinh đẹp vô cùng. Ý tôi là, cô ấy..."

"Đúng vậy, tôi hiểu."

"Vậy đấy. Và khá nhanh cô ấy tỏ ra quý mến tôi, kiểu như che chở cho tôi hay đại loại vậy. Cô ấy

đùa rằng cô ấy là Amy Tuyệt vời, còn tôi là Suzy người bạn tri kỷ của cô ấy, và cô ấy bắt đầu gọi tôi là Suzy, rồi những người khác cũng nhanh chóng gọi tôi như vậy. Với tôi chuyện đó chẳng có vấn đề gì. Ý tôi là, tôi có một phần tỏ ra bợ đỡ: Lấy nước cho Amy nếu cô ấy khát, cho cả đống quần áo vào máy giặt nếu cô ấy cần đồ lót sạch. Chờ một chút."

Như lần trước, tôi có thể nghe thấy tiếng đuôi tóc của cô ta quệt qua ống nghe. Marybeth đã mang theo tất cả những tập ảnh của gia đình Elliott, để phòng trường hợp chúng tôi cần thêm ảnh. Bà ấy đã chỉ cho tôi bức ảnh chụp Amy và Hilary, đang kề má cười rạng rỡ. Vì thế tôi có thể hình dung Hilary hiện giờ, cũng mái tóc màu vàng bơ giống vợ tôi, ôm lấy một khuôn mặt mộc mạc hơn với đôi mắt màu nâu nhạt.

"*Jason, em đang nói chuyện điện thoại – đưa cho chúng mấy chiếc kẹo que, có khó khăn đến mức ấy đâu cơ chứ.*".

"Xin lỗi. Bọn trẻ nhà tôi được nghỉ học, mà chồng tôi thì chưa từng bao giờ trông con cả, thế nên anh ấy hơi lúng túng không biết phải làm gì trong khoảng mười phút tôi nói chuyện điện thoại với anh. Xin lỗi nhé. Vậy là... à đúng rồi, tôi là Suzy bé nhỏ, và chúng tôi tiếp tục chơi trò này, trong vài tháng – tháng Tám, tháng Chín, tháng Mười – rất tuyệt vời. Như một tình bạn *khăng khít* vậy, lúc nào chúng tôi cũng cặp kè với nhau. Và rồi có một vài chuyện kỳ quặc đã cùng lúc xảy đến khiến tôi nhận ra là cô ấy đã khó chịu."

"Chuyện gì vậy?"

"Một anh chàng ở trường nam sinh, anh ta gặp cả hai chúng tôi vào vũ hội mùa thu, và ngày hôm sau anh ta đã gọi cho *tôi* chứ không phải Amy. Tôi chắc chắn anh ta làm thế bởi Amy quá đáng sợ, nhưng sao cũng được... và rồi vài ngày sau, điểm số giữa kỳ của chúng tôi được thông báo, và điểm của tôi tốt hơn một chút, đại loại như, bốn-phẩy-một với bốn-phẩy-tròn. Và không lâu sau đó, một trong những người bạn của chúng tôi mời tôi về nghỉ Lễ Tạ ơn cùng gia đình cô ấy. Tôi, không phải Amy. Một lần nữa, tôi dám chắc đó là vì Amy khiến người khác thấy sợ. Rất khó để đến gần cô ấy, lúc nào anh cũng có cảm giác mình phải gây ấn tượng. Nhưng tôi có thể cảm nhận được mọi chuyện khác đi một chút thôi. Tôi chắc chắn là cô ấy đã thực sự tức giận, mặc dù cô ấy không thừa nhận điều đó.

Thay vào đó, cô ấy bắt đầu sai việc tôi. Lúc ấy tôi chưa nhận ra, nhưng cô ấy bắt đầu dựng chuyện về tôi. Cô ấy hỏi liệu cô ấy có thể nhuộm tóc cho tôi cùng màu vàng như màu tóc của cô ấy không, bởi tóc tôi có màu lông chuột, và nó sẽ *tuyệt đẹp* nếu sáng màu hơn một chút. Rồi cô ấy bắt đầu than phiền về bố mẹ mình. Ý tôi là lúc nào cô ấy chẳng phàn nàn về họ, nhưng giờ thì thực sự cô ấy phàn nàn liên tục – rằng họ chỉ yêu cô ấy như một lý tưởng và không phải vì con người của cô ấy – vì vậy cô ấy nói rằng cô ấy muốn phá rối bọn họ. Cô ấy bảo tôi gọi điện thoại tới nhà cô ấy đùa cợt, nói với bố mẹ cô ấy rằng tôi là Amy Tuyệt vời mới. Có một vài kỳ nghỉ cuối tuần, chúng tôi đã bắt tàu về New York, và cô ấy bảo tôi đứng bên ngoài căn nhà của bọn họ – một lần cô ấy đã xúi tôi chạy theo mẹ cô ấy và nói với bà ta rằng tôi sẽ loại bỏ Amy và trở thành Amy mới của bà ta hay đại loại mấy chuyện tào lao như vậy."

"Và cô đã làm thế sao?"

"Chỉ là mấy chuyện ngớ ngẩn mà đám con gái vẫn hay làm. Đó là thời kỳ trước khi có điện thoại di động và chèn ép nhau trên Internet. Một cách để giết thời gian ấy mà. Chúng tôi luôn có những trò đùa kiểu thế, chỉ toàn những trò ngu ngốc. Cố để lấn lướt nhau xem chúng tôi bạo gan và quái đản đến mức nào."

"Sau đó thì thế nào?"

"Sau đó Amy bắt đầu giữ khoảng cách. Cô ấy trở nên lạnh lùng. Và tôi nghĩ – tôi cho rằng cô ấy không còn thích tôi nữa. Bọn con gái ở trường bắt đầu nhìn tôi cười cợt. Tôi bị loại ra khỏi nhóm được yêu mến. Tốt thôi. Nhưng rồi một ngày tôi bị gọi vào phòng hiệu trưởng. Amy gặp một tai nạn khủng khiếp – trật mắt cá chân, gãy xương cánh tay, rạn xương sườn. Amy bị ngã trượt dọc theo cầu thang một quãng dài, và cô ấy nói *tôi* chính là người đẩy cô ấy. Chờ một chút. '*Quay trở lại dưới nhà ngay. Đi. Xuống. Dưới nhà. Điiiii xuống dưới nhà*.' Xin lỗi, tôi đây. Đừng bao giờ có con nhé."

"Vậy là Amy đã nói rằng cô đã đẩy cô ấy?"

"Đúng vậy, bởi vì tôi bị điêêêên. Tôi bị ám ảnh bởi cô ấy, tôi muốn trở thành Suzy, và rồi làm Suzy thôi cũng chưa đủ – tôi phải làm Amy kia. Cô ấy có tất cả những bằng chứng mà cô ấy đã buộc tôi tạo ra trong vài *tháng* qua. Bố mẹ cô ấy, dĩ nhiên, đã nhìn thấy tôi *rình mò* quanh ngôi nhà. Về lý thuyết, chính tôi đã bắt chuyện với mẹ cô ấy. Tóc tôi nhuộm vàng hoe và quần áo tôi đã mua hoàn toàn phù hợp với quần áo của Amy – những thứ mà tôi đã mua khi đi mua sắm *cùng* cô ấy, nhưng tôi không thể chứng minh được điều đó. Tất cả đám bạn của cô ấy đã vào và trình bày rằng, trong suốt cả tháng đó, Amy đã sợ hãi tôi tới mức nào. Toàn bộ những chuyện chết tiệt ấy. Tôi trông *hoàn toàn điên loạn*. Vô cùng điên loạn. Bố mẹ cô ấy đã yêu cầu phải có lệnh cấm tiếp xúc đối với tôi. Và tôi đã liên tục thề rằng không phải tôi, nhưng vào lúc đó tôi khốn khổ tới mức chỉ muốn bỏ học cho rồi. Vì thế gia đình tôi đã không khiếu nại việc tôi bị đuổi học. Lúc ấy tôi chỉ muốn tránh xa cô ấy. Ý tôi là, cô gái đó *đã làm rạn xương sườn của chính cô ta*. Tôi thấy sợ – đứa con gái bé nhỏ mười-lăm-tuổi đó, cô ta đã làm tất cả những việc này. Bạn bè, bố mẹ và các giáo viên đều bị lừa gạt."

"Và tất cả chỉ vì một anh chàng, một vài điểm số, và lời mời Lễ Tạ ơn đó?"

"Khoảng một tháng sau khi chuyển về Memphis, tôi nhận được một bức thư. Nó không được ký tên và được đánh máy, nhưng rõ ràng đó là Amy. Một danh sách tất cả những lần tôi làm cô ấy buồn. Những chuyện điên rồ như: *Quên đợi mình sau giờ học Tiếng Anh, hai lần. Quên rằng mình bị dị ứng dâu tây, hai lần*".

"Chúa ơi."

"Nhưng tôi có cảm giác lý do thực sự thậm chí không nằm trong danh sách đó."

"Lý do thực sự là gì?"

"Tôi có cảm giác như Amy muốn mọi người tin rằng cô ấy thực sự hoàn hảo. Và bởi vì chúng tôi là bạn bè, tôi hiểu cô ấy. Và cô ấy không hoàn hảo. Anh biết không? Cô ấy thông minh, quyến rũ, tất cả những thứ đó, nhưng cô ấy cũng muốn kiểm soát và mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, và còn là một nữ hoàng rắc rối và một chút nào đó là kẻ dối trá. Điều đó với tôi cũng bình thường thôi. Chỉ là với cô ấy thì nó không bình thường chút nào. Cô ấy loại bỏ tôi vì tôi biết cô ấy không hoàn hảo. Điều đó khiến tôi tò mò về anh."

"Về tôi? Tại sao?"

"Bạn bè thì thấy hầu hết những thiếu sót của nhau. Còn vợ chồng sẽ thấy rõ tất cả từng khiếm khuyết một. Nếu cô ấy trừng phạt một người bạn mới quen được vài tháng bằng cách lăn mình xuống hẳn một nhịp cầu thang, thì với người đàn ông đủ ngu ngốc để cưới cô ấy, thì cô ấy sẽ làm gì đây?"

Tôi gác máy vì một trong những đứa con của Hilary nhấc ống nghe thứ hai lên và bắt đầu ngân nga một giai điệu ở nhà trẻ. Ngay lập tức tôi gọi cho Tanner và truyền đạt lại cuộc trò chuyện của tôi với

Hilary và Tommy.

"Vậy là chúng ta có một vài câu chuyện, tuyệt vời." Tanner nói. "Chuyện này thực sự sẽ tuyệt vời lắm đây!" Nhưng giọng điệu của anh ta thì nói với tôi rằng nó không tuyệt vời theo nghĩa đấy. "Anh đã nghe được gì từ Andie chưa?"

Tôi vẫn chưa.

"Tôi đã cử một trong những người của tôi túc trực tại khu chung cư đó để chờ cô ấy." Anh ta nói. "Bí mật."

"Tôi đã không biết là anh có người cơ đấy."

"Việc chúng ta thực sự cần phải làm là *tìm ra Amy*." Anh ta nói và lờ tôi đi. "Một cô gái kiểu như vậy, tôi không tin là cô ta có thể lẩn trốn được lâu đâu. Anh có ý tưởng gì không?"

Tôi luôn hình dung Amy đang ở trên một ban công khách sạn hạng sang gần bờ biển, cuốn mình trong chiếc áo choàng trắng dày như một tấm thảm, nhâm nhi rượu vang trắng Montrachet tuyệt hảo trong khi theo dõi sự suy sụp của tôi qua Internet, qua truyền hình cáp và những tờ báo khổ nhỏ. Cô ta vừa tận hưởng việc đưa tin hàng loạt bất tận đó cũng như sự hả hê của Amy Elliott Dunne, vừa tham dự đám tang của chính mình. Tôi tự hỏi liệu cô ta có đủ hiểu biết để nhận ra rằng cô ta đã đánh cắp một trang sách của Mark Twain hay không nữa.

Tôi luôn hình dung Amy đang ở trên một ban công khách sạn hạng sang gần bờ biển, cuốn mình trong chiếc áo choàng trắng dày như một tấm thảm, nhâm nhi rượu vang trắng Montrachet tuyệt hảo trong khi theo dõi sự suy sụp của tôi qua Internet, qua truyền hình cáp và những tờ báo khổ nhỏ. Cô ta vừa tận hưởng việc đưa tin hàng loạt bất tận đó cũng như sự hả hê của Amy Elliott Dunne, vừa tham dự đám tang của chính mình. Tôi tự hỏi liệu cô ta có đủ hiểu biết để nhận ra rằng cô ta đã đánh cắp một trang sách của Mark Twain hay không nữa."Tôi hình dung cô ta ở gần bờ biển." Tôi nói. Rồi tôi tạm dừng và có cảm giác như thể một gã lên đồng ở trên con đường gỗ ván chạy dọc theo bờ biển vậy. "Không. Tôi không biết. Thực ra cô ta có thể ở bất cứ đâu. Tôi không nghĩ chúng ta sẽ tìm thấy cô ta trừ phi cô ta quyết định quay về."

"Có vẻ điều đó sẽ không xảy ra đâu." Tanner khó chịu thở hắt ra. "Vậy nên hãy cố gắng tìm Andie và tìm hiểu xem cô ta đang nghĩ gì. Giờ chúng ta không còn chủ động được nữa rồi."

Sau đấy là đến giờ ăn tối, rồi mặt trời lặn, và tôi lại một mình trong căn nhà đầy ám ảnh của mình. Tôi đang suy nghĩ về tất cả những lời dối trá của Amy và phải chăng việc có thai cũng chỉ là một trong số đó. Tôi đã tính toán. Amy và tôi quan hệ không thường xuyên nhưng đủ để xảy ra khả năng đó. Nhưng khi ấy chắc hẳn cô ta cũng phải hiểu là tôi biết tính toán chứ.

Sự thật hay dối trá? Nếu đó là một sự dối trá, thì nó được dựng lên để dày vò tôi.

Lúc nào tôi cũng cho rằng Amy và tôi sẽ có con. Đó là một trong những lý do mà tôi biết mình sẽ cưới Amy, bởi tôi hình dung chúng tôi sẽ con với nhau. Tôi còn nhớ lần đầu tiên tôi nghĩ về chuyện này, không quá hai tháng kể từ khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò: Tôi đang đi bộ từ căn hộ của mình ở Kips Bay đến một công viên nhỏ mà tôi yêu thích bên bờ Sông Đông. Con đường đó dẫn tôi qua tòa nhà LEGO khổng lồ là trụ sở của Liên Hợp Quốc. Những lá cờ của vô số các quốc gia đang phấp phới trong gió. *Một đứa bé sẽ thích thú với cảnh tượng này*, tôi nghĩ. Tất cả những sắc màu khác nhau đó, một trò chơi trí nhớ sôi nổi khi phải tìm ra lá cờ nào là của quốc gia nào. *Kia là Phần Lan, còn kia là New Zealand*. Rồi nụ cười một mắt của nước Cộng hòa Hồi giáo Mauritania – một ngôi sao chính

giữa và phía dưới là mảnh trăng lưỡi liềm. Đến đó thì tôi nhận ra rằng, sẽ không phải là *một* đứa trẻ nào đó, mà là đứa trẻ *của chúng tôi*, của tôi và Amy, sẽ thích thú với cảnh tượng này. Con của chúng tôi sẽ nằm bò trên sàn nhà với cuốn bách khoa thư cũ mèm, cũng giống tôi đã từng như vậy, nhưng nó sẽ không đơn độc, bởi tôi cũng sẽ nằm sõng soài bên cạnh thằng bé, giúp con phát triển niềm đam mê đang hình thành về màu sắc và lịch sử của những lá cờ. Nghe có vẻ không giống việc học về những lá cờ, mà là học với sự khó chịu, điều có lẽ phù hợp với thái độ của bố tôi đối với tôi hơn. Nhưng sẽ không phải là thái độ của tôi đối với con trai mình. Tôi hình dung Amy sẽ cùng tham gia với hai bố con tôi, nằm sấp xuống và chân đá lên không, rồi phát hiện ra Đảo quốc Palau, một chấm vàng hơi lệch sang trái so với tâm trên nền cờ màu xanh lam nhạt đó, trò mà tôi chắc chắn cô ta sẽ thích thú.

Kể từ đấy, thằng bé là có thực (đôi khi là một bé gái, nhưng thường là một bé trai). Nó trở thành một phần không thể thiếu, trong khi tôi chịu đựng một nỗi đau thường trực và dai dẳng của người cha. Vài tháng sau khi cưới, tôi có khoảnh khắc kỳ lạ khi đang đứng trước tủ thuốc gia đình, chải răng bằng chỉ nha khoa, và nghĩ: *Cô ấy muốn có con, phải vậy không nhỉ? Mình nên hỏi. Dĩ nhiên là mình nên hỏi*. Khi tôi mở lời – nói quanh co và mập mờ – thì cô ta nói: *Tất nhiên, tất nhiên rồi, một ngày nào đó*. Nhưng mỗi sáng cô ta lại đứng trước bồn rửa mặt và uống thuốc tránh thai. Trong suốt ba năm trời, sáng nào cô ta cũng làm như vậy, trong khi tôi lúng ta lúng túng quanh chủ đề đó, nhưng không thể thực sự nói ra những lời rằng: *Anh muốn bọn mình có con*.

Sau khi cả hai bị sa thải, dường như chuyện ấy có thể đã xảy ra. Đột nhiên, giữa chúng tôi có một khoảng cách không thể chối bỏ. Và một hôm trong bữa sáng, Amy đang ăn bánh mì thì ngước lên nói: *Em ngừng uống thuốc rồi*. Chỉ thế thôi. Cô ta ngừng uống thuốc ba tháng, và chẳng hề có gì xảy ra. Không lâu sau khi chuyển về Missouri, cô ta đặt lịch khám cho chúng tôi để bắt đầu nhờ đến sự can thiệp của y học. Một khi Amy bắt tay vào việc, cô ta không thích dề dà mất thời gian: "Chúng ta sẽ nói với họ rằng chúng ta đã thử trong vòng một năm rồi nhé." Cô ta nói. Tôi đã ngu ngốc đồng ý – tại thời điểm ấy, chúng tôi gần như không đụng vào nhau, nhưng chúng tôi vẫn nghĩ có một đứa con là hoàn toàn có thể. Chắc chắn rồi.

"Anh cũng phải thực hiện nghĩa vụ của mình, anh biết đấy." Cô ta nói trên đường tới St. Louis. "Anh phải cho tinh trùng."

"Anh biết. Sao em lại nói như thế?"

"Em chỉ vừa mới nhận ra là anh quá tự mãn. Ngượng ngùng và tự mãn."

Tôi là một sự pha trộn khó chịu của cả hai tính cách ấy, nhưng tại trung tâm hỗ trợ sinh sản, tôi nghiêm chỉnh bước vào một căn phòng nhỏ kỳ lạ phục vụ cho việc thủ dâm – một nơi mà hàng trăm đàn ông đã bước vào không vì mục đích nào khác ngoài dùng tay quay chuôi, chùi súng, giật dưa chuột, làm cho gã hói khóc, đánh con cá bơn, lái thuyền trên biển sốt mayonnaise, lắc lư con hải cẩu, sơn trắng hàng rào kiểu Tom và Huck.

(Đôi khi tôi sử dụng sự hài hước như một cách để tự vệ.)

Căn phòng có một chiếc ghế bành bọc nhựa vinyl, một chiếc tivi, và một chiếc bàn, trên đó đặt một chiếc túi có chứa phim ảnh khiêu dâm và một hộp giấy ăn. Bộ phim thuộc thời kỳ đầu những năm 1990, có thể nhận ra điều này qua kiểu tóc của phụ nữ (vâng: tóc ở trên và tóc ở dưới), và các cảnh phim đều ở mức nghệ thuật (Lại một gợi ý hay cho một bài viết nữa: Ai là người chọn phim khiêu dâm cho những trung tâm hỗ trợ sinh sản? Ai là người xét đoán điều gì thì khiến đàn ông lên đỉnh mà không hạ thấp mình quá mức trước tất cả những phụ nữ đang ở ngoài căn phòng cực khoái kia, bao gồm các y

tá, bác sĩ và những người vợ rối loạn hormone đang tràn trề hy vọng đó?)

Tôi vào phòng này ba lần riêng biệt – bọn họ muốn có nhiều phương án dự phòng – trong khi Amy chẳng phải làm gì cả. Đáng lẽ đến lúc cô ta bắt đầu uống thuốc trở lại rồi, nhưng cô ta không uống, và còn không uống thêm một thời gian nữa. Cô ta là người sẽ mang thai, người sẽ cho phép đứa bé nằm trong cơ thể mình, vì vậy tôi đã tạm không hối thúc cô ta trong một vài tháng, và để mắt tới lọ thuốc tránh thai xem liệu nó có vơi đi không. Rốt cuộc, vào một đêm mùa đông, sau khi uống vài lon bia, tôi đã lảo đảo bước lên cầu thang nhà mình, trút bỏ bộ quần áo bám đầy tuyết, rồi cuộn mình trên giường cạnh cô ta, ghé sát mặt bên bờ vai cô ta, hít hà mùi hương ấy, cọ đầu mũi mình ấm lên trên làn da ấy. Tôi thì thầm từng lời – *Chúng mình làm chuyện này đi, Amy, có con đi* – và cô ta nói không. Tôi tưởng sẽ có sự bối rối, thận trọng và lo lắng – *Nick, liệu em có phải một người mẹ tốt không?* – nhưng tôi chỉ nhận được một câu trả lời *không* cụt lủn và lạnh lùng. Một từ *không* chẳng hề có sự né tránh nào. Chẳng có gì đột ngột, chẳng phải điều gì to tát, chỉ là cô ta không còn hứng thú với điều đó nữa. "Vì em nhận ra rằng em sẽ phải ôm đồm tất cả những công việc khó khăn." Cô ta giải thích. "Tất cả những thứ tã lót ấy, rồi hẹn khám bác sĩ, rồi các nguyên tắc, trong khi anh chỉ cần nhẹ nhàng, vui vẻ và trở thành một Ông bố Vui tính. Em phải làm tất cả mọi việc để nuôi dạy chúng thành người tử tế, còn anh đằng nào cũng chiều chuộng chúng, rồi chúng sẽ yêu anh và ghét em cho mà xem."

Tôi nói với Amy rằng điều đó không đúng, nhưng cô ta không tin tôi. Tôi đã nói với cô ta rằng tôi không chỉ *muốn* có một đứa con, mà tôi còn *cần* có một đứa con. Tôi phải biết mình có thể yêu một người nào đó vô điều kiện, tôi có thể làm cho một sinh linh bé nhỏ cảm thấy rằng mình được chào đón và được khát khao cho dù thế nào đi chăng nữa. Rằng tôi có thể là một người bố khác với bố tôi. Rằng tôi có thể nuôi dạy nên một đứa con trai không giống như chính tôi bây giờ.

Tôi đã van nài cô ta. Amy vẫn không lay chuyển.

Một năm sau, tôi nhận được thông báo trong hộp thư: Bệnh viện sẽ loại bỏ tinh dịch của tôi nếu chúng tôi không phản hồi gì với họ. Tôi bỏ lại bức thư trên bàn ăn như một lời trách cứ để ngỏ. Ba ngày sau, tôi thấy nó trong thùng rác. Đó là lần cuối cùng chúng tôi trao đổi về vấn đề này.

Tại thời điểm đó, tôi đã bí mật hẹn hò với Andie được vài tháng rồi, cho nên tôi không có quyền được thất vọng. Nhưng điều đó không ngăn được nỗi đau của tôi, và nó không ngăn được tôi mơ tưởng về một đứa con trai của chúng tôi, của tôi và Amy. Tôi đã gắn bó với thằng bé mất rồi. Có một thực tế là, Amy và tôi sẽ sinh ra một đứa trẻ tuyệt vời.

Đám rối dây đang nhìn tôi bằng đôi mắt đen sợ hãi. Tôi chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy những chiếc xe đưa tin đã xong việc, nên tôi ra ngoài trong tiết trời ban đêm ấm áp. Đến lúc phải đi dạo một chút. Có thể một tay nhà báo đơn độc nào đó đang theo dõi tôi; nếu quả thật vậy, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi đi qua khu nhà của chúng tôi, bốn mươi lăm phút đi dọc theo Đường Sông, rồi lên đường cao tốc dẫn thẳng tới trung tâm Carthage. Ba mươi phút inh tai và khói bụi – tôi đi qua đại lý ô-tô với những chiếc xe tải được trưng bày hấp dẫn như món tráng miệng, qua chuỗi cửa hàng đồ ăn nhanh và cửa hàng rượu, siêu thị mini và trạm xăng – cho tới khi đến ngã rẽ vào trung tâm thành phố. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi không hề gặp một người đi bộ nào, chỉ có những dáng người lờ mờ không rõ mặt trên những chiếc ô-tô đi ngang qua tôi.

Đã gần nửa đêm. Tôi đi qua Quán Bar, muốn bước vào nhưng lại thấy ngần ngại bởi đám đông. Một hay hai tay phóng viên gì đó hẳn đã dựng trại ở bên ngoài. Nếu là tôi, tôi sẽ làm vậy. Nhưng tôi muốn vào một quán bar. Tôi muốn được ở chỗ nào đó đông người, vui vẻ, xả hơi. Tôi đi bộ thêm mười lăm phút nữa thì tới đầu bên kia trung tâm thành phố, tới một quán bar mới mẻ hơn, ồn ào hơn và rẻ tiền

hơn, nơi mà nhà vệ sinh vào các tối thứ Bảy đều đầy những bãi nôn mửa. Đó là một quán bar mà đám bạn của Andie sẽ tới, và có lẽ, biết đâu đấy, sẽ kéo theo cả Andie. Sẽ là một sự may mắn tuyệt vời nếu gặp được cô ấy ở đó. Ít nhất cũng phán đoán được tâm trạng của cô ấy từ phía bên kia căn phòng. Và nếu cô ấy không ở đấy, tôi sẽ uống một ly chết tiệt nào đó.

Tôi đi sâu hết mức có thể vào phía trong quán bar – không thấy Anide, không có Andie. Khuôn mặt tôi đã bị che lấp một phần bởi chiếc mũ bóng chày. Mặc dù vậy, tôi vẫn cảm thấy một vài lời xì xào khi tôi đi qua đám đông những kẻ đang uống rượu: những cái đầu đột nhiên quay về phía tôi, những đôi mắt mở to để nhận diện. *Gã đó! Đúng không?*

Giữa tháng Bảy. Tôi tự hỏi liệu đến tháng Mười tôi có trở nên độc ác đến mức sẽ là hình tượng giả trang nhạt nhẽo cho ngày Halloween của mấy cậu sinh viên hay không: bộ tóc rối vàng hoe và một cuốn *Amy Tuyệt vời* kẹp dưới nách. Go nói con bé đã nhận được đến nửa tá những cuộc điện thoại để hỏi liệu Quán Bar có bán áo phông chính thức nào của quán hay không. (Chúng tôi không bán, ơn Chúa.)

Tôi ngồi xuống và gọi một ly Scotch từ người phục vụ quầy rượu, một gã tầm tuổi tôi và đang nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu đến khó chịu, cân nhắc xem hắn ta có nên phục vụ tôi hay không. Rốt cuộc, hắn ta cũng đặt một chiếc ly đế dày loại nhỏ trước mặt tôi, một cách miễn cưỡng, với hai cánh mũi nở rộng. Khi tôi lấy ví ra, hắn ta hướng lòng bàn tay về phía tôi ra hiệu. "Tôi không muốn tiền của anh, anh bạn. Không một xu nào."

Dù sao tôi vẫn để lại tiền. Tên khốn.

Khi tôi cố vẫy hắn ta cho thêm một ly nữa, hắn ta liếc nhìn về phía tôi, lắc đầu, và ngả về phía người phụ nữ mà hắn ta đang tán tỉnh. Vài giây sau, cô ta kín đáo nhìn về phía tôi, vờ như đang vươn vai. Cô ta há hốc miệng, gật đầu. *Chính là hắn ta. Nick Dunne.* Gã phục vụ không hề quay lại nữa.

Bạn không thể la hét, không thể dùng vũ lực: *Này, đồ khốn, mày có lấy cho tao một ly rượu chết tiệt hay không thì bảo?* Bạn không thể là tên khốn mà người ta vẫn nghĩ bạn như vậy. Bạn chỉ ngồi đó và chấp nhận. Nhưng tôi không bỏ đi. Tôi ngồi với chiếc ly rỗng trước mặt và vờ như đang miên man suy nghĩ. Tôi kiểm tra điện thoại di động, phòng khi Andie gọi. Không có gì. Rồi tôi rút chiếc điện thoại thật của mình ra và chơi một lượt solitaire, giả bộ đang rất say sưa. Vợ tôi đã khiến tôi ra nông nỗi này đây, biến tôi thành một gã đàn ông không thể mua nổi một ly rượu tại vùng quê của chính mình. Chúa ơi, tôi căm ghét cô ta.

"Scotch sao?"

Một cô gái tầm tuổi Andie đang đứng trước mặt tôi. Người châu Á, tóc đen dài ngang vai, có vẻ đáng yêu.

"Xin lỗi?"

"Anh đã uống gì vậy? Scotch à?"

"Đúng vậy. Đang có vấn đề với việc gọi..."

Cô ta đã bỏ đi tới cuối quầy bar, rồi chắn ngang tầm nhìn của tay phục vụ quầy rượu, nở một nụ cười rạng rỡ kiểu *giúp em đi mà*. Một cô gái đã quen làm cho sự hiện diện của mình phải được chú ý. Và cô ta quay trở lại với một ly Scotch loại lớn.

"Uống đi." Cô ta huých tay, và tôi đã đón lấy chiếc ly. "Cạn ly nào." Cô ta nâng chiếc ly trong veo

có bọt lăn tăn của mình lên. Chúng tôi chạm cốc. "Em ngồi được chứ?"

"Tôi không ở lại lâu đâu, thực ra..." Tôi nhìn quanh để chắc chắn không ai đang chĩa điện thoại quay chúng tôi.

"À, thôi được rồi." Cô ta nhún vai nói. "Em có thể giả vờ em không biết anh là Nick Dunne, nhưng em sẽ không xúc phạm anh đâu. Nhân tiện để anh biết, em đứng về phía anh. Anh đã bị buộc tội oan uổng."

"Cảm ơn. Chỉ là, ừm, một thời điểm khá kỳ quặc."

"Em nghiêm túc đấy. Anh biết người ta nói thế nào, tại tòa, về hiệu ứng *Điều tra hiện trường (CSI)* không? Giống như là, bồi thẩm đoàn đã xem quá nhiều *CSI* tới mức họ tin rằng khoa học có thể chứng minh bất cứ điều gì hay sao ấy?"

"Quả là vậy."

"Thực ra, em nghĩ còn có hiệu ứng *Người chồng Ác quỷ* nữa. Người ta đã xem quá nhiều những chương trình tội phạm thực tế, khi người chồng luôn luôn, luôn luôn là kẻ giết người, vì vậy mà mọi người đều tự động cho rằng người chồng là kẻ xấu."

"Chính xác là vậy đấy." Tôi nói. "Cảm ơn cô. Chính xác là như thế đây. Và Ellen Abbott..."

"Ellen Abbott khốn nạn đó." Người bạn mới của tôi thốt lên. "Mụ ta là một kiểu xuyên tạc về hệ thống tư pháp, chỉ biết đi lại, nói chuyện, và căm ghét đàn ông." Cô ta lại nâng ly lên.

"Cô tên gì vậy?" Tôi hỏi.

"Một ly Scotch nữa chứ?"

"Đó là một cái tên tuyệt đẹp."

Tên cô ta, như được biết, là Rebecca. Cô ta có một chiếc thẻ tín dụng linh hoạt và uống không biết say. *(Nữa chứ? Nữa chứ? Nữa chứ?)* Cô ta đến từ Muscatine, Iowa (một thành phố khác bên dòng Mississippi), và đã chuyển tới New York sau khi tốt nghiệp đại học để trở thành một nhà báo (cũng như tôi). Cô ta đã làm trợ lý biên tập cho ba tạp chí khác nhau – tạp chí cưới, tạp chí cho những bà mẹ đi làm, và tạp chí cho những cô gái tuổi teen – tất cả đều đã giải thể trong mấy năm vừa rồi. Vì vậy, hiện giờ cô ta đang làm cho một blog về tội phạm có tên là Whodunnit, và cô ta đang ở trong thành phố này (cười khúc khích) để cố phỏng vấn tôi cho bằng được. Chết tiệt, tôi phải yêu sự trơ tráo đói tin kiểu trẻ con của cô ta: *Hãy để tôi bay đi Carthage – những kênh chính vẫn chưa tiếp cận được anh ta, nhưng chắc chắn tôi sẽ làm được!*.

"Em đã đợi bên ngoài ngôi nhà của anh cùng với cả thế giới này, rồi tại sở cảnh sát nữa, và sau đó quyết định em cần phải uống một ly. Và anh bước vào. Quá hoàn hảo. Quá kỳ quặc, phải không?" Cô ta nói. Cô ta có đôi bông tai vòng nhỏ bằng vàng mà cô ta cứ liên tục đùa nghịch với chúng. Mái tóc của cô ta được gài ở phía sau tai.

"Tôi nên đi rồi." Tôi nói. Lời nói của tôi buột ra một cách khó khăn, dấu hiệu của một sự xấu hổ.

"Nhưng anh vẫn chưa cho em biết tại sao anh lại ở đây." Rebecca nói. "Em phải nói rằng, anh vô cùng can đảm, em thật sự nghĩ vậy đấy, nên anh mới có thể ra ngoài mà không có bạn hay một sự hỗ trợ nào. Em chắc là anh phải chịu rất nhiều những ánh mắt khó chịu."

Tôi nhún vai: *Cũng thường thôi*.

"Người ta đánh giá mọi việc anh làm ngay cả khi không hiểu gì về anh hết. Như bức ảnh chụp bằng điện thoại của anh tại công viên đó. Ý em là, có lẽ anh khá giống em: Anh được dạy là phải lịch thiệp. Nhưng không ai muốn nghe sự thật. Họ chỉ muốn… *bắt thóp anh*. Anh hiểu chứ?"

"Tôi chỉ ngán ngẩm việc mọi người phán xét tôi bởi tôi phù hợp với một khuôn mẫu nhất định nào đó."

Cô ta nhíu mày; đôi hoa tai khẽ rung rung.

Tôi nghĩ đến Amy đang ngồi tại trung tâm điều khiển bí mật của cô ta, ở bất cứ nơi chết tiệt nào đó, rồi phán xét tôi từ mọi góc độ, nhận thấy tôi đang muốn gì thậm chí từ xa. Có bất cứ điều gì cô ta nhận thấy có thể khiến cô ta dừng ngay sự điên loạn này lại không?

Tôi nói tiếp. "Ý tôi là, người ta cho rằng chúng tôi đã có một cuộc hôn nhân bền vững, nhưng thực tế, ngay trước khi biến mất, cô ấy đã sắp đặt một trò chơi truy tìm kho báu cho tôi."

Amy hẳn đã muốn một trong hai điều: dạy cho tôi một bài học và nướng chín anh chàng xấu xa như tôi; hoặc dạy cho tôi một bài học và yêu cô ta theo cách mà cô ta xứng đáng được yêu và phải làm một cậu bé ngoan ngoãn, biết nghe lời, phải bị trừng phạt và không được hư.

"Trò truy tìm kho báu tuyệt vời đó." Tôi cười. Rebecca lắc đầu với một cái chau mày hình chữ V. "Vợ tôi, cô ấy luôn sắp đặt một trò truy tìm kho báu vào lễ kỷ niệm của chúng tôi. Mỗi câu đố sẽ dẫn đến một địa điểm đặc biệt, mà ở đó tôi sẽ tìm thấy câu đố tiếp theo, và cứ tiếp tục như vậy. Amy…" Tôi cố làm cho mắt mình ngấn lệ và chuẩn bị lau nước mắt. Chiếc đồng hồ treo trên cửa ra vào đã chỉ 12:37 đêm. "Trước khi cô ấy mất tích, cô ấy đã giấu tất cả những câu đố đó. Cho lễ kỷ niệm năm nay."

"Trước khi chị ấy biến mất vào ngày kỷ niệm lễ cưới của anh chị sao?"

"Và tất cả những thứ đó đã giúp tôi giữ vững tinh thần. Nó khiến tôi cảm thấy gần gũi hơn với cô ấy."

Rebecca lấy ra một chiếc máy quay bỏ túi. "Để em phỏng vấn anh nhé. Bằng máy quay."

"Một ý kiến tồi đấy."

"Em sẽ tạo dựng một bối cảnh cho cuộc phỏng vấn." Cô ta nói. "Đó chính xác là điều mà anh cần, Nick, em thề đấy. Bối cảnh. Anh rất cần điều này. Nào, chỉ vài lời thôi."

Tôi lắc đầu. "Quá nguy hiểm."

"Hãy nói những gì mà anh vừa mới nói. Em nghiêm túc đấy, Nick. Em đối lập với Ellen Abbott. Là kẻ chống lại Ellen Abbott. Anh cần có em trong cuộc đời của anh." Cô ta nâng máy quay lên, thứ ánh sáng màu đỏ nhỏ xíu đó nhắm thẳng vào tôi.

"Nghiêm túc đấy, tắt máy đi."

"Coi như anh đang giúp một cô gái đi. Em mà có được cuộc phỏng vấn với Nick Dunne thì sao? Sự nghiệp của em sẽ được khẳng định. Anh sẽ làm được một việc tốt trong năm nay đấy. Làm ơn đi màààà? Có mất gì đâu, Nick, chỉ một phút thôi. Chỉ đúng một phút thôi. Em thề là em sẽ chỉ làm đẹp cho hình ảnh của anh."

Cô ta ra hiệu về phía một căn buồng nhỏ mà chúng tôi sẽ thoát khỏi tầm nhìn của bất kỳ kẻ nhòm ngó nào. Tôi gật đầu và chúng tôi bắt đầu lại, trong lúc đó ánh đèn đỏ nhỏ xíu kia vẫn nhắm thẳng vào tôi.

"Cô muốn biết điều gì nào?" Tôi hỏi.

“Cho em biết về trò truy tìm kho báu đi. Nghe rất lãng mạn. Có gì đó rất lạ, tuyệt vời, và lãng mạn nữa.”

Phải kiểm soát câu chuyện, Nick. Vì cả công chúng và cô vợ của mình. Tôi nghĩ: *Ngay lúc này đây, tôi là một người đàn ông yêu vợ và sẽ đi tìm cô ấy. Tôi là một người đàn ông yêu vợ, và tôi là một người đàn ông tốt. Tôi là người mà các bạn nên ủng hộ. Tôi không phải một người hoàn hảo, nhưng vợ tôi thì có, và từ giờ trở đi tôi sẽ rất, rất biết nghe lời.*

Việc này với tôi dễ dàng hơn rất nhiều khi phải vờ tỏ ra buồn bã. Như tôi đã nói, dưới ánh sáng tôi có thể hoạt động rất tốt. Tuy vậy, tôi vẫn cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại khi chuẩn bị nói ra những lời này.

“Vợ tôi, cô ấy là người con gái dễ chịu nhất mà tôi từng gặp. Có bao nhiêu đàn ông nói được câu này? *Tôi đã cưới một cô gái dễ chịu nhất mà tôi từng gặp.*”

Đồ khốn nạn đồ khốn nạn đồ khốn nạn. Về nhà đi rồi tôi sẽ giết cô.

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ chín mất tích

TÔI TỈNH GIẤC VÀ NGAY TỨC THÌ cảm thấy lo lắng. Mệt mỏi. Tôi không thể bị phát hiện ở đây được. Đó là điều tôi đã nghĩ đến khi tỉnh dậy, những ngôn từ bộc phát như thể một tia sáng lóe lên trong đầu. Công việc điều tra đang tiến triển không được nhanh như ý muốn, mà tình hình tài chính của tôi thì hoàn toàn ngược lại, trong khi bộ máy thu phát tín hiệu hăng hái của Jeff và Greta đã trỗi dậy. Và tôi thì lại sặc mùi cá chứ.

Có điều gì đó về Jeff và cuộc đua lên bờ hôm ấy, về phía chiếc váy cuộn lại và chiếc thắt lưng tiền của tôi. Điều gì đó về cách Greta lúc nào cũng quan tâm đến Ellen Abbott. Những điều ấy khiến tôi lo lắng. Hay là tôi đang hoang tưởng? Nghe như thể Amy Trong Nhật ký vậy: Có phải chồng tôi sẽ giết tôi hay tôi chỉ đang tưởng tượng!?!? Lần đầu tiên tôi thực sự thấy thông cảm với cô ta.

Tôi gọi hai cuộc điện thoại tới đường dây về Amy Dunne và nói chuyện với hai người khác nhau, cung cấp hai manh mối khác nhau. Khó có thể biết phải mất bao lâu thì những thông tin đó mới tới được cảnh sát – đội ngũ tình nguyện viên có vẻ chẳng bận tâm cho lắm. Tôi lái xe đến thư viện với tâm trạng chán nản. Tôi cần phải thu dọn đồ đạc và rời khỏi đây. Lau dọn căn nhà gỗ của mình bằng chất tẩy rửa, xóa dấu vân tay trên mọi thứ đồ, và dùng máy hút bụi hút hết những sợi tóc vương vãi. Xóa dấu vết của Amy (Lydia và Nancy) rồi ra đi. Nếu tôi rời khỏi đó, tôi sẽ được an toàn. Cho dù Greta và Jeff có nghi ngờ tôi là ai, chỉ cần không bị bắt tận mặt thì tôi vẫn sẽ ổn. Amy Elliott Dunne giống như người tuyết ở Himalaya – được khao khát và chỉ là truyền thuyết –còn bọn họ là hai kẻ lừa bịp của vùng Ozark với câu chuyện mập mờ sẽ ngay lập tức bị lật tẩy. Ngày hôm nay, tôi sẽ rời khỏi đây. Tôi đã quyết định như vậy trong lúc cúi đầu đi vào thư viện lạnh lẽo và hầu như vắng tanh với ba chiếc máy tính để không, và tôi vào mạng để cập nhật tin tức về Nick.

Kể từ buổi cầu nguyện tới giờ, tin tức về Nick chỉ là những tin lặp lại – vẫn những sự việc đó thay phiên nhau, hết lần này đến lần khác, ngày càng thêm to chuyện, nhưng chẳng có gì mới. Tuy nhiên, hôm nay có gì đó khác biệt. Tôi gõ tên của Nick vào thanh công cụ tìm kiếm, và các trang blog như loạn hết cả lên, bởi chồng tôi say rượu và đã trả lời một cuộc phỏng vấn điên rồ, trong một quán bar, với một cô gái nào đó sử dụng máy quay bỏ túi. Chúa ơi, gã ngốc này không bao giờ học được gì hết.

ĐOẠN BĂNG THÚ NHẬN CỦA NICK DUNNE!!!

NICK DUNNE, LỜI TUYÊN BỐ KHI SAY!!!

Tim tôi thót lại, cuống lưỡi thì giật giật. Chồng tôi lại gây khốn đốn cho chính anh ta rồi.

Đoạn băng đang được tải, và Nick xuất hiện. Mỗi khi say đôi mắt anh ta trông như buồn ngủ, hai mí mắt nặng trĩu với điệu cười nhếch mép. Anh ta đang nói về tôi, và trông anh ta như một con người bình thường. Anh ta trông rất vui vẻ. "Vợ tôi, cô ấy là người con gái dễ chịu nhất mà tôi từng gặp." Anh ta nói. "Có bao nhiêu đàn ông nói được câu này? Tôi đã cưới một cô gái dễ chịu nhất mà tôi từng gặp."

Lòng tôi có chút xốn xang. Tôi không hề mong đợi điều này. Gần như tôi đã mỉm cười. "Có điều gì dễ chịu về chị ấy vậy?" Cô gái đó đặt câu hỏi nhưng không xuất hiện trên màn hình. Chất giọng của cô ta cao và hân hoan như thể một nữ sinh.

Nick bắt đầu hứng khởi kể lể về trò truy tìm kho báu, về việc nó đã trở thành truyền thống của chúng

tôi như thế nào, về việc tôi đã luôn nhớ những lời trêu đùa hài hước của riêng chúng tôi ra sao, và giờ đây đó là tất cả những gì còn lại về tôi mà anh ta có được, vì vậy anh ta phải hoàn tất trò truy tìm kho báu này. Đó là nhiệm vụ của anh ta.

"Sáng nay tôi vừa đến được điểm cuối cùng đấy." Anh ta nói, giọng nghe khàn khàn. Anh ta đang thuyết phục dư luận. Rồi khi về nhà, anh ta sẽ súc miệng bằng nước muối ấm, giống như mẹ anh ta đã luôn bắt anh ta phải làm vậy. Nếu tôi ở nhà cùng, anh ta sẽ nhờ tôi đun nước và hòa muối cho, bởi anh ta chưa bao giờ pha đúng lượng muối cả. "Và việc đó khiến tôi... nhận ra rất nhiều điều. Cô ấy là người duy nhất trên thế giới này có thể làm tôi ngạc nhiên, cô có biết không? Mọi người khác, tôi luôn biết họ định nói gì, bởi ai cũng nói giống nhau. Tất cả chúng ta đều xem những chương trình giống nhau, chúng ta đọc những thứ giống nhau, chúng ta tái chế tất cả mọi thứ. Nhưng Amy, bản thân cô ấy đã là một con người hoàn hảo rồi. Chỉ là, cô ấy có quyền năng đó đối với tôi."

"Theo anh thì hiện giờ chị ấy đang ở đâu, Nick?"

Chồng tôi nhìn xuống chiếc nhẫn cưới và xoay nhẹ nó hai vòng.

"Nick, anh ổn chứ?"

"Sự thật ư? Không. Tôi đã làm vợ tôi thất vọng hoàn toàn. Tôi đã quá sai lầm. Tôi chỉ hy vọng mọi chuyện không quá muộn. Cho tôi. Cho cả hai chúng tôi."

"Anh đang lâm vào đường cùng rồi. Về mặt tình cảm ấy."

Nick nhìn thẳng vào máy quay. "Tôi muốn có vợ tôi. Tôi muốn cô ấy ở đây ngay bây giờ." Anh ta hít vào một hơi. "Tôi không phải người giỏi thể hiện cảm xúc. Tôi biết điều đó. Nhưng tôi yêu cô ấy. Tôi mong cô ấy vẫn ổn. Cô ấy phải ổn. Tôi còn nhiều điều phải làm để bù đắp cho cô ấy."

"Ví dụ như điều gì?"

Anh ta bật cười, tiếng cười não nề mà ngay cả lúc này đây tôi vẫn thấy hấp dẫn. Thời kỳ còn hạnh phúc, tôi đã từng gọi đó là tiếng cười của chương trình trò chuyện trên truyền hình: Một ánh mắt liếc nhanh xuống, một ngón tay cái chạm nhẹ bên khóe miệng, tiếng cười thầm nuốt vào trong mà một ngôi sao điện ảnh luôn thể hiện ngay trước khi kể một câu chuyện thú vị.

"Là gì, không phải chuyện của cô." Anh ấy cười. "Có rất nhiều điều tôi muốn làm để bù đắp cho cô ấy. Tôi đã không làm một người chồng mà tôi đã có thể làm được. Chúng tôi đã có một vài năm khó khăn, và tôi... tôi đã lạc lối. Tôi đã không cố gắng nữa. Ý tôi là, tôi đã nghe câu nói đó cả nghìn lần rồi: Chúng ta đã không cố gắng. Mọi người đều hiểu đó chính là sự kết thúc của một cuộc hôn nhân – đó là sách vở. Nhưng tôi đã ngừng cố gắng. Chính tôi. Tôi không phải là người đàn ông mà tôi cần phải làm." Hai bờ mi của Nick nặng trĩu, giọng nói mất cân bằng đến mức anh ta phải nói bằng giọng mũi. Anh ta đã quá mức ngà ngà, chỉ một ly nữa thôi là say. Hai má anh ta đỏ ửng vì rượu. Những đầu ngón tay của tôi nóng rực lên khi tôi nhớ lại hơi ấm của làn da anh ta sau mỗi lần anh ta uống vài ly cocktail.

"Vậy anh sẽ làm thế nào để bù đắp cho chị ấy?" Máy quay lảo đảo chừng một giây; cô gái đó đang với lấy ly cocktail của mình.

"Tôi sẽ bù đắp thế nào cho cô ấy ư? Trước tiên tôi sẽ tìm ra cô ấy và đưa cô ấy về nhà. Các bạn có thể chắc chắn về điều đó. Còn sau đấy? Bất cứ điều gì cô ấy muốn ở tôi, tôi sẽ dành cho cô ấy hết. Kể từ giờ trở đi. Bởi tôi đã đến điểm cuối cùng của trò chơi truy tìm kho báu này rồi, và tôi đã đầu hàng. Chịu khuất phục. Chưa bao giờ vợ tôi lại rõ ràng hơn thế này. Chưa bao giờ tôi lại chắc chắn về điều

mà tôi cần phải làm đến vậy."

"Nếu ngay bây giờ có thể nói chuyện với Amy, anh sẽ nói gì với chị ấy?"

"Anh yêu em. Anh sẽ tìm được em. Anh sẽ..."

Tôi biết thừa là anh ta sắp sửa nhắc lại lời thoại của nhân vật Daniel Day-Lewis trong Chiến binh Mohican cuối cùng: "Hãy sống nhé... Anh sẽ tìm được em." Anh ta không thể cưỡng lại việc làm chệch hướng sự chân thành chỉ bằng một lời thoại ngắn gọn trong một cảnh phim. Tôi có thể cảm thấy anh ta đang chênh vênh bên bờ vực rồi. Nhưng anh ta đã tự ngăn mình lại.

"Amy, anh mãi mãi yêu em."

Thật thành tâm làm sao. Thật không giống chồng tôi một chút nào.

Ba người béo phì ốm yếu trông ngồn ngộn trên mấy chiếc xe gắn máy đứng chắn giữa tôi và món cà phê buổi sáng. Mông họ bè ra cả hai bên yên xe, vậy mà họ vẫn cần mua thêm một chiếc bánh kẹp Egg McMuffin nữa. Chính xác là ba người, đỗ xe phía trước tôi, đứng trong hàng, bên trong quán McDonald.

Thực ra tôi chẳng bận tâm. Tôi đang vui một cách khó hiểu mặc dù kế hoạch đã đổi hướng. Trên mạng, đoạn băng đã được lan truyền khắp nơi như thể một loại virus, và nhận được phản ứng tích cực một cách đáng ngạc nhiên. Một sự lạc quan thận trọng: Xét cho cùng, có thể anh ta đã không giết vợ mình. Đó là lời bình luận phổ biến nhất, nguyên văn từng lời một. Bởi một khi Nick đã gỡ bỏ sự phòng vệ và thể hiện một vài cảm xúc của mình, mọi chuyện đều rõ ràng. Không ai xem đoạn băng kia lại có thể cho rằng anh ta đang đóng kịch cả. Đó không phải là một diễn viên kịch nói nghiệp dư đang cố nuốt trọn nỗi đau của mình. Chồng tôi yêu tôi. Hoặc ít nhất là tối qua anh ta đã yêu tôi. Trong khi tôi đang quyết định số phận của anh ta trong căn nhà nhỏ bé rẻ tiền sặc mùi meo mốc của chiếc khăn tắm, thì anh ta lại yêu tôi.

Chừng đó thôi chưa đủ. Dĩ nhiên là tôi hiểu. Tôi không thể thay đổi kế hoạch của mình. Nhưng chuyện này cũng khiến tôi do dự. Chồng tôi đã hoàn tất trò chơi truy tìm kho báu và anh ta đang yêu. Anh ta cũng kiệt sức lắm rồi: tôi thề là tôi đã phát hiện có một nốt phát ban trên một bên má của anh ta.

Tôi vừa dừng xe trước nhà mình thì thấy Dorothy đang gõ cửa. Tóc bà ấy bết lại vì hơi nóng và được chải ngược về sau, trông như mái tóc của một tên lừa đảo ở Phố Wall vậy. Bà ấy có thói quen thoa tay lên môi trên, rồi liếm mồ hôi từ những ngón tay, thế nên khi quay về phía tôi, bà ấy đang ngậm ngón tay trỏ trong miệng mình như thể đó là một cái lõi ngô vị bơ.

"Cô đây rồi." Bà ta nói. "Kẻ bỏ trốn."

Tôi đã chậm trả tiền nhà. Hai ngày rồi. Chuyện này gần như khiến tôi muốn cười phá lên: Tôi chậm trả tiền thuê nhà.

"Cháu rất xin lỗi, Dorothy. Cháu sẽ ghé qua trả tiền nhà trong vòng mười phút nữa."

"Tôi sẽ đợi nếu cô không phiền."

"Cháu không chắc mình sẽ ở lại. Có thể cháu sẽ phải đi tiếp."

"Vậy thì cô vẫn nợ tôi hai ngày tiền nhà. Tám mươi đô-la."

Tôi lẩn vào trong nhà, tháo chiếc thắt lưng tiền nhẹ mỏng ra. Sáng nay tôi đã ngồi trên giường đếm tiền, mất một lúc lâu để phân chia từng loại mệnh giá, một vũ điệu thoát y khó chịu về tiền bạc, và điều

đáng tiết lộ là, không biết bằng cách nào đó, tôi chỉ còn lại 8.849 đô-la. Sống quả là tốn kém.

Khi tôi mở cửa để đưa tiền nhà cho Dorothy (tôi chỉ còn lại 8.769 đô-la), tôi thấy Greta và Jeff đang luẩn quẩn ở ngoài hành lang bên nhà Greta, quan sát chúng tôi trao tay nhau số tiền mặt đó. Jeff không chơi ghi-ta, Greta không hút thuốc. Bọn họ dường như đứng đó chỉ để nhìn tôi rõ hơn. Cả hai vẫy tay với tôi, chào, người dễ thương, và tôi vẫy tay lại một cách yếu ớt. Tôi đóng cửa và bắt đầu thu dọn hành lý.

Thật kỳ lạ khi tôi sở hữu quá ít ỏi trên thế giới này, trong khi tôi đã từng có rất nhiều. Tôi không có dụng cụ đánh trứng hay một chiếc bát đựng súp. Tôi có những chiếc khăn trải giường và khăn tắm, nhưng tôi không có lấy một chiếc chăn cho tử tế. Tôi có một chiếc kéo để thường xuyên cắt tóc mình. Nó khiến tôi mỉm cười bởi Nick không có lấy một chiếc kéo khi chúng tôi chuyển về chung sống với nhau. Không kéo, không bàn là, không dập ghim, và tôi nhớ đã hỏi anh ta làm thế nào vẫn có thể chỉn chu khi không có lấy một chiếc kéo, và anh ta đã nói đương nhiên anh ta không phải người chỉn chu, rồi vòng tay bế bổng tôi lên, ném tôi vào giường và bổ nhào lên người tôi. Tôi đã bật cười bởi khi ấy tôi vẫn là Cô nàng Dễ chịu. Tôi đã cười thay vì suy nghĩ xem điều đó có nghĩa là gì.

Một người phụ nữ không bao giờ nên cưới một người đàn ông không có lấy một bộ kéo tử tế. Đó là lời khuyên của tôi. Việc đó dẫn đến những điều rất khó chịu.

Tôi gấp và xếp quần áo vào chiếc ba-lô nhỏ xíu của mình – vẫn là ba bộ đồ tôi đã mang theo và cất giấu trong chiếc ô-tô bỏ trốn cách đây một tháng, để tôi không phải mang bất cứ thứ gì ra khỏi nhà. Tôi ném vào ba-lô chiếc bàn chải đánh răng dành cho người đi du lịch, cuốn lịch, chiếc lược, kem dưỡng da, những viên thuốc ngủ đã mua khi tôi có ý định uống thuốc và nhảy sông tự tử. Bộ đồ bơi rẻ tiền. Chỉ mất chút thời gian bằng chừng ấy, để thu dọn mọi thứ.

Tôi xỏ tay vào đôi găng cao su vào và xóa mọi dấu vết. Tôi kéo nắp cống lên để lấy những sợi tóc bị mắc lại. Tôi không thực sự cho rằng Greta và Jeff biết tôi là ai, nhưng nếu bọn họ biết, tôi không muốn để lại bất cứ bằng chứng nào, và suốt cả buổi tôi đã tự nói với mình: Đây là việc sẽ giúp mày cảm thấy nhẹ đầu, đây là việc mày phải làm để không phải bận tâm nữa, nói đi nói lại, suốt cả buổi. Mày đáng bị bắt, một đứa con gái đã hành động quá ngu ngốc, và chuyện gì sẽ xảy ra nếu mày để lại những sợi tóc ở quầy lễ tân, rồi sao nào, chuyện gì sẽ xảy ra nếu có dấu vân tay trên xe của Jeff hay trong bếp của Greta, rồi sao nào, tại sao mày lại nghĩ rằng mày có thể là một kẻ không biết lo lắng được cơ chứ? Tôi hình dung cảnh sát sẽ lùng sục những căn nhà gỗ này, không tìm thấy bất cứ thứ gì, và rồi, như một bộ phim, tôi thấy cận cảnh một sợi tóc màu lông chuột cô độc của mình, trôi nổi trên nền bể bơi bằng bê-tông, chờ đợi ở đó để buộc tội tôi.

Rồi tâm trí tôi quay ngoắt theo chiều hướng khác: Đương nhiên sẽ không có ai xuất hiện ở đây để tìm mày đâu. Tất cả những gì cảnh sát phải tiếp tục điều tra là lời khai của một vài tên lừa bịp nói rằng chúng đã thấy Amy Elliott Dunne thật trong một căn nhà gỗ tồi tàn rẻ tiền ở đâu đó. Những kẻ tầm thường muốn cảm thấy mình quan trọng hơn, đó là điều mà cảnh sát sẽ kết luận.

Một tiếng gõ dứt khoát bên ngoài cửa. Tiếng gõ theo kiểu bố mẹ khẳng định quyền của mình trước khi mở toang cánh cửa bước vào: *Tôi sở hữu nơi này nhé*. Tôi đứng chính giữa căn phòng và định sẽ không mở cửa. Cộc cộc cộc. Giờ thì tôi hiểu tại sao rất nhiều bộ phim kinh dị sử dụng cách thức này – tiếng gõ cửa đầy bí ẩn – bởi nó tựa như một cơn ác mộng vậy. Bạn không biết có gì ở ngoài đó, nhưng bạn biết mình vẫn sẽ mở cửa. Bạn sẽ nghĩ giống như tôi nghĩ: *Chẳng kẻ xấu nào mà lại gõ cửa cả*.

Này, dễ thương, chúng tôi biết cô có ở nhà, mở cửa đi!

Tôi tháo găng tay cao su, rồi mở cửa, Jeff và Greta đang đứng trên ngoài hành lang, mặt trời khuất sau lưng họ, nét mặt họ chìm trong bóng tối.

"Chào, quý cô xinh đẹp, chúng tôi vào được không?" Jeff hỏi.

"Thật ra tôi... Tôi định sang gặp hai người." Tôi nói, cố tỏ ra suồng sã và bị làm phiền. "Tối nay tôi sẽ rời khỏi đây... ngày mai hoặc tối nay. Một cuộc gọi từ gia đình, tôi phải về nhà."

"Nhà ở Louisiana hay Savannah?" Greta hỏi. Cô ta và Jeff đã nói chuyện về tôi.

"Louisi..."

"Không quan trọng." Jeff nói. "Hãy để chúng tôi vào một lát, chúng tôi đến để chào tạm biệt."

Anh ta bước về phía tôi, và tôi định sẽ hét lên hoặc đóng sầm cửa lại, nhưng tôi không nghĩ cả hai hành động đó sẽ có tác dụng. Tốt hơn hết là vờ như mọi thứ đều ổn thỏa, và hy vọng điều này là sự thật.

Greta đóng cánh cửa phía sau lưng họ lại và tựa vào đó trong khi Jeff vẩn vơ đi vào khu vực phòng ngủ bé xíu, rồi vào bếp, vừa đi vừa nói chuyện về thời tiết. Rồi lại mở những cánh cửa và những ngăn tủ chứa đồ ra.

"Cô phải dọn sạch mọi thứ; Dorothy sẽ giữ tiền đặt cọc của cô nếu cô không dọn dẹp." Anh ta nói. "Bà ấy là người rất khắt khe." Anh ta mở tủ lạnh, nhìn chằm chằm vào ngăn đựng rau quả và ngăn đá. "Thậm chí cô không được để lại một lọ sốt cà chua. Tôi luôn nghĩ điều này thật kỳ quặc. Sốt cà chua sẽ không hỏng mà."

Anh ta mở tủ quần áo và nhấc bộ ga giường tôi vừa mới gấp lên rồi giũ tung ra. "Tôi lúc nào cũng phải giũ sạch những chiếc khăn trải giường." Anh ta nói. "Chỉ để đảm bảo không còn gì lẫn bên trong – một chiếc tất hay quần lót hay gì khác."

Anh ta mở ngăn kéo của chiếc bàn kê đầu giường, quỳ xuống và nhìn sâu vào bên trong. "Có vẻ như cô đã làm rất tốt." Anh ta nói rồi đứng lên và mỉm cười, chùi tay vào quần bò. "Đã kiểm tra xong mọi thứ."

Anh ta nhìn tôi, từ cổ xuống chân rồi ngược trở lại. "Nó đâu rồi, hả cưng?"

"Gì cơ?"

"Tiền của cô." Anh ta nhún vai. "Đừng làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn. Tôi và cô ấy thực sự cần tiền."

Greta im lặng ở phía sau tôi.

"Tôi có khoảng 20 đô-la."

"Nói dối." Jeff nói. "Cô trả mọi thứ, kể cả tiền thuê nhà, đều bằng tiền mặt. Greta đã nhìn thấy cô với cuộn tiền lớn đó. Vậy nên hãy giao nộp ra đây, rồi cô có thể đi, và tất cả chúng ta sẽ không bao giờ phải gặp lại nhau nữa."

"Tôi sẽ gọi cảnh sát."

"Cứ tự nhiên! Vị khách của tôi ạ." Jeff chờ đợi, hai tay khoanh lại, hai ngón tay cái của anh ta kẹp dưới nách.

"Cặp kính của cô là giả." Greta nói. "Chúng chỉ là kính không số thôi."

Tôi không nói gì mà chỉ nhìn cô ta chằm chằm, hy vọng cô ta sẽ chùn bước. Hai kẻ này dường như đang lo lắng đến mức bọn họ có thể thay đổi suy nghĩ, và nói rằng bọn họ chỉ đang đùa bỡn với tôi, rồi cả ba chúng tôi sẽ phá lên cười và hiểu rằng sự thật không phải vậy, nhưng tất cả đều chấp nhận giả vờ.

"Cả tóc của cô nữa kìa, chân tóc đang lộ ra rồi đấy, và chúng vàng hoe, đẹp hơn rất nhiều so với bất kỳ màu nào mà cô đã nhuộm – *màu lông chuột* – và nhân tiện nói luôn, kiểu tóc rất kinh khủng." Greta nói. "Cô đang trốn tránh – khỏi thứ gì cũng được. Tôi không biết liệu thực sự có phải là một gã đàn ông hay gì đó khác, nhưng cô sẽ không gọi cảnh sát đâu. Vậy nên chỉ cần đưa tiền cho bọn tôi thôi."

"Jeff thuyết phục cô làm việc này phải không?" Tôi hỏi.

"Tôi đã thuyết phục anh ấy."

Tôi bắt đầu bước về phía cửa nơi Greta đang đứng chặn. "Để cho tôi đi."

"Đưa tiền cho chúng tôi đã."

Tôi với tay định tóm lấy cánh cửa thì Greta xoay người về phía tôi, đẩy tôi sát vào tường, một bàn tay đập mạnh vào mặt tôi, và tay còn lại, cô ta kéo thốc váy tôi lên, giật mạnh chiếc thắt lưng tiền.

"Không được, Greta, tôi nghiêm túc đấy! Dừng lại đi!"

Lòng bàn tay nóng và có vị hơi mặn của cô ta xòe ra trên mặt tôi, ấn chặt mũi tôi; một trong những móng tay của cô ta cào vào mắt tôi. Rồi cô ta lại đẩy tôi sát vào tường, đầu tôi đập mạnh, răng bập vào đầu lưỡi. Toàn bộ cuộc giằng co diễn ra trong im lặng.

Tôi tóm được đầu khóa của chiếc thắt lưng, nhưng tôi không thể nhìn thấy gì để đánh lại cô ta, nước mắt tôi giàn giụa, và cô ta nhanh chóng kéo giật chiếc thắt lưng ra khỏi tay tôi, để lại một vết cào rát bằng móng tay trên các khớp ngón tay của tôi. Cô ta lại xô tôi lần nữa và mở khóa, thò tay móc lấy tiền.

"Chết tiệt." Cô ta nói. "Giống như là…"– cô ta đếm –"phải đến hơn một nghìn, hai hay ba nghìn gì đó. Chết tiệt. Quỷ tha ma bắt cô đi! Cô cướp ngân hàng hay sao vậy?"

"Cô ta có thể *đã* thụt két cũng nên." Jeff nói.

Nếu là trong phim, một trong những bộ phim của Nick, thì tôi sẽ hất mạnh lòng bàn tay mình đập vào mũi Greta, khiến cô ta ngã xuống sàn đầy máu me và bất tỉnh, rồi đấm cho Jeff một cú thật mạnh. Nhưng sự thật là, tôi không biết phải đánh nhau thế nào, mà có đến hai người bọn họ, và có vẻ như không đáng để làm vậy. Tôi sẽ xô thẳng vào bọn họ, và bọn họ sẽ tóm lấy cổ tay tôi trong khi tôi khua tay chân và gào lên nhặng xị như một đứa trẻ, hoặc bọn họ sẽ nổi giận thực sự và đánh tôi đến chết. Tôi chưa từng bị đánh bao giờ. Tôi sợ bị ai đó làm đau.

"Cô sẽ gọi cho cảnh sát à, cứ tự nhiên mà gọi cho bọn họ đi." Jeff lại lên tiếng.

"Đồ khốn nạn." Tôi thì thầm.

"Xin lỗi về việc này nhé." Greta nói. "Nơi tiếp theo mà cô đến thì hãy cẩn thận hơn, được chứ? Trông cô phải không giống như một cô nàng đi du lịch một mình kia, hãy giấu mình cho kỹ."

"Cô sẽ ổn thôi." Jeff nói.

Anh ta vỗ vỗ vào cánh tay tôi khi bọn họ bỏ đi.

Hai mươi lăm xu và một đô-la trên chiếc bàn cạnh giường ngủ. Đó là tất cả số tiền tôi có trên thế giới này.

Nick Dunne

Ngày thứ chín mất tích

CHÀO BUỔI SÁNG!

Tôi ngồi trên giường với chiếc máy tính xách tay bên cạnh, thích thú với những lời bình luận trên mạng về cuộc phỏng vấn ứng biến của tôi. Cầu mắt bên trái của tôi đang giật giật, vẫn hơi khó chịu bởi ly Scotch rẻ tiền, nhưng tất cả những phần còn lại trong tôi đều đang cảm thấy khá hài lòng. Đêm qua tôi đã đưa ra tuyên bố đầu tiên để dỗ dành vợ tôi quay về. *Anh xin lỗi, anh sẽ đền bù cho em, kể từ giờ trở đi anh sẽ làm bất cứ những gì em muốn, anh sẽ để thế giới biết em đặc biệt đến thế nào*.

Bởi cái thân tôi sẽ khốn nạn trừ phi Amy quyết định lộ diện. Thám tử của Tanner (một gã dẻo dai, râu tóc gọn gàng và bảnh bao, không phải loại thám tử điều tra tội phạm hay say sưa như tôi tưởng) cho tới giờ vẫn chưa có được thông tin gì – vợ tôi đã tự biến mất một cách hoàn hảo. Tôi phải thuyết phục Amy quay trở lại với mình, buộc cô ta phải xuất hiện bằng những lời tán dương và chấp nhận đầu hàng.

Nếu những lời bình luận cho thấy dấu hiệu nào đó, thì tôi đã hành động đúng, bởi những lời bình luận đó rất tốt. Chúng rất hay:

Người Tuyết lộ diện!

Tôi ĐÃ BIẾT anh ta là người tốt mà.

Lời nói khi say là lời nói thật!

Xét cho cùng, có thể anh ta đã không giết vợ mình.

Xét cho cùng, có thể anh ta đã không giết vợ mình.

Xét cho cùng, có thể anh ta đã không giết vợ mình.

Và bọn họ đã không còn gọi tôi là Lance nữa.

Bên ngoài nhà tôi, những tay máy và phóng viên lúc nào cũng chộn rộn, bọn họ muốn có một lời phát biểu từ gã mà Xét Cho Cùng Có Thể Đã Không Giết Vợ Mình. Bọn họ đang la hét trước tấm rèm cửa đã hạ xuống của nhà tôi: *Này, Nick, ra ngoài đi, hãy cho chúng tôi biết về Amy. Này, Nick, hãy cho chúng tôi biết về trò chơi truy tìm kho báu của anh đi*. Đối với bọn họ đó chỉ là một mánh khóe mới trong việc thử vận may nhằm tăng xếp hạng cho chương trình của mình, nhưng điều đó vẫn còn tốt hơn là *Nick, có phải anh đã giết vợ mình không?*.

Và rồi đột nhiên, bọn họ la hét tên của Go – bọn họ yêu thích Go, con bé không có khuôn mặt lạnh như tiền, bạn sẽ biết ngay nếu Go đang buồn phiền, tức giận hay lo lắng; chỉ cần đặt một lời chú thích ở bên dưới, và bạn sẽ có toàn bộ câu chuyện. *Go, có phải anh trai cô vô tội không? Go, hãy cho chúng tôi biết về... Tanner, có phải khách hàng của anh vô tội không? Tanner....*

Chuông reo, và tôi mở cửa nhưng giấu mình phía sau cánh cửa bởi trông tôi vẫn rối bời; mái tóc bù xù và chiếc quần đùi nhăn nhúm sẽ tự vẽ ra chuyện để nói. Đêm qua, trước máy quay, tôi đã thể hiện tâm trạng day dứt một cách đáng mến, chếnh choáng hơi men, và trải lòng trong lúc say. Còn giờ trông tôi chỉ như một kẻ say rượu không hơn. Tôi đóng cửa lại và chờ đợi hai lời bình luận sôi nổi nữa về màn thể hiện của mình.

"Anh đừng bao giờ – *không bao giờ* – làm điều gì như thế nữa nghe chưa." Tanner bắt đầu. "Có chuyện quái quỷ gì với anh vậy, Nick? Tôi cảm thấy như mình cần phải buộc cho anh một chiếc dây bảo hiểm trẻ em. Anh còn có thể ngu ngốc đến mức nào được nữa hả?"

"Anh đã đọc tất cả những lời bình luận trên mạng chưa? Người ta thích điều đó. Tôi đang chuyển hướng dư luận, như anh đã bảo tôi còn gì."

"Anh không thể làm việc đó trong một môi trường không được kiểm soát như vậy." Anh ta nói. "Sẽ ra sao nếu cô ta làm việc cho Ellen Abbott? Nếu cô ta bắt đầu đặt ra những câu hỏi khó hơn kiểu *Anh muốn nói điều gì với vợ của mình không, hả chiếc-bánh-bí-đỏ-dễ-thương?*" Anh ta nói với giọng điệu õng ẹo như con gái. Khuôn mặt đỏ gay dưới làn da rám nắng nhân tạo màu cam, khiến anh ta trông như một bảng màu phóng xạ vậy.

"Tôi tin vào bản năng của mình. Tôi là một nhà báo, Tanner ạ, anh phải dành cho tôi một chút ít lòng tin rằng tôi có thể đánh hơi thấy những gì là nhảm nhí. Cô ta thực sự rất dễ chịu."

Anh ta ngồi xuống sofa, gác chân lên chiếc ghế cổ không bao giờ lật ngửa được đó. "Ồ vâng, vợ anh cũng từng như vậy đấy." Anh ta nói. "Andie cũng thế. Bên má của anh sao rồi?"

Vẫn đau; vết cắn dường như giật giật khi anh ta nhắc tôi nhớ đến nó. Tôi quay sang Go để được trợ giúp.

"Không khôn ngoan chút nào, Nick." Con bé vừa nói vừa ngồi xuống đối diện Tanner. "Anh *thực sự, thực sự* may mắn đấy – cuộc phỏng vấn hóa ra lại *thực sự* trôi chảy, nhưng mọi chuyện có thể đã không như vậy."

"Hai người *thực sự* phản ứng hơi quá rồi đấy. Chúng ta có thể cùng nhau tận hưởng khoảnh khắc ngắn ngủi trước tin tức tốt lành này được không? Chỉ ba mươi giây trong suốt chín ngày vừa qua thôi cũng không được sao? Làm ơn đi mà?"

Tanner mỉa mai nhìn đồng hồ đeo tay. "Được rồi, bắt đầu nhé."

Khi tôi bắt đầu nói, anh ta gõ gõ ngón tay trỏ của mình, tạo ra thứ âm thanh cộp-cộp mà người lớn vẫn thường làm khi trẻ con cố chen ngang. Một cách từ từ, ngón trỏ của anh ta thấp dần xuống, rồi đặt lên mặt đồng hồ.

"Xong, ba mươi giây. Anh tận hưởng xong rồi chứ?" Anh ta dừng lại để xem tôi sẽ nói gì – sự im lặng đầy châm chọc mà một giáo viên thường cho phép sau khi hỏi một học sinh vừa nói chuyện riêng: *Em đã nói xong chưa?* "Giờ thì chúng ta cần nói chuyện. Chúng ta đang ở trong tình thế mà việc tính toán thời gian chuẩn xác chính là vấn đề cốt lõi."

"Tôi đồng ý."

"Ồ, xin cảm ơn." Anh ta nhướng lông mày về phía tôi. "Tôi muốn gặp cảnh sát sớm nhất có thể, để cung cấp thông tin về những gì đang có bên trong căn lều gỗ kia. Trong khi những quần chúng này..."

Chỉ là quần chúng thôi, tôi nghĩ, không phải *những quần chúng này*. Đó là điều mà Amy đã dạy cho tôi.

"...đang yêu mến anh trở lại. Hoặc, xin lỗi nhé, không phải là *trở lại*, mà là *rốt cuộc* cũng yêu mến anh. Đám phóng viên đã tìm được nhà của Go, nên tôi không thấy yên tâm khi giữ kín chuyện về căn lều gỗ ấy và những thứ bên trong đó lâu hơn nữa. Gia đình Elliott thì...?"

“Chúng ta không thể dựa vào sự ủng hộ của gia đình Elliott được nữa.” Tôi nói. “Hoàn toàn không.” Một khoảng lặng nữa. Tanner đã quyết định không giáo huấn tôi, thậm chí cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“Vì vậy chúng ta phải vào thế tấn công thôi.” Tôi vừa nói vừa cảm thấy mình bất khả xâm phạm, hùng hổ và đã sẵn sàng.

“Nick, đừng để một diễn biến tích cực khiến anh cảm thấy tự tin thái quá.” Go nói. Con bé đẩy mạnh chiếc xắc của mình vào tay tôi. “Tống khứ cơn say đi. Anh cần phải sẵn sàng cho ngày hôm nay.”

“Sẽ ổn thôi mà.” Tôi nói với con bé, lấy ra mấy viên thuốc và quay sang Tanner. “Chúng ta phải làm gì đây? Hãy lên kế hoạch đi nào.”

“Tốt lắm, kế hoạch là thế này.” Tanner nói. “Việc này nằm ngoài lệ thường đến không ngờ, nhưng tôi là thế. Ngày mai chúng ta sẽ có cuộc phỏng vấn với Sharon Schieber.”

“Chà, chuyện đó... là thật sao?” Sharon Schieber quả là tuyệt vời như những gì tôi mong đợi: một nhà báo nữ (để chứng minh rằng tôi có thể có những mối quan hệ đáng tôn trọng với những ai có âm đạo), có mạng lưới (còn rộng hơn cả truyền hình cáp) được đánh giá cao (bởi các khán giả trong độ tuổi 30-55) hiện vẫn đang làm việc. Bà ta được biết đến như một tay ngang rất hiếm khi tham gia vào lãnh địa mờ ám của báo chí tội phạm thực sự, nhưng một khi đã vào cuộc, bà ta rất công tâm. Hai năm trước, bà ta đã bảo vệ cho một bà mẹ trẻ bị kết án tù vì tội lay giật đứa con mới sinh của mình cho đến chết. Sharon Schieber đã trình bày toàn bộ những lời biện hộ dựa trên các văn bản pháp lý, nhưng cũng rất tình cảm, qua một loạt chương trình vào các buổi tối. Người phụ nữ kia hiện giờ đã quay trở về quê hương ở Nebraska, đã tái hôn và sắp sinh con.

“Là thật. Bà ta đã liên lạc sau khi đoạn băng đó được lan truyền.”

“Vậy là đoạn băng có tác dụng đấy chứ.” Tôi không nhịn được.

“Nó đã giúp anh có một bước chuyển mới: Trước khi có đoạn băng đó, rõ ràng anh là thủ phạm. Giờ thì có một khả năng mong manh là anh vô tội. Tôi không biết làm thế nào mà anh cuối cùng cũng có vẻ thành thật...”

“Bởi việc đêm qua là có chủ đích thực sự: Buộc Amy phải quay về.” Go nói. “Đó là một thủ đoạn tấn công. Trong khi trước đây chỉ là những cảm xúc khoan dung, không xứng đáng và không thành thật.“

Tôi mỉm cười với con bé thay cho lời cảm ơn.

“Được rồi, hãy tiếp tục ghi nhớ rằng việc này là có mục đích.” Tanner nói. “Nick, tôi không gây chuyện ở đây: Sự việc này nằm ngoài lệ thường. Phần lớn các luật sư sẽ buộc anh phải ngậm miệng. Nhưng đây là một việc gì đó mà tôi vẫn luôn muốn thử nghiệm. Truyền thông đã làm bão hòa môi trường pháp lý. Với Internet, Facebook, YouTube, không còn có thứ gọi là ban hội thẩm phi thành kiến nữa. Không còn chuyện tiếp cận theo hướng vô tư đâu. Tám mươi đến chín mươi phần trăm kết luận về vụ việc được quyết định trước khi anh bước vào phòng xử án. Vì thế sao lại không lợi dụng truyền thông – để kiểm soát câu chuyện chứ. Nhưng có một rủi ro. Tôi muốn mỗi một từ, mỗi một cử chỉ, mỗi một thông tin đều phải được dàn dựng trước. Nhưng anh phải thật tự nhiên, đáng mến, nếu không sẽ phản tác dụng ngay.”

“Ồ, chuyện nghe có vẻ đơn giản nhỉ.” Tôi nói. “Một trăm phần trăm được ghi băng nhưng lại phải hoàn toàn chân thật.”

"Anh phải cực kỳ thận trọng với lời nói của mình, và chúng tôi sẽ nói với Sharon rằng anh không trả lời một số loại câu hỏi. Bà ta sẽ vẫn hỏi anh, nhưng chúng tôi sẽ hướng dẫn anh phải nói gì: *Do những hành động gây tổn hại của cảnh sát liên quan đến vụ việc này, rất tiếc là tại thời điểm này tôi thực sự không thể trả lời câu hỏi đó được, mặc dù tôi rất muốn* – và phải nói điều đó một cách thuyết phục."

"Như một con chó biết nói ấy nhỉ."

"Phải rồi, một con chó biết nói và không muốn vào tù. Chúng ta phải khiến Sharon Schieber phản đối việc coi anh là thủ phạm, Nick ạ, vậy là chúng ta thành công rồi. Việc này nằm ngoài lệ thường đến không ngờ, nhưng tôi là thế." Tanner nói lại. Anh ta thích câu nói đó; nó là nhạc hiệu của anh ta. Anh ta tạm dừng và nhăn trán, một cử chỉ vờ-như-đang-suy-nghĩ của anh ta. Anh ta sắp sửa nói thêm điều gì đó mà tôi sẽ không thích.

"Gì vậy?" Tôi hỏi.

"Anh cần phải cho Sharon Schieber biết về Andie – bởi chuyện sẽ sớm lộ ra thôi, vụ ngoại tình đó, chắc chắn vậy."

"Ngay tại thời điểm mà người ta rốt cuộc đã bắt đầu có cảm tình với tôi sao. Anh muốn tôi phá hoại điều đó à?"

"Tôi *thề* với anh, Nick – bao nhiêu vụ tôi đã thụ lý rồi? Lúc nào cũng vậy – không hiểu sao, bằng cách nào đó, chuyện luôn bị lộ. Hướng giải quyết này sẽ giúp chúng ta kiểm soát được tình hình. Anh cho bà ta biết về Andie và anh xin lỗi. Xin lỗi theo đúng nghĩa như thể cuộc đời anh phụ thuộc vào điều đó vậy. Anh đã ngoại tình, anh là một người đàn ông, một người đàn ông yếu đuối và ngu ngốc. *Nhưng* anh yêu vợ mình, và anh sẽ bù đắp cho cô ấy. Anh sẽ thực hiện cuộc phỏng vấn, nó sẽ được phát sóng vào đêm tiếp theo. Tất cả nội dung sẽ bị cấm không công bố – để bọn họ không thể tiết lộ về chuyện ngoại tình với Andie trong quảng cáo về chương trình của mình. Bọn họ chỉ có thể sử dụng từ *quả bom*."

"Vậy là anh đã cho bọn họ biết chuyện về Andie rồi phải không?"

"Chúa ơi, không phải vậy." Anh ta nói. "Tôi đã nói với bọn họ: *Chúng tôi có một quả bom thú vị dành cho mọi người*. Vì vậy anh sẽ trả lời phỏng vấn, và chúng ta có khoảng hai mươi tư giờ. Ngay trước khi nó được phát sóng trên truyền hình, chúng ta sẽ cho Boney và Gilpin biết về Andie và phát hiện của chúng ta tại căn lều gỗ. *Lạy chúa, chúng tôi đã xâu chuỗi tất cả sự việc lại cho các anh chị rồi đấy: Amy còn sống và cô ta tạo bằng chứng giả chống lại Nick! Cô ta bị điên, ghen tuông và cô ta vu khống Nick! Ôi, bản chất con người!*"

"Tại sao không cho Sharon Schieber biết? Về chuyện Amy âm mưu hại tôi?"

"Lý do thứ nhất. Anh thành thật về chuyện của Andie, anh cầu xin sự tha thứ, đất nước này chuẩn bị tha thứ cho anh, bọn họ sẽ thương hại anh – người Mỹ thích được thấy những người có tội đưa ra lời xin lỗi. Nhưng anh không thể tiết lộ điều gì khiến vợ anh trở thành người xấu được; không ai muốn thấy một người chồng phản bội buộc tội người vợ vì bất cứ lý do gì. Hãy để người khác làm chuyện đó, vào thời điểm nào đấy trong ngày hôm sau: *Những nguồn tin thân cận với cảnh sát* tiết lộ rằng vợ Nick – người mà anh ta đã thề rằng anh ta yêu bằng cả trái tim mình – đã tạo bằng chứng giả để mưu hại Nick! Đó là một chương trình truyền hình tuyệt vời."

"Lý do thứ hai là gì?"

“Quá phức tạp để giải thích chính xác Amy đã đổ tội cho anh như thế nào. Anh không thể làm điều đó trong một đoạn trích ngắn của một cuộc phỏng vấn. Đó sẽ là một chương trình truyền hình kinh khủng.”

“Tôi thấy phát ngán lên rồi.” Tôi nói.

“Nick, điều đó...” Go lên tiếng.

“Anh biết, anh biết, việc này phải được thực hiện. Nhưng hai người có thể hình dung được không, bí mật lớn nhất của tôi và tôi phải cho cả thế giới biết về nó? Tôi hiểu tôi phải làm điều này. Và tóm lại nó sẽ giúp ích cho chúng ta, tôi cho là vậy. Đấy là cách duy nhất khiến Amy có thể quay về.” Tôi nói. “Cô ta muốn tôi phải bị bẽ mặt trước bàn dân thiên hạ…”

“Bị trừng trị.” Tanner cắt ngang. “Bị bẽ mặt nghe như anh đang thấy tiếc cho bản thân mình vậy.”

“...và phải xin lỗi một cách công khai.” Tôi nói tiếp. “Nhưng điều này thực sự khủng khiếp.”

“Trước khi chúng ta tiếp tục, tôi muốn thành thật ở điểm này.” Tanner nói. “Cho cảnh sát biết toàn bộ câu chuyện – về việc Amy đổ tội cho Nick – đó là một rủi ro. Hầu hết cảnh sát, khi họ đã xác định một đối tượng tình nghi, họ sẽ không muốn đổi hướng điều tra. Bọn họ sẽ không cởi mở với những sự lựa chọn khác. Vì thế, có khả năng xấu khi chúng ta cho bọn họ biết là bọn họ sẽ cười vào mặt chúng ta giữa sở nhiệm, rồi bắt anh – và sau đó, về mặt lý thuyết, chúng ta đã cho bọn họ biết trước lời biện hộ của chúng ta rồi. Do vậy bọn họ có thể lên kế hoạch chính xác làm thế nào để vô hiệu hóa những lý lẽ đó tại tòa.”

“Được rồi, đợi đã, điều đó nghe có vẻ rất, rất nghiêm trọng, Tanner.” Go nói. “Như thể, rất tệ, tệ theo cách không khôn ngoan chút nào.”

“Để tôi nói hết đã.” Tanner nói. “Thứ nhất, tôi cho là anh đã đúng, Nick ạ. Tôi nghĩ Boney không tin rằng anh là kẻ giết người. Tôi nghĩ cô ta sẽ cởi mở trước một giả thuyết thay thế. Cô ta có tiếng là một cảnh sát thực sự công minh. Một cảnh sát có trực giác rất tốt. Tôi đã nói chuyện với cô ta. Tôi có linh cảm tốt. Theo tôi thì bằng chứng đang hướng cô ta về phía anh, nhưng tôi nghĩ trực giác của cô ta đang nói với cô ta rằng có điều gì đó chệch hướng. Quan trọng hơn là, nếu chúng ta phải ra hầu tòa, dù sao tôi cũng sẽ không sử dụng âm mưu buộc tội của Amy để biện hộ cho anh đâu.”

“Ý anh là sao?”

“Như tôi đã nói, nó quá phức tạp, bồi thẩm đoàn sẽ không thể nhìn nhận ra vấn đề. Nếu nó đã không phải là một chương trình truyền hình hay, thì tin tôi đi, nó cũng không dành cho bồi thẩm đoàn. Chúng ta sẽ chiến đấu với thứ còn hay hơn chỉ-là-một-câu-chuyện-đùa. Một câu chuyện đơn giản: Cảnh sát không có thẩm quyền mà lại bắt anh, tất cả chỉ là suy diễn, nếu như có chi tiết nào đó không phù hợp chẳng hạn, vân vân và vân vân.”

“Vân vân và vân vân, điều đó khiến tôi tự tin hẳn.” Tôi nói.

Tanner nhoẻn cười. “Bồi thẩm đoàn yêu mến tôi, Nick ạ. Tôi là một phần của bọn họ mà.”

“Anh là một phần đối lập của bọn họ, Tanner ạ.”

“Đổi lại vậy: Bọn họ thích nghĩ rằng bọn họ là một phần của tôi.”

Nhất cử nhất động của chúng tôi hiện giờ, chúng tôi đều thể hiện trước một toán nhỏ những gã săn ảnh lăm lăm tay máy, vì vậy Go, Tanner và tôi rời khỏi nhà trong màn chớp đèn nháy và âm thanh léo

nhéo ("Đừng nhìn xuống." Tanner khuyên. "Đừng cười, nhưng đừng tỏ ra xấu hổ. Cũng đừng đi nhanh quá, hãy bước chậm thôi, để mặc cho bọn họ chụp ảnh, và đóng cửa lại trước khi anh gọi bọn họ bằng những cái tên. Sau đấy anh có thể gọi bọn họ là bất cứ thứ gì anh muốn.") Chúng tôi đang tiến thẳng xuống St. Louis, nơi cuộc phỏng vấn sẽ được thực hiện, do đó tôi có thể chuẩn bị trước cùng với vợ của Tanner, Betsy, một cựu phát thanh viên thời sự trên truyền hình đã chuyển sang làm luật sư. Cô ta là Bolt còn lại trong Bolt & Bolt.

Một đoàn xe nối đuôi nhau đến quái đản: Tanner và tôi, theo sau là Go, theo sau nữa là cả nửa tá những chiếc xe đưa tin, nhưng đến khi chiếc Cổng Vòm hiện ra ở phía đường chân trời, tôi không còn để ý đến đám săn ảnh nữa.

Khi chúng tôi lên tới căn hộ cao cấp trong khách sạn của Tanner, tôi đã sẵn sàng làm những gì cần phải làm để thực hiện tốt buổi phỏng vấn. Một lần nữa, tôi lại mong đợi tiếng nhạc hiệu của chính mình: quá trình chuẩn bị sẵn sàng cho tôi bước vào cuộc chiến lớn.

Bóng đấm tốc độ để luyện tinh thần là gì đây?

Một phụ nữ da màu cao khoảng một mét tám rất xinh đẹp ra mở cửa.

"Xin chào, Nick, tôi là Betsy Bolt."

Trong hình dung của tôi, Betsy Bolt là một cô gái da trắng tóc vàng nhỏ nhắn mang vẻ đẹp phương Nam kia.

"Đừng lo lắng, mọi người đều ngạc nhiên khi họ gặp tôi." Betsy vừa cười lớn, vừa nắm bắt nét mặt tôi và bắt tay. "Tanner và Betsy, nghe có vẻ như chúng tôi nên ở trang bìa *Sách hướng dẫn chính thức cho học sinh dự bị đại học*, phải không?"

"*Sổ tay dành cho học sinh dự bị đại học*." Tanner chỉnh lại khi anh ta hôn lên má vợ mình.

"Thấy không? Anh ấy thực sự hiểu biết đấy chứ." Cô ta nói.

Cô ta dẫn chúng tôi vào căn hộ lộng lẫy ấn tượng đó – phòng khách tràn ngập ánh sáng tự nhiên với những khung cửa sổ chạm sàn, phòng ngủ ở hai bên. Tanner đã viện cớ là anh ta không thể ở lại Carthage, tại Khách sạn Days Inn, bởi anh ta tôn trọng bố mẹ Amy, nhưng cả Go và tôi đều ngờ rằng anh ta không thể ở lại Carthage vì khách sạn năm sao gần nhất là ở St. Louis.

Chúng tôi dẫn nhập vào vấn đề bằng một cuộc trò chuyện ngắn gọn về gia đình, trường đại học và sự nghiệp của Betsy (tất cả đều xuất sắc, hạng A, thật tuyệt vời), và đồ uống được mang đến cho mọi người (soda có ga và Clamato, thứ nước uống mà cả tôi và Go đều cho rằng chỉ là sự ra vẻ của Tanner, một điểm khác thường mà anh ta nghĩ sẽ mang lại phong cách cho mình, giống như tôi đã từng đeo kính giả khi ở trường đại học vậy). Rồi Go và tôi ngồi lún mình trên chiếc sofa bằng da, Betsy ngồi đối diện chúng tôi, đôi chân khép lại nghiêng về một phía, như một dấu vạch chéo. Xinh đẹp/ chuyên nghiệp. Tanner vừa đi đi lại lại phía sau chúng tôi, vừa lắng nghe.

"Được rồi. Thế này nhé, Nick." Betsy nói. "Tôi sẽ thành thực, được chứ?"

"Vâng."

"Anh và những gì trên truyền hình. Ngoài thứ gọi là tự sự ở quán bar của anh, với trang Whodunnit.com gì gì đêm qua ấy, anh thật *kinh khủng*."

"Có một lý do mà tôi đã theo học báo chí viết." Tôi nói. "Bởi mỗi khi tôi thấy máy quay, khuôn mặt

tôi sẽ cứng đơ ngay lập tức."

"Chính xác." Betsy nói. "Trông anh như người lo việc nhà đám vậy, rất cứng nhắc. Tuy nhiên, tôi có một mẹo để khắc phục điều này."

"Rượu chăng?" Tôi hỏi. "Nó đã có tác dụng với tôi trong lúc tự sự gì đó đấy."

"Ở đây nó sẽ không có tác dụng." Betsy nói. Cô ta bắt đầu chuẩn bị máy quay. "Tôi nghĩ ta nên thử trước đã. Tôi sẽ là Sharon. Tôi sẽ đặt những câu hỏi mà bà ta có thể sẽ hỏi, và anh trả lời theo cách mà bình thường anh sẽ trả lời. Bằng cách này chúng ta có thể biết anh sai lầm tới mức nào." Cô ta lại cười lớn. "Đợi chút đã." Cô ta đang mặc bộ váy bó màu xanh dương, và từ chiếc xắc tay cỡ lớn của mình, cô ta lấy ra một sợi dây ngọc trai. Trang phục của Sharon Schieber. "Tanner?" Tanner cài móc chuỗi ngọc trai cho cô ta, và khi chuỗi ngọc đã ở đúng vị trí, Betsy cười tươi. "Tôi nhắm tới sự xác thực tuyệt đối. Ngoại trừ chất giọng Georgia. Và da màu."

"Tôi chỉ thấy mỗi Sharon Schieber ở ngay trước mặt mình thôi." Tôi nói.

Cô ta mở máy quay, ngồi xuống đối diện tôi, thở hắt ra, nhìn xuống, và rồi ngước lên. "Nick, có rất nhiều vấn đề không nhất quán trong vụ việc này." Betsy nói với chất giọng quyền uy của Sharon trên sóng truyền hình. "Trước hết, anh có thể đưa khán giả trở lại ngày mà vợ anh mất tích không?"

"Với câu hỏi này, Nick, anh chỉ trao đổi về bữa sáng kỷ niệm của hai người thôi." Tanner xen ngang. "Bởi thông tin đó đã được đưa rồi. Nhưng anh không cho biết thời gian cụ thể, đừng nói gì về những chuyện xảy ra trước và sau bữa sáng. Anh chỉ nhấn mạnh vào bữa sáng cuối cùng tuyệt vời của anh thôi nhé. Được rồi, bắt đầu."

"Vâng." Tôi hắng giọng. Chiếc máy quay nhấp nháy ánh đèn đỏ; Betsy biểu lộ vẻ hứng thú của một nhà báo. "Ừm, như bà biết đấy, đó là ngày kỷ niệm năm năm ngày cưới của chúng tôi, Amy đã dậy sớm và làm bánh kếp…"

Cánh tay của Betsy vung lên, và bên má tôi đột nhiên đau nhói.

"Cái quái gì vậy?" Tôi nói và cố hình dung chuyện gì vừa xảy ra. Một viên kẹo đỏ anh đào rơi trên đùi tôi. Tôi nhặt nó lên.

"Mỗi khi anh trở nên căng thẳng, mỗi khi anh biến khuôn mặt đẹp trai đó thành thứ mặt nạ của kẻ lo việc nhà đám, tôi sẽ ném một viên kẹo vào anh." Betsy giải thích, cứ như thể hành độ đó thì chính đáng lắm vậy.

"Và điều đó được cho là giúp tôi *bớt* căng thẳng hơn được à?"

"Có tác dụng đấy chứ." Tanner nói. "Đó là cách mà cô ấy đã dạy tôi. Mặc dù tôi nghĩ là cô ấy đã ném đá vào tôi kia." Họ mỉm cười với nhau theo kiểu *anh/em thật là!* của những cặp vợ chồng. Tôi có thể nhận thấy rõ: Bọn họ là một trong những cặp đôi dường như lúc nào cũng như góp mặt trong chương trình chuyện trò buổi sáng của chính mình vậy.

"Bắt đầu lại nào, nhưng nói nhiều hơn về những chiếc bánh kếp nhé." Betsy nói. "Đó có phải là món ăn yêu thích của anh không? Hay của cô ấy? Và trong khi vợ anh làm bánh kếp cho anh, anh làm gì cho cô ấy vào buổi sáng hôm đó?"

"Tôi đang ngủ thôi."

"Anh đã mua quà gì cho cô ấy chưa?"

"Tôi vẫn chưa."

"Ôi trời." Cô ta đảo mắt về phía chồng mình. "Vậy thì hãy thực sự, thực sự, *thực sự* khen ngợi những chiếc bánh kếp đó, được chứ? Và về món quà mà anh *định* mua tặng cô ấy vào ngày hôm đó. Bởi tôi biết anh sẽ không trở về nhà mà lại không có quà."

Chúng tôi bắt đầu lại, và tôi mô tả truyền thống bánh kếp của chúng tôi, điều mà không thực sự như vậy. Và tôi mô tả Amy đã cẩn thận và tuyệt vời đến nhường nào trong việc lựa chọn những món quà (đến đoạn này một viên kẹo khác đã trúng vào ngay bên phải mũi tôi, và ngay lập tức tôi thả lỏng quai hàm) và tôi, một gã ngốc ("Phải làm nổi bật hoàn toàn hình ảnh một anh chồng ngốc nghếch." Betsy mách nước.) vẫn đang phải cố đến thế nào để nghĩ được món quà gì đó thật bất ngờ.

"Không phải cô ấy đã từng thích những món quà đắt tiền hay thật hoành tráng." Tôi nói và bị Tanner ném cho một quả bóng giấy.

"Gì vậy?"

"Thì quá khứ. Dừng ngay việc sử dụng thì quá khứ khi nói về vợ anh."

"Tôi hiểu anh và vợ anh có một vài vấn đề." Betsy tiếp tục.

"Đó là một vài năm rất khó khăn. Cả hai chúng tôi đều đã mất việc."

"Tốt, đúng thế đấy!" Tanner gọi. "*Cả hai* người đều đã mất việc."

"Chúng tôi chuyển về đây để giúp chăm sóc cho bố tôi, bị bệnh Alzheimer, và người mẹ quá cố của tôi, khi ấy đang bị ung thư, và trên hết tôi đã rất cần mẫn với công việc mới của mình."

"Tốt lắm, Nick, rất tốt." Tanner nói.

"Chắc chắn phải đề cập tới việc anh gần gũi thế nào với mẹ mình." Betsy nói, mặc dù tôi chưa bao giờ nhắc gì về mẹ tôi với cô ta. "Không một ai sẽ đứng lên phủ nhận điều đó, phải vậy không? Làm gì đã có câu chuyện về Bà Mẹ đáng mến nhất hay Con trai yêu quý nhất nào đâu?"

"Chưa, nhưng thực sự mẹ tôi và tôi rất thân thiết."

"Tốt." Betsy nói. "Vậy thì hãy nhắc đến bà ấy nhiều vào. Và rằng anh đồng sở hữu quán bar với em gái anh – hãy luôn nhắc đến em gái anh khi nói về quán bar. Nếu anh sở hữu nó một mình, anh là một tay chơi, nhưng nếu anh sở hữu nó cùng người em gái sinh đôi yêu quý của mình, anh sẽ là..."

"Người Ireland."

"Tiếp tục đi."

"Và vì vậy tất cả mọi chuyện đã dẫn đến..." Tôi bắt đầu kể.

"Không." Tanner nói. "Nói thế chẳng khác gì ám chỉ một sự bùng phát cả."

"Vì thế chúng tôi đã cố phần chệch hướng, nhưng tôi coi kỷ niệm ngày cưới lần thứ năm như một dịp để làm sống lại mối quan hệ của chúng tôi..."

"*Hàn gắn lại mối quan hệ của chúng tôi*." Tanner lớn tiếng nói. "*Làm sống lại* nghĩa là có gì đó đã chết rồi."

"Hàn gắn lại mối quan hệ của chúng tôi..."

"Vậy thì làm thế quái nào mà một con bé hai mươi ba tuổi lại nhảy vào bức tranh tươi mới này

được thế?" Betsy hỏi.

Tanner ném một viên kẹo về phía cô ta. "Có phần rời xa nhân vật rồi đấy, Bets."

"Xin lỗi mọi người, nhưng tôi là phụ nữ, và chuyện này bốc mùi thối hoắc, thối hoắc từ xa đến hàng dặm. Hàn gắn mối quan hệ, *thôi đi*. Cô gái đó vẫn nằm trong bối cảnh khi Amy mất tích. Phụ nữ sẽ ghét anh, Nick ạ, trừ phi anh nịnh nọt gì đó. Xông lên, đừng có né tránh. Anh có thể nói thêm thế này: *Chúng tôi mất việc, chúng tôi phải chuyển nhà, cha mẹ chúng tôi đang rất yếu. Rồi tôi phạm sai lầm. Tôi đã phạm một sai lầm vô cùng lớn. Tôi đã đánh mất mình, và thật không may, để mất Amy mới khiến tôi nhận ra được điều đó*. Anh phải thừa nhận anh là một tên khốn và tất cả mọi chuyện là lỗi của anh."

"Vậy ra, đó là tất cả những gì đàn ông nói chung phải làm sao." Tôi nói.

Betsy bức xúc ngước lên trần nhà. "Chính là thái độ đó đấy, Nick, từ giờ trở đi anh nên thực sự thận trọng thì hơn."

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ chín mất tích

TÔI KHÔNG CÓ LẤY MỘT XU và đang chạy trốn. Quả là một tiểu thuyết tội phạm mới chết tiệt làm sao. Ngoại trừ việc tôi đang ngồi trên chiếc Festiva ở tận cuối bãi đỗ xe của một khu liên hợp các cửa hàng bán đồ ăn nhanh rộng mênh mông bên bờ sông Mississippi, với mùi vị của muối và thịt của nông trang lẩn quện trong làn gió nhẹ ấm áp. Lúc này trời đã tối – tôi đã lãng phí hàng giờ đồng hồ rồi – nhưng tôi không thể di chuyển được nữa. Tôi không biết nơi đâu để đi. Mỗi giờ trôi qua chiếc xe như càng chật hẹp hơn – tôi buộc phải co người lại như một bào thai nếu không đôi chân tôi sẽ tê dại mất. Chắc chắn đêm nay tôi sẽ không ngủ. Cửa đã được khóa, nhưng tôi vẫn chờ đợi tiếng gõ vào cửa sổ, và tôi biết mình sẽ hé mắt và nhìn thấy một tên giết người hàng loạt với bộ răng khấp khểnh thốt lên những lời ngọt ngào (thế chẳng phải mỉa mai lắm sao, khi tôi sẽ thực sự bị giết?) hoặc một tay cớm lạnh lùng đòi xem thẻ căn cước (thế chẳng phải tệ hơn nữa sao, khi tôi bị phát hiện tại một bãi đỗ xe trông như thể một kẻ bụi đời?) Những biển hiệu lấp lánh của các cửa hàng ở đây không bao giờ tắt; bãi đỗ xe này được thắp sáng như một sân bóng đá vậy – tôi lại nghĩ đến việc tự tử, nghĩ đến việc một kẻ tù tội bị trông chừng để không được tự vẫn sẽ sử dụng hai mươi tư giờ một ngày dưới ánh sáng như thế nào, một ý nghĩ thật kinh khủng. Bình xăng của tôi chỉ còn dưới mức một phần tư, một ý nghĩ thậm chí còn kinh khủng hơn nữa: Tôi chỉ có thể đi được chừng một giờ nữa theo bất cứ hướng nào, vì vậy tôi phải chọn hướng đi một cách thận trọng. Phía Nam là Arkansas, phía Bắc là Iowa, phía Tây sẽ quay trở lại Ozarks. Hoặc tôi có thể đi về phía Đông, băng qua con sông là đến Illinois. Bất cứ nơi đâu tôi đến đều là con sông này. Tôi đang đi theo nó hay là nó đi theo tôi vậy.

Đột nhiên tôi biết mình phải làm gì.

Nick Dunne

Ngày thứ mười mất tích

TRONG NGÀY PHỎNG VẤN, chúng tôi dành thời gian túm tụm lại trong căn phòng ngủ còn trống tại khách sạn của Tanner, chuẩn bị lời thoại, sửa sang vẻ ngoài của tôi. Betsy nhặng xị lên về trang phục của tôi, rồi sau đó Go dùng kéo cắt móng tay tỉa bớt phần tóc mai của tôi trong khi Betsy cố thuyết phục tôi dùng đồ trang điểm – phấn – để giảm bớt bóng dầu. Tất cả chúng tôi đều nói thì thào bởi đội ngũ của Sharon đang dựng cảnh ở bên ngoài; cuộc phỏng vấn sẽ được thực hiện trong phòng khách, nhìn xuống Cổng Vòm của St. Louis. Cửa ngõ của miền Tây. Tôi không rõ mục đích của công trình này ngoại trừ việc nó giống như một biểu tượng mơ hồ của miền Trung đất nước: *Bạn Đang Ở Đây*.

"Anh cần một chút phấn, Nick." Betsy cuối cùng cũng lên tiếng, tiến về phía tôi với chiếc nùi bông. "Khi anh căng thẳng, mũi anh lại đổ mồ hôi. Nixon đã thua cuộc khi tranh cử vì mũi đổ mồ hôi đấy." Tanner quan sát tất cả sự việc như một người chỉ huy. "Đừng cắt quá nhiều ở bên đó, Go." Anh ta gọi với. "Bets, cẩn thận với phấn đấy, quá ít còn hơn quá nhiều."

"Đáng lẽ chúng ta nên tiêm Botox cho anh ta mới phải." Cô ta nói. Quả thực, Botox kiểm soát mồ hôi cũng tốt như việc chống nhăn vậy – một vài người trong số khách hàng của bọn họ đã có một loạt mũi tiêm Botox ở dưới cánh tay trước khi ra tòa, và họ đang gợi ý điều đó cho tôi. Một cách gợi ý nhẹ nhàng và khôn khéo, *nếu* chúng tôi có phải ra tòa.

"Phải đấy, tôi thực sự cần cánh nhà báo biết rằng tôi đang dùng Botox trong khi vợ tôi đã mất tích." Tôi nói. "Đang mất tích." Tôi biết Amy chưa chết, nhưng tôi cũng biết rằng cô ta có thể đã ở quá xa ngoài tầm tay của tôi. Cô ta đã là vợ tôi trong thì quá khứ rồi.

"Nắm bắt tốt đấy." Tanner nói. "Lần tới hãy làm thế trước khi ngôn từ tuột ra khỏi miệng anh."

Năm giờ chiều, điện thoại của Tanner đổ chuông, và anh ta nhìn vào màn hình. "Boney." Anh ta chuyển sang chế độ hộp thư thoại. "Tôi sẽ gọi cho cô ta sau." Anh ta không muốn bất cứ một thông tin mới nào, một sự chất vấn hay thông tin nhảm nhí nào khiến chúng tôi phải định hình lại thông điệp của chúng tôi. Tôi đồng ý: Lúc này tôi không muốn Boney xuất hiện trong đầu mình.

"Anh chắc là chúng ta không nên xem cô ta muốn gì sao?" Go nói.

"Cô ta chỉ muốn gây sự thêm với anh thôi." Tôi nói. "Chúng ta sẽ gọi lại cho cô ta. Sau vài giờ nữa. Cô ta có thể đợi."

Tất cả chúng tôi chỉnh trang lại mình, sự đoan chắc của cả nhóm rằng không cần bận tâm về cuộc gọi đó. Căn phòng im lặng trong chừng nửa phút.

"Tôi phải nói rằng, tôi hào hứng một cách kỳ lạ khi được gặp Sharon Schieber." Rốt cuộc thì Go lên tiếng. "Một quý bà cực kỳ đẳng cấp. *Không giống như cái bà Connie Chung đó*."

Tôi bật cười, có chủ ý. Mẹ tôi đã rất yêu mến Sharon Schieber và rất ghét Connie Chung – bà sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ta vì đã chế giễu mẹ của Newt Gingrich trên truyền hình, về chuyện đại loại như việc Newt gọi Hilary Clinton là một ả-khốn-nạn. Tôi không nhớ cuộc phỏng vấn thực sự, mà chỉ nhớ sự bất bình của mẹ tôi về điều đó.

Sáu giờ chiều, chúng tôi bước vào căn phòng, nơi hai chiếc ghế đã được đặt đối diện nhau, cảnh

nền phía sau là chiếc Cổng Vòm. Thời điểm được chọn một cách chính xác sao cho chiếc Cổng Vòm sẽ bừng sáng nhưng không có ánh hoàng hôn rọi vào cửa sổ. Tôi thầm nghĩ, một trong những giây phút quan trọng nhất của cuộc đời tôi lại phụ thuộc vào góc chiếu của mặt trời. Một nhà sản xuất mà tôi có thể sẽ không nhớ nổi tên lạch cạch bước về phía chúng tôi trên đôi giày gót cao chênh vênh nguy hiểm và trình bày với tôi về những gì tôi nên biết. Những câu hỏi có thể được đặt ra vài lần để khiến cuộc phỏng vấn trôi chảy nhất có thể, và cho phép ghi lại phản ứng của Sharon. Tôi không thể nói chuyện với luật sư của mình trước khi đưa ra câu trả lời. Tôi có thể diễn đạt câu trả lời theo cách khác nhưng không thay đổi bản chất của vấn đề. Nước uống đây, và ta cùng cài micro cho anh nào.

Chúng tôi bắt đầu di chuyển về phía chiếc ghế, và Betsy huých vào khuỷu tay tôi. Khi tôi nhìn xuống, cô ta chìa ra một túi kẹo. "Nhớ đấy nhé..." Cô ta vừa nói vừa trỏ ngón tay vào tôi với vẻ thông cảm.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra và Sharon Schieber bước vào, uyển chuyển như thể được một đàn thiên nga đưa vào vậy. Bà ta là một người phụ nữ đẹp, người mà có lẽ không bao giờ có vẻ nhí nhảnh của một cô gái. Một phụ nữ mà mũi sẽ không bao giờ đổ mồ hôi. Bà ta có mái tóc đen dày và đôi mắt to màu nâu vừa có thể tỏ ra ngây thơ, nhưng cũng có thể tinh quái.

"Sharon đấy!" Go thì thầm nói, giọng run lên vì sung sướng để bắt chước mẹ tôi.

Sharon quay sang Go và gật đầu một cách trang trọng, rồi bước tới chào hỏi chúng tôi. "Tôi là Sharon." Bà ta nói bằng giọng trầm ấm và nắm cả hai tay của Go.

"Mẹ chúng tôi rất yêu mến bà." Go nói.

"Rất hân hạnh." Sharon đáp lại, cố tỏ ra gần gũi. Bà ta quay sang tôi và định nói gì đó thì nhà sản xuất lại lạch cạch gõ đôi giày cao gót đi tới và thì thầm vào tai bà ta. Sau đó chờ đợi phản ứng của Sharon, rồi lại thì thầm.

"Ôi. Lạy Chúa tôi." Sharon nói. Khi bà ta quay lại phía tôi, bà ta hoàn toàn không cười nữa.

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ mười mất tích

TÔI VỪA MỚI GỌI ĐIỆN: để cầu cứu. Cuộc gặp mặt không thể sắp xếp được cho tới tận tối nay – nhiều vấn đề phức tạp có thể đoán biết được – vì vậy tôi giết thời gian bằng cách chỉnh trang lại bản thân và chuẩn bị trước nội dung.

Tôi làm sạch mình trong nhà vệ sinh của McDonald – bằng một loại gel màu xanh được đổ lên khăn giấy ướt – và thay vào bộ váy hai dây rẻ tiền mỏng manh. Tôi nghĩ về điều mà tôi sẽ nói, và thấy háo hức một cách đáng ngạc nhiên. Cuộc đời bần tiện đang dần rời xa tôi: máy giặt công cộng với chiếc quần lót ướt của ai đó vẫn kẹt ở rãnh phía trên, khiến tôi phải ngần ngại nhón hai đầu ngón tay kéo ra; góc thảm trong căn nhà của tôi lúc nào cũng ẩm ướt một cách bí ẩn; vòi nước trong nhà tắm thì rỉ nước.

Năm giờ sáng, tôi bắt đầu lái xe về phía Bắc để đến điểm hẹn, một sòng bạc bên sông có tên Horseshoe Alley. Té ra nó không ở đâu khác mà chính là một khối sáng lấp lánh ánh đèn neon ở giữa một rừng cây khẳng khiu. Tôi đến nơi vừa lúc hết xăng – một sáo ngữ mà tôi chưa từng đưa vào thực tiễn – tôi đỗ xe, và quan sát xung quanh: những người già đi lại, vừa cập rập như đám côn trùng tuyệt vọng với những chiếc khung tập đi và ba-toong, vừa xóc mạnh bình oxy, hướng về phía những ngọn đèn sáng trưng kia. Luồn lách ra vào giữa những nhóm người già trên tám mươi tuổi là đám thanh niên ăn mặc quá lố đang chen lấn xô đẩy nhau, những kẻ đã xem quá nhiều những bộ phim về Vegas và không nhận thấy bọn họ đáng thương đến thế nào, khi cố bắt chước vẻ đạo mạo của nhóm diễn viên Rat Pack bằng cách khoác lên mình những bộ vest rẻ tiền trong khu rừng Missouri này.

Tôi bước vào dưới tấm biển quảng cáo rực rỡ đưa tin về sự tái hợp của một nhóm nhạc doo-wop từ thập niên 50 – chỉ duy nhất hai đêm. Bên trong sòng bạc khá nhạt nhẽo và ngột ngạt. Những đồng xu kêu leng keng, âm thanh điện tử léo nhéo vui tai chẳng hề hợp với những khuôn mặt buồn rầu và ủ rũ của đám người đang ngồi trước những chiếc máy đó hút thuốc, trong khi những chiếc mặt nạ oxy treo lủng lẳng phía dưới. Từng xu từng xu từng xu từng xu từng xu được bỏ vào, đinh-đinh-đinh! rồi lại từng xu từng xu được bỏ vào tiếp. Số tiền mà bọn họ hoang phí ở đây sẽ được chuyển đến những trường công lập thiếu ngân quỹ, nơi mà chính những thế hệ cháu chắt tẻ ngắt của bọn họ theo học. Từng xu, từng xu một. Một đám thanh niên nghiện ma túy loạng choạng bước qua, một bữa tiệc độc thân, môi chúng ướt nhoẹt vì rượu; bọn chúng thậm chí chẳng nhận thấy tôi ở đó, hấp dẫn với kiểu tóc Hamill. Chúng đang nói chuyện về gái, *kiếm cho bọn này một vài em đi*, nhưng ngoài tôi ra, những cô gái duy nhất mà tôi thấy đều đang say cả rồi. Đám thanh niên đó sẽ phải uống trôi nỗi thất vọng và cố gắng không để lũ bạn chung xe mô-tô với mình chết trên đường về nhà.

Tôi đợi ở một quầy bar nhỏ phía trong cùng bên trái lối vào sòng bạc, như đã hẹn, và theo dõi một nhóm nhạc nam lớn tuổi đang hát cho một đám đông khán giả tóc bạc, vừa đung đưa người và vỗ tay theo, vừa mò mẫm những ngón tay xương xẩu vào những chiếc bát đựng lạc tặng kèm. Các ca sĩ mang dáng vẻ gầy gò, trông tiều tụy trong những bộ vest dài ấn tượng, chậm rãi xoay mình, một cách thận trọng, với phần hông đã được cấy khớp giả thay thế – đúng là điệu nhảy của người sắp chết.

Sòng bạc ban đầu có vẻ là một ý tưởng tuyệt vời – nằm ngay bên đường cao tốc, toàn người say và người già, chẳng ai trong số bọn họ nhìn rõ được cả. Nhưng giờ tôi đang cảm thấy ngột ngạt và bồn chồn không yên khi nhận thấy góc nào cũng có máy quay, cửa vào thì có thể đóng sập.

Tôi đang định đi thì anh ta nhẹ nhàng bước tới.

"Amy."

Tôi đã gọi cho Desi nhiệt tình, để trợ giúp (và để tiếp tay) cho mình. Desi, người mà tôi chưa bao giờ hoàn toàn mất liên lạc, và là người – mặc cho những gì tôi đã nói với Nick và bố mẹ tôi – chẳng bao giờ khiến tôi khiếp sợ một chút nào. Desi, một người đàn ông khác nữa ở Mississippi. Tôi luôn biết là vào một lúc nào đó anh ta có thể hữu ích. Thật tốt khi có ít nhất một người đàn ông bạn có thể viện tới vì bất cứ việc gì. Desi là kiểu hiệp sĩ áo trắng. Anh ta rất thích những phụ nữ gặp hoạn nạn. Nhiều năm qua, sau vụ việc ở Wickshire, mỗi khi chúng tôi nói chuyện, tôi thường hỏi thăm về bạn gái mới nhất của anh ta, và không cần biết là cô nào, anh ta sẽ luôn nói rằng: "Ồ, không may là cô ấy không ổn lắm." Nhưng tôi hiểu với Desi đó lại là may – những cô nàng rối loạn uống, nghiện thuốc giảm đau, hay trầm cảm nặng nề. Chẳng gì khiến anh ta hạnh phúc hơn là được ở bên cạnh giường. Không phải ở trên giường, mà chỉ đứng bên cạnh với nước canh, nước hoa quả và một kiểu nói chiếu lệ dịu dàng. *Tội nghiệp em yêu*.

Giờ thì anh ta đang ở đây, bảnh bao trong bộ vest chính hạ màu trắng (Desi thay tủ quần áo hàng tháng – thứ gì phù hợp cho tháng Sáu sẽ không dùng được cho tháng Bảy – tôi đã luôn ngưỡng mộ tính kỷ luật và sự rõ ràng trong cách ăn mặc của nhà Collings). Anh ta trông rất ổn. Còn tôi thì không. Tôi nhận thức rất rõ về đôi kính mờ hơi nước và một ngấn mỡ thừa ở phần eo của mình.

"Amy." Anh ta vuốt má tôi, rồi kéo tôi vào vòng tay mình.

Không phải một cái ôm, Desi không ôm, mà giống như bạn được bao bọc bởi thứ gì đó được may đo riêng cho mình thì đúng hơn. "Amy. Em không thể tưởng tượng được đâu. Cuộc gọi đó. Anh tưởng là mình đã mất trí. Anh nghĩ anh đã tự tưởng tượng ra em! Anh đã mơ mộng về điều này, rằng bằng cách nào đó mà em vẫn còn sống, và rồi, em đã gọi. Em ổn không?"

"Giờ thì em ổn rồi." Tôi nói. "Giờ thì em cảm thấy an toàn. Mọi chuyện thật kinh khủng." Và rồi tôi òa khóc, những giọt nước mắt thật sự, điều này không nằm trong kế hoạch, nhưng nước mắt khiến tôi cảm thấy khuây khỏa và lại hoàn toàn phù hợp với thời điểm này, và rằng tôi đã hoàn toàn giải phóng bản thân mình. Sự căng thẳng dần tan biến: lo lắng khi phải thực hiện kế hoạch, rồi sợ bị bắt, bị mất tiền, bị phản bội, bị cư xử thô bạo, trạng thái hoàn toàn cuồng loạn khi lần đầu tiên trong đời tôi phải tự xoay xở một mình.

Trông tôi khá xinh đẹp sau khoảng hai phút khóc lóc – có lẽ lâu hơn thế và nước mũi bắt đầu chảy ròng ròng, mắt sưng húp, nhưng bù lại, đôi môi của tôi căng mọng hơn, đôi mắt to hơn, đôi má ửng hồng. Tôi đếm khi khóc gục trên bờ vai cứng ngắc của Desi – *một Mississippi, hai Mississippi* – lại là dòng sông đó – và tôi nén lại những giọt nước mắt sau một phút bốn mươi tám giây.

"Anh xin lỗi anh đã không thể đến đây sớm hơn được, em yêu." Desi nói.

"Em biết là Jacqueline kiểm soát thời gian của anh như thế nào mà." Tôi lưỡng lự nói. Mẹ của Desi là một chủ đề dễ gây động chạm trong mối quan hệ của chúng tôi.

Anh ta ngắm nghía tôi. "Em trông *rất*... khác." Anh ta nói. "Đặc biệt là khuôn mặt rất đầy đặn. Còn mái tóc tội nghiệp của em thì..." Anh ta kịp ngăn mình lại. "Amy. Anh chỉ chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể hân hạnh với bất cứ điều gì như thế này. Hãy kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra vậy."

Tôi kể một câu chuyện Gothic về tính sở hữu và cơn thịnh nộ, về sự tàn nhẫn như cơm bữa ở miền Trung Tây, về việc nội trợ và mang thai, sự thống trị đầy thú tính. Về việc bị cưỡng đoạt, rồi thuốc

tránh thai, rượu mạnh và những nắm đấm. Mũi giày cao bồi thúc vào mạng sườn, nỗi sợ hãi và sự phản bội, thái độ thờ ơ của bố mẹ, sự cô quạnh, những lời nói kiên định của Nick: "Em không bao giờ có thể rời bỏ được anh. Anh sẽ giết em. Cho dù thế nào anh cũng sẽ tìm ra em. Em là của anh."

Việc tôi đã phải trốn chạy ra sao vì sự an toàn của bản thân mình và sự an toàn của đứa con chưa chào đời, và tôi cần sự giúp đỡ của Desi đến thế nào. Vị cứu tinh của tôi. Câu chuyện của tôi sẽ làm thỏa mãn khao khát của Desi đối với những phụ nữ bị tổn thương – giờ thì chính tôi là người bị tổn thương nặng nề nhất trong số tất cả bọn họ. Rất lâu về trước, thời còn ở trường nội trú, tôi đã nói với anh ta về việc bố tôi đêm nào cũng vào phòng ngủ của tôi, còn tôi trong chiếc váy ngủ diêm dúa màu hồng, chỉ biết nhìn chòng chọc lên trần nhà cho đến khi ông ấy hành sự xong. Desi đã yêu tôi kể từ khi nghe lời nói dối đó, tôi biết anh ta hình dung về việc làm tình với tôi, anh ta sẽ dịu dàng và tỏ ra trấn an như thế nào khi đắm mình trong tôi, vuốt ve mái tóc tôi. Tôi biết anh ta mường tượng tôi sẽ thút thít khóc lóc khi trao thân mình cho anh ta.

"Em không bao giờ có thể quay trở lại cuộc sống trước đây được nữa, Desi. Nick sẽ giết em mất. Em sẽ không bao giờ cảm thấy an toàn. Nhưng em không thể để anh ấy vào tù. Em chỉ muốn mình biến mất. Em đã không biết là cảnh sát sẽ nghĩ *anh ấy* làm điều này."

Tôi liếc nhìn một cách duyên dáng về phía ban nhạc trên sân khấu, nơi những cụ già thất thập cổ lai hy gầy nhẳng như bộ xương đang cất tiếng hát về tình yêu. Cách bàn của chúng tôi không xa, một gã lưng thẳng đơ với hàng ria mép cắt tỉa gọn gàng ném chiếc cốc của hắn ta vào thùng rác ở gần chúng tôi và ném trượt. Tôi ước gì mình đã chọn một địa điểm đẹp hơn. Và giờ thì hắn ta đang nhìn tôi, đầu nghiêng sang bên với sự bối rối có phần cường điệu. Nếu là một nhân vật hoạt hình, hẳn là hắn ta sẽ gãi đầu, và sẽ tạo ra thứ âm thanh *roẹt roẹt*. Vì lý do nào đó mà tôi đã nghĩ: *Hắn ta trông như một tay cớm vậy*. Rồi tôi quay lưng về phía hắn ta.

"Nick là điều cuối cùng mà em phải lo lắng." Desi nói. "Hãy chuyển sự lo lắng đó sang cho anh và anh sẽ lo liệu việc này." Anh ta chìa bàn tay ra, một cử chỉ cũ rích. Anh ta là người lưu giữ mọi lo lắng của tôi; đó là một trò chơi mang tính nghi lễ đặc biệt mà chúng tôi đã chơi khi còn ở tuổi thành niên. Tôi vờ như đặt thứ gì đó vào lòng bàn tay anh ta rồi anh ta nắm bàn tay mình lại để giữ chặt lấy nó, và quả thực tôi cảm thấy khá hơn.

"Mà không, anh sẽ không lo việc này. Anh thực sự mong cho Nick chết đi vì những gì anh ta đã làm với em." Desi nói. "Trong một xã hội lành mạnh thì anh ta sẽ bị như vậy."

"Thực ra, chúng ta đang sống trong một xã hội điên loạn, vì thế mà em cần phải lẩn trốn." Tôi nói. "Anh có nghĩ em kinh khủng lắm không?" Tôi vốn đã biết câu trả lời rồi.

"Em yêu, đương nhiên là không rồi. Em đang làm những gì mà em buộc phải làm. Sẽ là mất trí nếu em làm bất cứ điều gì khác."

Anh ta không hề hỏi về chuyện mang thai. Tôi biết anh ta sẽ không hỏi.

"Anh là người duy nhất biết chuyện." Tôi nói.

"Anh sẽ chăm lo cho em. Anh có thể làm gì đây?"

Tôi vờ tỏ ra do dự, cắn môi, nhìn đi chỗ khác và rồi quay lại phía Desi. "Em cần tiền để sống một thời gian. Em nghĩ đến việc tìm một công việc, nhưng..."

"Ồi, không, đừng làm vậy. Em ở *khắp mọi nơi*, Amy à –trên tất cả những bản tin, tất cả các tờ tạp chí. Sẽ có ai đó nhận ra em cho mà xem. Kể cả với bộ dạng này." Anh ta chạm vào tóc tôi. "Mái tóc

trẻ trung này của em. Em là một phụ nữ xinh đẹp, và những phụ nữ xinh đẹp thì rất khó biến mất được."

"Thật không may là, em nghĩ anh nói đúng." Tôi nói. "Em chỉ không muốn anh nghĩ rằng em đang lợi dụng anh. Chỉ là em không biết nơi nào khác để..."

Cô phục vụ bàn, một cô nàng tóc nâu hết sức bình thường giả trang thành một cô nàng tóc nâu xinh đẹp, tạt vào và đặt đồ uống của chúng tôi lên bàn. Tôi quay mặt đi tránh nhìn cô ta thì thấy gã đàn ông tò mò có ria mép đó đang đứng xích lại gần hơn một chút, quan sát tôi với nụ cười nhếch mép. Tôi thấy mất cả hứng. Amy Ngày Xưa sẽ không bao đến chỗ thế này. Tâm trí tôi rối bời bởi thứ cola dành cho người ăn kiêng này và mùi cơ thể của chính mình.

"Em đã gọi cho anh một ly gin và tonic." Tôi nói.

Desi khẽ nhăn mặt.

"Sao vậy?" Tôi hỏi, nhưng đã thừa biết lý do.

"Đó là đồ uống mùa xuân của anh. Hiện giờ anh dùng Jack và bia gừng."

"Vậy thì chúng ta sẽ gọi cho anh thứ đó nhé, còn em sẽ dùng gin."

"Không, không sao, đừng bận tâm."

Gã nhòm ngó kia lại xuất hiện trong tầm nhìn của tôi. "Có phải gã kia, cái gã có ria mép đó – đừng nhìn lúc này – có phải gã ta đang chăm chăm nhìn em không vậy?"

Desi khẽ liếc nhìn rồi lắc đầu. "Hắn ta đang theo dõi... *các ca sĩ*." Anh ta nói từ đó một cách hồ nghi. "Em không chỉ muốn một ít tiền thôi đâu. Em sẽ chán ngán với việc phải lẩn tránh thế này. Không thể nhìn thẳng vào mặt mọi người. Phải sống giữa…" – anh ta dang rộng hai cánh tay để bao quát cả sòng bạc – "…những con người mà anh cho rằng chẳng có nhiều điểm chung với em. Phải sống dưới tiêu chuẩn trung bình của em nữa chứ."

"Đó là chuyện của mười năm nữa. Cho tới khi em đủ già và mọi chuyện lắng xuống, lúc ấy có thể em sẽ thấy thoải mái."

"Ha! Em sẵn lòng sống như vậy trong *mười* năm sao? Amy?"

"Suỵt, đừng nói tên em."

"Cathy, Jenny, hay Megan hay gì cũng được, đừng lố bịch như thế."

Cô phục vụ bàn quay trở lại, và Desi đưa cho cô ta tờ hai mươi đô-la rồi xua cô ta đi. Cô ta quay đi và ngoác miệng cười. Giơ cao tờ tiền lên như thể cầm một cuốn tiểu thuyết. Tôi nhấp một ngụm rượu. Đứa bé trong bụng sẽ không ngại đâu.

"Anh không nghĩ là Nick sẽ tố tụng gì nếu em quay về đâu." Desi nói.

"Gì cơ?"

"Anh ta đã tới gặp anh. Anh cho rằng anh ta định buộc tội..."

"Anh ta đã đến gặp anh sao? Khi nào vậy?"

"Tuần trước. Trước khi anh nói chuyện với em, tạ ơn Chúa."

Trong mười ngày qua Nick quan tâm đến tôi còn nhiều hơn những gì anh ta thể hiện trong vài năm

vừa rồi. Tôi đã luôn mong muốn có một người đàn ông sẽ sẵn sàng đấu tranh vì tôi – một cuộc chiến tàn khốc và đổ máu. Nick tới chất vấn Desi, đó là một sự khởi đầu tốt đẹp.

"Anh ta đã nói gì vậy?" Tôi hỏi. "Anh ta tỏ ra thế nào?"

"Anh ta trông như một tên khốn hạng nhất. Anh ta muốn gán tội cho *anh*. Kể cho anh một vài câu chuyện điên rồ về việc anh..."

Tôi đã luôn thích thú với lời nói dối đó về việc Desi đã cố tự tử vì tôi.Thành thật mà nói anh ta đã hoàn toàn suy sụp bởi việc chúng tôi chia tay, và anh ta thực sự rất khó chịu, quái đản, lại còn lang thang khắp khu ký túc và hy vọng tôi sẽ quay lại với anh ta.

Vậy nên có thể anh ta cũng đã cố tự tử lắm chứ.

"Nick đã nói gì về em?"

"Anh nghĩ là anh ta hiểu rằng từ giờ không thể nào làm tổn thương em được nữa, rằng thế giới này đã biết và quan tâm đến việc em là ai. Anh ta sẽ phải để em trở về một cách an toàn, và em có thể ly hôn anh ta rồi cưới một người đàn ông phù hợp." Anh ta nhấp một ngụm. "Rốt cuộc là vậy."

"Em không thể quay về được, Desi. Ngay cả khi người ta tin mọi việc về sự bạo hành của Nick. Em vẫn là kẻ mà họ căm ghét – em là kẻ đã lừa dối họ. Em sẽ là người bị xã hội ruồng bỏ đáng ghê tởm nhất trên thế giới này."

"Em sẽ là người bị xã hội ruồng bỏ của anh, dù cho thế nào đi chăng nữa anh sẽ yêu em, và sẽ che chở cho em." Desi nói. "Em sẽ không bao giờ phải đương đầu với bất cứ điều gì hết."

"Chúng ta sẽ không bao giờ có thể sống hòa hợp lại với bất cứ ai được nữa."

"Chúng ta có thể rời khỏi đất nước này nếu em muốn. Sống ở Tây Ban Nha, ở Ý, bất cứ nơi đâu em thích, dành tất cả thời gian của chúng ta thưởng thức hương vị của trái xoài trong nắng. Ngủ muộn, chơi Scrabble, bâng quơ lướt qua những cuốn sách, hay bơi lặn ngoài biển khơi."

"Và khi chết, em sẽ trở thành một lời chú thích chân trang kỳ dị – một sự khoa trương quái đản. Không. Em có lòng tự trọng của mình, Desi ạ."

"Anh sẽ không để em trở lại với cuộc sống nhàm chán trước kia đây. Anh sẽ không làm vậy. Đi với anh, chúng ta sẽ sắp xếp cho em ở tạm trong ngôi nhà bên hồ đó. Nó rất tách biệt. Anh sẽ mang qua tạp phẩm và bất cứ gì em cần, vào bất cứ lúc nào. Em có thể trốn ở đó, một mình, cho tới khi chúng ta quyết định phải làm gì."

Ngôi nhà bên hồ của Desi có nghĩa là một *biệt thự tráng lệ*, còn *mang tạp phẩm* có nghĩa là *trở thành người tình của tôi*. Tôi có thể cảm thấy nhu cầu đó tỏa ra từ anh ta như hơi nóng. Bên dưới bộ vest kia anh ta đang lúng túng, và mong mỏi điều đó sẽ xảy ra. Desi là một tay sưu tầm: Anh ta có bốn chiếc ô tô, ba ngôi nhà, hàng dãy những căn buồng chứa quần áo và giày dép. Anh ta muốn chắc rằng tôi được nhốt trong một tủ kính. Thứ ảo tưởng tuyệt vời nhất của chàng hiệp sĩ áo trắng: Anh ta đánh cắp nàng công chúa bị ngược đãi trước hoàn cảnh khốn cùng của nàng ta và đặt nàng dưới sự bảo vệ xa hoa trong một lâu đài mà không một ai có thể xâm phạm ngoại trừ anh ta.

"Em không thể làm vậy. Nếu cảnh sát phát hiện ra bằng cách nào đó và bọn họ đến lục soát thì sao?"

"Amy, cảnh sát cho rằng em đã chết rồi."

“Không, lúc này em nên ở một mình. Em có thể mượn một ít tiền của anh được không?”

“Nếu anh nói không thì sao?”

“Thì em sẽ hiểu rằng lời đề nghị giúp đỡ của anh là không hề thành thật. Rằng anh cũng như Nick và anh chỉ muốn kiểm soát em, cho dù bằng cách nào đi nữa.”

Desi im lặng, nuốt một ngụm rượu trong khi quai hàm cắn chặt lại. “Những lời đó thật là vô lý.”

“Cách hành xử đó mới thật là vô lý.”

“Anh không hành xử như vậy.” Anh ta nói. “Anh lo lắng cho em. Hãy tạm ở trong ngôi nhà bên hồ đó. Nếu em cảm thấy bị gò bó vì anh, nếu em cảm thấy không thoải mái, thì lúc đó hãy đi. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là em có được một vài ngày nghỉ ngơi và thư giãn.”

Gã ria mép kia đột nhiên xuất hiện bên bàn chúng tôi, một nụ cười thoáng hiện trên mặt hắn ta. “Thưa cô, tôi không rõ cô có bất kỳ quan hệ nào với gia đình Enloe không vậy?” Hắn ta hỏi.

“Không.” Tôi nói rồi quay đi.

“Xin lỗi, chỉ là trông cô giống ai đó...”

“Chúng tôi đến từ Canada, giờ thì thứ lỗi cho chúng tôi.” Desi gắt gỏng nói, và gã kia đảo mắt, lầm rầm một tiếng *xìì*, rồi bước trở lại phía quầy bar. Nhưng hắn ta vẫn liếc nhìn tôi.

“Chúng ta nên đi thôi.” Desi nói. “Đến căn nhà bên hồ. Anh sẽ đưa em đến đó ngay bây giờ.” Anh ta đứng dậy.

Ngôi nhà bên hồ của Desi hẳn sẽ có một căn bếp rộng rãi, sẽ có những căn phòng mà tôi có thể thơ thẩn dạo quanh – tôi có thể xoay mình trong đó theo giai điệu “Những ngọn đồi xanh mướt”, chúng hẳn là rộng mênh mông. Ngôi nhà sẽ có wifi và truyền hình cáp – để đáp ứng tất cả các nhu cầu cho một trung tâm chỉ huy của tôi – và có một bồn tắm lớn, những chiếc áo choàng tắm bằng nhung, và một chiếc giường không đến nỗi sập xệ.

Ngôi nhà cũng sẽ có cả Desi nữa, nhưng Desi thì có thể kiểm soát được.

Tại quầy bar, gã đàn ông kia vẫn đang nhìn tôi chằm chằm, một cách ít tế nhị hơn.

Tôi ngả người qua, hôn nhẹ lên môi Desi. Phải tỏ ra sao cho giống là tôi thực lòng muốn làm vậy. “Anh quả là một người đàn ông tuyệt vời. Em xin lỗi vì đã lôi kéo anh vào chuyện này.”

“Anh muốn bị lôi kéo vào chuyện này mà Amy.”

Chúng tôi đang trên đường trở ra, đi qua một quầy bar đặc biệt tồi tàn, có rất nhiều tivi đang mở rì rầm ở tất cả các góc, và tôi nhìn thấy Ả Gái Trẻ đó.

Ả ta đang tổ chức họp báo.

Andie trông có vẻ nhỏ bé và vô hại. Trông cô ta như một cô trông trẻ, không phải loại trông trẻ khêu gợi trong phim khiêu dâm mà là một cô gái cùng khu phố, người thực sự có thể chơi với trẻ con. Tôi biết đây không phải là con người thật của Andie, bởi tôi đã theo dõi cô ta trong đời thực. Trong đời thực cô ta sẽ mặc chiếc áo ôm sát để khoe khéo bộ ngực, chiếc quần jeans bó chẽn người, và có mái tóc dài gợn sóng. Trong đời thực trông cô ta rất gợi tình.

Lúc này cô ta đang mặc một chiếc váy liền có viền đăng-ten, mái tóc được gài phía sau tai, và trông như thể đã khóc, bởi có hai bọng màu đỏ nho nhỏ phía dưới mắt. Trông cô ta kiệt sức, lo lắng nhưng

rất xinh đẹp. Xinh đẹp hơn tôi tưởng. Tôi chưa bao giờ nhìn cô ta ở gần đến thế. Cô ta có tàn nhang.

"Ồ, chết tiệt." Một phụ nữ có mái tóc màu vang đỏ rẻ tiền thốt lên với bạn mình.

"Ôi không, tôi thực sự bắt đầu thấy tội nghiệp cho anh ta rồi." Cô bạn kia nói.

"Những thứ vớ vẩn trong tủ lạnh nhà tớ còn già hơn con bé này. Đúng là một tên khốn."

Andie đứng sau micro và cúi mặt nhìn qua đôi lông mi đen tuyền khi nói lời tuyên bố, bàn tay cô ta run rẩy. Môi trên của cô ta ướt nhoẹt; dưới ánh đèn máy quay nó trở nên bóng nhẫy. Cô ta đưa ngón tay trỏ của mình lên quệt mồ hôi. "Ừm. Lời tuyên bố của tôi là: Tôi đã ngoại tình với Nick Dunne từ tháng Tư năm 2011 cho tới tháng Bảy năm nay, trong khi vợ anh ta, Amy Dunne, đã mất tích. Nick là thầy giáo của tôi tại trường Cao đẳng Sơ cấp Bắc Carthage, chúng tôi trở nên thân thiết, và rồi mối quan hệ đã tiến xa hơn."

Andie ngừng lại hắng giọng. Người phụ nữ tóc đen phía sau cô ta, không nhiều tuổi hơn tôi là mấy, đưa cho cô ta một cốc nước, chiếc cốc rung rung và cô ta uống thật nhanh.

"Tôi vô cùng xấu hổ vì có quan hệ với một người đàn ông đã có vợ. Điều đó đã đi ngược lại với tất cả những giá trị của tôi. Tôi thực lòng tin rằng mình đã yêu" – cô ta bắt đầu khóc; giọng nghẹn ngào – "Nick Dunne và rằng anh ấy cũng đã yêu tôi. Anh ấy nói với tôi rằng mối quan hệ giữa họ đã chấm dứt và họ sẽ sớm ly hôn. Tôi không biết Amy Dunne đã có thai. Tôi đang hợp tác với cảnh sát trong việc điều tra về sự mất tích của Amy Dunne, và tôi sẽ làm mọi việc trong khả năng của mình để trợ giúp."

Giọng cô ta nghe lí nhí và trẻ con. Cô ta ngước lên nhìn một rừng máy ảnh phía trước và có vẻ sốc, rồi lại nhìn xuống. Hai gò má đỏ ửng.

"Tôi... tôi." Cô ta bắt đầu thổn thức, và mẹ cô ta – người phụ nữ đó hẳn phải là mẹ cô ta, bọn họ có đôi mắt giống hệt nhau, to quá cỡ như của những nhân vật hoạt hình – khoác một tay lên vai cô ta. Andie tiếp tục đọc. "Tôi rất hối tiếc và cảm thấy xấu hổ vì những gì tôi đã làm. Và tôi muốn có lời xin lỗi tới gia đình Amy vì bất cứ nỗi đau khổ nào tôi đã gây ra cho họ. Tôi đang hợp tác với cảnh sát trong việc điều... Ồ, tôi đã nói phần này rồi."

Cô ta mỉm cười ngượng ngùng một cách yếu ớt, cánh nhà báo nhẹ nhàng cười khích lệ.

"Tội nghiệp bé con." Người phụ nữ tóc đỏ nói.

Ả là một con bé con bẩn thỉu thì có,ả không đáng được thương hại. Tôi không thể tin được là sẽ có người thấy thương hại cho Andie. Tôi thực sự không muốn vào tin điều đó.

"Tôi là một sinh viên hai mươi ba tuổi." Cô ta nói tiếp. "Tôi chỉ mong nhận được một khoảng riêng tư để hàn gắn vết thương lòng trong quãng thời gian thực sự đau khổ này."

"Chúc may mắn với điều đó nhé." Tôi lẩm bẩm khi Andie quay lưng bước đi và một nhân viên cảnh sát từ chối nhận bất cứ câu hỏi nào rồi bọn họ bước ra khỏi ống kính máy quay. Tôi nhận ra mình đang nghiêng sang trái cứ như là tôi có thể đi theo bọn họ vậy.

"Con cừu non tội nghiệp." Người phụ nữ lớn tuổi hơn nói. "Cô ta có vẻ sợ hãi."

"Tôi nghĩ rốt cuộc anh ta đã làm chuyện đó rồi."

"Anh ta đã ngoại tình với cô gái đó hơn một *năm* trời."

"Tên khốn nạn."

Desi huých tay vào tôi và mở to đôi mắt như muốn hỏi: Tôi có biết về vụ ngoại tình không? Tôi có ổn không? Nét mặt tôi đang toát lên vẻ căm phẫn – *con cừu non tội nghiệp, khốn kiếp* – nhưng tôi có thể giả bộ đó chỉ vì sự phản bội kia. Tôi gật đầu và mỉm cười một cách yếu ớt. Em ổn mà. Chúng tôi chuẩn bị rời đi thì tôi thấy bố mẹ mình, nắm tay như mọi khi, và cùng bước lên về phía micro. Trông mẹ tôi như vừa cắt tóc. Tôi tự hỏi liệu tôi có nên giận hay không khi bà đã chọn thời điểm giữa lúc tôi đang mất tích để đi làm đẹp cho bản thân mình. Khi ai đấy chết và người thân của họ tiếp tục sống, bạn luôn nghe người ta nói rằng *người đã nằm xuống kia hẳn là muốn như vậy*. Nhưng tôi không muốn như vậy.

Mẹ tôi lên tiếng. "Lời tuyên bố của chúng tôi ngắn gọn thôi, và sau đó chúng tôi sẽ không trả lời câu hỏi nào. Điều trước tiên, xin có lời cảm ơn vì sự quan tâm lớn lao dành cho gia đình chúng tôi. Dường như thế giới này cũng yêu mến Amy nhiều như chúng tôi vậy. Amy: Chúng ta nhớ giọng nói ấm áp và sự hài hước của con, sự hóm hỉnh hoạt bát và cả trái tim rộng lượng của con nữa. Con thực sự rất tuyệt vời. Chúng ta sẽ đưa con trở về với gia đình. Mẹ biết chúng ta sẽ làm được. Điều thứ hai, chúng tôi không biết rằng con rể của chúng tôi, Nick Dunne, đã ngoại tình cho tới sáng ngày hôm nay. Kể từ khi cơn ác mộng này xảy đến, anh ta rất ít tham gia, ít quan tâm và ít lo lắng hơn là anh ta cần phải tỏ ra như vậy. Cứ cho rằng anh ta là người vô tội, thì chúng tôi vẫn coi hành vi đó là một cú sốc. Với thông tin mới mẻ này, chúng tôi không còn cảm thấy như vậy nữa. Do đó, chúng tôi xin rút lại sự ủng hộ đối với Nick. Khi tiếp tục với công việc điều tra, chúng tôi chỉ có thể hy vọng Amy sẽ quay trở về với chúng tôi. Câu chuyện của Amy phải được tiếp tục. Cả thế giới đang sẵn sàng cho một chương mới trong câu chuyện này."

Amen, tiếng thốt lên của ai đó.

Nick Dunne

Ngày thứ mười mất tích

CHƯƠNG TRÌNH KẾT THÚC, Andie và gia đình Elliott đã khuất khỏi tầm nhìn. Nhà sản xuất của Sharon đá mũi giày cao gót của cô ta để tắt tivi. Mọi người trong phòng đều đang nhìn tôi, chờ đợi một lời giải thích. Vị khách mời tham dự chương trình thì chết sững giữa nhà. Sharon cười quá-mức-rạng-rỡ với tôi, một nụ cười giận dữ làm căng khuôn mặt tiêm Botox của bà ta. Những nếp nhăn trên gương mặt bà ta nằm không đúng chỗ một chút nào.

"Ồ?" Bà ta nói với giọng điềm đạm và uy nghi. "Chuyện này là cái quái gì vậy?"

Tanner xen vào. "Đó chính là quả bom. Nick đã và đang chuẩn bị đầy đủ để hé lộ và bình luận về những hành động của anh ta. Tôi xin lỗi về việc chọn sai thời điểm, nhưng nhìn một cách khác, điều này lại có lợi hơn cho bà, Sharon. Bà sẽ là người nhận được phản ứng đầu tiên từ Nick."

"Tốt hơn hết là anh nên có những điều chết tiệt thú vị để nói, Nick ạ." Bà ta quay đi và lớn tiếng không cụ thể với một ai cả. "Đeo micro vào cho anh ta, chúng ta sẽ tiến hành ngay bây giờ."

Té ra Sharon Schieber lại quá ưu ái tôi. Ở New York, tôi đã luôn nghe được những tin đồn rằng chính bà ta là kẻ ngoại tình, rồi quay lại với chồng mình, một câu chuyện lưu truyền hết sức riêng tư trong giới báo chí. Đó là chuyện gần mười năm về trước, nhưng tôi nhận ra sự thôi thúc muốn cầu xin tha thứ có thể vẫn còn đó. Quả thực vậy. Bà ta tươi cười, nâng niu, phỉnh phờ rồi trêu chọc. Bà ta mím chặt cặp môi đầy đặn và căng bóng về phía tôi với sự chân thành sâu sắc – bàn tay xương xẩu chống dưới cằm – rồi đặt ra những câu hỏi khó, và lần này tôi đã trả lời rất tốt. Tôi không phải một kẻ dối trá về những phẩm chất đáng kinh ngạc của Amy, nhưng tôi cũng không tệ khi tôi buộc phải trở thành kẻ như thế. Tôi trông như một người đàn ông yêu vợ, một người hổ thẹn bởi sự không chung thủy của mình và sẵn sàng sửa chữa lỗi lầm. Đêm hôm trước, mất ngủ và bồn chồn, tôi đã lên mạng và xem Hugh Grant xin lỗi quốc gia trên chương trình của Leno vào năm 1995 vì đã gian díu với một ả gái điếm. Lắp bắp, ngọng nghịu và lúng túng như thể bộ da của anh ta nhỏ hơn cỡ người thực đến hai số vậy. Nhưng không có lời bào chữa nào: "Tôi nghĩ anh hiểu trong cuộc sống có những điều tốt và những điều xấu, và tôi đã làm một điều xấu... và như anh thấy đấy." Chết tiệt, tay này khá đấy chứ – trông anh ta xấu hổ, lo lắng, run rẩy đến mức khiến bạn muốn cầm tay anh ta và nói: Này anh bạn, không nghiêm trọng đến thế đâu, đừng tự hành hạ bản thân mình quá. Đó là hiệu ứng mà tôi nhắm tới. Tôi đã xem đoạn băng đó nhiều đến mức tôi có nguy cơ nói giọng Anh-Anh.

Tôi là người đàn ông giả dối vô cùng: người chồng mà Amy luôn phàn nàn rằng không biết xin lỗi thì cuối cùng đã xin lỗi, bằng cách sử dụng những ngôn từ và cảm xúc vay mượn từ một diễn viên.

Nhưng nó có tác dụng. Sharon, tôi đã làm một việc xấu xa, một việc không thể tha thứ được. Tôi không thể đưa ra lời biện minh nào cho hành động đó cả. Tôi đã hạ thấp bản thân mình tôi chưa từng nghĩ mình sẽ là một kẻ ngoại tình. Điều này là không thể bào chữa, không thể tha thứ được, và tôi chỉ muốn Amy quay về để tôi có thể dành phần còn lại của cuộc đời mình bù đắp cho cô ấy, đối xử với cô ấy như những gì cô ấy xứng đáng.

Ồ, chắc chắn tôi sẽ đối xử với cô ta như những gì cô ta xứng đáng.

Nhưng đây mới là vấn đề, Sharon: Tôi không giết Amy. Tôi không bao giờ làm đau cô ấy. Tôi nghĩ sự việc đang diễn ra ở đây là điều mà trong suy nghĩ của mình tôi vẫn gọi là [cười thầm] hiệu ứng

Ellen Abbott. Đó là vết nhơ đáng xấu hổ và vô cùng tắc trách của ngành báo chí. Chúng ta đã quá quen với việc chứng kiến những vụ sát hại phụ nữ như thế này được sản xuất thành các chương trình giải trí, một điều thật đáng ghê tởm, và trong những chương trình đó, ai là người có tội? Luôn luôn là người chồng. Vì thế tôi cho rằng công chúng và, trong một chừng mực nào đó, kể cả cảnh sát đã bị nhồi nhét một suy nghĩ rằng vụ việc luôn là như vậy. Ngay từ đầu, người ta thực ra đã mặc định rằng tôi là kẻ giết vợ – bởi đó là câu chuyện được kể đi kể lại – và nó sai, sai về mặt đạo đức. Tôi không giết vợ mình. Tôi muốn cô ấy trở về.

Tôi biết Sharon sẽ muốn có một cơ hội để tô vẽ Ellen Abbott như một ả khốn nạn luôn sử dụng những câu chuyện xúc động nhằm tăng thứ bậc xếp hạng cho chương trình. Tôi biết Sharon vương quyền với hai mươi năm trong nghề báo chí, với những cuộc phỏng vấn của bà ta với Arafat, Sarkozy và Obama, sẽ bị xúc phạm bởi chính ý tưởng về Ellen Abbott đó. Tôi (đã từng) là một nhà báo, tôi biết đâu là điểm đáng dùi mũi khoan, và vì vậy khi tôi nói những lời đó – hiệu ứng Ellen Abbott – tôi đã nhận ra miệng Sharon giật giật, đôi lông mày khẽ nhướng lên, toàn bộ nét mặt của bà ta bừng sáng. Đó là vẻ mặt khi bạn nhận ra rằng: Tôi có quan điểm của mình.

Vào cuối buổi phỏng vấn, Sharon đã nắm tay tôi bằng cả hai tay mình – mát dịu và có phần chai sạn, tôi có thể nhận ra bà ta là một tay golf đầy tham vọng – và chúc tôi may mắn. "Tôi sẽ sát sao dõi theo anh đấy, anh bạn của tôi ạ." Bà ta nói, rồi hôn lên má Go và nhanh nhẹn quay đi, sau lưng bà ta còn đầy ghim kẹp để giữ cho phần váy phía trước không bị chùng xuống.

"Anh đã thể hiện hoàn hảo không chịu được." Go dõng dạc nói khi bước ra cửa. "Anh dường như hoàn toàn khác với trước đấy. Kiểm soát được tình hình nhưng không tự mãn. Kể cả quai hàm cũng bớt... khốn nạn."

"Anh không bạnh cằm ra."

"Gần như là vậy. Gặp anh ở nhà sau nhé." Con bé thực sự đấm tôi một cú vào vai theo kiểu cổ vũ người chiến thắng.

Tôi theo dõi cuộc phỏng vấn với Sharon Schieber qua hai kênh – truyền hình cáp và trên mạng. Ngày mai cuộc phỏng vấn của Schieber sẽ lên sóng, và sau đó những cuộc phỏng vấn khác sẽ diễn ra, một hiệu ứng domino với những lời xin lỗi và ăn năn nối tiếp. Tôi đang kiểm soát tình hình. Tôi sẽ không chấp nhận mình là người chồng có thể có tội hoặc người chồng lạnh lùng hay kẻ ngoại tình vô tâm tính nữa. Tôi là người đàn ông mà ai cũng đều biết đến– kẻ mà rất nhiều đàn ông (và phụ nữ) đã từng giống như vậy: Tôi đã ngoại tình, tôi cảm thấy thật tồi tệ, tôi sẽ làm những gì cần phải làm để hàn gắn tình hình bởi vì tôi là một người đàn ông thực sự.

"Chúng ta đang trong một tình thế tương đối tốt." Tanner tuyên bố khi chúng tôi kết thúc buổi phỏng vấn. "Vấn đề với Andie, nó sẽ không kinh khủng đến mức như nó có thể xảy ra, nhờ có cuộc phỏng vấn này với Sharon. Kể từ giờ chúng ta chỉ cần đi trước một bước trong những việc khác."

Go gọi điện tới, và tôi bắt máy. Giọng con bé yếu ớt và thất thanh.

"Cảnh sát đang ở đây với lệnh khám căn lều gỗ...bọn họ cũng đang có mặt tại nhà bố nữa.Bọn họ ... Em sợ lắm."

Go đang ở trong bếp hút thuốc khi chúng tôi tới nơi, và nhìn qua chiếc gạt tàn hào nhoáng của thập niên 70 đầy ắp đầu lọc thuốc lá đó có thể hiểu là con bé đang hút sang gói thuốc thứ hai. Một tay cớm nhãi, vai xuôi lơ trông kỳ cục với mái tóc cắt ngắn sát đầu,mặc bộ cảnh phục ngồi bên cạnh Go trên một chiếc ghế chân cao ở quầy bar.

“Đây là Tyler.” Con bé nói. “Anh ta lớn lên ở Tennessee, anh ta có một con ngựa tên là Custard...”

“Custer.” Tyler sửa lại.

“Custer, và bị dị ứng với lạc. Không phải con ngựa mà là Tyler bị dị ứng. Ồ, và môi trên anh ta bị rách, rất giống vết thương mà các cầu thủ giao bóng thường gặp, nhưng anh ta không chắc tại sao mình lại bị như thế.” Con bé rít một hơi thuốc. Mắt ngấn lệ. “Anh ta đã ở đây được một lúc lâu rồi.”

Tyler cố nhìn tôi một cách lạnh lùng, nhưng rốt cuộc lại nhìn xuống đôi giày được đánh xi sáng bóng của mình.

Boney xuất hiện khi bước qua những cánh cửa trượt bằng kính ở phía sau ngôi nhà. “Ngày trọng đại nhỉ, các chàng trai.” Cô ta nói. “Giá như anh không phiền cho chúng tôi biết trước, Nick, rằng anh có một cô bạn gái. Sẽ tiết kiệm thời gian cho chúng ta biết bao nhiêu.”

“Chúng tôi rất vui được thảo luận về điều đó, cũng như những gì ở bên trong căn lều, cả hai việc chúng tôi đều đang định cho cô biết.” Tanner nói. “Thẳng thắn mà nói, nếu cô từ tốn cho chúng tôi biết chuyện về Andie, biết bao nhiêu nỗi đau đã có thể ngăn chặn được. Nhưng cô cần phải có cuộc họp báo đó cô phải công khai. Thật ghê tởm, khi đưa cô gái đó lên truyền hình như thế.”

“Được rồi.” Boney nói. “Còn chuyện căn lều gỗ.Tất cả các anh muốn đi cùng tôi chứ?” Cô ta quay lưng lại phía chúng tôi, tiên phong đi qua bãi cỏ cuối hè trơ trụi để tới căn lều gỗ. Một mạng nhện kéo vương trên tóc cô ta tựa như một chiếc khăn voan ngày cưới. Cô ta ra hiệu một cách thiếu kiên nhẫn khi thấy tôi không đi theo. “Đi nào.” Cô ta nói. “Không ăn thịt anh đâu.”

Căn lều gỗ được thắp sáng bởi một vài chiếc đèn xách tay, khiến nó trông còn ma mị hơn.

“Lần cuối anh vào đây là khi nào, Nick?”

“Gần đây thôi tôi mới vào căn lều này, trò chơi truy tìm kho báu của vợ đã dẫn tôi tới đây. Nhưng đó không phải đồ của tôi, và tôi cũng không động vào bất cứ thứ gì...”

Tanner cắt ngang: “Khách hàng của tôi và tôi có một giả thuyết mới đáng kinh ngạc...” Tanner mở đầu câu chuyện nhưng rồi tự ngăn mình lại.Kiểu nói bắt chước theo giọng của những chương trình truyền hình nghe chối tai không thể tưởng được và không hề phù hợp chút nào. Tất cả chúng tôi đều co rúm lại.

“Ồ, đáng kinh ngạc cơ đấy, lý thú nhỉ” Boney nói.

“Chúng tôi định báo trước với cô...”

“Thật à? Chọn thời điểm mới thuận tiện làm sao.” Cô ta nói. “Làm ơn hãy ở nguyên đó.” Cánh cửa vào căn lều hờ hững gắn trên bản lề, chiếc khóa hỏng cũng lủng lẳng ở một bên. Gilpin đã vào trong, đang lập danh sách các hiện vật.

“Anh không chơi bằng những cây gậy đánh golf này sao?” Gilpin vừa nói vừa lắc lắc những cây gậy kim loại sáng loáng.

“Không có thứ gì ở đây là của tôi hết – không có thứ gì ở đây là do tôi để vào cả.”

“Thật nực cười, bởi mọi thứ trong này đều phù hợp với những thanh toán mua hàng trên những chiếc thẻ tín dụng cũng không phải của anh đó.” Boney ngắt lời. “Nơi này, trông như thể, bọn họ gọi là gì nhỉ, thiên đường của đàn ông đúng không? Một thiên đường đang trong quá trình hình thành, chỉ cần đợi người vợ ra đi mãi mãi nữa thôi. Tìm cho mình vài trò tiêu khiển tử tế đi, Nick.” Cô ta kéo ra ba

chiếc hộp các-tông lớn và đặt chúng dưới chân tôi.

"Đây là gì vậy?"

Boney ghê tởm dùng đầu ngón tay mở chúng ra mặc dù đã đeo găng. Bên trong là hàng tá DVD khiêu dâm, phơi bày xác thịt đủ màu da và kích cỡ ngoài bìa đĩa.

Gilpin cười khoái trá. "Tôi phải trao nó cho anh, Nick, ý tôi là, đàn ông có nhu cầu của anh ta..."

"Đàn ông vô cùng trực quan, đó là điều mà bạn trai cũ của tôi luôn nói mỗi khi tôi bắt quả tang anh ta." Boney nói.

"Đàn ông vô cùng trực quan, nhưng Nick, thứ kinh tởm này khiến tôi cũng phải đỏ mặt." Gilpin nói. "Nó cũng khiến tôi thấy buồn nôn nữa, một số thứ trong đó, mà tôi không dễ buồn nôn lắm đâu." Anh ta trải ra một vài DVD giống như một cỗ bài khủng khiếp vậy. Hầu hết những tựa đề đều ám chỉ sự bạo hành: *Đi lối sau tàn bạo, Thổi kèn đầy thú tính, Hạ nhục Gái điếm, Làm tình với gái ác dâm, Gái hư bị hiếp dâm tập thể*, và một bộ đĩa có tên *Hành hạ Những ả lẳng lơ*, gồm mười tám tập, mỗi tập lại có hình ảnh những phụ nữ quằn quại trong đau đớn khi những gã đàn ông dâm dật cười cợt và nhét những vật thể vào người họ.

Tôi quay mặt đi.

"Ồ, giờ thì anh ta biết ngượng cơ đấy." Gilpin nhăn nhở cười.

Nhưng tôi đã không đáp trả bởi tôi thấy Go đang được áp giải vào phía sau xe cảnh sát.

Một tiếng sau chúng tôi gặp nhau ở sở cảnh sát. Tanner khuyên không nên làm vậy – tôi khăng khăng là phải làm vậy. Tôi bị hấp dẫn bởi sự phá vỡ mọi tín ngưỡng của anh ta, cái tôi của gã cao bồi triệu phú trong cuộc đua tài cưỡi ngựa hoang. Chúng tôi sẽ cho cảnh sát biết sự thật. Đã đến lúc rồi.

Tôi có thể đương đầu với những mánh khóe của bọn họ – nhưng không phải em gái tôi.

"Tôi đồng ý điều này chỉ vì tôi nghĩ việc bắt giữ anh là không thể tránh khỏi, Nick ạ, dù chúng ta có làm gì đi nữa." Anh ta nói. "Nếu chúng ta cho bọn họ biết chúng ta tới đây để nói chuyện, chúng ta có thể có được thêm một vài thông tin về việc tố tụng chống lại anh. Không tìm thấy xác, bọn họ thực sự sẽ cần một lời thú tội. Vì thế bọn họ sẽ cố dùng bằng chứng để lấn át anh. Và bọn họ có thể cho chúng ta đủ bằng chứng để thực sự chuẩn bị cho việc bào chữa của chúng ta."

"Và chúng ta cho bọn họ biết toàn bộ sự việc, phải không?" Tôi nói. "Chúng ta cho bọn họ biết về các câu đố, những con rối dây và Amy." Tôi thấy hoảng sợ và đau lòng khi phải làm vậy – tôi có thể hình dung cảnh sát lúc này đang khiến em gái tôi vã mồ hôi dưới ánh sáng của mỗi chiếc bóng đèn trần đó.

"Với điều kiện anh để tôi nói." Tanner nói. "Nếu tôi là người nói về vụ mưu hại, bọn họ sẽ không thể sử dụng nó để chống lại chúng ta trước tòa được... nếu chúng ta biện hộ theo cách khác."

Điều đó khiến tôi lo lắng khi luật sư của tôi nhận thấy sự thật là hết sức khó tin.

Gilpin gặp chúng tôi trên bậc thềm của sở cảnh sát, với cola cầm trong tay, bữa tối muộn. Khi anh ta xoay người để đưa chúng tôi vào trong, tôi thấy một tấm lưng ướt nhẹp mồ hôi. Mặt trời đã lặn lâu rồi nhưng vẫn oi bức. Anh ta căng ngang hai cánh tay, chiếc áo phập phồng và lại dính chặt ngay vào lưng anh ta.

"Vẫn nóng quá." Anh ta nói. "Có lẽ đêm nay sẽ còn nóng hơn."

Boney đang đợi chúng tôi trong phòng họp, chính là căn phòng đêm hôm đầu tiên đó. Đêm của Nick Dunne. Mái tóc mềm mại của cô ta đã được tết theo kiểu Pháp và kẹp lên cao phía sau gáy, và cô ta còn tô son nữa. Tôi tự hỏi có phải cô ta có một cuộc hẹn hò hay không. Một tình huống *gặp anh sau nửa đêm nhé*.

"Cô có con chưa?" Tôi vừa hỏi cô ta vừa kéo một ghế.

Trông cô ta có vẻ giật mình và giơ một ngón tay lên. "Một." Cô ta không nói tên, tuổi hay bất cứ điều gì khác. Boney đang trong tâm trạng của công việc. Cô ta cố đợi chúng tôi ổn định xong.

"Cô nói trước đi." Tanner nói. "Cho chúng tôi biết cô đã có được gì nào."

"Hẳn rồi." Boney nói. "Thôi được." Cô ta bật máy ghi âm lên, không cần mào đầu. "Luận điểm của anh, Nick, là anh chưa bao giờ mua hay đụng chạm những đồ vật trong căn lều gỗ trên khu đất của em gái mình."

"Đúng vậy." Tanner trả lời thay tôi.

"Nick ạ, dấu vân tay của anh có trên hầu hết những đồ vật trong căn lều đó."

"Dối trá! Tôi *không* đụng vào thứ gì hết, không một thứ gì trong ấy! Ngoại trừ món quà kỷ niệm mà *Amy để trong đó*."

Tanner chạm vào cánh tay tôi: *Im miệng cho tôi nhờ*.

"Đó là thứ mà hôm nay chúng tôi đã mang tới đây." Tanner nói.

"Nick, dấu vân tay của anh có trên các đĩa phim khiêu dâm, trên những cây gậy đánh golf, trên những chiếc hộp đựng đồng hồ đeo tay, và thậm chí trên chiếc tivi nữa."

Và tôi thấy cảnh tượng đó hiện ra trước mắt, Amy hẳn đã thích thú tới mức nào: giấc ngủ sâu thỏa mãn của tôi (điều mà tôi đã luôn ra oai với cô ta, tôi cho rằng nếu cô ta chỉ cần thoải mái hơn, giống như tôi, chứng mất ngủ của cô ta sẽ không còn nữa) giờ đã chống lại tôi. Tôi có thể hình dung: Amy quỳ xuống, tiếng ngáy của tôi phả hơi nóng lên hai má cô ta trong khi cô ta ấn dấu tay của tôi lên hết thứ này đến thứ khác trong hàng tháng trời. Có thể cô ta đã đánh thuốc mê tôi cũng nên. Tôi nhớ một buổi sáng khi tôi tỉnh dậy, nước dãi dính đầy trên môi, cô ta đã nhìn tôi chăm chú và nói: "Anh ngủ như thể một kẻ bị đọa đày ấy, anh biết không. Hoặc như một kẻ bị đầu độc vậy." Tôi đã là cả hai loại đó mà không hề hay biết.

"Anh có muốn giải thích về những dấu vân tay đó không?" Gilpin hỏi.

"Cho chúng tôi biết những gì còn lại đã." Tanner nói.

Boney đặt lên bàn giữa chúng tôi một tập tài liệu bọc da dày như cuốn kinh thánh, đã bị cháy quanh mép. "Nhận ra thứ này chứ?"

Tôi rùng mình, lắc đầu.

"Đó là nhật ký của vợ anh."

"Ừm, không. Amy không viết nhật ký."

"Thực tế là, cô ấy có viết đấy, Nick ạ. Cô ấy đã viết nhật ký trong khoảng bảy năm." Boney nói.

"Thôi được."

Có chuyện gì đó tồi tệ sắp sửa xảy ra. Một lần nữa, vợ tôi đã rất khôn ngoan.

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ mười mất tích

CHÚNG TÔI LÁI CHIẾC XE CỦA TÔI qua đường phân giới bang để sang đất Illinois, tiến vào khu vực ngoại vi vô cùng kinh khủng của một thị trấn hoang tàn nào đó nằm bên sông, sau đó chúng tôi dành một tiếng đồng hồ lau sạch mọi dấu vết trên chiếc xe, rồi bỏ nó lại đó với chùm chìa khóa còn tra trong ổ. Hãy cứ gọi đó là một vòng luẩn quẩn đi: cặp đôi người Arkansas khá mờ ám đã lái chiếc xe này trước tôi; Amy vùng Ozark rõ ràng là khả nghi; hy vọng một kẻ sa cơ lỡ vận nào đó ở Illinois cũng sẽ có một hồi thích thú với nó.

Sau đấy chúng tôi lái xe trở lại Missouri qua những con đường đồi uốn lượn, cho tới khi tôi thấy mặt hồ Hannafan lấp loáng qua những hàng cây. Bởi Desi có gia đình ở St. Louis, nên anh ta thích cho rằng khu vực này đã có từ lâu, một nơi thuộc Bờ Đông xưa cũ, nhưng anh ta đã nhầm. Hồ Hannafan không được đặt theo tên của một chính khách thuộc thế kỷ mười chín, hay một vị anh hùng trong cuộc Nội chiến. Nó là một hồ tư nhân, được đào bằng máy vào năm 2002 bởi một tay phát triển bất động sản bợ đỡ có tên là Mike Hannafan, một kẻ mà té ra còn làm thêm nghề xử lý rác thải nguy hiểm một cách bất hợp pháp nữa. Cộng đồng dân cư bất trật tự ở đây hiện đang tranh cãi để tìm một tên mới cho hồ của bọn họ. Hồ Collings, tôi chắc chắn cái tên này đã được nhắc đến.

Vậy nên, mặc cho hồ được thiết kế rất hợp lý – một số ít cư dân thuộc tầng lớp thượng lưu được phép chèo thuyền ở đây, nhưng không được dùng động cơ – và ngôi nhà lừng lững rất thẩm mỹ đó của Desi – một tòa lâu đài kiểu Thuỵ Sĩ theo tiêu chuẩn Mỹ – nhưng tôi vẫn chẳng mặn mà. Đó luôn là vấn đề với Desi. Có phải người ở Missouri hay không không quan trọng, nhưng đừng làm ra vẻ "hồ Collings" là hồ Como.

Anh ta tựa vào chiếc Jaguar của mình và hướng ánh mắt về phía ngôi nhà để tôi phải tạm dừng và tán thưởng.

"Bọn anh đã mô phỏng nó theo căn biệt thự nhỏ tuyệt đẹp mà mẹ và anh đã ở tại Brienzersee." Anh ta nói. "Tất cả những gì bọn anh còn thiếu là một dãy núi."

Một thiếu sót khá lớn đấy, tôi nghĩ, nhưng vẫn đặt tay lên cánh tay anh ta và nói. "Đưa em đi xem bên trong ngôi nhà đi. Nó hẳn là đẹp lắm."

Anh ta dẫn tôi đi một vòng loanh quanh trong ngôi nhà, bật cười vì sự loanh quanh đó. Một căn bếp được trang hoàng lộng lẫy – tất cả đều bằng đá granit và crom – phòng khách được thiết kế với những lò sưởi mang phong cách trung tính, nhả khói ra khoảng không gian bên ngoài (nơi mà người dân Trung Tây vẫn gọi là khoảng sân sau) nhìn xuống khu rừng và mặt hồ. Tầng ngầm là phòng giải trí với bàn bi-a, bảng ném phi tiêu, hệ thống âm thanh nổi, một quầy bar nhỏ có bồn rửa và một khoảng không gian ngoài trời của riêng nó (nơi mà người dân Trung Tây gọi là một khoảng sân sau khác). Phòng tắm hơi được đặt bên ngoài phòng giải trí và cạnh hầm rượu. Tầng trên gồm có năm phòng ngủ, căn phòng lớn thứ hai trong số đó anh ta dành cho tôi.

"Anh đã cho sơn lại căn phòng này." Anh ta nói. "Anh biết em thích màu phấn hồng."

Tôi không còn thích màu phấn hồng nữa; đó là từ thời trung học rồi. "Anh thật dễ thương, Desi, cảm ơn anh." Tôi nói, lời cảm ơn chân thành nhất của tôi. Những lời cảm ơn của tôi luôn khá khiên cưỡng. Thường thì tôi sẽ không nói những lời như vậy. Mọi người hay làm những việc mà họ cho rằng mình

phải làm và rồi đợi bạn bày tỏ vô vàn sự cảm kích – bọn họ giống như những nhân viên bán sữa chua kem vậy, phục vụ khách chỉ để nhận tiền boa.

Nhưng Desi thích nhận những lời cảm ơn như một chú mèo thích được chải lông; lưng anh ta cong lên vì khoái lạc. Mà thực ra lúc này đó cũng là một hành động đáng làm.

Tôi đặt túi xuống căn phòng của mình, cố tỏ ra rằng tối nay tôi cần nghỉ ngơi – tôi cần biết người ta phản ứng thế nào trước những lời thú nhận của Andie và liệu Nick đã bị bắt chưa – nhưng dường như tôi vẫn còn phải mệt với những lời cảm ơn nữa. Desi đã đảm bảo rằng tôi sẽ mãi mãi phải chịu ơn anh ta. Anh ta nở một nụ cười theo kiểu có-bất-ngờ-đặc-biệt-lắm rồi nắm tay tôi (*Anh có một thứ khác nữa muốn cho em xem)* và kéo tôi xuống nhà (*Anh thực sự mong là em sẽ thích điều này)* đi qua hành lang rồi ra khỏi căn bếp (*Mất rất nhiều công sức, nhưng hoàn toàn xứng đáng.)*.

"Anh thực sự mong em sẽ thích điều này." Anh ta nói lại câu đó, và mở toang cánh cửa.

Đó là một căn phòng bằng kính, một căn nhà kính thì đúng hơn. Bên trong là hoa tuy-lip, hàng trăm bông, đủ các sắc màu. Hoa tuy-lip nở vào giữa tháng Bảy trong ngôi nhà bên hồ của Desi. Trong không gian đặc biệt của chúng để dành tặng một cô gái vô cùng đặc biệt.

"Anh biết hoa tuy-lip là loài hoa yêu thích của em, nhưng mùa hoa ngắn quá." Desi nói. "Vì vậy anh đã điều chỉnh nó vì em. Chúng sẽ nở quanh năm."

Anh ta choàng tay ôm eo tôi và dẫn tôi về phía những bông hoa để tôi có thể thưởng thức chúng một cách trọn vẹn.

"Tuy-lip nở bất cứ ngày nào trong năm sao." Tôi nói và cố khiến đôi mắt mình trở nên long lanh. Hoa tuy-lip là loài hoa yêu thích của tôi từ thời trung học. Khi ấy chúng là loài hoa yêu thích của tất cả mọi người, cũng như hoa đồng tiền vào cuối những năm 80 vậy. Giờ thì tôi thích hoa phong lan kia, một loài hoa về cơ bản đối lập hoàn toàn với hoa tuy-lip.

"Có bao giờ Nick nghĩ đến những thứ như thế này cho em chưa?" Desi thì thầm bên tai tôi khi những bông tuy-lip đung đưa bên dưới hệ thống tưới phun sương.

"Nick thậm chí chưa bao giờ nhớ là em thích hoa tuy-lip kia." Tôi nói, đó là câu trả lời thật.

Quả là ngọt ngào, trên cả ngọt ngào, hành động đó. Căn phòng hoa của riêng tôi, như thể một câu chuyện cổ tích vậy. Nhưng tôi cảm thấy có phần lo lắng: Tôi mới chỉ gọi cho Desi hai mươi tư giờ trước đây, và những bông hoa này không phải mới được trồng, căn phòng đó cũng không có mùi sơn mới. Điều này khiến tôi phải tự hỏi: số lượng thư trong những năm qua có phần nhiều hơn và giọng văn đầy đau khổ đó... tự bao giờ anh ta đã muốn đưa tôi đến đây vậy? Và anh ta nghĩ tôi sẽ lưu lại đây bao lâu? Đủ lâu để thưởng ngoạn những bông tuy-lip hé nở mỗi ngày trong một năm sao.

"Chúa ơi, Desi." Tôi nói. "Điều này giống như một câu chuyện cổ tích vậy."

"Câu chuyện cổ tích của em." Anh ta nói. "Anh muốn em thấy cuộc sống có thể thế nào."

Trong những câu chuyện cổ tích luôn luôn có vàng. Tôi chờ đợi anh ta cho tôi một đống tiền, một chiếc thẻ tín dụng loại mỏng, hoặc thứ gì đó có thể dùng được kia. Chuyến tham quan lại loanh quanh trở qua các phòng để tôi có thể ồ và à về những chi tiết mà tôi đã bỏ lỡ trong lần tham quan đầu tiên. Và rồi chúng tôi quay trở lại phòng ngủ của tôi, căn phòng của một cô gái với sa tanh và lụa, màu hồng và vải nhung lông, ngọt ngào như kẹo dẻo và kẹo bông. Khi tôi chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi để ý thấy bờ tường bao quanh ngôi nhà rất cao.

Tôi buột miệng, một cách căng thẳng.“Desi, anh có thể để lại cho em một chút tiền được không?”

Anh ta quả thực đã vờ tỏ ra ngạc nhiên. “Giờ em đâu cần đến tiền nữa, phải vậy không?” Anh ta nói. “Em không cần phải trả tiền thuê nhà; ngôi nhà này sẽ luôn có đầy đủ đồ ăn thức uống. Anh có thể mang quần áo mới tới cho em. Điều đó không có nghĩa là anh không thích em trong bộ đồ kiểu cô nàng đi câu này.”

“Chỉ là em nghĩ một ít tiền mặt sẽ khiến em cảm thấy thoải mái hơn. Nếu có chuyện gì xảy ra. Nếu em cần phải rời khỏi đây gấp.”

Anh ta mở ví và lấy ra hai tờ hai mươi đô-la. Nhẹ nhàng đặt chúng vào tay tôi. “Của em đây.” Anh ta nói một cách bao dung.

Tôi tự hỏi liệu có phải mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn chăng.

Nick Dunne

Ngày thứ mười mất tích

TÔI ĐÃ PHẠM PHẢI MỘT SAI LẦM, khi tỏ ra quá tự mãn. Dù cuốn nhật ký kia là cái quái quỷ gì đi nữa, nó cũng sẽ hủy hoại tôi. Tôi đã có thể thấy trước mắt mình bìa sách của cuốn tiểu thuyết tội phạm thực sự đó: bức ảnh cưới đen trắng của chúng tôi trên nền đỏ của máu, lời giới thiệu trên bìa cuốn sách: *kèm theo mười sáu trang những bức ảnh chưa từng được công bố và những dòng nhật ký có thật của Amy Elliott Dunne – giọng nói từ thế giới bên kia...* Tôi thấy nó kỳ lạ và cũng khá dễ thương, những lạc thú tội lỗi của Amy, những cuốn sách viết về tội phạm hạng bét mà tôi đã phát hiện được ở chỗ này, chỗ kia trong ngôi nhà của chúng tôi. Tôi đã cho rằng có thể cô ta đang thư giãn, tự cho phép mình đọc sách kiểu trên bãi biển đó chăng.

Không. Cô ta chỉ đang nghiên cứu mà thôi.

Gilpin kéo một chiếc ghế về phía mình, ngồi xoay ngược, và khoanh tay nghiêng về phía tôi – tạo hình một tên cớm trong phim của anh ta. Đã gần nửa đêm rồi, nhưng có cảm giác như còn muộn hơn thế.

"Hãy cho chúng tôi biết vợ anh đã ốm thế nào trong vài tháng gần đây." Anh ta nói.

"Ốm ư? Amy chưa bao giờ ốm cả. Cả năm cô ấy mới cảm lạnh một lần, có lẽ thế."

Boney cầm cuốn sách lên, lật đến trang đã được đánh dấu. "Tháng trước anh đã pha chế cho Amy và anh một vài thứ đồ uống, khi ngồi ở hiên sau nhà. Cô ấy viết ở đây là đồ uống ngọt không tưởng nổi và mô tả những triệu chứng mà cô ấy nghĩ là bị dị ứng: *Tim tôi đập nhanh, lưỡi sưng lên làm nghẹn cổ họng tôi. Chân tôi như nhũn ra khi Nick dìu tôi lên nhà.*" Cô ta đặt một ngón tay xuống để đánh dấu phần nhật ký đang đọc dở và ngước lên nhìn như có thể tôi đang không chú ý lắng nghe vậy. "Khi cô ấy tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau: *Đầu tôi đau và bụng tôi nôn nao, nhưng kỳ quái hơn là móng tay có màu xanh nhợt, và khi soi gương, tôi thấy môi mình cũng vậy. Hai ngày sau đó tôi đã không tiểu tiện được. Tôi cảm thấy yếu vô cùng.*"

Tôi lắc đầu với sự ghê tởm. Tôi đã trở nên gắn bó với Boney; tôi đã tưởng cô ta tốt đẹp hơn kia.

"Có phải đây là chữ viết của vợ anh không?" Boney nghiêng cuốn sách về phía tôi. Tôi thấy màu mực đen đậm và chữ viết của Amy, đan vào nhau như một biểu đồ của cơn sốt.

"Phải, tôi nghĩ vậy."

"Chuyên gia phân tích chữ viết của chúng tôi cũng cho là vậy."

Boney nói những lời đó với một niềm tự hào nhất định, và tôi nhận ra: Đây là vụ án đầu tiên hai người này từng thực hiện mà có sự tham gia của các chuyên gia bên ngoài, một vụ đòi hỏi bọn họ phải liên hệ với những người chuyên thực hiện các công việc đặc biệt như phân tích chữ viết.

"Anh biết chúng tôi tìm hiểu được điều gì khác khi chúng tôi đưa đoạn nhật ký này cho chuyên gia y khoa của chúng tôi không, Nick?"

"Nhiễm độc." Tôi buột miệng. Tanner nhăn mặt nhìn tôi: *Yên nào*.

Boney lắp bắp trong một giây; đây không phải là thông tin mà tôi định cung cấp.

"Đúng vậy, Nick, cảm ơn anh: nhiễm độc chất chống đông." Cô ấy nói. "Rất phổ biến. Cô ấy may mắn là đã sống sót."

"Cô ấy không *sống sót*, bởi chuyện đó chưa từng xảy ra." Tôi nói. "Như cô đã nói, chuyện đó rất phổ biến, nó được bịa ra từ những thông tin tìm kiếm được trên Internet."

Boney nhíu mày nhưng không phản bác. "Cuốn nhật ký không phải là bức tranh đẹp đẽ gì về anh, Nick ạ." Cô ta tiếp tục, một ngón tay lần theo bím tóc tết. "*Bạo hành* – anh đối xử thô bạo với cô ấy. *Căng thẳng* – anh nổi giận nhanh chóng. Quan hệ tình dục gần như là *hiếp dâm*. Cô ấy đã rất sợ anh trong phần cuối cuốn nhật ký này. Rất đau lòng khi phải đọc nó. Khẩu súng mà chúng ta còn đang băn khoăn đó, cô ấy nói muốn có nó bởi cô ấy sợ anh. Đây là đoạn nhật ký cuối cùng: *Người đàn ông này có thể giết tôi. Người đàn ông này có thể giết tôi*. Chính cô ấy đã nói vậy."

Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi cảm thấy như mình sắp nôn mửa đến nơi. Sợ hãi, gần như vậy, và sau đó là cơn thịnh nộ nổi lên. *Con khốn chết tiệt, con khốn chết tiệt, khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp*.

"Quả là một lời ghi chú thông minh và thuận tiện để cô ta có thể tạo ra một cái kết mở phải không." Tôi nói. Tanner đặt một bàn tay lên tay tôi để nhắc tôi im lặng.

"Có vẻ như anh đang muốn giết cô ấy thêm một lần nữa, ngay bây giờ, thì phải." Boney nói.

"Anh chẳng làm gì khác ngoài việc nói dối chúng tôi, Nick ạ." Gilpin nói. "Anh nói anh ở bờ sông sáng hôm đó. Những người chúng tôi hỏi chuyện đều nói anh ghét bờ sông. Anh nói anh không biết gì về đám đồ được mua bằng những chiếc thẻ tín dụng đã tiêu hết hạn mức đó. Giờ thì chúng ta có hẳn một căn lều đầy những vật dụng y hệt, *và chúng đều có dấu vân tay của anh*. Chúng ta có một bà vợ phải chịu đựng những chuyện như nhiễm độc chất chống đông nhiều tuần trước khi cô ấy *biến mất*. Ý tôi là, hãy thôi đi." Anh ta tạm dừng lại để chờ phản ứng.

"Có điều gì khác trong đoạn viết đó không?" Tanner hỏi.

"Chúng tôi có thể khẳng định rằng anh đã có mặt ở Hannibal, nơi mà chiếc xắc tay của vợ anh đã xuất hiện vài ngày sau đó." Boney nói. "Chúng tôi có một người hàng xóm nghe được việc hai người đã to tiếng vào đêm hôm trước. Việc có thai ngoài ý muốn của anh. Một quán bar được mượn từ tiền của vợ anh và sẽ là tài sản của cô ấy trong trường hợp hai người ly dị. Và dĩ nhiên, *dĩ nhiên*: Một cô bạn gái bí mật trong hơn một năm."

"Ngay bây giờ chúng tôi có thể giúp anh, Nick." Gilpin nói. "Một khi chúng tôi bắt anh rồi, chúng tôi không thể giúp gì được nữa."

"Các anh chị đã tìm thấy cuốn nhật ký ở đâu vậy? Ở nhà của bố Nick?" Tanner hỏi.

"Đúng vậy." Boney nói.

Tanner gật đầu với tôi: *Đó là thứ mà chúng ta đã không tìm thấy*. "Để tôi đoán nhé: lời gợi ý nặc danh phải không?"

Không tay cớm nào nói một lời.

"Tôi có thể hỏi các anh chị đã tìm thấy nó ở đâu trong căn nhà được không?" Tôi hỏi.

"Trong lò sưởi. Tôi biết anh nghĩ là anh đã đốt nó. Nó bén lửa, nhưng mồi lửa quá yếu; nó chỉ cháy âm ỉ. Vì thế chỉ những mép giấy bên ngoài bị cháy thôi." Gilpin nói. "Một việc cực kỳ may mắn cho chúng tôi."

Lò sưởi – một trò đùa riêng tư khác của Amy! Cô ta đã luôn thể hiện sự ngạc nhiên vì tôi hiểu quá ít về những thứ mà đàn ông cần phải hiểu. Trong lần tìm kiếm của chúng tôi, tôi thậm chí đã ngó vào chiếc lò sưởi cũ kỹ đó của bố mình, với ống thông khí, dây dẫn và đầu nối, rồi lùi lại vì không thoải mái, vì sợ.

"Đó không phải là may mắn. Anh không thể tự tìm ra nó." Tôi nói.

Boney khẽ nhếch mép trái lên cười. Cô ta ngả người về sau và chờ đợi, thoải mái như diễn viên trong một quảng cáo trà đá vậy. Tôi gật đầu với Tanner đầy tức tối: *Anh nói đi*.

"Amy Elliott Dunne vẫn còn sống, và cô ta đang đổ tội cho Nick Dunne về cái chết của mình." Anh ta nói. Tôi đan hai tay vào nhau và ngồi thẳng người, cố làm bất cứ điều gì để giữ mình tỉnh táo. Boney nhìn tôi chằm chằm. Tôi cần một tẩu thuốc, một cặp kính để có thể ngay lập tức bỏ chúng xuống nhằm tăng phản ứng, và một bộ từ điển bách khoa thư đặt dưới khuỷu tay nữa. Tôi cảm thấy chóng mặt. *Không* được cười.

Boney chau mày. "Lại gì nữa đây?"

"Amy còn sống và vẫn rất ổn, cô ta đang đổ tội cho Nick." Người đại diện của tôi nhắc lại.

Bọn họ quay sang nhìn nhau, nhoài mình qua chiếc bàn: *Có thể tin được gã này không vậy?*

"Tại sao cô ấy lại làm vậy?" Gilpin vừa hỏi vừa dụi mắt.

"Bởi vì cô ta ghét anh ấy. Quá rõ ràng. Anh ấy là một gã chồng khốn nạn."

Boney nhìn xuống sàn nhà, thở hắt ra. "Tôi hoàn toàn đồng ý với anh ở điểm này."

Cùng lúc đó, Gilpin thốt lên: "Ôi, vì Chúa."

"Có phải cô ấy bị *điên* không, Nick?" Boney nói và ngả người gần lại. "Điều mà anh nói, thật điên rồ. Anh có hiểu tôi nói gì không? Sẽ phải mất, bao lâu nhỉ, sáu tháng, một *năm*, để dựng lên tất cả những chuyện này ư. Cô ấy có lẽ phải căm ghét anh lắm, để những mong làm hại anh – một sự hãm hại hết mức có thể, vô cùng nghiêm trọng và khủng khiếp – trong một *năm.* Anh có biết rằng duy trì sự căm hận trong một khoảng thời gian dài như vậy khó đến thế nào không?"

Cô ta có thể làm được. Amy có thể làm được.

"Tại sao không chỉ đơn giản là ly dị một tên khốn như anh thôi?" Boney cáu kỉnh nói.

"Điều đó sẽ không thỏa mãn… nhận thức về sự công bằng của cô ta." Tôi trả lời. Tanner nhìn tôi một lần nữa.

"Chúa ơi, Nick, anh không mệt mỏi vì tất cả những điều này à?" Gilpin nói. "Chúng tôi có lời nói của vợ anh: *Tôi nghĩ anh ta có thể giết tôi*."

Có ai đấy đã cho bọn họ biết, tại một thời điểm nào đó, nhắc đến tên của nghi phạm thật nhiều sẽ khiến hắn ta cảm thấy thoải mái và thân thuộc. Tương tự như việc bán hàng vậy.

"Gần đây anh đã tới nhà của bố anh phải không, Nick?" Boney hỏi. "Vào ngày chín tháng Bảy?"

Chết tiệt. *Đó* là lý do tại sao Amy đã thay đổi mã số thiết bị báo động. Tôi phải chống chọi với sự ghê tởm dữ dội về bản thân mình: rằng vợ tôi đã chơi tôi đến hai lần. Không chỉ cô ta lừa tôi tin rằng cô ta vẫn yêu tôi, cô ta còn thực sự *ép tôi phải tự vướng chân vào vụ này*. Con đàn bà hiểm ác, vô cùng hiểm ác. Tôi gần như phá lên cười. Lạy Chúa tôi, tôi căm ghét cô ta, nhưng cũng phải ngưỡng mộ

ả khốn nạn này.

Tanner lên tiếng: "Amy đã dùng những câu đố của mình để ép buộc thân chủ của tôi phải tới những địa điểm khác nhau, nơi cô ta đã để lại vật chứng – Hannibal, nhà của bố anh ấy – để anh ấy phải chịu tội. Thân chủ của tôi và tôi đã mang theo những câu đố này. Như một sự hợp tác."

Anh ta lấy ra các câu đố và những lời nhắn nhủ yêu thương, xòe ra trước mặt đám cảnh sát như một trò ảo thuật với những quân bài. Tôi vã mồ hôi trong khi bọn họ đọc chúng, rồi thuận lòng ngước nhìn lên và nói với tôi rằng mọi chuyện giờ đã rõ ràng.

"Được rồi. Anh nói rằng Amy căm ghét anh đến mức cô ấy tốn hàng tháng trời để âm mưu đổ tội cho anh về cái chết của mình?" Boney hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ và thận trọng của một phụ huynh đang tỏ ra thất vọng.

Tôi thể hiện một bộ mặt vô cảm với cô ta.

"Những thứ này không có vẻ gì giống một phụ nữ đang tức giận cả, Nick ạ." Cô ta nói. "Cô ấy mong mỏi muốn xin lỗi anh, đề nghị hai người bắt đầu lại, để anh biết cô ấy yêu anh nhiều đến thế nào: *Anh thật ấm áp – anh là mặt trời của em. Anh thật giỏi giang, anh thật dí dỏm*."

"Ồ, chết tiệt làm sao."

"Một lần nữa, Nick, phản ứng đó vô cùng lạ thường đối với một người đàn ông vô tội." Boney nói. "Chúng ta đang ở đây, đang đọc những lời ngọt ngào, có thể là những lời cuối cùng của vợ anh dành cho anh, còn anh thì thực sự tỏ ra giận dữ. Tôi vẫn nhớ đêm đầu tiên ấy: Amy mất tích, anh bước vào đây, chúng tôi giữ anh trong chính căn phòng này trong vòng bốn-mươi-lăm phút, và trông anh rất *buồn chán*. Chúng tôi theo dõi anh trên thiết bị giám sát, anh gần như đã ngủ thiếp đi."

"Chuyện đó chẳng có liên quan với bất cứ điều gì..." Tanner lên tiếng.

"Tôi đã cố giữ bình tĩnh."

"Anh trông rất, rất bình tĩnh." Boney nói. "Ngay từ đầu, anh đã hành xử... không phù hợp chút nào. Vô cảm, xấc xược."

"Đó là con người tôi, cô không thấy sao? Tôi là kẻ khắc kỷ. Đến quá mức cần thiết. Amy biết điều này... Cô ta lúc nào phàn nàn về việc đó. Rằng tôi không đủ cảm thông, rằng tôi tự thu mình lại, rằng tôi không thể đối mặt với những cảm xúc khó khăn – như nỗi buồn, hay tội lỗi. Cô ta *đã hiểu* rằng trông tôi sẽ hết sức khả nghi. Mẹ kiếp! Hãy gặp Hilary Handy đi, cô làm được chứ? Gặp cả Tommy O'Hara nữa. Tôi đã nói chuyện với bọn họ rồi đấy! Họ sẽ cho cô biết cô ta là người thế nào."

"Chúng tôi đã nói chuyện với bọn họ." Gilpin nói.

"Và?"

"Hilary Handy đã cố tự tử hai lần kể từ thời trung học. Tommy O'Hara đã hai lần phải cai nghiện rượu."

"Có thể là vì *Amy*."

"Hoặc vì bọn họ đều là những người có xu hướng phạm tội và vô cùng bất ổn." Boney nói. "Hãy quay trở lại với trò chơi truy tìm kho báu đã nào."

Gilpin đọc to câu đố thứ hai bằng giọng đều đều thong thả.

Anh đưa em đến để nghe anh bầu bạn

Những cuộc phiêu lưu thời niên thiếu của anh: chiếc mũ không chóp, chiếc quần jeans không lành

Chỉ có chúng mình, mặc kệ những kẻ khác

Một nụ hôn vụng trộm… vờ như duyên mình đã tạc.

"Anh nói nó được viết ra để ép anh tới Hannibal sao?" Boney nói.

Tôi gật đầu.

"Nó không nói gì tới Hannibal ở bất cứ đâu trong này cả." Cô ta nói. "Thậm chí còn không ám chỉ về nơi đó nữa kia."

"Chiếc mũ lưỡi trai, đó là lời trò đùa xưa cũ giữa hai chúng tôi về..."

"Ồ, một trò đùa giữa hai người sao." Gilpin nói.

"Thế còn câu đố tiếp theo, ngôi nhà nhỏ màu nâu thì sao?" Boney hỏi.

"Để tìm đến ngôi nhà của bố tôi." Tôi nói.

Nét mặt Boney lại trở nên lạnh lùng. "Nick, ngôi nhà của bố anh có màu xanh lam cơ mà." Cô ta quay sang Tanner với đôi mắt sáng rực: *Đây là thứ mà các anh muốn cung cấp cho tôi sao?*

"Nghe có vẻ như anh đang bịa ra 'những trò đùa bí mật giữa hai người' trong các câu đố này vậy." Boney nói. "Ý tôi là, anh muốn nói đến sự thuận tiện: Chúng tôi phát hiện ra anh đã tới Hannibal, anh biết gì không, câu đố này bí mật ám chỉ *đi tới Hannibal*."

"Món quà cuối cùng này…" Tanner vừa nói vừa nhấc chiếc hộp đặt lên bàn. "…là một gợi ý không quá khó hiểu. Con rối Punch và Judy. Tôi chắc là cô biết, Punch giết Judy và con cô ta. Món đồ này là do thân chủ của tôi phát hiện được. Chúng tôi muốn chắc chắn là các anh chị có nó."

Boney kéo chiếc hộp sang bên, đeo găng tay cao su vào, và nhấc những con rối ra ngoài. "Nặng." Cô ta nói. "Và cứng." Cô ta kiểm tra viền đăng ten trên váy của con rối Judy và chiếc áo sặc sỡ của con rối Punch. Cô ta nhặt con rối chồng lên, xem xét kỹ cán cầm bằng gỗ đặc có các rãnh xẻ.

Cô ta đờ người, mày chau lại, con rối nằm trong tay cô ta. Rồi cô ta xoay ngược con rối vợ khiến chiếc váy của nó bị tốc lên.

"Con rối này không có tay cầm." Cô ta quay về phía tôi. "Con rối này từng có tay cầm phải vậy không?"

"Làm sao tôi biết được?"

"Một tay cầm có kích thước khoảng 5x10 cm, rất dày và nặng, có đường xẻ rãnh ăn vào trong để cầm nắm dễ dàng hơn?" Cô ta gắt gỏng nói. "Một tay cầm trông như một cây gậy chết tiệt ấy?"

Cô ta nhìn tôi chằm chằm và tôi có thể hiểu cô ta đang nghĩ gì: *Anh là một gã thích giở trò. Anh là tên rối loạn nhân cách chống xã hội. Anh là kẻ giết người.*

Amy Elliott Dunne

Ngày thứ mười một mất tích

TỐI NAY CÓ CUỘC PHỎNG VẤN được hết sức chờ đợi của Nick với Sharon Schieber. Tôi sẽ xem nó cùng với một chai rượu ngon sau khi đã tắm nước nóng, và sẽ ghi âm để có thể ghi chép lại những lời dối trá của anh ta. Tôi muốn ghi lại từng lời phóng đại, những gì chỉ có một nửa sự thật, những gì là bịa đặt và giả tạo mà anh ta thốt ra, để tôi có thể nung nấu sự căm giận của mình đối với anh ta. Tình hình đã nằm ngoài tầm kiểm soát sau cuộc phỏng vấn trên trang cá nhân đó – *một* cuộc phỏng vấn ngẫu hứng với một kẻ say! – và tôi không thể cho phép điều đó lại xảy ra được. Tôi sẽ không mềm yếu. Tôi không phải là một con ngốc. Dẫu vậy, tôi vẫn háo hức được nghe những suy nghĩ của anh ta về Andie khi hiện giờ cô ta đang đau khổ. Lời tuyên bố của anh ta.

Tôi muốn xem một mình, nhưng Desi cứ lởn vởn quanh tôi suốt cả ngày, lượn ra lượn vào bất kể căn phòng nào tôi bước vào, giống như một thời điểm thời tiết xấu bất thường, không thể tránh được vậy. Tôi không thể yêu cầu anh ta đi vì đây là nhà của anh ta. Tôi đã thử nhưng không ích gì. Anh ta sẽ nói rằng muốn kiểm tra hệ thống đường nước ở tầng hầm hoặc xem trong tủ lạnh còn thức ăn gì cần phải mua hay không.

Việc này sẽ còn tiếp diễn, tôi nghĩ. Cuộc sống của tôi sẽ tiếp tục như thế này. Anh ta sẽ xuất hiện khi anh ta muốn và ở lại bao lâu tùy thích, anh ta sẽ đi quanh quẩn, nói chuyện, rồi ngồi xuống và ra hiệu cho tôi cùng ngồi, anh ta sẽ mở một chai rượu rồi bất thình lình chúng tôi sẽ cùng ăn, không có cách nào để dừng chuyện này lại được.

"Thực sự là em kiệt sức rồi." Tôi nói.

"Làm vui lòng ân nhân của em một lúc nữa đi." Anh ta đáp lại, và trượt một ngón tay dọc theo li quần mình.

Anh ta biết về cuộc phỏng vấn của Nick tối nay, vì thế anh ta đã ra ngoài và quay trở lại với tất cả những đồ ăn yêu thích của tôi: phô-mai Manchego, kẹo chocolate tươi, một chai rượu Sancerre lạnh và thậm chí anh ta, vừa nhăn mặt, vừa chìa ra món phô-mai tương ớt Frito mà tôi đã rất thích khi còn là Amy Vùng Ozark. Anh ta rót rượu. Chúng tôi có một thỏa thuận ngầm là không nhắc chi tiết về chuyện đứa bé, cả hai đều hiểu việc sảy thai ám ảnh thế nào với gia đình tôi, và sẽ thật tệ khi tôi phải nói về điều đó.

"Anh muốn nghe xem con người đáng ghê tởm đó phải viện lý lẽ gì cho mình." Anh ta nói. Desi hiếm khi dùng từ *tên khốn nạn* hay *kẻ đê tiện*; anh ta dùng từ *con người đáng ghê tởm*, nghe có vẻ cay độc hơn qua miệng lưỡi của anh ta.

Một tiếng sau, chúng tôi đã ăn xong bữa tối nhẹ do Desi chuẩn bị, nhâm nhi loại rượu mà đã anh ta mang đến. Desi cho tôi cắn một miếng phô-mai và chia cho tôi một viên kẹo chocolate tươi. Anh ta đưa cho tôi chính xác mười miếng Frito và rồi giấu chiếc túi đi. Anh ta không thích mùi đó; nó khiến anh ta khó chịu, anh ta nói vậy, nhưng thứ anh ta thực sự không thích lại chính là cân nặng của tôi. Giờ thì chúng tôi đang ngồi cạnh nhau trên sofa, đắp chung chiếc chăn len, bởi Desi đã chỉnh điều hòa không khí để có mùa thu trong tháng Bảy. Tôi thì cho rằng anh ta làm vậy để có thể nhóm lửa lên và buộc chúng tôi phải cùng đắp chăn; hình như anh ta còn có một viễn cảnh tháng Mười cho hai chúng tôi. Anh ta thậm chí đã mang tới cho tôi một món quà – một chiếc áo len chui đầu màu tím hoa thạch

thảo – và tôi để ý thấy nó hợp với cả màu của chiếc chăn và chiếc áo len màu xanh chàm của Desi nữa.

"Em biết không, hàng thế kỷ qua, những gã đàn ông đáng thương đều bạo hành những phụ nữ có tính cách mạnh mẽ, những người có thể đe dọa tới sự nam tính của bọn họ." Desi đang thao thao bất tuyệt. "Bọn họ có tâm thế yếu đuối, nên bọn họ cần sự kiểm soát đó..."

Tôi thì đang nghĩ về một loại kiểm soát khác. Tôi đang nghĩ về sự kiểm soát dưới thứ vỏ bọc của sự quan tâm: *Đây là áo len khi trời trở lạnh, em yêu, giờ thì mặc nó vào để nó phù hợp với viễn tưởng của anh*.

Ít nhất thì Nick không làm vậy. Nick để tôi làm điều mà tôi muốn.

Tôi chỉ muốn Desi ngồi yên và im lặng. Còn anh ta thì cứ bồn chồn và lo lắng, như thể đối thủ của anh ta đang ở trong căn phòng này cùng chúng tôi vậy.

"Suyt." Tôi nói khi khuôn mặt xinh đẹp của tôi xuất hiện trên màn hình, rồi một bức ảnh khác và một bức khác nữa, như những chiếc lá rơi, một nghệ thuật tạo hình về Amy.

"Cô ấy là cô gái mà *mọi* cô gái đều mong muốn trở thành." Giọng dẫn chuyện của Sharon vang lên. "Xinh đẹp, thông minh, truyền cảm hứng và rất giàu có."

"Anh ta là người đàn ông mà tất cả đàn ông đều ngưỡng mộ..."

"Không phải người đàn ông này." Desi lẩm bẩm.

"...đẹp trai, hài hước, thông minh và quyến rũ."

"Nhưng vào ngày mùng năm tháng Bảy, thế giới tưởng như hoàn hảo của họ đã sụp đổ khi Amy Elliott Dunne biến mất vào lễ kỷ niệm năm năm ngày cưới của họ."

Tổng kết, tóm tắt, khái quát. Những bức ảnh của tôi, của Andie, và của Nick. Một loạt ảnh về phiếu khám thai và những hóa đơn chưa thanh toán. Tôi thực sự đã làm rất tốt. Nó giống như hoàn thiện một bức tranh vẽ trên tường, rồi bước lùi lại và nghĩ: *Thật hoàn hảo* vậy..

"Và bây giờ, phỏng vấn độc quyền, Nick Dunne đã phá vỡ sự im lặng, không chỉ về sự biến mất của vợ anh ta mà còn về cuộc ngoại tình và *tất cả những tin đồn đó*."

Tôi cảm thấy vô cùng ấm lòng vì Nick đang đeo chiếc cà-vạt yêu thích tôi mua cho anh ta, chiếc cà-vạt mà anh ta nghĩ, hoặc đã nghĩ, là quá sáng và nữ tính. Đó là màu tím lông chim công khiến mắt anh ta gần như chuyển sang ánh tím. Anh ta đã mất cái bụng phệ tự mãn khốn nạn đó trong một tháng vừa rồi: mỡ bụng biến mất, mặt phính không còn, cằm bớt chẻ hơn. Tóc anh ta được tỉa chứ không phải cắt – tôi hình dung Go đã tỉa bớt tóc cho anh ta ngay trước khi lên hình, trong vai Mẹ Mo, cưng nựng anh ta, làm cử chỉ liếm nước bọt vào ngón tay cái để lau đi một vết gì đó ở gần cằm của anh ta. Anh ta đang đeo cà-vạt của tôi và khi anh ta nhấc tay lên thể hiện một cử chỉ, tôi thấy anh ta còn đang đeo đồng hồ của tôi nữa, chiếc Bulova Spaceview theo phong cách cổ điển mà tôi mua tặng anh ta nhân sinh nhật ba mươi ba tuổi, chiếc đồng hồ mà anh ta chưa từng đeo bởi nó *không phải là con người anh ta*, mặc dù nó hoàn toàn phù hợp.

"Anh ta ăn mặc quá chỉn chu đối với một người đàn ông cho rằng vợ mình đang mất tích." Desi mỉa mai. "Mừng là anh ta đã không bỏ qua việc chăm sóc móng tay."

"Nick không bao giờ chăm sóc móng tay cả." Tôi vừa nói vừa liếc nhìn những móng tay được đánh

bóng của Desi.

"Vào thẳng vấn đề nào, Nick." Sharon nói. "Anh có liên quan gì tới việc mất tích của Amy không?"

"Không. Không. Hoàn toàn không, một trăm phần trăm là không." Nick nói và giữ cách giao tiếp bằng ánh mắt đã được tập luyện rất tốt. "Nhưng để tôi nói điều này, Sharon, tôi không hoàn toàn vô tội, không hoàn toàn không đáng trách, cũng không phải là một người chồng tốt. Nếu tôi không quá lo lắng cho sự an toàn của Amy, tôi sẽ nói đây là một điều tốt, theo một góc nhìn, thì sự biến mất của cô ấy..."

"Xin lỗi, Nick, nhưng tôi nghĩ rất nhiều người sẽ thấy thật khó tin khi anh nói vậy trong khi vợ anh vẫn đang mất tích."

"Đó là cảm giác tồi tệ và kinh khủng nhất trên thế giới này, và tôi muốn cô ấy quay trở về hơn bất cứ điều gì. Tất cả những gì tôi muốn nói đây là điều ác tâm nhất khiến tôi phải mở mắt mình. Bạn ghét phải tin rằng bạn thực sự là một gã đàn ông tồi tệ đến mức phải có những sự việc như vậy mới kéo bạn ra khỏi cái vỏ bọc ích kỷ và đánh thức bạn trước sự thật rằng bạn là tên khốn may mắn nhất trên thế giới này. Ý tôi là, tôi đã có được người phụ nữ xứng đáng với mình, thậm chí còn *tốt hơn*, về mọi mặt, và tôi đã để cho những tự ti của bản thân mình – mất việc làm, không đủ khả năng chăm lo cho gia đình mình, ngày một già đi – che lấp tất cả những điều đó."

"Ôi, thôi đi..." Desi bắt đầu, và tôi suýt anh ta yên lặng. Đối với Nick, phải thừa nhận với cả thế giới rằng anh ta không phải là một người đàn ông tốt – như thể là đã chết giấc vậy, và đó không phải trạng thái chết giấc sau khi đạt cực khoái.

"Và Sharon ạ, hãy để tôi được nói điều này. Hãy để tôi nói điều này ngay bây giờ: Tôi đã phản bội. Tôi đã không tôn trọng vợ mình. Tôi không muốn là người đàn ông mà tôi đã trở thành như ngày hôm nay, nhưng thay vì thay đổi bản thân mình, tôi lại chọn một lối thoát dễ dàng. Tôi đã ngoại tình với một người phụ nữ trẻ gần như không biết gì về tôi. Để tôi có thể *giả vờ* là một người đàn ông tuyệt vời. Tôi có thể *giả vờ* là người đàn ông mà tôi mong muốn – thông minh, tự tin và thành đạt – bởi người phụ nữ trẻ này không biết điểm khác biệt ở đâu. Cô gái trẻ đó, cô ấy chưa từng thấy tôi phải úp mặt vào chiếc khăn trong phòng tắm mà khóc giữa đêm khuya vì tôi bị sa thải. Cô ấy không biết tất cả những nhược điểm và thiếu sót của tôi. Tôi là một gã ngốc đã tin rằng nếu tôi không hoàn hảo, vợ tôi sẽ không yêu tôi nữa. Tôi muốn là người hùng của Amy, và khi tôi mất việc, tôi đã để mất lòng tự trọng của mình. Tôi không thể làm người hùng đó được nữa. Sharon, tôi biết thế nào là tốt, thế nào là xấu chứ. Và chỉ là – chỉ là tôi đã sai."

"Anh sẽ nói gì với vợ mình, nếu cô ấy có thể ở đâu đó ngoài kia, có thể nhìn thấy và nghe được những lời của anh nói tối nay?"

"Tôi sẽ nói rằng: Amy, anh yêu em. Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà anh từng biết. Em còn hơn cả những gì anh xứng đáng, và nếu em quay trở về, anh sẽ dành cả quãng đời còn lại để bù đắp cho em. Chúng ta sẽ tìm cách để bỏ lại những chuyện kinh khủng này phía sau, và anh sẽ là người đàn ông tuyệt vời nhất trên thế giới này với em. Hãy về nhà với anh đi, Amy."

Chỉ trong một giây, anh ta đã đặt đầu ngón tay trỏ vào phần cằm chẻ của mình. Đó là mật mã cũ, mật mã mà chúng tôi đã thống nhất vào thời điểm mà chúng tôi đã thề rằng sẽ không nói quanh lừa dối nhau – chiếc váy trông đẹp lắm, bài báo viết rất chặt chẽ. *Anh tuyệt đối, một trăm phần trăm thành thực – Anh luôn ủng hộ và bảo vệ em, và anh sẽ không dối lừa em.*

Desi nghiêng người qua trước mặt tôi để cắt ngang sự chú ý của tôi khỏi màn hình và với lấy chai Sancerre. "Thêm rượu nhé, em yêu?" Anh ta nói.

"Suỵt."

Anh ta tạm dừng chương trình. "Amy, em là một phụ nữ có trái tim nhân hậu. Anh biết em dễ mủi lòng với... những lời cầu xin. Nhưng mọi điều anh ta nói đều là dối trá."

Nick đang nói chính xác những điều mà tôi muốn nghe. *Cuối cùng cũng đã nói*.

Desi chuyển vị trí để anh ta có thể nhìn thẳng vào tôi, và che khuất tầm nhìn của tôi hoàn toàn. "Nick đang phô trương quá mức. Anh ta muốn thể hiện mình là một gã đàn ông tốt, biết ăn năn hối cải. Anh sẽ thừa nhận là anh ta đang làm rất cừ. Nhưng nó không thật – anh ta thậm chí còn chưa thèm nhắc đến việc đánh đập, bạo hành em. Anh không biết em còn níu kéo điều gì ở anh ta. Hẳn phải có liên quan tới hội chứng Stockholm rồi."

"Em biết." Tôi nói. Tôi biết chính xác những gì mình định nói với Desi. "Anh nói đúng. Anh nói hoàn toàn đúng. Đã lâu quá rồi em không hề có cảm giác an toàn, Desi ạ, nhưng em vẫn... em thấy anh ta và... em đang đấu tranh với cảm giác này, nhưng anh ta làm em tổn thương... trong bao nhiêu năm rồi."

"Có lẽ chúng ta không nên xem nữa." Anh ta nói, vân vê mái tóc của tôi và ngả vào gần sát.

"Không, cứ để đó đi." Tôi nói. "Em phải đối diện với chuyện này. Cùng anh. Em có thể làm được nếu có anh." Tôi đặt bàn tay mình vào tay anh ta. *Giờ thì im mồm đi*.

Tôi chỉ muốn Amy trở về để tôi có thể dành phần đời còn lại của mình bù đắp cho cô ấy, đối xử với cô ấy như những gì cô ấy xứng đáng.

Nick tha thứ cho tôi – *Anh lừa dối em, em lừa dối anh, hãy làm hòa nhé*. Nếu mật mã của anh ta là thật thì sao? Nick muốn tôi trở về. Nick muốn tôi trở về để anh ta có thể đối xử tốt với tôi. Để anh ta có thể dành phần còn lại của đời mình đối xử với tôi theo cách mà anh ta nên làm. Điều đó có vẻ khá tuyệt vời. Chúng tôi có thể quay trở lại New York. Doanh số bán ra những cuốn sách *Amy Tuyệt vời* đã tăng vọt kể từ khi tôi mất tích – ba thế hệ độc giả đã nhớ rằng họ yêu tôi đến mức nào. Hai đấng sinh thành tham lam, ngốc nghếch và vô trách nhiệm của tôi cuối cùng cũng có thể trả lại cho tôi số tiền ủy thác đầu tư. Bao gồm cả lãi nữa.

Bởi tôi muốn trở lại cuộc sống trước kia của tôi. Hay cuộc sống trước kia của tôi với số tiền trước kia của tôi, và Nick Hiện Tại của tôi nữa. Một Nick biết yêu thương, tôn trọng, và nghe lời. Có thể anh ta đã học được một bài học. Có thể anh ta sẽ vẫn như trước đây. Bởi tôi đã mơ tưởng – khi bị kẹt tắc trong căn nhà gỗ ở Ozark, trong căn biệt thự kín cổng cao tường này của Desi, tôi có rất nhiều thời gian để mơ tưởng và điều tôi đã mơ là Nick, của những ngày đầu tiên đó. Tôi tưởng là mình sẽ mơ nhiều hơn về việc Nick bị đánh đập trong tù, nhưng gần đây tôi không còn mơ về điều đó nhiều đến thế, không còn nhiều đến thế nữa. Tôi nghĩ về những ngày ấy, những ngày đầu tiên, khi chúng tôi nằm bên nhau trên giường, da thịt trần trụi trên lớp vải bông mát lạnh, và anh ta chỉ chăm chú ngắm nhìn tôi, một ngón tay đưa dọc quai hàm tôi từ cằm đến tai, khiến tôi ngọ nguậy, kích thích nhẹ nhàng thùy não tôi, rồi lướt qua những đường lượn vòng bên vành tai tới chân tóc, và anh ta lựa lấy một lọn tóc của tôi, giống như anh ta đã làm lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, vuốt tay xuống tới tận ngọn tóc và giật hai lần, rất nhẹ nhàng, như thể anh ta đang rung một quả chuông vậy. Rồi anh ta sẽ nói: "Em tuyệt vời hơn bất cứ cuốn sách truyện nào, em đẹp hơn bất cứ thứ gì, bất cứ người nào có thể tô điểm."

Nick trói chặt tôi trên mặt đất. Nick không giống Desi, người mang đến cho tôi những gì tôi muốn (hoa tuy-lip và rượu) để buộc tôi phải làm những gì *anh ta* muốn (yêu anh ta). Nick chỉ muốn tôi được hạnh phúc, tất cả chỉ có vậy, rất thuần khiết. Có thể tôi đã đánh đồng điều đó với sự lười biếng. *Anh*

chỉ muốn em hạnh phúc, Amy ạ. Đã bao lần anh ta nói những lời đó và tôi đã hiểu nó theo nghĩa rằng: *Anh chỉ muốn em hạnh phúc, Amy ạ, bởi điều đó giúp anh bớt việc phải làm*. Nhưng có lẽ tôi đã không công bằng. Không hẳn không công bằng mà là bối rối. Chưa một ai tôi yêu mà chưa từng có một lịch trình như thế cả. Vậy làm sao mà tôi biết được chứ?

Quả thực điều đó đúng. Cho đến khi sự việc kinh khủng này xảy đến, chúng tôi mới nhận ra điều đó. Nick và tôi quá hợp nhau. Tôi có phần hơi quá, còn anh ấy lại hơi thu mình. Tôi là bụi mận gai, tua tủa những mũi gai sắc nhọn trước sự chăm sóc quá mức của bố mẹ, còn anh ấy là một người đàn ông với hàng triệu vết thương bé nhỏ do những vết đâm mà người cha để lại. Và những chiếc gai của tôi khớp hoàn hảo với những vết thương đó.

Tôi phải về nhà với anh ấy thôi.

Nick Dunne

Ngày thứ mười bốn mất tích

TÔI TỈNH DẬY TRÊN CHIẾC TRƯỜNG KỶ tại nhà em gái tôi với hơi men nồng nặc và sự thôi thúc muốn giết vợ mình. Kể từ sau Cuộc thẩm vấn về Nhật ký đó với cảnh sát, cảm giác này xảy đến khá thường xuyên. Tôi hình dung mình tìm được Amy chui lủi trong một tiệm làm đẹp nào đó tại Bờ Tây, đang nhâm nhi nước ép dứa trên chiếc đi-văng, sự lo âu của cô ta đang bồng bềnh trôi xa, rất xa, mãi trên tầng trời xanh bao la hoàn hảo đó, còn tôi, bẩn thỉu và hôi hám sau chuyến đi hối hả chạy ngang đất nước, tới đứng trước mặt cô ta, che lấp mặt trời cho tới khi cô ta ngước lên, và rồi hai tay tôi bóp chặt lấy cổ họng hoàn hảo của cô ta, với dây thanh âm, hõm họng và động mạch đang đập mạnh đó, ban đầu còn gấp gáp, rồi chậm dần, trong khi chúng tôi nhìn vào mắt nhau và cuối cùng cũng có chút cảm thông.

Tôi sắp bị bắt. Nếu không phải hôm nay thì sẽ là ngày mai; nếu không phải ngày mai thì ngày kia. Tôi coi việc bọn họ để tôi bước ra khỏi sở cảnh sát là một dấu hiệu tốt, nhưng Tanner đã dập tắt suy nghĩ đó: "Không tìm được xác, việc kết tội sẽ cực kỳ khó khăn. Bọn họ chỉ đang bổ sung và hoàn thiện các chi tiết của vụ án mà thôi. Hãy dành những ngày này để làm bất cứ việc gì anh cần, bởi vì một khi có lệnh bắt, chúng ta sẽ rất bận rộn."

Ngay phía ngoài cửa sổ, tôi có thể nghe thấy tiếng nhao nhao của các nhóm quay phim, chụp ảnh – đám đàn ông chào nhau buổi sáng, cứ như thể bọn họ đang điểm giờ làm tại một nhà máy vậy. Những máy quay và máy ảnh như một bầy châu chấu náo loạn không ngừng, cứ lích ta lích tích chụp lại mặt tiền ngôi nhà của Go. Có ai đó đã làm rò rỉ thông tin về việc phát hiện ra "thiên đàng của cánh đàn ông" trên khu đất nhà em gái tôi, và việc tôi sắp bị bắt. Không ai trong chúng tôi dám làm gì nhiều ngoài việc khẽ vén rèm nhìn ra.

Go bước vào phòng với chiếc quần đùi nỉ và áo phông Butthole Surfer từ thời trung học của con bé, một cánh tay đang ôm chiếc máy tính xách tay. "Mọi người lại ghét anh rồi." Con bé nói.

"Những thứ cảm xúc bất định chết tiệt ấy."

"Tối qua có ai đó đã làm rò rỉ thông tin về căn lều, về chiếc xắc tay và cuốn nhật ký của Amy. Giờ thì tất cả đều nói: *Nick là kẻ dối trá, Nick là kẻ giết người, Nick là kẻ giết người xảo trá*. Sharon Schieber đã đưa ra lời tuyên bố rằng bà ta *vô cùng bất ngờ và thất vọng* với chiều hướng mà vụ việc đang diễn ra. À, mà mọi người đều biết về tất cả những đĩa phim khiêu dâm đó – *Giết những ả lẳng lơ*."

"*Hành hạ những ả lẳng lơ*."

"Ồ, xin lỗi nhé." Con bé nói. "Hành hạ *ả lẳng lơ* vậy. Thế nên *Nick là kẻ giết người ác dâm xảo trá*. Ellen Abbott rồi sẽ phát cuồng lên cho mà xem. Mụ ta là một quý bà kịch liệt phản đối phim khiêu dâm."

"Đương nhiên mụ ta sẽ như vậy." Tôi nói. "Anh dám chắc là Amy biết rất rõ điều này."

"Nick?" Con bé nói bằng giọng *vừa ngủ dậy*. "Tình hình rất tệ."

"Go, chúng ta cần phải nhớ điều này, người khác nghĩ gì không quan trọng." Tôi nói. "Quan trọng là Amy nghĩ gì. Liệu *cô ta* có chịu mềm mỏng với anh hay không thôi."

"Nick. Anh thực sự nghĩ là chị ta có thể thay đổi nhanh đến thế được sao, từ việc căm ghét anh vô cùng rồi quay sang yêu anh trở lại ư?"

Đó là lần thứ năm chúng tôi nói về chủ đề này rồi.

"Đúng vậy, anh nghĩ thế, Go ạ. Amy không phải loại người hay nghi ngờ nhảm nhí. Nếu em nói cô ta thật xinh đẹp, cô ta hiểu đó là sự thật. Nếu em nói cô ta thật thông minh khác thường, đó không phải là tâng bốc, mà là lời khen xác đáng. Cho nên, đúng vậy đấy, anh nghĩ là phần tốt đẹp trong cô ta thực sự tin rằng nếu anh có thể nhìn ra lỗi lầm của mình, *lẽ dĩ nhiên* anh sẽ yêu cô ta trở lại. Bởi, nhân danh Chúa, sao anh lại không thể cơ chứ?"

"Còn nếu thực tế chị ta chỉ là một kẻ đa nghi trước những điều nhảm nhí thì sao?"

"Em biết Amy rồi; cô ta cần phải thắng. Cô ta căm hận anh vì đã chọn một ai khác thay vì cô ta hơn là việc anh đã ngoại tình. Cô ta sẽ muốn anh quay lại chỉ để chứng minh rằng cô ta là người thắng cuộc. Em không thấy sao? Chỉ cần anh cầu xin cô ta quay lại để anh có thể tôn thờ cô ta đúng mực, cô ta sẽ khó lòng cưỡng lại được. Em không nghĩ vậy à?"

"Em nghĩ ý đó cũng được." Con bé nói theo cách mà người ta muốn chúc ai đó may mắn trong trò sổ xố.

"Ồ, nếu em có thứ chết tiệt gì hay ho hơn, hiển nhiên rồi."

Giờ thì chúng tôi gắt gỏng với nhau như thế đấy. Trước đây chúng tôi chưa bao giờ như vậy. Sau khi cảnh sát phát hiện ra căn lều gỗ, bọn họ đã tra hỏi Go, đúng như Tanner đã dự đoán: *Cô ta có biết không? Cô ta có tiếp tay không?*

Tôi đã mong là tối hôm đó về nhà, con bé sẽ văng đủ các câu chửi thề và giận dữ, nhưng tất cả những gì tôi có chỉ là một nụ cười ngượng ngịu khi con bé đi lướt qua tôi, trở về phòng của mình, trong ngôi nhà mà con bé đã phải tăng mức thế chấp lên gấp đôi để xoay tiền trả trước cho Tanner.

Tôi đã khiến em gái mình lâm vào cảnh cùng cực cả về tài chính và pháp luật, chỉ vì những quyết định khốn nạn của chính mình. Tình cảnh hiện giờ khiến Go cảm thấy phẫn uất còn tôi thì hổ thẹn, một sự kết hợp chết người của hai kẻ đang bị mắc kẹt trong một phạm vi chật hẹp.

Tôi cố chuyển sang một chủ đề khác: "Anh đang nghĩ sẽ gọi điện cho Andie bây giờ về..."

"Phải rồi, điều đó mới thật kỳ tài và khôn ngoan làm sao, Nick. Sau đấy cô ta có thể quay trở lại chương trình của *Ellen Abbott*..."

"Cô ấy đã không lên chương trình của *Ellen Abbott*. Cô ấy chỉ tham gia cuộc họp báo mà *Ellen Abbott* đã đưa tin thôi. Cô ấy không xấu đâu, Go."

"Cô ta tham dự cuộc họp báo bởi vì cô ta hận anh. Em đang có phần mong là anh lại tiếp tục ngủ với cô ta đấy."

"Tuyệt thật."

"Anh còn nói gì với cô ta được nữa chứ?"

"Anh xin lỗi."

"Hẳn là anh phải xin lỗi rồi." Con bé lẩm bẩm.

"Anh chỉ... Anh ghét chuyện kết thúc như vậy."

“Lần cuối anh gặp Andie, cô ta *đã cắn* anh.” Go nói với giọng hết sức bình tĩnh. “Em không nghĩ hai người còn điều gì để nói được nữa. Anh là nghi phạm hàng đầu trong vụ điều tra mưu sát này. Anh đã bị tước mất quyền để có một cuộc chia tay êm ái rồi. Hãy vì thứ chết tiệt ấy, Nick ạ.”

Chúng tôi đang dần chán ngấy về nhau, có điều gì đó mà chưa bao giờ tôi nghĩ lại có thể xảy ra. Nó còn hơn cả sự căng thẳng bình thường, còn hơn cả tình thế hiểm nghèo mà tôi đã đặt trên ngưỡng cửa nhà Go. Chỉ một tuần trước đây thôi, trong mười giây đó, khi tôi mở cửa căn lều gỗ và hy vọng Go hiểu ý tôi như mọi khi, vậy mà con bé lại nghĩ rằng tôi đã giết vợ mình: Tôi không thể gạt bỏ được chuyện đó, và con bé cũng vậy. Đôi khi tôi bắt gặp con bé nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng như sắt đá mà con bé vẫn nhìn bố chúng tôi: lại một gã khốn nạn nữa làm chật đất. Tôi chắc là mình cũng thi thoảng nhìn con bé qua lăng kính khốn khổ của bố mình: lại thêm một thứ đàn bà tầm thường nữa oán giận tôi.

Tôi thở dài đánh sượt, đứng dậy, siết chặt bàn tay con bé, và con bé cũng siết chặt tay tôi.

“Anh nghĩ anh nên về nhà.” Tôi nói và cảm thấy buồn nôn. “Anh không thể chịu nổi tình thế này thêm được nữa. Chờ đợi sẽ bị bắt, anh không thể chịu nổi.”

Trước khi con bé có thể ngăn tôi lại, tôi đã quờ lấy chùm chìa khóa, mở toang cửa, và các thể loại máy ảnh bắt đầu nháy lia lịa, những tiếng la hét nổi bùng lên từ một đám đông thậm chí còn lớn hơn những gì tôi đã lo ngại: *Nick, có phải anh đã giết vợ anh không vậy? Margo, có phải cô đã tiếp tay anh mình che giấu bằng chứng không?*

“Những tên khốn nạn.” Go làu bàu. Con bé đứng bên cạnh tôi với tinh thần tương trợ, trong chiếc áo phông Butthole Surfers và chiếc quần đùi. Một vài người phản đối còn mang theo biểu ngữ. Một phụ nữ với mái tóc vàng hoe xơ xác, đeo chiếc kính râm, lắc lắc tấm biểu ngữ: *Nick, AMY đâu?*.

Những tiếng la ó càng lớn hơn, điên cuồng và chọc tức em gái tôi: *Margo, có phải anh trai cô là kẻ giết vợ không? Có phải Nick giết vợ và con anh ta không? Margo, cô có phải là nghi phạm không? Có phải Nick giết vợ anh ta không? Có phải Nick giết con anh ta không?*.

Tôi đứng đó, cố giữ nguyên vị trí và ngăn bản thân mình bước trở lại vào ngôi nhà. Đột nhiên, Go cúi người xuống phía sau tôi, vặn mở van nước ở gần bậc tam cấp. Con bé mở vòi nước lớn hết cỡ – tia nước mạnh và đều – phun thẳng vào tất cả những gã quay phim, chụp ảnh, những kẻ biểu tình phản đối và cả những cô phóng viên xinh đẹp trong bộ vest chực để lên sóng, nước xịt vào bọn họ trông như thể một lũ súc vật vậy.

Con bé mở đường cho tôi bằng cách đó. Tôi lao như tên bắn về phía xe của mình rồi phóng vụt đi, để mặc bọn họ ướt sũng trên bãi cỏ trước nhà, còn Go thì cười ha hả.

Mất mười phút để tôi lách chiếc xe từ đường dẫn vào nhà đến gara, nhích lên từ từ, từ từ từng chút một, chia tách một biển người đang giận dữ – có ít nhất hai mươi người biểu tình phản đối trước nhà tôi, chưa kể đám quay phim, chụp ảnh. Hàng xóm của tôi, Jan Teverer, là một trong số đó. Cô ta và tôi nhìn nhau, rồi cô ta chĩa thẳng tấm biểu ngữ của mình về phía tôi: *AMY Ở ĐÂU, NICK?*.

Rốt cuộc, tôi đã vào được bên trong, và cánh cửa gara rì rì đóng xuống. Tôi ngồi trong hơi nóng giữa bốn bề là bê-tông và hít thở.

Chỗ nào giờ đây cũng có cảm giác như tù ngục – những cánh cửa mở ra rồi đóng lại, mở ra rồi đóng lại, còn tôi chẳng khi nào cảm thấy được an toàn.

Tôi dành toàn bộ thời gian còn lại trong ngày hình dung xem tôi sẽ giết Amy như thế nào. Đó là tất

cả những gì tôi có thể nghĩ được: tìm cách để tiêu diệt cô ta. Chính tôi sẽ là người đập nát bộ óc lúc nào cũng tính toán đó của Amy. Tôi phải nhìn nhận đúng về cô ta mới được: Tôi có thể ngủ lơ mơ trong vài năm qua, nhưng giờ thì tôi hoàn toàn tỉnh táo. Tôi đã hào hứng trở lại, như tôi đã từng hào hứng trong thời kỳ đầu cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Tôi muốn làm một việc gì đó, muốn biến điều gì đó thành hiện thực, nhưng không có gì để làm cả. Cho tới tối muộn, đám quay phim, chụp ảnh đã bỏ đi, dù vậy tôi vẫn không dám liều lĩnh rời khỏi nhà. Tôi muốn đi dạo. Nhưng rốt cuộc đành phải đi loanh quanh trong nhà. Tôi bị căng thẳng đến mức nguy hiểm.

Andie đã khiến tôi khốn đốn, Marybeth quay sang chống lại tôi, Go đã mất một phần niềm tin đáng kể. Boney đã gài bẫy tôi. Amy đã hủy hoại tôi. Tôi rót một ly rượu. Tôi uống cạn một hơi, rồi siết chặt chiếc ly đế dày đó trong lòng bàn tay, ném mạnh nó vào tường, nhìn những mảnh vỡ văng tung tóe như pháo hoa, nghe thứ âm thanh tan nát chát chúa ấy, và ngửi làn hơi nồng nồng của rượu whisky ngô. Cơn thịnh nộ với cả năm giác quan. *Những ngữ khốn nạn đó*.

Cả cuộc đời mình, tôi đã cố gắng để trở thành một người đàn ông lịch sự, một người đàn ông biết yêu và tôn trọng phụ nữ, một người đàn ông không có bế tắc. Và giờ thì thế này đây, tôi đang có những suy nghĩ xấu xa về cô em gái sinh đôi, về mẹ vợ, về nhân tình của mình. Tôi đang tưởng tượng sẽ đập nát hộp sọ của vợ mình ra sao.

Có tiếng gõ cửa, một loạt tiếng bang-bang-bang ầm ĩ và giận dữ khiến tôi giật mình thức tỉnh trước tâm trí đang hoảng loạn của mình.

Tôi ra mở cửa, giật nó mở toang, chào đón cơn thịnh nộ kia bằng một cơn thịnh nộ.

Đó là bố tôi, đang đứng trước ngưỡng cửa như một nỗi ám ảnh khủng khiếp được triệu đến bởi chính sự căm hờn của tôi. Ông ấy thở nặng nề và mồ hôi đầm đìa. Tay áo của ông ấy bị rách, mái tóc rũ rượi, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên sự tỉnh táo mơ hồ thường thấy khiến ông ấy có vẻ bình thường một cách ác hiểm.

"Cô ta có ở đây không?" Ông ấy gắt gỏng.

"Ai hả bố, bố đang tìm ai?"

"Mày biết ai rồi đấy." Ông ấy đẩy tôi ra, bắt đầu diễu qua phòng khách, kéo theo vết bùn, hai bàn tay vẫn nắm chặt, trọng lực chúi về trước khiến ông ấy phải liên tục bước đi hoặc ngã xuống, miệng lẩm bẩm *con khốn con khốn con khốn*. Ông ấy có mùi bạc hà. Bạc hà tự nhiên, không phải hương bạc hà nhân tạo, và tôi thấy một vệt màu xanh trên quần ông ấy, như thể ông ấy đã giẫm nát khu vườn của ai đó.

Con nhỏ khốn nạn con nhỏ khốn nạn, ông ấy lảm nhảm không thôi. Đi qua phòng ăn, vào bếp, bật đèn lên. Một con cà cuống đang bò vội bay vụt lên tường.

Tôi đi theo ông ấy, cố làm cho ông ấy bình tĩnh lại, *Bố, bố, tại sao bố không ngồi xuống đã, bố, bố có muốn một cốc nước không, bố*... Ông ấy lại rầm rập bước xuống cầu thang, những mảng bùn rơi ra khỏi đế giày. Hai bàn tay tôi co lại thành nắm đấm. Đương nhiên người đàn ông khốn nạn này sẽ xuất hiện và quả thực đã khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn.

"Bố! Chết tiệt thật! Không có ai ở đây hết, ngoài con ra. Chỉ có con thôi." Ông ấy đẩy tung cửa căn phòng vẫn dành cho khách nghỉ lại, rồi quay trở lại phòng khách, lờ tôi đi – "Bố!"

Tôi không muốn chạm vào ông ấy. Tôi sợ mình sẽ đánh ông ấy mất. Tôi sợ mình sẽ khóc.

Tôi chặn ông ấy lại khi ông ấy định lên tầng trên để vào phòng ngủ. Tôi đặt một tay lên tường, tay còn lại đặt lên thành cầu thang – một rào chắn bằng cơ thể. "Bố! Hãy nhìn con này."

Những lời nói của ông ấy giận dữ văng ra cùng nước bọt.

"Mày hãy nói với con ranh ấy, mày hãy nói với con ranh xấu xí khốn nạn ấy chuyện chưa xong đâu. Con ranh đó chẳng tốt đẹp gì hơn ta hết, mày nói với nó như vậy. Con ranh đó không quá tốt với ta. Con ranh đó không được quyền *lên tiếng*. Con ranh khốn nạn xấu xí ấy phải học được..."

Tôi thề là mình đã thấy một sự trống rỗng trắng trơn chỉ trong vòng một giây thôi, một khoảnh khắc hoàn toàn rõ ràng và gai người. Tôi không cố cản tiếng nói của bố tôi nữa, chỉ lần này thôi, và để mặc nó văng vẳng bên tai mình. Tôi không phải là người đàn ông đó: Tôi không ghét và sợ tất cả phụ nữ. Tôi là kẻ căm ghét duy nhất một phụ nữ. Nếu tôi chỉ khinh miệt Amy thôi, và trút tất cả sự tức giận, cơn thịnh nộ và nỗi căm hận vào một người đàn bà, kẻ xứng đáng với những điều ấy, thì điều đó không thể khiến tôi giống bố mình được. Điều đó khiến tôi trở thành một người bình thường.

Con ranh khốn nạn, con ranh khốn nạn, con ranh khốn nạn.

Tôi chưa bao giờ ghét bố tôi hơn thế vì đã khiến tôi thực sự thích nghe những lời lẽ đó.

Con khốn chết tiệt, con khốn chết tiệt.

Tôi tóm lấy cánh tay của ông ấy, thật chặt, và đẩy ông ấy vào xe, rồi đóng sập cửa lại. Ông ấy vẫn lặp lại lời bùa chú đó suốt chặng đường tới Comfort Hill. Tôi dừng xe trước ngôi nhà ở lối vào dành cho xe cấp cứu, và đi vòng qua phía ông ấy, mở tung cánh cửa, kéo mạnh ông ấy ra, và chỉ đưa ông ấy vào bên trong phía sau những cánh cửa đó.

Sau đấy tôi quay lưng đi và về nhà.

Con khốn chết tiệt, con khốn chết tiệt.

Nhưng tôi không thể làm được gì ngoài việc cầu xin. Con vợ khốn nạn của tôi đã để lại cho tôi *không gì cả* ngoài thứ của quý khốn khổ mà tôi cầm trong tay để cầu xin cô ta trở về. Báo giấy, báo mạng, truyền hình, bất cứ ở đâu, tất cả những gì tôi có thể làm là hy vọng vợ tôi thấy tôi trong vai một gã chồng tốt, nói ra những lời cô ta muốn tôi phải nói: *đầu hàng có điều kiện, hoàn toàn. Em đúng và anh sai, luôn luôn là vậy. Hãy về nhà với anh (quân khốn nạn kia). Về nhà để ta có thể giết mi*.

Amy Elliott Dunne

Hai mươi sáu ngày trôi qua

DESI LẠI TỚI. Giờ thì hầu như ngày nào anh ta cũng ở đây, đi quanh nhà cười ngớ ngẩn, đứng trong bếp khi ánh hoàng hôn hắt sáng lên gương mặt nhìn nghiêng của anh ta để tôi phải mê mẩn nhìn nó, rồi kéo tôi vào nhà kính trồng hoa tuy-lip để tôi có thể một lần nữa cảm ơn anh ta, nhắc nhở tôi rằng tôi đang được an toàn và được yêu đến thế nào.

Anh ta nói tôi được an toàn và được yêu nhưng anh ta sẽ không để cho tôi rời khỏi đây, điều khiến tôi không hề cảm thấy an toàn và được yêu một chút nào. Anh ta không để lại cho tôi chìa khóa ô-tô. Hay chìa khóa nhà hoặc mã số an toàn của cổng chính. Tôi đúng nghĩa là một tù nhân – cánh cổng cao tới bốn mét rưỡi, và không có một chiếc thang nào trong căn nhà này (tôi đã tìm khắp nơi rồi). Tôi có thể, tôi cho là vậy, kéo một vài thứ đồ đạc tới chân tường, chồng chúng lên nhau và trèo qua, rơi xuống phía bên kia, tập tễnh bước hoặc bò đi, nhưng đó không phải là vấn đề. Vấn đề là, tôi chính là vị khách được quý trọng và yêu mến của anh ta, một vị khách nên được tự do rời đi khi cô ta muốn. Vài ngày trước, tôi đã đem chuyện này ra nói. "Thế nếu em cần phải đi thì sao. Ngay lập tức ấy?"

"Có lẽ anh nên chuyển đến ở đây." Anh ta nói ngược lại. "Khi đó lúc nào anh cũng có mặt để bảo vệ em, và nếu bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta có thể cùng nhau rời khỏi đây."

"Thế nếu mẹ anh nghi ngờ, rồi tới đây và anh bị phát hiện là đang che giấu em thì sao? Điều đó sẽ rất kinh khủng."

Mẹ anh ta. Tôi sẽ chết nếu mẹ anh ta tới đây, bởi vì bà ta sẽ ngay lập tức báo với cảnh sát. Người phụ nữ đó khinh miệt tôi, tất cả chỉ bởi vụ tai nạn hồi ở trường trung học – đã từ rất lâu rồi, nhưng bà ta vẫn giữ một mối ác cảm. Tôi tự cào mặt mình và bảo với Desi là bà ta đã tấn công tôi (người phụ nữ đó có tính sở hữu quá lớn và quá lạnh lùng với tôi, bà ta cũng có thể làm vậy lắm chứ.) Bọn họ đã không nói chuyện với nhau trong vòng một tháng. Giờ thì rõ ràng là bọn họ đã làm lành rồi.

"Jacqueline không biết mã khóa." Anh ta nói. "Đây là ngôi nhà bên hồ *của anh*." Anh ta ngừng lại và giả bộ nghĩ ngợi. "Anh thực sự nên chuyển vào đây ở. Không có lợi cho sức khỏe của em chút nào khi phải dành quá nhiều thời gian ở một mình."

Nhưng tôi đâu có ở một mình, đâu đến mức đó. Chúng tôi đại khái cũng có một lịch sinh hoạt được định hình chỉ trong hai tuần. Đó là lịch sinh hoạt được đặt ra bởi Desi, kẻ cai tù hạng sang, tên cận thần hư hỏng của tôi. Desi đến ngay sau buổi trưa, lúc nào cũng có mùi của một bữa trưa đắt đỏ nào đó anh ta ăn qua loa với Jacqueline tại một nhà hàng trải khăn trắng muốt nào đấy, loại nhà hàng mà anh ta có thể đưa tôi tới nếu chúng tôi chuyển đến Hy Lạp. (Đây là một lựa chọn khác mà anh ta liên tục nhắc đi nhắc lại: Chúng tôi có thể đến sống ở Hy Lạp. Không hiểu vì sao, anh ta tin rằng tôi sẽ không bao giờ bị phát hiện tại ngôi làng chài bé xíu ở Hy Lạp đó, nơi mà rất nhiều lần anh ta đã đến nghỉ hè, nơi mà tôi biết anh ta đã hình dung chúng tôi ngồi nhâm nhi rượu vang, làm tình chậm rãi vào lúc hoàng hôn, với những cái bụng chứa đầy bạch tuộc). Anh ta có mùi của bữa trưa khi anh ta tới, anh ta có mùi thoang thoảng như vậy. Chắc hẳn anh ta đã phải vỗ nhẹ miếng gan ngỗng vào phía sau tai mình (cũng giống như mẹ anh ta luôn phảng phất có mùi của âm đạo – thức ăn và tình dục, sặc mùi nhà Collings, không phải một chiến lược tồi).

Anh ta bước vào và khiến tôi ứa nước miếng. Thứ mùi đó. Anh ta mang cho tôi thức ăn ngon, nhưng

không ngon bằng những món anh ta đã ăn: Anh ta đang làm cho tôi gầy bớt, anh ta luôn thích những người phụ nữ của mình phải thật mỏng manh. Vì thế anh ta mang cho tôi khế xanh, hoa a-ti-sô đầy cánh nhọn và con cua gai đáng yêu, bất cứ thứ gì phải chế biến thật công phu nhưng ít dinh dưỡng. Tôi đã gần trở lại mức cân nặng bình thường, và tóc tôi đang dài ra. Tôi đeo băng-đô do anh ta mang tới, và tôi đã nhuộm lại màu tóc vàng của mình, cũng nhờ thứ thuốc nhuộm do anh ta mang tới: "Anh nghĩ em sẽ cảm thấy khá hơn về mình khi em bắt đầu trông giống là em hơn, em yêu ạ." Anh ta nói. Vâng, tất cả là vì tốt cho tôi, chứ không phải sự thật là vì anh ta muốn tôi trông y hệt như tôi trước đây. Amy của năm 1987.

Tôi dùng bữa trưa trong khi anh ta lượn lờ quanh tôi, chờ đợi những lời tán thưởng. (Để không phải nói những lời đó – *cảm ơn anh* – thêm lần nào nữa. Tôi không nhớ là Nick có bao giờ ngập ngừng để tôi phải – hay buộc tôi phải – nói lời cảm ơn hay không.) Tôi ăn xong, và anh ta dọn dẹp mọi thứ ở mức sạch nhất mà anh ta có thể. Chúng tôi là hai con người không hề quen với việc dọn dẹp những gì do mình bày ra; nơi này đã bắt đầu trông giống có người ở – những vết ố bẩn trên mặt quầy, bụi đã bám đầy bậu cửa sổ.

Sau bữa trưa, Desi lại nghịch ngợm vẩn vơ với tôi một lúc: lúc thì mái tóc, khi thì làn da, khi lại quần áo, hay tâm tư của tôi.

"Trông em kìa." Anh ta sẽ nói vậy, rồi gài mái tóc của tôi ra phía sau tai theo cách mà anh ta thích, cởi cúc áo sơ-mi của tôi để tạo thành hình chữ V và bẻ cổ áo sang hai bên để anh ta có ngắm nhìn hốc xương đòn của tôi. Anh ta đặt một ngón tay của mình vào chỗ trũng nhỏ xíu đó để lấp đầy nó. Hành động ấy quá ư khêu gợi. "Làm sao Nick lại có thể làm đau em, không yêu thương em, lại còn phản bội em được chứ?" Anh ta liên tục nhắc đi nhắc lại những điều này, chà xát vào vết thương lòng tôi bằng lời nói của mình. "Chẳng phải sẽ dễ chịu hơn sao khi chỉ cần quên Nick và năm năm kinh khủng đó đi, rồi tiếp tục sống? Em vẫn còn cơ hội, em biết mà, để hoàn toàn bắt đầu lại với một người đàn ông phù hợp. Có bao nhiêu người nói được như vậy đây?"

Tôi thực sự muốn bắt đầu lại với người đàn ông phù hợp, chính là Nick Hiện Tại. Tình hình đang trở nên nguy ngập với anh ấy, thật thảm khốc. Chỉ có tôi mới có thể cứu Nick khỏi chính cái bẫy của tôi. Nhưng tôi bị kẹt tắc mất rồi.

"Nếu em rời khỏi đây và anh không biết em đi đâu, anh sẽ buộc phải báo cảnh sát." Anh ta nói. "Anh không có lựa chọn nào khác. Anh cần đảm bảo là em được an toàn, rằng Nick sẽ không… giam giữ em ở một nơi nào đó trái với ý nguyện của em. Xâm hại em."

Một lời đe dọa dưới vỏ bọc của sự quan tâm.

Giờ thì tôi nhìn Desi với sự ghê tởm không che đậy. Đôi lúc tôi có cảm giác như làn da của mình chắc sẽ phải nóng lên bởi sự ghê tởm đó và những nỗ lực để che đậy sự ghê tởm đó lại. Tôi quên mất sự có mặt của anh ta. Cách lôi kéo bằng những mánh khóe, rồi thường xuyên thuyết phục, chèn ép một cách tinh vi. Một gã đàn ông cho là hành động quấy rối mới thật gợi tình. Và nếu anh ta không đạt được mục đích, anh ta sẽ gây áp lực và bắt đầu đặt ra hình phạt của mình. Ít nhất thì Nick cũng đủ đàn ông để nhét thứ của quý của anh ấy vào đâu đó. Còn Desi sẽ chỉ ấn và ấn ngón tay lông lá nhọn hoắt của mình đến khi tôi cho anh ta thứ mà anh ta muốn.

Tôi đã tưởng rằng mình có thể điều khiển được Desi, nhưng tôi không thể. Tôi có linh cảm một điều gì đó rất tồi tệ sắp sửa xảy đến.

Nick Dunne

Ba mươi ba ngày trôi qua

NGÀY NHƯ VÔ ĐỊNH và dài lê thê, thời gian trở thành một bức tường thành vây hãm. Một buổi sáng tháng Tám, tôi ra ngoài mua ít rau quả, rồi tôi về nhà và thấy Tanner đang ở trong phòng khách cùng với Boney và Gilpin. Trên bàn, trong chiếc túi nhựa đựng vật chứng, là một đoạn gậy dài chắc nịch, có những đường xẻ rãnh tinh xảo để cầm nắm.

"Chúng tôi đã phát hiện ra vật này ở dưới sông sau nhà anh ngay trong lần tìm kiếm đầu tiên đó." Boney nói. "Lúc ấy trông nó không giống bất cứ vật gì cả, quả thực là vậy. Chỉ là một vật gì đó nổi lềnh bềnh khá kỳ quặc ở ven bờ sông, nhưng chúng tôi giữ lại mọi thứ trong các cuộc tìm kiếm như vậy. Sau khi anh cho chúng tôi biết về con rối Punch và Judy, vật này trở nên có nghĩa. Vậy nên chúng tôi đã đưa cho đội khám nghiệm kiểm tra."

"Rồi sao?" Tôi hỏi, giọng lạc đi.

Boney đứng dậy và nhìn thẳng vào mắt tôi. Giọng cô ta có vẻ buồn. "Chúng tôi đã phát hiện thấy máu của Amy ở trên nó. Vụ án này giờ đã được nhận định là một vụ cố ý mưu sát. Và chúng tôi cho rằng chắc chắn đây là hung khí giết người."

"Thôi nào, Rhonda!"

"Đã đến lúc rồi, Nick ạ." Cô ta nói. "Đến lúc rồi."

Vậy là phần tiếp theo đã bắt đầu.

Amy Elliott Dunne

Bốn mươi ngày trôi qua

TÔI ĐÃ TÌM ĐƯỢC MỘT ĐOẠN DÂY thừng cũ và một vỏ chai rượu. Tôi sẽ dùng chúng cho kế hoạch của mình. Cả một chút rượu vang trắng loại mạnh nữa, dĩ nhiên rồi. Tôi đã sẵn sàng.

Quyết tâm. Việc này cần phải có quyết tâm và sự tập trung cao độ. Tôi phải thực hiện nhiệm vụ này.

Tôi làm đẹp cho mình trong diện mạo mà Desi yêu thích: một bông hoa thanh tú. Mái tóc của tôi được uốn sóng nhẹ nhàng và xịt nước hoa. Da của tôi đã sáng hơn sau một tháng ở trong nhà. Tôi hầu như không trang điểm: chỉ một lượt mascara, má hồng phớt, và son bóng không màu. Tôi mặc chiếc váy bó sát màu hồng mà anh ta đã mua cho tôi. Không mang áo ngực. Không mặc quần lót. Không đi giày, mặc dù điều hòa không khí khá lạnh. Tôi đã nhóm lửa và nước hoa xịt đầy phòng. Sau bữa trưa, anh ta lại không mời mà đến, và tôi chào đón anh ta với sự phấn khởi. Tôi vòng tay ôm lấy anh ta rồi áp mặt mình vào cổ anh ta. Tôi cọ cằm mình vào cằm anh ta. Vài tuần qua tôi đã ngày càng ngọt ngào hơn với Desi, nhưng điều này là hoàn toàn mới, việc ôm ấp này.

"Chuyện gì vậy, em yêu?" Anh ta nói với vẻ ngạc nhiên và vô cùng thích thú khiến tôi gần như cảm thấy ngượng.

"Đêm qua em đã có một cơn ác mộng kinh khủng nhất từ trước tới giờ." Tôi thì thầm. "Về Nick. Em tỉnh dậy và tất cả những gì em muốn là có anh ở đây. Và sáng nay… cả ngày hôm nay em chỉ mong chờ anh đến."

"Anh có thể lúc nào cũng ở đây, nếu em muốn."

"Em muốn thật mà." Tôi nói rồi quay sang ngước nhìn lên anh ta, để mặc anh ta hôn tôi. Nụ hôn của anh ta khiến tôi thấy ghê tởm; nó dần dứ và chần chừ, như hôn một con cá vậy. Đó là cách Desi tỏ ra tôn trọng người phụ nữ bị hiếp đáp và ngược đãi của anh ta. Anh ta lại dần dứ lần nữa, môi anh ta lạnh và ướt nhoẹt, tay đặt hờ hững lên người tôi, và tôi chỉ muốn tất cả chuyện này kết thúc cho rồi. Tôi muốn cho xong chuyện nên tôi kéo anh ta sát vào mình và dùng lưỡi lách qua hai bờ môi của anh ta. Tôi muốn cắn anh ta một cái.

Anh ta lùi người lại. "Amy." Anh ta nói. "Em vừa trải qua rất nhiều chuyện. Như thế này nhanh quá. Anh không muốn em phải làm chuyện này nhanh đến thế nếu em không muốn. Nếu em không chắc là mình muốn."

Tôi biết anh ta sẽ phải sờ vào ngực tôi, tôi biết anh ta sẽ phải thúc mình vào trong tôi, và tôi muốn chuyện kết thúc. Tôi gần như phải kìm nén mình để không cào xé anh ta trước ý tưởng là phải làm chuyện này thật từ từ.

"Em chắc mà." Tôi nói. "Em nghĩ là em đã muốn vậy kể từ hồi chúng mình mười sáu tuổi. Chỉ là em đã sợ."

Điều này chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng tôi biết nó sẽ khiến anh ta động lòng.

Tôi hôn anh ta lần nữa, và sau đó tôi hỏi anh ta có muốn đưa tôi vào phòng ngủ *của chúng tôi* không.

Trong phòng ngủ, anh ta bắt đầu cởi bỏ váy áo của tôi một cách chậm rãi, hôn lên từng bộ phận trên

cơ thể tôi, những nơi mà chẳng liên quan gì đến tình dục hết – nào là vai, nào là tai – trong khi tôi tế nhị chỉ dẫn cho anh ta tránh xa những vùng cổ tay và mắt cá chân. Hãy thúc vào tôi luôn đi, vì Chúa. Mười phút trôi qua, tôi buộc phải nắm lấy tay anh ta và ấn mạnh nó vào giữa hai chân mình.

"Em có chắc không?" Anh ta vừa nói vừa đẩy người ra khỏi tôi và đỏ mặt, một lọn tóc của anh ta đổ xuống trước trán, cứ như thể thời trung học vậy. Trước tất cả những nỗ lực vừa rồi của Desi, chúng tôi hoàn toàn có thể trở lại căn phòng ngày trước của tôi ở ký túc xá.

"Em chắc, anh yêu ạ." Tôi nói, và rụt rè với tay chạm vào cậu bé của anh ta.

Mười phút nữa trôi qua và rốt cuộc anh ta cũng ở giữa hai chân tôi, đẩy người lên xuống một cách nhẹ nhàng, từ từ, chậm rãi, *làm tình* mà. Anh ta ngừng lại giữa chừng, để hôn hít, vuốt ve, cho đến khi tôi phải tóm lấy hai bên mông của anh ta và bắt đầu đẩy mạnh. "Hãy thúc vào em đi." Tôi thì thầm. "Thúc mạnh vào."

Anh ta dừng lại. "Không bắt buộc phải vậy đâu, Amy. Anh không phải là Nick."

Rất đúng đấy. "Em biết, anh yêu à, nhưng em chỉ muốn anh… thỏa mãn em. Em cảm thấy vô cùng trống trải."

Nó đã tác động tới anh ta. Tôi kề mặt qua vai anh ta nhăn nhó trong khi anh ta đẩy mình thêm một vài lần nữa và xuất tinh, tôi nhận ra điều đó gần như đã quá muộn – *Ồ, vậy ra thứ âm thanh thảm bại khi lên đỉnh của anh ta là đây* – và tôi vội vàng giả vờ kêu lên vài tiếng ô và a, tiếng rên của một con mèo con hiền dịu. Tôi cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt bởi tôi biết anh ta hình dung tôi sẽ khóc trong lần đầu tiên quan hệ với anh ta.

"Em yêu, em đang khóc sao." Anh ta vừa nói vừa trượt ra khỏi người tôi, rồi hôn lên một giọt nước mắt.

"Chỉ là em thấy hạnh phúc thôi." Tôi nói. Bởi đó là điều mà loại phụ nữ kiểu này vẫn thường nói.

Tôi bảo anh ta rằng tôi đã pha một ít rượu martini – Desi rất thích đồ uống bình dân một chút vào buổi chiều – và khi anh ta định đứng lên để mặc áo và lấy đồ uống, tôi đã khăng khăng anh ta ở lại trên giường.

"Em muốn làm điều gì đó để đền đáp." Tôi nói.

Cho nên tôi đã chạy như bay vào bếp và lấy ra hai chiếc ly lớn để uống martini. Tôi rót gin và đặt một trái ô-liu vào ly của mình. Ly của anh ta, tôi cho ba trái ô-liu, gin, nước ép ô-liu, rượu vang trắng loại mạnh và mấy viên thuốc ngủ cuối cùng của tôi, ba viên tất cả, rồi khuấy đều.

Tôi mang martini vào phòng, và sau đó chỉ toàn ôm ấp rồi âu yếm. Tôi ngồi uống ly rượu gin của mình trong khi anh ta làm vậy. Hẳn là trong tôi có phần ngờ nghệch lắm.

"Anh không thích rượu martini của em sao?" Tôi hỏi khi anh ta chỉ nhấp một ngụm. "Em đã luôn hình dung sẽ là vợ của anh và pha martini cho anh. Em biết điều đó thật là xuẩn ngốc."

Tôi bắt đầu mếu máo.

"Ôi, em yêu dấu, không hề xuẩn ngốc một chút nào. Chỉ là anh đang dành thời gian, để tận hưởng. Nhưng…" Anh ta uống một hơi hết cạn. "Nếu điều đó khiến em cảm thấy vui hơn!"

Anh ta choáng váng và hoan hỉ. Cậu bé của anh ta trông rất dễ thương sau cuộc chinh chiến. Anh ta, về cơ bản, cũng giống như tất cả những người đàn ông khác. Rất nhanh chóng, anh ta ngủ thiếp đi, sau

đó bắt đầu ngáy.

Còn tôi có thể hành sự được rồi.

Nick Dunne

Bốn mươi ngày trôi qua

TÔI ĐƯỢC BẢO LÃNH TẠI NGOẠI, chờ đến ngày hầu tòa. Các thủ tục đã được tiến hành và tôi được thả – bị tước đoạt nhân phẩm khi vào và ra khỏi trại giam, nghe điều trần bảo lãnh tại ngoại, lấy dấu vân tay và chụp ảnh, việc đổi phòng giam, bị áp giải, và *cách bị đối xử*, những điều đó không khiến tôi cảm thấy mình là một con vật, mà khiến tôi cảm thấy mình giống như một sản phẩm, một thứ gì đó được tạo ra trên một dây chuyền lắp ráp. Thứ mà bọn họ đang tạo ra là một Nick Dunne, Kẻ giết người. Sẽ phải mất hàng tháng trước khi chúng tôi bước vào phiên tòa xét xử tôi (phiên tòa xét xử tôi: những lời đó vẫn thật đe dọa khiến tôi hoàn toàn không còn là chính mình nữa, biến tôi thành một kẻ điên dại, chỉ biết cười chói tai). Đáng lẽ tôi phải cảm thấy đó là một đặc ân khi được tại ngoại: tôi phải yên vị ngay cả khi việc tôi sẽ bị bắt là rất rõ ràng, nên họ cho là tôi sẽ không thể bỏ trốn được. Có lẽ Boney đã nói đỡ cho tôi nữa. Vì vậy tôi phải ở tại nhà trong vài tháng tới trước khi tôi bị áp giải vào tù và bị xử tử theo luật của bang.

Vâng, tôi là một người đàn ông vô cùng, vô cùng may mắn.

Đã giữa tháng Tám rồi, vậy mà tôi không ngừng cảm thấy lạ: *Vẫn đang là mùa hè*, tôi nghĩ bụng. *Làm thế nào mà sau bao nhiêu chuyện xảy đến như vậy, trời vẫn chưa sang thu nhỉ?* Thời tiết nóng một cách tàn bạo. Tiết trời áo sơ-mi, đó là cách mà mẹ tôi vẫn diễn tả, lúc nào cũng quan tâm đến sự thoải mái của các con hơn là thang nhiệt độ. Tiết trời áo sơ-mi, tiết trời áo khoác mỏng, tiết trời áo khoác dày, tiết trời áo đại hàn – Một năm được đo bằng các mùa Áo Mặc Ngoài. Đối với tôi, năm nay sẽ là tiết trời còng số tám, sau đó có lẽ là tiết trời áo tù. Hoặc tiết trời áo tang, bởi tôi không có kế hoạch sẽ vào tù. Tôi sẽ tự vẫn trước.

Tanner có một nhóm năm thám tử đang cố lần tìm dấu vết của Amy. Cho đến giờ vẫn chưa có thông tin gì. Như thể bọn họ đang cố tóm lấy nước vậy. Hàng tuần nay, ngày nào tôi cũng thực hiện phận sự nhỏ bé khốn nạn của mình: ghi hình lại những thông điệp gửi tới Amy và công bố nó trên trang blog Whodunnit của Rebecca. (Ít nhất còn có Rebecca vẫn rất trung thành.) Trong những đoạn băng ghi hình đó, tôi mặc quần áo do Amy mua cho tôi, tôi chải tóc theo cách mà cô ta thích, và tôi cố tìm hiểu suy nghĩ của cô ta. Sự giận dữ của tôi đối với cô ta tựa như một đoạn thép đang được nung nóng vậy.

Hầu như sáng nào nhóm quay phim, chụp ảnh cũng tập trung trên bãi cỏ nhà tôi. Chúng tôi giống như những người lính thuộc hai phe đối chiến, đóng quân hàng tháng trời để xả đạn từ xa, nhắm vào nhau qua một vùng đất trung gian nhằm đoạt lấy một loại tín ngưỡng lầm lạc nào đó. Tôi đã trở nên quen thuộc với một tay máy có chất giọng của một nhân vật hoạt hình lực lưỡng, nhưng không biết mặt. Anh ta đang hẹn hò với một cô nàng mà anh ta thực lòng yêu mến. Sáng nào giọng nói của anh ta cũng oang oang bên cửa sổ nhà tôi khi anh ta phân tích các buổi hẹn hò của bọn họ; chuyện xem ra đang tiến triển rất tốt. Tôi rất muốn nghe câu chuyện sẽ kết thúc ra sao.

Tôi kết thúc phần ghi hình buổi tối dành cho Amy. Trên người tôi là chiếc áo màu xanh lá mạ mà cô ta thích, và tôi đã kể lại cho cô ta nghe về lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau như thế nào, tại bữa tiệc ở Brooklyn đó, lời nói đầu tiên ngớ ngẩn của tôi, *chỉ một trái ô-liu thôi nhé*, điều luôn khiến tôi thấy ngượng mỗi khi Amy nhắc đến. Tôi nói về việc chúng tôi đã rời khỏi căn hộ ngột ngạt đó giữa tiết trời lạnh căm, nắm tay nhau, và tôi hôn cô ta trong đám mây bụi đường kính đó. Đấy là một trong số ít những câu chuyện mà chúng tôi kể lại giống nhau. Tôi kể nó với ngữ điệu của một câu chuyện đêm

khuya: êm dịu, thân quen và đều đều. Luôn kết thúc bằng lời nhắn nhủ *Hãy về nhà với anh đi, Amy*.

Tôi tắt máy quay và ngồi lại xuống chiếc trường kỷ (tôi luôn ghi hình khi ngồi trên chiếc trường kỷ, ngay phía dưới chiếc đồng hồ chim cúc cu nguy hiểm và không thể đoán trước được của cô ta, bởi tôi biết nếu không thấy chiếc đồng hồ ấy, cô ta sẽ tự hỏi liệu có phải rốt cuộc tôi đã ném bỏ chiếc đồng hồ rồi hay không, và sau đó cô ta sẽ không băn khoăn liệu có phải rốt cuộc tôi đã ném bỏ chiếc đồng hồ rồi hay không mà chỉ đơn giản tin rằng đó là sự thật. Và rồi dù cho từ chính miệng tôi có tuôn ra những lời ngọt ngào đến thế nào đi chăng nữa, thì cô ta cũng chỉ âm thầm phản bác lại: "*nhưng anh ta đã vứt bỏ chiếc đồng hồ chim cúc cu của mình rồi*.") Thực tế là, con chim cúc cu lại sắp sửa lao ra ngoài, chiếc cối xay gió của nó đã bắt đầu quay ngay phía trên đầu tôi – một thứ âm thanh chắc chắn sẽ khiến tôi phải nghiến răng lại – trong khi đám quay phim, chụp ảnh ngoài kia đang đồng thanh gào rú, hú lên như biển sóng. Có ai đó đang ở đây. Tôi nghe thấy tiếng quàng quạc như loài chim mòng biển của mấy cô phóng viên thời sự.

Có chuyện gì đó không ổn rồi. Tôi nghĩ.

Tiếng chuông cửa reo ba hồi liên tiếp: Nick-nick! Nick-nick! Nick-nick!

Tôi không hề chần chừ. Một tháng vừa rồi tôi đã thôi không chần chừ nữa: Đối mặt với vấn đề ngay lập tức.

Tôi mở cửa.

Đó là vợ tôi.

Đã trở về.

Amy Elliott Dunne đang đứng ngay trên thềm cửa nhà tôi với đôi chân trần và bộ váy màu hồng mỏng manh bó sát vào người cô ta như thể nó bị ướt vậy. Hai mắt cá chân có màu tím đậm. Một bên cổ tay yếu ớt đang thòng lòng một đoạn dây thừng. Mái tóc ngắn và xơ xác phía đầu ngọn, như thể nó đã bị cắt bằng một chiếc kéo rất cùn. Mặt cô ta bầm tím, môi sưng phồng. Cô ta đang nức nở.

Khi cô ta dang tay về phía tôi, tôi nhận thấy toàn bộ phần thân giữa của cô ta bê bết máu khô. Cô ta cố cất lên lời; môi mấp máy, một lần, hai lần, rồi im lặng, như một nàng tiên cá bị sóng đánh giạt vào bờ.

"Nick!" Cuối cùng cô ta cũng kêu lên thảm thiết – một tiếng khóc than vọng lại từ khắp tất cả những ngôi nhà hoang bên cạnh – rồi lao vào vòng tay tôi.

Tôi muốn giết cô ta.

Nếu chỉ có mình chúng tôi, hai bàn tay tôi hẳn đã siết quanh cổ cô ta, những ngón tay của tôi hẳn đã tóm đúng những bó cơ hoàn hảo đó rồi. Để cảm nhận nhịp mạch đập mạnh thế nào dưới ngón tay mình… nhưng chúng tôi không chỉ có một mình. Chúng tôi đang đứng trước cả dàn ống kính, và chúng nhận ra người đàn bà xa lạ này là ai, chúng sống lại như con chim cúc cu bên trong kia, một vài tiếng nháy, một vài câu hỏi, rồi sau đó mọi thứ như vỡ òa trong âm thanh và ánh sáng. Ống kính choáng ngợp chúng tôi, các phóng viên đổ dồn vào với micro, ai nấy đều la hét gọi tên Amy, gào thét, đúng nghĩa phải là gào thét. Vậy nên tôi phải hành động theo cách mà tôi phải làm. Tôi ôm chặt cô ta vào mình và tru tréo gọi tên cô ta đáp lại: "Amy! Lạy Chúa tôi! Lạy Chúa tôi! Em yêu của anh!" Rồi tôi vùi mặt mình vào bên cổ cô ta, vòng tay ôm chặt lấy cô ta, để cho đám quay phim, chụp ảnh có được mười lăm giây của bọn họ, và tôi thì thầm thật sâu vào tai cô ta: "Cô là con đàn bà khốn nạn." Sau đó tôi vuốt ve mái tóc, đưa hai bàn tay nâng niu khuôn mặt cô ta, rồi lôi mạnh vào nhà.

Bên ngoài cửa, đám khán giả của buổi hòa nhạc rock đang gào thét yêu cầu xem biểu diễn lại: *Amy! Amy! Amy!* Có ai đó đã ném một loạt đá sỏi vào cửa sổ nhà chúng tôi. *Amy! Amy! Amy!*

Vợ tôi đón nhận những điều đó như những gì cô ta đáng được hưởng, cô ta vẫy vẫy tay một cách tùy tiện với đám người hỗn loạn bên ngoài đó. Cô ta quay sang tôi với nụ cười mỏi mệt nhưng đầy hân hoan – nụ cười trên gương mặt của một nạn nhân bị hãm hiếp, một người sống sót sau vụ bạo hành, một nhân vật chuyên làm nóng những cảnh giường chiếu trong các bộ phim truyền hình cũ rích, nụ cười chứng tỏ rằng cuối cùng kẻ xấu xa đã bị trừng trị thích đáng và chúng tôi đều biết nữ nhân vật chính sẽ lại tiếp tục *sống*! Dừng hình.

Tôi ra hiệu về đoạn dây thừng, về mái tóc cụt ngủn, và vết máu khô. "Nào, câu chuyện của em là gì vậy, hả vợ?"

"Em đã trở về." Cô ta thút thít. "Em đã cố để trở về với anh." Cô ta định ôm lấy tôi. Nhưng tôi lảng tránh.

"*Câu chuyện* của em là gì vậy, Amy?"

"Desi." Cô ta thổn thức, môi dưới của cô ta run rẩy. "Desi Collings đã bắt em. Đó là buổi sáng. Ngày. Ngày cưới của chúng ta. Và tiếng chuông cửa reo, em đã tưởng… em không biết, em tưởng có thể đó là hoa của anh."

Tôi lưỡng lự. Dĩ nhiên là cô ta sẽ tìm được cách để phàn nàn: rằng hiếm khi nào tôi tặng hoa cho cô ta, trong khi tuần nào bố cô ta cũng tặng hoa cho mẹ cô ta kể từ khi họ cưới nhau đến giờ. Tổng cộng là 2.444 bó hoa trong khi tôi chỉ có 4.

"Hoa hay… thứ gì đó." Cô ta tiếp tục. "Vậy nên em chẳng nghĩ ngợi gì, em chỉ mở toang cửa. Và anh ta, Desi, đứng đó với vẻ mặt ấy. Quả quyết. Như thể anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này từ lâu lắm rồi. Và trong tay anh ta là tay nắm của… con rối Judy. Anh có tìm thấy đám rối đó không?" Cô ta ngẩng lên nhìn tôi mỉm cười trong nước mắt. Trông cô ta mới thật đáng yêu làm sao.

"Ồ, anh đã tìm được mọi thứ em để lại cho anh, Amy."

"Em chỉ vừa mới tìm được tay nắm đó của con rối Judy – nó bị rơi ra – và em đang cầm nó trong tay khi em ra mở cửa. Em đã cố đánh anh ta, và cả hai đã giằng co, rồi anh ta dùng nó đánh em. Rất mạnh. Sau đó em chỉ biết là…"

"Em đã gài bẫy anh vì tội mưu sát và rồi biến mất."

"Em có thể giải thích mọi chuyện mà, Nick."

Tôi chăm chú nhìn vào cô ta một hồi lâu. Tôi chỉ thấy *những ngày nắng rực rỡ* nằm dài trên bãi cát ngoài bờ biển, bàn tay cô ta đặt trên ngực tôi. Và tôi thấy *những bữa tối gia đình* tại nhà bố mẹ cô ta, Rand lúc nào cũng rót lại đầy ly của tôi và vỗ vai tôi. Sau đó tôi thấy cả hai chúng tôi *nằm sõng soài trên tấm thảm trải sàn* trong căn hộ rẻ tiền của tôi ở New York, nói chuyện với nhau trong khi nhìn chăm chăm lên chiếc quạt trần đang lờ phờ chạy. Rồi tôi thấy *mẹ của con tôi* và cuộc sống tươi đẹp mà tôi đã từng dự tính cho cả hai chúng tôi. Tôi đã có một khoảnh khắc kéo dài trong hai nhịp phách trống, *một*, *hai*, và tôi đã tha thiết mong rằng cô ta đang nói thật.

"Thực sự anh không cho là em có thể giải thích được mọi chuyện." Tôi nói. "Nhưng anh sẽ rất thích thú được xem em sẽ thử thế nào."

"Cứ việc thử em đi."

Cô ta cố nắm lấy tay tôi, còn tôi giằng tay cô ta ra. Tôi bước tránh xa khỏi cô ta, hít vào một hơi, rồi quay lại đối diện với cô ta. Phải luôn luôn đối diện với vợ tôi.

"Anh cứ việc làm đi, Nick. Cứ việc thử em đi."

"Được, chắc chắn rồi. Tại sao tất cả các câu đố của trò truy tìm kho báu đều được giấu ở những nơi mà anh đã từng… quan hệ với Andie?"

Cô ta thở dài, nhìn xuống sàn nhà. Hai mắt cá chân của cô ta bị trầy xước. "Em thậm chí không biết gì về Andie cho đến khi em biết tin qua tivi… khi em đang bị trói vào giường của Desi, và được giam giữ trong ngôi nhà bên hồ của anh ta."

"Vậy tất cả chỉ là… trùng hợp ngẫu nhiên sao?"

"Tất cả những nơi đó đều có ý nghĩa với chúng ta." Cô ta nói. Một giọt nước mắt lăn dài trên má. "Phòng làm việc của anh, nơi anh nhen nhóm lại niềm đam mê báo chí."

Tôi hít vào.

"Hannibal, nơi mà rốt cuộc em đã hiểu nó có ý nghĩa lớn thế nào với anh. Ngôi nhà của bố anh – đối diện với người đàn ông đã khiến anh tổn thương quá nhiều. Ngôi nhà của mẹ anh, giờ là nhà của Go, hai con người đã giúp anh trở thành một người đàn ông chân chính. Nhưng… em đoán là mình chẳng ngạc nhiên khi anh đã muốn chia sẻ những nơi chốn đó với một người khác mà anh…" Cô ta cúi mặt xuống. "…đã yêu thương. Anh lúc nào chẳng thích lặp lại mọi việc."

"Tại sao mỗi địa điểm ấy lại có một manh mối ám chỉ anh đã giết hại em hả? Những thứ đồ lót phụ nữ đó, chiếc xắc tay của em, *cuốn nhật ký* của em. Hãy giải thích về *cuốn nhật ký* của em đi, Amy, với tất cả những lời dối trá ấy."

Cô ta chỉ mỉm cười và lắc lắc đầu như thể cô ta thấy thương hại cho tôi vậy. "Mọi chuyện, em có thể giải thích được mọi chuyện." Cô ta nói.

Tôi nhìn vào khuôn mặt yêu kiều đầm đìa nước mắt đó. Rồi tôi nhìn xuống tất cả những vết máu. "Amy. Desi đâu rồi?"

Cô ta lại lắc đầu và mỉm cười buồn bã.

Tôi định gọi cho cảnh sát, nhưng tiếng gõ ngoài cửa đã cho tôi biết rằng bọn họ đang ở đây rồi.

Amy Elliott Dunne

Đêm đầu tiên trở về

TÔI VẪN CÓ TINH TRÙNG của Desi trong người kể từ lần cuối cùng anh ta cưỡng hiếp tôi, nên việc kiểm tra sức khỏe diễn ra tốt đẹp. Vết trói dây thừng ở hai cổ tay, âm đạo bị tổn thương, những vết bầm tím – cơ thể tôi đã có đủ các tiêu chuẩn khoa giáo cho bọn họ rồi còn gì. Một bác sĩ nam có tuổi với hơi thở nặng nề và ngón tay to bè đã thực hiện kiểm tra xương chậu cho tôi – tôi kêu rên và thở khò khè rất đúng lúc – trong khi Thanh tra Rhonda Boney nắm tay tôi. Nắm tay cô ta giống như thể bị quắp bởi bộ móng vuốt lạnh lẽo của một loài chim nào đó vậy. Chẳng hề dễ chịu chút nào. Đã có lúc cô ta cười rõ tươi khi nghĩ rằng tôi không trông thấy. Cô ta hết sức vui mừng khi biết rằng Nick rốt cuộc không phải là kẻ xấu. Phải rồi, phụ nữ của cả nước Mỹ này đều đồng loạt thở phào.

Cảnh sát đã được cử đến nhà của Desi, nơi bọn họ tìm thấy anh ta trần truồng và kiệt sức, vẻ choáng váng trên khuôn mặt, tay anh ta còn nắm chặt một vài sợi tóc của tôi, chiếc giường bê bết máu. Con dao mà tôi đã xử anh ta, và để cắt dây trói, sẽ nằm ngay gần đó trên sàn nhà, chỗ mà tôi đã vứt nó lại, rồi hoa mày chóng mặt, và đi chân đất, chẳng mang theo thứ gì ngoài chùm chìa khóa của anh ta – để mở xe ô-tô và mở cổng – rồi trèo vào chiếc Jaguar đời cổ với vết máu của anh ta vẫn loang lổ trên người, trở về như một con thú nuôi trung thành đã lâu ngày mất tích, lái xe thẳng một mạch về nhà với chồng tôi. Tôi đã hạ mình xuống tới mức một con vật nuôi; tôi chẳng nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài việc trở về với Nick.

Ông bác sĩ già cho tôi biết tin tốt lành; không có tổn thương lâu dài nào và không cần phải làm thủ thuật nạo hút thai – tôi đã sảy thai quá sớm. Boney liên tục nắm lấy tay tôi và lẩm bẩm: *Ôi Chúa tôi, sau những gì đã xảy ra chị có nghĩ mình đủ khỏe để trả lời một số câu hỏi không?* Thế thì nhanh quá đấy, vừa mới chia buồn xong đã đi thẳng vào vấn đề rồi. Tôi thấy những phụ nữ xấu xí thường quá mức kính cẩn, hoặc hết sức thô lỗ.

Bạn là Amy Tuyệt vời, và bạn đã sống sót sau một vụ bắt cóc tàn bạo có liên quan đến việc liên tục bị hành hung. Bạn vừa giết kẻ bắt cóc mình, và bạn trở về với người chồng mà bạn mới phát hiện ra rằng đã phản bội mình. Bạn sẽ:

a. Đặt bản thân mình lên trên hết và yêu cầu được ở một mình một khoảng thời gian để lấy lại tinh thần.

b. Kìm nén lại thêm một chút nữa để bạn có thể giúp cảnh sát.

c. Quyết định cuộc phỏng vấn nào sẽ thực hiện trước – cũng có thể bạn sẽ nhận được một điều gì đó sau những trải nghiệm đau buồn này, một hợp đồng viết sách chẳng hạn.

Câu trả lời: B. Amy Tuyệt vời luôn đặt mọi người lên trên hết.

Tôi được phép tắm rửa trong một căn phòng riêng ở bệnh viện, và tôi thay sang một bộ đồ mà Nick đã chuẩn bị sẵn cho tôi từ nhà – một chiếc quần jeans với nếp nhăn do gấp lại quá lâu, và một chiếc áo cánh rất đẹp nhưng toàn mùi bụi. Trên đường từ bệnh viện về sở cảnh sát, Boney và tôi gần như im lặng. Tôi cất giọng yếu ớt hỏi thăm về bố mẹ mình.

"Họ đang đợi chị ở sở." Boney nói. "Họ đã khóc khi tôi báo tin. Vì vui mừng. Vô cùng vui mừng và nhẹ lòng. Chúng tôi sẽ để họ và chị gặp mặt vui vẻ trước khi lấy lời khai, đừng lo."

Các tay máy đã đợi sẵn tại sở cảnh sát. Bãi đỗ xe mang một vẻ hy vọng tràn trề và sáng trưng như một sân vận động. Không có khu vực đỗ xe dưới hầm, vì vậy chúng tôi phải dừng lại ngay phía trước khu nhà trong khi đám đông điên cuồng xúm xít lại: tôi thấy những cặp môi ướt nhoẹt và bắn đầy nước bọt khi bọn họ ai nấy đều hò hét đặt ra những câu hỏi, đèn chớp máy ảnh nháy liên tục và ánh đèn pha của máy quay. Đám đông xô đẩy và lôi kéo nhau xông lên, chen lấn từng chút một ở bên phải, rồi sang bên trái, tất cả mọi người đều cố tiếp cận tôi.

"Tôi không thể làm được việc này." Tôi nói với Boney. Một bàn tay đàn ông nung núc thịt đập mạnh vào cửa sổ xe trong khi một tay nhiếp ảnh khác đang cố giữ thăng bằng. Tôi cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô ta. "Điều này thật quá sức với tôi."

Cô ta vỗ về tôi và nói, *chờ chút*. Một loạt cánh cửa của sở cảnh sát bật mở, tất cả các nhân viên cảnh sát trong tòa nhà tập trung lại trên cầu thang và tập hợp thành một hàng dọc phía bên cửa xe của tôi, đẩy đám phóng viên báo chí lùi lại, tạo ra một hàng rào danh dự dành cho tôi. Rhonda và tôi nắm tay nhau như một cặp đôi mới cưới khác thường, vội vã len lỏi đi một mạch vào thẳng nơi bố mẹ tôi đang đứng chờ, ngay bên trong lối vào. Ai nấy đều chụp ảnh chúng tôi đang ôm nhau, trong khi mẹ tôi thầm thì *con gái yêu con gái yêu con gái yêu*, còn bố tôi thổn thức lớn đến mức ông gần như nghẹt thở.

Tôi lại được đưa vội đi, như thể việc đưa vội tôi đi vẫn chưa đủ vậy. Tôi được đưa vào một căn buồng nhỏ trong một căn phòng với những chiếc ghế văn phòng khá thoải mái nhưng rẻ tiền, loại ghế mà dường như lúc nào cũng có một vài vết thức ăn cũ bám trên mặt vải. Một chiếc máy quay nhấp nháy ở trong góc phòng và không có cửa sổ. Đây không phải là điều mà tôi hình dung. Căn phòng này không được thiết kế theo cách làm cho tôi cảm thấy an toàn.

Tôi bị vây quanh bởi Boney, cộng sự của cô ta – Gilpin, và hai đặc vụ FBI đến từ St. Louis, những người hầu như không lên tiếng. Bọn họ mời tôi uống nước, và sau đó Boney bắt đầu.

Boney (B): Chị Amy, trước tiên chúng tôi xin chân thành cảm ơn chị đã nói chuyện với chúng tôi sau những gì chị vừa trải qua. Trong những vụ án như thế này, việc ghi lại chuyện đã xảy ra trong khi ký ức còn nguyên vẹn là điều rất quan trọng. Chị không thể hình dung được việc này có ý nghĩa quan trọng đến thế nào đâu. Cho nên thật tốt là có thể trao đổi vào lúc này. Nếu chúng tôi có thể biết được toàn bộ chi tiết sự việc, chúng tôi có thể khép lại vụ án, sau đó chị và Nick có thể trở lại với cuộc sống của mình.

Amy (A): Tôi hoàn toàn mong muốn như vậy.

B: Chị xứng đáng với điều đó. Vậy nên nếu chị đã sẵn sàng để bắt đầu, chúng ta có thể mở đầu bằng câu hỏi: Desi đã xuất hiện ở cửa nhà chị vào lúc mấy giờ? Chị còn nhớ chứ?

A: Khoảng mười giờ sáng. Muộn hơn một chút, bởi tôi nhớ là mình đã nghe thấy tiếng gia đình Teverers nói chuyện khi họ ra xe ô-tô để đi nhà thờ.

B: Chuyện gì đã xảy ra khi chị mở cửa?

A: Ngay lúc đó tôi đã có cảm giác có chuyện chẳng lành rồi. Trước hết là, trong suốt cuộc đời tôi, Desi đã luôn viết thư cho tôi. Nhưng sự ám ảnh của anh ta dường như ngày càng giảm dần theo thời gian. Có vẻ như anh ta đã nghĩ mình chỉ là một người bạn cũ, và kể từ khi cảnh sát không thể can thiệp được gì về chuyện này, tôi cảm thấy thanh thản với điều đó. Tôi chưa bao giờ có cảm giác là anh ta có thể chủ ý hãm hại mình, mặc dù tôi thực không muốn ở gần anh ta đến thế này. Về mặt địa lý. Tôi cho rằng điều đó đã đẩy anh ta đến cực điểm. Khi biết rằng tôi ở quá gần. Anh ta bước vào nhà tôi với…

Anh ta vã mồ hồi và có phần lo sợ, nhưng cũng có vẻ quyết đoán. Tôi đã ở trên nhà, và vừa mới là xong chiếc váy thì tôi để ý thấy phần tay cầm nặng nề đó của con rối Judy nằm trên sàn nhà – tôi đoán là nó đã bị rơi ra. Thật khó chịu vì tôi đã giấu những con rối vào trong căn lều gỗ mất rồi. Thế nên tôi đã nhặt phần tay cầm đó lên, và khi tôi ra mở cửa thì tay tôi đang cầm nó.

B: Trí nhớ tốt lắm.

A: Cảm ơn.

B: Sau đó chuyện gì đã xảy ra?

A: Desi xông vào nhà, rồi anh ta đi đi lại lại trong phòng khách, trông bối rối và có phần điên loạn, sau đó anh ta nói: *Em đang chuẩn bị gì cho lễ kỷ niệm vậy?* Điều đó khiến tôi phát sợ, rằng anh ta biết hôm đó là ngày kỷ niệm của chúng tôi, và anh ta có vẻ tức tối vì điều đó, sau đấy cánh tay anh ta chợt vung lên và anh ta nắm chặt lấy cổ tay tôi rồi bẻ ngoặt ra phía sau, chúng tôi đã giằng co với nhau. Tôi đã thực sự chống trả lại.

B: Sau đó thế nào?

A: Tôi đá anh ta và thoát ra được một lúc rồi chạy vào bếp, sau đó chúng tôi đã giằng co tiếp và anh ta đánh tôi một cái rất mạnh bằng chính tay cầm gỗ của con rối Judy đó. Khi tôi choáng váng, anh ta liền đánh tôi thêm hai hay ba lần nữa. Tôi nhớ là mình đã không thể nhìn thấy gì trong chừng một giây, chỉ thấy chóng mặt, đầu tôi giật giật và tôi cố giằng lấy khúc gỗ đó, nhưng anh ta đã đâm vào cánh tay tôi bằng con dao bỏ túi mà anh ta mang theo. Tôi vẫn còn sẹo đây. Cô thấy chứ?

B: Vâng, điều này cũng được ghi lại trong báo cáo kiểm tra sức khỏe của chị. Chị đã may mắn lắm đấy vì đó chỉ là vết thương ngoài da.

A: Nó chẳng hề có cảm giác chỉ là vết thương ngoài da thôi đâu, tin tôi đi.

B: Vậy là anh ta đã đâm chị? Động cơ là…

A: Tôi không chắc liệu anh ta có cố ý làm vậy hay không, hay tôi đã vô tình xô vào lưỡi dao – tôi đã mất thăng bằng mà. Mặc dù vậy, tôi nhớ là khúc gỗ đó đã rơi xuống sàn nhà, và tôi nhìn xuống thì thấy máu của mình từ vết thương bị đâm đó đang chảy thành vũng quanh đoạn gậy này rồi. Tôi cho là lúc đó tôi đã ngất đi.

B: Khi tỉnh dậy chị thấy mình đang ở đâu?

A: Tôi tỉnh dậy thấy mình bị trói ngược hai cổ tay với hai cổ chân ra phía sau lưng trong chính phòng khách nhà mình.

B: Chị có gào thét, cố để hàng xóm nghe thấy tiếng mình không?

A: Đương nhiên là tôi phải la hét rồi. Ý tôi là, liệu cô có nghe được tôi không? Tôi bị đánh, bị đâm, bị trói bởi một gã đàn ông đã ám ảnh về tôi đến hàng thập kỷ, kẻ đã từng một lần tự sát trong phòng ký túc của tôi.

B: Được rồi, được rồi, Amy, tôi xin lỗi, câu hỏi đó không hề có ý rằng chúng tôi đang buộc tội chị, chúng tôi chỉ muốn có được một bức tranh toàn diện để có thể dừng việc điều tra và chị có thể tiếp tục cuộc sống của mình. Chị có muốn một cốc nước nữa không, hay cà phê hoặc gì đó?

A: Thứ gì đó ấm nóng thì tốt. Tôi cảm thấy lạnh quá.

B: Không thành vấn đề. Anh có thể lấy cho chị ấy một ly cà phê được không? Vậy sau đó chuyện gì

đã xảy ra?

A: Tôi nghĩ kế hoạch ban đầu của anh ta là khuất phục tôi rồi bắt cóc tôi, và sẽ làm ra vẻ như là một người vợ bỏ trốn, bởi khi tôi tỉnh lại, anh ta chỉ vừa mới lau dọn xong vũng máu ở trong bếp, kê ngay ngắn lại chiếc bàn để những đồ cổ nho nhỏ mà tôi đã xô đổ khi tôi chạy vào bếp. Anh ta đã vứt đoạn gậy kia đi rồi. Nhưng không còn thời gian nữa, và tôi cho rằng chuyện đã xảy ra như thế này: Anh ta thấy phòng khách rất lộn xộn – nên anh ta nghĩ: *Cứ để mặc vậy. Để nó giống như có chuyện gì đó rất tồi tệ đã diễn ra ở đây*. Vì thế anh ta đã mở toang cửa chính, rồi lật đổ một vài đồ vật khác nữa trong phòng khách. Lật ngửa chiếc ghế cổ. Đó là lý do tại sao hiện trường trông có vẻ kỳ quặc: nửa thật, nửa ngờ.

B: Có phải Desi đã dựng nên những bằng chứng buộc tội tại mỗi địa điểm trong trò truy tìm kho báu không: tại phòng làm việc của Nick, Hannibal, nhà của bố Nick, và căn lều gỗ tại nhà Margo?

A: Tôi không hiểu ý của chị là sao?

B: Có một cặp quần lót phụ nữ, không phải cỡ của chị, trong phòng làm việc của Nick.

A: Tôi đoán đó chắc hẳn là của cô gái mà anh ấy đã… hẹn hò.

B: Cũng không phải cỡ của cô ấy.

A: Ồ, tôi không giúp gì được về chuyện này rồi. Có lẽ anh ấy đã hẹn hò nhiều hơn một người.

B: Nhật ký của chị đã được tìm thấy tại nhà bố Nick. Đã bị cháy một phần trong lò sưởi.

A: Các anh chị *đã đọc* cuốn nhật ký rồi sao? Thật tệ quá. Tôi chắc là Nick đã muốn ném bỏ nó – tôi không đổ lỗi cho anh ấy, nhất là sau khi các anh chị đã xóa tội cho anh ấy quá nhanh đến vậy.

B: Tôi băn khoăn không rõ tại sao anh ấy phải đến nhà của bố mình để đốt nó chứ.

A: Chị nên hỏi anh ấy. (Tạm dừng.) Nick rất hay đến đó, để được ở một mình. Anh ấy thích riêng tư. Vì vậy tôi chắc chắn, với anh ấy, chuyện đó không có gì là kỳ quặc cả. Ý tôi là anh ấy không thể làm việc này tại nhà của chúng tôi được, bởi đó là hiện trường vụ án – biết đâu các anh chị sẽ quay trở lại và tìm thấy thứ gì đó trong đám tro tàn kia. Ở nhà bố anh ấy thì sẽ kín đáo hơn. Tôi cho rằng đó là một hành động sáng suốt, nhất là khi các anh chị về cơ bản đang nghi ngờ anh ấy.

B: Cuốn nhật ký rất, rất đáng bận tâm. Nó cho thấy những bằng chứng về việc bạo hành và nỗi sợ hãi của chị về việc Nick không muốn có con, rằng anh ấy có thể đã muốn giết chị.

A: Tôi thực sự mong rằng cuốn nhật ký đó đã bị đốt rụi. (Tạm dừng.) Để tôi thành thật vậy: Cuốn nhật ký đó có ghi lại một số vấn đề khó khăn của Nick và tôi trong một vài năm qua. Nó không cho thấy một bức tranh tuyệt vời nhất về cuộc hôn nhân của chúng tôi, hay về Nick, nhưng tôi phải thừa nhận rằng: tôi không bao giờ viết nhật ký trừ phi tôi thấy thực sự hạnh phúc, *hoặc* vô cùng, vô cùng chán nản và muốn trải lòng mình và sau đó… tôi có thể đã hơi hoảng loạn một chút vì chính tôi mới là người lo lắng về mọi chuyện. Ý tôi là, có rất nhiều những điều không hay trong đó – anh ấy đã một lần xô ngã tôi, anh ấy không muốn có con, anh ấy quả thực có những vấn đề về tiền bạc. Nhưng tôi e sợ anh ấy ư? Tôi phải thừa nhận, rất đau lòng khi phải thừa nhận, đó chỉ là một phần tính cách nhạy cảm quá mức của tôi mà thôi. Tôi nghĩ vấn đề ở chỗ, tôi đã bị theo đuổi rất nhiều lần rồi – đó là rắc rối trong suốt cuộc đời tôi – người ta bị ám ảnh về tôi – vậy nên tôi đã có đôi chút hoang tưởng.

B: Chị đã cố mua một khẩu súng.

A: Tôi đã bị hoang tưởng, được chưa? Tôi xin lỗi. Nếu cô biết chuyện của tôi, cô sẽ hiểu.

B: Có một phần nhật ký viết về thứ đồ uống vào một đêm nào đó và chị đã phải chịu những triệu chứng nhiễm độc chất chống đông.

A: (Im lặng một lúc lâu.) Chuyện đó thật kỳ quái. Đúng vậy, tôi đã bị ốm.

B: Được rồi, trở lại với trò truy tìm kho báu. Chị đã giấu hai con rối Punch và Judy trong căn lều gỗ phải không?

A: Tôi đã làm vậy.

B: Hướng điều tra của chúng tôi tập trung chủ yếu vào những khoản nợ của Nick, những khoản mua sắm bằng thẻ tín dụng rất xa xỉ, và chúng tôi đã phát hiện ra những mặt hàng này được giấu trong căn lều gỗ đó. Chị nghĩ sao khi chị mở cửa căn lều và thấy tất cả những đồ vật ấy?

A: Tôi đang ở trên khu đất của Go, trong khi Go và tôi không thực sự gần gũi cho lắm, hầu như vậy, nên tôi có cảm giác mình đang nhúng mũi vào chuyện gì đó mà không phải việc của mình. Tôi nhớ lúc ấy tôi đã nghĩ đó chắc hẳn là những thứ mà cô ấy mua ở New York. Và rồi tôi xem trên bản tin – Desi bắt tôi phải theo dõi mọi tin tức – thì chúng lại có liên quan đến Nick, và… tôi biết Nick đã có một vài vấn đề về tiền bạc, anh ấy là một người rất hay tiêu pha. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy đã ngượng. Mua sắm trong lúc bốc đồng mà không thể trả lại được, nên anh ấy đã giấu để tôi không biết, cho đến khi anh ấy có thể bán lại chúng trên mạng.

B: Những con rối Punch và Judy, chúng dường như có phần kỳ dị để làm quà kỷ niệm ngày cưới.

A: Tôi hiểu! Giờ thì tôi hiểu. Tôi đã không nhớ toàn bộ câu chuyện phía sau đó về Punch và Judy. Tôi chỉ nhìn chúng như một cặp vợ chồng và một đứa con, mà chúng được làm bằng gỗ, trong khi đó tôi lại đang mang thai. Tôi đã xem lướt qua trên Internet và nhận ra lời thoại của Punch: *Cách làm là vậy đó!* Và tôi nghĩ nó thật dễ thương – tôi đã không hiểu nó có nghĩa là gì.

B: Vậy là chị đã bị trói hai cổ tay với hai cổ chân ngược ra sau. Desi làm thế nào để đưa chị vào ô-tô được?

A: Anh ta đánh xe vào gara rồi hạ thấp cửa gara xuống, lôi tôi ra đó, ném tôi vào thùng xe phía sau, rồi lái đi.

B: Và lúc đó chị có kêu gào không?

A: Có chứ, tôi kêu gào thảm thiết. Tôi là một kẻ nhát gan vô cùng. Nếu mà tôi biết trước rằng, trong một tháng tới, đêm nào Desi cũng sẽ hãm hiếp tôi, rồi nằm ôm ấp tôi với ly martini và một viên thuốc ngủ để anh ta không bị thức giấc vì tiếng *khóc lóc* của tôi, và rằng cảnh sát quả thực sẽ đến hỏi chuyện anh ta mà *vẫn* không có được manh mối nào, vẫn chẳng làm được tích sự gì, thì có lẽ tôi đã gào thét thảm thiết hơn nữa. Phải, tôi sẽ làm thế đấy.

B: Một lần nữa, rất xin lỗi chị. Làm ơn mang thêm giấy ăn cho chị Dunne được không? Và cà ph… Cảm ơn anh. Được rồi, từ nhà chị, cả hai người đã đi đến đâu vậy, chị Amy?

A: Chúng tôi đã chạy về hướng St. Louis, và tôi nhớ là trên đường đến đó anh ta đã dừng tại Hannibal – tôi đã nghe thấy tiếng còi hú của thuyền chạy hơi nước. Anh ta ném chiếc xắc tay của tôi ra ngoài. Đó là một hành động khác nữa mà anh ta đã thực hiện để khiến nó có vẻ như một vụ án mạng.

B: Điều này rất thú vị. Dường như có rất nhiều điểm trùng hợp ngẫu nhiên một cách kỳ lạ trong vụ

án này. Thí dụ như, Desi đã vô tình ném chiếc xắc tay của chị ngay tại Hannibal, nơi mà câu đố của chị sẽ dẫn Nick tới đó – và đến lượt chúng tôi đã cho rằng chính Nick là người ném chiếc xắc ở đây. Hoặc như việc chị đã quyết định giấu món quà ở một nơi mà Nick đã giấu những món đồ mà anh ấy đã bí mật mua bằng thẻ tín dụng.

A: Thật sao? Tôi buộc phải nói với chị rằng, chẳng có gì khiến tôi thấy trùng hợp hết. Nó chỉ có vẻ như cả đám cảnh sát các người đã quyết định buộc tội chồng tôi, giờ thì tôi còn sống và rõ ràng là anh ấy không có tội, các người thành ra những kẻ ngu ngốc vĩ đại, và đang cố tìm cách để phủi tay. Đáng lẽ các người phải chịu toàn bộ trách nhiệm trước một sự thật rằng, nếu vụ án này còn phụ thuộc vào năng lực vô cùng kém cỏi của các người, Nick hẳn đã phải chịu án tử hình và tôi sẽ còn bị trói chặt trên giường, ngày nào cũng bị hãm hiếp từ giờ cho đến khi tôi chết.

B: Tôi xin lỗi, đó là…

A: Tôi đã phải tự cứu mình, từ đó đã cứu được Nick, từ đó đã cứu được sự ngớ ngẩn đáng thương của các người.

B: Đó là một cách nhìn nhận vô cùng xác đáng, chị Amy ạ. Tôi xin lỗi, chúng tôi quá… Chúng tôi đã để mất quá nhiều thời gian trong vụ án này, chúng tôi muốn tìm hiểu từng chi tiết mà chúng tôi đã bỏ qua để tránh lặp lại những sai lầm của mình. Nhưng chị hoàn toàn đúng, chúng tôi đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, đó là: Chị là một nữ anh hùng. Chị cực kỳ anh hùng.

A: Cảm ơn. Tôi cảm kích vì chị đã nói được điều đó

Nick Dunne

Đêm đầu tiên trở về

TÔI ĐẾN SỞ CẢNH SÁT để đón vợ mình và được cánh báo chí chào đón như một ngôi sao nhạc rock – vị tổng thống thắng cử – người đầu tiên đặt chân lên mặt trăng, tất cả trong một. Tôi đã phải kiềm chế không nắm chặt hai bàn tay đưa lên trên đầu mình để cảm tạ trước giây phút thắng lợi mang tầm cỡ toàn cầu này. *Tôi hiểu mà*, tôi nghĩ, *giờ thì tất cả chúng tôi đều giả vờ là bạn*.

Tôi bước vào trước cảnh tượng giống như thể một bữa tiệc ngày lễ không được như ý cho lắm – vài chai champagne đặt trên một chiếc bàn làm việc, xung quanh là những chiếc cốc giấy bé xíu. Vỗ lưng và những lời chúc mừng dành cho toàn bộ các nhân viên cảnh sát, và sau đó còn nhiều lời chúc mừng hơn dành cho tôi, như thể những người này mới một ngày trước đây chưa hề là những kẻ khủng bố tinh thần của tôi vậy. Nhưng tôi phải hùa theo thôi. Chìa lưng ra để họ vỗ. *Ồ phải rồi, giờ chúng tôi đều là bạn*.

Trên hết là Amy đã được an toàn. Tôi phải luyện câu nói đó hết lần này đến lần khác. Trông tôi phải giống như một người chồng thanh thản và đầy yêu thương cho đến khi tôi biết được sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng nào. Cho đến khi tôi chắc chắn rằng cảnh sát đã nhận ra những lời dối trá tinh vi có tính toán của cô ta. *Cho đến khi cô ta bị bắt* – tôi đã nghĩ xa đến mức ấy, *cho đến khi cô ta bị bắt*, và sau đó tôi có thể cảm thấy não mình vừa phồng lên lại vừa xẹp xuống cùng một lúc – một góc quay cận cảnh bộ não của chính tôi – rồi tôi nghĩ: *Vợ tôi* đã giết *một người đàn ông*.

"Đã đâm anh ta." Một viên cảnh sát trẻ được giao nhiệm vụ liên hệ với gia đình nói. (Tôi hy vọng sẽ không bao giờ được liên hệ nữa, với bất cứ ai, vì bất cứ lý do gì.) Anh ta chính là viên cớm nhãi đã luyên thuyên không ngừng với Go về con ngựa, về bên mép bị rách, và chứng dị ứng với lạc của mình. "Cắt ngang động mạch cổ của anh ta. Cắt như thế đấy, anh ta đã mất máu chỉ trong, có lẽ là, sáu mươi giây."

Sáu mươi giây là một khoảng thời gian dài để nhận ra là bạn đang chết. Tôi có thể hình dung Desi nắm chặt hai tay quanh cổ mình, cảm nhận được máu của chính mình đang phun ra qua các kẽ ngón tay theo từng nhịp đập, anh ta mỗi lúc một hoảng hốt và mạch lại đập nhanh hơn… sau đó thì chậm dần, và Desi hiểu rằng chậm đi có nghĩa là xấu đi. Trong suốt quãng thời gian đó, Amy đứng tránh xa ngoài tầm với, quan sát anh ta với cái nhìn tội lỗi và ghê tởm của một học sinh trung học đang phải đối mặt với một bào thai lợn bị cắt tiết trong giờ sinh học. Con dao mổ nhỏ xíu đó vẫn nằm trong tay cô ta.

"Đã cứa cổ anh ta bằng một con dao cắt thịt quen thuộc cỡ lớn." Tay cớm nhãi đang diễn tả. "Hắn đã từng ngồi cạnh chị ta trên giường, cắt thịt, và *cho* chị ta *ăn*." Anh ta có vẻ ghê tởm với chi tiết này hơn là chi tiết cứa cổ kia. "Một hôm, con dao đó đã trượt rơi khỏi đĩa, hắn ta đã không để ý…"

"Cô ấy sử dụng con dao đó bằng cách nào vậy, nếu lúc nào cô ấy cũng bị trói?" Tôi hỏi.

Tên cớm nhãi nhìn tôi như thể tôi vừa kể chuyện cười về mẹ anh ta vậy. "Tôi không biết nữa, anh Dunne, tôi chắc là hiện giờ họ đang lấy lời khai chi tiết. Điểm mấu chốt là, vợ anh đã được an toàn."

Hoan hô. Tên cớm nhãi đã cướp mất lời của tôi rồi.

Tôi phát hiện thấy Rand và Marybeth qua lối vào căn phòng mà chúng tôi đã tổ chức cuộc họp báo đầu tiên cách đây sáu tuần. Bọn họ đang dựa vào nhau, như mọi khi, và Rand hôn lên trán Marybeth,

còn Marybeth thì dụi đầu vào ông ta. Tôi cảm thấy một sự căm hận dữ dội đến mức gần như đã ném chiếc dập ghim vào bọn họ. *Ông bà là hai kẻ sùng bái và tôn thờ khốn nạn đã tạo ra* cái loại *đang ngồi ở phía cuối hành lang đó và để cho cô ta sống ra ngoài thế giới này*. Chao ôi, mới hay ho làm sao, quả là một con quái vật hoàn hảo! Và bọn họ vẫn không hề bị trừng phạt? Không hề, không có một ai lên tiếng nghi ngờ về phẩm chất của bọn họ; bọn họ chẳng nếm trải bất cứ điều gì khác ngoài việc nhận được vô vàn sự yêu mến và ủng hộ, rồi Amy sẽ lại được trả về cho bọn họ và tất cả mọi người lại yêu mến cô ta hơn.

Vợ tôi trước đây đã vốn là một kẻ biến thái nhân cách chống xã hội tham lam vô độ. Giờ thì cô ta sẽ trở thành loại người gì đây?

Hãy bước thận trọng, Nick, phải bước thật thận trọng.

Rand bắt gặp cái nhìn của tôi và ra hiệu cho tôi đến bên bọn họ. Ông ta bắt tay tôi trước mặt một vài phóng viên độc quyền đưa tin, những người được thừa nhận trong vai khán giả. Marybeth đứng yên: tôi vẫn là gã đàn ông đã phản bội con gái bà ta. Bà ta gật đầu với tôi một cái gọn lỏn rồi quay đi.

Rand ngả người vào gần tôi nên tôi có thể ngửi thấy mùi kẹo gôm bạc hà của ông ta. "Ta nói với con thế này, Nick ạ, chúng ta đều nhẹ lòng khi Amy trở về. Chúng ta cũng nợ con một lời xin lỗi. Rất chân thành. Chúng ta sẽ để Amy quyết định việc con bé cảm thấy thế nào về cuộc hôn nhân của hai đứa, nhưng ít nhất thì ta muốn xin lỗi vì diễn biến của sự việc. Con phải hiểu…"

"Con hiểu." Tôi nói. "Con hiểu mọi chuyện mà."

Trước khi Rand có thể nói lời xin lỗi và tiếp tục dông dài, Tanner và Betsy đã cùng nhau xuất hiện, với diện mạo như thể để lên trang của Tạp chí *Vogue* vậy – quần ống suông là chiết ly, áo sơ-mi rực rỡ với đồng hồ và nhẫn vàng sáng loáng. Tanner ngả vào tai tôi thầm thì: *Để tôi xem chúng ta đang ở đâu rồi*. Và sau đó Go sộc vào, ánh mắt hoảng hốt và liên tục hỏi: *Chuyện này là thế nào? Có chuyện gì xảy ra với Desi vậy? Chị ta đã xuất hiện trước cửa nhà anh sao? Chuyện này là thế nào? Anh ổn chứ? Chuyện gì sẽ tiếp theo đây?*.

Một sự tập trung kỳ quái – cảm giác như đó không phải là cuộc đoàn tụ, cũng không hẳn là ngồi trong phòng chờ bệnh viện, chào đón nhưng vẫn lo lắng, như thể một trò chơi tập thể trong nhà mà không ai nắm được hết luật lệ vậy. Trong khi đó, hai phóng viên mà nhà Elliott đã cho phép được vào khu vực riêng biệt này liên tục cao giọng đặt cho tôi một loạt câu hỏi: *Cảm giác tuyệt vời thế nào khi Amy trở về? Ngay lúc này anh có cảm giác tuyệt vời đến thế nào? Anh cảm thấy nhẹ lòng đến mức nào, Nick, khi Amy đã trở về?*

Tôi vô cùng nhẹ lòng và rất vui sướng. Tôi đang vừa nói vừa tự vẽ ra cho mình một bài phát biểu ôn tồn trước công chúng, thì cánh cửa mở ra và Jacqueline Collings bước vào, cặp môi bà ta như thể một vết sẹo màu đỏ nhăn nhúm, khuôn mặt trát phấn ròng ròng nước mắt.

"Con ranh kia đâu rồi?" Bà ta hỏi tôi. "Con ranh dối trá khốn nạn đó, nó đâu rồi? Nó đã giết con trai tôi. *Con trai* của tôi." Bà ta bắt đầu khóc lóc trong khi tay phóng viên chộp lấy vài bức ảnh.

Bà cảm thấy thế nào khi con trai mình bị buộc tội bắt cóc và cưỡng hiếp? Một tay phóng viên hỏi với giọng lạnh lùng.

"Tôi *cảm thấy* thế nào ấy à?" Bà ta quát tháo. "Có thực anh đang nghiêm túc không đấy? Con người ta thật sự trả lời được những câu hỏi như vậy sao? Con bé điên loạn, *mất tâm tính* kia đã thao túng cả cuộc đời con trai tôi – *hãy viết như vậy* – nó đã thao túng, dối trá, và cuối cùng đã giết hại thằng bé,

và giờ, ngay cả khi con tôi đã chết rồi, nó vẫn còn lợi dụng thằng bé…"

"Bà Collings, chúng tôi là bố mẹ của Amy." Marybeth lên tiếng. Bà ta cố chạm vào vai Jacqueline, nhưng Jacqueline lắc mình lảng tránh. "Tôi rất lấy làm tiếc vì nỗi đau của bà."

"Nhưng không vì nỗi mất mát của tôi." Jacqueline đứng cao hơn Marybeth hẳn một cái đầu, và trừng mắt nhìn xuống Marybeth. "Nhưng *không* vì *nỗi mất mát* của tôi." Bà ta nhắc lại.

"Tôi rất lấy làm tiếc về… mọi chuyện." Marybeth nói, và rồi Rand đến bên cạnh bà ta, một cái đầu cao hơn hẳn so với Jacqueline.

"Các người định làm gì với con gái mình đây?" Jacqueline hỏi. Bà ta quay sang phía nhân viên liên lạc trẻ măng của chúng tôi, người đang cố giữ nguyên vị trí. "Đang xử trí thế nào với Amy rồi? Bởi cô ta đang dối trá khi nói rằng con trai tôi bắt cóc cô ta. Cô ta đang dối trá. Cô ta đã giết nó, đã *sát hại* nó trong khi nó đang ngủ, và chẳng một ai có vẻ gì nghiêm túc về việc này cả."

"Mọi việc đang được xử lý vô cùng nghiêm túc, thưa bà." Tay cớm nhãi nói.

"Tôi có thể có lời của bà được không, bà Collings?" Một tay phóng viên hỏi.

"Tôi vừa nói với anh rồi đấy thôi. *Amy Elliott Dunne đã sát hại con trai tôi*. Đó không phải là hành động tự phòng vệ. Cô ta đã *sát hại* con tôi."

"Bà có bằng chứng về điều đó không?"

Lẽ dĩ nhiên là bà ta không có.

Bài báo của tay phóng viên hẳn sẽ ghi lại về sự kiệt quệ tinh thần của một người chồng như tôi (*khuôn mặt ủ rũ của anh ta đã cho thấy quá nhiều đêm phải chống chọi với nỗi sợ hãi*) và sự thanh thản của gia đình Elliott (*cả hai đấng thân sinh phụ mẫu đã nương tựa vào nhau để chờ đợi người con duy nhất của mình chính thức trở về với họ*). Câu chuyện đó còn bàn đến năng lực yếu kém của cảnh sát (*một vụ án dựa trên thành kiến, đầy những điểm bế tắc và những hướng đi sai lầm, và cảnh sát chỉ tập trung hoàn hoàn vào một người đàn ông không phải đối tượng cần điều tra.*) Bài báo sẽ gạt bỏ Jacqueline Collings chỉ bằng một câu duy nhất: *Sau một cuộc to tiếng khó xử với gia đình Elliott, người mẹ đau khổ Jacqueline Collings đã được đưa ra khỏi phòng, trong khi vẫn tuyên bố rằng con trai bà ta vô tội*.

Quả thực là Jacqueline đã được đưa ra khỏi căn phòng đó và vào một căn phòng khác, nơi mà những lời nói của bà ta sẽ được ghi âm và bà ta sẽ tránh phải chứng kiến một câu chuyện còn hay ho hơn thế nhiều: Sự Trở về Đắc thắng của Amy Tuyệt vời.

Khi Amy được phóng thích về với chúng tôi, mọi chuyện lại bắt đầu. Những bức ảnh và những giọt nước mắt, những cái ôm và những tiếng cười, tất cả để dành cho những kẻ xa lạ muốn được chứng kiến và tìm hiểu: *Chuyện là thế nào? Amy, chị cảm thấy thế nào khi thoát khỏi tay kẻ bắt cóc và trở về với chồng mình? Nick, cảm tưởng của anh thế nào khi cùng một lúc vợ anh trở về và anh được tự do?*.

Tôi hầu như chỉ im lặng. Tôi đang nghĩ về chính những câu hỏi của mình, vẫn những câu hỏi mà tôi đã đặt ra hàng bao năm nay, như một điệp khúc đáng lo ngại về cuộc hôn nhân của chúng tôi: *Em đang nghĩ gì vậy, Amy? Em cảm thấy thế nào? Em là ai? Chúng ta đã đối xử với nhau thế này sao? Chúng ta sẽ làm gì đây?*.

Thật là một hành động bao dung và giống như một nữ hoàng khi Amy muốn trở về nhà bên chiếc

giường cưới của chúng tôi và người chồng phản bội của mình. Mọi người đều đồng tình như vậy. Báo chí bám riết lấy chúng tôi như thể một đám rước dâu của hoàng gia, trong khi chúng tôi phóng như bay qua những đường phố ngập ánh đèn neon và những cửa hàng bán đồ ăn nhanh ở Carthage để trở về ngôi biệt thự bên sông của mình. Amy mới duyên dáng, mới can đảm làm sao. Một nàng công chúa từ trong truyện bước ra. Và tôi, dĩ nhiên, một gã chồng lưng gù bợ đỡ sẽ cúi đầu và mài gối trong suốt quãng đời còn lại của mình. Cho đến khi cô ta bị bắt. Nếu có ngày cô ta bị bắt.

Dù thế nào thì việc cô ta được thả quả là một điều lo ngại. Còn hơn cả lo ngại, một sự sửng sốt hoàn toàn. Tôi nhìn bọn họ nối đuôi nhau ra khỏi căn phòng họp đó, nơi mà bọn họ đã hỏi cung cô ta đến bốn tiếng đồng hồ và sau đó để cho cô ta đi: hai tay đặc vụ FBI với mái tóc ngắn đáng gờm và vẻ mặt đờ đẫn; Gilpin trông như có thể nuốt trôi miếng bít-tết vĩ đại nhất đời mình cho bữa tối; còn Boney, người duy nhất mím chặt môi với một cái chau mày hình chữ V nho nhỏ. Cô ta liếc nhìn khi đi qua tôi, một bên lông mày nhướng lên, rồi biến mất.

Sau đó, chỉ một loáng, Amy và tôi đã về đến nhà. Trong phòng khách chỉ có mình Bleeker đang quan sát chúng tôi với đôi mắt sáng quắc. Phía bên ngoài rèm cửa, ánh đèn máy quay vẫn sáng rực, cả phòng khách ngập tràn trong thứ ánh sáng màu cam tươi tắn kỳ dị đó. Chúng tôi như đang tắm mình trong ánh nến, thật lãng mạn. Amy trông vô cùng xinh đẹp. Tôi căm ghét cô ta. Tôi thấy ghê sợ cô ta.

"Chúng ta thực sự không thể ngủ dưới cùng một mái nhà…" Tôi lên tiếng.

"Em muốn anh ở đây với em." Cô ta nắm lấy tay tôi. "Em muốn được ở bên chồng của mình. Em muốn cho anh một cơ hội để trở thành người chồng mà anh muốn trở thành. Em tha thứ cho anh."

"Em *tha thứ* cho anh? Amy, tại sao em lại quay về? Bởi những gì anh đã nói trong những cuộc phỏng vấn đó sao? Trong những đoạn băng ghi hình ấy?"

"Chẳng phải đó là điều anh đã mong muốn hay sao?" Cô ta nói. "Chẳng phải đó là mục đích của những đoạn băng ghi hình ấy? Chúng thật hoàn hảo – chúng đã nhắc nhớ em về những gì chúng ta từng có bên nhau, mới đặc biệt làm sao."

"Những gì anh đã nói, anh nói chỉ vì đó là điều mà em muốn nghe thôi."

"Em biết – điều đó chứng tỏ anh hiểu em đến nhường nào!" Amy nói. Cô ta tươi cười. Bleeker bắt đầu cuộn mình thành hình số tám giữa hai chân cô ta. Cô ta nhấc bổng nó lên rồi vuốt ve nó. Tiếng rên thích thú của nó nghe đến chói tai. "Hãy nghĩ về điều ấy, Nick ạ, chúng ta *hiểu* nhau. Hơn bất cứ ai trên thế gian này."

Quả thực tôi cũng từng có cảm giác như vậy, trong một tháng qua, nhưng đó là khi tôi không mong muốn có điều gì xấu xảy đến với Amy. Cảm giác đó đến với tôi vào những thời điểm kỳ lạ – nửa đêm khi tôi tỉnh dậy để đi tiểu, hoặc buổi sáng khi tôi đang đổ bột ngũ cốc vào bát. Tôi nhận thấy có một chút xíu ngưỡng mộ, và nhiều hơn một chút đó sự yêu mến dành cho vợ mình, ngay ở chính giữa con người tôi, từ đáy lòng mình. Vì đã biết đích xác điều mà tôi muốn nghe qua những lời nhắn đó, vì đã phỉnh phờ tôi quay lại với cô ta, thậm chí vì đã đoán biết được những hành động sai lầm của tôi nữa… người đàn bà đó biết rằng tôi đã nguội lạnh. Hơn bất cứ ai trên thế giới này, cô ta hiểu rõ tôi. Trong suốt quãng thời gian đấy, tôi đã tưởng rằng chúng tôi là những kẻ xa lạ, nhưng hóa ra chúng tôi hiểu nhau bằng trực giác, từ tận xương tủy, từ trong máu của mình.

Khá là lãng mạn. Một sự lãng mạn tang thương.

"Chúng ta không thể lấy lại những gì mình đã có, Amy."

"Không, không phải những gì chúng ta đã có." Cô ta nói. "Những gì hiện giờ chúng ta đang có. Những gì khiến anh yêu em và anh sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm nữa."

"Em điên rồi, quả thực là em điên rồi nếu em nghĩ rằng anh sẽ ở lại. Em *đã giết* một người đàn ông." Tôi nói, rồi quay lưng lại với cô ta. Tôi hình dung cô ta với con dao trong tay và hai hàm răng nghiến lại mỗi lúc một chặt hơn khi tôi không nghe lời. Tôi quay người lại. Phải, lúc nào cũng phải đối mặt với vợ tôi.

"Để chạy trốn khỏi anh ta."

"Em đã giết Desi để em có một câu chuyện mới, để em có thể trở về và trở thành một Amy được yêu mến, để không bao giờ phải chịu tội vì những gì em đã làm. Em không hiểu sao, Amy, sự mỉa mai ấy? Đó chính là điều mà em đã luôn chán ghét về con người anh – rằng anh không bao giờ dám đối mặt với những hậu quả do hành động của mình gây ra, phải không? Giờ thì, những sai lầm của anh đã phải trả giá một cách đúng đắn và thích đáng. Còn em thì sao? Em đã *sát hại* một người đàn ông, một người đàn ông mà anh cho rằng đã yêu em và đang giúp đỡ em, giờ thì em muốn anh thay thế anh ta, yêu em, giúp em, và… Anh không thể. Anh không làm được. Anh sẽ không làm vậy."

"Nick, em nghĩ là anh đã hiểu sai điều gì đấy." Cô ta nói. "Em không ngạc nhiên, khi tất cả những lời đồn đại được lan truyền. Nhưng chúng ta cần phải quên tất cả những chuyện này đi. Nếu chúng ta muốn tiếp tục bước về phía trước. Và chúng ta sẽ tiếp tục bước về phía trước. Cả nước Mỹ mong muốn chúng ta bước về phía trước. Đó là câu chuyện mà hiện giờ cả thế giới này mong muốn. Chúng ta. Desi là kẻ xấu. Không ai muốn có đến hai kẻ xấu. Bọn họ *muốn yêu quý* anh, Nick à. Cách duy nhất để anh được yêu mến trở lại là anh phải ở bên em. Đó là cách duy nhất."

"Hãy cho anh biết chuyện gì đã xảy ra, Amy. Có phải Desi đã giúp đỡ em ngay từ đầu không?"

Cô ta tỏ ra khó chịu: Cô ta không cần sự giúp đỡ của một người đàn ông, ngay cả khi rõ ràng cô ta cần tới sự giúp đỡ của một người đàn ông. "Dĩ nhiên là không!" Cô ta gắt gỏng.

"Hãy cho anh biết. Điều đó có thể đau lòng đến thế nào, hãy cho anh biết tất cả mọi chuyện, bởi em và anh không thể tiếp tục với câu chuyện vờ vịt này được. Anh sẽ từng bước một chiến đấu với em trên con đường này. Anh biết em đã tính hết mọi chuyện. Anh sẽ không cố để em phải mắc sai lầm – anh mệt mỏi với việc phải cố suy tính mọi việc giỏi hơn em rồi, anh không có khả năng ấy. Anh chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Anh chỉ vừa mới thoát chết trong gang tấc, Amy. Em trở về và đã cứu sống anh, anh cảm ơn em vì điều đó – em có nghe thấy anh nói không hả? Anh *cảm ơn* em, vậy nên sau này đừng nói rằng anh đã không cảm ơn. Anh *cảm ơn* em. Nhưng anh cần phải biết. Em biết là anh cần phải biết mà."

"Anh cởi quần áo ra." Cô ta nói.

Cô ta muốn đảm bảo rằng tôi không mang loại máy nghe lén nào trong người. Tôi cởi đồ trước mặt cô ta, cởi bỏ từng mảnh vải một, và sau đó cô ta kiểm tra tôi, lướt một bàn tay qua cằm, đến ngực, xuống lưng tôi. Cô ta xoa mông tôi, trượt bàn tay vào giữa hai chân tôi, rồi tóm lấy hai tinh hoàn và nắm chặt lấy cậu bé ỉu xìu của tôi trong tay, giữ nó một lúc xem có chuyện gì xảy ra không. Chẳng có gì cả.

"Anh sạch sẽ." Cô ta nói. Lời nói đó được thể hiện như thể chỉ là một trò đùa, một kiểu nói lém lỉnh, một lời dẫn trong phim ảnh mà đáng lẽ cả hai chúng tôi sẽ cùng phá lên cười. Nhưng tôi chẳng nói một lời nào. Cô ta lùi lại và nói. "Em đã luôn thích ngắm nhìn anh khỏa thân. Điều đó khiến em cảm thấy thật hạnh phúc."

“Chẳng có gì làm em hạnh phúc nổi đâu. Anh mặc quần áo lại được chưa?”

“Chưa. Em không muốn phải bận tâm về việc có loại máy nghe lén nào đó được giấu trong tay áo hay ve áo. Hơn nữa, chúng ta phải vào nhà tắm và xả nước. Phòng trường hợp anh đặt máy nghe lén.”

“Em xem quá nhiều phim rồi đấy.” Tôi nói.

“Ha! Chẳng bao giờ lại nghĩ rằng em phải nghe anh nói như vậy đấy.”

Chúng tôi đứng trong bồn tắm và mở vòi sen. Tia nước phun lên tấm lưng trần của tôi và làm ướt phần thân trước áo sơ-mi của Amy cho đến khi cô ta cởi áo ra. Cô ta cởi hết áo quần trên người, một vũ điệu thoát y đầy hoan lạc, rồi ném chúng vào buồng tắm đứng, vẫn với nụ cười rạng ngời và thái độ khiêu khích ấy, như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau – *Em luôn sẵn sàng với bất cứ điều gì!* – và cô ta quay sang tôi, tôi chờ đợi cô ta sẽ lắc đầu vung mái tóc quanh mình như đã từng làm khi ve vãn tôi, nhưng tóc cô ta quá ngắn.

“Giờ thì chúng ta ngang bằng nhé.” Cô ta nói. “Có vẻ thất lễ quá khi là người duy nhất mặc đồ.”

“Anh nghĩ chúng ta đã quá xã giao rồi đấy, Amy.”

Chỉ được nhìn vào mắt cô ta, không được chạm vào cô ta, không được để cô ta chạm vào mình.

Cô ta tiến về phía tôi, đặt một bàn tay lên ngực tôi để nước từ từ nhỏ xuống khe ngực mình. Cô ta liếm một giọt nước từ vòi sen đọng lại ở môi trên rồi mỉm cười. Amy ghét những bụi nước từ vòi sen. Cô ta không thích để mặt mình bị ướt, không thích cảm giác nước đọng lại trên da thịt mình. Tôi biết điều này bởi tôi đã cưới cô ta, và tôi đã từng vuốt ve rồi tấn công cô ta rất nhiều lần khi tắm vòi sen, nhưng lần nào cũng bị khước từ. (*Mình biết trông có vẻ thật khêu gợi, Nick, nhưng thực sự không phải vậy đâu, đó chỉ là thứ mà người ta diễn trong phim thôi.*) Giờ thì cô ta đang giả vờ làm điều ngược lại, như thể đã quên mất tôi hiểu cô ta đến mức nào. Tôi quay lưng lại.

“Hãy cho anh biết mọi chuyện đi, Amy. Nhưng trước tiên: Em đã từng bao giờ có thai chưa?”

Chuyện có thai là giả. Đó là điều đau đớn nhất đối với tôi. Vợ tôi là một kẻ sát nhân, thật kinh hoàng và ghê tởm, nhưng chuyện giả dối về đứa bé là điều gần như không thể chịu nổi. Chuyện đứa bé là giả dối, chứng sợ máu là giả dối – trong suốt năm qua, vợ tôi hầu như chỉ dối trá.

“Em đã gài bẫy Desi như thế nào?” Tôi hỏi.

“Em tìm được một đoạn thừng trong góc tầng hầm của anh ta. Em đã dùng dao cắt bít-tết để cưa nó thành bốn đoạn…”

“Anh ta để em giữ một con dao sao?”

“Bọn em là bạn mà. Anh quên à?”

Cô ta nói đúng. Tôi đang nghĩ đến câu chuyện mà cô ta khai với cảnh sát: rằng Desi đã giam cầm cô ta. Tôi quên mất. Cô ta quả là một người kể chuyện cừ tài.

“Những khi nào Desi không có ở đó, em buộc các đoạn dây này quanh cổ tay và cổ chân mình chặt hết mức có thể để tạo ra những vệt lằn.”

Cô ta cho tôi xem những vệt lằn khủng khiếp quanh cổ tay mình, trông như thể những chiếc vòng đeo tay vậy.

“Em đã lấy một chai rượu, và ngày nào cũng dùng nó để tự hành hạ mình, nên bên trong âm đạo của

em nhìn có vẻ… đúng. Đúng với một nạn nhân bị cưỡng hiếp. Và hôm nay em để anh ta quan hệ với mình để có tinh dịch của anh ta, và sau đó em đã bỏ vào ly rượu martini của anh ta một vài viên thuốc ngủ."

"Anh ta để em giữ thuốc ngủ sao?"

Cô ta thở dài. *Anh chẳng theo kịp gì cả.*

"Phải rồi, hai người là bạn mà."

"Sau đó em…" Cô ta ra hiệu mình cứa cổ anh ta.

"Dễ dàng thế sao?"

"Anh chỉ cần quyết định phải làm việc đó và thực hiện thôi." Cô ta nói. "Quyết tâm. Hành động. Như bất cứ việc gì khác. Anh chẳng bao giờ hiểu được đâu."

Tôi có thể thấy thái độ của cô ta trở nên lạnh lùng. Tôi đã không đánh giá cô ta đúng mức.

"Cho anh biết thêm nữa đi." Tôi nói. "Cho anh biết em đã làm thế nào vậy."

Một giờ đồng trôi qua, nước bắt đầu lạnh, và Amy kết thúc cuộc trò chuyện của chúng tôi.

"Anh phải thừa nhận là ý tưởng đó khá thông minh đấy chứ." Cô ta nói.

Tôi tròn mắt nhìn cô ta.

"Ý em là, anh cũng phải ngưỡng mộ ý tưởng đó phần nào chứ." Cô ta gợi ý.

"Mất bao lâu thì Desi mất máu mà chết?"

"Đến giờ đi ngủ rồi." Cô ta nói. "Nhưng chúng ta có thể nói chuyện thêm vào ngày mai nếu anh muốn. Giờ thì chúng ta nên đi ngủ thôi. Cùng nhau. Em nghĩ điều này quan trọng đấy. Để khép lại chuyện này. Mà thực ra, trái ngược với khép lại thì đúng hơn."

"Amy, anh sẽ ở lại đây đêm nay bởi anh không muốn phải trả lời tất cả những câu hỏi đặt ra nếu anh không ở lại. Nhưng anh sẽ ngủ dưới nhà."

Cô ta nghiêng đầu sang một bên, dò xét tôi.

"Nick, em vẫn có thể làm điều vô cùng xấu xa với anh đấy, hãy nhớ vậy."

"Ha! Xấu xa hơn những gì em đã làm sao?"

Cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên. "Ồ, dĩ nhiên rồi."

"Anh nghi ngờ điều đó đấy, Amy."

Tôi bắt đầu bước ra khỏi cửa.

"Cố ý mưu sát." Cô ta nói.

Tôi dừng lại.

"Đó là kế hoạch ban đầu của em: em sẽ là một người vợ ốm yếu, tội nghiệp trong rất nhiều tình huống giống nhau, những cơn bạo bệnh đột ngột, và rồi hóa ra chính những ly cocktail mà chồng cô ta đã pha cho cô ta uống…"

"Như trong cuốn nhật ký đó."

"Nhưng em đã quyết định rằng tội cố ý mưu sát với anh là chưa đủ. Phải là thứ gì nghiêm trọng hơn thế. Tuy vậy, em không thể thôi không nghĩ đến ý tưởng về việc đầu độc đó. Em thích ý nghĩ rằng anh chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc mưu sát của mình. Thử làm cách hèn hạ trước. Vậy nên em đã làm đến cùng."

"Em tưởng anh sẽ tin điều đó sao?"

"Tất cả những lần nôn mửa ấy, thật quá kinh hoàng. Một người vợ vô tội và khiếp sợ có thể sẽ giữ lại một phần của bãi nôn đó, để đề phòng thôi. Anh không thể đổ tội cho cô ta, vì đã có phần hoang tưởng." Cô ta đắc chí mỉm cười. "Lúc nào cũng phải có một kế hoạch dự phòng cho kế hoạch dự phòng."

"Em thực sự đã tự đầu độc mình sao."

"Nick, thôi đi mà, anh bất ngờ ư? Em đã tự *giết* mình rồi."

"Anh cần một ly rượu." Tôi nói, rồi bỏ đi trước khi cô ta kịp lên tiếng.

Tôi tự rót cho mình một ly Scotch và ngồi xuống chiếc trường kỷ trong phòng khách. Phía sau rèm cửa, ánh sáng nhấp nháy của những chiếc máy quay làm sáng bừng cả khoảng sân. Đêm sẽ qua nhanh thôi. Rồi tôi sẽ thấy thất vọng khi trời sáng, và tôi biết điều này sẽ còn tiếp diễn.

Tanner nhấc máy ngay tiếng chuông đầu tiên.

"Cô ta đã giết hắn." Tôi nói. "Cô ta đã giết Desi bởi hắn về cơ bản… hắn đã làm cô ta khó chịu, hắn chơi trò quyền lực với cô ta, và cô ta nhận ra mình có thể giết hắn. Đó chính là cách để đưa cô ta trở lại với cuộc sống trước đây của mình, và cô ta có thể đổ mọi tội lỗi cho hắn. Cô ta đã *sát hại* hắn, Tanner, cô ta vừa mới cho tôi biết. Cô ta *đã thú nhận*."

"Tôi không cho là anh đã có thể… ghi âm được phần nào câu chuyện, đúng không? Điện thoại di động hay gì đó?"

"Chúng tôi trần truồng dưới vòi tắm, và cô ta thì thào kể mọi chuyện."

"Tôi thậm chí còn không muốn hỏi nữa." Anh ta nói. "Hai người là những kẻ điên loạn nhất mà tôi từng gặp, mà tôi là chuyên gia về những kẻ điên loạn rồi đấy."

"Chuyện với cảnh sát thế nào rồi?"

Anh ta thở dài. "Cô ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi tình huống. Rất lố bịch, câu chuyện của cô ta ấy, nhưng không lố bịch bằng câu chuyện của chúng ta. Amy về cơ bản đã khai thác triệt để câu châm ngôn đáng tin cậy nhất của những kẻ thái nhân cách chống xã hội."

"Đó là gì?"

"Càng nói dối trắng trợn, người ta càng tin mình."

"Thôi nào, Tanner, phải có gì đó chứ."

Tôi đi đi lại lại quanh cầu thang để chắc chắn Amy không lảng vảng ở gần đó. Chúng tôi đang thì thầm, nhưng vẫn phải thận trọng. Giờ tôi phải cảnh giác.

"Kể từ giờ chúng ta phải luôn ở thế sẵn sàng, Nick. Cô ta khiến cho tình cảnh của anh khá tệ: Mọi điều viết ra trong nhật ký đó đều là thật, cô ta nói vậy. Tất cả những gì trong căn lều gỗ kia đều là của anh. Anh đã mua những đồ vật ấy bằng những chiếc thẻ tín dụng, và anh đã quá xấu hổ để thừa nhận

mọi chuyện. Cô ta chỉ là một phụ nữ bé nhỏ giàu có, cô ta cần gì phải lấy tên chồng mình trên những chiếc thẻ tín dụng bí mật ấy chứ? Và Chúa tôi, những đĩa phim khiêu dâm đó nữa chứ!"

"Cô ta nói với tôi là chưa bao giờ có thai cả, cô ta làm giả kết quả bằng nước tiểu của Noelle Hawthorne."

"Tại sao anh không nói… Điều đó rất quan trọng! Chúng ta có thể dựa vào Noelle Hawthorne."

"Noelle không hề biết."

Tôi nghe một tiếng thở dài nặng nề từ đầu dây bên kia. Anh ta thậm chí còn không buồn hỏi chuyện thế nào. "Chúng ta sẽ tiếp tục suy nghĩ, chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi." Anh ta nói. "Có gì đó sẽ phải lộ ra."

"Tôi không thể ở trong ngôi nhà này với *lời khuyên đó* được. Cô ta đang đe dọa tôi về…"

"Tội cố ý mưu sát… chất chống đông. Rồi, tôi đã nghe là chất đó có trong hỗn hợp pha trộn."

"Bọn họ không thể bắt tôi vì chuyện này, đúng vậy không? Cô ta nói cô ta vẫn giữ một ít bãi nôn. Để làm bằng chứng. Nhưng liệu bọn họ thực sự có thể…"

"Khoan hãy bàn tới chuyện đó lúc này, được chứ, Nick?" Anh ta nói. "Trước mắt, hãy xử sự sao cho đúng. Tôi ghét phải nói điều này, tôi rất ghét, nhưng lời khuyên pháp lý tốt nhất hiện giờ của tôi dành cho anh đó là: hãy xử sự cho đúng."

"Xử sự cho đúng? Lời khuyên của anh đấy sao? Đội ngũ tư vấn luật pháp một thành viên trong mơ của tôi: *Xử sự cho đúng*? Mẹ kiếp nhà anh."

Tôi giận dữ gác máy.

Tôi sẽ giết cô ta. Tôi nghĩ. *Tôi sẽ giết quân khốn nạn đó.*

Tôi lao đầu vào mộng tưởng đen tối mà tôi đã tự cho phép mình nung nấu trong vài năm qua khi Amy khiến tôi cảm thấy mình hèn kém hết mức: Tôi mơ tưởng rằng sẽ đập cô ta bằng một chiếc búa, đập nát đầu cô ta cho đến khi cô ta ngừng nói, *rốt cuộc* cũng ngừng nói những lời lẽ ám ảnh tôi: tầm thường, nhàm chán, xoàng xĩnh, không gây bất ngờ, không làm thỏa mãn, không gây ấn tượng. *Không*, về cơ bản là không. Trong tâm trí tôi, tôi nện búa vào cô ta cho đến khi cô ta giống như một thứ đồ chơi nát bấy, miệng lầm rầm *không*, *không*, *không*, cho đến khi lắp bắp từng lời rồi ngừng hẳn. Nhưng thế vẫn chưa đủ, tôi sẽ khôi phục cô ta một cách hoàn hảo trở lại và bắt đầu giết cô ta lần nữa: những ngón tay tôi quấn quanh cổ cô ta – cô ta lúc nào chẳng khao khát sự gần gũi – và sau đó tôi sẽ siết thật chặt, siết thật chặt, mạch của cô ta…

"Nick?"

Tôi quay lại, và Amy đang đứng ở chân cầu thang trong chiếc váy ngủ của mình, đầu cô ta ngả sang bên.

"Hãy xử sự cho đúng, Nick."

Amy Elliott Dunne

Đêm đầu tiên trở về

ANH TA QUAY NGƯỜI LẠI, và khi thấy tôi đứng đó, anh ta có vẻ hoảng sợ. Một điều có lợi đấy. Bởi tôi sẽ không buông tha cho anh ta. Có thể anh ta nghĩ mình đang dối trá khi nói ra tất cả những lời lẽ thương yêu ấy để dụ tôi về nhà. Nhưng tôi biết không phải vậy. Tôi biết Nick không thể nào nói dối được như thế. Tôi biết trong khi kể lại những lời đó, anh ta đã nhận ra sự thật. *Đinh!* Bởi các bạn không thể nào yêu như chúng tôi đã từng yêu mà lại không khắc sâu những tình cảm đó vào tận xương tủy mình. Tình yêu của chúng tôi có thể phai nhạt, nhưng nó luôn khát khao để quay trở lại. Như thể một căn bệnh ung thư ngọt ngào nhất trên thế giới này vậy.

Các bạn không tin ư? Vậy thử nghĩ theo cách này nhé? Anh ta thực sự đã dối trá. Anh ta không hề thật lòng nói một lời khốn kiếp nào cả. Chà, vậy thì, mẹ kiếp anh ta, anh ta đã thể hiện quá xuất sắc, bởi tôi muốn anh ta, chính xác như thế, người đàn ông mà anh ta đã giả vờ đó – phụ nữ yêu hắn. Tôi yêu hắn. Đó là người đàn ông mà tôi muốn lấy làm chồng. Người đàn ông mà tôi đã ký giấy kết hôn. Người đàn ông mà tôi xứng đáng có được.

Vì vậy anh ta có thể chọn: yêu tôi chân thành như anh ta đã từng yêu, hoặc tôi sẽ buộc anh ta phải quy phục và biến anh thành người đàn ông mà tôi đã cưới. Tôi chán ngấy khi phải đối phó với những chuyện nhảm nhí của anh ta rồi.

"Hãy xử sự cho đúng." Tôi nói.

Trông anh ta như một đứa trẻ, một đứa trẻ đang giận dữ. Anh thu chặt hai nắm tay mình.

"Không, Amy."

"Em có thể hủy hoại anh đấy, Nick."

"Em đã làm vậy rồi, Amy." Tôi nhận thấy cơn thịnh nộ đang bùng lên trong anh ta, một cái rùng mình. "Nhân danh Chúa, sao em lại muốn ở bên anh vậy hả? Anh nhàm chán, tầm thường, không hay ho, cũng chẳng có gì hứng thú. Anh còn không đạt tới chuẩn trung bình. Suốt vài năm qua em chỉ nói với anh như vậy còn gì."

"Chỉ vì anh đã ngừng *cố gắng*." Tôi nói. "Với em, anh đã từng hoàn hảo biết bao. Chúng ta đã thật hoàn hảo khi chúng ta bắt đầu, và rồi anh ngừng mọi nỗ lực. Sao anh lại làm thế hả?"

"Anh đã hết yêu em rồi."

"*Tại sao?*"

"Em đã không còn yêu anh nữa. Chúng ta chính là một dải Mobius bệnh hoạn và nguy hại khốn kiếp đó, Amy. Khi yêu nhau, chúng ta đã không phải là chính con người của chúng ta, và khi trở về với đúng bản chất của mình thì – ngạc nhiên chưa! – chúng ta là thuốc độc. Chúng ta hoàn thiện lẫn nhau theo cách xấu xa và khủng khiếp nhất có thể. Em không thực sự yêu *anh*, Amy. Em thậm chí còn không hề thích anh. Ly hôn anh đi. Ly hôn anh đi, và hãy thử sống hạnh phúc xem sao."

"Nick, em sẽ không ly hôn với anh. Em sẽ không làm vậy. Và em thề với anh là, nếu anh cố rời bỏ em, thì em sẽ hiến dâng cả cuộc đời *của em* để làm cho cuộc đời *của anh* trở nên khốn nạn hết mức có thể. Và anh biết em có thể khiến nó khốn nạn đến thế nào rồi đấy."

Anh ta bắt đầu đi đi lại lại như một con gấu bị giam trong lồng. "Hãy nghĩ mà xem, Amy, chúng ta là lựa chọn tồi tệ dành cho nhau đến thế nào: hai con người đáng thương nhất thế gian này phải dính lấy nhau. Nếu em không ly dị anh thì anh sẽ ly dị em."

"Thật sao?"

"Anh sẽ ly dị em. Nhưng em nên ly dị anh. Bởi anh biết em đang nghĩ gì, Amy. Em đang nghĩ rằng điều đó sẽ chẳng làm nên một câu chuyện hay ho gì: Amy Tuyệt vời rốt cuộc đã giết kẻ bắt giữ mình, một tên hiếp dâm loạn trí, và trở về với… một cuộc ly hôn kiểu nhàm chán cũ rích đó. Em đang nghĩ rằng điều đó chẳng hề vẻ vang gì."

Điều đó *không hề* vẻ vang chút nào.

"Nhưng hãy thử nghĩ theo cách này: Câu chuyện của em không phải một câu chuyện nghiêm túc và nhàm chán về một kẻ đã sống sót nào đó. Như kiểu phim truyền hình thời năm 1992. Không phải vậy. Em là một người phụ nữ gan góc, mạnh mẽ và độc lập, Amy. Em đã giết kẻ bắt cóc mình, rồi sau đó tiếp tục việc dọn dẹp nhà mình: Em tống khứ gã chồng phản bội ngu ngốc của em đi. Phụ nữ sẽ *tung hô* em. Em không phải một cô gái bé nhỏ sợ sệt. Em là một *người đàn bà* bất chấp và không khoan nhượng. Hãy nghĩ mà xem. Em biết là anh nói đúng: Thời đại của lòng khoan dung đã qua rồi. Đã lỗi thời rồi. Hãy nghĩ đến tất cả những phụ nữ – những bà vợ của các chính trị gia, bọn họ chỉ diễn thôi – những phụ nữ bị phản bội trong xã hội ngày nay không chung sống với kẻ phản bội đó nữa. Không còn là thời đại *sát cánh bên người đàn ông của mình* nữa rồi, mà là *ly dị gã khốn nạn đó*."

Tôi thấy trào lên một sự căm ghét đối với anh ta, vì anh ta vẫn đang cố giãy giụa để thoát khỏi cuộc hôn nhân của chúng tôi, ngay cả khi tôi đã nói với anh ta – đến giờ là ba lần rồi – rằng anh ta không thể. Anh ta vẫn tưởng mình có quyền ư.

"Và nếu em không ly dị anh, anh sẽ ly dị em phải không?" Tôi hỏi.

"Anh không muốn là chồng của một người đàn bà như em nữa. Anh muốn kết hôn với một người bình thường."

Nói như cứt.

"Em hiểu rồi. Anh muốn trở lại là *kẻ bại trận* đớn hèn và đáng xấu hổ chứ gì? Anh muốn cứ vậy mà *ra đi* sao? Không! Anh không cần phải ra đi để trở thành một gã đàn ông Mỹ tầm thường và nhàm chán bên cạnh một đứa con gái ngớ ngẩn và nhàm chán. Anh đã thử rồi – còn nhớ chứ, anh yêu? Ngay cả khi anh muốn như vậy, giờ anh cũng không thể làm điều đó được nữa. Anh sẽ được biết đến như một kẻ khốn nạn chuyên tán gái, kẻ đã bỏ rơi người vợ bị bắt cóc và bị cưỡng hiếp của mình. Anh nghĩ có người phụ nữ *tử tế* nào thèm động đến anh sao? Anh sẽ chỉ gặp…"

"Loại thần kinh? Quân khốn nạn tâm thần điên loạn chứ gì?" Anh ta vung tay chỉ thẳng vào tôi.

"Đừng có gọi em như thế."

"Quân khốn nạn tâm thần ấy hả?"

Sẽ là quá dễ dàng cho anh ta, để gạt bỏ tôi theo cách này. Anh ta thích thú với việc có thể xua đuổi tôi một cách đơn giản như vậy sao.

"Mọi việc em làm đều có nguyên do, Nick." Tôi nói. "Mọi việc em làm đều phải có kế hoạch, sự chính xác và lòng quyết tâm."

“Cô là loại đàn bà khốn nạn, nhỏ nhen, ích kỷ, thao túng và nguyên tắc…”

“Anh là một người đàn ông.” Tôi nói. “Anh là một người đàn ông tầm thường, lười biếng, tẻ nhạt, hèn nhát và *khiếp sợ đàn bà*. Không có em, anh sẽ chỉ mãi là một kẻ như vậy thôi, một loại người đáng ghê tởm. Nhưng em đã khiến anh trở thành một con người khác. Ở bên em, anh là người đàn ông tuyệt vời nhất mà anh *từng* có thể. Và anh biết điều đó. Quãng thời gian duy nhất trong đời mà anh từng *thích* bản thân mình chính là khi *giả vờ là* người mà *em* thích. Không có em ư? Anh sẽ chỉ như bố anh mà thôi.”

“Đừng có nói như vậy, Amy.” Anh ta thu chặt hai nắm tay mình.

“Anh nghĩ ông ta cũng chưa từng bị tổn thương vì một người đàn bà, như anh bây giờ sao?” Tôi nói bằng giọng bề trên hết mực, như thể đang nói với một con chó con vậy. “Anh nghĩ ông ta không tin rằng mình xứng đáng có được hơn những gì mình có, như anh sao? Anh thực sự cho rằng mẹ anh là lựa chọn đầu tiên của ông ấy à? Anh nghĩ vì sao ông ta lại ghét hai anh em nhà anh đến thế chứ?”

Anh ta bước về phía tôi. “Im đi, Amy.”

“Hãy nghĩ đi, Nick, anh biết là em nói đúng: Ngay cả khi anh tìm được một cô gái bình thường và tử tế, anh sẽ vẫn nghĩ về *em* mỗi ngày. Hãy nói với em rằng anh sẽ không như vậy đi.”

“Tôi sẽ không như vậy.”

“Anh đã quên cô nàng Andie Có Năng Lực bé nhỏ đó nhanh đến mức nào khi anh tưởng em đã yêu anh trở lại ấy nhỉ?” Tôi nói với kiểu giọng tội-nghiệp-anh-yêu của mình. Thậm chí tôi còn trề môi. “Một lời nhắn nhủ yêu thương, đúng không anh yêu? Chỉ một lời nhắn đã khiến anh nghĩ lại? Hay là hai? Hai lời nhắn nhủ, thề thốt của em, rằng em *yêu* anh và muốn anh *trở lại*, và em đã nghĩ sau tất cả mọi chuyện, anh vẫn thật *tuyệt vời* – chẳng phải những lời đó là dành cho anh sao? Anh *HÀI HƯỚC*, anh *ẤM ÁP*, anh *GIỎI GIANG*. Anh quả thật là đáng thương. Anh nghĩ anh sẽ có thể trở lại là một người đàn ông bình thường được ư? Anh sẽ tìm một cô gái tử tế, và anh sẽ vẫn nghĩ về em, rồi anh sẽ trở nên hoàn toàn bất mãn, kẹt tắc trong cuộc sống đời thường tẻ nhạt với người vợ tầm thường và hai đứa con chỉ ở mức trung bình của anh. Anh sẽ nghĩ về em, rồi anh sẽ nhìn vợ mình, và nghĩ: *Con đàn bà ngớ ngẩn*.”

“Câm ngay, Amy. Tôi nghiêm túc đấy.”

“Cũng như bố anh thôi. Rốt cuộc thì tất cả đàn bà như em đều là những con khốn cả, phải không, Nick? Con khốn ngu ngốc, con khốn thần kinh.”

Anh ta nắm chặt lấy cánh tay tôi và lắc mạnh.

“Em là con khốn đã giúp anh trở nên tốt đẹp hơn, Nick.”

Lúc ấy anh ta không nói gì nữa. Anh ta đang dùng toàn bộ sức mạnh của mình để giữ chặt hai bàn tay bên người. Mắt anh ta nhòa lệ. Người anh ta run rẩy.

“Em là *con khốn* đã giúp anh được làm một thằng đàn ông.”

Đến đó thì hai bàn tay anh ta đặt lên cổ tôi.

Nick Dunne

Đêm đầu tiên trở về

CUỐI CÙNG THÌ ĐỘNG MẠCH CỔ của cô ta cũng đập rộn lên dưới bàn tay tôi, đúng như những gì tôi đã tưởng tượng. Tôi siết chặt hơn và đẩy cô ta quỵ xuống. Cô ta phát ra âm thanh lục khục, khò khè và cào cào vào cổ tay tôi. Cả hai chúng tôi đều khuỵu gối, trong tư thế cầu nguyện, mặt đối mặt trong vòng mười giây.

Cô là một ả điên khốn nạn.

Một giọt nước mắt trượt khỏi cằm tôi rơi xuống sàn nhà.

Cô là một ả điên khốn nạn, độc ác, cuồng loạn, giết người.

Đôi mắt màu xanh lam của Amy trân trân nhìn tôi, không hề chớp.

Và rồi một suy nghĩ lạ lùng nhất chưa từng có đã len lỏi như một gã say từ phía sau chen lên phía trước cầu não tôi và làm tôi mờ mắt: *Tôi sẽ thành người thế nào đây, nếu tôi giết Amy?*.

Một tia sáng trắng lóe lên. Tôi buông vợ mình ra như thể cô ta là một cục sắt nóng đỏ vậy.

Cô ta ngồi vật xuống mặt sàn, thở hổn hển, ho sù sụ. Khi cô ta đã lấy lại nhịp thở, tiếng thở phát ra khò khè đứt quãng, với âm thanh rít lên ở quãng cuối nghe thật kỳ lạ và hầu như rất gợi tình.

Nếu chuyện đó xảy ra, tôi sẽ thành người thế nào đây? Câu hỏi đó không phải lời cáo buộc ngược trở lại, không phải để nhận được câu trả lời đạo đức theo kiểu: *Khi đó mày sẽ là một kẻ giết người, Nick. Mày cũng sẽ xấu xa như Amy. Mày sẽ trở thành loại người đúng như người ta đã nghĩ về mày*. Không. Câu hỏi ấy sâu xa và thực tế một cách đáng sợ: Tôi sẽ thành người thế nào đây nếu không có Amy để đương đầu lại? Bởi cô ta đã đúng: Với tư cách là một người đàn ông, tôi đã trở thành một hình tượng tuyệt vời nhất khi tôi yêu cô ta – và sau đó tôi đã là chính cái tôi tuyệt hảo nhất của mình khi tôi ghét cô ta. Tôi chỉ mới biết Amy được bảy năm, nhưng tôi không thể quay trở lại cuộc sống trước kia khi không có cô ta được nữa. Bởi cô ta đã đúng: Tôi không thể quay lại với một cuộc sống tầm thường ấy. Tôi đã nhận ra điều đó trước cả khi cô ta thốt ra bất cứ một lời nào. Tôi đã hình dung tôi và một phụ nữ bình thường – một cô gái bình thường và dễ thương ở kế bên – và tôi đã hình dung mình sẽ kể với người phụ nữ đó về Amy, về những chặng đường cô ta đã trải qua – để trừng phạt tôi và để quay trở về với tôi. Tôi đã mường tượng rằng cô gái ngọt ngào và xoàng xĩnh kia sẽ nói những lời nhạt nhẽo kiểu như *Ôi, khôngggg, ôi Chúa ơi*, và tôi đã biết một phần trong con người tôi sẽ nhìn cô ta và nghĩ: *Cô không bao giờ giết người vì tôi. Cô không bao giờ mưu hại tôi. Cô thậm chí còn không biết cách để bắt đầu làm những gì mà Amy đã làm. Cô không bao giờ có thể quan tâm nhiều đến thế*. Bản chất đứa con trai được mẹ nuông chiều trong tôi sẽ không bao giờ có thể tìm thấy sự bình yên với người phụ nữ bình thường này, và chẳng bao lâu cô ta sẽ chẳng thể bình thường được nữa, cô ta sẽ ở dưới mức tiêu chuẩn bình thường, và sau đó, giọng nói của bố tôi – *con khốn ngu ngốc* – sẽ trỗi dậy và kiểm soát kể từ đấy.

Amy hoàn toàn đúng.

Nên có thể sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp nào dành cho tôi hết.

Amy là thuốc độc, nhưng tôi không thể hình dung nổi một thế giới hoàn toàn không có cô ta. Tôi sẽ trở thành ai đây nếu Amy biến mất? Sẽ chẳng có lựa chọn nào hấp dẫn với tôi nữa. Nhưng cô ta phải

bị quy phục. Amy phải vào tù, đó là một cái kết tốt đẹp dành cho cô ta. Cô ta phải được giấu vào một chiếc hộp, nơi mà cô ta không thể ép buộc tôi phải ở bên nữa, nhưng tôi vẫn có thể thi thoảng đến thăm cô ta. Hoặc ít nhất là tưởng tượng ra cô ta – một nhịp đập của sự sống, chính là nhịp đập sự sống của tôi, bị bỏ mặc đâu đó ở ngoài kia.

Phải là tôi, chính tôi sẽ tống cô ta vào đấy. Đó là trách nhiệm của tôi. Giống như Amy đã được tưởng thưởng về việc tạo nên cái tôi tuyệt vời nhất cho tôi, tôi phải nhận lấy trách nhiệm này vì đã làm bùng lên sự điên loạn trong con người Amy. Có hàng triệu đàn ông hẳn sẽ yêu, sẽ vinh danh, sẽ phục tùng Amy và cảm thấy may mắn vì được làm như vậy. Đó là những người đàn ông đích thực, tự tin và quyết đoán, những người sẽ không buộc cô ta phải giả vờ là bất cứ ai khác ngoài chính con người hoàn hảo, khắt khe, đòi hỏi, giỏi giang, sáng tạo, hấp dẫn, tham lam, và mắc chứng hoang tưởng tự đại của cô ta.

Những người đàn ông chịu bị xỏ mũi.

Những người đàn ông có khả năng giữ cho cô ta không phát điên.

Câu chuyện của Amy có thể đã đi theo cả triệu cách khác, nhưng cô ta lại gặp tôi, và những điều tồi tệ đã xảy đến. Vì vậy việc ngăn chặn cô ta phải phụ thuộc vào tôi.

Không giết cô ta mà ngăn chặn cô ta.

Phải nhét cô ta vào một trong những chiếc hộp của cô ta.

Amy Elliott Dunne

Năm ngày sau ngày trở về

TÔI BIẾT, GIỜ THÌ TÔI BIẾT chắc chắn, rằng tôi phải thận trọng hơn với Nick. Anh ta không còn thuần như trước đây nữa. Có gì đó trong anh ta giống như thể một luồng điện vậy, và công tắc đã được bật lên. Tôi thích điều đó. Nhưng tôi phải đề phòng.

Tôi cần một biện pháp phòng vệ ngoạn mục khác nữa.

Sẽ mất chút thời gian để chuẩn bị sẵn sàng biện pháp phòng vệ này. Nhưng tôi đã lên kế hoạch từ trước rồi. Trong khi chờ đợi, chúng tôi có thể bắt đầu khởi dựng lại. Bắt đầu từ vẻ bên ngoài. Nếu việc này hạ gục được anh ta, chúng tôi sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

"Anh sẽ phải cố gắng lại để yêu em." Tôi nói với anh ta, vào buổi sáng sau đêm anh ta đã suýt giết chết tôi đó. Tình cờ hôm ấy lại chính là sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của Nick, nhưng anh ta chẳng đả động gì đến chuyện này cả. Chồng tôi đã chán ngấy việc nhận quà của tôi rồi.

"Em tha thứ cho anh về chuyện tối qua." Tôi nói. "Cả hai ta đều đã phải chịu nhiều căng thẳng. Nhưng giờ anh sẽ phải nỗ lực trở lại."

"Anh hiểu."

"Mọi chuyện sẽ phải khác đi." Tôi nói.

"Anh hiểu." Anh ta nói.

Anh ta không thực sự hiểu. Nhưng rồi anh ta sẽ hiểu.

Hàng ngày bố mẹ tôi đều ghé thăm. Rand, Marybeth và Nick ân cần chăm sóc tôi. Những điểm tựa. Mọi người đều muốn được làm điểm tựa cho tôi: Tất cả chúng tôi đều đang bị giày vò bởi một chứng rối loạn tâm thần tập thể, rằng vụ hãm hiếp và việc sảy thai của tôi đã mãi mãi biến tôi trở thành một người dễ tổn thương và mong manh. Tôi là một ca bệnh thường trực, một bệnh nhân với khung xương của loài chim sẻ – tôi phải được nâng niu nhẹ nhàng trong lòng bàn tay, kẻo không tôi sẽ gẫy vụn mất. Vậy nên tôi gác đôi chân mình lên chiếc ghế cổ khét tiếng ấy, rồi bước nhẹ nhàng trên sàn bếp nơi tôi đã đổ máu đó. Chúng tôi phải chăm sóc chu đáo cho tôi.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ khi quan sát Nick ở bên bất kỳ một ai khác ngoài tôi. Trông anh ta lúc nào cũng có vẻ như đang ngấp nghé kể tuột ra hết mọi chuyện – như thể hai lá phổi của anh ta chứa căng đầy những lời lẽ về tôi, những lời buộc tội.

Tôi nhận ra tôi cần Nick. Quả thực, tôi cần anh ta hậu thuẫn cho câu chuyện của mình, cần anh ta dừng ngay những lời kết tội và phủ nhận, và phải thừa nhận rằng chính anh ta là người làm những việc đó: với những chiếc thẻ tín dụng, những món đồ trong căn lều gỗ, và việc nâng mức tiền bảo hiểm. Nếu không tôi sẽ mãi mãi phải chịu đựng cảm giác bồn chồn không yên đó. Tôi chỉ còn một vài vấn đề chưa được giải quyết, và những vấn đề này lại là con người. Cảnh sát và FBI, bọn họ đang phân tích câu chuyện của tôi. Tôi biết Boney rất mong bắt được tôi. Nhưng trước đó bọn họ đã làm hỏng bét mọi chuyện – trông bọn họ như những kẻ đần độn vậy – nên bọn họ không thể đụng vào tôi được, trừ phi bọn họ có bằng chứng. Và bọn họ không có bằng chứng. Bọn họ chỉ có Nick, người thề rằng anh ta không hề làm những việc mà tôi đã thề rằng anh ta đã làm, như thế thì chẳng nhiều nhặn gì, nhưng vẫn quá mức mà tôi mong muốn.

Tôi thậm chí đã lường trước tình huống đám bạn vùng Ozark của tôi, Jeff và Greta, sẽ xuất hiện, đánh hơi loanh quanh để tìm kiếm sự tán thưởng hay tiền bạc. Tôi đã khai với cảnh sát rằng: Desi không lái xe đưa chúng tôi thẳng về nhà của anh ta, mà đã che mắt, bịt miệng và đánh thuốc mê tôi trong vài ngày – tôi *nghĩ* là vài ngày – rồi giam giữ tôi trong một căn phòng nào đó, có lẽ là một nhà nghỉ bên đường? Hoặc có thể là một căn hộ? Tôi không chắc, mọi thứ đều mơ hồ. Tôi đã quá sợ hãi, các anh chị biết đấy, cũng vì những viên thuốc ngủ nữa. Nếu Jeff và Greta có lộ ra bộ mặt chỉ điểm hèn hạ của bọn họ và bằng cách nào đó thuyết phục được đám cớm ấy cử đội kỹ thuật xuống nơi-ẩn-nấp của tôi, sau đó phát hiện thấy một trong những dấu vân tay, hay một sợi tóc của tôi, điều đó sẽ giải đáp phần nào bài toán này một cách đơn giản. Phần còn lại chỉ cần hai kẻ bọn họ nói dối là xong.

Chính vì vậy, vấn đề duy nhất thực sự chính là Nick, và tôi sẽ sớm đưa anh ta trở lại phe của mình. Tôi thật thông minh khi không để lại bất cứ bằng chứng nào. Cảnh sát có thể không hoàn toàn tin tôi, nhưng bọn họ sẽ không làm được gì hết. Tôi biết điều đó qua giọng điệu dỗi dằn của Boney – từ giờ trở đi cô ta sẽ sống trong một nỗi tức bực thường trực, và cô ta càng khó chịu, thì người ta sẽ càng bác bỏ cô ta. Cô ta vốn đã có thái độ tròn mắt rất chính đáng của một kẻ lập dị đa mưu rồi. Cũng có thể cô ta đã nhận ra vấn đề.

Vâng, việc điều tra đang dần thoái trào. Nhưng đối với Amy Tuyệt vời thì hoàn toàn ngược lại. Nhà xuất bản của bố mẹ tôi đã khẩn khoản đưa ra một lời đề nghị đáng xấu hổ cho việc xuất bản một cuốn Amy Tuyệt vời nữa, và bố mẹ tôi đã chấp thuận vì một khoản tiền béo bở dễ thương. Một lần nữa, bọn họ lại ngồi chồm hỗm lên linh hồn tôi để kiếm tiền cho bản thân mình. Sáng nay bọn họ đã rời Carthage. Họ bảo quan trọng là để Nick và tôi (ngữ pháp chính xác) có được chút thời gian riêng tư để hàn gắn. Nhưng tôi thừa biết sự thật. Họ muốn bắt tay vào công việc. Họ bảo với tôi rằng họ đang cố gắng để "tìm ra giọng văn phù hợp". Một giọng văn để nói rằng: *Con gái chúng tôi đã bị một con quái vật bắt cóc và hãm hiếp liên tục, một con quái vật mà con bé đã phải cứa cổ hắn… nhưng chuyện này tuyệt đối không phải là một vụ kiếm chác đâu nhé*.

Tôi không quan tâm đến công cuộc khởi dựng lại đế chế thảm hại của bọn họ, bởi mỗi ngày tôi đều nhận được những cuộc gọi đề nghị viết lại câu chuyện *của tôi*. Câu chuyện của tôi: của tôi, của tôi, của tôi. Tôi chỉ cần chọn một thỏa thuận có lợi nhất và bắt tay vào viết thôi. Tôi chỉ cần Nick cũng có suy nghĩ giống tôi, và cả hai đều nhất trí về cách kết thúc câu chuyện. Một cách vui vẻ.

Tôi biết Nick vẫn chưa yêu tôi, nhưng anh ta sẽ yêu tôi. Tôi thực sự tin vào điều này. Hãy cứ giả vờ cho đến khi bạn đạt được điều ấy, chẳng phải có câu thành ngữ đó sao? Hiện giờ Nick cư xử giống như Nick Ngày Xưa, và tôi cư xử như Amy Ngày Xưa. Trở lại thời kỳ chúng tôi hạnh phúc, khi chúng tôi chưa hiểu rõ về nhau như bây giờ. Hôm qua, tôi đã đứng ở hiên sau nhà ngắm mặt trời nhô lên trên mặt sông, một buổi sáng tháng Tám mát dịu một cách lạ lùng, và khi tôi quay lại, tôi thấy Nick đang quan sát tôi từ cửa sổ phòng bếp, và anh ta đã nâng cốc cà phê lên ý muốn hỏi: *Em có muốn một cốc không?* Tôi gật đầu, và chỉ thoáng chốc anh ta đã ở bên cạnh tôi. Trong không gian phảng phất mùi cỏ ấy, chúng tôi cùng nhau uống cà phê và ngắm nhìn dòng sông, cảm giác thật bình thường và dễ chịu.

Anh ta vẫn chưa ngủ cùng tôi. Anh ta ngủ trong phòng dành cho khách ở dưới nhà, và khóa cửa lại. Nhưng một ngày nào đó tôi sẽ làm hao mòn ý chí của anh ta, tôi sẽ tóm lấy anh ta khi anh ta không đề phòng, rồi anh ta sẽ mất năng lượng cho trận chiến vào ban đêm, và anh ta sẽ phải vào giường với tôi. Đến nửa đêm, tôi sẽ quay sang đối diện với anh ta, nép mình vào anh ta. Tôi sẽ bám lấy anh ta như một loài cây leo, cuốn chặt lấy anh ta, cho tới khi tôi xâm chiếm hết từng phần của anh ta và biến anh ta thành của mình.

Nick Dunne

Ba mươi ngày sau ngày trở về

AMY NGHĨ CÔ TA đang nắm quyền kiểm soát, nhưng cô ta đã nhầm to. Hoặc cô ta sắp nhầm to.

Tôi, Boney và Go đang hợp tác cùng nhau. Cả cảnh sát và FBI đều không còn tỏ ra hứng thú nữa. Nhưng hôm qua Boney đã bất ngờ gọi điện. Khi tôi nhấc máy, cô ta không xưng danh mà chỉ bắt ngay vào chuyện như một người bạn cũ: *Có thể hẹn anh làm một ly cà phê được không?* Tôi lôi Go theo, và chúng tôi gặp lại Boney ở Pancake House. Khi chúng tôi tới nơi, cô ta đã có ở quán rồi, đứng đấy và mỉm cười với vẻ yếu ớt sao đó. Cô ta đã bị báo chí giáng đòn túi bụi. Chúng tôi thực hiện một nghi thức ngoại giao tập thể, lần lượt ôm nhau hoặc bắt tay nhau một cách gượng gạo. Rồi Boney gật đầu và cả bọn cùng ngồi.

Lời đầu tiên cô ta nói khi đồ ăn của chúng tôi được phục vụ, đó là: "Tôi có một cô con gái. Mười ba tuổi. Mia. Đặt theo tên của Mia Hamm. Con bé được sinh vào đúng ngày mà chúng ta đã giành chiến thắng World Cup. Cho nên, đó là con gái tôi đấy."

Tôi nhướng lông mày: *Hay nhỉ. Cho tôi biết thêm đi*.

"Lúc trước anh đã hỏi chuyện đó, và tôi đã không… tôi đã rất khiếm nhã. Tôi đã chắc chắn anh vô tội, và rồi… mọi thứ đều nói rằng anh không vô tội, nên tôi đã bức bối. Vì tôi đã có thể bị lừa như vậy đấy. Vậy nên tôi thậm chí còn không muốn nói tên của con gái mình cho anh biết." Cô ta rót cà phê cho chúng tôi từ chiếc bình cách nhiệt.

"Đó là Mia." Cô ta nói.

"Ồ, cảm ơn cô." Tôi nói.

"Không có gì, ý tôi là… Khỉ thật." Cô ta thở hắt lên tạo ra một luồng khí thổi tung phần tóc mái. "Ý tôi là: Tôi biết Amy đã gài bẫy anh. Tôi biết cô ta đã giết Desi Collings. Tôi *biết* điều đó. Chỉ là tôi không thể chứng minh được."

"Trong khi cô đang lao vào điều tra vụ này thì những người khác làm gì vậy?" Go hỏi.

"Không có vụ nào cả. Bọn họ lại tiếp tục công việc thôi. Gilpin đã hoàn toàn rút lui. Về cơ bản thì tôi đã nhận được lệnh của cấp trên: Khép cái vụ chết tiệt này lại. Đóng hồ sơ lại. Chúng tôi trông chẳng khác gì những kẻ ngu ngốc vĩ đại, thô kệch và lỗ mãng đối với giới truyền thông quốc gia. Tôi không thể làm được gì trừ phi tôi có thông tin nào đó từ anh, Nick. Anh có *bất kỳ thông tin gì* không?"

Tôi nhún vai. "Tôi có mọi điều mà cô có. Cô ta đã thú nhận với tôi, nhưng…"

"Cô ta thú nhận ư?" Boney hỏi. "Chà, quỷ quái thật, chúng tôi sẽ cài máy nghe trộm cho anh."

"Không có tác dụng đâu. Sẽ chẳng ích gì. Cô ta đã tính hết mọi nước rồi. Ý tôi là, cô ta biết rõ những thủ tục của cảnh sát. Cô ta nghiên cứu cả rồi, Rhonda ạ."

Boney tưới nước siro màu xanh lam lên phần bánh quế của mình. Tôi chọc phần răng của chiếc dĩa vào lớp màng lòng đỏ trứng của mình rồi xoáy nó, làm nhoe nhoét cả vầng mặt trời ấy.

"Tôi thấy phát rồ mỗi khi anh gọi tôi là Rhonda."

"Cô ta nghiên cứu cả rồi, Bà Thanh tra Boney ạ."

Boney lại thở hắt lên trên khiến lớp tóc mái bị thổi tung, rồi cắn một miếng bánh kếp. "Dù sao thì lúc này tôi cũng không thể kiếm được một bộ máy nghe trộm."

"Thôi nào mọi người, phải có cách gì đó chứ." Go gắt gỏng nói. "Nick, nếu anh chẳng moi được thông tin nào thì vì lý do chết tiệt gì mà anh vẫn còn ở trong ngôi nhà đó thế hả?"

"Go, cần phải có thời gian. Anh phải lấy lại niềm tin của cô ta. Nếu như cô ta bắt đầu thoải mái cho anh biết về mọi chuyện, trong khi cả hai bọn anh đều trần như nhộng…"

Boney dụi mắt và nói với Go: "Tôi có cần phải hỏi không đây?"

"Họ lúc nào cũng nói chuyện trong lúc trần truồng dưới vòi sen đang xối nước." Go nói. "Cô có thể đặt con bọ ghi âm ấy ở đâu đó quanh chỗ vòi sen không?"

"Cô ta thì thầm vào tai anh, trong khi vòi sen đang xối xả như vậy." Tôi nói.

"Cô ta đã nghiên cứu cả rồi." Boney nói. "Thực sự cô ta đã làm vậy. Tôi đã kiểm tra kỹ chiếc xe mà cô ta lái về, chiếc Jaguar của Desi ấy. Tôi đã cho người khám cốp xe, chỗ mà cô ta thề là Desi đã nhốt mình vào đó khi bắt cóc cô ta. Tôi những tưởng sẽ chẳng tìm được gì ở đó – và chúng tôi sẽ tóm được cô ta vì cô ta đã nói dối. Nhưng cô ta đã lăn người quanh đó rồi, Nick ạ. Lũ chó của chúng tôi đã đánh hơi được mùi của cô ta. Và chúng tôi còn tìm được ba sợi tóc dài màu vàng. Những sợi tóc *dài* màu vàng. Tóc của cô ta trước khi cắt. Sao cô ta làm được vậy…"

"Dự liệu hết rồi. Tôi chắc là cô ta có cả túi những sợi tóc ấy, để khi cần, cô ta có thể rải chúng ở nơi nào đó, nhằm hãm hại tôi."

"Chúa ơi, anh có thể hình dung việc có một người mẹ như cô ta không? Anh sẽ không đời nào nói dối được. Cô ta sẽ luôn đi trước anh ba bước."

"Thế cô có thể hình dung có một người vợ như cô ta thì như thế nào không, Boney?"

"Cô ta sẽ sơ hở." Boney nói. "Đến một lúc nào đó, cô ta sẽ sơ hở."

"Không đâu." Tôi nói. "Tôi không thể làm chứng buộc tội cô ta được sao?"

"Anh không có tín nhiệm." Boney nói. "Sự tín nhiệm duy nhất anh có được là nhờ Amy. Chính một tay cô ta đã phục hồi danh dự cho anh. Và cũng chính một tay cô ta có thể hủy hoại điều đó. Nếu cô ta đưa ra câu chuyện về chất chống đông…"

"Tôi cần phải tìm bãi nôn đó." Tôi nói. "Nếu tôi loại bỏ được thứ chất nôn ấy và chúng ta vạch trần thêm những điều dối trá của cô ta…"

"Chúng ta nên xem xét thật kỹ cuốn nhật ký." Go nói. "Những ghi chép trong vòng bảy năm, đúng vậy không? Hẳn phải có những điểm không ăn khớp."

"Chúng tôi đã yêu cầu Rand và Marybeth kiểm tra nó, để họ xem có điều gì bất thường không." Boney nói. "Hai người chắc có thể đoán chuyện thế nào rồi đấy. Tôi tưởng Marybeth định móc mắt tôi cơ."

"Còn Jacqueline Collings, hay Tommy O' Hara, hay Hilary Handy thì sao?" Go hỏi. "Họ đều biết bộ mặt thật của Amy. Phải có điều gì đó từ phía bọn họ chứ."

Boney lắc đầu. "Tin tôi đi, vẫn không đủ đâu. Tất cả bọn họ đều không được tín nhiệm như Amy. Chỉ thuần túy là công luận thôi, nhưng lúc này thì đó lại là những gì mà sở cảnh sát đang nhìn vào: công luận."

Cô ta nói đúng. Jacqueline Collings đã xuất hiện trên một vài chương trình truyền hình, một mực khẳng định sự vô tội của con trai. Bà ta luôn khởi đầu một cách vững vàng, nhưng tình mẫu tử đã chống lại bà: Bà nhanh chóng gây ấn tượng là một người mẹ đau khổ, đang cố một cách tuyệt vọng để tin vào những điều tốt đẹp nhất của con trai mình. Chủ xị của các chương trình đó càng tội nghiệp cho bà ta bao nhiêu thì bà ta lại càng hăng máu và rối tinh lên bấy nhiêu, và bà ta lại càng khó được cảm thông. Chẳng mấy chốc bà ta đã bị gạt sang một bên. Cả Tommy O'Hara và Hilary Handy đều đã gọi cho tôi, vô cùng tức giận về việc Amy vẫn chưa bị trừng phạt và kiên quyết kể ra câu chuyện của họ, nhưng chẳng ai muốn nghe điều gì từ hai kẻ *đã từng* loạn trí. *Đừng manh động*, tôi nói với họ như vậy, chúng tôi đang nghĩ cách. Hilary, Tommy, Jacqueline, Boney, Go và tôi, rồi sẽ đến thời điểm của chúng tôi. Tôi tự nhủ là tôi tin vào điều đó.

"Sẽ thế nào nếu ít ra chúng ta có được Andie?" Tôi hỏi. "Để cô ấy làm chứng rằng mỗi nơi Amy giấu một đầu mối đều là nơi mà chúng tôi từng, cô biết đấy, từng làm tình? Andie được tín nhiệm; mọi người đều yêu mến cô ấy."

Từ sau khi Amy trở về, Andie đã quay lại với con người vui vẻ trước đây của mình. Tôi biết được điều này chẳng qua là nhờ vào một bức ảnh tình cờ đăng trên báo lá cải. Qua mấy tờ báo đó, tôi biết cô ấy đang hẹn hò với một anh chàng tầm tuổi mình, một cậu nhóc dễ thương, râu ria lởm chởm với cặp tai nghe nhét trong tai lúc nào cũng lủng lẳng trên cổ. Trông họ đẹp đôi, trẻ trung và lành mạnh. Báo chí vô cùng yêu mến họ. Có một tiêu đề hay nhất là: *Tình yêu đã đến với Andie Hardy!*, một cách chơi chữ từ tên một bộ phim do Mickey Rooney thủ vai năm 1938 mà chỉ có khoảng hai mươi người hiểu được. Tôi đã gửi cho cô ấy một tin nhắn: *Anh xin lỗi. Vì tất cả*. Tôi không nhận được hồi âm. Tốt cho cô ấy. Tôi thật lòng nghĩ vậy.

"Trùng hợp." Boney nhún vai. "Ý tôi muốn nói đó chỉ là sự trùng hợp kỳ quái, nhưng… điều ấy chưa đủ ấn tượng để khai thác sâu hơn. Không phải trong hoàn cảnh này. Anh cần phải làm cho vợ anh nói ra điều gì đó hữu ích, Nick. Lúc này anh là hy vọng duy nhất của chúng ta."

Go đặt mạnh ly cà phê của mình xuống bàn. "Tôi không thể tin được chúng ta lại có một cuộc trò chuyện như thế này." Con bé nói. "Nick, em không muốn anh ở lại trong ngôi nhà đó nữa. Anh không phải là cảnh sát chìm, anh hiểu không? Đó không phải là nhiệm vụ của anh. Anh đang sống chung với một kẻ giết người. Hãy biến ngay khỏi đó. Em xin lỗi, nhưng ai thèm quan tâm đến việc chị ta đã giết Desi chứ? Em không muốn chị ta giết *anh*. Ý em là, nếu một ngày nào đó anh làm cháy món phô-mai nướng của chị ta, và chuyện gì tiếp theo thì anh biết rồi đấy, điện thoại của em sẽ đổ chuông và anh đã rơi một cú khủng khiếp từ mái nhà xuống, hay cái quái quỷ gì đó tương tự. *Biến khỏi đó ngay*."

"Anh không thể. Chưa đến lúc. Cô ta sẽ không bao giờ thực sự buông tha cho anh đâu. Cô ta quá yêu thích trò chơi này."

"Vậy thì dừng chơi đi."

Tôi không thể. Tôi đang ngày càng tiến bộ rõ rệt trong trò chơi này. Tôi sẽ sát cánh ở bên cho đến khi có thể hạ gục cô ta. Tôi là người duy nhất còn lại có thể làm được điều này. Một ngày nào đấy cô ta sẽ sơ suất và cho tôi biết điều gì đó mà tôi có thể lợi dụng được. Một tuần trước, tôi đã chuyển vào phòng ngủ của chúng tôi. Chúng tôi không quan hệ, hầu như không đụng đến nhau, nhưng chúng tôi là chồng và vợ trên chiếc giường cưới ấy, đó là hành động để dỗ dành Amy vào lúc này. Tôi vuốt ve mái tóc của cô ta. Tôi kẹp một lọn tóc vào giữa hai ngón tay mình, rồi vuốt xuống tận ngọn tóc, và giật nhẹ như thể đang rung một quả chuông. Cả hai chúng tôi đều thích hành động ấy. Vấn đề là ở chỗ đó.

Chúng tôi vờ như đang yêu nhau, chúng tôi làm những việc mà chúng tôi thích làm khi yêu nhau, và đôi khi nó có cảm giác gần như là yêu thật, bởi chúng tôi đang thử thách chính mình một cách quá hoàn hảo. Làm sống lại bộ nhớ về thời kỳ lãng mạn ban đầu ấy. Đôi khi, trong giây lát, tôi quên mất vợ mình là ai – lúc ấy tôi thực sự thích ra ngoài cùng con người đó. Hoặc *con người* mà cô ta đang ngụy tạo nên. Vợ tôi là một kẻ giết người, nhưng quả thật đôi lúc cô ta thực sự rất thú vị. Tôi có thể dẫn một ví dụ được không? Một đêm nọ, tôi đã đặt hàng tôm hùm qua đường hàng không giống như ngày trước, và cô ta đã giả vờ cầm nó đuổi theo tôi, còn tôi thì giả vờ chạy trốn, rồi sau đó cả hai chúng tôi đã *cùng lúc* nói một câu đùa trong *Annie Hall*, thật quá hoàn hảo, thật quá đúng cách mà sự việc phải diễn ra, đến mức tôi đã buộc phải rời khỏi phòng trong giây lát. Tai tôi nghe được tiếng trái tim mình đang thổn thức. Tôi đã phải lặp đi lặp lại câu thần chú của mình rằng: *Amy đã giết một người đàn ông, và cô ta sẽ giết mày nếu mày không thật sự, thật sự cẩn trọng.* Vợ của tôi, một kẻ giết người xinh đẹp và vô cùng hài hước, sẽ làm hại tôi nếu tôi làm phật lòng cô ta. Tôi thấy mình đang bồn chồn lo sợ trong chính căn nhà của mình khi tôi hình dung: một ngày tôi đang làm bánh mì kẹp, lúc ấy là buổi trưa và tôi đang đứng trong bếp, liếm láp phần bơ lạc còn dính trên lưỡi dao, và khi quay lại, tôi thấy Amy đang ở trong căn phòng cùng với tôi – bước chân êm ru ấy của loài mèo – điều đó khiến tôi run rẩy. Tôi, Nick Dunne, một gã đàn ông vốn hay quên rất nhiều tiểu tiết, thì giờ lại là một kẻ phải lật lại những cuộc chuyện trò để chắc chắn rằng tôi đã không xúc phạm cô ta, để đảm bảo rằng tôi không bao giờ làm tổn thương đến tình cảm của cô ta. Tôi ghi lại toàn bộ các sự việc trong một ngày của cô ta, những điều cô ta thích và không thích, phòng trường hợp cô ta căn vặn tôi. Tôi là một người chồng tuyệt vời bởi tôi rất sợ cô ta giết mình.

Chúng tôi không bao giờ nói chuyện về chứng hoang tưởng của tôi, bởi chúng tôi đang giả vờ yêu nhau và tôi đang giả vờ mình không bị cô ta làm cho khiếp vía. Nhưng cô ta đã nhiều lần thoáng đề cập đến chuyện đó: *Anh biết đấy, Nick, anh có thể ngủ trên giường với em, tức là, ngủ thực sự ấy. Sẽ không sao đâu. Em hứa mà. Những gì xảy ra với Desi chỉ là một tai nạn cá biệt thôi. Nhắm mắt vào và ngủ đi.*

Nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ có thể ngủ lại được nữa. Tôi không thể nhắm mắt khi đang nằm bên cạnh cô ta. Nó giống như thể đang ngủ chung với một con nhện vậy.

Amy Elliott Dunne

Tám tuần sau ngày trở về

KHÔNG CÓ AI BẮT GIỮ TÔI. Cảnh sát đã ngừng thẩm vấn. Tôi cảm thấy bình an. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ còn cảm thấy bình an hơn thế.

Tôi cảm thấy dễ chịu đến mức này: Hôm qua, tôi xuống dưới nhà để làm bữa sáng, và chiếc lọ đựng bãi nôn của tôi đang ở trên kệ bếp, trống trơn. Nick – tên kẻ cắp ấy – đã loại bỏ lợi thế nhỏ bé đó của tôi. Tôi nháy một bên mắt, rồi vứt chiếc lọ đi.

Giờ nó chẳng còn quan trọng nữa.

Những điều tốt đẹp đang diễn ra.

Tôi có một hợp đồng viết sách: Tôi chính thức nắm quyền chi phối câu chuyện của chúng tôi. Điều đó giống như mình là một biểu tượng tuyệt vời vậy. Dù sao đi nữa, chẳng phải mọi cuộc hôn nhân đều như thế hay sao? Chỉ là một trò chơi dông dài với những điều anh-ấy-nói và cô-ấy-nói? Ồ, *cô ấy* đang nói đấy, và cả thế giới sẽ lắng nghe, còn Nick sẽ phải mỉm cười và đồng tình. Tôi sẽ viết về anh ta theo cách mà tôi muốn: lãng mạn, sâu sắc và vô cùng hối hận – về những chiếc thẻ tín dụng, về những lần mua sắm và về căn lều gỗ đó. Nếu tôi không thể buộc anh ta phải nói dõng dạc thành lời, thì anh ta sẽ phải nói điều đó trong cuốn sách của tôi. Sau đó anh ta sẽ cùng tôi đi du lịch, và chỉ cười rồi lại cười.

Tôi đặt tên cuốn sách đơn giản là: *Tuyệt vời*. Bởi nó chứa đựng những điều kỳ thú tuyệt vời, hay những bất ngờ; những điều sửng sốt. Cái tên đó đã nói lên tất cả câu chuyện của tôi, tôi nghĩ vậy.

Nick Dunne

Chín tuần sau ngày trở về

TÔI ĐÃ TÌM THẤY BÃI NÔN ĐÓ. Cô ta giấu nó phía sau ngăn đá, trong một chiếc lọ được đặt trong hộp rau cải Brussel. Chiếc hộp bị những tảng nước đá che lấp; nó hẳn phải ở đấy hàng tháng rồi. Tôi biết đó là sự bỡn cợt mà cô ta tự nhủ với chính mình: *Nick sẽ chẳng ăn rau, Nick sẽ chẳng bao giờ lau dọn tủ lạnh, Nick sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc ngó vào chỗ này*.

Thế mà Nick đã làm rồi đấy.

Hóa ra Nick cũng biết cách dọn tủ lạnh, và Nick thậm chí còn biết cách rã đông: Tôi đổ hết đống bệnh hoạn đó xuống cống thoát nước, và bỏ lại chiếc lọ trên kệ bếp cho cô ta biết.

Cô ta vứt nó vào thùng rác. Cô ta chẳng hề nói một lời nào về chuyện ấy cả.

Có điều gì đó không ổn. Tôi không biết nó là gì, nhưng có gì đó rất không ổn.

Cuộc sống của tôi bắt đầu có cảm giác giống như một lời bạt trong một cuốn sách. Tanner đã nhận một vụ mới: Một ca sĩ ở Nashbille đã phát hiện ra vợ mình ngoại tình, và rồi ngày hôm sau xác cô vợ được tìm thấy trong một thùng rác của hệ thống nhà hàng Hardee's ở gần nhà bọn họ, bên cạnh cô ta là một chiếc búa mang đầy dấu vân tay của anh ta. Tanner đang dùng tôi như một sự biện hộ. *Tôi biết tình hình có vẻ tồi tệ, nhưng với Nick Dunne thì chuyện cũng tệ không kém, và anh biết kết cục của nó thế nào rồi đấy*. Tôi gần như cảm thấy anh ta đang nháy mắt với mình qua ống kính máy quay. Thi thoảng anh ta vẫn gửi tin nhắn cho tôi: *Anh ổn không?* Hay: *Có chuyện gì không?*.

Không, chẳng có gì cả.

Boney, Go và tôi bí mật hẹn nhau ở Pancake House, nơi chúng tôi sàng lọc những hạt sạn trong câu chuyện của Amy, cố gắng tìm ra điều gì đó chúng tôi có thể lợi dụng được. Chúng tôi sục sạo cả cuốn nhật ký, một cuộc tìm kiếm kỹ càng về lỗi thời gian. Nó trở thành một trò bới lông tìm vết trong tuyệt vọng kiểu như: "Cô ta có một bình luận ở chỗ này về Dafur, có phải nó đã được nhắc đến trong năm 2010 không nhỉ? (Phải, chúng tôi đã tìm thấy môt đoạn video tin tức có George Clooney bàn luận về chuyện đó vào năm 2006.) Hay như màn tệ hại nhất của tôi: "Trong nhật ký vào tháng Bảy năm 2008, Amy đã nói đùa về việc hạ một tên boho, nhưng tôi lại có cảm giác kiểu đùa về những tên boho bị hạ không phổ biến lắm cho tới tận năm 2009 kia." Đáp lại, Boney chỉ nói: "Chuyện quái dị, cho mượn chai siro đi."

Mọi người đều đã tản mát, và tiếp tục cuộc sống của mình. Boney vẫn ở lại. Go vẫn ở lại.

Sau đó có chuyện xảy đến. Cuối cùng thì bố tôi cũng chết. Vào ban đêm, trong giấc ngủ của mình. Một phụ nữ đã đút cho ông ấy bữa ăn cuối cùng, một phụ nữ đã đưa ông ấy lên giường ngủ giấc cuối cùng, một phụ nữ đã lau rửa cho ông ấy sau khi mất, và một phụ nữ đã gọi điện báo tin cho tôi.

"Ông ấy là một người đàn ông tốt." Cô ta nói, giọng tẻ ngắt với một sự cảm thông chiếu lệ.

"Không, ông ấy không phải một người đàn ông tốt." Tôi nói, và cô ta phá lên cười như thể cả tháng rồi cô ta hoàn toàn không được cười vậy.

Tôi những tưởng việc người đàn ông đó biến mất khỏi trái đất này sẽ khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng trên thực tế, tôi lại cảm thấy một lỗ hổng lớn khủng khiếp và đáng sợ đang mở ra trong lồng

ngực mình. Tôi đã dành cả cuộc đời để so sánh bản thân mình với bố tôi, và giờ thì ông ấy đi rồi, chỉ còn mỗi Amy để tôi đấu lại. Sau nghi lễ nhỏ gọn, bụi bặm và cô đơn ấy, tôi không về cùng Go, mà tôi về nhà với Amy và ôm chặt cô ta bên mình. Đúng vậy, tôi đã về nhà với vợ tôi.

Mình phải rời khỏi ngôi nhà này, tôi nghĩ. *Mình phải kết thúc với Amy một lần và mãi mãi*. Phải thiêu rụi chúng tôi đi, để tôi không bao giờ có thể quay về được nữa.

Tôi sẽ là ai nếu không có cô đây?

Tôi phải tìm ra câu trả lời. Tôi phải kể câu chuyện của chính mình. Tất cả đã quá rõ ràng.

Sáng hôm sau, khi Amy ở trong phòng làm việc của mình, gõ lách cách trên bàn phím để kể cho cả thế giới nghe câu chuyện *Tuyệt vời* của cô ta, tôi mang máy tính xách tay của mình xuống dưới nhà và nhìn trân trối vào màn hình trắng xóa sáng loáng ấy.

Tôi bắt đầu với trang mở đầu cho cuốn sách của riêng mình.

Tôi là một gã hèn hạ, phản bội, yếu bóng vía và sợ đàn bà, nhưng tôi là người hùng trong câu chuyện của các bạn. Bởi người phụ nữ mà tôi đã phản bội – vợ tôi, Amy Elliott Dunne – là một kẻ thái nhân cách chống xã hội và là kẻ giết người.

Đúng vậy. Tôi sẽ đọc câu chuyện đó.

Amy Elliott Dunne

Mười tuần sau ngày trở về

NICK VẪN ĐANG ĐÓNG KỊCH VỚI TÔI. Chúng tôi cùng giả vờ rằng chúng tôi hạnh phúc, thảnh thơi và yêu nhau. Nhưng tôi nghe thấy tiếng anh ta gõ máy tính vào lúc đêm khuya. Viết lách. Viết câu chuyện của anh ta, tôi biết chứ. Tôi *biết* điều đó bởi tôi có thể nhận thấy sự tuôn trào sôi nổi của những ngôn từ, tiếng bàn phím lích tích và lách cách như âm thanh của hàng triệu con côn trùng. Tôi cố gắng xem trộm khi anh ta ngủ (mặc dù hiện giờ anh ta ngủ giống như tôi, và tôi ngủ cũng giống như anh ta – lo lắng, bồn chồn không yên). Nhưng anh ta đã rút ra bài học cho mình, rằng anh ta không còn là Nicky yêu dấu của ngày xưa nữa, anh ta đã trở nên thận trọng sau những sai lầm của mình. Anh ta không còn dùng ngày sinh của mình, của mẹ anh ta, hay của Bleecker làm mật khẩu nữa. Tôi không thể vào đọc được.

Tuy vậy, tôi vẫn nghe tiếng anh ta gõ bàn phím, rất nhanh và không ngừng nghỉ. Tôi có thể hình dung cảnh anh ta gò mình trên bàn phím, hai vai nhô lên, đầu lưỡi đặt giữa hai hàm răng, và tôi biết mình đã đúng khi tự bảo vệ chính mình. Khi tiến hành biện pháp phòng vệ.

Bởi anh ta không có vẻ gì đang viết một câu chuyện tình yêu.

Nick Dunne

Hai mươi tuần sau ngày trở về

TÔI KHÔNG RA PHÒNG NGOÀI. Tôi muốn tất cả những điều này sẽ là một bất ngờ dành cho vợ tôi, người chưa bao giờ biết bất ngờ là gì. Tôi muốn cho cô ta xem bản thảo trong khi tôi ra ngoài để tìm một hợp đồng viết sách. Để cho cô ta cảm nhận từng chút một nỗi ghê rợn khi biết rằng cả thế giới này sắp sửa chao đảo và quay lại chà đạp lên cô ta, và cô ta chẳng thể làm được gì trước điều đó. Không, có thể cô ta sẽ không bao giờ phải vào tù, và nó sẽ chỉ là lời lẽ chống trả của tôi đối với cô ta, nhưng vụ án của tôi rất thuyết phục. Cho dù nó không tạo được tiếng vang về mặt pháp lý, thì nó cũng tạo được tiếng vang về mặt tình cảm.

Vậy hãy để mọi người chọn lấy một phe. Phe của Nick, phe của Amy. Thậm chí hãy biến nó thành một thứ còn hơn cả một trò chơi: Để bán thêm vài chiếc áo phông chết tiệt chẳng hạn.

Hai chân tôi rã rời khi bước đến để nói với Amy rằng: Tôi không còn là một phần trong câu chuyện của cô ta nữa.

Tôi đưa cho cô ta xem bản thảo và phô bày tựa đề nổi bật: *Mụ đàn bà tâm thần*. Một trò đùa ẩn ý nho nhỏ. Cả hai chúng tôi đều thích những trò đùa ẩn ý của mình. Tôi chờ đợi cô ta sẽ cào vào mặt tôi, xé quần xé áo, rồi cắn tôi.

"Ồ! Thật là đúng lúc." Cô ta nói một cách phấn khởi và dành tặng tôi một nụ cười rạng rỡ. "Em có thể cho anh xem thứ này được không?"

Tôi bắt cô ta làm lại một lần nữa trước mặt tôi: Đi tiểu vào chiếc que thử, còn tôi ngồi xổm trên sàn phòng tắm bên cạnh cô ta, quan sát nước tiểu từ người cô ta chảy lên chiếc que và chuyển nó sang màu xanh lam – đã có thai.

Sau đó tôi bắt cô ta vào xe và lái đến phòng khám của bác sĩ, rồi tôi theo dõi máu được lấy ra từ cơ thể cô ta – bởi cô ta thật sự đâu có sợ máu – và chúng tôi chờ đợi trong hai tiếng để có kết quả xét nghiệm.

Amy đã có thai.

"Hiển nhiên nó không phải là của tôi." Tôi nói.

"Ồ, của anh đấy." Cô ta mỉm cười đáp lại. Cô ta cố lách vào vòng tay tôi. "Chúc mừng Bố."

"Amy…" Tôi lên tiếng, bởi lẽ dĩ nhiên chuyện này là không thể, tôi đã không đụng đến vợ mình kể từ khi cô ta quay về đến nay. Rồi tôi nhận ra mọi chuyện: hộp giấy lụa đó, chiếc ghế ngả lưng bọc nhựa vinyl, chiếc tivi cùng những bộ phim khiêu dâm, và tinh dịch của tôi được cất trong ngăn đông lạnh của một bệnh viện nào đấy. Tôi đã để lại tờ thông báo tự hủy theo nguyện vọng ở trên bàn, sau một chuyến đi tội lỗi, và rồi nó đã biến mất, bởi như mọi khi, vợ tôi đã ra tay, không phải để loại bỏ tinh dịch của tôi mà để bảo quản nó. Đề phòng khi cần thiết.

Tôi cảm thấy niềm vui sướng lâng lâng như một bong bóng khổng lồ – tôi không thể kìm nén được – nhưng rồi niềm vui sướng ấy đã bị nhốt lại vào một chiếc lồng kim loại với nỗi khiếp sợ.

"Em sẽ phải làm một vài việc để bảo đảm an toàn cho mình, Nick ạ." Cô ta nói. "Chỉ vì, em phải nói thật là, gần như không thể nào tin anh được. Trước tiên, anh sẽ phải xóa cuốn sách của mình,

đương nhiên rồi. Sau đó, để giải quyết êm đẹp các vấn đề còn lại, chúng ta sẽ cần một bản khai tuyên thệ, anh sẽ phải thề rằng chính anh là người đã mua những thứ ở trong căn lều gỗ đó và *đã giấu* chúng trong căn lều, và rằng anh đã từng nghĩ em đã gài bẫy anh, nhưng *hiện giờ* anh yêu em và em yêu anh, mọi chuyện đều tốt đẹp cả."

"Nếu tôi từ chối thì sao?"

Cô ta đặt tay lên chiếc bụng nhỏ căng của mình và nhíu mày. "Em nghĩ sẽ khủng khiếp lắm đấy."

Chúng tôi đã mất bao nhiêu năm để đấu tranh giành quyền chi phối cuộc hôn nhân của chúng tôi, câu chuyện tình yêu của chúng tôi, câu chuyện cuộc đời của chúng tôi. Rốt cuộc, tôi lại bị qua mặt một cách hoàn hảo. Tôi đã tạo ra một tập bản thảo, còn cô ta đã tạo ra một sinh mệnh.

Tôi có thể đấu tranh để đòi quyền nuôi con, nhưng tôi biết tôi sẽ thua. Amy sẽ thích thú với trận chiến đó – có Chúa mới biết cô ta đã sắp đặt những gì rồi. Một khi cô ta đã ra tay, thì tôi thậm chí còn chẳng được làm một ông bố hai tuần một lần đến thăm con vào cuối tuần nữa kia; tôi sẽ tiếp xúc với con mình trong một căn phòng kỳ lạ, với một vệ sĩ ngồi bên cạnh nhâm nhi cà phê và theo dõi. Hoặc thậm chí còn không được như thế. Tôi có thể bất thình lình nhận được những lời cáo buộc – về tội quấy rối hoặc ngược đãi – và tôi sẽ không bao giờ còn được gặp con mình nữa, và tôi biết rằng đứa trẻ sẽ được giấu thật xa khỏi tôi, trong khi Mẹ nó sẽ thủ thỉ, thì thầm những lời dối trá bên đôi tai hồng nhỏ xíu đó.

"Nhân tiện, đó là con trai." Cô ta nói.

Rốt cuộc, tôi đã trở thành một tù nhân. Amy đã có được tôi mãi mãi, hoặc cho đến khi nào cô ta muốn, bởi tôi phải cứu con trai tôi, phải tháo chốt, mở khóa, ngăn cản, hóa giải mọi điều mà Amy làm. Tôi thực sự sẽ hy sinh cuộc sống của mình vì con tôi, và tôi sẽ làm điều đó một cách vui sướng. Tôi sẽ nuôi nấng con trai mình trở thành một người đàn ông tốt.

Tôi xóa cuốn sách của mình.

Boney nhấc máy sau hồi chuông đầu tiên.

"Pancake House? Hai mươi phút nữa nhé?" Cô ta nói.

"Không."

Tôi thông báo cho Rhonda Boney rằng tôi sắp làm bố và vì vậy tôi không thể trợ giúp việc điều tra được nữa – và rằng, thực tế là, tôi đang định rút lại mọi tuyên bố của tôi có liên quan đến sự tin tưởng sai lệch rằng vợ tôi đã gài bẫy tôi, và tôi cũng sẵn sàng thừa nhận trách nhiệm của mình về những chiếc thẻ tín dụng.

Im lặng một lúc lâu. "Hừmm." Cô ta nói. "Hừmm."

Tôi có thể hình dung Boney đang đưa tay luồn qua mái tóc lưa thưa, hóp miệng lại và cắn cắn vào phần trong má của mình.

"Anh tự bảo trọng nhé, Nick?" Cuối cùng cô ta cũng lên tiếng. "Hãy chăm sóc thật tốt cho cả đứa bé nữa." Rồi cô ta phá lên cười. "Còn Amy thì tôi đếch thèm quan tâm đâu."

Tôi đến nhà Go để trực tiếp cho con bé biết chuyện. Tôi cố gắng thể hiện cho giống với một tin vui. Một đứa bé, bạn không thể nào tỏ thái độ khó chịu như vậy về một đứa bé. Bạn có thể căm ghét một tình thế, nhưng bạn không thể ghét bỏ một đứa trẻ được.

Tôi tưởng rằng Go sẽ đánh tôi. Con bé đứng sát gần đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi thở của nó. Con bé thọc mạnh ngón tay trỏ vào người tôi.

"Anh chỉ muốn bao biện để ở lại thôi." Con bé thì thầm nói. "Hai người bọn anh nghiện nhau nặng rồi. Gia đình của anh sẽ trở thành một thành một gia đình hạt nhân theo đúng nghĩa, anh có hiểu điều đó không? Sẽ phát nổ. Sẽ kích nổ. Anh thật sự nghĩ mình có thể làm được điều này trong vòng, bao lâu đây, mười tám năm nữa ư? Anh không nghĩ chị ta sẽ giết anh sao?"

"Không, với điều kiện anh phải là người đàn ông mà cô ta đã lấy. Anh đã không phải người đàn ông như vậy một thời gian rồi, nhưng anh có thể."

"Anh không nghĩ là anh sẽ giết *chị ta* ư? Anh muốn trở thành Bố à?"

"Em không hiểu sao, Go? Đây là sự đảm bảo rằng anh sẽ *không* trở thành người như Bố. Anh sẽ phải trở thành người chồng và người bố tốt nhất trên thế giới này."

Và rồi Go òa khóc – lần đầu tiên tôi thấy con bé khóc kể từ khi nó còn là một đứa trẻ. Con bé ngồi xuống sàn, ngồi thụp xuống như thể hai chân bị khuỵu vậy. Tôi ngồi xuống bên cạnh và ghé đầu mình vào đầu con bé. Cuối cùng Go cũng nghẹn ngào nuốt vào tiếng thổn thức sau cùng và nhìn tôi. "Nick, anh còn nhớ khi em nói rằng em sẽ vẫn yêu anh *nếu*? Em nói rằng em sẽ yêu anh dù cho bất cứ chuyện gì được đặt sau từ *nếu* đó không?"

"Anh nhớ."

"Em vẫn yêu anh. Nhưng điều này làm tan nát trái tim em." Con bé cất lên một tiếng thổn thức khủng khiếp, tiếng thổn thức của một đứa trẻ. "Mọi việc đáng lẽ không thành ra thế này."

"Đó quả là một khúc ngoặt kỳ lạ." Tôi nói và cố gắng làm cho sự việc trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Chị ta sẽ không cố tìm cách chia rẽ chúng ta chứ, phải không?"

"Không đâu." Tôi nói. "Hãy nhớ là, cô ta cũng đang giả vờ làm một người tử tế hơn."

Đúng vậy, cuối cùng thì tôi cũng trở thành người xứng tầm với Amy. Một buổi sáng nọ, tôi tỉnh giấc bên cạnh cô ta và nghiên cứu phần phía sau hộp sọ của cô ta. Tôi cố đọc những suy nghĩ ở trong đó. Ít ra thì lần này tôi đã không cảm thấy như mình đang chăm chú nhìn vào mặt trời. Tôi đang đạt tới mức độ điên loạn của vợ mình. Bởi tôi cảm thấy cô ta đang thay đổi tôi một lần nữa: Tôi đã từng là một tên nhãi con non nớt, rồi trở thành một người đàn ông, cả tốt lẫn xấu. Giờ đây rốt cuộc tôi là người hùng. Tôi là người tích cực cổ vũ cho câu chuyện về trận chiến hôn nhân không có hồi kết của chúng tôi. Đó là câu chuyện mà tôi có thể chung sống trọn đời. Quỷ quái thay, tới thời điểm này, tôi không thể hình dung câu chuyện của mình sẽ thiếu vắng Amy. Cô ta chính là đối trọng của tôi, vĩnh viễn.

Một cực điểm của nỗi kinh hoàng kéo dài – đó chính là chúng tôi.

Amy Elliott Dunne

Mười tháng, hai tuần, sáu ngày sau ngày trở về

NGƯỜI TA NÓI VỚI TÔI RẰNG tình yêu nên là vô điều kiện. Đó là nguyên tắc, mọi người đều nói như vậy. Nhưng nếu tình yêu không có những ranh giới, không có hạn định, không có điều kiện, vậy thì việc gì người ta phải cố gắng để làm điều đúng đắn? Nếu tôi biết mình sẽ được yêu thương bất kể có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì thử thách sẽ nằm ở đâu? Lẽ ra tôi phải yêu Nick bất chấp những hạn chế của anh ấy. Và Nick đáng lẽ phải yêu tôi bất kể những lời châm biếm của tôi. Nhưng rõ ràng là chẳng ai trong hai chúng tôi làm được như vậy cả. Điều đó khiến tôi nghĩ rằng mọi người đều đã rất sai lầm, rằng tình yêu đáng lẽ phải có nhiều điều kiện. Tình yêu nên đòi hỏi cả hai phía lúc nào cũng phải thể hiện hết mình. Tình yêu vô điều kiện là một tình yêu vô kỷ luật, và như tất cả chúng ta đã thấy, tình yêu vô kỷ luật thì thảm khốc đến thế nào.

Các bạn có thể đọc thêm những suy ngẫm của tôi về tình yêu trong cuốn *Tuyệt vời*. Sẽ sớm được xuất bản!

Nhưng trên hết là: tình mẫu tử. Ngày mai sẽ là ngày dự sinh. Ngày mai cũng tình cờ là ngày kỷ niệm lễ cưới của chúng tôi. Năm thứ sáu. Biểu tượng là Sắt. Tôi đã nghĩ về việc sẽ tặng Nick một chiếc còng tay thật đẹp, nhưng có lẽ anh ấy sẽ không lấy đó làm điều gì khôi hài cho lắm. Quả thực là kỳ lạ khi nghĩ rằng: Ngày này một năm trước, tôi còn đang hủy hoại chồng mình. Giờ thì tôi đã gần như hoàn thiện việc lắp ráp lại anh ấy.

Những tháng ngày qua, Nick đã dành toàn bộ thời gian rảnh rỗi của anh ấy để thoa vô tội vạ loại bơ ca cao chống rạn da lên bụng tôi, chạy ra ngoài mua đồ dầm chua ngọt, rồi lại xoa bóp chân cho tôi, làm tất cả những gì mà những ông-bố-tương-lai tốt cần phải làm. Anh ấy mê mẩn tôi. Anh ấy đang học cách để yêu tôi vô điều kiện, dựa trên tất cả những điều kiện của tôi. Tôi cho rằng rốt cuộc thì chúng tôi cũng đang trên con đường tiến tới hạnh phúc. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra.

Chúng tôi đang trong đêm trước ngày trở thành gia đình hạt nhân sáng lạng và tuyệt vời nhất thế giới này.

Chúng tôi chỉ cần giữ vững nó. Nick chưa nắm được điều này một cách hoàn hảo cho lắm. Sáng nay lúc anh ấy vuốt ve mái tóc của tôi và hỏi còn điều gì mà anh ấy có thể làm cho tôi được nữa không, tôi đã thốt lên: "Chúa ơi, Nick, sao anh lại tuyệt vời với em đến vậy?"

Đáng lẽ ra anh ấy phải bảo rằng: *Em xứng đáng với điều đó. Anh yêu em*.

Nhưng anh ấy lại nói: "Vì anh thấy tội nghiệp cho em."

"Tại sao?"

"Bởi mỗi sáng, em phải thức dậy và phải là chính mình."

Tôi thực sự, thành tâm ước là anh ấy đã không nói như vậy. Tôi vẫn nghĩ mãi về điều đó. Tôi không đừng được.

Tôi không còn điều gì để nói thêm nữa. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng mình là người được nói lời cuối cùng. Tôi nghĩ tôi đã giành được điều đó.